LỚP HỌC CỦA CỪU

SƠN TRÀ MIÊU

Lớp Học Của Cừu - Sơn Trà Miêu

Sơn Trà Miêu

DTV EBOOK

Đô Thị, Linh Dị, Trinh Thám, Khác
Tác giả: Sơn Trà Miêu

Tran / Editor: AI_Quả Hồng

Beta: AI_Tử Đinh Hương

Thể loại: Hiện đại, Kinh dị, HE, Phá án

Độ dài: 69

Giới thiệu

Trong lớp có một học sinh nữ mới chuyển đến.

Bởi vì bố mẹ cô ly dị, cho nên cô mới chuyển tới đây. Mặc dù hoàn cảnh gia đình bình thường, nhưng cô lại cực kỳ xinh đẹp và có thành tích học tập xuất sắc. Ngay lập tức, cô đã thu hút sự chú ý của mọi người và trở thành nữ thần của trường học.

Thế nhưng, trong khi tất cả các chàng trai xung quanh đều yêu thầm cô thì chỉ có Chu Lạc Nhiên - Con cưng của trời, không thèm đếm xỉa tới cô:

“Bạch Chiêu Chiêu xinh? Xinh chỗ nào?”

Nhưng mọi chuyện dần dần thay đổi kể từ khi hotboy Diệp Chi Du xuất hiện.

Anh chàng đẹp trai đó yêu thầm Bạch Chiêu Chiêu, mỗi ngày đều đợi cô đi học cùng.

Những suy đoán và sự căm tức của các bạn học về mối quan hệ giữa hai người đã truyền đến tai của Chu Lạc Nhiên.

Thế là cậu chủ Chu phát điên. Cậu ta xin lỗi và hèn mọn lấy lòng cô, nhưng cho dù cậu ta có bất chấp gió lạnh mà đi mua trà sữa cho cô thì cô vẫn không để mắt đến cậu ta.

Khi Bạch Chiêu Chiêu nhìn cậu ta thì vẻ mặt cô luôn lạnh như băng.

-

Sau khi Bạch Chiêu Chiêu chuyển trường đến hòn đảo này thì cô đã gặp thất bại của cuộc đời mình…

Cô bị "quỷ" ám.

Thì ra vào hồi lớp 11, trong lớp có một học sinh nữ chuyển trường bị mất tích.

Chỉ đơn giản là bị mất tích? Hay còn uẩn khúc nào khác?

Liệu cô có trở thành người bị mất tích thứ hai không?

-

Bà nội nói rằng không được nói cho ai biết chuyện mình nhìn thấy quỷ, nếu không sẽ truyền vận xui nhìn thấy quỷ sang cho người khác.

Giống như hàng xóm của cô, sau khi nói với cô rằng mình đã nhìn thấy quỷ thì Bạch Chiêu Chiêu cũng bắt đầu nhìn thấy nó.

Và, giống như một căn bệnh truyền nhiễm, nó bắt đầu lây lan cho từng người một…

Mục lục

- Chương 1: Ngày thứ nhất
- Chương 2: Cậu chủ Chu
- Chương 3: Hàng xóm
- Chương 4: Con khỉ
- Chương 5: Gặp quỷ
- Chương 6: Tiếng khóc
- Chương 7: Ngày thứ hai
- Chương 8: Rơi
- Chương 9: Ngoài cửa sổ
- Chương 10: Ngày thứ ba
- Chương 11: Tức giận
- Chương 12: Ngày thứ tư
- Chương 13: Lạnh nhạt
- Chương 14: Báo cảnh sát
- Chương 15: Ông lão
- Chương 16: Ngày thứ năm
- Chương 17: Phía sau
- Chương 18: Ngày thứ sáu
- Chương 19: Quên mất
- Chương 20: Ngày thứ bảy
- Chương 21: Báo cảnh sát
- Chương 22: Tỉnh lại
- Chương 23: Ác linh
- Chương 24: Làm hòa
- Chương 25: Động lòng
- Chương 26: Kẻ giết người
- Chương 27: Minh hôn 1
- Chương 28: Minh hôn 2
- Chương 29: Tài liệu
- Chương 30: Nhà đối diện
- Chương 31: Sống chung
- Chương 32: Giáo quan

- Chương 33: Chiếc nhẫn
- Chương 34: Cấm địa
- Chương 35: Mạo hiểm
- Chương 36: Chết đuối
- Chương 37: Hàn Nho
- Chương 38: Bí mật
- Chương 39: Kim Hoa
- Chương 40: Ngủ cùng nhau
- Chương 41: Trễ giờ
- Chương 42: Trường học
- Chương 43: Trống rỗng
- Chương 44: Bất hạnh
- Chương 45: Ác quỷ
- Chương 46: Ngày mai
- Chương 47: Tha thứ
- Chương 48: Nguyên nhân cái chết
- Chương 49: Chú Tiền
- Chương 50: Lớp học.
- Chương 51: Tài liệu
- Chương 52: Tai nạn giao thông
- Chương 53: Kết thúc
- Chương 54: Hiện thực
- Chương 55: Cát Lợi
- Chương 56: Lạc Nhiên
- Chương 57: Hỗn Loạn
- Chương 58: Quê cũ
- Chương 59: Giấc mơ tiếp dẫn
- Chương 60: Sau cánh cửa
- Chương 61: Chia ly
- Chương 62: Nhắm mắt
- Chương 63: Sự sụt lún
- Chương 64: Phỏng vấn
- Chương 65: Mẹ
- Chương 66: Bà lão
- Chương 67: Truyện cổ tích
- Chương 68: Ác long (Hoàn chính văn)

- Chương 69: Ngoại truyện (Hoàn toàn văn)

Chương 1: Ngày thứ nhất

Phần 1: 7 ngày kỳ quái.

[Mau mở cửa ra!]

[Phải mau chóng mở cửa ra!]

Giọng nói trong lòng gần như đang điên cuồng gào thét, nhưng tay của Bạch Chiêu Chiêu lại đang run rẩy, mọi thứ trước mặt cô đều đang lay động.

Tay cô run rẩy đến nỗi chìa khóa đã nhiều lần trượt ra khỏi ổ khóa.

Mồ hôi lạnh chảy đầm đìa. Cô cảm nhận được phía sau có cái gì đó đang càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

Giống như có một cảm giác lạnh lẽo nào đó sẽ ngay lập tức chạm đến sống lưng của cô.

Cô hít sâu một hơi, tay trái nắm chặt lấy tay phải, cuối cùng cô cũng cắm được chìa khoá vào ổ!

Khi cửa vừa được mở ra, cô cũng ngay lập tức lao vào bên trong! Cô nhanh chóng đóng cửa rồi khóa lại, sau đó cô bật đèn lên và áp mông vào cánh cửa.

Trước mặt là ngôi nhà quen thuộc và an toàn của cô:

Lối vào đơn giản, phòng khách bình thường, còn có bàn trà và mấy cái ghế trông rất lộng lẫy, đó là đồ cũ mà mẹ cô nhặt được từ khu chung cư cao cấp.

Rõ ràng cô đã về đến nhà, trước mắt cũng đều là những thứ cô quen thuộc, nhưng nỗi sợ hãi vẫn cứ đi theo cô như hình với bóng, cứ lơ lửng như đám mây đen không thể xua đi được.

Tim cô đập thình thịch, tay chân thì lạnh ngắt. Mười mấy giây sau cô mới mềm nhũn cả người rồi ngồi bệt xuống đất.

Phù...

Cô thở phào nhẹ nhõm, giống như vừa thoát khỏi cạm bẫy.

Lúc này, điện thoại của cô reo lên.

Là một cuộc gọi từ số máy lạ.

Cô nhìn chằm chằm dòng chữ "Số lạ" một lúc lâu, sau đó mới thấp thỏm nhận điện thoại, cô nín thở rồi hỏi: "Alo?"

"Alo..." Một giọng nói khàn khàn vang lên, rất già nua, giống như một người đang đứng một mình trong một căn phòng có tiếng vang rất lớn.

Nó chậm rãi nói: "Sao cô chạy nhanh thế?"

Bạch Chiêu Chiêu giật mình, sau đó cô lắp bắp nói: "Bạn, bạn nói cái gì?"

"Cô trốn sau cánh cửa làm gì..."

Da đầu bỗng trở nên tê dại, cô gấp gáp ấn tắt máy rồi ném điện thoại xuống đất!

Những giọt nước mắt bởi vì sự sợ hãi mà trào ra, cô thở gấp giống như cái ống bễ (*) bị hỏng.

(*) Ống bễ: Dụng cụ có ống để thụt không khí vào lò cho lửa cháy.

undefined

Nhưng vào lúc này...

“Bang bang bang!”

Phía sau vang lên tiếng gõ cửa.

Bạch Chiêu Chiêu giật bắn mình, sợ tới mức vừa lăn vừa bò. Sau đó cô tiện tay cầm lấy cái ô trên tủ giày rồi chĩa ra phía cửa.

“Bang bang bang!”

Cô che miệng lại, nghẹn ngào không dám phát ra tiếng.

Người ở bên ngoài cửa vẫn cố chấp, tiếng gõ cửa cũng bắt đầu dồn dập hơn.

Sau đó, mọi thứ đột nhiên bình yên trở lại.

Một lúc lâu sau, bỗng nhiên cô nghĩ đến điều gì đó, bàn tay cô run rẩy nhặt chiếc điện thoại lên rồi ấn mở camera.

Hai chân mềm nhũn chống đỡ cơ thể, cô giơ camera lên rồi chĩa vào mắt mèo...

Lúc đầu cô còn không dám nhìn, sau đó cô phải đấu tranh vài giây ở trong lòng thì mới hạ quyết tâm tiến lại gần.

Trên màn hình đã được phóng to lên, không có ai ở bên ngoài cả.

Đi rồi đúng không?

Cô thở phào nhẹ nhõm, đôi môi cũng trở nên tê dại vì sợ hãi.

Cô đang định lấy điện thoại xuống...

“Bang bang bang!”

Hành lang không có một bóng người. Là ai đang gõ cửa?

“A a a!”

Bạch Chiêu Chiêu hét lên một tiếng rồi xoay người chạy về phòng ngủ và khóa chặt cửa lại.

Cô ôm lấy đầu của mình và từ chối nghe thêm bất cứ âm thanh nào nữa.

Nhưng dường như không có tác dụng.

Trong phòng tựa như có tiếng khóc vang vọng như có như không mà vờn quanh rồi mơ hồ len lỏi vào đầu, khiến người ta cảm thấy vừa sợ hãi vừa bực tức.

Bạch Chiêu Chiêu đành phải chui vào trong chăn, sau đó cô cuộn mình thành con nhộng rồi nhắm chặt hai mắt lại, chờ đợi cho đợt quỷ khóc này nhanh chóng qua đi.

Dựa theo kinh nghiệm của cô thì chỉ cần cô sợ đủ rồi, con quỷ sẽ cảm thấy không còn ý nghĩa gì nữa, sau đó nó sẽ rời đi.

Cô nghĩ thầm, có lẽ cô không nên cùng mẹ chuyển đến hòn đảo và căn nhà này...

Một lúc lâu sau... Cô đang cuộn tròn đến mức cảm thấy muốn đi vệ sinh thì điện thoại "Đinh" một tiếng, là âm thanh có tin nhắn gửi đến.

-

Lần này là tin nhắn của mẹ cô gửi đến: "Chiêu Chiêu, mọi thứ ở nhà vẫn tốt chứ? Hôm nay mẹ phải tăng ca ở công ty cả đêm, con nhớ ngủ sớm nhé."

Tay cô run rẩy dữ dội giống như bị bệnh Parkinson nặng (*), sau khi gõ nhầm vài lần thì cô mới gõ được chữ:

(*) Bệnh Parkinson: Là một bệnh lý thần kinh có liên quan đến tuổi tác, khiến các bộ phận trong não của bạn bị thoái hóa và làm ảnh hưởng đến chức năng vận động, sức khỏe, tính cách của người bệnh.

"Vẫn tốt ạ..."

Mẹ đã đủ vất vả rồi, cô không muốn cho bà biết những chuyện này.

Dù sao thì giá cả cho một căn hộ cao cấp như thế này cũng rất phải chăng.

Nhưng cô vẫn sợ hãi. Trong nỗi kinh hoàng hít thở không thông, cô giống như một con cừu con bị nhốt trong lồng sắt, đôi mắt trong suốt bị dọa đến nỗi trở nên trống rỗng, chỉ còn lại toàn là nước mắt.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ... cô bị quỷ ám?

Căn hộ này là một căn hộ bị quỷ ám? Người môi giới không nói cho họ biết...

Nhưng cô vẫn nhớ rất rõ rằng tháng trước, lúc cô và mẹ mới chuyển đến thì nơi này không hề có quỷ... Họ đã cùng nhau sắp xếp đồ đạc dưới ánh đèn màu vàng ấm áp, sau đó lại cùng nhau nấu nướng và ăn mừng...

Chỉ cần nhớ đến lúc đó, dường như có một loại sức mạnh ấm áp.

Nhưng mà bây giờ xung quanh cô chỉ có sự yên tĩnh nặng nề...

Không thể tiếp tục thế này nữa. Mau suy nghĩ đi, bắt đầu từ khi nào mà cô bị quỷ quấn thân?

Chỉ cần tìm ra nguyên nhân là có thể thoát khỏi loại trạng thái chán ghét này rồi...

Cô ép buộc bản thân đang tuyệt vọng phải nhớ lại.

Chẳng lẽ... là ngày hôm đó của tuần trước?

Là cái hôm chẳng có gì khác so với mọi ngày...

Sáng sớm hôm đó đã báo trước rằng đó là một ngày bình thường.

Ngoài cửa sổ có mưa nhỏ lất phất, thời tiết không tốt cũng không xấu. Cô dậy không sớm không muộn, điểm tâm không nhiều cũng không ít, không có gì khác so với mỗi ngày của trước kia.

Trái đất vẫn xoay, mọi người vẫn bận rộn, còn cô thì ăn sáng xong rồi đi học.

Ngày hôm đó, mẹ cô hiếm khi không phải tăng ca suốt đêm, nên bà đã làm bữa sáng cho cô.

Bánh tráng, táo, trứng và sữa. Đơn giản nhưng lại phong phú.

Bạch Chiêu Chiêu chậm rãi ăn từng miếng bánh tráng một, giống như một con lười; mẹ cô thì vội vàng cầm lấy túi xách và đi giày, nhảy trái rồi lại nhảy phải, giống như một con thỏ. Sự khác biệt giữa hai người chính là tốc độ 0,5 và 1,5.

Sau khi bố mẹ ly dị thì mẹ cô vừa phải đi làm vừa phải chăm sóc cô, bà ấy bận đến mức không thể không phân thân.

Tất nhiên, lúc bố mẹ còn chưa ly dị thì mẹ cô cũng không khác gì lắm so với góa phụ nuôi con.

"Chiêu Chiêu, mẹ đi trước nhé. Con tự xem thời gian, đừng đi học muộn nhé. Trời mưa thì nhất định phải nhớ mang ô đấy." Bạch Hâm Lan cầm lấy chìa khóa, sau đó bà vừa đi giày vừa dặn dò con gái với tốc độ nhanh như hát vè: "Bây giờ đã là lớp 12 rồi, chỉ cần chúng ta nằm trong top 10 thì nhất định sẽ đỗ vào một trường đại học tốt."

Những lời dặn dò này vốn dĩ không cần thiết, bởi vì Bạch Hâm Lan rõ hơn bất kì ai khác về việc con gái bà ưu tú và hiểu chuyện đến thế nào.

Nhưng với tư cách là một người mẹ, những lời dặn dò như thế này cũng không bao giờ là dư thừa.

Bạch Chiêu Chiêu chậm rãi gãi đầu, giọng nói tinh tế và nhẹ nhàng: "Con biết rồi. Mẹ cũng nhớ mang ô theo nhé."

Ở trước cửa là hai cái ô một đen một trắng dựa vào nhau.

Bạch Hâm Lan đang định giơ tay lấy cái màu trắng thì đột nhiên bà nhớ tới vì cơn bão lần trước nên cái màu đen đã bị hỏng. Vì

thế bà cố ý lấy cái màu đen và để lại cái màu trắng cho con gái.

Trước khi mở cửa, Bạch Hâm Lan nhận ra con gái đã chuyển đến trường học mới này được 2 tháng rồi, vì vậy bà vội vàng hỏi một câu: “Con đã quen với trường mới chưa?”

Lông mi dài của Bạch Chiêu Chiêu khẽ run lên, cô dừng lại 2 giây rồi mới chậm rãi nói: “Vâng, thầy cô và bạn học đối xử với con rất tốt...”

Tính tình con gái bà nhẹ nhàng, mềm mại, không nhanh cũng không chậm. Vì vậy Bạch Hâm Lan không hề nghi ngờ gì hết, bà chỉ mới nghe đến chỗ “Vâng” thôi mà đã vội vàng chạy ra ngoài rồi.

Câu sau của Bạch Chiêu Chiêu dường như là nói cho quỷ nghe.

Đều rất tốt...

Ngón tay trắng nõn dùng sức, Bạch Chiêu Chiêu xé miếng bánh tráng trong tay rồi chấm nước sốt.

Cô cúi đầu xuống rồi ngơ ngác nhìn.

Bàn tay của Bạch Chiêu Chiêu rất trắng, mạch máu màu xanh trên bàn tay càng khiến làn da của cô nhìn yếu ớt hơn, vì thế, vệt nước sốt đỏ sẫm kia trông đặc biệt nổi bật, giống như vết thương đang không ngừng chảy máu.

Bạch Hâm Lan cũng tự nhiên mà cho rằng con gái mình sẽ được hoan nghênh như ở trường cũ.

Rốt cuộc có ai không thích Bạch Chiêu Chiêu được chứ?

Cô học giỏi lại xinh đẹp, đôi mắt đen và tròn như hai viên thuốc mật ong, lúc cười lên còn mang theo vẻ trong sáng không hiểu

sự đời.

Khi cô nói chuyện cũng mang theo vẻ dịu dàng và mềm mại, còn ấm áp hơn cả gió xuân. Huống chi, tính tình cô còn mềm mại như cừu con, là người biết thông cảm và săn sóc người khác.

Hồi trước khi còn ở huyện nhỏ, bên cạnh cô là các bạn học cùng lớp và bạn bè đã chơi với nhau từ lúc còn bé, bố mẹ bọn họ cũng quen nhau. Bạn bè đều rất tốt với cô.

Khi biết tin cô chuyển trường, lúc chia tay, đám bạn từ bé dặn dò cô rất nhiều lần: "Chiêu Chiêu, đi miền nam rồi thì cũng đừng quên chúng tớ. Ai dám bắt nạt cậu, cậu nói với chúng tớ, chúng tớ giúp cậu xả giận."

Lúc đó, bạn thân của cô là Yến Ni còn cười bọn họ lo lắng quá nhiều: "Các cậu nói gì thế, Chiêu Chiêu của chúng ta là người xinh đẹp nhất, tính tình lại tốt, học cũng giỏi, ai dám bắt nạt chứ? Cho dù là thầy cô thì cũng sẽ che chở cậu ấy như bảo bối mà thôi. Các cậu không bắt nạt cậu ấy là tôi đã cảm kích lắm rồi."

Thật ra Yến Ni nói cũng không sai.

Lúc Bạch Chiêu Chiêu vừa tới trường mới, cô đã gây chấn động vì vẻ đẹp của mình. Các bạn học đều cực kì tò mò, vừa kính nể vừa thân thiện với cô. Giáo viên chủ nhiệm lại càng giống như nhặt được bảo bối vậy, còn hy vọng cô có thể kéo thành tích học tập của lớp lên.

Lúc tan học, học sinh các lớp khác không có việc gì cũng cứ loanh quanh trước cửa lớp của cô. Có học sinh nam còn bốc đồng tặng cả quà cho cô.

Nhưng Bạch Chiêu Chiêu biết, cô không thể yêu đương.

Mặc dù ở trường cấp 3 này, các giáo viên không còn quản nghiêm như trước nữa, nhưng cô sợ mẹ đã bận đi làm rồi mà còn phải lo lắng đến cả việc học của cô.

Cô vừa công khai vừa bí mật mà lịch sự từ chối lời tỏ tình của mọi người.

1 tháng đầu tiên của cô trôi qua không tệ lắm.

Cô còn có người bạn đầu tiên nữa, tên là Phương Cẩm Thiến.

Cẩm Thiến trắng nõn và lịch sự, cũng là một cô gái chăm học như cô. Sau khi hai người cùng nhau thảo luận một đề toán thì đều cảm thấy đối phương rất hợp ý mình, thậm chí còn bàn bạc muốn đổi chỗ để ngồi cạnh nhau.

Cô có thể nhìn thấy trong mắt Phương Cẩm Thiến là sự yêu thích của đối phương dành cho cô, đó là sự yêu thích thật lòng.

Nhưng mọi chuyện đã thay đổi kể từ sau lần thi thử đầu tiên.

Cô đứng thứ 10 toàn khối.

Đối với Bạch Chiêu Chiêu thì thứ hạng này thấp hơn so với thành tích trước kia của cô, thậm chí còn không so được với trước kia. Nhưng đối với bạn học của cô thì đó lại là một cảm giác khác.

Mọi người đều không ngờ rằng học sinh mới chuyển đến này lại chăm chỉ học như thế. Lúc công bố điểm, biểu cảm của bọn họ hơi vi diệu.

Bạn học nữ xinh đẹp? Ok, bọn họ có thể chấp nhận, nhưng điểm số của cô tốt nhất là nên kém một tí. Như vậy thì bọn họ mới có thể duy trì một ít cảm giác vượt trội trước mặt cô.

Nhưng cô vừa xinh đẹp, vừa có thành tích xuất sắc như thế, lại còn là một người mới đến, nên trông cô cực kỳ giống một con sư tử trẻ, khỏe, mạnh chạy vào hang ổ của linh cẩu để cướp lãnh thổ.

Trong mắt của linh cẩu, đây chính là ỷ mạnh hiếp yếu.

Chương 2: Cậu chủ Chu

Nhưng rất đáng tiếc, Bạch Chiêu Chiêu lại không phải là sư tử thật. Vẻ ngoài yếu ớt của cô còn chẳng giống rái cá hay chồn hôi, chỉ có thể coi như là một con cừu con mà thôi.

Cừu con không có răng nanh và không có móng vuốt, khi bị đẩy ngã xuống đất thì cũng chỉ có thể tức giận rồi kêu be be.

1 ngày sau khi có điểm, Bạch Chiêu Chiêu vừa vào lớp thì đã có mấy cô gái vây quanh cô:

“Oa, Bạch Chiêu Chiêu, không ngờ điểm của cậu lại cao như thế đấy. Cậu có bí quyết gì không, nói cho chúng tớ nghe với nhé?”

“Đúng đấy, đúng đấy. Đừng tự học một mình, dạy chúng tôi với nha.”

Cô vừa kinh ngạc đối với sự nhiệt tình bất ngờ này, lại vừa ngại ngùng: “Ừ... Nếu các cậu cần, có thể xem vở ghi chép của tớ. Nếu có bài nào không hiểu cũng có thể hỏi tớ...”

“Thật không? Cảm động quá!”

“Không ngờ cậu lại là người tốt như thế!”

Cô không quen với kiểu khen ngợi quá mức như thế này, nên nụ cười có chút hơi xấu hổ.

“À? Nhưng mà sao tớ nghe nói cậu từng bị lưu ban nên điểm mới

cao như thế nhỉ."

Bạch Chiêu Chiêu còn chưa kịp trả lời thì một bạn nữ khác đã vỗ bạn mình một cái: "Hả? Cậu nói linh tinh gì thế? Sao Chiêu Chiêu lại bị lưu ban được?"

"Thật mà, bọn họ nói có căn cứ hẳn hoi đó. Chiêu Chiêu, cậu có bị lưu ban không?"

"Không." Bạch Chiêu Chiêu vội vàng phủ nhận.

"Thế thì kỳ lạ thật, sao điểm của cậu lại cao như thế được chứ? Đừng lừa bọn tớ đấy..."

Ngay sau đó lại có một nữ sinh khác nói tiếp: "Chiêu Chiêu, giọng cậu cũng rất hay, là cố ý làm giọng dẹo à?"

"Dẹo... gì cơ?" Cô không hiểu.

"Giọng dẹo ý! Cậu tập qua rồi nên mới biết làm giọng dẹo đúng không?"

"..." Cô không lên tiếng.

"Này này, các cậu nghe tớ học theo này. Nghe xem tớ học có tốt không nha." Một bạn nữ hoạt bát khác bắt đầu học theo, căng da đầu căng da não một cách khoa trương: "Chào mọi người, mình tên là Bạch Chiêu Chiêu, đến từ thành phố Hoành Giang. Hy vọng có thể làm bạn tốt với mọi người!"

Bạch Chiêu Chiêu biết cô ta. Cô ta tên là Tô Vận Khiết, ngồi ở bên phải của cô, cách cô một dãy bàn.

"Ha ha ha ha ha!"

Các bạn nữ vui vẻ, cười nghiêng cười ngả:

“Cái gì thế, cậu đừng như thế. Buồn nôn quá!”

“Tớ nổi hết cả da gà rồi này!”

“Làm gì có ai đàng hoàng lại nói như thế chứ, người đẹp ăn trầu (*) cũng phải cạn lời!”

(*) Người đẹp ăn trầu: Là nghề đặc trưng của Đài Loan, chỉ những cô gái trẻ ăn mặc gợi cảm và thu hút, bán cau ven đường.

Các bạn học nghiêm túc thảo luận nên nói giọng dẹo như thế nào rồi lại trêu ghẹo nhau, bầu không khí rất nhiệt tình.

Các bạn nữ đầy thân thiện và nhiệt tình, còn tốt bụng hỏi cô: “Haiz, Chiêu Chiêu, bọn tớ đùa giỡn linh tinh như thế này, cậu sẽ không tức giận chứ?”

Tô Vận Khiết mặt dày nói: “Tất nhiên là không rồi. Cậu nghĩ rằng Chiêu Chiêu lòng dạ hẹp hòi như vậy à? Đúng không, Chiêu Chiêu?”

Cô ta nói xong thì cúi đầu xuống nhìn chằm chằm Bạch Chiêu Chiêu.

Bầu không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Mắt của Tô Vận Khiết rất giống cá. Đầu mắt rộng, đuôi mắt hẹp, nhãn cầu thì đen kịt và sáng như vảy cá, phản chiếu bóng dáng của Bạch Chiêu Chiêu. Nhìn trông hơi kỳ quái.

Ý cười trong đôi mắt giống cá kia rất sâu.

Bạch Chiêu Chiêu nhìn cô ta chằm chằm, sau đó cô nhẹ giọng nói ra lập trường của mình: “Tớ có để ý. Tớ không thích đùa như thế.”

Tô Vận Khiết nghe xong thì giống như cực kì khiếp sợ, cô ta che ngực và nói: “Ôi ôi, thật hả? Sao tự nhiên cậu lại nghiêm túc như thế? Được rồi, được rồi. Về sau bọn tớ không nói như thế nữa là được chứ gì...”

Đúng thế. Các bạn học của cô rất tốt, chỉ là thích nói đùa và thích trêu chọc cô mà thôi.

Ngoài những vấn đề vụn vặt này, nhìn chung thì cô vẫn rất hòa thuận với các bạn cùng lớp. Giống như lúc còn ở trường cũ, các cô cũng rất thích nói chuyện về quần áo, kiểu tóc và chuyện yêu đương:

“Chiêu Chiêu, áo khoác của cậu là nhãn hiệu gì mà kỳ lạ thế, tớ chưa thấy bao giờ. A, đôi giày da này cũng rất đặc biệt đấy.”

“Chắc là rẻ lắm nhỉ? Mua ở đâu? Chúng tớ cũng muốn mua!”

“Ở quê cậu ấy có chợ đầu mối, cậu không mua được đâu. Đều là phiên bản giới hạn của nông thôn đấy. Ha ha ha!”

“Chiêu Chiêu, nhiều bạn nam thích cậu mà, sao cậu không đồng ý với một người đi?”

“Cậu thì biết cái gì. Sao chúng ta có thể bỏ cả rừng cây chỉ vì một cái cây được chứ?”

-

Trong sự hòa thuận này, người duy nhất khiến Bạch Chiêu Chiêu để ý chỉ có Phương Cẩm Thiến.

Lúc cô đi tìm Phương Cẩm Thiến để bàn bạc về việc đổi chỗ ngồi

thì thái độ của đối phương hoàn toàn bất đồng với lúc trước.

Trên khuôn mặt ấy hiện ra vẻ xấu hổ, khinh bỉ, áy náy cùng sự mất tự nhiên...

Bạch Chiêu Chiêu rất thông minh, không cần đối phương mở miệng thì cô đã hiểu rõ mọi chuyện rồi.

Nụ cười mong đợi trên mặt cô đông cứng lại, sau đó cô đứng lên và rời đi.

Hai người cũng không nói một câu nào nữa, hoàn toàn trở thành người xa lạ.

Nhưng dù sao thì ở trường học cũng không có chuyện gì lớn. Cho nên cô rất ít khi kể với mẹ.

Mẹ đi làm rất vất vả, cho nên không cần để mấy việc vặt này ảnh hưởng đến bà.

Điều cô nên tập trung nhất vẫn là học tập. Mặc dù việc học ở trên đảo tương đối thoải mái, nhưng áp lực của lớp 12 vẫn tồn tại. Cũng may bầu không khí trong lớp không tệ lắm, các bạn học rất biết tìm niềm vui trong nỗi buồn, chỉ cần nói vài câu thôi cũng có thể khiến mọi người bật cười.

Có lúc cô đi vào lớp học sẽ nghe thấy có bạn hô to một tiếng "Con mặt lờ". Sau đó cả lớp sẽ cười phá lên.

Bạch Chiêu Chiêu không hiểu ngôn ngữ địa phương ở đây lắm, nên cô cũng rất tiếc vì không hiểu được điểm cười của mọi người.

Thật ra, không phải tất cả mọi người đều thích cười như thế. Dưới áp lực của cuộc thi, cũng có người đang đọc sách giống như lão tăng nhập định (*), không nghe cũng không thấy gì hết.

(*) Nhập định: Là trạng thái mà người tu hành thực hiện tinh tấn dụng công, hơi thở người thiền định dừng lại nhưng không phải chết hay mất đi tri giác. Ở trong trạng thái này, người thiền định không còn vọng tưởng, không còn vướng bận hay phân tâm bởi điều gì.

Ví dụ như Cẩm Thiến và bạn bè của cô ấy.

Còn các bạn nam trong lớp thì càng thích tám chuyện để giải tỏa áp lực hơn.

Trong đó, ồn ào nhất là hai bạn nam ngồi hàng sau ở phía bên trái cô. Một người có khuôn mặt chuột và tai dơi tên là Chương Tử Cầu. Một người thì miệng to, mắt lồi tên là Dư Chí Đồng. Hai người là cây hài của lớp, bị mọi người trêu đùa gọi là Con Gián và Cá Tạp.

Lúc Bạch Chiêu Chiêu mới đến, Chương Tử Cầu cũng giống như tất cả mọi người. Cậu ta cực kỳ phấn khích và phát điên phát dại lên, có thể nói là không biết xấu hổ, khiến cô không thể chịu nổi.

Sau khi cô kiên quyết từ chối cậu ta vài lần thì cậu ta rốt cuộc cũng yên tĩnh lại, sau đó cậu ta lại trở về với vòng tay của cộng sự Cá Tạp.

Hai người ở phía sau trò chuyện sôi nổi:

“Giả tạo thật, không chịu trực tiếp nói phải giảm bao nhiêu tiền. Tôi hiểu mà, chỉ để kích thích khẩu vị của mọi người thôi... Nhưng tôi lại rất ngây thơ nên chỉ chấp nhận điều này thôi.”

“Ha ha ha. Thế thì cậu phải tăng giá lên đi chứ!” Dư Chí Đồng không ngừng cười: “Người ta chính là loại người thích một tay bắt nhiều cá mà. Các bạn học, phải kiên nhẫn với người ta hơn

nhé!”

Bạch Chiêu Chiêu như con rối ngồi im tại chỗ, không nhúc nhích.

Chương Tử Cầu cảm thấy vô cùng oan uổng, to tiếng kêu oan với người bên cạnh: “Không ít đâu. Lần trước tôi đã ra giá đến 800 tệ rồi, chẳng lẽ còn chưa đủ hả? Cậu chủ Chu, cậu nói đi, có phải tôi coi tiền như rác rồi không?”

Khi nói đến đây, cậu ta cố ý nhìn về phía Chu Lạc Nhiên đang ngồi ở hàng cuối.

Chu Lạc Nhiên là vị vua vô hình của lớp.

Tay chân thon dài, khuôn mặt tuấn tú đang trong tư thế duỗi thẳng, mang theo một loại tùy ý và không thèm để ý đến bất cứ thứ gì. Tính tình tự phụ lại hơi lười biếng này của cậu ta là do bố mẹ cậu ta có tiền, kể từ khi cậu ta còn bé thì đã luôn đáp ứng mọi yêu cầu của cậu ta, còn chăm sóc cậu ta rất chu đáo.

Bạn học thì hay nịnh nọt, đều thích gọi cậu ta là cậu chủ Chu.

Nhưng Bạch Chiêu Chiêu không thích cách xưng hô này và cô cũng không gọi cậu ta như thế. Cô tự cảm thấy chính mình không có hứng thú làm nô tì.

Bây giờ bị nhắc đến, Chu Lạc Nhiên đương nhiên hiểu được ý của Con Gián, đây là muốn cậu ta tỏ thái độ.

Đôi môi lạnh lẽo của cậu ta nhếch lên một nụ cười, sâu trong đôi mắt nhỏ và dài của cậu ta là sự lạnh lùng.

Cậu ta đã từng thích Bạch Chiêu Chiêu.

Bây giờ vẫn thích như cũ.

Ngày đầu tiên Bạch Chiêu Chiêu đến trường, cậu ta còn tưởng rằng mình đã thấy được tiên nữ không nhiễm bụi trần.

Sau đó, thời gian cũng chứng minh rằng Bạch Chiêu Chiêu đúng là một pho tượng tiên nữ không thể lấy lòng. Cho dù có hiến tế bao nhiêu vật phẩm, có ca hát và nhảy múa như thế nào, cô cũng chỉ nhìn rồi mỉm cười. Một nụ cười không có bất kỳ tình cảm nào trong đó.

Vì để được lọt vào mắt xanh của cô, Chu Lạc Nhiên hiếm khi động não. Cậu ta yên tĩnh vài tuần và chờ những chàng trai xung quanh cô bị từ chối hết rồi thì cậu ta mới chậm rãi "Ra sân".

Đây là lần đầu tiên trong đời cậu ta tỏ tình, nhưng cậu ta không hồi hộp lắm, bởi vì cũng có rất nhiều cô gái thích cậu ta. Sự tự tin tích lũy trong lòng khiến cậu ta tin chắc rằng mình sẽ là người được tiên nữ lựa chọn.

Kết quả là cậu ta cũng có kết cục giống như tất cả những chàng trai khác. Thậm chí ngay cả lý do mà cô từ chối cậu ta cũng không thay đổi.

Phải học tập, không được để phân tâm...

Chu Lạc Nhiên, cậu ta thế mà lại bị loại lý do qua loa này từ chối sao.

Sắc mặt cậu ta tái mét và không thể tin được, đầu óc ong ong.

Cảm giác này giống như khi cẩn thận nhặt một viên chocolate tinh xảo lên và sau khi cho vào miệng rồi thì mới phát hiện ra đó là cục c*c được chạm khắc!

Lúc ấy, Bạch Chiêu Chiêu nhạy cảm nhận ra được nỗi đau khổ của cậu ta, nên sau đó cô vội vàng nói nhiều lời an ủi, nhưng cậu ta không nghe lọt tai chút nào hết.

Cậu ta rơi vào trạng thái hoang mang và tức giận sau khi bị từ chối.

Giống như Bạch Chiêu Chiêu không chỉ đơn giản từ chối lời tỏ tình của cậu ta, mà cô còn giẫm đạp lên cả nhân cách của cậu ta!

Đây không phải là cảm giác của một mình cậu ta. Cũng may là cậu ta thông minh, không gióng trống khua chiêng mà lựa chọn lúc không có ai để tỏ tình. Nếu không thì chắc chắn còn mất mặt hơn nữa!

Nếu không ai biết thì sẽ không cần lo lắng gì nữa.

Sau đó, khi các bạn nam khác nịnh nọt hỏi cậu ta nghĩ sao về Bạch Chiêu Chiêu, cậu ta cũng cố ý thờ ơ nói: "Cậu ta rất xinh đẹp à? Các cậu đúng là chưa từng trải sự đời. Rõ ràng là cậu ta rất rẻ mà, đúng không?"

Câu đánh giá này ngay lập tức được lưu truyền rộng rãi, từ đó cũng được các bạn nam khác đặt làm tiêu chuẩn.

Lúc này, khi ánh mắt Chương Tử Cầu nhìn đến, cậu ta lạnh lùng mở miệng: "Gián, đừng có nâng giá gà lên nữa."

Chỉ mấy chữ ít ỏi như vậy, nhưng cũng làm người ta phải bật cười.

Con Gián hăng hái và nhảy lên mặt bàn, nói đến mức nước miếng văng tứ tung, cũng rất hưởng thụ cảm giác được làm trung tâm này.

"Này, con trai các cậu độc ác quá đấy!"

Nguyễn Mộng Thần, là trưởng ban kỷ luật, ngồi ở hàng thứ tư, cô ấy quay đầu xuống, khuôn mặt xinh đẹp đầy bất đắc dĩ: "Trong lớp còn các bạn học nữ khác đấy. Chú ý đừng làm ảnh hưởng có được không?"

Chu Lạc Nhiên bây giờ mới cười rồi nói "Sorry", sau đó cậu ta ra hiệu bảo Con Gián đi xuống.

Cậu ta giả vờ như mình đang nể mặt bạn nữ xinh đẹp nhất lớp. Thế nhưng không biết vì sao trong lòng cậu ta lại thở phào nhẹ nhõm.

Nguyễn Mộng Thần đi đến bên cạnh Bạch Chiêu Chiêu rồi dịu dàng nhỏ nhẹ cười và nói: "Chiêu Chiêu, đừng nghe bọn họ nói linh tinh. Con trai đều rất ngu ngốc. Tớ mới mua tạp chí mới, cậu có muốn đọc không?"

Bạch Chiêu Chiêu kinh ngạc nhìn cô ấy, cô vừa hoảng sợ lại vừa cảm động.

Sau hôm đó, Nguyễn Mộng Thần trở thành bạn mới của cô, cô ấy làm gì cũng gọi cô theo, thỉnh thoảng còn cùng nhau đi vệ sinh và cùng nhau trốn ra ngoài mua đồ.

Thật ra, sở thích của Nguyễn Mộng Thần không giống cô. Bạch Chiêu Chiêu thích đọc sách và nghe bài giảng. Trong khi Nguyễn Mộng Thần lại thích thảo luận về mỹ phẩm và các kiểu tóc nổi tiếng.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì cô vẫn rất quý trọng người bạn này và thân thiết với cô ấy một cách chân thành.

Chương 3: Hàng xóm

Nguyễn Mộng Thần rất nổi tiếng ở trong lớp.

Cô ấy là trưởng ban kỷ luật, xuất thân tốt, lại còn xinh đẹp, là học sinh được giáo viên chủ nhiệm thích nhất. Tô Vận Khiết và những người khác luôn nghe theo cô ấy. Bây giờ bọn họ nhìn thấy cô ấy kết bạn với Bạch Chiêu Chiêu thì lại càng khen ngợi cô ấy nhiều hơn:

“Mộng Thần lương thiện quá rồi.”

“Đây là khí chất của người đẹp à?”

“Hu hu hu, Mộng Thần đúng là nữ thần hoàn mỹ.”

“Phải cẩn thận, đừng để lây xui xẻo đó.”

Lúc trước bọn họ không khoa trương như thế, nhưng bây giờ có Bạch Chiêu Chiêu ở đây, tâng bốc như thế là điều cần thiết - Điều này thể hiện rằng bọn họ không phải loại người ghen tị vì ngoại hình và điểm số xuất sắc của người khác.

Ngay cả Bạch Chiêu Chiêu cũng cảm thấy được sủng ái mà lo sợ.

Cô giống như người chết đuối túm được cọng rơm cứu mạng, cho rằng mình đã gặp được bạn tri kỷ, thậm chí cô còn nói chuyện bố mẹ đã ly dị cho cô ấy biết.

Đối với Bạch Chiêu Chiêu mà nói thì chuyện bố mẹ cô ly dị

không phải là điều gì đáng xấu hổ.

Huống hồ, mẹ cô còn rất mạnh mẽ và xuất sắc... Cô tràn đầy yêu thương kể về những khó khăn và sự hy sinh của mẹ mình.

Nhưng ngày hôm sau, chủ đề tám chuyện của các bạn nam đã thay đổi—

Chương Tử Cầu dẫn theo mấy bạn nam khác đi công bố tin nóng mới nhất mà cậu ta biết:

“Chính là vì cậu ta buôn bán linh tinh nên bố mẹ cậu ta mới ly dị.”

Các bạn nam đều ngầm hiểu và cười:

“Tớ cũng nghe nói rồi. Cho nên cậu ta mới không thể tiếp tục sống ở chỗ cũ nữa.”

“Ngay cả bố ruột cũng cảm thấy không chấp nhận được...”

“Xui xẻo thật. Sao loại người này lại có thể trở thành bạn học của chúng ta được chứ!”

Bọn họ dùng trí tưởng tượng của mình để xây dựng nên những câu chuyện giả dối.

Lúc tan học, Bạch Chiêu Chiêu giống như cái xác không hồn đi ngang qua sân thể dục. Thân hình cô gầy gò, giống như đang phải gánh vác trọng lượng rất lớn, nhìn qua có chút run rẩy.

Nguyễn Mộng Thần đuổi theo cô, vòng tay Tiffany trên cổ tay cô ấy phản chiếu ra thứ ánh sáng chói mắt dưới ánh mặt trời.

Cô ấy ngập ngừng nói: “Chiêu Chiêu, thật sự xin lỗi cậu. Tớ chỉ thuận miệng nói thôi, không ngờ bọn họ lại đi nói linh tinh như

thế. Cậu yên tâm, tớ nhất định sẽ dạy cho bọn họ một bài học... Cậu đừng trách tớ nhé. Chúng ta vẫn là bạn tốt, được không?"

Cô ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Nguyễn Mộng Thần.

Nguyễn Mộng Thần luôn trang điểm khi đi học, lớp phấn mỏng, lông mi dài, giống như một con búp bê xinh đẹp, khiến người ta nhìn không ra được khuôn mặt thật của cô ấy.

Bạch Chiêu Chiêu nghĩ thầm, có lẽ bởi vì từ trước đến nay cô luôn biểu hiện quá hiền lành nên bọn họ mới nghĩ rằng cô ngu lắm đúng không? Chẳng lẽ bọn họ đã quên thành tích của cô rất tốt rồi hả?

Diễn xuất của Nguyễn Mộng Thần thật sự quá tệ.

Cô ta khinh thường không thèm diễn, hay là cho rằng kẻ yếu dù phát hiện ra mình đã bị phản bội thì cũng không dám vạch mặt nhau? Thay vào đó sẽ hèn mọn gấp đôi để lấy lòng cô ta?

Bạch Chiêu Chiêu khẽ thở dài một tiếng. Điều này đúng là đã coi thường phẩm cách và tâm huyết của cô rồi.

Cô hờ hững đẩy Nguyễn Mộng Thần ra và đi đến nhà để xe.

Không có ai đuổi theo nữa.

Phía sau vang lên tiếng thì thầm:

"Gì thế này, chẳng qua là thương hại cậu mà thôi."

Lửa càng lúc càng mạnh, sân khấu cũng càng ngày càng sôi động.

Giống như một bữa tiệc buổi tối, sân khấu dần dần nóng lên, sau

đó là tiếng hò hét, cô hát xong rồi thì để tôi lên sân khấu. Các loại mặt nạ và giọng hát khác nhau. Tiếng đọc thuộc, đánh nhau, tiếng học bài, đùa giỡn. Mỗi người đều là diễn viên, cũng là khán giả.

Cuối cùng, tin tức này truyền đến tai của giáo viên chủ nhiệm.

Trước khi vào học, giáo viên chủ nhiệm vỗ mạnh lên bục giảng và nhìn một vòng quanh lớp học rồi nghiến răng nghiến lợi: "Gần đây có nhiều âm thanh không tốt lọt vào tai tôi! Tôi phải mở cuộc thảo luận. Mới vài ngày không để ý mà các cô với các cậu đã không học hành cho tử tế rồi, muốn làm cái gì? Muốn tạo phản hả!"

Trong lớp học cực kỳ yên tĩnh. Tất cả học sinh đều cúi đầu và chịu đựng trận tức giận như cơn bão của giáo viên chủ nhiệm.

"Cả ngày chỉ biết gây chuyện! Làm loạn cũng phải có giới hạn chứ! Chuyện hồi trước, à, vết xe đổ. Không phải tôi đã cảnh cáo các cô và các cậu nhiều lần rồi hả? Tôi lo lắng cho các cô các cậu, thế mà các cô các cậu lại như thế này! Tôi cảnh cáo một lần nữa. Nếu ai để tôi bắt được thì tôi nhất định sẽ gọi phụ huynh đến đón về!"

Không một ai lên tiếng.

Giáo viên chủ nhiệm tức giận quát: "Biết sai chưa!"

Mọi người thưa thớt trả lời: "Biết rồi ạ..."

"Nói to lên! Chưa ăn cơm à?!"

"Biết rồi ạ!!!"

Cả lớp tràn đầy năng lượng trở lại!

Lúc hết tiết, giáo viên chủ nhiệm vừa thu dọn đồ đạc vừa gọi Bạch Chiêu Chiêu: “Học sinh Bạch Chiêu Chiêu, đến văn phòng tôi một lúc!”

“Ồ wow...” Đám học sinh nam bỗng nhiên trở nên ồn ào, giống như biết cô sắp gặp xui xẻo rồi.

Giáo viên chủ nhiệm quay đầu lại nhìn với ánh mắt sắc bén: “Ồn ào cái gì?! Tôi xem xem ai dám ồn ào!!”

Vì thế, cả lớp lại yên tĩnh trở lại.

Bạch Chiêu Chiêu đi theo phía sau giáo viên chủ nhiệm vào văn phòng.

Văn phòng rộng rãi, tất cả các giáo viên đang cùng nhau làm việc. Những chiếc bàn xếp cạnh nhau chất đầy các loại sách vở khác nhau, trong đó còn có cốc trà, gối cổ và cây gãi lưng.

Bây giờ chỉ có hai giáo viên đang ngồi tại chỗ. Một người đang sửa bài tập, một người thì đang ngáp.

Giáo viên chủ nhiệm đi về chỗ ngồi của mình và ngồi xuống, tháo kính ra, sau đó mệt mỏi xoa xoa huyệt thái dương của mình một lúc rồi mới uy nghiêm lên tiếng: “Học sinh Bạch Chiêu Chiêu, em đã kể với tôi về chuyện trong lớp, hôm nay tôi cũng đã nghiêm khắc phê bình bọn họ rồi. Tại vì sao à, tại vì giáo viên tuyệt đối công bằng và khách quan, tuyệt đối không chấp nhận bất kỳ xu hướng không lành mạnh nào.”

Bạch Chiêu Chiêu cảm kích gật đầu: “Cảm ơn thầy ạ...”

“Nhưng mà mắng bọn họ xong rồi, tôi cũng phải nói về em.”

“Ơ... Dạ?”

Giáo viên chủ nhiệm uống một ngụm trà rồi cau mày, đau lòng nói: “Tôi hy vọng em cũng chú ý lời nói và hành động của mình hơn nữa. Không được gây thêm rắc rối gì cho lớp nữa, được không?”

Cô hoang mang: “Thầy, em không hiểu...”

“Hở? Em không hiểu?” Giáo viên chủ nhiệm nâng cao tông giọng một cách kỳ quái: “Vậy tôi hỏi em, các bạn trong lớp vẫn luôn rất hòa đồng, sao lại chỉ nói về em? Em nên tự mình hiểu nguyên nhân, đúng không? Để tôi nói, em không nên chỉ biết chăm chăm vào việc học, cũng nên thử tạo mối quan hệ tốt với các bạn học hơn.”

Ngoài cửa sổ có gió thổi làm lá cây xào xạc, làm cho âm thanh của giáo viên chủ nhiệm trở nên mơ hồ, thậm chí còn làm cho người ta tưởng rằng mình đã nghe nhầm.

Bạch Chiêu Chiêu trầm mặc...

Khi nhận ra sự phản kháng của cô thì giáo viên chủ nhiệm tỏ vẻ không vui mà nói: “Em đừng không nghe lời. Đúng, em rất xinh đẹp lại học giỏi. Lúc em mới đến, các giáo viên khác ngại thủ tục rắc rối, còn tôi lại rất thích em. Nhưng mà! Em đừng gây thêm rắc rối cho tôi nữa. Em nhìn Mộng Thần người ta xem, cũng học giỏi và xinh xắn, sao không có ai nói gì bạn ấy? Cô bé, kiềm chế một chút đi, có được không!”

Bạch Chiêu Chiêu nhạy cảm nắm bắt được từ ông ta dùng.

Kiềm chế.

Cô cảm thấy những lời nói như thế này chỉ có thể nói ra từ một

thây ma thời nhà Thanh chứ không nên nói ra từ miệng của một giáo viên.

Hơn nữa, lúc cô mới chuyển đến, rõ ràng là bởi vì thành tích rất tốt nên có rất nhiều giáo viên tỏ vẻ muốn cô về lớp của mình.

Thấy vẻ mặt ủ rũ và bộ dáng đờ đẫn của cô thì giáo viên chủ nhiệm càng tức giận hơn mà không có chỗ phát tiết: "Em nghe hiểu chưa! Tôi nói cho em biết, con gái không biết kiềm chế thì còn ra thể thống gì nữa! Thầy cũng chỉ vì muốn tốt cho em thôi!"

Gió thổi bay rèm cửa sổ.

Ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, vừa vặn chiếu lên người Bạch Chiêu Chiêu.

Chẳng biết vì sao ánh mặt trời ấy lại làm cho người ta không mở mắt ra được, làm cho mọi thứ trước mắt trở thành hư vô. Cô ở trong hư vô, chỉ cảm thấy đầu choáng váng, còn có hơi buồn nôn.

Cô cũng không biết mình đã trở lại lớp học kiểu gì. Tất cả mọi người đều bận làm việc của mình và cũng rất thoải mái.

Nguyễn Mộng Thần mỉm cười nhìn cô, vẻ mặt thân thiện nhưng ánh mắt lại lạnh lùng, mang theo dáng vẻ của kẻ bề trên.

Bạch Chiêu Chiêu từ trong ánh mắt ấy đọc ra được một loại cảm giác vượt trội hơn hẳn tên là "Thương hại". Tựa như đang cười nhạo sự kiêu ngạo không cần thiết của cô.

Rõ ràng là cô ta đã lừa dối sự cảm kích và lòng tin của cô, nhưng vì sao cô ta vẫn có thể dùng thái độ coi thường ấy mà đối mặt

với cô chứ?

Loại tủi nhục này hẳn là không nên tồn tại trong lớp học của cô.

Nhưng nếu giáo viên chủ nhiệm đã ra mặt, lại còn nghiêm khắc dạy dỗ nữa thì chắc là bọn họ sẽ kiềm chế hơn.

Cho nên điều cô có thể làm chỉ là học hành chăm chỉ mà thôi.

Học hành chăm chỉ, sau đó rời khỏi nơi này.

Cô phát hiện mình còn mạnh mẽ hơn so với tưởng tượng của mình, cô có thể chịu nhục và chịu khổ vượt qua mỗi ngày. Nhưng trong đêm khuya yên tĩnh, cô lại tủi thân ôm gối mà khóc.

Thật cô quạnh.

Cô quạnh vì không có ai làm bạn, cô quạnh vì không có ai thừa nhận mình, cô quạnh vì phải một mình ứng phó với những điều ác ý.

Cô nhớ bạn bè cũ, nhớ Yến Ni, nhớ anh Miêu, nhớ A Long, nhớ Tiểu Huệ. Thỉnh thoảng cô cũng nhớ đến bố mình.

Nếu bố cô không ngoại tình và không ly dị với mẹ thì liệu cô có thể tự tin hơn không?

Không... Hình như không thể...

Bố chưa từng quân tâm đến cô, mà chỉ có mẹ cô phải trả giá cho tất cả.

— “Phải hiểu chuyện, phải học tập thật giỏi.”

— “Phải tự lập, đừng gây rắc rối cho mẹ.”

Những lời này chợt xuất hiện trong lòng cô vào ngày mà bố mẹ cô ly dị.

Cô ép buộc đầu óc mình phải tỉnh táo và cô không cho phép bất thứ thứ gì ảnh hưởng đến mình.

Cô có nguyện vọng cần phải thực hiện gấp, cho nên cô phải luôn lạc quan—

Cô sẽ thi vào trường đại học tốt nhất, sẽ cẩn thận chọn chuyên ngành dễ kiếm việc làm nhất. Chờ mẹ hoàn thành chuyến công tác thì hai người sẽ trở lại huyện nhỏ thân thuộc, hoặc là sẽ đến thành phố cô học đại học. Cô có thể vừa học, vừa đi làm thêm vào kỳ nghỉ hè, còn có thể đi thực tập...

Sau khi tự cổ vũ bản thân xong thì cô cũng ăn xong miếng bánh tráng cuối cùng, sau đó cô dùng giấy ăn lau sạch tay.

Sau khi chậm rãi dọn dẹp bát đũa xong thì cô cảnh thận kiểm tra lại bếp gas trong nhà và tắt tất cả đèn để tiết kiệm tiền điện.

Dự báo thời tiết nói chiều nay sẽ có mưa to, cho nên cô mang chậu hoa vào nhà để đề phòng hoa bị úng nước mưa, sau đó cô lại đi đóng chặt cửa sổ rồi cầm lấy cái ô màu trắng còn lại.

Sau khi khóa cửa, cô còn vẽ một ngôi sao năm cánh lên ổ khóa như một phong ấn. Như thế có thể đảm bảo rằng mình đã khóa cửa rồi, không cần đi được nửa đường lại lo lắng nữa.

Cô luôn tỉ mỉ và làm việc thỏa đáng.

Sau khi làm xong hết mọi việc thì cô đi xuống tầng.

Bước chân của cô nặng nề giống như đang đi viếng mộ.

Khi cô rẽ xuống tầng 2 thì cũng đúng lúc cửa phòng 201 mở ra, có một bạn học nam cao lớn đi ra, mặc đồng phục có màu giống cô.

Bởi vì dáng người quá cao mà chân lại dài, nên quần đồng phục của cậu chỉ có thể miễn cưỡng dài đến mắt cá chân, lộ ra đôi tất màu trắng sạch sẽ.

Khi nghe thấy tiếng động thì cậu ngửa cổ lên nhìn về phía cô.

Bên dưới mái tóc là khuôn mặt tuấn tú, có khí phách lại sáng sủa.

Tuy rằng trông rất anh tuấn nhưng lại hơi hung dữ. Lông mày rậm nhíu lại, có vẻ đang không kiên nhẫn.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai người đều sửng sốt.

Chàng trai nhướn mày lên, sau đó rời mắt đi trước rồi chào hỏi: “Chào buổi sáng…”

“Chào buổi sáng…” Giọng nói của cô như tiếng muỗi kêu, bước chân của cô cũng chậm lại vài nhịp.

Cô thật sự gặp lại Diệp Chi Du rồi.

Chương 4: Con khỉ

Sở dĩ nói "Lại" là bởi vì lần đầu tiên hai người gặp mặt nhau là vào lúc tan học của tháng trước, trên đường về nhà thì lại phát hiện cả hai ở cùng một tòa nhà, sau đó cô cũng bắt đầu thường xuyên "Tình cờ" gặp cậu hơn.

Tuy rằng Bạch Chiêu Chiêu cảm thấy kỳ lạ, nhưng hai người ở cùng tòa nhà, lại học chung trường, chạm mặt nhau cũng là chuyện hợp lý.

Tuy nhiên, không giống như Bạch Chiêu Chiêu vào trường là vì dựa vào thành tích của mình, mà Diệp Chi Du lại là kiểu dự thính. Gia đình cậu khá giả, vì để cho cậu an tâm ở đây học tập nên người nhà đã mua một căn hộ ở tầng 2 của khu chung cư cao cấp cũ này.

Khu vực trung tâm mỗi tấc đất là tấc vàng. Khu nhà này thuận tiện cho việc đi đến trường, lại còn có sân riêng. Đối với gia đình Bạch Chiêu Chiêu thì chỉ có thể miễn cưỡng thuê, nếu muốn mua lại thì chính là giá trên trời.

Ngoài việc xuất thân từ một gia đình khá giả, Diệp Chi Du còn là cầu thủ chính của đội bóng chày và đội bóng rổ của trường. Bình thường, khi các bạn thảo luận về cậu thì sẽ nói Chu Lạc Nhiên và Diệp Chi Du là hai hotboy của trường THPT Dân Lập Thánh Tâm.

Nhưng Bạch Chiêu Chiêu cảm thấy hotboy Diệp Chi Du này bất kể là ngoại hình hay thành tích thì đều có sức thuyết phục hơn

nhiều.

“Đến trạm xe bus à?” Diệp Chi Du hỏi.

Giọng nói của cậu đã trải qua giai đoạn vỡ giọng, trở thành một chất giọng dày và trầm. Sự non nớt của chàng thiếu niên chẳng còn lại bao nhiêu, vì bị ảnh hưởng bởi các đường nét sắc cạnh trên khuôn mặt.

Cô đi qua cậu rồi nhỏ giọng đáp: “Ừ...”

“Đi cùng đi.” Cậu đi theo phía sau cô, phối hợp với bước chân của cô, cùng đi xuống tầng.

Vừa ra khỏi tòa nhà, quả nhiên, người đàn ông béo đầu trọc ở tầng 1 lại đang hút thuốc ở lối đi trên hành lang.

Trước kia ông ấy thường đứng ở chỗ đèn đường bên ngoài tòa nhà, nhưng hôm nay chắc là bởi vì trời mưa nên mới đứng ở đây.

Bạch Chiêu Chiêu có vẻ hơi lo lắng.

Cô sợ đại ca béo này. Ông ấy không cao bằng Diệp Chi Du, mà chỉ cao khoảng 1m8, nhưng lưng rộng lại nhiều thịt, giữa mấy tầng thịt dày ở phía sau gáy có đeo một sợi dây chuyền vàng vừa thô lại vừa to, trên cánh tay còn có hình xăm xấu xí. Điều này làm cho ông ấy trông to lớn hơn rất nhiều so với Diệp Chi Du cao và gầy.

Tuy nói rằng không nên trông mặt mà bắt hình dong, nhưng trông ông ấy cực kỳ giống một nghi phạm vừa bỏ trốn trên bản tin pháp luật, là loại người có thể vì vài ba câu bất hòa mà liều mạng với người khác.

May mà hôm nay có Diệp Chi Du ở đây.

Diệp Chi Du nhìn giống người đánh nhau rất giỏi. Có cậu đứng giữa Bạch Chiêu Chiêu và đại ca béo kia, cho nên cô cũng cảm thấy thoải mái không ít.

“Ô, cậu học sinh đi học à!” Đại ca béo dập tắt nửa điếu thuốc đang hút, híp mắt lại rồi thản nhiên chào hỏi bọn họ.

“Vâng.” Diệp Chi Du gật đầu rồi giơ ô lên.

Bạch Chiêu Chiêu cũng luống cuống tay chân mà mở ô theo.

Đại ca béo xua tay cho có lệ, sau đó lại móc ra một điếu thuốc và cho vào miệng hút.

Cho đến khi đi ra khỏi khu chung cư, Bạch Chiêu Chiêu rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cô thật may mắn mà. Mỗi lần gặp phải đại ca béo này thì vừa vặn có Diệp Chi Du đi cùng.

Nhưng cô hơi nhút nhát, chưa bao giờ biết cách bày tỏ lòng biết ơn. Huống chi, khả năng cậu xuất hiện cũng chỉ là vô tình. Nếu nói ra thì sẽ chỉ vô duyên vô cớ tạo thêm gánh nặng cho người ta mà thôi.

Cô nghiêng đầu nhìn cậu, dưới cái ô màu đen kia, đường nét đẹp trai của Diệp Chi Du càng có chiều sâu hơn.

Trong lòng Bạch Chiêu Chiêu thầm mắng mình là kẻ thô tục, nhưng cô vẫn không nhịn được mà nhìn thêm mấy lần.

Dù sao trong cuộc sống bất hạnh này đột nhiên xuất hiện một vẻ đẹp rực rỡ thì luôn khiến người ta phải luyến tiếc.

Truy rằng cô tình cờ gặp được Diệp Chi Du, nhưng ngày hôm nay, cho đến tận giờ phút này vẫn là một ngày bình thường,

không có chuyện gì xảy ra cả.

Vì thế, rốt cuộc là tại sao cô lại chạm phải quỷ?

Khi cô đến trạm xe bus thì đã có rất nhiều học sinh đang tụ tập ở đó rồi.

Có bạn mặc đồng phục màu đen giống cô, cũng có một số bạn đến từ các trường khác, nhưng đồng phục đều là màu tối.

Bây giờ đang là cuối tháng 11, thời tiết trở lạnh. Nhiều học sinh còn mặc thêm áo khoác ở bên ngoài đồng phục, thậm chí còn có người đã sớm quấn khăn quàng cổ xinh đẹp.

Lúc này, những ánh mắt phía trên khăn quàng cổ và dưới những tán ô đang không thể khống chế được mà đánh giá Bạch Chiêu Chiêu và Diệp Chi Du.

Nữ thần học đường, khá nổi tiếng ở các trường khác, khiến cho mọi người rất tò mò về cô. Hotboy lạnh lùng, là ngôi sao của đội bóng chày của trường, cũng là thần tượng trong lòng của vô số nữ sinh.

Rất nhiều ánh mắt quan sát hai người. Dần dần, họ xác nhận hai người không trò chuyện, cũng không trao đổi ánh mắt với nhau, nhưng bọn họ vẫn xì xào bàn tán rằng hai người này hẳn là có mối quan hệ đặc biệt nào đó.

Dù sao họ cũng đi bộ cùng nhau đến bến xe bus mà.

Trong bầu không khí kỳ lạ này, xe bus đã đến. Bạch Chiêu Chiêu may mắn chiếm được một chỗ ngồi, vì thế cô bị tách ra khỏi Diệp Chi Du.

Cô lấy điện thoại ra rồi đeo tai nghe, bắt đầu nghe bài giảng

tiếng Anh mà cô đã tải về vào ngày hôm nay như thường lệ.

Giọng nói dịu dàng phát ra từ tai nghe, nội dung bài giảng liên quan đến vấn đề bắt nạt.

Sau đó Bạch Chiêu Chiêu mới biết được, hóa ra không chỉ có con người mới bị bắt nạt.

Loài khỉ cũng bị bắt nạt.

Trong ví dụ của bài giảng, có một con khỉ nhỏ, bởi vì mẹ nó đã chết nên nó bị những con khỉ khác đánh và bắt nạt. Sau đó nó trầm cảm đến mức mỗi ngày đều trốn trong lồng mà không chịu ra ngoài.

Ngoài ra còn có ở cả loài chó nữa, cũng có sự bắt nạt giữa các con chó. Chó cũng có tính thẩm mỹ. Chó mũi dài sẽ cô lập, thậm chí cả chó mũi ngắn cũng bị bắt nạt. Đây là điều hết sức kỳ diệu. Nghe nói trong thế giới loài chó, giống chó Border Collie sẽ không bị bắt nạt, nhưng giống chó Pug thì khó mà nói được.

Đôi khi, có một đàn chó đang chơi đùa vui vẻ, nhưng khi chó Pug đến thì chúng sẽ ngầm giải tán, mặc dù tính tình của chó Pug rất tốt và đáng yêu.

Bạch Chiêu Chiêu nghe xong thì thất thần, tầm nhìn di chuyển xung quanh, cô muốn bóng dáng của Diệp Chi Du lọt vào tầm mắt.

Đáng tiếc là quá nhiều đầu người, cô không thể nhìn thấy gì hết.

Cho nên ngày hôm đó rốt cuộc có gì đặc biệt?

Buổi sáng đó cũng chỉ là một buổi đi học bình thường thôi mà.

Ô, cô nhớ ra rồi. Tiết đầu tiên của buổi chiều là tiết thể dục, khi đó đã xảy ra một sự cố nhỏ.

Người mở đầu là một nữ sinh tên Hứa Đình, ngồi cùng bàn với Tô Vận Khiết.

Hứa Đình cũng là học sinh dự thính, chuyển đến hồi học kỳ hai của năm lớp 12. Lúc đó Bạch Chiêu Chiêu và Nguyễn Mộng Thần vẫn còn là bạn bè, Nguyễn Mộng Thần từng nhắc đến trải nghiệm của cô ta:

Hứa Đình lúc đầu cũng rất khó "Hòa nhập" với lớp học tốt đẹp này, nhưng từ khi Nguyễn Mộng Thần kéo Hứa Đình vào nhóm bạn của cô ta thì Hứa Đình đã dần dần hòa nhập được.

Mà Hứa Đình "Khó hòa nhập" khác với Bạch Chiêu Chiêu và còn có một lý do khác hợp lý hơn.

Người ngoài nói đến cảnh ngộ của Bạch Chiêu Chiêu đều sẽ ngầm hiểu, sẽ thâm thúy nói: "Là ghen tị mà thôi."

Ghen tị với ngoại hình của cô, ghen tị với thành tích của cô, ghen tị cô nhỏ yếu như thế nhưng lại có thể kiên cường, không chịu khuất phục và sống sót được như một con gián đánh mãi không chết.

So ra thì Hứa Đình có ngoại hình bình thường, thành tích cũng bình thường, dáng người không cao không thấp, giọng nói cũng không phải kiểu giọng dẹo, tính cách khá cởi mở, càng không có khả năng từ chối nhiều bạn nam khiến bọn họ mất hết mặt mũi.

Cô ta chỉ là mới đến nên bị ma cũ bắt nạt ma mới mà thôi.

Trong tiết thể dục này, giáo viên yêu cầu các bạn nữ tập né bóng. Mỗi lần Hứa Đình lấy được bóng thì sẽ luôn vô tình ném trúng cô.

Trước kia cô ta cũng thỉnh thoảng vô tình như thế, còn có thể đi không vững nên vô tình chạm vào cô, nhưng đều không thể hiện rõ ràng như hôm nay.

Sau nhiều lần phòng bị, Bạch Chiêu Chiêu không may bị bóng đập vào má.

"Ối, xin lỗi Chiêu Chiêu nha!" Hứa Đình chân thành cười: "Tớ không cố ý đâu."

Sự đau đớn khiến cơn tức giận của cô hiện lên rõ ràng hơn. Lần này là điều chưa từng xảy ra, Bạch Chiêu Chiêu thế mà lại tức giận.

Đến lần thứ hai khi Hứa Đình cướp được bóng, cô ta lại vô tình ném vào cô, máu nóng của cô dồn lên đầu, sau khi cô bắt được bóng thì liền vung cánh tay lên ném về hướng của Hứa Đình!

Không ném trúng.

Nhưng Hứa Đình rõ ràng đang sửng sốt.

Các nữ sinh xung quanh cũng ngạc nhiên nhìn nhau và trao đổi ánh mắt khó tin.

"Xin lỗi Hứa Đình nhé." Bạch Chiêu Chiêu bình tĩnh: "Tớ cũng không cố ý đâu."

Bây giờ nghĩ lại, ngày hôm đó khiến cô có ấn tượng rất sâu sắc, có thể là bởi vì cô căm hận lực cánh tay của mình quá yếu. Hoặc là vì đến khi hết tiết học đó, cô nghĩ lại mà vẫn còn cảm thấy sợ. Nếu lúc đó cô thật sự ném trúng thì Hứa Đình sẽ đi tìm giáo viên chủ nhiệm và cô sẽ gây phiền toái cho mẹ.

Thế nhưng, bị ném trúng trong lúc tập bóng né cũng chẳng có gì đặc biệt.

Trong quả bóng né cũng không có quỷ mà.

Trước khi hết tiết, thầy giáo dạy thể dục tập hợp tất cả mọi người lại và nói: "Tìm hai bạn đi vận chuyển chè đậu xanh. Hôm nay đến lượt ai?"

Hứa Đình phấn khởi chỉ về phía Bạch Chiêu Chiêu: "Thầy, đến lượt cậu ấy!"

"Hả?" Thầy thể dục nhìn danh sách: "Hôm nay hẳn là Chu Lạc Nhiên."

Trưởng ban thể dục vội vàng nói: "Thầy, hôm qua Chu Lạc Nhiên không cẩn thận bị trẹo chân, nên cậu ấy đã xin chủ nhiệm lớp về nhà rồi ạ."

Bọn họ nói xong thì Bạch Chiêu Chiêu mới để ý đến hôm nay quả thật không nhìn thấy bóng dáng của Chu Lạc Nhiên.

"Thế à..." Thầy thể dục đáp lại, lại nghi ngờ mà nhìn tay chân gầy guộc của Bạch Bạch Chiêu Chiêu: "Em... có được không?"

"Cậu ấy làm được mà thầy, có xe đẩy nữa mà!" Nguyễn Mộng Thần vừa lịch sự dùng khăn tay lau mồ hôi vừa phụ họa, giọng điệu rất bất đắc dĩ: "Cậu ấy luôn trốn tránh loại việc như thế này."

Một đám nam sinh cũng nói theo: "Đúng thế, đến lượt cậu ấy mà. Trước đây cậu ấy chẳng làm gì cả."

Những người còn lại chỉ đứng nhìn.

Bạch Chiêu Chiêu nhìn thấy Phương Cẩm Thiến quay mặt sang chỗ khác, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra mà nói chuyện với bạn bè.

Cô gái từng nắm tay cô và nói "Tớ rất thích cậu", dường như chỉ là ảo giác của một mình cô.

"Ồ..." Thầy thể dục nói: "Vậy thì em đi đi. Các bạn khác tự do hoạt động 15 phút rồi giải tán."

Bạch Chiêu Chiêu mím môi, trầm mặc đi về phía căng tin.

Một mình cô thật sự không thể nhấc nổi thùng nặng như thế được. Mỗi lần như thế, cô đều phải nhờ bác gái trong căng tin giúp cô đưa nó vào thang máy chở hàng.

"Cháu gái, sao lần nào cũng là cháu thế?" Bác gái ân cần hỏi.

Cô không giải thích mà chỉ lắc đầu.

"Nếu bị bắt nạt thì phải nói với giáo viên đấy nhé!" Bác gái lo lắng dặn dò.

Hai tiết sau của buổi chiều là tiết Tiếng Anh của giáo viên chủ nhiệm.

Tất cả mọi người đều đang yên tâm thoải mái thưởng thức chè đậu xanh. Chương Tử Cầu và Dư Chí Đồng dựa vào ghế, còn cởi cả giày ra để khuếch tán mùi.

"A! Các cậu buồn nôn quá đấy!"

Các bạn học nữ thét chói tai và thể hiện sự tức giận.

"Các cậu thì hiểu cái gì? Đây là mùi vị của đàn ông chân chính!"

Bọn họ cười ha ha.

Lúc này, giáo viên chủ nhiệm đi vào. Ông ta nhíu mày lại rồi ném sách lên bục giảng: “Im lặng cho tôi. Ăn xong chưa? Đến giờ vào lớp rồi!”

Bạch Chiêu Chiêu đi lên bục giảng, nhỏ giọng nói: “Thầy Lôi, để em lấy cho thầy ít nước.”

Giáo viên chủ nhiệm liếc nhìn cô rồi đưa cho cô bình nước. Ngay sau đó, ông ta chỉ vào Con Gián đang nói chuyện với Cá Tạp rồi nói:

“Chương Tử Cầu, em đang nói gì thế hả? Vẫn chưa chịu im lặng hả!”

Chương Tử Cầu vội vàng xoay người lại và nở nụ cười tục tĩu.

Lớp học cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh.

Bạch Chiêu Chiêu giống như một tiểu cung nữ ngoan ngoãn. Sau khi cô đặt bình nước lên bục giảng xong thì trở về chỗ ngồi của mình.

Hứa Đình ngồi ở bên tay phải của cô, cô ta thò đầu qua rồi dùng tông giọng chỉ mình cô nghe được mà nói: “Cậu nịnh nọt giáo viên chủ nhiệm cũng không có tác dụng đâu.”

Tiết học đã bắt đầu. Bạch Chiêu Chiêu kiên nhẫn giả vờ như không nghe thấy.

Tác giả có lời muốn nói:

Bạch Chiêu Chiêu: Tôi là nhà động vật học!

Chương 5: Gặp quỷ

Trên bục giảng, giáo viên chủ nhiệm thổi chè đậu xanh, cười như không cười mà nói: “Có phải Mộng Thần muốn khiêu chiến đọc thuộc lòng bài tiếng Anh hôm qua không?”

“Ồ—” Các bạn học ồn ào.

Tiếng Anh của Bạch Chiêu Chiêu rất tốt. Trong tiết học hôm qua, bởi vì giáo viên chủ nhiệm khen cô đọc thuộc lòng tốt, cho nên Nguyễn Mộng Thần không phục và muốn khiêu chiến đọc thuộc lòng với cô.

“Mộng Thần, vậy em đọc trước đi.” Giáo viên chủ nhiệm lên tiếng, ánh mắt tràn đầy khích lệ.

Một đoạn tiếng Anh 1000 chữ, giáo viên chủ nhiệm bảo cô ta đọc thuộc nửa đoạn đầu.

Nguyễn Mộng Thần vội vàng đứng lên.

Tối hôm qua, sau khi cô ta làm xong bài tập thì miễn cưỡng thức đến nửa đêm. Bây giờ đọc thuộc lòng nhưng vẫn đau khổ như trước, lắp ba lắp bắp. Cả lớp lo lắng lắng nghe, sau đó giống như bị táo bón tập thể, trong lòng căng ra như một sợi dây mỏng manh.

Giáo viên chủ nhiệm cũng đau khổ và toát mồ hôi lạnh vì học sinh yêu thích của mình, cuối cùng vẫn phải dựa vào chè đậu xanh thì mới làm dịu đi được đoạn đọc thuộc rời rạc kia.

Cuối cùng Nguyễn Mộng Thần cũng đọc xong. Một nửa sau là do Bạch Chiêu Chiêu đọc. Cô đứng lên và đọc thuộc một cách thuận lợi. Mọi người không hiểu sao lại thở phào nhẹ nhõm theo.

Nhìn người có thực lực thể hiện thực lực vẫn thoải mái hơn.

Nhưng mọi người nhìn nhau, trong lòng cảm thấy hụt hẫng.

Bọn họ không biết rằng Bạch Chiêu Chiêu đã sớm đoán được giáo viên chủ nhiệm sẽ để cho cô đọc thuộc đoạn sau.

Bởi vì khi học thuộc, người ta sẽ không ngừng lặp lại đoạn đầu như bị mắc chứng OCD. Cho nên đoạn đầu sẽ dễ học thuộc hơn.

Bạch Chiêu Chiêu biết điều đó. Cô cũng tin rằng giáo viên chủ nhiệm thường xuyên kiểm tra học thuộc lòng cũng biết.

Cho nên sau khi làm xong bài tập, cô chỉ cần chầm chậm học thuộc phần sau, thậm chí so với học thuộc cả bài như bình thường còn thoải mái hơn nhiều.

Cô đánh cược giáo viên chủ nhiệm sẽ thiên vị Nguyễn Mộng Thần và ưu tiên phần đơn giản hơn cho cô ta.

Quả nhiên.

“Học thuộc rất tốt. Ngồi xuống đi.” Giáo viên chủ nhiệm gật đầu, nhưng vẻ mặt không giống như đang khích lệ.

Bạch Chiêu Chiêu ngồi xuống, vẻ mặt lạnh nhạt.

Nhân tính, đúng là không khó đoán lắm.

Nguyễn Mộng Thần vô cùng thất vọng vì điều này. Cô ta đã thức cả đêm để học thuộc đi học thuộc lại, nên kết quả này khiến cô

ta không thể chấp nhận được.

Hứa Đình xoay người lại, nhỏ giọng an ủi cô ta một câu.

Bạch Chiêu Chiêu vẫn như một mỹ nhân sứ.

Cô đã chấp nhận sự thật rằng Nguyễn Mộng Thần chỉ đơn giản là ghét cô mà thôi.

Nhưng Nguyễn Mộng Thần rất kiêu ngạo. Cô ta không muốn nói những lời khó nghe để tự hạ thấp địa vị của mình và khiến mình trở nên thấp kém như những người khác - Điều mà chỉ có nữ diễn viên phụ và NPC trong phim thần tượng mới làm. Sau khi đoạn tuyệt với Bạch Chiêu Chiêu, cô ta chỉ cạnh tranh với cô trong học tập. Điều này có vẻ làm cô ta giống nhân vật chính diện hơn.

Nhưng bây giờ mới chỉ thua đọc thuộc lòng thôi mà cô ta lại khóc không ngừng rồi.

Nếu Bạch Chiêu Chiêu đoán không sai thì Hứa Đình sẽ thay Nguyễn Mộng Thần nói những điều mà cô ta muốn nói với cô.

Quả nhiên, sau khi hết tiết, giáo viên chủ nhiệm vừa đi thì Hứa Đình đã như một con chó trung thành mà mắng chửi: “Có một số người đúng là không biết xấu hổ!”

Giọng của Hứa Đình lúc mắng chửi the thé, rất hăng hái, giống như bác gái đã quen cãi nhau, làm cho người khác không chống đỡ nổi.

Máu nóng của Bạch Chiêu Chiêu lúc có lúc không, thời gian bộc phát cũng rất ngắn. Tiết thể dục đã bộc phát một lần, còn bây giờ cô cúi đầu chịu đựng.

Né thị phi.

Hứa Đình càng hăng hái hơn: “Tôi đã sớm nhìn ra bộ mặt thật của cậu rồi. Cậu biết rõ rằng Nguyễn Mộng Thần thích Chu Lạc Nhiên. Vậy mà còn quyến rũ cậu ấy.”

Bạch Chiêu Chiêu vẫn không lên tiếng.

Nhưng cô hơi kinh ngạc. Cô thật sự chỉ vừa mới biết chuyện này thôi. Dù sao năng lượng của cô cũng chủ yếu dùng để co đầu rụt cổ.

Hứa Đình lại hét lên: “Cậu nghĩ rằng cậu cho Chu Lạc Nhiên chép đáp án bài thi thử thì cậu ấy sẽ thích cậu hả? Cậu ấy nói cậu ấy cảm thấy cậu là một kẻ cực kì buồn nôn. Cậu còn học cách tết tóc giống Mộng Thần nữa!”

Thi thử...

Bạch Chiêu Chiêu sắp quên chuyện này luôn rồi đó.

Lúc ấy, việc sắp xếp chỗ ngồi bị loạn hết lên, sau đó cô tình cờ ngồi cạnh Chu Lạc Nhiên. Lúc đó Chu Lạc Nhiên còn chưa tỏ tình với cô. Là cậu ta giật lấy bài thi của cô để chép, còn thấp giọng cảm ơn cô.

Cho nên, sau khi chép xong, cậu ta lại đi nói vớ vẩn?

Về chuyện tết tóc, là bởi vì cô ngại tóc vướng vào mặt nên mới tết một bên. Đây không phải là kiểu tóc rất bình thường à...

Những lời nói thầm này đang đánh nhau trong lòng cô. Mà Bạch Chiêu Chiêu cũng không mở miệng giải thích.

Cô biết rất rõ ràng. Mục đích Hứa Đình nói những lời này không phải vì muốn nghe cô giải thích.

Cô cũng không cần phải giải thích với loại người này. Nếu muốn tiếp tục tiến về phía trước thì cô chỉ có thể nhịn những trận cãi vã này. Không nên lãng phí thời gian với loại người đầy ác ý này. Tốt nhất là không để ý đến.

Cô có lý tưởng, có bạn tốt. Cô không thèm làm bạn với đám người này.

Cô thu dọn cặp sách rồi bước đi mà không quay đầu lại.

Tiếng khóc của Nguyễn Mộng Thần càng to hơn.

Dù sao thì phương pháp đánh vào tinh thần của Bạch Chiêu Chiêu đã giành được thắng lợi ngắn ngủi. Mặc dù đây không phải điều gì đáng mừng.

Haiz... Một ngày dài đằng đẵng...

Hứa Đình đanh đá. Nguyễn Mộng Thần giả nai. Chương Tử Cầu vừa xấu vừa mỏ hỗn. Chu Lạc Nhiên tự cho mình là đúng. Giáo viên chủ nhiệm công khai thiên vị. Còn có những bạn học lạnh lùng, hèn mọn, không có ý tốt...

Bọn họ chỉ khiến người khác phiền lòng mà thôi.

Bạch Chiêu Chiêu vẫn sợ quỷ hơn.

Người ta nói rằng quỷ hay ám những người yếu bóng vía.

Có phải bởi vì cô mới chuyển trường đến đây, khiến may mắn bị giảm đi nên mới bị quỷ ám hay không?

Hay là quỷ cũng bắt nạt kẻ yếu, cảm thấy cô dễ bắt nạt?

Nhưng mà cho dù bị quỷ ám thì cũng phải có một cơ hội và một lý do chứ...

[Rốt cuộc là vì sao cô lại bị quỷ tìm đến?]

Cô không nghĩ ra.

Cuối ngày hôm đó, cô giống như Đường Tăng đã trải qua chín chín tám mươi mốt kiếp nạn vậy. Ở ven đường, cô mệt mỏi ăn xong một phần bánh tráng ở trước quầy hàng khói lửa bay lượn, sau đó cô mới lên xe bus.

Bây giờ đã qua giờ tan học cao điểm, người trên xe bus không nhiều lắm, chỉ có đèn neon ven đường đang lấp lóe.

Cô bất ngờ nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Một người đàn ông lớn tuổi, đeo kính, mặc vest, đi giày da, đang ngồi ở vị trí giữa xe, dáng vẻ hơn 30 tuổi, không xấu cũng không đẹp trai.

Ông chú này và cô ở cùng một tòa nhà, thỉnh thoảng cũng có chạm mặt nhau.

Diệp Chi Du ở căn hộ 202, ông chú này ở căn 201 đối diện, cũng là đi thuê nhà giống cô.

Cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn mình, ông chú ngẩng đầu lên, cũng nhận ra cô rồi gật đầu với cô.

Ánh mắt trao đổi ngắn ngủi, Bạch Chiêu Chiêu phát hiện ra sắc mặt ông chú không tốt lắm.

Hay là do ánh sáng buổi tối? Mặt ông chú trông xanh xao, ấn đường biến thành màu đen, giống như đang không khỏe.

Hành khách trên xe rất ít. Ngoại trừ tiếng ồn của xe thì vô cùng yên tĩnh.

Bạch Chiêu Chiêu đang mệt mỏi muốn ngủ thì lại chú ý đến chiếc ghế trống bên cạnh mình có người ngồi xuống.

Cô kinh ngạc mở mắt, nhìn thấy chính là ông chú hàng xóm kia.

Ông chú hàng xóm căng thẳng lấy một tấm danh thiếp ra rồi đưa cho cô, tốc độ nói rất nhanh, còn lộ ra vẻ sợ hãi: "Cháu gái, chú tên là Từ Sĩ Hưng, chữ Từ có hai bộ nhân. Chú ở toà số 2 của khu chung cư Lâm Đường. Chúng ta đã gặp nhau rồi đúng không? Cháu gái, cháu có thể giúp chú nhìn xem hàng cuối cùng của xe có một người phụ nữ tóc dài đúng không? Đừng làm ra động tác quá lớn. Chỉ cần chầm chậm nhìn một chút là được, được không?"

Bạch Chiêu Chiêu nghe xong thì gật đầu, sau đó cô giả vờ xoay người tìm đồ trong cặp sách, nhanh chóng liếc nhìn về phía sau...

Vị trí ngồi của cô quá gần phía đầu xe, mà cô lại bị cận thị nặng, nên không nhìn rõ hàng ghế đen xì đằng sau, nhưng trực giác của cô mách bảo rằng hẳn là nơi đó không có ai.

Vì thế cô nhỏ giọng nói với ông ấy: "Không có ai ạ."

Cả người Từ Sĩ Hưng phát run lên, ông ấy chậm rãi quay đầu ra phía sau, sau đó ngay lập tức quay trở lại!

Sắc mặt ông ấy càng khó coi hơn, trên trán đổ đầy mồ hôi giống như người bị bệnh nặng, lúc nói chuyện còn giống như sắp khóc: "Cháu gái, chỗ đó rõ ràng có một người phụ nữ mà. Cô ta, cô ta còn đang nhìn chằm chằm vào chú đấy... chẳng lẽ cháu không nhìn thấy?"

Cô sững sờ.

“Cháu gái, hình như chú, chú gặp phải quỷ rồi...”

A, Bạch Chiêu Chiêu rốt cuộc cũng nhớ ra rồi!

Ông chú cho rằng mình đã gặp phải quỷ.

Bà nội từng nói, nếu gặp quỷ thì không nên nói cho người khác biết, bởi vì như thế sẽ làm cho người khác cũng bị quỷ quấn lấy.

Bắt đầu từ hôm đó, cô cũng bị quỷ quấn lấy!

-

Từ Sĩ Hưng, 36 tuổi.

36 tuổi, tốt nghiệp đại học chính quy, đã làm ở công ty này hơn 10 năm nhưng vẫn không đạt được thành tích gì, thậm chí còn không được thăng chức. Nên ông ấy vẫn chỉ là một nhân viên bình thường.

Ngoại hình tuy rằng đứng đắn, dáng người cũng không tệ, nhưng lại không có duyên với phụ nữ.

Từ Sĩ Hưng cảm thấy điều này có thể chủ yếu là bởi vì điều kiện của mình không đủ tốt. Không nhà, không xe, gia đình bình thường, là sự tồn tại không được người ta liếc đến lần thứ hai trong thị trường xem mắt.

Nhưng giá nhà thật sự quá đắt. Nếu tổ tiên của ông ấy bắt đầu cố gắng từ thời kỳ đồ đá thì bây giờ may ra vừa vặn mua được cho ông ấy một căn hộ.

Ví dụ như khu chung cư Lâm Đường này, nhìn qua bề ngoài thì chỉ là một khu căn hộ bốn tầng kiểu cũ, nhưng những năm đó có thể được coi là khu căn hộ cao cấp của địa phương. Ở đây có một cái sân riêng, lại còn nằm trong khu trường học. Hiện nay giá trung bình đã lên tới hơn 70 nghìn tệ!

Hơn nữa, căn hộ ở bên trái và bên phải lại khác nhau, giá cả cũng chênh lệch khá cao.

Cậu học sinh đẹp trai ở căn 202 đối diện và cái tên béo nhìn giống như đại ca ở tầng 1 căn 102 kia nữa. Bọn họ sống ở phía Đông, là kiểu căn hộ to với 3 phòng ngủ, 2 phòng khách và 2 phòng vệ sinh. Đơn giá thấp nhưng giá trị tổng lại rất cao. Căn hộ của hai người này còn là tự mua.

Còn có cháu gái và mẹ ở tầng 4 căn 401 kia nữa, căn hộ đó đã được bên môi giới sửa sang lại nên tiền thuê một tháng cũng rất đắt, hơn 10 ngàn tệ.

Căn 402 đối diện với căn hộ của cháu gái học sinh là một bà lão đã về hưu, đã ở một mình rất lâu rồi. Trông bà ấy già nua cằn cỗi như một cương thi già, sẩm tối mỗi ngày đều mang cái ghế dài đi ra ngoài, không biết đi làm gì.

Căn hộ đó được trang trí cực kì lỗi thời. Từ Sĩ Hưng đoán rằng đó là căn hộ phúc lợi.

Về phần căn hộ của Từ Sĩ Hưng ông... chỉ nhìn cửa sổ thôi cũng biết được nó đang trong tình trạng xuống cấp.

Cửa sổ nhà người khác đều sáng bóng mới tinh, chỉ có nhà của ông ấy là kiểu cửa sổ bằng hợp kim nhôm kém chất lượng, đã dùng được hơn 10 năm rồi, hư hỏng loang lổ, các khớp nối đã biến thành màu đen. Trông như một cái quần đùi đã cũ còn có nhiều lỗ rách, hoàn toàn không phù hợp với tòa nhà.

Bên ngoài đã tồi tàn, bên trong còn tồi tàn hơn.

Kể từ ngày ông ấy chuyển đến đây, vết dầu mỡ màu vàng trên tủ bếp kia chưa từng được làm sạch, nên bây giờ đã tích tụ dày đặc và chuyển sang màu đen. Trong phòng không có đồ trang trí gì, chỉ có tường trắng. Tủ quần áo âm tường ở lối vào rất có điểm đặc trưng của thời đại, màu vàng nhạt. Lớp sơn trên cửa gỗ đều đã phồng lên cả rồi, chỉ cần ấn một cái là vỡ ngay lập tức.

Lúc Từ Sĩ Hưng rảnh rỗi đến nhàm chán thì sẽ thích tìm một chỗ trống trên tủ quần áo, sau đó ấn từng cái một, làm lộ ra lớp gỗ bên trong.

Theo thời gian, trên tủ giống như mọc ra vô số con mắt đang nhìn chằm chằm vào ông ấy.

Ông ấy đã sống ở đây được 9 năm, tiền thuê nhà vẫn là 2500 tệ 1 tháng, chưa từng tăng.

Chủ của căn hộ này có lẽ đã sớm quên mất sự tồn tại của nó rồi. Cũng có thể là do thẻ ngân hàng dùng để thu tiền thuê nhà cũng đã mất đi đâu mà không biết. Nhưng Từ Sĩ Hưng cũng không dám không nộp tiền nhà, bởi vì ông ấy sợ chủ nhà phát hiện ra điều bất thường. Nếu chủ nhà cũng bảo ông ấy 1 tháng phải đóng hơn 10 nghìn tệ thì chắc là ông ấy chỉ có thể dọn đến vùng ngoại ô ở mà thôi.

Đồng thời, ông ấy cũng không dám sửa sang lại căn hộ, ở càng lâu càng không dám. Ông ấy sợ mình vừa sửa sang căn hộ xong thì chủ nhà sẽ cưỡng chế đuổi ông ấy đi. Nếu như vậy thì tiền sửa nhà của ông ấy sẽ trôi theo dòng nước.

Dựa vào việc trả tiền thuê đúng hạn, Từ Sĩ Hưng âm thầm trở thành chủ nhà.

Ông ấy cho một cô ý tá thuê phòng ngủ phụ, bắt cô ấy 1 tháng

đóng 3000 tệ. Cô ấy cảm thấy rẻ đến mức không thể tin được nên cùng ông ấy thuê chung.

Nhưng mà xui xẻo thay, gần đây cô y tá thăng chức làm y tá trưởng, sau đó chê chỗ này rách nát và bẩn thỉu, lại còn bừa bộn, nên đang chuẩn bị dọn đi.

Từ Sĩ Hưng bất đắc dĩ phải tìm người thuê mới.

Ông ấy dùng máy in của công ty in quảng cáo xong thì cẩn thận mang đi dán ở chỗ xa xa một chút.

3700 tệ một tháng, chắc chắn sẽ có người muốn thuê. Giống như cho không vậy, vị trí tốt, lại còn có cả sân riêng. Đợi tìm được người thuê thích hợp thì ông ấy sẽ có thể kiếm chút tiền mua thuốc lá.

Làm xong hết mọi việc thì trời đã tối. Nhưng tâm tình ông ấy đang tốt, sau khi chuyển hai lần xe bus thì ông ấy lên chuyến này để về nhà.

Chỉ cần không phải giờ cao điểm thì trên xe bus cũng không có nhiều người lắm. Hôm nay ông ấy về muộn nên người trên xe có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tiếng ồn của xe chạy át đi tất cả âm thanh ở bên ngoài.

Ông ấy lên xe từ cửa sau, ngồi ở vị trí gần cửa.

Thế nhưng ông ấy vừa lên xe thì đã chú ý đến hàng ghế cuối cùng của xe có một người phụ nữ tóc dài.

Với ánh nhìn mơ hồ trong bóng tối, ông ấy nhận ra người phụ nữ đó rất xinh đẹp. Cô ấy mặc bộ áo vest và váy màu đen, hình như cũng là nhân viên văn phòng ở gần đây.

Tác giả có lời muốn nói:

Bạch Chiêu Chiêu: Duyên phận đến, muốn cản cũng không được.

Từ Sĩ Hưng: A a a! Cháu đừng nói nữa!

Chương 6: Tiếng khóc

Từ Sĩ Hưng không kìm được mà quay đầu nhìn cô ấy rồi nở nụ cười lấy lòng.

Người phụ nữ kia cũng lễ phép gật đầu lại với ông ấy.

Tiếng đập "Thình thịch" vang lên trong lồng ngực ông ấy, giống như thần Cupid đang tập đấm bốc với trái tim vậy.

Trước đây, khi ngồi trên xe bus, ông ấy chưa từng thấy qua người phụ nữ xinh đẹp này.

Tất nhiên, cô cháu gái trong tòa nhà của bọn họ cũng rất xinh đẹp, giống như một ngôi sao vậy. Nhưng cũng chỉ là một cô bé. Còn người phụ nữ này tuyệt đối là kiểu người mà bạn bè phải hâm mộ! Vẻ ngoài thành thục lại giỏi giang, lớp son bóng như thủy tinh phát sáng trong bóng tối, bộ vest cũng rất hợp với cô ấy.

Cô ấy xinh đẹp giống như một người phụ nữ ngồi trên một chiếc xe hơi.

Từ Sĩ Hưng muốn bắt chuyện với cô ấy nhưng lại ngại ngùng.

Ông ấy giơ tay lên nhìn đồng hồ, 19 giờ 35 phút.

Nếu như sau này ngồi xe bus tiếp tục gặp lại cô ấy rồi mới đi chào hỏi thì sẽ tự nhiên hơn, sẽ không bị coi là người có ý đồ xấu.

Lúc này Từ Sĩ Hưng không biết rằng, khi ông ấy thật sự gặp lại người phụ nữ này một lần nữa thì sự tình bắt đầu trở nên cực kì khủng khiếp...

Hôm qua ông ấy vẫn tăng ca như bình thường, chịu đựng đến tận khi lãnh đạo nở nụ cười khen ngợi thì ông ấy mới rời khỏi công ty. Ông ấy lên xe lúc 19 giờ 30 phút.

Lần này ông ấy đi lên từ cửa phía trước. Người trên xe vẫn không đông lắm. Ông ấy lại nhìn thấy người phụ nữ tóc dài kia.

Cô ấy vẫn ngồi ở vị trí đó, vẫn mặc bộ vest màu đen đó, giống như đang ngủ, mái tóc dài che kín khuôn mặt.

Từ Sĩ Hưng nuốt nước miếng— Gặp hai lần tức là có duyên. Sau đó ông ấy quyết định dũng cảm làm quen với cô ấy một lần.

Nếu như không được thì cùng lắm chỉ là thêm một lần bị từ chối nữa mà thôi. Dù sao ông ấy cũng đã có thể thích ứng rất tốt với sự đau lòng khi bị người đẹp từ chối rồi.

Sau khi lấy hết dũng khí và soạn xong bản thảo ở trong lòng, ông ấy xoay người lại. Nếu đối phương thể hiện biểu tình chán ghét thì ông ấy sẽ nhanh chóng xin lỗi và rời đi.

“Cái kia... Xin chào, lại gặp cô rồi...” Ông ấy nắm lấy chỗ vịn tay, khẩn trương nói.

Người phụ nữ không ngẩng đầu lên, mái tóc dài đen nhánh của cô ấy vẫn che khuất khuôn mặt như cũ.

“À, cô đang ngủ à? Xin lỗi nhé...” Từ Sĩ Hưng thật sự không có kinh nghiệm bắt chuyện với người khác lắm, mà kinh nghiệm với phụ nữ lại càng bằng không. Nếu không thì ông ấy cũng không đến mức đến tận bây giờ vẫn còn là một kẻ độc thân. Sau

1 giây không nghe thấy tiếng trả lời thì ông ấy không chống đỡ nổi nữa, chuẩn bị chạy trối chết.

Nhưng đúng lúc này, xe bus chạy vào khu phố có hai bên đường đều là đèn neon.

Một dòng nước lạnh đột nhiên trào dâng trong mạch máu của ông ấy!

Người phụ nữ này, cô ấy... không ngủ?!

Cô ấy đang nhìn ông ấy xuyên qua khe hở của tóc?!

Con ngươi trong mắt cô ấy đỏ như máu. Dưới ánh đèn neon bên ngoài cửa sổ, con ngươi ấy lóe lên ánh sáng màu đỏ âm u.

Đầu óc Từ Sĩ Hưng ong lên, sợ tới mức lùi về sau một bước!

Người phụ nữ chầm chậm ngẩng đầu lên, hai con mắt màu đỏ ở phía sau mái tóc đang nhìn ông ấy chằm chằm.

“Xin, xin, xin lỗi...” Ông ấy sợ tè ra quần, vội vàng xoay người lại, lảo đảo đi đến chỗ ngồi đầu tiên ở phía trước xe bus.

Toàn thân run rẩy.

Phía sau gáy ông ấy vẫn đang tê dại, dường như ánh mắt của người phụ nữ kia vẫn đang một mực dính chặt vào sau gáy của ông ấy. Từ Sĩ Hưng co rụt người lại, sau đó lại không nhịn được mà quay đầu lại.

Lần này, bốn mắt nhìn nhau!

Không có tình cảm, chỉ có sởn gai ốc!

Ánh mắt của người phụ nữ kia thật sự rất đỏ...

Giờ khắc này, Từ Sĩ Hưng thậm chí còn hận tại sao kính của mình lại có thể tốt như thế!

Cô ấy, cô ấy không phải quỷ đấy chứ!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện khiến Từ Sĩ Hưng sợ muốn chết. Ông ấy len lén nhìn những hành khách khác trên xe. Tất cả mọi người hoặc là đang chơi điện thoại, hoặc là đang nhắm mắt ngủ. Không có một ai để ý đến người phụ nữ kỳ lạ ngồi ở phía sau.

Chẳng lẽ chỉ có một mình ông ấy có thể nhìn thấy?

Cả người ông ấy cứng đờ, vừa đến trạm là ông ấy liền chạy xuống xe giống như đang chạy trốn.

Người phụ nữ ấy không xuống xe.

Ông ấy bị sốc, vội vàng chạy về phía tòa nhà.

Trốn trong căn hộ rách nát của mình và khóa kỹ cửa lại, lúc này ông ấy mới thở phào nhẹ nhõm.

Ông ấy chưa từng yêu cái ổ chó này của mình đến vậy. Đáng tiếc là cô ý tá phải trực ca đêm nên không trở về được. Nếu không ông ấy còn cảm thấy an toàn hơn nữa...

Mặc kệ người phụ nữ kia là ai, nhưng cô ấy nhìn chằm ông ấy như vậy khiến ông ấy cả đêm không thể ngủ ngon được.

Ông ấy còn gặp ác mộng. Trong mơ, người phụ nữ kia ở trên giường của ông ấy, trừng đôi mắt đỏ như máu nhìn ông ấy.

Hôm nay, ông ấy lại bị sếp giữ lại tăng ca. Nói là tăng ca nhưng cũng không có chuyện gì quan trọng, chẳng qua là sếp có ít quyền lực nhưng không có chỗ dùng nên mới kiểm tra độ phục tùng của nhân viên một tí mà thôi.

Chỉ là lúc ông ấy tan làm, lại là chuyến xe lúc 19:30...

Từ Sĩ Hưng sợ hãi và căng thẳng đến mức buồn nôn. Nhưng ông ấy vẫn ôm lấy ý nghĩ may mắn trong đầu và kiên trì lên xe—

Giống như khi còn bé, không ôn tập cho tốt mà vẫn cứ tham gia cuộc thi, còn hy vọng rằng mình đủ may mắn để có thể khoanh trúng tất cả đáp án của câu hỏi trắc nghiệm.

Khoanh đúng toàn bộ là điều không thể, nhưng có thể khoanh đúng một câu thôi cũng chứng tỏ mình rất may mắn rồi.

Giống như bây giờ, ông ấy vừa lên xe thì đã nhìn thấy người phụ nữ đáng sợ ở hàng ghế phía sau.

Đờ mờ! Sao cô ấy lại trừng mắt nhìn mình thế!

Máu khắp cơ thể biến thành bùn ứ đọng, khiến nhiệt lượng không thể thuận lợi truyền đến tay chân. Ông ấy cứng đờ ở đó, tinh thần và cơ thể như bị rút lại, cho đến khi người lái xe mất kiên nhẫn thúc giục:

“Cậu bốn mắt này, đứng đờ ra đấy làm gì thế hả? Có đi hay không đây?”

Tiếng quát của người lái xe tràn đầy năng lượng, thoáng chốc đã đem đến cho ông ấy cảm giác cực kì an toàn.

Tâm lý may mắn lại xuất hiện. Ông ấy đi về phía trước một bước.

Người lái xe mập mạp thở ra một hơi nặng nhọc rồi đóng cửa xe lại.

Ông ấy ngồi chết lặng ở phía trước, không dám quay đầu lại.

Không biết đã cứng ngắc như thế được bao lâu—

“Trạm tiếp theo, THPT Dân Lập Thánh Tâm, xin chú ý cửa xe, không nên tranh giành lên xuống...”

Xe dừng lại, cửa xe mở ra. Bởi vì đã qua giờ tan học cao điểm nên chỉ có một cô gái đi lên.

Đồng phục màu đen, tóc mái thưa, tóc phía sau buộc thành một cái búi đơn giản trên đỉnh đầu. Sườn mặt xinh đẹp đến mức tinh xảo, giống như đóa hoa sen, dáng người hơi nhỏ yếu.

Bên ngoài trời đổ mưa to, thời tiết lạnh lại như thế, nhưng cô chỉ mặc quần áo mỏng manh, ngay cả khăn quàng cổ cũng không quàng.

Từ Sĩ Hưng nhanh chóng nhận ra, đây là cô bé ở khu chung cư của bọn họ đúng không?

—Thỉnh thoảng ông ấy cũng gặp cô vài lần lúc đi làm.

Ông ấy giống như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng!

Cô gái vừa lên xe đã ngồi vào vị trí phía sau người lái xe.

Ông ấy xoắn xuýt mãi, cuối cùng vẫn ôm chiếc cặp của mình chạy trối chết sang bên đó, năn nỉ cô giúp mình nhìn xem người phụ nữ ở hàng cuối còn ở đấy hay không.

Cô gái quay đầu lại nhìn, kỳ quái nói: “Cháu nghĩ rằng chỗ đó không có ai ngồi!”

Ông ấy cũng ngay lập tức quay đầu lại.

Lại là cảnh bốn mắt nhìn nhau đẹp đẽ.

Người phụ nữ kia vẫn ngồi ở đấy. Đôi mắt đỏ rực của cô ấy vẫn đang nhìn chằm chằm vào ông ấy.

Từ Sĩ Hưng bị dọa đến mức tè ra quần, vội vàng xác nhận lại với cô bé bên cạnh: “Em gái, ở đó rõ ràng có một người phụ nữ mà. Cô ấy, cô ấy còn đang nhìn chằm chằm tôi... Chẳng lẽ em không nhìn thấy?”

Ông ấy nói thế làm Bạch Chiêu Chiêu cũng sợ hãi theo, cô vội vàng lấy kính từ trong túi ra rồi cẩn thận nhìn hàng ghế sau.

Lần này cô cũng bị dọa, nhanh chóng quay lại rồi lắp bắp nói: “Đúng ạ, có một, một người phụ nữ đang nhìn chằm chằm chúng ta. Lúc nãy cô ấy ngồi ở trong góc, lại mặc quần áo đen, nên cháu không nhìn rõ. Đó, đó là ai thế ạ?”

Thấy Bạch Chiêu Chiêu cũng có thể nhìn thấy người phụ nữ kia thì Từ Sĩ Hưng yên tâm hơn rất nhiều. Ít nhất điều này có nghĩa là người phụ nữ kia không phải quỷ nhỉ...

“Tôi cũng không quen cô ấy, nhưng cô ấy cứ luôn nhìn chằm chằm tôi. Rất quái dị.”

Bạch Chiêu Chiêu an ủi ông ấy: “Chắc là người đầu óc không bình thường thôi ạ.”

Từ Sĩ Hưng nghĩ đến lần đầu tiên gặp người phụ nữ kia.

Cô ấy trang điểm tinh tế, son bóng hơi phát sáng trong bóng tối. Nhìn cô ấy có vẻ hơi mệt mỏi, nhưng lúc ông ấy đột ngột chào hỏi thì vẫn mỉm cười đáp lại.

Lúc đó cô ấy vẫn rất xinh đẹp, rất bình thường.

Nhưng mà cũng khó nói được. Có lẽ cô ấy chỉ bình thường vào ngày hôm đó thôi.

Từ Sĩ Hưng nhanh chóng bị lý do của Bạch Chiêu Chiêu thuyết phục: "Đúng thế. Tôi cũng cảm thấy đầu óc cô ấy không bình thường. Cô ấy luôn đi theo tôi. Em gái, sau này em cũng phải cẩn thận đấy."

"À, vâng... Nếu không thì chúng ta có thể báo cảnh sát." Bạch Chiêu Chiêu nhát gan đề nghị: "Nhỡ cô ấy đánh người khác thì sao?"

Từ Sĩ Hưng uể oải nở nụ cười: "Không sao đâu. Dù sao tôi cũng là một người đàn ông mà..."

Bạch Chiêu Chiêu thấy ông ấy đáng thương như vậy thì lại nói: "Vậy chú ngồi ở đây đi. Chúng ta có thể cùng xuống xe."

"Chú?" Từ Sĩ Hưng bị xưng hô này làm cho kinh hãi: "Chú, chú nhìn già như thế hả?"

"Dạ, không phải thế." Cô muốn cười nhưng lại sợ.

"Gọi đại ca là được rồi." Ông ấy không cam lòng, muốn tính toán chi li với cách xưng hô này.

Bạch Chiêu Chiêu cười: "Gọi là anh Hưng ạ?"

"Ừ."

Từ Sĩ Hưng cảm thấy thoải mái hơn nhiều khi có Bạch Chiêu Chiêu nói chuyện với ông ấy.

Lúc đến khu chung cư Lâm Đường, ông ấy mới biết em gái học sinh bên cạnh này tên là Bạch Chiêu Chiêu, là học sinh cấp 3. Vì thế ông ấy đẩy mắt kính, lấy thân phận là một người từng trải mà nói: "Tuy rằng hơi vất vả, nhưng phải cố gắng lên nhé. Nhớ chọn một chuyên ngành tốt, đừng như tôi..."

Ông ấy thở dài rồi quay đầu lại.

Trong màn mưa, người phụ nữ kia không đi theo.

Hai người đều thở phào nhẹ nhõm, sau đó cùng nhau che ô đi về phía căn hộ.

"Anh Hưng, sao anh không thay cửa sổ bảo vệ ở nhà?" Vấn đề này đã nằm ở trong lòng Bạch Chiêu Chiêu từ rất lâu.

Căn hộ đẹp như vậy, nhưng cửa sổ bảo vệ của Từ Sĩ Hưng có vẻ không hợp lắm.

Ông ấy hơi khó xử, nghẹn một lúc rồi mới miễn cưỡng nói: "Thuê phòng thôi mà. Tôi còn đang tiết kiệm tiền..."

Số tiền tiết kiệm được đã đủ để mua cái nhà vệ sinh trong căn hộ này.

"À..." Bạch Chiêu Chiêu gật đầu: "Vậy anh có biết đại ca ở tầng 1 đối diện làm nghề gì không?" Cô bổ sung: "Cái người rất béo rất khỏe ấy. Tôi hơi sợ ông ấy."

"Tôi chỉ biết anh ta tên là Quan Chính Hạo, hình như là tự mình mở một cửa hàng xe hơi. Anh ta nói mình là người Đông Bắc. Cụ thể vì sao lại đến đây thì tôi chưa hỏi."

“Cửa hàng xe hơi à.” Cô nở nụ cười như con cừu con, có hơi ngốc: “Tôi còn tưởng ông ấy là xã hội đen chứ.”

Từ Sĩ Hưng chần chừ một lúc rồi bổ sung thêm: “Nhìn bộ dạng anh ta cũng hơi giống đó. Người làm kinh doanh mà, lúc cần giao tiếp với đủ loại người thì cần phải tàn nhẫn một chút. Em gái, còn em thì sao?”

“Tôi là người thành phố Hoành Giang.”

“Ồ, người phía Bắc. Sao lại đến đây thế?”

“Bởi vì mẹ tôi thuyên chuyển công tác.” Bạch Chiêu Chiêu nói xong thì bất giác mím môi lại.

Cô chưa từng nói dối, cũng không quen nói dối nên có hơi xấu hổ.

Hai người vẫn đang nói chuyện thì đã đi đến tầng 2 rồi. Vì vậy Bạch Chiêu Chiêu chào tạm biệt ông ấy và tiếp tục đi về nhà.

Gần đến tầng 3, cô nghe thấy tiếng cãi nhau ầm ĩ phát ra từ cánh cửa bên trái. Chưa đợi cô kịp phản ứng thì cửa ở tầng 3 đã mở ra, một người đàn ông giống như nhân viên văn phòng vội vã đi ra ngoài.

Anh ấy rõ ràng hơi sửng sốt khi nhìn thấy Bạch Chiêu Chiêu đứng ở đầu cầu thang.

Trong nháy mắt, tiếng thét chói tai của người phụ nữ ở trong phòng càng trở nên rõ ràng hơn: “Anh cút đi, Hàn Nho! Cút đi, đừng bao giờ trở về nữa! Đồ rác rưởi! Tôi bị mù nên mới kết hôn với loại người như anh!”

Chương 7: Ngày thứ hai

Cùng với tiếng thét chói tai của cô ấy, là tiếng khóc lúc ngắn lúc dài của đứa trẻ trong nhà.

Người đàn ông nhanh chóng đóng cửa lại, đi vòng qua Bạch Chiêu Chiêu rồi xuống tầng trong trạng thái rối bời.

Bạch Chiêu Chiêu rất xấu hổ, sau đó cô cũng nhanh chóng đi lên tầng.

Về đến nhà, trong căn phòng vắng tanh, bóng tối bao trùm mọi ngóc ngách. Ánh sáng màu xanh từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, nhìn có hơi quỷ dị.

Bạch Chiêu Chiêu sợ tối nên cô chỉ nhìn một chút rồi nhanh chóng bật đèn lên.

Đèn vàng vừa được bật lên, trong phòng cũng lập tức trở nên ấm áp hơn nhiều.

Bây giờ vẫn sớm, chắc chắn mẹ còn chưa về. Nếu phải tăng ca thì có lẽ mẹ sẽ không về được.

Cô dựa vào cửa thở phào nhẹ nhõm, giống như vừa mới thoát khỏi tình huống nguy hiểm nào đó. Ngón tay đang nắm chặt cũng thả lỏng, giống như một đóa hoa nhỏ từ từ nở rộ.

Cô nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lúc rồi đặt cặp sách xuống, bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Cô đánh trứng gà một cách thành thạo, thái ít hành lá và rau mùi, thêm ít xà lách và tôm vào nước mì. Sau đó cô cho giấm và muối vào, bữa tối đã hoàn thành.

Nghĩ nghĩ, cô chụp lại bữa tối rồi gửi tin nhắn cho mẹ:

[Mẹ, con về nhà rồi, đang bắt đầu ăn tối. Thế nào, cũng được đúng không ạ?]

Mãi đến khi cô cơm nước xong và rửa sạch sẽ nồi niêu xoong chảo xong rồi thì mẹ cô mới trả lời tin nhắn. Tin nhắn không có chữ, chỉ có một cái icon [Ngón cái].

Bạch Chiêu Chiều cười cười, sau đó lại mím miệng lại, nhẹ nhàng thở dài.

“Cốc cốc.”

Đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Bạch Chiêu Chiêu giật mình, cô đứng hình 2 giây, không biết nên giả vờ không có người ở nhà hay là đi ra mở cửa.

Giọng của Diệp Chi Du nhẹ nhàng truyền vào từ cửa chống trộm: “Bạch Chiêu Chiêu, là tớ. Tớ mua rất nhiều điểm tâm, muốn tặng cậu một ít. Tớ treo ở cửa cho cậu nhé.”

Cậu nói xong thì cô liền nghe thấy tiếng bước chân xuống tầng.

Ơ?

Bạch Chiêu Chiêu lặng lẽ đi đến cửa, nhìn qua mắt mèo. Đèn hành lang sáng lên, bên ngoài quả thật không còn ai nữa.

Tiếng mở cửa và đóng cửa ở tầng 2 vang lên.

Cô mở cửa ra và cầm lấy túi nilon trên tay nắm cửa.

Giống như Diệp Chi Du nói, bên trong có bánh bông lan nhân ruốc và mochi được đóng gói hoàn chỉnh. Nhìn nhãn hiệu, là cửa hàng bánh ngọt rất nổi tiếng ở phố thương mại. Nghe nói nguyên liệu ở đây đều là loại tốt nhất.

Rõ ràng mới chỉ gặp nhau vài lần trên đường đi học, sao cậu lại đột nhiên tặng cho cô những thứ này...

Không phải có độc đấy chứ...

Cô bị sự đa nghi của chính mình chọc cười. Sau đó cô lại nhìn chằm chằm vào chiếc túi và nuốt nước bọt.

Mở túi to ra, trước tiên cô lấy ra chiếc bánh bông lan nhân ruốc và ăn trước. Sau khi cắn miếng đầu tiên, trên mặt cô hiện lên sự thỏa mãn.

Cô còn cảm thấy mặt mình đang nóng lên, giống như đang không nhịn cười được?

Cô nghĩ lại, lúc mình xuống tầng thì gặp phải Diệp Chi Du có phải là ngẫu nhiên hay không?

Chẳng lẽ...

Cậu muốn theo đuổi cô?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, dáng vẻ của Diệp Chi Du ở trong lòng cô càng trở nên rõ ràng hơn.

Nhưng cô lại nhanh chóng xua tan ý nghĩ này đi.

Đừng có tự mình đa tình nữa. Cậu đã nói rồi, là do mua nhiều

mà thôi...

Cô ăn xong bánh bông lan nhân ruốc rồi nhưng vẫn chưa hết thèm, nên cô lại ăn thêm một chiếc mochi.

Thật ra Bạch Chiêu Chiêu có hơi tham ăn, nhưng gia đình cô không có điều kiện để mua những loại đồ ăn chỉ có thể thưởng thức một lần này.

Đồ ăn vặt ăn xong là hết, còn không bằng mua đồ gì đó có ích hơn.

Cô chưa từng được ăn kẹo bơ cứng. Lần đầu tiên cô ăn nó là từ một đồng nghiệp ở chỗ làm của mẹ cô chia cho mọi người, mẹ cô chịu đựng những ánh mắt kỳ quái của những người xung quanh để lấy thêm hai cái mang về cho cô.

Lúc đó, cô giống như phát hiện ra một thế giới mới. Sau đó cô ăn ba viên kẹo tận 1 tháng mới hết.

Bạch Chiêu Chiêu rất trân trọng niềm vui ngắn ngủi mà viên kẹo này mang lại.

Sau khi bố mẹ ly dị, mỗi tháng bố cô chỉ cho bọn họ 3000 tệ, còn tuyên bố chỉ trợ cấp cho Bạch Chiêu Chiêu đến khi 18 tuổi. Gần đây, đã mấy tháng ông ta không đưa tiền rồi. Một mình mẹ cô phải chống đỡ gia đình này.

Hai mẹ con đều có áp lực riêng phải đối mặt. Ai cũng không muốn làm phiền đến người kia.

Cuộc đời tất nhiên khổ sở, nhưng trong lòng có một nỗi nhớ nhung thì lại rất ngọt ngào.

Bạch Chiêu Chiêu đã chuẩn bị cho mẹ một niềm vui bí mật— Sắp đến sinh nhật mẹ. Cô đã tiết kiệm được một ít tiền và chuẩn

bị mua tặng cho mẹ cô một chiếc áo khoác đẹp để đi làm. Phải là hàng hiệu, vải nhung lông cừu màu vàng be, cũng sẽ không bị lỗi mốt trong một khoảng thời gian dài.

Bạch Chiêu Chiêu ăn xong bánh ngọt thì tính toán tiền tiêu vặt của mình.

Cô kiềm chế nhìn những món còn lại, để chúng vào trong tủ lạnh. Như vậy, chờ đến buổi sáng mẹ về cũng có thể ăn được.

Bởi vì có một bất ngờ nhỏ nên tâm tình Bạch Chiêu Chiêu rất tốt, cô bắt đầu làm bài tập...

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trong nhà yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng nước thỉnh thoảng chảy ra từ vòi.

Đến 12 giờ đêm, cô rửa mặt xong và chuẩn bị đi ngủ—

Đột nhiên, toàn bộ căn phòng trở nên tối om.

Mất điện à?

Cô vội vàng cầm điện thoại lên, chuẩn bị kiểm tra xem tháng này có nợ tiền điện không.

“Hu hu hu hu...”

Đúng lúc này, tiếng khóc yếu ớt của người phụ nữ vang lên, như có như không...

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Lúc đầu, Bạch Chiêu không sợ lắm. Cô cho rằng người vợ trẻ ở dưới tầng lại khóc. Có lẽ chồng cô ấy vẫn chưa về...

Cô mở điện thoại lên kiểm tra thì thấy đồng hồ đo điện vẫn còn rất nhiều điện. Cô hơi bất ngờ. Cũng không thể là hỏng bóng đèn được, bởi vì tất cả đèn trong nhà đều không sáng.

Cô muốn gọi điện cho mẹ.

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”

“Hu hu hu hu...”

Trong bóng tối dày đặc, tiếng khóc dường như trở nên lớn hơn. Thậm chí cô còn nghe thấy tiếng khóc ấy có vẻ như rõ ràng quá mức rồi...

Giống như—

“Hu hu hu hu...”

— Giống như người phụ này đang khóc ở trong nhà cô vậy?

Da đầu Bạch Chiêu Chiêu nổ tung. Bên tai cô truyền đến một tiếng gọi vô cùng rõ ràng: “Chiêu Chiêu...”

Cô thậm chí còn cảm giác được có hơi thở thổi vào lông tơ trên tai của mình!

“A—! A—!”

Cô sợ hãi đến mức nhảy dựng lên, hồn phi phách tán, cô ôm lấy đầu mình, hét lên từng tiếng. Đúng lúc này, điện thoại cô “Tinh tinh” lên một tiếng, đèn trong phòng cũng sáng lên.

Có điện rồi?

Tiếng khóc của người phụ nữ cũng đã biến mất.

Bạch Chiêu Chiêu vừa hoảng sợ vừa hoang mang mà mở mắt ra, nhìn thấy tin nhắn của mẹ trên điện thoại:

“Mẹ đang họp, sẽ về muộn một chút. Có chuyện gì thế?”

Một lúc lâu sau, ngón tay cứng ngắc của cô mới chậm rãi gõ: “Không sao ạ. con đi ngủ đây. Mẹ ngủ ngon.”

Nhắn xong tin nhắn này, Bạch Chiêu Chiêu òa khóc.

Cô nhìn quanh phòng, ánh đèn vàng ấm áp giống như một tấm khiên chống lại bóng tối và sự âm u ngoài cửa sổ, khiến cô có cảm giác mình vẫn an toàn.

Mặc dù cô đã nhiều lần tự nói với bản thân rằng vừa rồi chỉ là ảo giác mà thôi, nhưng cô vẫn khóc rất thảm thiết. Cô nhanh chóng khóa cửa sổ lại, sau đó cô còn cầm lấy một con dao trong bếp, chạy về phòng mình và khóa cửa lại.

Cô đặt con dao ở dưới gối, bàn tay cầm vào cán dao lộ ra ngoài.

Trên thế giới thật sự có quỷ à?

Sao có thể như thế được chứ?

Vừa rồi chỉ là ảo giác thôi. Chắc chắn là do cô học tập nhiều quá nên mệt mỏi và áp lực quá lớn thôi.

Mặc dù sợ hãi đến vậy, nhưng cô vẫn không dám mở đèn lúc ngủ, bởi vì như vậy sẽ tốn tiền điện.

Cô mở chiếc đèn ngủ nhỏ lên rồi đi ngủ.

-

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng dịu dàng xuyên qua rèm cửa sổ, hôm nay là một ngày đẹp trời.

Trong phòng tràn ngập ánh nắng. Ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh xe cộ đi lại và âm thanh nói chuyện của mọi người. Bạch Chiêu Chiêu lại có cảm giác an toàn.

Cô ngủ một giấc rất ngon. Chắc chắn là do gần đây cô quá mệt mỏi nên mới cho rằng mình gặp phải quỷ!

Cô cười nhạo sự nhát gan và suy nghĩ linh tinh của mình, sau đó cô mở cửa đi ra ngoài.

Phòng ngủ của mẹ trống không, nhưng trên bàn có bữa sáng. Chắc là bà về rất muộn và phải đi rất sớm.

Bữa sáng vẫn giống như hôm qua. Mẹ cô để lại tờ giấy note trên bàn: Chiêu Chiêu, ăn sáng xong rồi đi học nhé.

Cô đi đến chỗ tủ lạnh và mở tủ ra, đồ ăn vặt bên trong vẫn còn nguyên.

Cô thở dài một hơi, sau đó cô cũng cầm một tờ giấy note dán lên tủ lạnh: Mẹ, trong tủ lạnh có đồ ăn vặt, mẹ nhớ ăn nhé.

Trước khi đi học, cô nhìn thấy chiếc ô trắng của cô nằm lẻ loi ở lối ra vào, mà chiếc ô đen vẫn không có ở đây.

Mẹ cô mang ô đi rồi quên mang về à?

Cô cũng không nghĩ nhiều, khóa cửa xong thì chậm rãi đi xuống tầng. Cô nhìn thấy đôi chân dài của Diệp Chi Du đang giẫm lên thềm đá cao hơn để buộc dây giày.

Cô hơi căng thẳng, chào hỏi cậu: “Chào buổi sáng…”

“Chào buổi sáng.”

Chàng trai lập tức đứng thẳng người dậy, mặt mày thản nhiên, trong lời nói mang theo ý cười. Đường nét khuôn mặt của cậu cũng dịu lại, tinh thần phấn chấn.

Bình thường cậu có vẻ ngoài hung dữ và không kiên nhẫn, nhưng lúc cười lên lại rất tỏa nắng.

Nhìn thấy cậu, Bạch Chiêu Chiêu cảm thấy đi học không còn là việc tra tấn người nữa.

Diệp Chi Du sợ bầu không khí lạnh xuống nên lập tức bắt đầu nói nhảm: “Đến bến xe à?”

“Ừ…”

“Đúng lúc. Đi cùng nhé?” Cậu sợ cô từ chối nên không cho cô cơ hội trả lời, vội hỏi: “Bánh ngọt hôm qua có ngon không?”

“Ừ, ngon lắm. Tớ rất thích.” Cô thành thật nói.

“Vậy để tớ mua tiếp cho cậu…” Cậu dừng lại, giả vờ không nhanh không chậm mà bổ sung: “Ý tớ là tớ cũng cảm thấy rất ngon. Lần sau nếu tớ lại mua nhiều thì sẽ chia cho cậu.”

Bạch Chiêu Chiêu rụt cổ lại, gật đầu.

Thời tiết tuy rất đẹp nhưng lại bắt đầu có gió nên rất lạnh. Nhiệt độ cơ thể có thể chỉ có 15 độ.

Tiếc là cô không có khăn quàng cổ.

Nhìn thấy động tác co rúm cổ của cô, Diệp Chi Chu nhanh chóng cởi khăn quàng cổ lông cừu màu đen của mình ra và đưa cho cô:

“Cho cậu này... Quàng cái này đi.”

Cô hơi giật mình: “Không, không cần đâu...” Khuôn mặt trắng nõn của cô hiện lên một ít màu hồng nhạt: “Tớ không lạnh.”

“Không sao mà. Cậu quàng đi, không cần khách khí.” Cậu rất kiên trì, nhét khăn vào trong lòng cô.

Tim Bạch Chiêu Chiêu đập thình thịch, cầm lấy khăn ở trong tay. Đi được khoảng hơn 10 m thì cô mới chậm rì rì quàng nó lên cổ mình.

Lông cừu non cực kì mềm mại, nhẹ như không có trọng lượng, nhưng sẽ làm người mình nóng lên. Cô cảm giác người mình thoáng cái lập tức trở nên ấm áp.

Chiếc khăn quàng cổ của Diệp Chi Du vẫn còn mùi nước hoa nồng nặc.

Bố của Bạch Chiêu Chiêu là một người thô lỗ nên chưa bao giờ dùng nước hoa, cái mũi nhọn của cô vểnh lên, giật giật, không nhịn được mà ngửi thêm hai cái. Cô cảm thấy nó có mùi đắng của trầm hương và mùi mát lạnh của cây tùng. Tóm lại là rất thơm, là mùi hương cô thích.

Cô nghĩ thầm, mùi hương này rất thích hợp với Diệp Chi Du.

Diệp Chi Du nhìn cô một cái rồi cúi đầu xuống, lỗ tai đỏ lên. Cậu giống như đang tập trung đi đường, lại giống như đang đi vào cõi thần tiên.

Hai người không tính là quen nhau nên không nói chuyện với nhau trên đường đến bến xe.

Nhưng đối với những học sinh đang đợi xe thì cảm thấy hai người họ lại xuất hiện cùng lúc như vậy, chắc chắn là đang thông báo cho mọi người.

Sau khi lên xe bus, Bạch Chiêu Chiêu có ý thức đứng xa cậu một tí.

Cô không muốn tiếp tục nghe thấy những lời đồn đại không cần thiết nữa. Cô cũng không hy vọng bởi vì cô mà mang đến phiền toái cho Diệp Chi Du.

Nhưng ở trong đám người, cô lại như đóa phù dung tỏa sáng, khiến người ta chỉ cần liếc mắt một cái là có thể tìm được cô. Ánh mắt Diệp Chi Du luôn "Không cẩn thận" nhìn thấy cô. Lúc cậu phản ứng kịp thì có lẽ cậu cũng đã nhìn chằm chằm vào cô rất lâu rồi.

Lúc cậu nhìn đến lần thứ 4 thì vừa vặn đối diện với ánh mắt của cô.

Cậu lập tức quay mạnh ra ngoài cửa sổ, mạnh đến mức sắp trật cả cổ luôn rồi.

Cổ có hơi đau, khiến cậu không thể quay về hướng kia được nữa.

Trong buổi tập bóng rổ vào buổi sáng, Diệp Chi Du vẫn luôn xoa cổ.

"Dầu Dừa!" Trong lúc nghỉ ngơi, có một người bạn nhào đến ôm lấy cổ cậu: "Sao cậu cứ xoa cổ mãi thế? Tối qua rình coi người khác nên bị căng cổ hả?"

Cậu cười rồi mắng: "Cút đi. Tối qua tôi rình coi cậu đấy."

"Wow, vậy cậu có bị chấn động vì độ to của tớ không?"

Một đồng đội khác nghiêm túc hỏi: “Ầy, Dầu Dừa, sao tớ nghe người ta nói rằng sáng nào cậu cũng đi học cùng Bạch Chiêu Chiêu thế?”

Vừa nói xong, sân vận động lập tức trở nên im phăng phắc.

Lớp 10 và lớp 2 tập luyện cùng một sân. Lúc này, lớp 2 cách đó không đến 10 m cũng đang nhìn qua đây.

Những người khác chẳng qua là đang nháy mắt ra hiệu rằng chuẩn bị được nghe tin tức lớn, chỉ có Chu Lạc Nhiên là có vẻ mặt giống như bị sét đánh.

Diệp Chi Du cũng chú ý thấy, cậu nhìn lướt qua bầu không khí quỷ dị bên kia rồi nói: “Ở gần nhau mà, trùng hợp gặp được nhau thôi.”

“Này, chẳng lẽ cậu và Bạch Chiêu Chiêu ở cùng nhau à?” Một học sinh lớp 2 rốt cuộc cũng không nhịn được mà mở miệng.

“Hả? Tôi có nói thế à?”

Chu Lạc Nhiên mang theo ý lạnh mà mở miệng: “Vậy thì là như thế nào? Cậu đang theo đuổi cậu ta à?”

“Đúng đấy!”Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cậu thẳng thắn thừa nhận: “Tôi thích cậu ấy, đang theo đuổi cậu ấy.”

“Không được à?”

“Oa!” Mọi người ồn ào.

Chu Lạc Nhiên khẽ cắn răng, tỏ vẻ âm hiểm, thấp giọng nói: “À, có thể chứ... Chẳng qua là, loại người như cậu ta...”

Diệp Chi Du không hề khách khí, cao giọng nói từng câu từng chữ: “Loại chuyện theo đuổi này là tôi tình nguyện. Tôi sẽ không bởi vì bị từ chối mà thẹn quá hóa giận rồi bịa đặt nói xấu con gái đâu. Làm người không thể vô nhân phẩm như thế được, các cậu nói có đúng không?”

Chương 8: Rơi

Các bạn học ở lớp 10 lập tức sửng sốt:

“Wow! Dầu Dừa, tinh thần chiến đấu cao thế!”

“Cậu ấy từ chối rất nhiều người rồi, cẩn thận cậu phải khóc đấy.”

“Không thể nào. Dừa có khuôn mặt đẹp nhất mà, nhất định sẽ ôm được người đẹp về.”

“Dầu Dừa! Tớ yêu cậu~!”

Đồng đội làm trò, bị cậu đẩy ra mà không thương tiếc: “Biến đi, đừng làm tớ buồn nôn nữa...”

Bên lớp 2 lại là không khí trầm mặc quỷ dị.

Vẻ mặt bọn họ vừa khó chịu vừa xấu hổ.

Chu Lạc Nhiên nhìn chằm chằm Diệp Chi Du, sâu trong đôi mắt của cậu ta là ánh lửa sáng rực.

Nỗi căm hận mãnh liệt cuồn cuộn trong lòng, nhưng sau đó cậu ta lại vô cùng hoảng hốt...

Trong sân vận động, ánh sáng đầy đủ, một chùm sáng vừa vặn chiếu lên trên người Diệp Chi Du. Khuôn mặt chàng trai anh tuấn nhiễm màu vàng, ngay cả sợi tóc cũng biến thành vàng...

Thật giống như đến cả ông trời cũng chọn cậu để dâng cho nữ thần, mà nữ thần kiêu ngạo cũng sẽ phải khom lưng vì cậu.

Đờ mờ!!!

Trong trận đấu sau đó, Chu Lạc Nhiên tỏ ra rất hung hăng, cậu ta liên tục chặn bóng của Diệp Chi Du.

Dường như Diệp Chi Du cũng đã sớm đoán được phản ứng của cậu ta, nên cậu cũng không hề nhượng bộ. Sau một cú va chạm. Hai người đã suýt nữa lao vào đánh nhau.

“Tuýt—!”

Huấn luyện viên vội vàng tuýt còi, mắng to: “Chu Lạc Nhiên, Diệp Chi Du, hai cậu đang chọi trâu hả! Luyện tập hẳn hoi cho tôi! Còn như thế nữa thì đi chạy mười vòng đi!”

Sự tức giận cứ như thế bị ép nhịn xuống.

Chu Lạc Nhiên không biết cảm xúc phiền não này từ đâu mà đến, nhưng cậu ta biết cảm xúc này khiến mình muốn phát điên.

Sau buổi tập, vừa trở lại lớp học, Con Gián đã mò tới như thể đánh hơi được thức ăn ngon:

“Cậu chủ Chu.”

Chu Lạc Nhiên nheo đôi mắt lại nhìn cậu ta, sự không kiên nhẫn đã lên đến đỉnh điểm: “Cái lờ gì?”

“Tớ có một tin chấn động, chắc chắn cậu có hứng thú.” Chương Tử Cầu hưng phấn đến nỗi đôi mắt chuột cũng phát sáng: “Sáng nay lúc cậu đến có thấy Bạch Chiêu Chiêu quàng khăn quàng cổ của nam không? Cái khăn màu đen, là hàng hiệu rất đắt tiền

đấy."

"..."

Cậu ta không muốn nghe thấy cái đáp án kia.

Nhưng Chương Tử Cầu đã hưng phấn thì thầm như phát hiện ra lục địa mới: "Cái khăn đó của Diệp Chi Du đấy! Cậu nói xem có phải cô ta..."

Nếu giáo viên toán không đúng lúc đi vào phát bài tập thì Chu Lạc Nhiên đã đấm một phát vào thẳng khuôn mặt xấu xí của Chương Tử Cầu rồi!

Cái đồ buồn nôn này còn đứng nói chuyện gần với cậu ta như thế, khiến cho mùi hôi miệng xộc thẳng vào mũi cậu ta!

Đã vào tiết nhưng cậu ta lại chẳng nghe được cái gì, chỉ nhìn thẳng vào lưng Bạch Chiêu Chiêu.

Cậu ta cũng nhìn thấy chiếc khăn quàng cổ màu đen có vài sợi tua rua rơi ra trong hộc bàn học của cô.

Rõ ràng nó màu đen, nhưng sao lại chói mắt như thế...

Bạch Chiêu Chiêu đang nghiêm túc ghi chép bài của môn toán, thỉnh thoảng sẽ vén tóc mái ra sau tai.

Cô không biết rằng ở nơi cô không nhìn thấy, còn có một mạch nước ngầm đang bắt đầu khởi động.

Đối với cô, ngày hôm nay trôi qua khá yên bình, ngoài việc không có ai nói chuyện.

Quả thật, các bạn học vẫn đang thì thầm sau lưng cô, nhưng dựa theo phương pháp chiến thắng tinh thần là không nghe thấy thì

coi như nó không xảy ra, nên cô rất bình tĩnh.

Bình tĩnh nhưng lại không vui vẻ.

Mặc dù nhìn qua thì cô có vẻ điềm đạm và hướng nội, nhưng cô lại rất thích cười, cũng thích kết bạn và thích buôn chuyện với người khác. Cô không thích cô đơn.

Bây giờ, cô thậm chí còn nghĩ rằng chẳng lẽ cô nên giả vờ không thuộc lòng bài tiếng Anh kia?

Chỉ có điều đến buổi chiều, cô lại cảm thấy như thế này cũng tốt.

Trước khi tan học, tiết cuối cùng là tiết tự học, không có giáo viên. Hứa Đình dường như không chịu được nữa, cố ý lớn tiếng nói: "Con gái phía Bắc hôi quá!"

Nói xong, cô ta tỏ vẻ đắc thắng giống như một anh hùng.

Nguyễn Mộng Thần và Tô Vận Khiết đều không nhịn được mà cúi đầu cười.

Nhưng mà—

"Đờ mờ! Ngậm cái mồm thối của cô lại được không hả!"

Người nói ra những lời này lại là Chu Lạc Nhiên?

Hứa Đình còn tưởng rằng mình nghe nhầm nên mới cùng cả lớp quay đầu lại nhìn cậu ta, đôi mắt nhỏ chớp chớp:

"Ơ... có ý gì thế?"

"Bảo cô câm miệng, không hiểu tiếng người hả?" Cậu ta ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy sự cảnh cáo và tàn nhẫn.

Hứa Đình nhanh chóng quay người lại, sau đó cũng thật sự câm miệng, không dám nói tiếng nào nữa.

Các bạn học trong lớp trao đổi ánh mắt khó hiểu với nhau. Chỉ có mấy người trong đội bóng rổ là loáng thoáng hiểu được.

Bạn học cùng bàn với Chu Lạc Nhiên nhẹ nhàng trách cậu ta, nhỏ giọng nói: “Này, có ý gì thế…”

“Chẳng có ý gì.” Cậu ta lật sách, bực bội chửi: “Mồm cô ta cứ chít chít, ồn vê lờ.”

Cậu ta rất muốn xé nát cái khăn quàng cổ kia!

Sau đó bạn cùng bàn không nói gì nữa.

Tâm tình của cậu chủ Chu đúng là còn thất thường hơn cả thời tiết.

Nhưng có thất thường như thế nào thì cũng sẽ không bênh vực Bạch Chiêu Chiêu.

Bản thân Bạch Chiêu Chiêu cũng nghĩ như thế.

Chu Lạc Nhiên tám phần là không vui vì chuyện khác. Sau khi cậu ta phát hỏa thì trong lớp học yên tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng.

Địa vị của nhà vua không bao giờ bị nghi ngờ.

Cuối cùng cũng đến giờ tan học.

Bạch Chiêu Chiêu trải qua sự giày vò này, khổ đến mức muốn khóc.

Cô định đến quầy hàng nhỏ ở bên cạnh ăn một chiếc bánh tráng để giảm bớt. Nhưng khi bước vào con phố ăn vặt tấp nập, cô lại đứng lại, ngơ ngác không làm gì nữa.

Cô không đói, không muốn ăn gì cả, cũng không muốn làm bài tập. Cô chỉ muốn đến một nơi có nhiều người hơn mà thôi.

“Em gái.” Chủ quán bên cạnh nhiệt tình gọi: “Ăn cơm đùi gà đi!”

Cô đờ đẫn lắc đầu.

Cũng không tiện tiếp tục đứng trước quầy hàng của người ta nữa.

Cô thường xuyên đến phố ăn vặt. Nơi này có nhiều cửa hàng, nhiều người, dài khoảng mấy trăm mét, là một nơi nổi tiếng trên mạng. Nhưng cô chỉ thích ăn bánh tráng ở gần cổng trường nên chưa bao giờ đi sâu vào trong. Nhưng mà... Đồ ăn bên trong thật sự phong phú hơn nhiều.

Cô vừa đi đến thì những người bán hàng bên cạnh đã chào hỏi cô:

“Em gái, có ăn trứng cuộn không? Được làm từ sữa tươi đấy.”

“Cuộc sống khó lường trước được, bánh bao nhân ruột già, ruột non đê~!”

“Ăn thịt viên không? Em gái xinh đẹp ăn thử một miếng đi, miễn phí đó!”

“Kem xoài tươi đi em gái! Ăn thử sẽ biết xoài nhà tôi tươi như thế nào!”

Bạch Chiêu Chiêu hồn bay phách lạc, mặc kệ những tiếng rao

hàng tràn ngập trong tai mình.

Trái lại, đầu óc cô cực kỳ yên tĩnh, giống như một vùng hoang dã lạnh giá, chỉ còn lại bão tuyết tràn ngập.

Cô cứ đi như thế không biết bao lâu, cuối cùng cũng dần nhận ra ánh sáng xung quanh đã sớm mờ đi.

“Ơ?”

Cô đột nhiên ngẩng đầu lên, hơi kinh ngạc.

Cô đi đến chỗ nào rồi...

Đây là...

Cô nhìn quanh, thấy mình đang đứng trên một con đường cực kì hẹp, đèn đường mờ mờ. Trong bóng tối dày đặc, hai bên đường là những tòa nhà cao tầng cao chót vót, gần như không thể nhìn thấy đỉnh. Ngay cả mùi thức ăn ở phố ăn vặt cũng đã biến mất. Không khí lạnh lẽo, hít vào là khiến khắp người phát lạnh.

Cô không khỏi ôm chặt lấy cánh tay mình. Sao cô lại đi đến chỗ này?

Chẳng lẽ cô đã bất tri bất giác đi rất xa rồi?

Đầu óc cô hỗn loạn. Đây là chỗ nào? Nhìn giống như một khu tài chính... Dù sao thì cũng chỉ có khu tài chính thì mới có nhiều nhà cao tầng như thế. Nhưng mà sao các tòa nhà của khu tài chính lại xây sát nhau như thế? Con đường trước mặt cô chỉ rộng 3, 4 m cùng với các tòa nhà cao tầng ở hai bên, chẳng khác nhiều lắm so với con đường đang được tu sửa.

Điều quỷ dị hơn chính là, ngoại trừ đèn đường ở hai bên thì con đường này không còn bất kỳ ánh đèn nào nữa. Dưới lớp kính của những tòa nhà kia không hề có ánh sáng, chỉ có bóng tối bao trùm. Mà đèn đường cũng không đủ sáng, mờ nhạt và yếu ớt, giống như ánh sáng của những con ma trơi, đốt lên sự bất an trong lòng Bạch Chiêu Chiêu.

Cô cảm thấy không ổn, đang định xoay người đi về—

Một bóng đen hình người rơi thẳng từ trên cao xuống: "Bịch—!"

Giống như tiếng túi nước rơi xuống đất, nhưng lại có thể nghe thấy tiếng xương vỡ nát bên trong...

"..." Cô hít một hơi, che miệng lại.

Có chuyện gì thế này?

Có người nhảy lầu trước mặt cô?!!!

"Này... này!" Cô gọi, lại ngẩng đầu lên nhìn— Tòa nhà cao tầng ẩn trong bầu trời u ám, không nhìn thấy đỉnh!

Trời ơi, lại rơi xuống từ nơi cao như thế...

Cô cứng đờ tại chỗ vài giây. Sau đó mới nhớ ra cô nên báo cảnh sát!

Đúng rồi, báo cảnh sát.

Bàn tay cô run rẩy thò vào trong túi quần, nhưng chưa đợi cô lấy được điện thoại ra—

"Bịch—!"

Lại có một bóng đen hình người rơi xuống, não bắn tung tóe, dính vào đèn ở bên đường, khiến màu sắc ở bên đó nhuốm đẫm màu đỏ.

Lần này, Bạch Chiêu Chiêu hoàn toàn cứng đờ. Cô hơi há miệng, nhưng lại thở không ra hơi.

Cánh tay cô cứng ngắc, không rút được chiếc điện thoại ra.

Cứu mạng... Cứu mạng...

Miệng cô hơi hé mở, nhưng không nói ra được tiếng nào.

Nước mắt cô chảy vào trong miệng, đắng chát, là mùi vị của sợ hãi.

Cuối cùng, cô ép buộc mình phải tìm lại ý thức. Cô dần nhận ra nơi này có gì đó không thích hợp.

Phải nhanh chóng rời đi mới được. Bạch Chiêu Chiêu, đừng đứng đần ra nữa! Di chuyển chân đi!

Cô lùi một bước, lại một bước nữa!

Da đầu cô tê dại. Cô mơ hồ cảm thấy lại có người muốn nhảy xuống...

Dự cảm thành sự thật—

Lần này, lại là mười mấy cái bóng đen đồng thời rơi xuống!

“A—!” Nỗi sợ hãi bị đè nén cuối cùng cũng biến thành tiếng hét khản cả giọng!

Chân cô mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất, rồi cô lại cố gắng đứng lên.

Dưới ánh đèn đường lờ mờ, người trên mặt đất biến thành những vũng bùn nhão nhoét. Một giây sau, giống như bị tiếng hét chói tai của cô đánh thức, chân tay bọn họ đột nhiên nhúc nhích "cót két, cót két". Thậm chí họ còn muốn đứng dậy?

Rơi xuống từ chỗ cao như thế, sao còn có thể động đậy được chứ?!

Bạch Chiêu Chiêu hoàn toàn không muốn truy tìm đáp án của vấn đề này. Cô gần như liều mạng bỏ chạy!

Chạy chưa được mấy bước, cô nghe thấy tiếng bíp bíp mơ hồ.

—Đợi đã, hình như là... tiếng còi xe bus?

Ở đâu? Là âm thanh truyền đến từ chỗ nào!

"Bíp bíp—! Bíp—!"

Âm thanh trong trẻo ngày càng rõ ràng.

Cô xoay người tìm kiếm, lại nhìn thấy những người trước đó đã rơi xuống đất chẳng biết đã đứng thẳng tại chỗ và đối mặt với cô từ bao giờ.

Nếu như cô là một nhím thì lúc này chắc hẳn gai nhọn cả người cô đều đã dựng thẳng lên rồi!

Dưới ánh đèn đường quỷ dị, cô chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhìn thấy nụ cười ghê rợn trên mặt mỗi người bọn họ.

Đó là một nụ cười với khóe miệng hướng thẳng lên trên, như bị móc câu móc lên, cực kỳ cứng ngắc. Dưới ánh đèn mờ ảo, hàm răng trắng rất bắt mắt tỏa ra ánh sáng lạnh.

Mà người gần cô nhất chính là người rơi xuống đầu tiên, từ trong kẽ răng dung dung nói ra một câu:

“Chuẩn bị xong chưa? Sắp đến bắt cô rồi đấy.”

Rõ ràng là cách rất xa nhưng câu nói kia lại như vang lên bên tai cô!

Nó vừa dứt lời, một đoàn người vừa rồi còn đang nát bét, tất cả đều đang giống như chạy nước rút 100 mét mà lao thẳng về phía cô!

Bạch Chiêu Chiêu bị dọa đến phát điên lên, lần này cô còn quên cả hét chói tai, vừa quay đầu lại là cô đã dùng hết sức rồi chạy nhanh nhất có thể!

Chương 9: Ngoài cửa sổ

“Bíp bíp—!”

Tiếng còi xe bus đã ở rất gần rồi!

Mà âm thanh rượt đuổi phía sau cũng càng ngày càng gần!

Đột nhiên, cô vấp phải thứ gì đó. Dưới quán tính mạnh mẽ, cô bay ra xa 3, 4 m!

Cùng với cú ngã này, tất cả ánh sáng, con người và âm thanh xung quanh đều quay trở lại!

Bạch Chiêu Chiêu ngơ ngác ngẩng đầu lên.

Trước mắt cô vẫn là phố ăn vặt ồn ào tiếng người.

Tiếng động cô ngã xuống quá lớn khiến mọi người bị dọa đến trợn mắt, tất cả lập tức nhìn về phía này.

“Ôi, có chuyện gì thế? Cháu gái, sao cháu lại ngã ra đất thế?” Bà cụ bán trứng luộc trà ở bên cạnh giật mình chạy đến đỡ cô: “Không sao chứ...”

Cô nhận ra bà cụ này.

Cô từng mua trứng luộc trà ở chỗ bà cụ này mấy lần.

Ngay sau đó, cô cũng nhận ra điều gì đó, hoảng sợ quay đầu nhìn

lại. Phía sau làm gì còn toà nhà cao tầng nào đâu? Càng không có đám người đang đuổi theo cô!

Phía sau vẫn là phố ăn vặt náo nhiệt.

Vậy vừa rồi cô bị làm sao thế...

Một lúc lâu sau, cô mới vịn vào bà cụ rồi từ từ đứng lên. Cô cảm thấy vừa sợ vừa xấu hổ.

Trái tim đang đập thình thịch nhắc nhở cô rằng vừa rồi tất cả những gì xảy ra đều không phải là ảo giác.

Nhưng tất cả trước mắt cô bây giờ cũng không phải là ảo giác.

Cô bị làm sao thế này...

“Bíp bíp!”

Cô lại nghe thấy tiếng còi xe! Cô kinh hãi quay đầu nhìn, thì ra là chiếc xe bus cô thường đi đang bị chặn lại ở ngã tư, thiếu kiên nhẫn nên mới bấm còi.

“Sao thế? Sắc mặt cháu thật sự không tốt lắm...” Bà cụ ân cần nhìn cô.

Lúc này cô mới hoàn hồn, lấy tiền ra, giọng run rẩy nói: “Không sao ạ. Bà ơi, cháu muốn mua, mua ba quả trứng luộc trà... hai cái bánh tráng...”

“Được rồi. Cháu chờ một lúc.” Bà cụ đi ra phía sau, cho ba quả trứng luộc trà đã đập vỡ vỏ vào hộp giấy, rưới thêm ít nước dùng, bên trên đặt thêm hai cái bánh tráng giòn.

“Cháu gái, đồ của cháu xong rồi.”

“Vâng...” Lúc này cô mới quay đầu, kinh hồn trả tiền.

“Sắc mặt cháu không tốt lắm. Có phải mệt quá không? Về nhà nghỉ ngơi sớm đi nhé.” Bà cụ tha thiết dặn dò.

Sự quan tâm bất ngờ này khiến cô nghẹn ngào.

Cô vội vàng rũ mắt xuống, không muốn đôi mắt đầy nước mắt của mình bị nhìn thấy.

“Cảm ơn bà ạ...”

“Sau này đừng đến đây nữa.” Bà cụ nói.

“Dạ?” Cô cho rằng mình nghe nhầm, ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

“...” Bà cụ đã xoay người đi mất rồi.

Cô cầm túi đồ ăn, sửng sốt vài giây. Mắt thấy xe bus đã đi qua ngã tư và sắp đến trạm, cô vội vàng nhanh chóng rời đi.

Đứng chờ ở trạm xe bus, cô lau nước mắt. Nước mắt còn sót lại trên lông mi tạo thành những quầng sáng nhỏ trước mắt. Cùng lúc đó, xe bus cuối cùng cũng xuyên qua vòng vây và đi tới trước mặt cô.

Bạch Chiêu Chiêu nhanh chóng lên xe.

Cô không phải kẻ ngu. Chuyện vừa rồi chắc chắn không ổn. Có lẽ cô đã trúng tà rồi.

Đợi mẹ về, cô nhất định phải kéo mẹ đi vái...

Trong lòng bàn tay, trứng luộc trà vẫn còn nóng, yếu ớt làm ấm tay cô, kích thích tuyến lệ mỏng manh của cô.

Trái tim cô vốn không chịu nổi gánh nặng của nỗi sợ hãi, giống như muốn đình công, đập chậm chạp.

Nếu không phải chiếc khăn quàng trên cổ cô vẫn còn đang tỏa ra mùi nước hoa dễ chịu thì cô thật sự muốn gục ngã rồi.

Tầm mắt cô lại mơ hồ. Giờ phút này, cô vô cùng muốn tình cờ gặp được Diệp Chi Du, hoặc là ông chú hàng xóm tên Hưng kia cũng được. Đáng tiếc, cô không gặp ai cả.

Cô không biết, ngày hôm nay của Từ Sĩ Hưng cũng khổ không thể tả được.

Ông ấy lại bị giữ lại tăng ca, lại bắt kịp chuyến xe lúc 19 giờ 30 phút này. Mà người phụ nữ đáng sợ kia cũng đúng như dự đoán, lại ngồi ở hàng ghế sau!

Từ Sĩ Hưng vốn biết rằng đối phương có lẽ chỉ là một người phụ nữ đầu óc không được bình thường cho lắm, nên ông ấy không còn sợ nữa.

Nhưng đối phương cứ không nhìn người khác mà chỉ nhìn chằm chằm vào ông ấy, khiến hai chân ông ấy nhũn ra.

Cô ấy sẽ không cầm dao đến chém ông ấy đấy chứ...

Suy nghĩ này khiến Từ Sĩ Hưng hoảng sợ.

Lần này, ông ấy vẫn ngồi chỗ đầu tiên ở phía trước, bên cạnh người lái xe. Nếu người phụ nữ kia thật sự làm gì ông ấy thì ông ấy có thể nhờ người lái xe giúp đỡ!

Nhưng người phụ nữ kia không làm gì hết, chỉ nhìn chằm chằm ông ấy.

Dần dần, chút dũng khí còn sót lại của Từ Sĩ Hưng cũng biến mất.

Công kích không đáng sợ, đáng sợ là sự áp bức khi không làm gì cả.

Trong lúc lo lắng và sợ hãi, ông ấy gần như chạy xuống khỏi xe khi xe vừa đến trạm!

Chết tiệt, gặp quỷ rồi!

Từ sau hồi cấp 2 đến giờ, ông ấy chưa bao giờ chạy nhanh như thế!

Ông ấy hạ quyết tâm, mặc kệ tình hình tài chính của bản thân như nào, lần sau nếu còn tăng ca thì ông ấy nhất định phải bắt taxi về nhà!

Ông ấy chán nản trốn về nhà, lại chỉ có một mình.

Giờ khắc này, Từ Sĩ Hưng tràn ngập oán hận.

Tại sao bạn cùng nhà của ông ấy lại yêu nghề như thế chứ? Cô ấy không thể nghỉ một ngày được hả? Chẳng lẽ công việc y tá bận rộn đến vậy sao?

Ông ấy lẩm bẩm xong thì đi nấu mì ăn.

Ông ấy vừa ăn mì ăn liền vừa lướt xem tin tức trên điện thoại, cũng chẳng nhớ mình đã đọc được cái gì. Ông ấy chỉ cảm thấy tâm trí rối bời, rất mong muốn các chính trị gia chít chít ra những lời giả tạo để trấn an người ta một chút. Ông ấy cứ nghe như vậy, đến khi tỉnh táo lại thì đã là 9 giờ.

Ông ấy cầm cốc mì ăn liền lên và đi vào bếp, tiện tay ném vào

thùng rác.

Nhưng lúc xoay người lại, ông ấy đột nhiên đứng hình.

Ngay lúc vừa rồi, ông ấy cảm giác được hình như có ai đó đang nhìn mình từ bên ngoài cửa sổ mờ mờ kia?

Không, không phải hình như. Ngoài cửa sổ thật sự có người...

Hình như ánh mắt của người đó đỏ như máu?

Da đầu Từ Sĩ Hưng nổ tung. Ông ấy muốn quay đầu lại nhưng cơ thể lại không cử động được bởi vì sợ hãi. Xương cốt toàn thân ông ấy đã mất khống chế. Thậm chí ông ấy còn cảm thấy mồ hôi lạnh của mình sắp chảy vào trong mắt nữa!

Là người phụ nữ đó! Cô ấy xuống xe rồi! Cô ấy tìm đến rồi!

Rốt cuộc là ông ấy đã đắc tội cô ấy chỗ nào chứ! Cô ấy thế mà lại theo tới tận nhà rồi!

Nhưng mà... chỗ này là tầng 2 mà đúng không?

Người phụ nữ kia sao lại đứng được ngoài cửa sổ chứ? Cô ấy trèo lên à?

Hay là nhìn nhầm rồi, quay đầu nhìn lại xem...

Nhưng ông ấy không nhúc nhích được. Ông ấy thật sự quá sợ nên cơ thể của ông ấy cũng từ chối quay lại...

Tim cũng không dám đập nữa.

Đột nhiên—

“Đờ mờ! Cô đừng bịa lý do nữa được không. Lúc trước cô đã đồng ý với tôi rằng đợi con gái học cấp 2 thì sẽ chuyển đến Thánh Tâm. Bây giờ đã tìm được nhà rồi, cô lại nói chuyện này với tôi?!”

Ngoài cửa sổ, tiếng gào thét như gấu gầm vang lên, ngay lập tức làm Từ Sĩ Hưng tỉnh mộng, ông ấy cảm thấy mình đột nhiên có thể động lại rồi.

Ông ấy quay đầu lại—

Ngoài cửa sổ chẳng có gì hết.

Không biết người phụ nữ kia đã thật sự biến mất rồi, hay vừa nãy tất cả chỉ là ảo giác của ông ấy.

Ông ấy bước đến bên cửa sổ một cách khó khăn, nhìn thấy Quan Chính Hạo giống như một con gấu đang đứng dưới ánh đèn đường mà gọi điện thoại. Anh ta đang gầm lên với chiếc điện thoại, dây xích vàng trên cổ thỉnh thoảng phản chiếu ra ánh sáng.

Hôm nay Quan Chính Hạo vô cùng tức giận, giống như một con chó ngao Tây Tạng đi tới đi lui, nói chuyện giống như bắn súng:

“Cô bớt bịa chuyện đi. Nhân tình của cô ngủ ở phòng của tôi, nằm trên giường của tôi, tôi vẫn có thể chịu đựng được. Nhưng cô phải mang đứa trẻ đến cho tôi! Chúng ta đã thỏa thuận trước khi ly dị rồi. Đừng bắt tôi phải tìm luật sư nữa.”

“Hơn nữa, ai biết cô tìm được cái thứ đồ chơi gì. Con gái lớn rồi, không thể ở chung với loại lai lịch không rõ kia nữa.”

“... Cái gì? Cô có biết tôi mất bao nhiêu công mới tạo được quan hệ không hả? Có biết tôi tốn bao nhiêu tiền mới mua được căn hộ này không! Bây giờ cô dám đổi ý thử xem?”

Dừng một lúc, anh ta đột nhiên chửi to: “Tôi thô tục? Tôi thô tục nhưng cũng chưa từng bắt trói cô phải kết hôn với tôi. A, cô không thô tục, cô con mẹ nó cắm sừng tôi nhiều đến mức tôi giống một thằng ngu bị cắm sừng rồi! Tôi không giống cô. Tôi không ngoại tình, cũng không tìm người mới! Trong lòng tôi chỉ có con gái của tôi. Nếu con gái ở với cô thì mới học xấu theo cô đấy!”

Quan Chính Hạo ném tàn thuốc lá xuống đất, dẫm nát nó mấy lần rồi quay đầu lại, đi về phía hành lang. Anh ta vừa đi vừa tức giận vò vò cái đầu trọc lốc của mình: “Tôi nói cho biết. Cô, cô, cô con mẹ nó ăn nói tử tế cho tôi. Tôi không muốn cãi nhau với cô...”

Sau đó, anh ta gào thét đến mức toàn bộ tòa nhà đều có thể nghe được tiếng rống giận của anh ta: “Cô cẩn thận lời nói của cô, đừng có nói xấu tôi trước mặt con gái tôi!”

Cùng với tiếng đóng cửa thật lớn, cả thế giới chợt yên tĩnh lại, chỉ loáng thoáng nghe được tiếng mắng chửi.

Từ Sĩ Hưng chưa từng biết ơn Quan Chính Hạo như ngày hôm nay. Âm thanh ấy giống như tiếng chuông. Quả thật là Quan nhị gia giáng thế!

Ông ấy còn cười rồi nghĩ thầm. Với bộ mặt của Quan Chính Hạo thì làm gì có người phụ nữ nào bằng lòng cưới anh ta? Người phụ nữ kia đúng là không biết nhìn.

Nhưng vẻ mặt ông ấy cũng nhanh chóng tối sầm lại— Nhưng mà Quan Chính Hạo rất nhiều tiền... Xe anh ta lái đều là xe sang...

Có Quan Chính Hạo như một sát tinh ở tầng dưới, ông ấy lại có dũng khí, tiện tay cầm lấy một cái muôi rồi đi xuống tầng kiểm

tra.

Khoảng sân nhỏ không to lắm, cực kỳ yên tĩnh, không có bụi cây hay cây cao nào hết. Liếc mắt một cái là có thể nhìn rõ toàn bộ sân.

—Người phụ nữ kia không có ở đây.

“Này—!” Từ Sĩ Hưng lấy hết can đảm, lớn tiếng nói: “Đừng có đi theo tôi nữa. Nếu cô còn như thế thì tôi sẽ báo cảnh sát đấy, biết chưa? Nếu cô tìm tôi có việc gì thì cứ nói thẳng với tôi!”

Nói xong, ông ấy có hơi tức giận, giọng nói càng thêm quyết liệt: “Tôi nhất định sẽ báo cảnh sát. Cô đợi đấy. Ngày mai tôi sẽ báo cảnh sát bắt cô!”

Đúng thế, báo cảnh sát. Có chuyện gì mà cảnh sát không giải quyết được đâu!

“Hả? Tìm ai?”

Diệp Chi Du đang từ ngoài sân đi vào, đối mặt với nhau, ông ấy hơi kinh ngạc.

Từ Sĩ Hưng lập tức ỉu xìu.

Là một người trưởng thành, lúc đang phát điên thì lại bị một học sinh nhìn thấy, điều này quả thật khiến người ta xấu hổ. Ông ấy đánh giá Diệp Chi Du một chút, không khỏi thở dài:

Học sinh bây giờ được nuôi dưỡng tốt thật. Mới học cấp 3 mà đã cao như thế rồi, mặt cũng giống một ngôi sao...

Biết đâu lớn lên vừa cao vừa đẹp trai lại tìm được vợ thì sao?

Ông ấy khó xử lẩm bẩm một câu gì đó rồi bước nhanh trở lại tòa

nhà.

-

Sáng sớm, Bạch Chiêu Chiêu hơi mệt mỏi.

Ngày hôm qua gặp phải chuyện như vậy, mẹ cô lại tăng ca không về nhà. Điều này trực tiếp dẫn đến việc cô cả đêm ngủ không ngon.

Bởi vì cô biết rõ ràng, tất cả những gì cô thấy, tuyệt đối không phải là ảo giác của cô...

Nếu thật sự không được, thì cuối tuần cô đi vái cũng được. Tóm lại không thể kéo dài thêm nữa...

Cô đúng giờ đi xuống tầng, quả nhiên Diệp Chi Du cũng "vừa vặn" mở cửa đi ra ngoài.

"Chào buổi sáng..." Chàng trai cúi đầu khóa cửa một cách tự nhiên, giống như không phải đang cố ý chờ cô.

"Ừm. chào buổi sáng..."

Cô vô thức nắm lấy khăn quàng cổ màu đen trên cổ rồi đi ngang qua cậu.

Ngay lập tức, cái gì mà người rơi xuống, rồi quỷ dựng tường, tất cả đều đột nhiên trở nên không còn đáng sợ như vậy nữa.

Hôm nay ánh mặt trời rực rỡ như vậy, yêu ma quỷ quái gì đó cũng sẽ không thể sống sót nổi...

"Cậu ăn hết chỗ điểm tâm kia chưa?"

Chàng trai đuổi theo cô xuống tầng, giống như keo con voi.

Tác giả có lời muốn nói:

Từ Sĩ Hưng: Em gái, có thể cho anh mượn Tiểu Diệp dùng một lúc được không...

Bạch Chiêu Chiêu: ...

Chương 10: Ngày thứ ba

Bạch Chiêu Chiêu yếu ớt nói: “Ăn xong rồi.” Bởi vì quá sợ hãi nên cô không thể không điên cuồng ăn đồ ngọt để cho mình tỉnh táo. Cuối cùng chỉ còn lại một cái bánh mochi và bánh bông lan nhân ruốc cho mẹ.

Cô hơi xấu hổ. Cô đúng là không biết kiềm chế, mới qua 2 ngày thôi mà đã ăn hết nhiều điểm tâm ngọt như thế.

Diệp Chi Du không để ý lắm, cậu hơi cong lưng xuống nói chuyện với cô:

“Vậy đúng lúc tớ cũng vừa ăn hết. Tan học tớ đi mua tiếp, tiện thể cho cậu ăn thử loại khác nhé.”

Bạch Chiêu Chiêu hơi nghiêng đầu nhìn cậu một cái, lại nhìn thêm một cái.

Từ bé đến giờ, có rất nhiều con trai thích cô. Cô xác định rằng mình biết ý của Diệp Chi Du. Cậu ngược lại rất thông minh, giả vờ lâu như thế, lại biết đạo lý mưa dầm thấm lâu, nên cô không thể trực tiếp từ chối cậu được.

Nhưng cho dù như thế thì cô cũng không hề tức giận, trong lòng còn ngọt ngào hơn cả bánh mochi.

Tại sao cô lại có cảm giác này, cô cũng rất rõ ràng. Bởi vì cô cũng có chút thích Diệp Chi Du.

Tất nhiên, trước mắt cô vẫn sẽ không đồng ý với cậu. Cô thật sự không thể bị phân tâm được...

“Cảm ơn...” Cô lại nhẹ giọng: “Hình như tan học tớ luôn không gặp được cậu.”

“À, bởi vì tớ còn phải đi tập bóng chày.” Cậu vội vàng giải thích: “Phải tập đến 9 giờ.”

Cô gật đầu, như có điều suy nghĩ.

Dưới ánh nắng của buổi sáng sớm, khuôn mặt của cô trắng nõn giống như quả trứng gà luộc, đôi môi hồng hào tự nhiên...

Cậu thất thần nhìn 2 giây, sau đó nhanh chóng rời mắt đi, đầu nóng hừng hực.

Thật ra, từ lúc Bạch Chiêu Chiêu chuyển trường đến đây, cậu đã nghe nói lớp 2 mới có một cô gái chuyển đến, đẹp như trang bìa của cuốn tiểu thuyết lãng mạn được vẽ tay. Nhưng cậu lại đi học sớm và đi tập về trễ, trong lòng cũng không thèm để ý loại chuyện này, chỉ cho rằng bạn bè mình đang khoác lác mà thôi.

Mãi cho đến tháng trước, sau khi cậu hoàn thành giải đấu bóng chày và về nhà sớm thì mới tình cờ gặp cô trên xe bus.

Lúc đó, vẻ mặt cô buồn bã nhìn ra ngoài cửa sổ, đẹp như Lâm Đại Ngọc (*) được thiên nhiên ban tặng vẻ đẹp và tài năng. Cậu ngơ ngác nhìn cho đến khi chiếc xe đột ngột dừng lại và cô vô tình giẫm phải chân của cậu.

(*) Lâm Đại Ngọc: một trong ba nhân vật chính của tiểu thuyết “Hồng lâu mộng”.

“A, xin lỗi.” Cô chán nản ngẩng đầu lên, đôi mắt tròn xoe, trông còn trong trẻo hơn cả sự ngu ngốc của cậu.

Đầu óc của cậu bị tia sét của thần Cupid đánh trúng, khiến cậu không thể thốt nên lời.

“Cậu không sao chứ? Có đau không?” Cô lại hỏi.

Giọng nói trong veo thánh thót.

Ánh hoàng hôn xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống mặt đất và biến thành những đốm sáng, giống như một con cá đỏ đang lười biếng lắc lư chiếc đuôi của mình... Bên ngoài xe rất náo nhiệt, các học sinh nhốn nháo tan học, trên mặt họ đều đang nở nụ cười...

Thế giới trong nháy mắt trở nên yên tĩnh hẳn. Những điều tốt đẹp nhất mà cậu đã bỏ qua đều xuất hiện cùng với cô...

Diệp Chi Du hốt hoảng nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ. Lỗ tai cậu ong ong, mặt đỏ như gan heo. Cậu hoàn toàn không nhớ rõ mình đã nói cái gì. Nhưng sau đó ngẫm lại, cậu hận chính mình sao lại phản ứng chậm như thế.

Hai người vốn sống cùng một tòa nhà, nhưng lại chưa bao giờ gặp nhau. Bắt đầu từ ngày đó, họ lại thường xuyên tình cờ chạm mặt.

Hóa ra lúc đi chơi bóng, chỉ cần cậu cúi đầu là có thể nhìn thấy cô đi qua hành lang. Hóa ra sau khi rửa mặt ở vòi nước trong tiết thể dục xong, chỉ cần cậu rũ nước là có thể nhìn thấy cô đang đứng ngẩn người ở dưới tán cây phía xa...

Tình cờ gặp nhau càng thường xuyên hơn, thứ nóng bỏng trong lòng cậu càng bừng cháy hơn.

Say này, cậu phát hiện cô hơi sợ đại ca ở tầng 1, ngay lập tức, cậu bảo huấn luyện viên đổi buổi tập buổi sáng thành buổi tối. Lúc

đánh răng, cậu sẽ đứng ở bên cửa sổ mà nhìn. Mỗi lần, chỉ cần đại ca kia ra ngoài hút thuốc là cậu sẽ đợi để đi cùng Bạch Chiêu Chiêu.

Sau đó, đại ca béo kia không ra ngoài hút thuốc nữa, nhưng cậu vẫn đợi cô.

Dây giày bị tháo ra, sau đó lại buộc lại, lại tháo ra...

Cậu ghé tai vào cửa để nghe động tĩnh, giống như một tên gián điệp đang chờ đúng thời điểm để mở cửa...

Còn phải giả vờ tự nhiên...

Rất khó... nhưng lại vui vẻ. Mỗi ngày của cậu đều tràn ngập mong đợi được đến trường.

Bạch Chiêu Chiêu lại hỏi: "Cậu thích ở đây không?"

"À... cũng được."

Cậu vẫn đang chìm đắm trong cái nóng của đầu óc... nên phản ứng hơi chậm.

"Tớ rất ghét chỗ này, chỉ muốn nhanh chóng tốt nghiệp." Cô nheo mắt lại, nhìn về phương xa, trên mặt không thèm che giấu sự chán ghét.

Diệp Chi Du rất nhanh nhớ đến bạn bè từng mơ hồ kể với cậu về cảnh ngộ của Bạch Chiêu Chiêu, cậu vội vàng an ủi cô: "Dù sao chỗ này cũng hẻo lánh. Rất nhiều người ở trường là bạn học từ mẫu giáo của nhau, khó tránh khỏi có ác cảm với người mới đến. Cậu đừng để ý đến bọn họ."

"Vậy bạn học của cậu có làm khó cậu không?" Cô ngẩng đầu nhìn cậu.

Diệp Chi Du dường như là một người không có khuyết điểm. Cậu có ngoại hình xuất chúng, giỏi thể thao, thành tích tốt, hoàn cảnh gia đình cũng tốt. Tuy rằng cậu nhìn có vẻ hung dữ nhưng thật ra tính cách cậu rất dễ gần.

Nhưng cậu lại cười nói: "Bây giờ thì không, nhưng lúc tớ học lớp 10, bọn họ cũng muốn lập nhóm để đánh tớ đấy, còn đặt biệt danh cho tớ là Dầu Dừa. Bây giờ họ vẫn còn gọi tớ như vậy."

"Nhưng mà tên cậu là từ trong một bài thơ."

"Hả?" Cậu mờ mịt.

"Là bài thơ "Cửu biện" của Tống Ngọc." Cô nhẹ nhàng ngâm nga: "Bạch nhật chi chiêu chiêu. Trường dạ chi du du (Ban ngày sáng tỏ. Đêm dài dằng dặc)."

Vẻ mặt cậu mờ mịt.

Tất nhiên cậu biết Tống Ngọc là ai, nhưng sau khi bố mẹ cậu tốt nghiệp thì liền bắt đầu làm kinh doanh. Diệp Chi Du tin rằng hai người họ tuyệt đối không nhớ Tống Ngọc là ai.

"À... coi như tớ đang nói linh tinh đi." Cô không muốn cậu nghĩ rằng cô đang khoe khoang mình đọc nhiều sách.

Cậu vội vàng giải thích: "Không không, là do tớ không hiểu. Bố mẹ tớ chắc chắn là đặt bừa thôi. Tớ cũng không biết còn có một câu thơ như thế. Cảm ơn cậu. Bây giờ tớ, tớ cảm thấy mình rất có văn hóa rồi. Về sau khi giới thiệu tên mình, tớ sẽ nói như vậy."

Bạch Chiêu Chiêu nhếch môi cười, quay mặt sang chỗ khác.

“Tớ còn tưởng rằng tên cậu là Chiêu Chiêu trong thiên lí chiêu chiêu (đạo trời rõ ràng) cơ. Giống như nữ hiệp vì dân trừ hại ấy...”

Cô gái càng không khỏi mỉm cười: “À... như thế cũng không tệ... Hình như cũng có thể nói là hiền giả dĩ kì chiêu chiêu sứ nhân chiêu chiêu (người có đức có tài dùng sự giác ngộ của mình để soi sáng người khác)...”

Đầu Diệp Chi Du tràn đầy mật ngọt, mặc đu cậu nghe không hiểu nhưng vẫn nói: “Vậy tớ vẫn thích câu thơ của Tống Ngọc hơn. Như thế thì tên của hai chúng mình đều ở trong cùng một câu thơ. Thật lãng mạn...”

Cậu nói xong những lời này thì liền đỏ mặt.

Bạch Chiêu Chiêu cũng đỏ mặt mà cúi đầu xuống.

Diệp Chi Du lại thở dài: “Nhưng mà bố mẹ tớ không chăm chỉ học lắm. Nếu bọn họ thật sự biết bài thơ này thì có khi tớ sẽ tên là Diệp Du Du mất.”

Cô gái tưởng tượng ra bộ dạng hung dữ của cậu khi giới thiệu tên mình là Diệp Du Du thì bật cười ra tiếng.

Cậu cũng cười, mặt đỏ bừng lên, rất hưng phấn, càng muốn làm cô vui vẻ hơn: “Tất nhiên là sau này nếu bọn họ còn tiếp tục gọi tớ là Dầu Dừa thì tớ sẽ nói: Đám ngu ngốc các cậu đúng là chưa từng đọc thơ, thật ngu ngốc.”

Bạch Chiêu Chiêu cười không dừng lại được.

Nếu như cô là một nhân vật trong tiểu thuyết, mà bên cạnh cô lại có một vị quản gia, thì vị quản gia đó đại khái sẽ nói: Đã rất lâu rồi tôi không thấy tiểu thư vui vẻ như thế.

Hứng thú trò chuyện của cô bị khơi dậy, biểu cảm cũng càng lúc càng sinh động.

Diệp Chi Du thì mồ hôi đầm đìa, cậu dùng hết tất cả vốn liếng của mình với hy vọng mỗi chữ đều có thể làm cô vui vẻ.

Bạch Chiêu Chiêu chưa bao giờ cảm thấy đường đến bến xe bus lại ngắn như thế. Hình như cô mới chỉ nói được vài câu với Diệp Chi Du thôi mà đã đến nơi rồi.

Lúc này, chuyện quỷ dị vào ngày hôm qua lại hiện ra trong lòng cô. Bạch Chiêu Chiêu thu lại nụ cười, chần chừ hỏi:

“Cậu nghĩ trên thế giới này có quỷ không?”

“Hả?” Cậu rất kinh ngạc: “Sao cậu lại đột nhiên hỏi thế? Đây là câu hỏi về triết học hay là câu hỏi về phong tục tập quán?”

“À... Không có gì đâu...” Cô nhanh chóng im lặng, không muốn mình giống như một kẻ tâm thần.

Nhưng nếu hôm nay lại tiếp tục xảy ra chuyện không ổn nữa thì cô nghĩ mình có thể trao đổi với Diệp Chi Du. Dù sao, trông cậu có vẻ rất giỏi đánh nhau, nên cũng có thể rất giỏi đánh quỷ.

Gần đến trạm xe bus, cô cố ý giữ khoảng cách với cậu.

Diệp Chi Du hoàn toàn không hiểu, cho rằng cô đang vội lên xe. Bước chân cậu lại dài hơn, theo sát cô hơn.

Thậm chí cậu còn đuổi theo cô lên xe.

“Cậu thích màu gì?” Xung quanh có rất nhiều người, cậu cũng không tiện nói nhiều với cô, nhưng câu hỏi này đã quanh quẩn trong lòng cậu rất lâu rồi.

Khăn quàng cổ màu đen của cậu nhìn hơi tầm thường, không xứng với cô lắm. Cậu muốn tặng cô một cái có màu cô thích.

“Màu đỏ.”

Cô trả lời rất nhỏ, không dám nhìn ánh mắt của các bạn học xung quanh.

Một mình cô vốn dĩ đã đủ gây sự chú ý rồi. Diệp Chi Du lại càng gây chú ý hơn, bởi vì dáng người của cậu rất cao...

May mà Diệp Chi Du không nói chuyện với cô nữa.

Lúc này trong đầu Diệp Chi Du đang nghĩ, cậu muốn mua một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ cho Bạch Chiêu Chiêu.

Trong nhà thật ra có một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ của mẹ cậu, lần trước mẹ mới quàng có một lần, sau đó chê nó quá trẻ nên để lại.

Chiếc khăn quàng cổ ấy rất hợp với cô, nhưng dù sao mẹ cũng quàng rồi. Cậu sẽ mua cho cô một cái mới.

Tốt nhất là mua thêm cho cô một đôi giày thể thao mới nữa. À, còn có găng tay mới, áo khoác mới, trang sức mới... Cô trắng như thế, rất thích hợp đeo khuyên tai ngọc trai...

Sau này nên mua nhà ở đâu đây, cô thích loại xe gì nhỉ...

Con cái tên gì thì hay...

Ảo tưởng của Diệp Chi Du dần dần chuyển hướng đến chuyện gia đình.

-

Lúc Bạch Chiêu Chiêu vào trường, trong lòng đột nhiên hối hận.

Hôm nay cô không nên đi học cùng Diệp Chi Du, không nên lưu luyến niềm vui nhất thời kia.

Rất nhiều bạn học nhìn thấy cô nói chuyện cùng Diệp Chi Du. Nhỡ đâu trong đó có người quen biết học sinh của lớp 12/2...

Cô không dám tưởng tượng.

Trong lòng cô rất hoảng hốt, giống như có một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy cổ họng của cô, khiến cô không thở được.

Nhưng có một giọng nói khác lại vang lên trong đầu cô: "Tôi không sợ. Chẳng lẽ tôi bị bắt nạt, nên phải nghe lời bọn họ hả? Đừng có mơ!"

Giọng nói này càng lúc càng lớn, không ngừng nói: "Tôi có quyền được giao lưu, tôi có quyền được vui vẻ. Tôi không thể bị những kẻ xấu kiểm soát."

Cứ như thế, đến khi đi vào lớp học thì cô đã không còn sợ hãi nữa.

Buổi sáng, mọi người dường như vẫn giữ nguyên tình trạng. Vì thế Bạch Chiêu Chiêu thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vào giữa tiết học của buổi chiều, bọn họ bắt đầu xì xào bàn tán. Hơn nữa, bọn họ còn cố ý để cô nghe thấy.

"Hả? Thật không? Xác định là Diệp Chi Du hả?"

"Chúng ta có nên nhắc nhở cậu ấy không? Để cậu ấy biết cậu ta là loại người gì."

“Cậu ta có thủ đoạn thật đấy...”

“Hóa ra là ngứa mắt chúng ta, muốn tìm người khác to hơn cơ đấy.”

“Ha ha ha, vớ vẩn. Của cậu nhỏ nhất thì có, của tôi siêu to đấy.”

“À, được được được. Cậu là vua trym của Thánh Tâm đấy!”

Tay Bạch Chiêu Chiêu siết chặt vạt áo đồng phục.

Cô vừa tức giận vừa lo lắng.

Mặc kệ cô tự động viên mình như thế nào, cô vẫn sợ bọn họ sẽ thật sự đi tìm Diệp Chi Du và nói những tin đồn bịa đặt kia với cậu.

“Bang!”

Đột nhiên có tiếng đập bàn vang lên, khiến cả lớp sợ đến mức im lặng đi.

Bạch Chiêu Chiêu cũng theo phản xạ mà quay đầu lại—

Là Chu Lạc Nhiên lại tức giận.

“Các cậu nói chuyện nhỏ tiếng một chút được không hả?” Vẻ mặt cậu ta hung dữ, giọng nói giống như nghiến răng nghiến lợi mà nói ra: “Ồn lắm, biết không?”

Một nam sinh trong đó lấy hết can đảm rồi nói: “Cậu chủ Chu, rốt cuộc cậu bị sao thế? Sao tính tình lại xấu thế?”

“Đúng đấy...” Một nữ sinh khác cũng rất tủi thân: “Vết thương ở chân cậu không phải đã khỏi rồi à? Sao còn nóng nảy như thế chứ.”

Chu Lạc Nhiên đứng lên, giống như không thể chịu nổi nữa, trực tiếp đi đến trước mặt Bạch Chiêu Chiêu: “Này, Bạch Chiêu Chiêu, cô đi theo tôi ra đây.”

“Hả? Cái gì?” Cô nhíu mày.

Cậu ta không nói nhiều, chỉ nắm lấy cổ tay gầy gò của cô rồi gần như kéo cô ra khỏi lớp học!

“Wow—!” Trong lớp học vang lên tiếng ồn ào náo nhiệt, không ngại chuyện lớn.

Vì thế đi được nửa đường, Chu Lạc Nhiên lại nghĩ đến cái gì đó, quay đầu lại rồi chửi những nam sinh đang thò đầu ra: “Im mồm! Đi theo tôi làm cái gì?”

Vì thế, các nam sinh liền đứng lại, kinh ngạc nhìn cậu ta, sau đó lại thì thầm với nhau.

Cậu ta đẩy Bạch Chiêu Chiêu vào phòng thiết bị, đóng cửa “rầm” một tiếng.

Cậu ta vừa quay đầu lại thì đã thấy cô gái đang cầm một quả tạ, giơ nó về phía mình.

Ngược lại, cậu ta thế mà lại cười: “À, cho nên cậu muốn làm gì? Dùng cái này đánh tôi à?”

“Chu Lạc Nhiên, tôi cảnh cáo cậu, đừng có làm bậy!”

Chương 11: Tức giận

Vẻ mặt cậu ta hơi giật giật, giống như muốn nói lời gì đó khó nghe nhưng lại kìm lại, quyết định đi thẳng vào vấn đề: “Cậu và Diệp Chi Du có chuyện gì thế? Không phải cậu nói không yêu đương, phải chăm chỉ học hành sao? À, tiêu chuẩn kép hả?”

“Chuyện của tôi không liên quan đến cậu.”

“Sao lại không liên quan đến tôi?” Cậu ta đột nhiên tức giận: “Sao cậu không an phận đi? Bị người khác nói như thế vui lắm à? Cậu có biết xấu hổ không!”

“?” Vẻ mặt Bạch Chiêu Chiêu hiện lên một dấu chấm hỏi.

Lần đầu tiên trong đời cô không nói nên lời.

Nhưng cô không muốn tranh cãi vô ích với Chu Lạc Nhiên, chỉ phiền não nói: “Cho nên bây giờ phải là tôi hỏi cậu mới đúng. Rốt cuộc là cậu muốn làm gì?”

Chu Lạc Nhiên lại không nói gì nữa.

“Không có chuyện gì nữa thì phiền cậu tránh ra. Tôi phải đi.”

Quả tạ trong tay nặng quá, cô hơi run tay khi cầm nó.

“Tôi có chuyện. Cậu đừng đi vội.” Cậu ta rũ mắt, cau mày một lúc lâu rồi mới nói: “Cậu... cậu... có thể làm bạn gái tôi không?”

Vừa mở miệng, cậu ta đột nhiên trở nên lắp bắp.

“Gì cơ?” Cô cho rằng mình nghe nhầm.

Chẳng lẽ thời gian bị đảo ngược rồi? Cô nhớ rõ ràng mình đã từ chối cậu ta rồi mà.

Sao cậu ta còn mặt mũi để nói ra điều đó vậy?

“Tôi nói...” Chẳng biết tại sao cậu ta lại có dũng khí, giương mắt lên nhìn cô, giọng điệu cũng kiên định hơn: “Cậu nhất định không thích hoàn cảnh hiện tại đúng không? Nếu cậu làm bạn gái tôi, tôi có thể bảo vệ cậu, tôi sẽ không để bọn họ nói về cậu như vậy nữa. Cậu nghĩ sao? Cậu thích nhãn hiệu gì, dù là trang sức, quần áo hay khăn quàng cổ cũng được. Cho dù là châu báu, tôi cũng có thể mua cho cậu. Tóm lại, ở bên tôi có lợi hơn nhiều...”

Nói đến đoạn sau, cậu ta phát hiện ra giọng nói của mình thậm chí còn có ý cầu xin.

Bạch Chiêu Chiêu chưa từng gặp qua người nào lố bịch như thế này.

Cô cảm nhận được sự tức giận và nhục nhã không thể tả được: “Cậu nói vậy là vì cậu cho rằng chắc chắn tôi đã cùng đường, chỉ có thể chấp nhận lời đề nghị của cậu, hay là cậu cho rằng nhân cách của tôi đã thấp kém đến mức vì muốn có tình cảnh tốt hơn nên sẽ lựa chọn phản bội trái tim của mình?”

“Không, đương nhiên là không phải thế.” Chỉ số thông minh của Chu Lạc Nhiên rõ ràng là không hiểu được câu nói phức tạp đó của cô. Nhưng cậu ta nghe ra được sự phản cảm và phủ định trong đó. Sự kiêu ngạo mà cậu ta đang duy trì dường như sụp đổ ngay tại chỗ: “Tôi thật lòng mà... thật lòng thích cậu… Được rồi. Là do tôi, là do tôi lúc trước quá trẻ con. Tôi xin lỗi. Cậu muốn tôi

bồi thường như thế nào? Hay là cậu đánh tôi đi."

Cậu ta dứt khoát đưa mặt mình lại gần.

"Vậy nếu tôi vẫn tiếp tục từ chối thì sao? Cậu có tiếp tục "trẻ con" hay thậm chí "ấu trĩ" hơn nữa không?"

"Bạch Chiêu Chiêu, cậu—!" Nghe ra được ý của cô, cậu ta hơi nóng nảy: "Cậu có biết trong trường có bao nhiêu nữ sinh thích tôi không? Nhưng tôi không đồng ý! Tôi chỉ thích cậu. Sao cậu lại không hiểu được tâm tình của tôi chứ."

"Xin lỗi. Điều đó không làm tôi cảm thấy vinh dự đâu. Chu Lạc Nhiên, tôi biết xấu hổ, nhưng tôi nghĩ là cậu sẽ không biết đâu. Nếu tôi là cậu, tôi sẽ không thể nói ra những điều như thế. Cậu từng nói những gì, từng làm những gì, cậu có thể quên rồi, nhưng tôi thì không!"

Cậu ta lập tức nghẹn họng, mãi vẫn không nói được gì.

Đúng thế, cậu ta không thể ngụy biện được.

Cậu ta giống như một tên ngốc. Cậu ta đã nói rất nhiều lời tổn thương cô, còn dung túng và cổ vũ rất nhiều hành vi làm tổn thương cô.

Lời giải thích đột nhiên trở nên yếu ớt: "Tôi... tôi chỉ muốn cậu chú ý đến tôi mà thôi. Chỉ cần cậu nhận lời, tôi sẽ không để cậu phải trải qua những chuyện như thế nữa! Cậu xem, chỉ cần tôi mở miệng, sẽ không ai dám nói cậu nữa, đúng không? Sau này cậu cũng không cần phải ngồi xe bus đi học nữa. Tôi đưa cậu đi. Cậu muốn kết bạn, muốn ngồi với ai cũng được..."

Bạch Chiêu Chiêu nghe không nổi nữa. Cô cười châm chọc: "Đúng thế. Tôi vẫn luôn hiểu là cậu đang uy hiếp tôi. Nhưng nếu sự uy hiếp đó có ích, thì chúng ta đã không cần phải bắt đầu một

cuộc đối thoại như ngày hôm nay!”

“...”

Chu Lạc Nhiên giống như bị đánh trúng chỗ chí mạng, ngực phập phồng, cực kì tức giận.

Bạch Chiêu Chiêu siết chặt quả tạ trong tay, sợ cậu ta đột nhiên sử dụng bạo lực.

Đang giữa lúc giương cung bạt kiếm, cậu ta lại mở miệng nói: “Vậy tôi sẽ tiếp tục xin lỗi cậu cho đến khi nào cậu tha thứ cho tôi, được không?”

“Không cần.” Cô không thả lỏng một giây phút nào, giơ quả tạ trên tay lên: “Tôi muốn đi, ngay bây giờ.”

Cậu ta ngoài mạnh trong yếu, giọng nói khổ sở: “Cho nên, người cậu thích chính là cái tên Dầu Dừa kia!”

“Chu Lạc Nhiên, tôi nói lần cuối cùng. Tôi tới đây là vì học hành, không phải vì phối hợp diễn phim thần tượng ghê tởm gì đó với các cậu. Tôi nói đã đủ rõ ràng rồi chứ?”

Lúc này, cửa bị mở ra. Giáo viên thể dục cúi đầu đi vào, không nghĩ đến bên trong có người nên bị giật mình, lớn tiếng nói: “Các cô các cậu không đi học, ở chỗ này làm cái gì hả!”

Bạch Chiêu Chiêu buông quả tạ trong tay xuống, nói một câu “rèn luyện thân thể” rồi đi ra ngoài.

Chu Lạc Nhiên mặc kệ câu hỏi của giáo viên thể dục, cậu ta đuổi theo cô, như âm hồn không tan đi bên cạnh cô:

“Cậu thích khuôn mặt của tên Dầu Dừa đó à? Hay là thích tiền của cậu ta? Cậu ta không có nhiều tiền bằng tôi đâu!”

Cô đi rất nhanh, không nói chuyện.

“Tôi khuyên cậu, tốt nhất là không nên ôm ảo tưởng đối với cậu ta. Nếu cậu ta biết cậu là người như thế nào thì cậu cảm thấy liệu cậu ta còn có thể thích cậu không?”

“Cậu nói gì? Tôi là người như thế nào?”

Cô đứng lại, ánh mắt rực lửa nhìn thẳng vào mặt cậu ta.

Cậu ta lập tức hối hận, lắp bắp nói: “Tôi, tôi không có ý đó...”

“Chu Lạc Nhiên, tôi là loại người gì, không phải do cậu cùng mọi người trong lớp quyết định.” Lồng ngực Bạch Chiêu Chiêu phập phồng kịch liệt, giọng nói cũng phát run: “Tôi là một người rất lương thiện, sẵn sàng giúp đỡ người khác, cũng không bao giờ làm tổn thương người khác. Tôi là một người rất thông minh, dù các cậu có dùng cả đời thì cũng không đạt được thành tích như tôi đâu. Tôi có lương tâm và có điểm mấu chốt. Bây giờ, người đang đứng trước mặt cậu, mới thật sự là tôi! Mà người trong miệng các cậu, chính là bản thân các cậu đấy!”

Chu Lạc Nhiên bị cô làm cho sửng sốt đến mức da đầu cũng trở nên tê dại, không nói nên lời.

Cậu ta không những không cảm thấy bị xúc phạm, mà ngược lại, cả người cậu ta nóng lên, bị ánh sáng trên người cô làm cho chấn động.

Bạch Chiêu Chiêu nói xong thì lại tiếp tục đi. Cậu ta đành phải tiếp tục theo sau, nói linh tinh: “Được được, xin lỗi. Vừa nãy là do tôi nói linh tinh... Cậu tức giận cũng đúng. Ý tôi là...”

“Ồ ồ ồ ồ—!”

Đúng lúc đi đến cửa lớp, cả lớp liền trở nên ồn ào náo nhiệt, cắt đứt lời cậu ta nói. Nguyễn Mộng Thần lại đang khóc, Hứa Đình và một đám nữ sinh đang vây quanh an ủi cô ta.

“Wow! Cậu chủ Chu, hơi nhanh nha!” Chương Tử Cầu cười “ha ha”.

“Đúng thật, mới 5 phút mà!”

“Bởi vì cậu chủ Chu là gà tơ mà!”

“Thật không thế? Tớ còn tưởng là do kỹ thuật của Bạch Chiêu Chiêu tốt chứ!”

“Kỹ thuật của cô ta không tốt lắm đâu. Tôi biết mà.” Chương Tử Cầu bắt đầu leo lên bàn, cậu ta không đợi được nữa nên lại bắt đầu bịa ra một câu chuyện mới.

Chu Lạc Nhiên lao tới trước mặt Chương Tử Cầu, túm lấy cậu ta, gò má căng ra, lông mày dựng thẳng: “Đờ mờ! Cậu nói thêm một câu nữa xem!”

Cả lớp đột nhiên yên tĩnh.

Chưởng Tử Cầu run rẩy: “Sao thế... Sao lại hung dữ thế...”

Đúng lúc này, giáo viên chủ nhiệm đi vào thì nhìn thấy hai người đang giương cung bạt kiếm, lập tức quát: “Chu Lạc Nhiên, cậu đang làm cái gì thế hả?”

Thấy cậu ta vẫn không chịu buông Chương Tử Cầu ra, giáo viên chủ nhiệm tức giận xông tới rồi quát: “Con mẹ nó! Tôi nói cậu không nghe đúng không?!”

Lúc này, bàn tay lộ ra gân xanh kia mới buông lỏng ra, cậu ta

cứng ngắc trở về chỗ ngồi của mình. Sau đó, Chương Tử Cầu cũng nhanh chóng chạy về chỗ của mình.

Giáo viên chủ nhiệm nhìn Chu Lạc Nhiên một cái rồi xoa xoa huyệt thái dương, nghiêm khắc nói: "Rõ ràng đã học lớp 12 rồi, cũng sắp thuận lợi mà tốt nghiệp nghiệp rồi. Vì sao vẫn làm người ta không bớt lo được thế hả? Do bài tập không đủ hay thi ít quá! Hôm nay tôi nói lại một lần nữa, về sau nếu còn có người tiếp tục làm loạn thì ra ngoài đứng tấn cho tôi! Đừng bắt tôi phải gọi quản giáo đến để phạt!"

Giáo viên chủ nhiệm tức giận lẩm bẩm. Tất cả mọi người rất thuần thục mà im lặng. Thỉnh thoảng vẫn có thể nghe thấy tiếng nức nở của Nguyễn Mộng Thần.

Bắt đầu vào tiết học, Chương Tử Cầu vẫn thường xuyên quay đầu lại nhìn Chu Lạc Nhiên, giống như gian thần bị thất sủng đang vắt hết óc để suy đoán thánh ý.

Hơn 10 phút sau, một cục giấy bị ném đến bàn của Chương Tử Cầu.

Cậu ta vội vàng mở ra, thấy trên đó viết:

[Đi tìm Dầu Dừa, nói cho cậu ta biết Bạch Chiêu Chiêu là người như thế nào. Nhưng sau này bớt phát bệnh ở trong lớp đi!]

Là chữ viết của Chu Lạc Nhiên.

Chương Tử Cầu quay đầu lại nhìn cậu ta, chỉ thấy dưới ánh mặt trời, khuôn mặt cậu ta vẫn u ám như cũ. Lông mày cậu ta nhíu lại, vừa nhìn là biết cậu ta đang không vui.

Nhưng Chương Tử Cầu rất vui mừng. Dù sao cậu ta lại có thể tiếp tục làm chân chó rồi.

Mà cậu ta còn nhìn ra, cậu chủ Chu đang muốn ăn cỏ cũ (*).

(*) Ăn cỏ cũ: bắt nguồn từ câu "ngựa tốt không ăn cỏ cũ", ở đây ý chỉ Chu Lạc Nhiên đang làm việc mình không muốn làm từ đầu.

Chỉ trong vài giây, cậu ta đã nhanh chóng nghĩ ra nên đồng hóa Dầu Dừa như thế nào. Bất luận làm cách gì, chỉ cần đảm bảo Dầu Dừa chán ghét Bạch Chiêu Chiêu là được.

Sau khi tan học, mặc dù không ai dám nói gì nữa, nhưng Bạch Chiêu Chiêu vẫn nhanh chóng thu dọn cặp sách rồi lao ra khỏi lớp học mà không quay đầu lại.

Chu Lạc Nhiên cũng cuống quít thu dọn đồ đạc của mình rồi đuổi theo cô.

Cậu ta đuổi kịp nhưng lại không dám nói chuyện với cô— Không biết phải nói gì. Cậu ta chỉ có thể đứng từ xa nhìn cô chen lên chiếc xe bus.

Thân hình cô gái mỏng manh, rất nhanh đã biến mất trong đám người.

Cậu ta vẫn đứng trước cổng trường...

Ngực cậu ta thắt lại, nổi lên từng đợt đau đớn khác thường.

Nỗi đau xa lạ này thậm chí còn khó chịu hơn cả khi sự kiêu ngạo bị nghiền nát.

Cậu ta ngơ ngác đứng đó. Nữ sinh trong lớp đi qua, xì xào bàn tán:

"Hôm nay Chu Lạc Nhiên bị làm sao thế..."

“Đúng thế. Hình như là muốn hòa thuận với Bạch Chiêu Chiêu.”

“Này, hai người muốn đi nói chuyện với Diệp Chi Du à?”

“Tôi thấy Con Gián và Cá Tạp đi về phía sân vận động rồi! Bảo là muốn đi kể chuyện đấy!”

“Đúng thế. Nữ sinh sao mà nói ra loại chuyện này được chứ. Người nào mà không biết thì còn tưởng rằng chúng ta ghen tị với cậu ta đấy.”

…

Cậu ta nghe thấy rồi.

Con Gián đúng là trung thành và tận tâm thật. Quả nhiên vừa tan học đã đi rồi.

Trong nháy mắt, cậu ta có hơi hối hận, muốn đi ngăn cản bọn họ, nhưng chân cậu ta giống như bị đổ chì, không thể bước đi được.

Cậu ta càng không thể chấp nhận được Bạch Chiêu Chiêu ở bên người khác.

Họ sẽ bịa chuyện này như thế nào? Trong đầu Con Gián là một đống cức, thật sự có rất nhiều âm mưu kỳ lạ… Hơn nữa, Con Gián còn biết tả nó sống động như thật.

Diệp Chi Du mà nghe được lời đó thì chắc chắn sẽ không thờ ơ. Có lẽ cậu ta thật sự sẽ bị ảnh hưởng, nói không chừng, cậu ta sẽ không thích Bạch Chiêu Chiêu nữa.

Hoặc là, chỉ cần cậu ta hơi nghi ngờ một chút, với tính cách kiêu ngạo của Bạch Chiêu Chiêu thì cô cũng sẽ ngay lập tức mất hết thiện cảm với Diệp Chi Du.

Nếu vậy thì cậu ta vẫn còn cơ hội.

Nhưng mà trong lòng cậu ta lại sợ hãi.

Không phải bởi vì Diệp Chi Du thật sự là một đối thủ rất mạnh mẽ, mà là bởi vì Bạch Chiêu Chiêu tốt đẹp thật sự rất khó bị lời đồn bóp méo.

Cậu nghĩ đến dáng vẻ của cô ngày hôm nay, tức giận và sống động. Hơn nữa, đúng như lời cô nói, cô thật sự rất thông minh, xinh đẹp, tốt bụng và kiên cường... Sự tự tin và kiêu ngạo của cậu ta đã bị cô dễ dàng dẫm nát như thế!

"Mẹ kiếp..." Cậu ta thật sự rất sợ, nắm lấy tóc mình, trái tim đập điên cuồng: "Mẹ kiếp. Mình thật là ngu mà..."

Tài xế mặc vest, đi giày da chạy đến, lo lắng nói: "Cậu chủ, sao cậu cứ đứng mãi ở đây thế? Đang đợi người à?"

"Hả?" Cậu ta chợt hoàn hồn.

"Cậu chủ, sắc mặt cậu rất không tốt."

"À, không sao..." Cậu ta không hiểu vì sao mình lại cảm thấy mất mặt, sau đó liền bước nhanh lên xe của nhà mình.

Chương 12: Ngày thứ tư

Bạch Chiêu Chiêu về đến nhà, lại chỉ có một mình cô.

Một mình ngồi xe bus, một mình ăn cơm tối, một mình làm bài tập.

Cô luôn nhìn đồng hồ một cách vô thức.

Bởi vì Diệp Chi Du nói hôm nay sẽ tặng đồ ăn ngon cho cô, nên cô đang đợi cậu.

Chờ cậu huấn luyện xong, cần ít nhất nửa tiếng để đi mua đồ và đi về. Cho nên cậu sẽ đến vào khoảng 9 giờ 15 phút.

Vì thế, lúc 9 giờ, cô còn nhớ chải tóc và tô ít son môi.

Cô nhìn vào gương rồi mỉm cười. Trong gương, bởi vì cô đang mong chờ và phấn khích nên trông cô càng đẹp hơn so với bình thường.

Mà ở ngoài sân của khu chung cư, Diệp Chi Du đang đứng ở cửa sân một hồi lâu rồi mà vẫn không đi vào.

Trên mu bàn tay cậu có vết bầm tím sau khi đánh người để lại—

Cậu đã đánh Chương Tử Cầu. Huấn luyện viên tức giận đến mức tuyên bố sẽ phạt cậu...

“Này cậu học sinh, sao cậu không đi vào?” Một bà cụ đi ngang

qua cậu, đánh giá cậu một cách kỳ lạ.

“?” Cậu hoàn hồn, nhận ra đây là bà cụ cổ quái ở đối diện nhà Bạch Chiêu Chiêu, không biết tên là gì, chỉ biết bà cụ này họ Vương.

Mỗi buổi tối, bà Vương đều mang theo một cái ghế nhỏ ra ngoài, không biết để làm gì. Khẩu âm của bà rất nặng, nghe giống như người Tây Bắc.

Diệp Chi Du đã ở đây 3 năm rồi, cũng đã gặp bà ấy rất nhiều lần cho nên mới nhận ra.

“Về nhà sớm nhé, trời lạnh lắm!” Bà dặn dò cậu rồi chậm rãi đi vào.

Liếc nhìn đồng hồ, cậu mới nhận ra mình đã đứng ở chỗ này ngẩn ngơ hơn 10 phút rồi.

Trong tay cậu cầm một chiếc túi nilon, bên trong là điểm tâm bánh ngọt, là đồ mà cậu hứa sẽ mua cho Bạch Chiêu Chiêu.

Cậu ngơ ngác đi lên tầng, giống như một con rối mất hồn.

Về đến nhà, cậu tìm thấy chiếc khăn quàng cổ màu đỏ của mẹ trong tủ quần áo rồi lại ngẩn ngơ một lúc.

Chiếc khăn vải len dệt từ lông cừu có logo lớn và đơn giản của nhãn hiệu. Quả thật, kiểu dáng của chiếc khăn có chút nghịch ngợm và phù hợp với người trẻ tuổi hơn.

Một lúc lâu sau cậu mới lắc lắc đầu rồi cầm khăn quàng cổ và đồ ăn vặt lên tầng.

Cậu đứng trước cửa, điều chỉnh tốt cảm xúc của mình, khóe miệng nặn ra một nụ cười rồi gõ cửa.

Cậu vốn định để đồ ở đó rồi đi luôn, nhưng không ngờ cửa lại mở ra.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, cô gái trắng trẻo xinh đẹp đúng ở nơi đó, đẹp đến mức không giống thật, biểu cảm của cô có chút ngại ngùng xen lẫn vui vẻ.

Cô vừa xinh đẹp vừa đáng yêu. Trái tim cậu đã bị cô nắm trong tay.

Vì thế, cậu lại nặn ra một nụ cười rồi đưa đồ trong tay cho cô: "Cho cậu này, đây là bánh ngọt vị dừa. Còn cái khăn quàng cổ này nữa, đẹp hơn cái màu đen kia nhiều, cũng tôn lên màu da của cậu hơn. Mặc dù mẹ tớ đã dùng nó rồi, nhưng bà mới chỉ quàng nó một lần thôi. Nó vẫn giống như mới. Xin lỗi, tớ định mua một cái mới cho cậu... nhưng mà..."

Cậu cúi đầu xuống, vẻ mặt trở nên kỳ lạ.

Bạch Chiêu Chiêu cảm nhận được, nhưng cô vẫn cười ngọt ngào: "Cảm ơn cậu nhiều lắm. Vậy để tớ trả lại cậu cái khăn màu đen." Cô lấy chiếc khăn quàng cổ màu đen từ chỗ móc áo ở bên cạnh xuống rồi đưa cho cậu.

Trao đổi xong, hai người không biết nên nói cái gì nữa.

"Cậu muốn vào trong ngồi không? Tớ đi pha trà cho cậu uống." Cô tránh sang một bên, chờ mong mà hỏi cậu.

Qua 1 giây, Diệp Chi Du mới giống như sực tỉnh: "Không, không cần đâu."

Biểu cảm có hơi chống cự.

"À... vậy thôi..."

Bị từ chối rồi.

Cô hơi ngượng ngùng, đôi mắt tròn vo sáng ngời như nước mùa thu, như sao trên trên trời, quan sát vẻ mặt của cậu: “Cậu có tâm sự à? Vẻ mặt cậu không tốt lắm.”

“Không có...” Cậu miễn cưỡng cười vui vẻ: “Còn cậu, trong nhà không có việc gì chứ!”

Cô cũng lắc đầu.

“Vậy... Vậy thì tốt rồi...” Cậu cụp mắt xuống, vội vàng nói: “Vậy tớ đi đây. Ngày mai gặp.”

“Ừ...” Cô tò mò nhìn cậu vội vàng rời đi, sau đó chậm rãi đóng cửa lại.

Đến khi Bạch Chiêu Chiêu trở về phòng, cô vẫn không hiểu. Hôm nay Diệp Chi Du cứ là lạ sao ấy. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì à? Vừa rồi cô căng thẳng quá nên không hỏi. Nếu sáng sớm mai gặp được cậu thì có lẽ cô có thể hỏi thử xem sao.

Cô nắm chặt chiếc khăn cậu tặng cô.

Chiếc khăn vải len dệt từ lông cừu cực kì mềm mại, khi luồn ngón tay vào sẽ có cảm giác rất ấm áp, thoải mái đến mức làm cho người ta trở nên lười biếng.

Cô quàng khăn quàng cổ lên rồi đứng trước gương và nở nụ cười ngọt ngào.

Khăn quàng cổ màu đỏ càng làm nổi bật khuôn mặt tái nhợt của cô hơn. Đồng phục học sinh là màu sắc đơn giản, phối hợp với màu đỏ, càng trở nên đặc biệt đẹp và chói mắt hơn.

Bạch Chiêu Chiêu không khỏi ảo tưởng—

Nếu như có thể học chung trường đại học với Diệp Chi Du thì thật tốt. Nếu như vậy thì cô nguyện ý yêu đương.

Thật ra thành tích của Diệp Chi Du cũng không tệ. Tuy rằng không tốt bằng cô, nhưng cậu có điểm cộng dành cho vận động viên. Nếu không thể học cùng một trường đại học thì có thể học cùng một thành phố.

Bởi vì có khăn quàng cổ ấm áp nên Bạch Chiêu Chiêu vẫn đang trong trạng thái hưng phấn.

Mà đêm hôm đó, những người khác ở trong tòa nhà dường như cũng rất hưng phấn, cực kỳ sôi nổi:

Đại ca ở tầng 1 đang chửi bới ầm ĩ, lần này hình như là mắng mẹ vợ châm ngòi ly gián.

Người mẹ trẻ với giọng nói the thé ở tầng 3 cũng đang mắng người chồng gầy gò của mình, bảo anh ấy chết ở ngoài luôn đi.

Còn có người lao hẳn xuống tầng để mắng đại ca tầng 1: “Đêm hôm khuya khoắt không ngủ còn gào thét cái gì! Có để cho người ta ngủ không thì bảo!”

Trong sự náo nhiệt như thế, Bạch Chiêu Chiêu rất an tâm ngủ một giấc thật ngon.

Mãi cho đến khi mọi thứ yên tĩnh trở lại.

2 giờ sáng, cô nghe thấy cửa nhà mình vang lên tiếng động.

Tiếng giày cao gót quen thuộc, tiếng thay dép và tiếng bước chân nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ chính.

—Mẹ cô về rồi?

Cô mơ mơ màng màng nghĩ như thế rồi lại ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ, cô dường như lại quay về ngày bố mẹ cô chính thức trở mặt với nhau.

Điều này thật sự rất kỳ lạ. Thật ra cô hiếm khi nhớ lại mọi việc của ngày hôm đó từ đầu đến cuối. Bởi vì cô có xu hướng trốn tránh những chuyện không vui, luôn cố ý quên nó đi. Vì thế khi nó chỉ cần hơi nhô ra một tí, cô sẽ ngay lập tức bóp chết nó.

Nhưng trong giấc mơ, cô bắt đầu ôn lại rõ ràng những việc xảy ra ngày hôm đó.

Ngày hôm đó, lần đầu tiên cô biết rằng bố mình ngoại tình. Hơn nữa, người đàn bà kia cũng đã có thai.

Mẹ cô la hét chói tai ở trong phòng khách: “Ông giỏi thật đấy, Hà Tuấn. Nhiều năm như thế, ông có từng để Bạch Chiêu Chiêu ở trong lòng không? Ông đã từng đóng tiền cho con học lớp luyện thi bao giờ chưa? Bây giờ ông giỏi rồi, cái đứa tạp chủng kia còn chưa ra đời mà ông đã vội vàng đi chịu trách nhiệm rồi?!”

“Tôi nói rồi, tất cả đều chia đều. Bà còn không hài lòng chỗ nào nữa?”

“Chia đều? Ông còn mặt mũi mà nói hả? Những năm qua ông đã cho họ hàng nghèo khổ của mình bao nhiêu tiền, ông tưởng rằng tôi không biết hả? Tổng cộng là 320.000 tệ, ông trả lại cho tôi đi! Sao ông không nói gì nữa! Ông nói đi chứ! Đống tiền đó chẳng lẽ không phải một nửa là do tôi bù vào hả?”

Hà Tuấn thấp giọng nói: “Không đòi lại được nữa...”

“Không đòi lại được? Phần của ông, tôi mặc kệ. Nhưng ông phải đòi lại phần của tôi cho tôi!”

“Chính bởi vì bà cứ luôn tính toán như thế nên tôi mới ghét bà đấy! Toàn thân sặc mùi tiền!”

“Ông nói cái gì—? Được rồi, tôi thừa nhận toàn thân tôi sặc mùi tiền. Nhưng 160.000 tệ kia, cho dù ông bán thận thì cũng phải trả lại cho tôi!”

Sau đó, tiếng la hét càng ngày càng to hơn. Bố mẹ cô còn đánh nhau nữa.

Cô vội vã chạy ra rồi đứng chắn trước mặt mẹ.

Lúc này, máu trong người cô bộc phát, cô hét lên với bố mình: “Ông đừng động vào mẹ tôi! Ông thật bẩn, thật ghê tởm! Ông đi tìm tình nhân của ông đi! Các người đi mà ghê tởm nhau!”

Tôn nghiêm của người bố bị coi thường một cách mạnh mẽ. Ông ta vốn đã không kiềm chế được cơn giận của mình, lần này vung tay lên là lập tức đánh vào đầu Bạch Chiêu Chiêu!

Trời đất quay cuồng.

Bạch Chiêu Chiêu bị đánh đến mê man, ngồi dưới đất một lúc lâu cũng không đứng dậy nổi. Đầu cô đau đến mức buồn nôn.

Tất nhiên, cô chưa bao giờ là công chúa của bố mình.

Người khác đều nói cô là đứa con trời ban, người người yêu thương. Nhưng cô ở trong mắt bố mình cũng chẳng có gì đặc biệt, cũng không nhận được nhiều sự quan tâm của ông ta.

Bố cô dường như chưa từng làm vai trò của một người bố. Ông ta luôn sống như một người đàn ông độc thân vô tư.

Nhưng mà, mặc dù lúc trước bố cô có coi thường cô như nào thì cũng chưa từng đánh cô. Bây giờ lại bởi vì có gia đình mới, ông ta chẳng những muốn ly dị mà còn đánh cô một phát thật mạnh.

Bây giờ cô hiểu được rồi, bố cô có lẽ cũng có tình yêu của một người bố. Cô không có được tình yêu đó là bởi vì cô là một đứa trẻ có cũng được, mà không có cũng chả sao của bố cô.

Thì ra đứa con không nhất định là báu vật, mà còn có thể bị thay thế và bị đánh bất cứ lúc nào. Nhận thức này tàn khốc đến mức làm cho cô bật khóc.

Cho đến khi mẹ cô dùng hết sức bế cô lên, cô mới phát hiện ra trong nhà rất yên tĩnh. Mặt đất đầy mảnh thủy tinh vỡ, mặt mẹ cô cũng lấm lem.

Sau khi cô bị đánh, mẹ cô giống như sói mẹ mà đánh trả bố cô, giống như muốn liều mạng với ông ta...

Lúc này mẹ cô đang ôm cô, đau lòng gọi tên cô, dán mặt mình vào mặt cô rồi gào khóc. Lúc cầm điện thoại gọi cấp cứu, bà gần như không nói nên lời.

Nhưng trong đôi mắt bà, mặc dù có nước mắt và sự bi thương, nhưng lại không hề có bất kỳ sự sợ hãi nào. Thậm chí nước mắt và sự bi thương ấy rất nhanh đã biến thành sự kiên định mà chỉ những chiến sĩ mới có, là sự phẫn nộ đang thiêu đốt.

Chính ánh mắt đó đã khiến Bạch Chiêu Chiêu tin rằng bọn họ nhất định có thể vượt qua mọi cửa ải khó khăn.

Sau khi ly dị, mẹ cô đã hết sức nỗ lực để đổi họ cho cô. Thật ra cô còn vui vẻ hơn so với mẹ mình.

Mẹ cô họ Bạch. Cô càng thích cái họ này hơn.

Như vậy, tên của cô đã trở thành một câu thơ.

Bạch nhật chi chiêu chiêu, trường dạ chi du du.

-

Sáng sớm, trời đầy sương mù, nhưng vẫn có thể thấy được ánh nắng yếu ớt của buổi sáng.

Bạch Chiêu Chiêu thức dậy, len lén mở cửa phòng của mẹ.

Trong căn phòng tối tăm, mẹ đang nằm nghiêng, đưa lưng về phía cô và ngủ rất say.

Cô lại rón rén đóng cửa lại.

Đánh răng rửa mặt xong, cô rất bất ngờ khi nhìn thấy bữa sáng phong phú trên bàn ăn.

Haiz, mẹ cô đã vất vả như thế rồi mà còn... Thật ra cô có thể tự mình ăn một ít đồ ăn vặt mà.

Ăn xong bữa sáng, cô mở tủ lạnh ra thì nhìn thấy bánh bông lan nhân ruốc, bánh mochi và bánh mousse vẫn còn nguyên.

Cô cố ý lấy hết bánh ra, để chúng lên bàn rồi viết một tờ giấy note:

[Mẹ nhất định phải ăn đấy. Thật sự rất ngon đó]

Mẹ đã về rồi, tâm trạng của cô cũng vui hẳn lên. Đáng tiếc là sáng nay cô không gặp Diệp Chi Du.

Nói chuyện với Diệp Chi Du ở trường là điều không sáng suốt. Có lẽ cô nên đợi lúc tan học rồi gặp cậu và hỏi rằng có phải cậu gặp phải chuyện gì không, như vậy thì tốt hơn.

Lúc đi đến bến xe bus, Bạch Chiêu Chiêu lại gặp phải ông chú mà cô gọi là anh Hưng kia.

Từ Sĩ Hưng cũng nhìn thấy cô, cười gượng rồi gật đầu với cô.

Bởi vì bị người phụ nữ điên kia dọa, nên hôm qua Từ Sĩ Hưng vẫn rất khó ngủ. Ông ấy chịu đựng đến tận khi cô y tá cùng thuê nhà tan làm trở về thì mới ngủ được 1, 2 tiếng.

Lúc này, xe bus đi tới. Ông ấy nhìn xuyên qua cửa kính thì thấy kiểu tóc của mình rất giống ổ gà.

“Anh Hưng.” Bạch Chiêu Chiêu chào hỏi ông ấy, dừng lại một chút rồi nói: “Sắc mặt anh rất tệ.”

“A, thế à? Bởi vì hôm nay tôi không vuốt tóc.” Ông ấy mang theo hai quầng thâm mắt nói linh tinh.

“Hôm qua nghỉ ngơi không tốt ạ?”

“Ừ...”

Có thể nói là ông ấy chưa được nghỉ ngơi.

“Không gặp phải người kia chứ?”

“Không... Nhưng mà tôi đã quyết định sẽ báo cảnh sát rồi.” Vừa nói xong, ông ấy còn cảm thấy hối hận vì mình đã chần chừ lâu như thế, nên ông ấy lại lặp lại: “Đúng thế. Tôi nhất định sẽ báo cảnh sát.”

Bạch Chiêu Chiêu gật đầu rồi theo dòng người lên xe.

Cô cũng có tâm sự của mình.

Tóm lại, chỉ cần là người sống thì sẽ không ngừng có phiền muộn...

-

Trong lớp học, bầu không khí học buổi sáng rất khác so với bình thường. Không còn ồn ào như ngày trước, chỉ có tiếng nói rì rầm. Bọn họ vừa bàn luận vừa nhìn về phía bàn học của Bạch Chiêu Chiêu, có một bó hoa hồng đỏ thật lớn đang đặt ở đó. Ít nhất cũng phải có 100 bông.

Nhìn thấy cô đi vào lớp học, tiếng thì thầm dừng lại, mọi người trao đổi ánh mắt với nhau.

Bạch Chiêu Chiêu đi đến bàn học của mình, khó hiểu nhìn bó hoa hồng này.

Thông thường, bàn học của cô sẽ xuất hiện gián chết hoặc mực đen. Trên ghế sẽ có keo dán hoặc mảnh thủy tinh, đinh bấm gì đó. Nhưng đây là lần đầu tiên có hoa hồng đỏ.

Trên đó còn có một tấm thiệp in, chữ viết rất xấu:

[Xin lỗi.]

Không có chữ ký, nhưng cô biết đó là của Chu Lạc Nhiên.

Lúc này, người tặng hoa đang ngồi ở hàng ghế phía sau, cúi đầu xuống, cả người căng thẳng.

Như một tù nhân sắp bị xét xử.

Bạch Chiêu Chiêu nhíu mày, cô cố hết sức cầm bó hoa lên, nhìn

trái nhìn phải rồi cuối cùng đặt bó hoa đó ở trên bục giảng.

Sau đó cô đi về chỗ rồi ngồi xuống, lấy sách giáo khoa và bài tập của mình ra.

Quả nhiên, Chu Lạc Nhiên không ngồi yên được, cậu ta lao tới!

“Này, Bạch Chiêu Chiêu, cậu—!”

Cậu ta nói được một nửa thì lại nuốt trở lại.

“Sao thế?” Cô hỏi, nhưng lại không hề nhìn cậu ta. Cô vừa xinh đẹp vừa lạnh lùng. Giống như cái người tức giận trông rất sống động ngày hôm qua hoàn toàn không phải là cô vậy.

Chương 13: Lạnh nhạt

Giọng Chu Lạc Nhiên nhỏ lại: “Tôi, tôi chỉ muốn xin lỗi cậu thôi. Sao cậu lại như vậy?”

“Ừ.”

“Tôi đã nói bọn họ đừng có bịa chuyện không thành có nữa rồi.”

Ánh mắt cô nhìn thẳng vào cậu ta, không mang theo bất cứ tình cảm gì: “Muốn tôi phải cảm ơn ân huệ của cậu à?”

“...” Cậu ta không nói nên lời.

Không phải thế. Cậu ta biết mình sai rồi mà...

Nhưng cậu ta biết rõ, cho dù có xin lỗi cô một ngàn lần nữa, thì cậu ta vẫn chỉ nhận lại được bộ dáng lạnh lùng này của cô mà thôi.

Đây cũng không phải là giải pháp... Bạch Chiêu Chiêu cực kì căm hận cậu ta. Nên cậu ta không thể cứ xin lỗi cô một cách khô khan như thế được. Vì vậy, Chu Lạc Nhiên hỏi ngược lại cô: “Cậu đã gặp Dầu Dừa chưa?”

Quả nhiên, khi nghe đến đây, vẻ mặt trấn định của cô hơi thay đổi: “Cậu có ý gì?”

“Hôm qua... bọn Con Gián đi nói với cậu ta rất nhiều chuyện. Không phải tôi bảo bọn họ làm như vậy đâu. Tôi cũng mới biết

chuyện thôi!”

Ngay lập tức, Bạch Chiêu Chiêu không nhịn được mà lộ ra một chút khó xử.

Cô cố gắng duy trì tôn nghiêm của mình và dùng giọng điệu bình tĩnh nói: “À, vậy sao. Các bạn học của tôi nhiệt tình thật đấy...”

Chu Lạc Nhiên hiểu ra, sau đó cậu ta mừng như điên: “Có phải cậu ta để ý không?”

Cô cúi đầu, dừng một lúc rồi mới nói: “Không liên quan đến cậu.”

“Sao lại không liên quan đến tôi chứ. Tôi thích cậu. Tôi không để ý.” Cậu ta nói thẳng ra.

Các bạn trong lớp ngơ ngác, mồm há hốc ra như đang nói “Đệt”, cứ như thế nhìn cậu ta tỏ tình trước mặt mọi người.

Nhưng Nguyễn Mộng Thần vẫn giữ nguyên vẻ mặt, cô ta không khóc, xem như đã có tiến bộ rất lớn.

“Cậu không để ý?!” Bạch Chiêu Chiêu đứng lên, đôi mắt trong veo nhìn cậu ta: “Cậu có tư cách gì mà không để ý? Cậu để ý hay không để ý thì liên quan gì đến tôi?”

“Tôi, ý tôi là... Tôi sai rồi. Tôi sẽ bù đắp cho cậu. Có được không... Cậu muốn tôi làm gì cũng được...”

Sắc mặt Chu Lạc Nhiên tối sầm đi, ngón tay đang nắm chặt mép bàn cũng trở nên trắng bệch.

Giằng co như thế mười mấy giây, cậu ta cuối cùng vẫn thua cuộc, sau đó cậu ta xoay người trở về chỗ ngồi của mình.

Trong lòng cậu ta cảm thấy rất chua chát, nhưng cậu ta cũng đã sớm đoán được kết quả sẽ là như vậy.

Vào tiết học, Bạch Chiêu Chiêu không bình tĩnh được như vẻ bề ngoài. Cô ngược lại hoàn toàn không thể tập trung được.

Vẻ kháng cự của Diệp Chi Du tối hôm qua hiện lên rõ ràng trong đầu cô, khiến cô vô cùng để ý.

Là bởi vì bị những lời nói đó ảnh hưởng đúng không?

Con Gián đã nói những gì? Chắc chắn sẽ chẳng phải lời tốt đẹp gì.

Tinh thần của cô bắt đầu trống rỗng. Trong lớp học rõ ràng rất yên tĩnh, nhưng những lời nói chói tai lại vang vọng ở bên tai cô:

“Buồn nôn muốn chết còn giả vờ ngây thơ...”

“Sao cái loại người thế này mà Diệp Chi Du cũng muốn thế? Bài thơ kia nói như thế nào nhỉ: Một đôi tay ngọc ngàn người gối, một ít son môi vạn người nếm.”

“Hi hi hi hi. Thật ghê tởm.”

“Tớ còn nghe nói cậu ta đã phá thai hai lần rồi đấy.”

“Nói cho Diệp Chi Du biết rằng cậu ta lẳng lơ như thế nào sớm một chút, coi như là chúng ta đang làm việc tốt đúng không?”

Bạch Chiêu Chiêu mím môi lại rồi liên tục hít sâu và kìm nén nước mắt.

Cô đặc biệt để ý đến từ “Lẳng lơ” này.

Dù là đối với phụ nữ trưởng thành hay là trẻ vị thành niên, đối với người cởi mở hay là bảo thủ, "lẳng lơ" là một từ cực kỳ độc ác, mang hàm ý khiêu dâm mạnh mẽ. Giống như là chỉ cần nói ra từ này với một người phụ nữ, thì người nói từ đó có thể đứng trên đỉnh của đạo đức và ép cô ấy đến mức cả đời không thể thay đổi được.

Đối với một cô gái đơn thuần và chỉ mới tiếp xúc với thế giới tốt đẹp này như Bạch Chiêu Chiêu mà nói, thì lời buộc tội độc ác như vậy đặc biệt khiến cô tức giận, tức giận đến mức cả người rét run lên, nhưng cô lại không thể làm gì được.

Chịu đựng đến lúc tan học sẽ tốt thôi, chịu đựng đến lúc được nghỉ sẽ tốt thôi, chịu đựng đến lúc tốt nghiệp sẽ tốt thôi.

Cô tự tẩy não mình.

Nhẫn nhịn đi Bạch Chiêu Chiêu. Đừng bị bọn họ lừa. Cô phải thi vào trường đại học tốt nhất và thoát khỏi đống cặn bã này.

Diệp Chi Du biết bọn họ là loại người gì. Cậu sẽ không tin đâu.

Bọn họ gây chuyện thị phi, người bị ghét chính là bọn họ.

Sau này cô sẽ sống thật hạnh phúc và vui vẻ. Đó chính là sự trả thù tốt nhất đối với bọn họ.

Nhưng không biết tại sao hôm nay phương pháp chiến thắng tinh thần của cô không được tốt lắm. Mặc dù cô đã rất cố gắng cổ vũ và gây tê chính mình, nhưng trong cổ họng cô vẫn nghẹn một cục.

Cuối cùng, cô quyết định hôm nay tan học thì nhất định phải đi hỏi Diệp Chi Du.

Cho dù cậu thật sự tin bọn họ thì cô cũng sẽ không trách cậu. Con người mà, sẽ luôn bị những lời đồn làm ảnh hưởng đến phán đoán của mình. Cô sẽ thử giải thích với cậu. Cậu là một người hiểu lý lẽ như vậy, nên cậu sẽ tin tưởng cô mà thôi.

Nhưng không ngờ, lúc tới giờ ra chơi, cô lại bị gọi đến phòng làm việc của giáo viên chủ nhiệm.

Trong núi sách biển giấy, cặp kính của giáo viên chủ nhiệm phản chiếu ra ánh sáng, giọng điệu không mấy thiện cảm, oán hận thở dài: "Haiz, Bạch Chiêu Chiêu. Tôi thật sự phục em đấy. Em với Diệp Chi Du lại có chuyện gì thế hả?! Huấn luyện viên bóng chày chạy đến tìm tôi, nói tôi không biết xấu hổ!"

Vẻ mặt cô mờ mịt, không hiểu cái gì hết.

Giáo viên chủ nhiệm lại nói thêm: "Cậu ta đánh nhau với Chương Tử Cầu. Em có biết chuyện này không?"

"Em... không biết ạ..."

"Chương Tử Cầu nói, tất cả là tại em—" Âm cuối của giáo viên chủ nhiệm kéo dài, ánh mắt ấy liếc nhìn cô giống như đang ám chỉ điều gì đó.

Ánh mắt Bạch Chiêu Chiêu vốn dĩ còn đang ngơ ngác, thì đột nhiên dán chặt vào giáo viên chủ nhiệm, giọng điệu cũng lập tức trở nên bình tĩnh: "Tại em?"

"Không phải tôi đã nói rồi hả? Tôi hy vọng em kiểm điểm một chút! Không cần mang thêm rắc rối đến cho tôi." Ông ta gào lên: "Tôi rất bận..."

Cô ngắt lời ông ta: "Em không hiểu. Thầy có thể giải thích một chút được không? Sao lại tại em?"

“... Nhất định là do em đã làm gì đó cho nên bọn họ mới đánh nhau đấy! Em thích nhìn con trai đánh nhau vì mình lắm hả?”

“Là Chương Tử Cầu nói đúng không? Em gọi cậu ta đến đối chất được không?”

Giáo viên chủ nhiệm phát hỏa: “Đối chất cái gì? Bây giờ tôi đang dạy dỗ em! Em lôi cậu ta vào làm gì?! Tôi sẽ dạy dỗ bọn họ sau!”

Hiếm khi thấy ánh mắt của Bạch Chiêu Chiêu không có ý nhượng bộ: “Tại sao? Thầy chỉ luôn dạy dỗ một mình em mà chưa bao giờ dạy dỗ riêng từng người Nguyễn Mộng Thần, Chu Lạc Nhiên, Chương Tử Cầu bọn họ. Mỗi lần thầy dạy dỗ dọ bọn họ thì đều là gọi cả đám đến, sau đó lại gọi một mình em đến. Chẳng lẽ thầy cảm thấy em chỉ có một mình nên dễ đối phó hơn à?”

Vẻ mặt giáo viên chủ nhiệm sửng sốt, ông ta không ngờ cô lại dám cãi lại như thế.

Hơn nữa, ánh mắt trong trẻo của cô nhìn chằm chằm ông ta như vậy, khiến ông ta hoàn toàn không dám đối diện...

Giọng điệu của Bạch Chiêu Chiêu hơi bất đắc dĩ và cô đơn: “Có đôi khi em cảm thấy chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn rõ loại chuyện này, thật mệt mỏi. Thầy còn ép em phải vạch trần ra...”

“Không phải. Em, em nghe xem em đang nói linh tinh cái gì thế? Giáo viên xử lý như thế nào còn cần em chỉ dạy hả?” Giáo viên chủ nhiệm nổi điên, tức giận hét lên: “Bạch Chiêu Chiêu! Em quá đáng lắm rồi đấy. Tôi, tôi phải gọi mẹ em đến! Gọi bà ấy đến mà xem...”

Cô lại ngắt lời ông ta, bình tĩnh phân tích: “Hai nam sinh đánh

nhau, thầy không đi phê bình bọn họ mà lại đi phê bình người không liên quan là em. Nếu thật sự phải gọi mẹ em đến thì thầy gọi luôn cả giáo quan và hiệu trưởng đến đi. Không biết thầy định giải thích như thế nào đây? Buộc tội không có căn cứ, khẳng định là không nói ra được đâu."

"... ???" Giáo viên chủ nhiệm há hốc mồm, hoàn toàn câm nín.

"Thầy, Chu Lạc Nhiên vẫn luôn bắt nạt Chương Tử Cầu, ép buộc Chương Tử Cầu làm việc cho cậu ta. Thầy nên gọi cậu ta đến rồi hẵng đưa ra kết luận. Nếu không còn chuyện gì nữa thì em về đây."

Cô rất mệt mỏi, nên cô cúi người qua loa một cái rồi rời đi.

Điều kỳ lạ chính là, cho dù cô đã chống đối gay gắt như thế, nhưng giáo viên chủ nhiệm lại giống như là bị tức đến mức ngu người, nên ông ta không mắng cô, cũng không đuổi theo cô.

Tiết thể dục vào buổi chiều ngày hôm đó là trận thi đấu bóng rổ giữa lớp 12-2 và lớp 12-10. Mấy lớp khác cũng được sắp xếp đến xem.

Diệp Chi Du và Chu Lạc Nhiên là chủ lực của hai lớp. Hai hotboy đối đầu, đảm bảo tuyệt đối mãn nhãn.

Nhưng kết quả là Diệp Chi Du căn bản không đến.

Lớp 12-2 vẫn luôn dẫn đầu về điểm số, nhưng những tiếng la hét và cổ vũ ấy cũng không thể khiến Bạch Chiêu Chiêu có phản ứng.

Giữa trận, Chu Lạc Nhiên ném một quả ba điểm, nên chiếm được sự cổ vũ rất nồng nhiệt. Cậu ta kéo áo lên lau khắp mặt, ánh mắt mong chờ lập tức nhìn về phía Bạch Chiêu Chiêu.

Cậu ta muốn nhìn thấy dáng vẻ cô cổ vũ mình.

Nhưng lại thấy cô lẻ loi ngồi cạnh một đám người, sắc mặt trắng bệch, hốc mắt đỏ lên, chỉ nhìn chằm chằm tay mình.

Chu Lạc Nhiên cũng giật mình.

Đột nhiên cậu ta chẳng còn tâm trạng gì nữa.

Trong lòng như bị móng vuốt sắc nhọn cào một cái.

Rõ ràng lúc mới đến đây, cô không có như thế.

Lúc đó cô đứng trên bục giảng, trong đôi mắt tròn trịa là sự tò mò và thân thiện, bên môi còn có lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Cô nói rất rõ ràng và nói tiếng phổ thông rất tốt. Cô rực rỡ chói mắt, cũng rất thích cười.

Ngay cả lúc từ chối cậu ta thì cô vẫn cười ngọt ngào, dáng vẻ xin lỗi... rất đáng yêu...

Đã rất lâu rồi cậu ta không thấy cô cười.

Chu Lạc Nhiên đã quen làm theo ý mình, nên lúc này cậu ta lập tức ra dấu tay với trọng tài rồi lấy lý do vết thương ở chân vẫn chưa khỏi nên muốn kết thúc sớm.

Mọi người đều không hiểu tại sao, sau đó họ ồn ào oán giận—

Chủ lực của lớp xuống đài rồi, điều này có khác gì trực tiếp nhận thua đâu?

Chu Lạc Nhiên đội gió lạnh rời khỏi sân vận động, chạy thẳng đến cổng trường mua một cốc trà sữa nóng, sau đó lại chạy trở

về.

Cậu ta phải lấy hết dũng khí mới dám đi tới bên cạnh Bạch Chiêu Chiêu.

Lúc này đã chẳng còn ai xem trận thi đấu nữa.

Cậu ta không thèm quan tâm đến ánh mắt quái dị của mọi người mà đưa cốc trà sữa cho cô rồi nhỏ giọng nói:

“Cậu ngồi ở đây lạnh lắm. Tôi mua trà sữa đường nâu cho cậu. Cậu uống đi.”

Biết cô sẽ không chịu nhận, câu ta chậm rãi cúi người xuống và đặt nó ở bên chân cô.

Bạch Chiêu Chiêu nhìn trà sữa rồi nhìn về phía cậu ta, không cảm xúc nói: “Chu Lạc Nhiên, sao lại tăng giá gà thế?”

Đột nhiên, sắc mặt cậu ta trở nên trắng bệch.

Đó là điều cậu ta từng nói.

Môi cậu ta động đậy nhưng chẳng nói được tiếng nào, càng không có mặt mũi nào mà nhìn cô, mắc kẹt ở đây. Cậu ta xấu hổ đến mức chỉ muốn tát cho mình hai cái.

Cô lại nhận ra: “Thật ra tôi rất rẻ tiền, rất thích hợp với loại trà sữa rẻ tiền này.”

Lời nói này quá chói tai. Cậu ta cầm lấy cốc trà sữa, mở nắp ra một cách thô bạo, sau đó cậu ta ngửa đầu lên rồi rót toàn bộ vào trong bụng mình.

Chỉ hai, ba ngụm đã uống xong, cậu ta nhìn cô rồi nói: “Là tôi rẻ tiền, tôi rẻ tiền, được chưa? Tôi ngu ngốc, đần độn, làm vịt cũng

không xứng (*).”

(*) Ở bên Trung nói một người con trai là vịt có nghĩa cậu ta là trai bao.

Cậu ta đã cực kỳ hạ thấp mình, nhưng Bạch Chiêu Chiêu vẫn không có phản ứng gì.

Cô chỉ ngơ ngác nhìn ngón tay mình, không biết đang nghĩ gì.

Tình hình chiến đấu kịch liệt. Chu Lạc Nhiên cúi đầu xuống, đứng bên cạnh cô giống như bị phạt.

Tiết thể dục kết thúc, không một ai quan tâm đến điểm số cuối cùng.

Tất cả bạn học đều đã biết, cậu chủ Chu ăn cỏ cũ. Dự là ngày mai toàn trường đều sẽ biết.

Cậu ta đứng chôn chân ở bên cạnh người ta, hèn mọn như một con chó, nhưng ngay cả một ánh mắt của người ta mà cũng không nhận được.

Sau đó, bọn họ phái người đến lớp 12-2 hỏi thăm: “Cậu chủ Chu có ý gì thế? Chẳng phải lúc trước cậu ta còn nói ai thích Bạch Chiêu Chiêu là đồ ngu à? Không ngờ người khác thích thì là đồ ngu, còn cậu ta thích thì là bình thường?”

“Sáng sớm hôm nay tôi thấy cậu ta ôm một bó hoa hồng to đến trường, không phải tặng cho Bạch Chiêu Chiêu đấy chứ?”

“Rốt cuộc là như thế nào? Các cậu buôn chuyện một tí đi chứ!”

Những người của lớp 12-2 càng không hiểu gì:

“Ai biết cậu ta định làm trò gì? Mẹ nó, đột nhiên diễn vai người

bạn trai hiếu thảo rồi."

Một thành viên trong nhóm cực kỳ căm tức: "Haiz, lúc trước tôi nói xấu Bạch Chiêu Chiêu không ít lần. Tôi sẽ không phải chết thảm đấy chứ..."

"Thật ra tôi cũng thế... Nhưng bản thân cậu chủ Chu còn nói khó nghe hơn ấy. Cậu ta không định giải quyết một thể đấy chứ? Mẹ, xấu số thật..."

"Có thể là do Dầu Dừa quá đẹp trai... nên cậu chủ Chu mới lo lắng."

Lời nói này nhắc đến một nhân vật chính khác, bạn học ở bên cạnh rốt cuộc không kiềm chế được nữa, hỏi: "Này, Dầu Dừa đâu? Hôm nay không thấy cậu ta ra sân."

"Còn phải nói à. Hôm qua cậu ta đánh Con Gián trước mặt huấn luyện viên. Con ngươi của huấn luyện viên gần như nổ tung vì tức giận, sau đó bảo cậu ta tự kiểm điểm đi."

"Bởi vì Bạch Chiêu Chiêu à?"

"Tất nhiên là bởi vì Bạch Chiêu Chiêu rồi..."

Lúc Bạch Chiêu Chiêu rời đi, vừa vặn nghe thấy mấy câu cuối.

Bọn họ dường như cố ý nói cho cô nghe, cố ý để cô biết.

Cô mím chặt môi.

Cô sẽ không nghĩ nhiều. Cô sẽ trực tiếp đi đến trước mặt Diệp Chi Du rồi hỏi.

Bên ngoài sân vận động rất lạnh. Chu Lạc Nhiên thấy cô ăn mặc mỏng manh thì vội vàng đem áo khoác của mình khoác lên

người cô. Nhưng cậu ta vừa mới chạm vào đầu vai cô thì cô đã vội vàng bước đi để né tránh.

Giống như trốn tránh ôn dịch.

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Lạc Nhiên: ... Thật muốn khóc.

Chương Tử Cầu: Tôi còn muốn khóc hơn đây này...

Chương 14: Báo cảnh sát

Từ Sĩ Hưng rất muốn báo cảnh sát, vì thế, khi vừa đến công ty, ông ấy ngay lập tức gọi điện cho cảnh sát.

Quả nhiên, khi nghe thấy ông ấy nói rằng mình bị một người phụ nữ bám theo thì cảnh sát chẳng muốn quan tâm chút nào: "Này, anh là đàn ông mà, sao lại sợ phụ nữ bám theo chứ? Mà người ta thật sự bám theo anh hả? Đừng tự mình đa tình nữa."

Ông ấy đã sớm đoán được đối phương sẽ nói như vậy!

Cảnh sát cũng là người, là người thì sẽ ngại phiền phức.

Ông ấy trở nên nóng nảy: "Nếu tôi nói dối thì lòng bàn chân sẽ bị lở loét! Nếu anh không tin thì tự mình đến xem đi! Người phụ nữ điên thì không đáng sợ hả? Bộ dạng cô ta giống như cực kỳ yêu tôi, nếu lỡ cô ta vì yêu sinh hận, sau đó muốn đâm chết tôi thì sao. Nếu các người mặc kệ tôi thì tôi sẽ đi tìm phóng viên rồi nói cảnh sát các người không làm việc! Lãng phí tiền thuế của người dân!"

"Rồi rồi rồi. Vậy anh tên gì, ở đâu? Cô ta bám theo anh từ chỗ nào?"

"Từ Sĩ Hưng, chữ Từ có hai bộ nhân, chữ Sĩ trong sĩ nữ đồ (tranh vẽ các cô gái), chữ Hưng trong hưng thịnh. Tôi ở khu chung cư Lâm Đường, đường Tân Hưng. Tôi thường ngồi xe bus số 6 và 14 từ chỗ làm về nhà. Cô ta bây giờ càng ngày càng quá đáng, bám theo tôi đến tận bên ngoài căn hộ của tôi rồi!"

“Hả? Khoan đã, khu chung cư Lâm Đường?”

“Đúng thế.” Từ Sĩ Hưng dừng một lúc: “Sao thế, có vấn đề gì à?”

Cảnh sát dừng vài giây mới nói: “Mấy giờ anh tan làm? Tôi có thể đến gặp anh. Tôi tên là Thạch Dũng. Tôi cùng ngồi xe về với anh, tiện thể tâm sự với cô gái kia.”

Từ Sĩ Hưng mừng rỡ như điên, lập tức nói: “Vậy hả? Wow, vậy cảm ơn anh nha, cảnh sát Thạch. Vậy tôi ở trạm THPT Dân Lập Thánh Tâm đợi anh, chắc khoảng tầm 7 giờ 30 phút.”

“Được, vậy 7 giờ 30 phút gặp.”

Không ngờ cảnh sát lại dễ nói chuyện như vậy. Từ Sĩ Hưng cực kỳ vui vẻ, nhảy nhót tại chỗ.

Ha ha. Đợi đấy. Đồ tâm thần dọa người này, hôm nay tôi sẽ để cảnh sát còng cô đi!

-

Mỗi giây mỗi phút ở trường đều là cực hình.

Khó khăn chịu đựng đến lúc tan học, Bạch Chiêu Chiêu lại chạy đi. Cô chạy ra cổng trường và mua một chiếc bánh tráng, sau đó cô vừa ăn vừa ngồi trên chiếc ghế ở ven đường nhìn cổng trường.

Cô đã chuyển đến đây được một thời gian rồi, nhưng cô chưa bao giờ tỉ mỉ quan sát xung quanh trường học như bây giờ.

Bên trái cổng trường có một số cửa hàng văn phòng phẩm và cửa hàng bán đĩa... Cửa hàng bán đĩa thường rất đông người. Bạch Chiêu Chiêu không có nhiều tiền nên hiếm khi ghé qua. Cô

chỉ đến đó một lần lúc mua đĩa nhạc.

Bên phải cổng trường, rẽ qua một góc phố chính là phố ăn vặt.

Các loại đồ ăn như cơm thịt kho, cá sữa, mì danzai... Không cần phải chọn kỹ cũng rất ngon. Chỉ cần đi khoảng 10 mét là bạn đã có thể ăn no rồi.

Đối diện trường học là mấy cửa hàng cao cấp bán bánh kẹo, trà sữa, chè pudding, chè địa cốt (*)...

(*) Chè địa cốt: Một thức uống thảo dược truyền thống ở miền Nam của Phúc Kiến.

Cô cứ ngồi nhìn như thế cho đến khi gần 7 giờ 30 phút, ngay cả hoa văn trên cửa hàng xung quanh cô cũng đã nhớ rất kỹ rồi, nhưng cô vẫn không thấy Diệp Chi Du đi ra.

Hai bên đường có cây cối thấp. Cô lo rằng cây sẽ che mất tầm mắt của mình nên thỉnh thoảng cô sẽ đứng lên nhìn xung quanh như một con vượn cáo.

Bầu trời bắt đầu tối dần, học sinh xung quanh cũng càng ngày càng ít. Bạch Chiêu Chiêu thở dài, cảm thấy hôm nay có lẽ không đợi được Diệp Chi Du rồi.

Đúng lúc cô chuẩn bị chậm rãi đi ra bến xe bus thì lại vô tình nhìn thấy Diệp Chi Du đang từ cửa hàng bán đĩa đi ra.

Trong bóng đêm, sắc mặt cậu có hơi u ám.

“Ơ, Diệp Chi Du?” Cô vui vẻ, lớn tiếng gọi rồi chạy tới chỗ cậu.

Nhưng chàng trai thấy cô chạy tới thì lại đứng im tại chỗ và nhìn chằm chằm.

“Sao thế?” Cô giả vờ thoải mái: “Cậu đi đâu vậy? Sao lại đi ra từ bên đó?”

Lại nữa. Biểu cảm tối hôm qua lại hiện trên mặt của cậu lần nữa.

Chẳng những có hơi kháng cự, ngược lại còn hơi... dò xét?

Cậu nhìn cô như thể đang nhìn một người xa lạ.

“Ừ...” Không đợi được câu trả lời của cậu, cô xấu hổ sờ sờ chiếc khăn quàng cổ màu đỏ mềm mại trên cổ mình rồi nói: “Tớ nhiệt tình quá làm cậu sợ à? Sao hôm nay cậu không đến trường? Tớ tìm cậu cả ngày rồi. Hôm qua hình như cậu có tâm sự gì đúng không? Có phải cậu gặp chuyện gì không? Có lẽ tớ có thể giúp cậu...”

“Không có chuyện gì đâu.” Cậu nói như vậy.

Không biết có phải do tác dụng tâm lý của mình hay không, mà Bạch Chiêu Chiêu lại cảm thấy giọng điệu của cậu rất gượng gạo.

Dường như cậu không muốn đề cập đến chuyện đánh nhau với Con Gián.

Thái độ như vậy khiến Bạch Chiêu Chiêu không tiện chủ động hỏi. Cô hơi bất an: “Cậu làm sao thế? Sao tớ cảm thấy hình như cậu đang bài xích tớ?”

“Không phải. Tớ...” Cậu rời mắt đi, nhíu mày bực bội, một lúc lâu sau mới nói: “Bây giờ trong lòng tớ rất rối. Tớ... không có cách nào nói cả...”

“Có ý gì?” Cô sợ hãi hỏi.

“Tớ cũng không biết. Nhưng mà cậu... có thể đừng tìm tớ nữa

được không? Bây giờ đầu óc tớ rất rối, không biết phải làm sao mới tốt…”

Rõ ràng người tới gần cô là cậu, bây giờ cậu lại bảo cô đừng tới tìm cậu nữa…

“…” Sự vui vẻ giả dối trên mặt Bạch Chiêu Chiêu đã không thể duy trì nổi nữa. Nụ cười của cô sụp đổ cùng với tôn nghiêm còn sót lại của cô.

Cô mấp máy môi, hốc mắt đỏ lên: “Tại sao? Sáng sớm hôm qua không phải vẫn bình thường à?”

“Xin lỗi, là do tớ…”

“Chẳng lẽ…” Cô ngập ngừng: “Chẳng lẽ cậu tin những lời bọn họ nói à…”

Cô không đợi cậu trả lời.

Đột nhiên, những lời nói khó nghe kia lại vang lên bên tai cô.

Lần này Bạch Chiêu Chiêu thật sự tủi thân, cổ họng cô nghẹn lại: “Diệp Chi Du, nếu tớ giải thích thì cậu có nghe không? Tớ thật sự đã trải qua một ngày rất tồi tệ. Hôm nay tớ vẫn miên man nghĩ, nghĩ rằng cậu sẽ tin tưởng tớ. Hôm qua không phải cậu còn an ủi tớ à?” Cô không kìm được nước mắt nữa, muốn giơ tay ra kéo áo cậu: “Tớ không phải loại người đó. Là bọn họ…”

“Cậu làm gì thế?!” Cậu giống như bị dọa, nhảy dựng lên và gạt tay cô ra.

Sức lực của cậu quá lớn, mà Bạch Chiêu Chiêu lại giống như một con cừu con không hề phòng bị nên cô bị đẩy ngã trên mặt đất.

“A!” Cô nhỏ giọng hét lên, bàn tay bị rách nên rất đau rát.

“Này… Cậu không sao chứ!” Cậu lập tức hối hận, vội vàng đưa tay ra đỡ cô.

“Này! Cậu làm gì thế!?”

Đột nhiên có một tiếng quát to. Một người đàn ông béo mặc áo khoác cảnh sát chạy đến.

Diệp Chi Du rút tay về, miệng há hốc hoảng sợ, cái gì cũng không nói được, nhanh chóng xoay người rồi chạy đi.

“Này, cậu đang muốn cướp tiền hả? Sao lại chạy? Mẹ, để tôi gặp lại cậu thì cậu tới số! Tuổi còn nhỏ mà không lo học? Lại đi bắt nạt nữ sinh?!”

Một người cảnh sát hơn 40 tuổi chính là người có sự uy hiếp rất lớn. Sau khi mắng bóng lưng của cậu xong, cảnh sát nhanh chóng cúi người xuống và kéo Bạch Chiêu Chiêu lên: “Cháu gái, có sao không? Bị thương rồi? Tên cướp tiền này là học sinh trường cháu à?”

Bạch Chiêu Chiêu cắn môi, nước mắt chảy ra, cô khóc đến mức run cả người, tay chân cũng trở nên lạnh ngắt.

Lúc nãy khi bị đẩy ra, cô thấy biểu cảm của Diệp Chi Du. Đó là một loại sợ hãi không kịp che giấu.

Cậu đã ghét cô đến thế rồi à? Như thể cô là một loại virus bẩn thỉu vậy.

“Này, cháu gái, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa. Ai nha, cháu bị cướp bao nhiêu tiền, chú bù cho cháu. Đáng thương quá… Khóc nữa sẽ không xinh đẹp đâu.” Người cảnh sát vụng về dỗ dành cô, nói xong còn phải tự bỏ tiền túi ra.

“Cậu ấy không, không, không, không cướp tiền của cháu…” Cô nức nở: “Cậu ấy chỉ, chỉ, chỉ là rất ghét cháu…”

“À…” Người cảnh sát có hơi xấu hổ.

Thì ra là tranh cãi giữa hai học sinh đang yêu nhau.

Người cảnh sát không biết phải an ủi cô thế nào, đành phải nói: “Được rồi, được rồi. Loại trai hư này trừ đẹp trai ra thì có gì đáng để cháu thích đâu. Còn khóc vì cậu ta nữa chứ. Đúng là thiệt thòi mà. Bảo cậu ta cút đi. Đừng khóc nữa. À… Ý chú là học sinh cấp 3 yêu đương làm gì, phải chăm chỉ học hành mới đúng.”

Càng an ủi thì Bạch Chiêu Chiêu càng khóc nhiều đến mức không thở ra hơi. Cô còn lẩm bẩm gì đó mà ông ấy nghe không hiểu.

Lúc này—

“Ơ, em gái. Sao em lại ở đây? Sao lại khóc rồi?”

Người cảnh sát quay đầu lại thì thấy một người đàn ông cao, gầy, đeo kính đang đi đến.

Bạch Chiêu Chiêu lau mặt rồi hít một hơi, bây giờ cô mới lên tiếng: “Anh Hưng.”

“Cảnh sát, em gái này là hàng xóm của tôi. Em gái gặp phải chuyện gì à?” Từ Sĩ Hưng rất quan tâm.

Người cảnh sát nheo mắt nhìn ông ấy rồi nói: “Là cậu báo cảnh sát đúng không? Cậu là Từ Sĩ Hưng?”

“Này này, là cảnh sát Thạch Dũng đúng không?” Từ Sĩ Hưng rất hưng phấn: “Anh giỏi thật đấy, nghe giọng thôi đã nhận ra tôi

rồi. Vất vả rồi, làm phiền anh phải đến đây. Tôi thật sự sắp bị người phụ nữ kia làm phiền chết rồi...”

“Không vất vả.” Thạch Dũng thản nhiên cắt ngang lời ông ấy.

“À?”

“Tôi cũng ở khu chung cư Lâm Đường. Đúng lúc tiện đường về nhà.”

Trong nháy mắt, Bạch Chiêu Chiêu vẫn còn đang khóc đến mức quên mình, trong đầu bỗng hiện lên một ý nghĩ:

Trùng hợp thế?

-

Xe bus đến rồi đi, Từ Sĩ Hưng không lên xe, ngược lại ông ấy nhiệt tình mời Thạch Dũng và Bạch Chiêu Chiêu đến cửa hàng chè.

“Ngày mai sau khi tan làm thì chúng ta cùng nhau đi bắt người phụ nữ điên kia. Muộn một ngày cũng không chết được. Đều là hàng xóm láng giềng cả, tôi mời mọi người.” Từ Sĩ Hưng hỏi hai người: “Cảnh sát Thạch ăn gì? Tôi thấy rượu hoa quế của nhà này không tệ, anh thử xem. Em gái thì sao?”

Bạch Chiêu Chiêu vẫn còn đang khóc, yếu ớt nói: “Cho em một phần tào phớ nhỏ thôi ạ.”

Bình thường cô sẽ không cùng anh Hưng đi ăn. Cho dù là hàng xóm thì họ cũng không thân lắm.

Nhưng còn có một cảnh sát ở đây, nên cô yên tâm hơn rất nhiều. Huống hồ, cô thật sự rất cô đơn. Cô rất cần trò chuyện với người khác, cho dù chỉ là hàng xóm không thân lắm cũng được.

“Được, gần đây tôi đang bị nóng trong người nên hôm nay phải giải tỏa một chút.” Từ Sĩ Hưng vừa trả tiền vừa nói: “Cảnh sát Thạch, tôi cũng biết tầng trên có người mới chuyển đến, nhưng đến bây giờ vẫn chưa gặp được.”

Thạch Dũng trịnh trọng nói: “Ừ. Tôi mới dọn đến chưa lâu, lại đi sớm về trễ, nên không gặp nhau là chuyện bình thường.”

“Cảnh sát còn được phân nhà ở, không tồi đâu.”

“Ôi, làm cảnh sát bao nhiêu năm rồi, vợ cũng không có, được phân cho mỗi một căn nhà. Còn nói là nhà ở khu có trường học, nhưng tôi làm gì có con đâu.”

“Sao thế?” Từ Sĩ Hưng tò mò: “Là bởi vì bận quá nên không có thời gian tìm bạn gái à?”

Thạch Dũng dừng một lát, cô đơn nói: “Thật ra là có. Nhưng lúc kết hôn, cô ấy đòi mua vòng tay long phượng, tôi không mua được nên chia tay rồi. Lúc đó tôi còn nghĩ rằng mình may mắn, cảm thấy cô ấy là một người hám của... Haiz, nói ra thật là xấu hổ quá. Đáng đời tôi không cưới được vợ.”

Ông ấy liếc nhìn Bạch Chiêu Chiêu. Nếu lúc đấy mình và bạn gái kết hôn thì chắc con cũng đã lớn thế này rồi.

Nếu con gái mình lớn đến tuổi này, cũng sẽ yêu đương à? Nó sẽ coi trọng cái loại mặt trắng chỉ có vẻ ngoài kia, sau đó lại đau lòng à? Liệu ông ấy có đánh chết tên nhãi không biết tốt xấu kia không?

Thạch Dũng không có con, nên rất khó để tưởng tượng được mình lại có những tình cảm mãnh liệt này.

Chương 15: Ông lão

Từ Sĩ Hưng gặp người đồng cảnh ngộ nên rất tương thân tương ái: “Chẳng còn cách nào cả, chắc là do không đủ duyên phận đấy!” Ông ấy quay mặt lại, thấy Bạch Chiêu Chiêu vẫn đang khóc thì dỗ dành cô: “Em gái, đừng khóc nữa. Bị bắt nạt ở trường còn có thể nhìn thấy được, đến lúc ra ngoài xã hội nếu mà có bị bắt nạt thì cũng không ai thấy đâu, ngược lại còn chèn ép người ta đến mức không thở nổi ấy chứ. Em cứ nghĩ như này đi. Những người bắt nạt em ở trường bây giờ, về sau cũng sẽ bị người khác bắt nạt thôi. Xã hội mà, sẽ luôn có một mặt tàn nhẫn như thế.”

Những lời cuối cùng của ông ấy nghe giống như một lời châm ngôn mang tính cảnh báo, lại rất hàm xúc.

Thạch Dũng nghe thế thì mơ hồ thở dài, như thể đang đồng ý và cũng cảm thấy bất lực.

“Nhưng em cảm thấy con người không nên chấp nhận hành vi bắt nạt, mà nên phản kháng hoặc chấm dứt nó.” Cô gái yếu ớt nói: “Không ai có thể thờ ơ sau khi bị bắt nạt được, chắc chắn phải giải quyết nó. Nếu không dám phản kháng thì chỉ có thể trút giận lên những người yếu hơn. Cuối cùng sẽ trở thành hiệu ứng đá mèo (*). Bố mẹ bị cấp trên chửi mắng, về nhà lại mắng chửi con cái, sau đó con cái đi đá con mèo. Nếu một xã hội luôn có bầu không khí như thế này thì cuối cùng sẽ khiến trẻ em và thú cưng trở thành đối tượng bị tấn công của mọi người.”

(*) Hiệu ứng đá mèo: Chỉ sự lây lan của tâm trạng tồi tệ giống như việc làm đổ một dãy domino. Tự do trút giận có thể dẫn đến

một vòng luẩn quẩn làm hại tâm trạng của bản thân và ảnh hưởng đến người khác.

“Wow, em gái, em hiểu biết nhiều thật đấy.” Từ Sĩ Hưng nhìn cô.

Thạch Dũng cũng cảm thấy bất ngờ: “Tuy là nói như thế, nhưng cháu có thể làm cho sự bắt nạt dừng lại ở chỗ của cháu được không? Nếu có cơ hội trút giận và trả thù, liệu cháu có khống chế được không?”

“Vâng, cháu có thể.” Giọng điệu cô vẫn nhẹ nhàng nhưng có thể khiến người nghe tin tưởng cô.

“Em gái thật kiên cường... Tôi thì không. Thật ra tôi tương đối nhát gan...” Từ Sĩ Hưng không nhịn được mà hỏi Thạch Dũng: “Cảnh sát Thạch, nếu anh bắt được người phụ nữ điên kia thì anh định xử lý cô ta như thế nào?”

Thạch Dũng mơ hồ nói: “Tôi sẽ liên lạc với người nhà của cô ta trước. Nhưng mà tôi thấy cô ta cũng không làm gì cậu mà. Cậu vẫn tốt đấy còn gì.”

Chuyện nhảm nhí rất nhiều.

“Không không. Người phụ nữ đó cực kỳ ám ảnh. Đã nhiều ngày tôi không ngủ ngon rồi. Không tin thì anh hỏi em gái đi. Em gái cũng gặp cô ta rồi. Cô ta rất đáng sợ đúng không?”

Bạch Chiêu Chiêu gật đầu: “Chị gái đó hơi đáng sợ, hơi giống...” Cô không nói nên lời.

Từ Sĩ Hưng nhanh miệng nói: “Giống quỷ.”

Thân thể Bạch Chiêu Chiêu run lên, sau đó cô cúi đầu xuống.

Cô lại nghĩ đến tòa nhà kỳ quái kia, những người rơi xuống, còn

có tiếng khóc lúc nửa đêm không biết từ đâu ra...

Thạch Dũng ăn xong viên mochi thì cười lạnh: “Trên thế giới này làm gì có quỷ. Tôi sống từng ấy năm rồi mà chưa bao giờ gặp cả. Nếu có thì vừa đúng lúc, để tôi được mở rộng tầm mắt.”

Từ Sĩ Hưng tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Cảnh sát Thạch, anh là cảnh sát mà. Người xưa nói, trên người cảnh sát có rất nhiều dương khí, rất khó gặp được quỷ mà.” Ông ấy lại bổ sung: “Còn có những người như đại ca Quan nữa, cũng giống như thế.”

Bạch Chiêu Chiêu cẩn thận mở miệng: “Khi còn bé, em có nghe bà nội nói, gặp quỷ thì không thể nói với người khác, nếu không người đó cũng sẽ gặp phải quỷ.”

Từ Sĩ Hưng sửng sốt, lập tức nói: “Không sao đâu. Người phụ nữ kia không phải quỷ. Chúng ta đều nhìn thấy cô ta mà. Chắc là một bệnh nhân tâm thần thôi.”

“Được rồi.” Thạch Dũng đặt cái bát xuống: “Đi thôi. Đừng bỏ lỡ chuyến xe bus tiếp theo nữa.”

Bạch Chiêu Chiêu cũng nhanh chóng ăn miếng cuối cùng rồi đi theo phía sau hai người họ.

Từ Sĩ Hưng là người lắm chuyện, nên ông ấy luôn tìm chuyện để nói: “Em gái, khăn quàng cổ này đẹp hơn, tôn da em hơn đấy.”

Bạch Chiêu Chiêu nắm chặt khăn quàng cổ, biểu cảm càng âm trầm hơn.

Ba người cùng lên xe bus. Bạch Chiêu Chiêu và Từ Sĩ Hưng đều theo phản xạ có điều kiện mà nhìn hàng ghế phía cuối xe— Không có ai.

Từ Sĩ Hưng thở phào nhẹ nhõm rồi nói với Thạch Dũng: “Xem ra

cô ta chỉ tử thủ (*) ca 7 giờ 30 phút thôi."

(*) Tử thủ: Ý trong câu là nói, giữ vững tới chết, tới cùng.

Thạch Dũng lơ đãng gật đầu: "Vậy ngày mai chúng ta lại đến xem."

-

Xe đã đến bến nhưng vẫn không xảy ra chuyện gì. Thạch Dũng dừng lại bên dưới đèn đường ở trước cửa tòa nhà rồi hất cằm: "Hai người lên trước đi. Tôi hút điếu thuốc."

Chờ bóng dáng hai người biến mất trong tòa nhà, ông ấy mới rút ra một điếu thuốc rồi châm lửa.

Trời đã tối rồi. Thạch Dũng phun ra một vòng khói. Dáng người to béo của ông ấy in trên mặt đất giống như một tảng đá tròn vo.

Ông ấy vuốt vuốt bụng mình rồi nghĩ đã đến lúc phải giảm cân rồi.

Năm đó khi còn trong trường cảnh sát, vòng eo của ông ấy chỉ có 66 cm.

Khi đó tuổi trẻ đầy khí lực, luôn cảm thấy mình sẽ mãi mãi không già. Kết quả là chỉ nháy mắt thôi mà đã ở tuổi này rồi.

Lúc sắp hút xong điếu thuốc, trong làn gió mát, ông ấy thấy một thân hình còng lưng, chậm rì rì đi vào trong sân— Là một ông lão.

Ông lão đội chiếc mũ lưỡi trai mới bóng loáng, mặc quần áo kiểu Trung Hoa, ống quần buộc chặt, bước từng bước một.

Sau khi phun ra một vòng khói, bệnh nghề nghiệp của Thạch

Dũng lại tái phát, ông ấy cười rồi chào hỏi: “Ông ơi, sao muộn thế này rồi ông mới về?”

Ông lão liếc mắt nhìn ông ấy một cái nhưng không nói gì, sau đó lại tiếp tục run run đi vào trong.

Lúc đến gần, Thạch Dũng mới phát hiện ra nếu chỉ nhìn mặt của ông lão thì dường như ông lão chưa lớn tuổi đến mức đi đứng run rẩy như vậy, vì vậy ông ấy tiến lên một bước và nói: “Ông ơi, nhìn ông lạ quá. Cháu biết gần hết mọi người sống trong tòa nhà này. Ông ở tầng mấy ạ?”

Lúc này ông lão mới dừng lại, sau đó ghét bỏ nhìn ông ấy một cái: “Tôi là chồng của Vương Kim Hoa. Cậu là ai?”

“À à. Hì hì. Hóa ra ông là chồng của bà Vương. Trước đây cháu chưa từng gặp ông. Cháu mới chuyển đến đây hồi giữa năm, cháu ở tầng 3, ngay dưới tầng của ông. Cháu tên là Thạch Dũng, là cảnh sát ạ.”

Ông lão trông rất kỳ quái, liếc nhìn ông ấy một cái rồi không thèm để ý đến nữa, tiếp tục run run đi lên cầu thang.

Giữa hai chân ông lão dường như kẹp thứ gì đó, khiến cho bước chân của ông lão không bước rộng được.

Thạch Dũng chán nản sờ mũi.

Lúc này, lại có một người nữa đi vào trong sân. Thạch Dũng lập tức đứng thẳng người, cau mày lại, ném tàn thuốc đi rồi quát: “Này?! Sao cậu lại đến đây?!”

Là Diệp Chi Du trở về. Cậu đang thở hồng hộc, giống như vừa chạy về.

Nhìn thấy Thạch Dũng, Diệp Chi Du cũng lắp bắp kinh hãi: "Cháu... Cháu sống ở đây..." Dừng một lúc, cậu lại trừng mắt nhìn ông ấy: "Chú ở đây làm gì?"

Nhìn bộ dáng cậu như vậy, Thạch Dũng vừa tức vừa buồn cười, sau đó ông ấy mắng: "Thằng nhóc này, cậu đang hỏi ai thế hả? Tôi cũng sống ở đây."

Diệp Chi Du rất cảnh giác nhìn chằm chằm ông ấy, trầm giọng hỏi: "Chiêu Chiêu đâu?"

Lúc này, Thạch Dũng mới nhớ ra thiếu niên này không phải kẻ cướp tiền mà chỉ là mâu thuẫn tình cảm, nhưng ông ấy vẫn lạnh lùng uy hiếp: "Người ta không để ý đến cậu nữa đâu. Tình cảm không hợp, quan trọng là dễ hợp cũng dễ tan, càng không nên động thủ. Huống hồ mấy đứa còn đang là học sinh. Nếu còn có lần sau, cho dù cậu có là học sinh thì tôi cũng sẽ không tha cho cậu đâu."

Diệp Chi Du không lên tiếng, cậu trừng mắt nhìn ông ấy rồi hơi kiêng dè đi lên tầng.

Đến cửa nhà, cậu lại sửng sốt.

—Chiếc khăn quàng cổ màu đỏ đang buộc trên tay nắm cửa.

Trả lại khăn quàng cổ có ý nghĩa gì, đương nhiên cậu vô cùng rõ ràng.

Một lúc lâu sau, cậu đột nhiên giơ tay đánh lên miệng mình một cái, vô cùng khó chịu!

"Mày bị ngu hả." Cậu tự mắng mình.

Hành lang vang lên tiếng bước chân. Là Thạch Dũng đã hút thuốc xong, hừ nhẹ một tiếng rồi đi lên tầng.

Cậu vội vàng tháo khăn quàng cổ xuống rồi mở cửa đi vào nhà.

Thạch Dũng đi lên, sau đó ông ấy nhìn cánh cửa đang đóng của nhà họ Diệp vài giây rồi mới tiếp tục chậm rãi đi lên tầng.

Đến nhà mình, ông ấy lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa.

Đột nhiên, một loạt khí lạnh quỷ dị bỗng nhiên lan ra khắp toàn thân ông ấy, giống như nhiệt độ cơ thể ông ấy trở nên đóng băng, toàn thân run rẩy!

Ông ấy cảm thấy sau lưng có người đang nhìn chằm chằm mình!

Ánh mắt ấy như con sâu bò qua sau gáy ông ấy. Ông ấy quay ngoắt đầu lại rồi nhìn quanh bốn phía— Đèn hành lang đã tắt từ lâu, chỉ có chút ánh sáng của đèn đường lọt qua khung cửa sổ. Trên hành lang không có ai hết, nhưng có đôi mắt đang nhìn chằm chằm ông ấy là sự thật.

Ngay lập tức, ông ấy nhớ tới câu nói của Bạch Chiêu Chiêu:

“Gặp quỷ thì không thể nói với người khác. Nếu không, người đó cũng sẽ gặp quỷ.”

Ông ấy sợ đến mức tim đập nhanh, chân cũng run rẩy. Cho dù cảnh sát được gọi là “Người có nhiều dương khí” như ông ấy cũng phải sợ hãi!

Đột nhiên, ông ấy ý thức được gì đó, chậm rãi nhìn về phía cửa nhà đối diện...

Mắt mèo của nhà đối diện tối đen, nhưng trong nháy mắt khi ông ấy nhìn qua, mắt mèo thế mà lại sáng lên.

—Có người ở sau cửa nhìn trộm?!

Nỗi sợ hãi trong lòng Thạch Dũng giảm một chút, nhưng cảm giác nổi da gà kia chỉ có tăng chứ không giảm.

Ông ấy vừa mới chuyển đến đây không lâu, cho nên ông ấy không biết nhà đối diện như thế nào, có sở thích nhìn trộm gì đó hay không?

Ông ấy nhanh chóng mở cửa ra rồi đi vào nhà.

Khi cửa nhà cảnh sát Thạch đóng lại, toàn bộ hành lang lại trở nên yên tĩnh.

Vào cuối thu, ở bên ngoài cửa sổ, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có.

Yên tĩnh như vậy, rất tiện cho Bạch Chiêu Chiêu ghé vào cửa và nghe động tĩnh bên ngoài hành lang.

Sau khi cô nhìn qua cửa sổ thấy Diệp Chi Du trở về, cô liền chạy đến bên cửa rồi nghe lén: Cô nghe thấy cậu về nhà, nghe thấy cảnh sát Thạch ngâm nga đi lên tầng, còn nghe thấy cậu đứng ở cửa một lúc lâu rồi mới vào nhà.

Cô đứng thẳng người lên, không biết bản thân mình đang làm cái gì.

Hành vi này thật mất giá.

Chính cô còn tự ghét bỏ mình.

Trong nhà vẫn ấm áp và thoải mái như cũ, nhưng đồ ăn vặt cô lấy ra rồi đặt ở trên bàn— Mẹ cô không động vào một chút nào. Chắc là tại sáng sớm mẹ cô vội vàng đi làm nên mới không kịp

ăn.

Cô lại cầm tờ giấy note lên, trên đó cũng không có ghi chú mẹ để lại.

Sau đó cô chỉ đành cầm bút lên rồi bổ sung ở bên cạnh: “Sao mẹ lại không ăn?”

Viết xong, cô cảm thấy rất buồn bã, không có cách nào tập trung học hành được, sau đó cô không nhịn được nên gửi tin nhắn cho Yến Ni.

Yến Ni trả lời tin nhắn rất nhanh: [Chiêu Chiêu, tớ đang đau khổ tự học vào buổi tối nè. Sao thế?]

Bạn tốt của cô đang cố gắng vì kỳ thi tốt nghiệp, Bạch Chiêu Chiêu lại không cách nào mở lời được. Cô đáp: [Không sao, nhớ cậu thôi.]

[Tớ cũng nhớ cậu lắm đó!]

Bạch Chiêu Chiêu mỉm cười.

Tuy rằng không thể nói ra, nhưng trong lòng cô đã dễ chịu hơn một chút rồi.

Cô ngã xuống giường, mệt chết đi được. Trên người cô không còn sức lực, cũng không có tâm tình làm bất cứ chuyện gì nữa.

Mặc dù cô đang tự an ủi mình: Đừng bỏ cuộc, Bạch Chiêu Chiêu. Không thể bị bất cứ chuyện gì đánh ngã được. Phải đứng lên, thi đỗ vào trường đại học tốt nhất, làm mẹ tự hào, sau đó rời khỏi nơi giống như bãi rác này. Bây giờ nhất định không được phạm sai lầm...

Nhưng an ủi tinh thần không có hiệu quả nên cô lại khóc.

Tuy nhìn cô yếu đuối, nhưng Bạch Chiêu Chiêu không phải là một cô gái thích khóc. Thậm chí, cô còn vô cùng kiên cường. Khi bố mẹ ly dị, cô cũng không khóc.

Nhưng mà lần này cô lại khóc không dừng được.

Người cho cô ấm áp lại dứt khoát đẩy cô ngã xuống đất. Loại cảm giác này còn khổ sở hơn lúc Hứa Đình mắng chửi cô, cũng làm cô tức giận hơn cả lúc Nguyễn Mộng Thần phản bội cô.

“Hu hu hu...” Cô khóc nức nở, cả thể xác và tinh thần đều vô cùng mệt mỏi, sau đó cô ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ đến mấy giờ, cô lại mơ màng nghe thấy tiếng mở cửa vang lên— Mẹ cô về rồi.

Mẹ nhớ ăn bánh ngọt nhé...

Cô mơ ngủ nói mớ một câu, sau đó lại ngủ thiếp đi.

Lẽ ra, nếu cô có khí phách thì nên vứt cái đống bánh ngọt do tên khốn Diệp Chi Du kia mua mới đúng. Nhưng mà cô có thể không để ý đến Diệp Chi Du, lại không muốn vứt đồ ăn vặt đi. Bởi vì cô thật sự muốn mẹ cô cũng nếm thử nó...

Khi điều kiện không đủ, con người thật sự rất khó có được tôn nghiêm vững vàng như vậy.

“Hu hu hu...”

Tiếng khóc lại vang lên...

Như gần ngay bên tai cô...

Chẳng lẽ là tiếng khóc của chính cô?

Bạch Chiêu Chiêu giật mình, từ trong mộng tỉnh lại!

Cô tỉnh táo lại, đầu óc giống như bị dội một chậu nước lạnh, tựa như vừa rồi cô hoàn toàn chưa từng ngủ.

Cô nhìn đồng hồ, 1 giờ sáng rồi.

“Hu hu hu hu...”

Không phải cô đang khóc, mà dường như là tiếng khóc như có như không—

Quỷ khóc.

Mới chỉ nghĩ đến hai chữ này thôi mà đã khiến Bạch Chiêu Chiêu sợ tới hồn phi phách tán. Cô sợ hãi đứng lên rồi để chân trần chạy đi tìm mẹ.

Cô vừa mở cửa phòng ngủ ra thì tiếng khóc biến mất.

Căn phòng tối om hoàn toàn yên tĩnh, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Cô sợ hãi run rẩy, chậm rãi mở cửa phòng của mẹ cô—

Trong phòng ngủ không có ai, chăn đệm gọn gàng.

Mẹ cô chưa hề trở về. Trong phòng có một bầu không khí quạnh quẽ.

Là do cô nghe nhầm? Hay là...

Có người khác vào nhà?

Chương 16: Ngày thứ năm

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, da đầu cô bỗng nhiên phát run lên, cả người lạnh toát. Cô nhanh chóng chạy về phòng của mình và khóa cửa lại, sau đó ôm chăn khóc nức nở. Nhưng cô vẫn cảm thấy không yên tâm nên lại nắm chặt con dao làm bếp ở dưới gối trong tay.

Sợ quá, sợ quá...

Lúc này, cô nhận được tin nhắn của mẹ:

[Hôm nay mẹ phải tăng ca, tạm thời sẽ ở công ty. Con nhớ ngủ sớm nhé.]

Tay cô run rẩy, vất vả dùng lực gõ chữ "Vâng" trên điện thoại.

Gõ xong, cô khóc lóc cầu xin về phía không khí:

"Đừng ám tôi nữa, xin cô đấy..." Cô ôm đầu, giọng nói run rẩy vang lên trong căn phòng: "Tôi chưa từng làm tổn thương cô, cũng chưa từng làm chuyện xấu. Tại sao ngay cả quỷ cũng muốn bắt nạt người tốt chứ..."

-

Lúc Bạch Chiêu Chiêu tỉnh lại thì mới phát hiện cô vẫn đang nắm chặt con dao trong tay và ngồi ngủ như thế cả đêm.

"A... Đau quá... Tê quá..." Hông, eo và cả bả vai cô đều đau. Sau

khi giơ tay tắt chuông báo thức xong thì cô có chút mơ hồ.

Cô không nhớ mình ngủ từ lúc nào nữa.

Rõ ràng sợ hãi như thế mà cô vẫn có thể ngủ được...

Ngoài cửa sổ, bầu trời âm u, ánh nắng xám xịt, trong phòng cũng rất tối.

Cô đang ngơ ngẩn xoa xoa những chỗ đau nhức thì chợt nghĩ đến chuyện tối hôm qua.

Lần này, cô tức giận cầm con dao lên rồi mở cửa ra, rón rén đi ra ngoài.

Căn phòng trống rỗng không có ai, giày ở ngoài cửa vẫn y hệt như lúc cô trở về.

Cô khom lưng đi kiểm tra xung quanh một vòng, nhưng không có gì khác thường cả.

Trong nhà rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt.

Chẳng lẽ cô thật sự nghe nhầm?

Bạch Chiêu Chiêu chậm rãi buông con dao xuống, vẻ mặt nghi hoặc.

Đúng lúc này— “Hu hu hu hu...”

Cô có cảm giác não mình như hóa đá trong giây lát. Con quỷ này lợi hại như vậy à? Ban ngày ban mặt mà cũng dám xuất hiện?

Nhưng rất nhanh, cô ý thức được tiếng khóc này truyền đến từ hành lang.

Cô mở cửa ra, nghe thấy tiếng khóc thê lương vang vọng khắp hành lang. Lập tức, có tiếng mở cửa vang lên, cùng với tiếng hét chói tai của người phụ nữ ở tầng dưới cũng trở nên vô cùng rõ ràng: "Cút đi! Anh còn biết đường trở về hả?! Anh còn mặt mũi vác mặt về nhà hả? Cái đồ vô dụng! Khốn nạn!"

Tiếng trẻ con khóc vang vọng khắp hành lang, từng tiếng dài tiếng ngắn.

Bạch Chiêu Chiêu đi ra ngoài, sau đó cô bám vào lan can rồi thò đầu xuống nhìn. Quả nhiên, người chồng ở tầng 3 lại bị đuổi ra khỏi nhà. Người đàn ông gầy gò đang ôm quần áo và cặp công văn của mình, cúi đầu xuống và không nói lời nào hết, mà chỉ lùi ra ngoài cửa.

Lúc này, cửa nhà đối diện anh ấy cũng mở ra. Cảnh sát Thạch đi dép lê bước ra ngoài.

Nhìn người đàn ông chật vật trước mặt, ông ấy cảm thấy sự bất an vì hôm qua mình bị theo dõi đã tan biến.

Chắc là người phụ nữ trong căn nhà này đã nhìn ông ấy qua mắt mèo vào tối hôm qua.

Ông ấy không nhịn được mà mở miệng khuyên nhủ người phụ nữ trẻ tuổi ở trong nhà: "Cô này, có chuyện gì thế? Buổi sáng tốt đẹp, chuyện gì cũng dễ nói. Đứa bé vẫn còn đang khóc kìa..."

Bạch Chiêu Chiêu không muốn hóng chuyện nên cô quay về nhà.

Lúc cô rửa mặt, thay quần áo xong rồi đi xuống thì thấy cảnh sát Thạch vẫn đang khuyên người đàn ông kia: "... Có phải bị trầm cảm sau sinh không? Cậu phải giúp cô ấy chăm sóc đứa bé. Làm phụ nữ không hề dễ dàng đâu, chắc là do cô ấy bị áp lực quá lớn

thôi.”

Bạch Chiêu Chiêu nhẹ giọng chào hỏi: “Chú Thạch.”

Thạch Dũng mỉm cười gật đầu với cô, nhưng vẫn không ngừng nói: “Đàn ông phải gánh vác nhiều việc hơn. Nếu không thì người ta cưới cậu để làm gì...”

Bạch Chiêu Chiêu bởi vì tò mò nên cô cũng nhìn kỹ người đàn ông kia hơn.

Người đàn ông này rất đẹp trai.

Khác với vẻ đẹp trai cứng rắn và thoải mái của Diệp Chi Du, anh ấy đẹp trai theo kiểu yếu đuối, xinh đẹp, cao và gầy, mặt trắng, môi đỏ, giống như mấy thư sinh trói gà không chặt trong phim truyền hình. Trên mặt anh ấy còn có vẻ tủi thân và nhu nhược. Bình thường, người khác sẽ không thích cách dạy dỗ bừa bãi của cảnh sát Thạch như thế này, nhưng người đàn ông này lại chỉ biết rụt rè đứng nghe, nhìn rất đáng thương.

Cô lắc đầu, sau đó đi xuống tầng 2, đúng lúc nghe thấy tiếng cửa nhà Diệp Chi Du vang lên.

Trong lòng nghẹn lại. Cô bước nhanh hơn, từ con lười biến thành con nai nhỏ, nhanh nhẹn nhảy xuống tầng.

Khi cô ghét một người thì cô sẽ tận lực tránh mặt đối phương, không để cho mình có cơ hội cảm thấy không vui vẻ. Đây là một phương pháp mới mà Bạch Chiêu Chiêu đã nghĩ ra sau khi phương pháp chiến thắng tinh thần của cô thất bại.

Cô chạy chậm đến bến xe bus, mặt đỏ bừng bừng, tim đập thình thịch. Không biết là bởi vì chạy hay bởi vì sợ hãi.

Cô hít thở đều và nhìn biển trạm dừng một cách chăm chú, sau

đó cô đếm chỗ bị tróc sơn ở trên đó.

Không bao lâu sau, bên cạnh cô xuất hiện một bóng người cao lớn, mùi nước hoa quen thuộc cũng bị gió thổi tới chỗ cô đang đứng.

Trong đầu cô lập tức trở nên căng thẳng.

Nhưng cô vẫn giả vờ như không nhìn thấy.

“Chiêu Chiêu…” Diệp Chi Du mở miệng. Cậu cũng chạy đến đây, nên bây giờ cậu đang thở hổn hển, dáng vẻ nghiêng người nói chuyện với cô có hơi khổ sở: “Tớ, tớ có chuyện muốn nói với cậu…”

Khuôn mặt tròn trịa phủ đầy sương lạnh trở nên trắng bệch. Đôi mắt tròn xoe cứ đờ đẫn nhìn chằm chằm vào biển trạm dừng, cô giả vờ như không nghe thấy gì hết.

Loại chuyện chiến tranh lạnh và không thèm để ý này, tuy rằng trẻ con nhưng rất có tác dụng.

Diệp Chi Du dừng một lúc rồi lại nói: “Cậu, cậu có nghe thấy tớ nói gì không? Hôm qua… Xin lỗi…”

Bạch Chiêu Chiêu nhíu mày, trên mặt cô tràn ngập vẻ chán ghét.

Xe bus đến rồi.

Cô xem cậu như là không khí, cứ thế trực tiếp lên xe bus.

Ha… Còn không biết ngượng mà gọi cô là Chiêu Chiêu cơ đấy?

Cô thân thiết với cậu đến thế à?

Hơn nữa, cậu lại đến để làm gì? Nhìn cô giống loại con gái bị bắt nạt xong thì chỉ cần dỗ dành một tí là sẽ quay đầu lại à?

“Chiêu Chiêu!” Diệp Chi Du lên xe theo cô: “Tan học tớ chờ cậu. Chuyện hôm qua thật sự xin lỗi... Bây giờ tớ cũng không biết phải giải thích với cậu như thế nào. Có lẽ nếu tớ nói ra thì cậu cũng sẽ không tin đâu.”

Hành khách khác ùa lên xe, nhưng cậu vẫn đứng vững trước mặt cô: “Tan học tớ đợi cậu được không? Chúng ta đi cùng nhau nhé? Tớ dẫn cậu đi xem một thứ!”

Bạch Chiêu Chiêu hơi tức giận. Trong lòng cô có một ngọn lửa không tên đang bắt đầu bùng lên!

Rốt cuộc là có chuyện gì mà không thể nói thẳng ra?

Tính cách cô là kiểu hay nghĩ cho người khác, nhưng cô cũng ghét người không biết nghĩ cho người khác.

Cô có thể bởi vì đối phương đã cho cô một ít ấm áp, nên cô sẽ cố gắng giữ gìn mối quan hệ đó. Cô cũng có thể bởi vì cái nhìn không quan tâm của đối phương mà dứt khoát cắt đứt mối quan hệ đó.

Cô cũng có thể ích kỷ— Ích kỷ một chút.

Cô quay đầu nhìn con đường vắng vẻ bên ngoài cửa sổ, hoàn toàn không để ý đến Diệp Chi Du.

Diệp Chi Du ngơ ngác đứng trước mặt cô.

Lúc xuống xe, cậu vẫn như âm hồn bất tán: “Chiêu Chiêu, quyết định như vậy nhé. Tan học tớ tới tìm cậu được không?”

Cút đi. Cô không thèm quan tâm đâu.

Đến tượng đất còn có ba phần tính đất, nên khi con cừu nóng nảy thì cũng sẽ cắn người. Máu nóng của cừu con Bạch Chiêu Chiêu lúc này tăng vọt. Diệp Chi Du càng đuổi theo dỗ dành thì cô càng khó chịu.

“Này? Cậu làm gì thế!” Lại có một giọng nói khác đột ngột vang lên. Bạch Chiêu Chiêu vừa quay đầu lại thì đã thấy Chu Lạc Nhiên đang kẹp cổ tay của Diệp Chi Du.

Hay lắm. Đây là minh chứng cho câu “Bất hạnh không bao giờ đến một mình”.

Trước khi ra khỏi cửa, cô nên xem ngày mới đúng.

Lực trên tay Chu Lạc Nhiên rất mạnh. Cậu ta cười khinh bỉ, tiến lên phía trước: “Sao lại quấy rầy bạn học lớp tôi thế?”

“Cậu…”

“Tôi làm sao? Không nhìn thấy cô ấy chán ghét cậu à?” Đôi mắt hồ ly nhỏ dài chứa ý cười lạnh. Chu Lạc Nhiên vừa mừng vừa phấn khích, cậu ta rất vui sướng khi thấy người khác gặp họa: “Người ta không để ý đến cậu, cậu còn dây dưa không dứt làm gì? Có lòng tự trọng không thế?”

Diệp Chi Du chưa từng sợ Chu Lạc Nhiên, cậu lập tức nâng cằm lên rồi giống như khiêu khích mà tiến lên một bước, sau đó lại biến thành vẻ mặt không kiên nhẫn, hung dữ nói: “Làm sao? Liên quan mẹ gì đến cậu?”

Hai người cao gần bằng nhau, vóc dáng cũng tương tự nhau, tức giận lên thì giống như gà chọi. Ai cũng không sợ ai.

“Việc của cô ấy chính là việc của tôi. Tôi thích cô ấy.”

“...?” Sắc mặt Diệp Chi Du phức tạp nhìn cậu ta, vừa châm chọc vừa kinh ngạc, cậu cười rồi nói: “Vậy thì da mặt cậu dày thật đấy. Trên đời này chỉ có cậu là người không có tư cách thích cô ấy nhất!”

Vẻ mặt Chu Lạc Nhiên trở nên cứng đờ, sau đó cậu ta lập tức đáp lại: “Vậy cậu thì sao? Không giống tôi hả? Hôm qua tôi nhìn thấy cậu đẩy cô ấy rồi. Đồ hèn nhát như cậu thì có tư cách à?”

Chuyện ngày hôm qua phát sinh quá đột ngột. Vốn dĩ cậu ta vẫn luôn trốn ở bên cạnh, lúc nhìn thấy thì cũng muốn đi đến đỡ Bạch Chiêu Chiêu. Ai mà ngờ được ở gần đó lại có cảnh sát đến trước.

Chu Lạc Nhiên khó chịu cả đêm. Nếu cậu ta đứng gần hơn...

Diệp Chi Du hung dữ nói: “Cậu thì biết cái mẹ gì. Tôi sẽ tự giải thích với cô ấy. Chiêu Chiêu...”

Cậu vừa quay đầu lại thì phát hiện cô gái đã sớm đi rồi. Cô không có hứng thú ở chỗ này nhìn bọn họ so xem ai nát hơn ai.

Lúc này, Diệp Chi Du vô cùng buồn bực. Cậu hung hăng vung tay và thoát khỏi Chu Lạc Nhiên.

“Tôi cảnh cáo cậu. Đừng có quấn lấy cô ấy nữa!” Chu Lạc Nhiên hét to lên.

Diệp Chi Du không quay đầu lại mà chỉ giơ ngón giữa lên với cậu ta.

-

Lải nhải khuyên nhủ xong người đàn ông ở đối diện, Thạch Dũng cũng không biết đối phương tiếp thu được bao nhiêu.

“Cảnh sát Thạch, tôi... tôi phải đi làm trước đã.” Người đàn ông đứng thẳng người lên, không còn uể oải nữa.

“Đều là hàng xóm láng giềng, nên xưng hô như thế nào đây?” Thạch Dũng hỏi một cách quen thuộc.

“Tôi tên là Hàn Nho, Nho trong nho nhã...” Lúc nói chuyện, anh ấy cũng không dám nhìn thẳng vào người khác. Dáng vẻ nhu nhược dễ bị bắt nạt.

Thạch Dũng vỗ vai anh ấy, sau đó dùng lý luận tri thức phong phú của chính mình làm tổng kết: “Được, cậu Hàn. Sau này cậu đừng im lặng nữa. Phụ nữ ấy à, chính là muốn cậu quan tâm cô ấy, dỗ dành cô ấy nhiều hơn là được!”

Hàn Nho ủ rũ đi xuống tầng, anh ấy từ chối cho ý kiến.

Thạch Dũng đang định đi về phòng thì lại thấy bà Vương ở tầng 4 đang chậm rãi đi xuống.

“Bà ạ. Sáng sớm thế này bà đi đâu thế ạ?” Thạch Dũng tràn đầy năng lượng chào hỏi bà cụ.

Ông ấy biết bà cụ. Bà tên là Vương Kim Hoa. Lần trước, lúc bà đi siêu thị mua và một đống thức ăn về nhà, chính ông ấy đã giúp bà xách lên tầng.

Vương Kim Hoa nhìn ông ấy một cái, mang theo khẩu âm rất nặng mà nói: “Đi xem phim. Sáng nay chiếu phim “Người nhện” miễn phí.”

Thạch Dũng nghe xong thì cảm thấy buồn cười. Bà cụ lớn tuổi như thế rồi mà vẫn còn thích xem “Người nhện”.

“Vậy bà đi cẩn thận ạ.” Thạch Dũng định trở về phòng, nhưng

ông ấy lại quay đầu lại rồi hỏi bà cụ: “Sao ông không đi cùng bà ạ?”

Trong hành lang mờ mịt, bà cụ chợt dừng lại. Bà xoay người lại, đôi mắt mơ màng sửng sốt nhìn Thạch Dũng: “Cậu nói cái gì?”

“Chồng của bà ấy ạ. Hôm qua cháu có gặp ông ấy.”

Vương Kim Hoa khàn khàn nói: “Nói bậy bạ. Chồng tôi mất được 10 năm rồi.”

-

Ngồi trong đồn công an, Thạch Dũng cảm thấy ớn lạnh từng cơn.

Lời nói của Vương Kim Hoa khiến cho ông ấy càng suy nghĩ thì càng cảm thấy khó chịu.

Đã mất được 10 năm rồi? Vậy hôm qua, người ông ấy gặp là ai? Quỷ hả?

Lại nói, tư thế bước đi của ông lão kia quả thật rất kỳ quái...

Nếu ông ấy nhớ không nhầm thì trên đảo có một tục lệ khi làm tang lễ. Đó là lúc hạ táng sẽ dùng dây thừng trói đùi thi thể lại, bởi vì họ sợ thi thể sẽ chạy lung tung sau khi vùng dậy...

Ngay lúc ông ấy đang sợ hãi và đổ mồ hôi lạnh thì đồng nghiệp lại gọi: “Anh Dũng, anh giúp em bên kia một chút... Em, em phải đi WC...”

Đúng thế. Công việc sẽ không cho ông ấy thời gian suy nghĩ kỹ càng hơn, bởi vì đồn công an thật sự rất bận rộn.

Ở một chỗ nhỏ bé như nơi này, mỗi ngày đều có vô số chuyện

xảy ra.

— Một đôi tình nhân đến báo án. Cô gái nói người môi giới đột nhiên dùng chìa khóa dự phòng và đột nhập vào phòng trọ của họ.

— Một bà cụ tóc bạc phơ đến báo án, nói túi của mình bị người khác trộm rồi.

— Cảnh sát mặc thường phục nhận được báo cáo, đã bắt được **. Hai người đều chắc chắn nói rằng họ đang yêu nhau...

…

Không quá lời khi nói rằng trung bình cứ 5 phút thì lại có một vụ.

Thạch Dũng không phải loại người lõi đời, sống không có lý tưởng. Mỗi một vụ, ông ấy đều xem xét cẩn thận và cố gắng hết sức để giúp đỡ những người đến báo án.

Cho nên, điều quỷ dị kia không thể không bị ông ấy tạm thời quên đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Thạch Dũng: Không đúng. Dương khí này không dễ dùng tí nào?!

Từ Sĩ Hưng: ...

-

Bạch Chiêu Chiêu: Bớt gọi tôi là Chiêu Chiêu đi. Chúng ta thân

lắm hả?

Diệp Chi Du: Chiêu Chiêu, Chiêu Chiêu, Chiêu Chiêu...

Chương 17: Phía sau

Hàng xóm trong tòa nhà đều đã đi làm và đi học hết rồi. Vẻ mặt Từ Sĩ Hưng hốc hác. Nhưng vào buổi sáng âm u này, ông ấy rốt cuộc cũng gặp được bạn cùng thuê nhà hiếm thấy của mình!

“Đào Tử, em về rồi à?” Ông ấy nói với giọng kích động, nước mắt lưng tròng, như chó con nhìn thấy người chủ của mình.

Liễu Đào Tử là một y tá, kém ông ấy 2 tuổi, hiện tại sắp được làm y tá trưởng. Bởi vì luôn phải trực ca đêm, nên nhìn cô ấy lúc nào cũng giống như quỷ treo cổ, quầng thâm mắt cực kỳ nổi bật.

Ông ấy cũng thường xuyên quên mất dáng vẻ ban đầu của cô ấy, chỉ nhớ rằng cô ấy là một cô gái có mái tóc ngắn và quầng thâm mắt.

Bây giờ thì ông ấy cũng có hai quầng thâm mắt to đùng giống như cô ấy rồi.

“Sao thế? Có gì thì nói nhanh lên...” Liễu Đào Tử uể oải thay giày.

Từ Sĩ Hưng không tìm được người khác thuê chung, mà bản thân ông ấy lại sợ nữ quỷ tìm đến nên khẩn cầu: “Em có thể không chuyển đi được không? Anh giảm tiền thuê nhà cho em. Một tháng chỉ cần đưa anh 1000 tệ thôi.”

Liễu Đào Tử nghe xong thì động tâm một giây, sau đó lại lập tức từ chối chắc như đinh đóng cột: “Không được. Tôi không chịu nổi WC và nhà bếp nữa, kinh muốn chết. Tôi ở nửa năm rồi, lần

nào cũng là tôi cọ bồn cầu. Anh có biết ngại không hả?"

"Anh sẽ quét dọn và cọ bồn cầu, làm sạch sẽ hết, được chứ? Không thì anh miễn tiền thuê nhà cho em, chờ anh tìm được người thuê mới rồi em hẵng dọn đi có được không? Chắc là sẽ nhanh thôi."

Liễu Đào Tử thay giày xong thì kỳ quái nhìn ông ấy: "Haiz, anh có ý gì? Có gì nói thẳng đi."

"Anh, anh sợ sống một mình."

"Thôi đi, anh thần kinh à! Tránh ra, tôi buồn ngủ lắm rồi, tôi phải đi ngủ bù đây."

"Buổi tối em luôn không về nên có thể không biết..." Từ Sĩ Hưng căng thẳng, nhỏ giọng nói: "Gần đây hình như căn hộ của chúng ta bị quỷ ám..."

Cô ấy đứng lại, hơi nghiêng đầu nhìn Từ Sĩ Hưng: "Quỷ ám?"

"Ừ. Cũng có thể chỉ là một người tâm thần thôi, nhưng cô ta cứ quấn lấy anh. Anh thật sự rất sợ. Em có nhiều dương khí, ở lại với anh được không?"

Liễu Đào Tử đánh giá ông ấy một lượt, sau đó lại chửi một câu "Đồ thần kinh" rồi vào phòng và khóa cửa lại.

Từ Sĩ Hưng bị từ chối thì cảm thấy ngượng ngùng một lúc, sau đó ông ấy đành phải đi làm.

Ông ấy cũng bất lực lắm chứ, cuối cùng chỉ có thể gửi gắm hy vọng rằng Thạch Dũng đủ mạnh, có thể bắt được người phụ nữ kia!

Nhưng ai ngờ được, đến chạng vạng tối rồi mà vẫn không thấy

bóng dáng người phụ nữ đó đâu.

Đúng 7 giờ 30 phút, ông ấy mang theo cảnh sát Thạch lên xe bus, nhưng hàng ghế phía sau trống trơn.

Lần này ông ấy đột nhiên cảm thấy xấu hổ, đổ mồ hôi ròng ròng, lắp bắp nói: “Cảnh sát Thạch, tôi thật sự không lừa anh đâu. Lần trước em gái kia cũng nói đã nhìn thấy cô ta mà... Tôi thật sự không báo cảnh sát giả đâu! Tôi thề đấy!”

Thạch Dũng quét mắt nhìn hành khách xung quanh, không để ý nói: “Không sao. Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày tôi sẽ ngồi chuyến xe này với cậu.”

“Thật à?” Từ Sĩ Hưng mừng rỡ: “Nhưng mà, như thế có làm phiền anh quá không?”

“Không đâu. Vì dân phục vụ mà.”

Từ Sĩ Hưng vui vẻ: “Vậy ngày nào tôi cũng sẽ đợi anh.”

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên có một người khác bước lên xe. Mặc dù trên xe tối tăm, nhưng vẫn có thể thấy được chàng trai cao lớn kia có vẻ ngoài tuấn tú, ngũ quan sắc sảo, ngoại hình và dáng người giống như một ngôi sao. Giống với Bạch Chiêu Chiêu, khiến người ta gặp qua một lần rồi thì sẽ rất khó quên.

Thạch Dũng lập tức nhận ra, là cậu học sinh ở cùng tòa nhà với bọn họ.

Ông ấy không nhịn được mà nhíu mày lại.

Diệp Chi Du cũng nhìn thấy bọn họ, nhưng cậu không nói gì, chỉ tìm một cái ghế trống rồi uể oải ngồi xuống.

Cậu căn bản không tìm thấy Bạch Chiêu Chiêu.

“Này, cảnh sát Thạch, sao thế?” Từ Sĩ Hưng thấy vẻ mặt ông ấy trở nên nghiêm túc và xanh xao thì cảm thấy khó hiểu nên hỏi: “Sắc mặt anh không tốt lắm.”

“Có chuyện gì đó...” Thạch Dũng ôm cánh tay to lớn của mình, thần sắc mệt mỏi giống như bị bệnh.

“Có chuyện gì?” Từ Sĩ Hưng căng thẳng nhìn hàng ghế cuối, người tâm thần kia vẫn không có ở đây, nên ông ấy tiếp tục truy hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Thạch Dũng lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Nhưng trong lòng ông ấy lại tự nói một câu:

Hình như mọi chuyện quá trùng hợp rồi.

-

Trời đã tối rồi. Càng gần đến mùa đông thì trời càng nhanh tối hơn.

Tránh được việc phải chạm mặt Diệp Chi Du. Đến dưới tòa nhà, Bạch Chiêu Chiêu thở phào nhẹ nhõm.

Cô không muốn gặp cậu. Người mình ghét thì không nên gặp mặt.

Sau đó cô đi lên cầu thang, đèn cảm ứng của hành lang vốn rất nhạy, nhưng 2 ngày nay chẳng biết vì sao đều hỏng hết.

Cũng may đèn đường ở bên ngoài vẫn sáng, nên cô có thể mơ hồ phân biệt được các bậc thang.

Bạch Chiêu Chiêu thầm nghĩ, đợi đến lúc mẹ về, có lẽ cô phải đi tìm quản lý để sửa mới được.

Cô nhẹ tay nhẹ chân đi lên tầng 4, nhìn thấy cửa nhà đối diện mở toang. Hình như bà Vương định ra ngoài, cô thấy bà đang khom người tìm đồ trong tủ giày.

Nghe thấy tiếng động, bà nhìn Bạch Chiêu Chiêu một cái rồi khàn khàn nói: "Cô bé về rồi đấy à?"

Bà Vương không phải người ở trên đảo nên vẫn luôn dựa theo tiếng địa phương của bà rồi gọi cô là cô bé.

Bạch Chiêu Chiêu gật đầu: "Bà định ra ngoài ạ?"

"À, đúng thế. Tối nay chiếu lại "Titanic" miễn phí."

Bạch Chiêu Chiêu cười: "Bà cũng thích xem "Titanic" ạ."

"Không có việc gì làm mà, xem cho vui thôi." Bà Vương chầm chậm lấy ra một bình nước và một quyển sổ tay từ trong tủ giày, sau đó bỏ vào trong túi vải của mình.

Bạch Chiêu Chiêu quay đầu đi, cô đang định mở cửa thì đột nhiên cảm giác được máu toàn thân mình đông cứng lại!

Cảm giác quỷ dị quen thuộc từ bắp chân lan dần lên trên, tóc gáy cô dựng thẳng lên, sau lưng cũng ớn lạnh.

Cô quay đầu lại, đúng lúc thấy bà Vương đang chầm chậm đóng cửa lại!

Thấy cô duy trì tư thế kỳ quái mà nhìn mình, Vương Kim Hoa không hiểu chuyện gì hết, bà hỏi: "Sao thế?"

"Bà... bà ở nhà một mình ạ?"

“Ừ... Nếu không thì còn có ai nữa.” Bà vịn vào tay vịn cầu thang, bắt đầu đi xuống: “Không nói chuyện với cháu nữa, đi muộn là phim chiếu mất. Cháu mau về nhà đi!”

Bạch Chiêu Chiêu đờ đẫn gật đầu, nhưng cô vẫn còn đang hoảng sợ nhìn chằm chằm cửa nhà Vương Kim Hoa.

Để tiết kiệm điện, Vương Kim Hoa luôn tắt hết đèn trước khi ra ngoài. Nhưng vừa rồi cô lại nhìn thấy một bóng đen đứng giữa phòng khách trong nhà bà ấy.

Đúng thế. Cô không nhìn nhầm. Bên ngoài cửa sổ vẫn có ánh sáng, mà bóng người màu đen kia— đứng ở phía sau Vương Kim Hoa...

Trong lúc hoảng sợ, cô chợt ý thức được nguy hiểm. Cô quay đầu lại, bàn tay run rẩy một cách dữ dội, làm sao cũng không nhét chìa khóa vào ổ khóa được...

Cơn ớn lạnh trong người cứ từng cơn, từng cơn trào lên, cảm giác lạnh lẽo ở sống lưng cũng càng ngày càng rõ ràng!

Cuối cùng cô cũng mở được cửa!

Cửa vừa mở, cô nhanh chóng lao vào trong.

Đầu cô đổ đầy mồ hôi lạnh—

Cô thở phào nhẹ nhõm, giống như vừa thoát khỏi một cái bẫy. Sau đó cô lại tự mê hoặc mình rằng có khi nào đó chỉ là một cái giá treo quần áo thôi không?

Đúng lúc này, điện thoại cô kêu lên.

— Là một cuộc gọi từ số máy lạ.

Cô nhận cuộc gọi, nhỏ giọng nói: “Alo?”

“Alo...” Một giọng nói khàn khàn không thể phân biệt được là nam hay nữ vang lên. Giống như một người đang đứng trong một căn phòng có tiếng vang rất lớn. Nó chậm rãi nói: “Sao cô chạy nhanh thế?”

Tóc sau gáy Bạch Chiêu Chiêu dựng hết lên, cô lắp bắp nói: “Ngài, ngài nói gì?”

“Cô trốn sau cửa làm gì...”

“Bang bang bang!”

Cùng với những lời này, tiếng gõ cửa cũng liên tục vang lên không ngừng. Bạch Chiêu Chiêu sợ tới mức tóc sau gáy đều muốn dựng lên, sau đó cô tìm hết tất cả đồ vật có thể làm vũ khí.

Nhưng khi cô giơ camera của điện thoại lên chỗ mắt mèo.

Bên ngoài không có một ai cả.

Đúng lúc này—

“Bang bang bang!”

Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng gõ cửa nghe thật đinh tai nhức óc!

Bạch Chiêu Chiêu sợ đến mức phát điên rồi...

Quỷ ám rồi!

Cô thật sự bị quỷ ám rồi!

Chính là từ lúc cô gặp anh Hưng, cô đã bị quỷ ám từ lúc đó!!

-

Từ Sĩ Hưng rất thất vọng khi không bắt được người phụ nữ tâm thần kia.

Về đến nhà, ông ấy nằm liệt trên chiếc sô pha cũ nát một lúc, tâm phiền ý loạn...

Công việc không có tiền đồ. Cho đến tận bây giờ vẫn còn độc thân, cũng không có người phụ nữ nào thích ông ấy cả. Tiền kiếm được thì không thể theo kịp sự thay đổi của giá phòng. Thậm chí ông ấy vất vả lắm mới lấy được dũng khí để đi làm quen người ta, nhưng đó lại là một người tâm thần.

Đần độn, hồ đồ. Ông ấy ý thức được rằng nếu mình cứ tiếp tục thế này thì cả đời cũng chỉ có thể như thế mà thôi. Sống nhưng không có tôn nghiêm, cũng không có hy vọng. Giống như một NPC của thế giới này, có cũng được, mà không có cũng chẳng sao.

Nhưng cho dù vậy thì ít nhất cũng phải bình an mà sống sót chứ. Bị một người phụ nữ tâm thần quấy rối thì đã sao?

Tâm trí ông ấy không thể bình tĩnh được. Nhìn căn nhà bừa bộn của mình, ông ấy quyết định sẽ dọn dẹp.

Ông ấy thay tấm lọc của máy hút mùi, tìm một cái bàn chải thép rồi cọ từ trong ra ngoài một lượt. Sau đó là WC, phòng khách...

Sau khi hoàn thành một lượt, ông ấy kiệt sức đến mức muốn tắt thở. Ông ấy thật sự hy vọng Liễu Đào Tử nể tình mình cố gắng như thế này mà ở lại thêm 2 ngày nữa...

Ông ấy pha một cốc cà phê hòa tan, sau đó ngồi phịch xuống sô pha và mệt mỏi khuấy thìa.

Đối với một nô lệ tư bản có thâm niên như ông ấy thì cà phê đã sớm không còn tác dụng nữa rồi. Sở dĩ ông ấy vẫn uống là vì thích mùi vị của nó.

Ông ấy đặt thìa xuống và chuẩn bị uống.

Đang định uống—

Không, đợi đã...

Ông ấy nhìn chằm chằm vào xoáy nước đang dần ổn định trong cốc cà phê.

Trên mặt nước, ông ấy nhìn thấy khuôn mặt của mình, mà ở bên cạnh khuôn mặt của ông ấy—

Có một người đang từ phía sau ông ấy chầm chậm vươn đầu ra, ánh mắt phát sáng lên, đỏ như máu—

Là người phụ nữ mắt đỏ kia!?!

“A— A—!!!” Từ Sĩ Hưng bị dọa đến mức phát điên lên. Cà phê nóng hổi bị hắt ra ngoài! Chiếc cốc cũng bị rơi xuống đất.

Nhà đã dột mà còn gặp phải mưa rào.

Ông ấy điên cuồng gào thét, tiện tay cầm được thứ gì là cứ thế mà ném về phía sau! Sau khi ông ấy vừa khóc vừa nháo xong và adrenaline (*) cũng đã làm việc xong, lúc này ông ấy mới tỉnh táo lại.

(*) Adrenaline: Một hormon có tác dụng trên thần kinh giao

cảm, được sản xuất khi cơ thể sợ hãi, tức giận hay thích thú, làm cho nhịp tim đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm.

Căn phòng trống rỗng, chỉ có một mình ông ấy.

Làm gì có người phụ nữ mắt đỏ nào?

Không, chắc chắn đó không phải là ảo giác. Người phụ nữ kia đã vào trong nhà của ông ấy!

Cô ta chính là quỷ! Cô ta đã ám ông ấy rồi!

Ông ấy sợ hãi đến mức run lẩy bẩy! Sau đó ông ấy chậm rãi lui về phía sau, lưng tựa vào tường, bàn tay run rẩy lấy điện thoại ra rồi bấm số—

“Alo?” Một giọng nữ quen thuộc vang lên.

“Đào Tử!! Đào Tử!!” Đột nhiên ông ấy không kìm được nước mắt, giọng khàn khàn giống như một cơn lợn đang bị chọc tiết, ông ấy hét lên tên của bạn cùng thuê nhà, giống như Liễu Đào Tử là một loại bùa chú mạnh mẽ vậy.

Thật ra Liễu Đào Tử cũng chỉ là một cô gái có dáng người nhỏ nhắn, nhưng có lẽ bởi vì bình thường cô ấy nói chuyện và làm việc luôn mang theo dáng vẻ mạnh mẽ nên Từ Sĩ Hưng mới cảm thấy cô ấy nhất định có thể đánh bại nữ quỷ.

“Buồn nôn quá! Anh nhắn tin đi!” Liễu Đào Tử để điện thoại ra xa.

“Em về nhà đi có được khôngggg! Xin em đấy, xin em đấy!” Mặc dù Liễu Đào Tử không ở trước mặt ông ấy, nhưng ông ấy vẫn quỳ xuống, hai tay đan vào nhau rồi dập đầu về hướng chiếc điện thoại.

“Cút đi. Trở về để nghe anh gào thét hả?”

“Ở nhà bị quỷ ám rồi, em trở về cứu anh đi!” Từ Sĩ Hưng nói xong thì càng khóc và suy sụp hơn: “Cô ta tìm đến rồi. Cô ta muốn giết anh. Anh thật sự rất sợ. Hu hu hu hu...”

“Ha, tôi lạy anh đấy. Bây giờ còn chưa đến 10 giờ, quỷ nào mà dậy sớm thế!?”

“Không phải đâu. Cô ta chính là loại quỷ dậy sớm đó đấy...” Từ Sĩ Hưng ăn nói bậy bạ, khóc đến mức thở không ra hơi: “Cầu xin em... Em nhìn thấy người chết rồi nên nhiều dương khí. Em về xem một lần đi... Anh, anh cũng đi gọi cảnh sát Thạch đến. Hu hu hu. Anh thật sự sẽ chết đó...”

Nghe có vẻ như Từ Sĩ Hưng thật sự bị dọa sợ đến mất hồn mất vía nên nói năng lộn xộn.

Liễu Đào Tử hơi do dự, cuối cùng cô ấy vẫn mềm lòng, không kiên nhẫn nói: “Được rồi. Anh câm miệng lại trước đi. Tôi xử lý xong chuyện ở đây rồi sẽ về. Nếu anh dám lừa tôi thì tôi sẽ không tha cho anh đâu!”

Nói xong, cô ấy cúp điện thoại.

Toàn bộ phòng cấp cứu vắng tanh.

Vừa rồi còn có chút náo nhiệt. Một người phụ nữ đánh tình nhân của chồng khiến mặt cô ta đầy máu, sau đó ông chồng gọi cấp cứu đưa tình nhân đi.

“Chính cung nương nương” thấy tình nhân kia có vẻ không chết được thì lại tiếp tục nhào về phía cô ta và muốn đánh tiếp.

Ông chồng ngăn cản cô ấy thì cô ấy liền tát ông chồng, vừa tát

vừa chửi: “Các người là đồ không biết xấu hổ, vô liêm sỉ, cái mẹ gì đây! Mọi người đến xem gian phu dâm phụ đi! Ông che mặt làm gì? Bây giờ ông biết xấu hổ rồi? Đồ ăn trong bát nhìn trong hố phân, có cha sống không có mẹ nuôi, đồ khốn nạn! Mẹ kiếp!”

Các y tá vội kéo cô tình nhân đi trước. Dù sao cũng không thể để người ta bị đánh chết ở bệnh viện được.

Sau đó lại có một cậu bé miệng đầy máu, máu chảy từ cằm xuống đến tận cổ, khiến cho các y tá đều hoảng sợ. Sau khi tra hỏi kỹ lưỡng thì mới biết là do cậu bé chơi xe thăng bằng không thạo nên bị ngã đập mặt xuống đất. Toàn bộ hàm trên bị gãy, răng cửa bị ghim vào trong lợi.

Cậu bé nói ra tiếng gió: “Ở đây có trồng răng không ạ?”

Các y tá đều lắc đầu như đánh trống, ai cũng sợ hãi đến mức khuyên cậu bé đi đến bệnh viện lớn có khoa răng hàm mặt.

Sau đó, ngoài cửa lại xuất hiện một “Thây ma” tóc tai bù xù, tư thế bước đi cực kỳ quỷ dị.

Hỏi ra thì mới biết là bị nhiễm trùng đường tiết niệu, do công việc quá bận rộn nên mới dẫn đến tiểu ra máu, đau đến nỗi khuôn mặt trắng bệch của cô gái co quắp lại, đi đứng cũng rất khó khăn, nên cô ấy chỉ có thể kẹp hai chân lại rồi bước đi.

Liễu Đào Tử nhanh chóng xét nghiệm nước tiểu rồi kê đơn thuốc cho cô ấy, sau đó đỡ cô gái zombie đi truyền thuốc tiêu viêm và thuốc giảm đau.

Tóm lại, cô ấy trực đêm ở bệnh viện lâu như thế rồi nhưng chưa từng thấy quỷ, mà chỉ thấy một nhóm người quỷ dị mà thôi.

Trong hoàn cảnh này, Liễu Đào Tử đã sớm luyện được trái tim thấy biến mà không sợ, sau đó cô ấy còn cười nhạo Từ Sĩ Hưng

“Gặp quỷ”.

Nhưng cô ấy vẫn nói với đồng nghiệp: “Chị đi một lát, nửa tiếng nữa sẽ trở lại. Trong nhà xảy ra chút chuyện.”

“Được ạ. Chị Đào Tử đi đi. Chỗ này có bọn em rồi!”

Cô ấy gật đầu: “Có việc thì gọi điện thoại cho chị. Uống cà phê không? Chị mua cho mấy đứa.”

Các y tá vẫn còn đang buồn ngủ thì bỗng vui vẻ hẳn lên, sau đó nhao nhao viết tên loại cà phê mình muốn uống.

Liễu Đào Tử cầm lấy tờ giấy và đi về phía bãi đỗ xe.

Bãi đỗ xe ở gần khu nội trú và nhà xác, nhưng cô ấy là y tá nên không sợ những thứ này.

Liễu Đào Tử vội vàng đi về phía chiếc xe rách nát của mình.

Chiếc xe cũ với giá hơn 20.000 tệ. Tuy rằng rách nát nhưng dễ lái, hơn nữa, đi làm cũng rất tiện.

Tiền lương của cô ấy chỉ đủ để mua được loại xe này, không thể nào so được với hai “Nhà giàu” trong tòa nhà của mình.

Đã chuyển đến lâu rồi nên Liễu Đào Tử cũng biết những người sống trong cùng tòa nhà với mình.

Người đàn ông béo với cánh tay xăm hình hoa ở tầng 1 lái chiếc Bentley bóng loáng. Theo như Từ Sĩ Hưng nói thì ông ấy mở một đại lý ô tô, gia đình ông ấy cũng có không ít xe sang.

Còn có cậu học sinh ở tầng 2 nữa. Lúc bố mẹ đến thăm cậu thì có lái một chiếc Panamera màu xanh băng, không biết là thuê hay là thật sự lái nó qua eo biển. Nhưng dù như thế nào thì nhìn gia

đình cậu học sinh đó khẳng định là cũng không tệ lắm.

Liễu Đào Tử chỉ đơn giản là hâm mộ thôi, không có ý gì khác. Cô ấy thích ô tô, muốn có một chiếc thuộc về riêng mình nên rất thích quan sát những chiếc ô tô khác nhau.

Cô ấy mơ ước mua được một chiếc ô tô cổ. Delahaye thì cô ấy không dám mơ tưởng đến. Một chiếc Ford à, hay là thuê một chiếc? Gần đây cô ấy đang tiết kiệm tiền, cũng sắp đủ rồi.

Cô ấy muốn lái một chiếc ô tô cổ băng qua những con đường rợp bóng cây ở châu Âu, đến Rome, Florence và nhà thờ Milan... Tất nhiên Liễu Đào Tử không biết đường phố ở Ý chật hẹp đến mức nào. Nhưng những tưởng tượng như vậy khiến cô ấy cảm thấy cuộc sống này tràn đầy hy vọng.

Trời về đêm dường như lạnh hơn.

Liễu Đào Tử vừa ôn lại ảo tưởng của mình vừa mặc áo khoác và vội vàng bước đi.

Thật kỳ quái. Đường đi đến bãi đỗ xe hôm nay hình như rất tối. Rõ ràng là có đèn đường, nhưng ở hai bên đường lại tựa hồ không nhìn thấu, đều là một màu đen nhớp nháp. Cô ấy bỗng nhiên cảm thấy mình đang ở trong một thế giới màu đen, chỉ còn lại con đường có ánh sáng yếu ớt này.

Những cành cây đen nhánh xòe ra lộn xộn trên không trung, tựa như bàn tay khô gầy của người chết muốn bắt lấy cái gì đó.

Cảm giác này có hơi nghẹt thở.

“Sao thế này, sao lại lạnh như thế...”

Nhìn lại, đột nhiên cô ấy thấy ở phía trước có một bóng người màu trắng đang chầm chậm đi đến đây.

Đợi đã, vừa rồi ở phía trước có người như thế đi đến đây à?

Chắc là do cô ấy quá đắm chìm trong ảo tưởng nên mới không chú ý.

Nhìn quần áo thì trông rất giống với quần áo bệnh nhân màu trắng ở khu nội trú.

Với tinh thần trách nhiệm cao, cô ấy đi nhanh hai bước rồi dứt khoát chạy lên đuổi theo. Cô ấy nhìn thấy một người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi. Ban đêm lạnh như vậy nhưng ông ấy chỉ mặc quần áo bệnh nhân mỏng manh, cũng không sợ mình bị chết rét!

Liễu Đào Tử nghiêm mặt nói: "Ông ơi, đã muộn thế này rồi mà sao ông còn ra ngoài thế ạ?" Cô ấy quan sát một lát rồi lại nói như cái súng máy: "Nếu vừa mới phẫu thuật xong thì thân thể còn rất yếu. Phải nghỉ ngơi thật tốt mới đúng! Sao ông lại ra ngoài được? Y tá trực ban không ngăn cản ông ạ?"

Người đàn ông quay đầu lại, run rẩy nói: "Ơ? Cô y tá, tôi, tôi sợ quá..."

"Ông sợ gì ạ?"

Ánh mắt ông ấy đảo loạn, giọng nói trở nên rất nhẹ và nhỏ, ông ấy nói:

"Ở đây... bị quỷ ám rồi."

Ông ấy vừa nói xong những lời này, toàn bộ thế giới dường như trở nên yên tĩnh.

Sự yên tĩnh biến thành vùng nước đen, lọc sạch mọi âm thanh, như thể thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Ở đây, khắp nơi đều có quỷ...” Ông ấy bi thương nói.

Chương 18: Ngày thứ sáu

Toàn thân Liễu Đào Tử nổi đầy da gà, cô ấy nghiêm nghị nói: "Ông đừng nói linh tinh, quỷ ám cái gì? Ơ? Lạnh như thế này sao ông không đi giày?"

Cô ấy đang muốn tiếp tục trách mắng ông ấy thì đột nhiên dừng lại.

Người đàn ông này không đi giày...

Nhưng mà trên ngón chân cái của ông ấy có một sợi bông màu trắng buộc một tấm thẻ màu vàng.

Tấm thẻ đó dùng để làm gì, bản thân là một y tá nên Liễu Đào Tử không thể nào mà không biết được.

Đó là...

Tấm thẻ được buộc trên thi thể...

Trong cổ họng cô ấy nghẹn một ngụm khí, theo phản xạ có điều kiện mà lùi về phía sau một bước.

Vẻ mặt người đàn ông rất đau thương, chậm rãi lấy hơi rồi nói: "Cô y tá, tôi, tôi phải đi rồi..."

Cô ấy cứng ngắc đứng ở đó, hơi thở cũng trở nên run rẩy, cô ấy không dám nhìn ông ấy, cũng không dám động đậy. Giống như bị điểm huyệt, nhưng cô ấy không ngủ mà!

“Cô y tá, cảm ơn cô...” Ông ấy tiếp tục chậm rãi đi về phía trước.

Đến khi Liễu Đào Tử ngẩng đầu lên một lần nữa thì trên con đường này làm gì còn ai?

Ở đây chỉ có mình cô ấy.

Trái tim bị tạm ngừng của cô ấy bây giờ mới tiếp tục đập trở lại, tay chân đã sớm lạnh ngắt như muốn nhũn ra, thân thể lung lay như sắp đổ. Nỗi sợ hãi như bóng tối nhớp nháp không nhìn thấu được ở hai bên đường, tản ra sự lạnh lẽo thấu xương.

Cô ấy dốc hết sức chạy như điên, chạy một mạch đến bên cạnh chiếc xe của mình.

Cô ấy đang định lên xe thì phía sau có người tiến đến chào hỏi: “Ơ? Chị Đào Tử?”

Cô ấy hốt hoảng quay đầu lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm— Là bác sĩ cấp cứu trực ca đêm hôm nay đã đến. Là một chàng trai cao to, nhìn có vẻ rất nhiều “Dương khí”.

“À, bác sĩ Lưu.”

“Chị làm sao thế? Chạy nhanh giống như bị quỷ đuổi ấy.” Cậu ấy cười rồi đóng cửa xe lại.

“Không sao...” Cô ấy thở ra một hơi: “Đúng rồi, tôi muốn đi mua cà phê, cậu có muốn một cốc không? Tôi mang cho cậu.”

“Thật sao? Được, vậy cảm ơn chị. Vậy cho em một cốc mocha lạnh.”

“Được...”

“Vậy em đi thay ca trước đây.” Cậu ta lắc chiếc chìa khóa trong tay.

“Ừ...”

Cô ấy cúi đầu, chuẩn bị mở cửa xe ra.

Đột nhiên, trong dư quang nơi khóe mắt của cô ấy có thứ gì đó vụt qua.

Cô ấy đột nhiên quay đầu lại, nhìn bóng lưng cậu bác sĩ kia...

Khoan đã, tại sao, bác sĩ cũng không đi giày...

Tại sao trên ngón tay của cậu ta cũng có một tấm thẻ màu vàng đang lắc lư?!

Ngay lập tức, đầu cô ấy như muốn nổ tung lên. Cô ấy nhanh chóng lên xe, thở hổn hển rồi run rẩy khởi động xe.

Rốt cuộc có chuyện gì thế này...

Trong đầu cô ấy thoáng qua một suy nghĩ—

Không phải mình “Gặp quỷ” đấy chứ...

-

Lúc Liễu Đào Tử về đến nhà, quả nhiên nhìn thấy Từ Sĩ Hưng và một người đàn ông đang mặc đồng phục cảnh sát.

Sau khi Thạch Dũng tự giới thiệu đơn giản về mình và lấy giấy tờ chứng nhận ra thì phát hiện biểu cảm của cô gái có quầng thâm mắt này rất không thích hợp.

“Sắc mặt của cô Liễu không tốt lắm.”

Liễu Đào Tử nuốt một ngụm nước bọt, không nói gì.

Từ Sĩ Hưng chen vào: “Cô ấy vẫn luôn như thế mà. Suốt ngày phải trực ca đêm, sao không mệt được chứ, đúng không?”

Liễu Đào Tử phiền nhất là ông ấy cứ lải nhải, cô ấy hơi hung dữ nói: “Quỷ đâu?”

Không thấy quỷ, chỉ thấy người đáng ghét.

Trên mặt Từ Sĩ Hưng lộ ra biểu cảm sợ hãi, ngập ngừng nói: “Không tìm thấy. Nhưng anh không lừa em đâu... Thật mà... Thật sự có quỷ... trong nhà.”

Thạch Dũng đã sớm kiểm tra kỹ càng trong nhà rồi, nhưng không có bất kỳ sự khác thường nào, vì thế ông ấy hỏi Liễu Đào Tử: “Cô cũng gặp nữ quỷ mắt đỏ kia rồi à?”

Liễu Đào Tử xuất thần, sau đó cô ấy lắc đầu.

Nhưng vẻ mặt mất hồn mất vía của cô ấy cũng rất giống như gặp quỷ.

“Cô Liễu, rốt cuộc cô sao thế?” Thạch Dũng không hiểu: “Đã có chuyện gì xảy ra? Cô có thể nói cho tôi biết. Tôi là cảnh sát.”

Lời nói nghẹn ở cổ họng, cô ấy không có dũng khí để nói ra. Giống như chỉ cần cô ấy nói ra thì tất cả sẽ trở thành sự thật, không thể thay đổi được nữa.

“Không phải em cũng gặp phải đồ bẩn thỉu gì đấy chứ!” Từ Sĩ Hưng kêu to lên.

“Cút đi. Đồ bẩn thỉu cái gì! Anh chính là đồ bẩn thỉu đấy!” Tính tình của Liễu Đào Tử đang không được tốt lắm, cô ấy trừng mắt

nhìn Từ Sĩ Hưng một cái rồi oán hận nói: “Không có quỷ thì anh gọi tôi về làm gì? Anh không biết buổi tối tôi trực ban rất bận hả?”

Từ Sĩ Hưng tủi thân không chịu được, nhỏ giọng nói: “Anh thấy nó thật mà. Anh bị dọa sợ chết khiếp. Chúng ta đã ở với nhau lâu như thế rồi, anh lừa em chuyện này làm gì...”

Thạch Dũng ra dấu tay im lặng với Từ Sĩ Hưng.

Sau đó ông ấy gọi Liễu Đào Tử vào phòng bếp: “Cô Liễu, bạn cùng phòng của cô, chỗ này có bình thường không?”

Ông ấy chỉ vào đầu.

Liễu Đào Tử uể oải lấy tay chống lên trán: “Thường ngày anh ta rất bình thường, chỉ là nói hơi nhiều, lại lôi thôi và lười biếng.”

Cô ấy dùng một hơi nói ra ba khuyết điểm của Từ Sĩ Hưng.

“Vậy cô đã gặp người phụ nữ mà anh ta nói chưa?”

Cô ấy lắc đầu, cũng không biết nên khóc hay nên cười, nhìn ông ấy rồi nói: “Xin anh đấy cảnh sát, không phải là anh sẽ tin anh ta đấy chứ! Anh ta sợ tôi chuyển nhà, mà anh ta lại không tìm được người thuê mới thôi. Đó. Anh cũng thấy đấy, tòa nhà tốt như vậy, à, căn hộ này của anh ta lại trang trí rất rách nát... Đều là đồ bỏ đi, ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu. Anh ta rõ ràng đã ở đây nhiều năm thế rồi mà trang trí đơn giản một chút cũng tiếc. Tôi muốn dọn đi mà anh ta lại không tìm được người thuê mới nên mới luyến tiếc tôi mà thôi.”

“...” Thạch Dũng nhìn quyển sổ trong tay mình rồi nói: “Thế nhưng, trên tầng có một cô gái cũng nói đã gặp người phụ nữ kia rồi.” Dừng một lát, ông ấy lại nói thêm: “Cô bé kia nhìn rất

ngoan, không giống loại người nói vớ vẩn."

Liễu Đào Tử suy nghĩ một lúc, cho rằng ông ấy đang nói đến em gái học sinh ở tầng 4.

Cô gái đó rất xinh đẹp, gặp một lần thì sẽ không thể quên.

Cô ấy xoa huyệt thái dương: "Dù sao thì tôi cũng không biết gì cả. A, phiền thật đấy. Tôi còn trở về đây thật nữa chứ. Anh ta lại lừa tôi. Lần sau tôi tuyệt đối sẽ không để ý đến anh ta nữa."

Từ chỗ Liễu Đào Tử cũng không thu được thông tin gì có ích.

Thạch Dũng đành phải đi ra ngoài rồi nói với Từ Sĩ Hưng đang run rẩy: "Như vậy đi. A Hưng, phiền anh cầm đồ rồi đến nhà tôi ở tạm một đêm."

Sau đó ông ấy lại quay sang nói với Liễu Đào Tử: "Cô Liễu, đây là danh thiếp của tôi. Nếu cô có phát hiện gì hoặc gặp chuyện gì thì cứ gọi điện cho tôi."

Từ Sĩ Hưng như được ân xá, vội vàng nói: "Cảm ơn cảnh sát Thạch, để tôi dọn dẹp nhà cho anh, làm bữa sáng cho anh. Tôi nhất định sẽ không gây thêm phiền toái cho anh đâu."

Liễu Đào Tử nhận danh thiếp, tâm sự vẫn nặng nề như trước, trầm mặc ngẩn người.

Cô ấy còn nghe thấy Từ Sĩ Hưng đang vừa đi ra ngoài vừa nói:

"Hôm nay Đào Tử hơi là lạ."

Đến nhà Thạch Dũng, Từ Sĩ Hưng được sắp xếp ở phòng ngủ phụ. Hai người nhanh chóng đánh răng và rửa mặt rồi chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, Thạch Dũng bị đánh thức bởi tiếng ngáy của chính mình.

Trong mơ hồ, ông ấy nghĩ thầm, mình ngáy cũng không to lắm, có lẽ do xung quanh thật sự quá yên tĩnh nên mình mới bị đánh thức...

Giống như sự yên tĩnh quỷ dị trước cơn bão...

-

Sáng sớm, trời vẫn còn đang tờ mờ sáng, trong tòa nhà lớn như nhà họ Chu, những người giúp việc đã rời giường từ rất sớm rồi.

Mặc xong đồng phục màu xanh, bọn họ quét dọn đâu vào đấy, sau đó đi làm đồ ăn...

Quản gia với mái tóc hoa râm, mặc vest thẳng tắp đang đứng nhìn xung quanh. Sau đó có một người giúp việc đi đến, nhỏ giọng nói:

“Chú Tiền, sắp 7 giờ 45 phút rồi.”

Ông ta gật đầu rồi đi thẳng về phía phòng bếp.

Tất cả mọi người đồng loạt dừng lại công việc đang làm, sau đó bọn họ cũng đi vào phòng bếp.

Bữa sáng đã chuẩn bị xong, đang được đặt ở trong chiếc khay sứ trắng mạ vàng. Cốc sữa nóng hổi bốc lên làn khói trắng.

Đồng hồ trên tường cho thấy, còn 5 phút nữa là 7 giờ 45 phút.

Trong phòng bếp, tất cả người giúp việc đều đứng im lặng ở đó và nhìn chú Tiền. Dưới ánh nắng mặt trời âm u, sắc mặt mọi người đều trông rất xanh xao và lõm xuống, giống như những

bóng ma quỷ dị không được bình thường.

Chú Tiền đi đến bên cạnh chiếc bàn, lấy một lọ thuốc từ trong ngực ra rồi đổ một viên thuốc màu trắng vào trong tay mình, sau đó nháy mắt với người ở bên cạnh.

Người đầu bếp hiểu ý, bước đến và đặt một cái cối xay sạch sẽ trước mặt ông ta.

Viên thuốc bị bẻ thành hai nửa, nghiền thành bột rồi trộn vào trong sữa.

“Chú Tiền, sẽ không bị cậu chủ phát hiện chứ...” Đầu bếp nhỏ giọng nói.

Vẻ mặt ông ta không thay đổi mà nói: “Vậy cậu có cách nào tốt hơn không?”

7 giờ 45 phút.

Chú Tiền ra chỉ thị: “Đưa cơm cho cậu chủ đi.”

Chu Lạc Nhiên đã rửa mặt xong, ngáp dài ngáp ngắn đi đến nhà ăn—

Bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi.

“Cậu chủ, hôm qua nghỉ ngơi không tốt ạ?” Chú Tiền vừa đưa khăn giấy cho cậu ta vừa săn sóc hỏi.

“Sao thế?” Cậu ta nghiêng mặt, vẻ mặt khó hiểu: “Nghỉ ngơi rất tốt mà.”

“À, chỉ là sắc mặt cậu chủ không tốt lắm, hơi hốc hác.”

“Thật à? Tôi không cảm thấy gì cả.” Cậu ta hơi tức giận nên giọng điệu cũng không kiên nhẫn lắm.

Chú Tiền rất hiểu tính tình của cậu ta. Nên ông ta chỉ cười cười rồi không nói gì nữa, đẩy cốc sữa đến.

Cậu ta cầm lên, nhanh chóng uống một hơi hết sạch rồi ăn nốt phần còn lại của bữa sáng. Sau đó cậu ta đứng dậy đi thay đồng phục.

Lúc xuống tầng, cậu ta đang định lên xe thì đột nhiên thân thể run lên. Cậu ta giơ cánh tay dài ra vịn vào cửa xe...

Đầu cậu ta hơi choáng váng, tay chân như nhũn ra, còn có hơi buồn nôn nữa, khiến cậu ta khó có thể đứng thẳng được.

“Cậu chủ, làm sao thế này!” Chú Tiền nhanh chóng đỡ lấy cậu ta.

“Tôi... tôi đột nhiên không thoải mái lắm...” Cậu ta nhẫn nhịn: “Tôi... muốn nôn...”

“Chắc là bị cảm rồi!” Chú Tiền ân cần nói: “Tôi đã nói là sáng sớm nay nhìn sắc mặt cậu không tốt lắm mà.”

“Thế à...”

“Nếu đã khó chịu như thế rồi thì hôm nay đừng đi học nữa.” Ông ta nói xong thì đứa mắt nhìn người giúp việc đang đứng ở hai bên.

Hai người nhanh chóng tiến lên, một trái một phải đỡ lấy Chu Lạc Nhiên.

“Cậu chủ, không thoải mái thì đừng cố gắng chịu đựng nữa.”

“Chúng tôi đưa cậu về.”

Chu Lạc Nhiên không chống cự. Cậu ta cũng không chống cự được, tùy ý để bọn họ đưa mình trở về trong biệt thự.

Chú Tiền vẫn đứng ở đó, nhìn thân hình của cậu ta biến mất trong căn phòng màu đen, nét mặt khó lường.

-

Thật kỳ lạ...

Thật sự rất kỳ lạ...

Bạch Chiêu Chiêu chống đỡ thân thể tê dại và ngồi dậy. Cô như bị say rượu vậy, đầu óc nặng trĩu.

Cô không nhớ nổi hôm qua mình ngủ từ lúc nào...

Hôm qua... hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

Trong hành lang không có ai nhưng lại có tiếng gõ cửa...

Còn có một người rất kỳ quái gọi điện thoại cho cô...

Rất đáng sợ, rất kinh khủng, nhưng mà...

Cô vậy mà lại ngủ được?

Ngoài cửa sổ, ánh nắng mờ mịt.

Cô mở cửa phòng ra, trong nhà vẫn vắng vẻ và yên tĩnh như trước. Trên bàn ăn, những món điểm tâm ngọt vẫn chồng chất ở đó, không có người động vào.

Mẹ cô cũng không để lại tờ giấy note nào.

Cô nghĩ thầm, lần này thời gian tăng ca của mẹ thật sự rất dài...

Nhưng cô vẫn phải đi học... Cho dù có quỷ thì ngày mai cô sẽ đi lễ chùa, chắc là có thể đuổi nó đi rồi...

Dưới tầng, Thạch Dũng cũng đã tỉnh.

Từ Sĩ Hưng ở một phòng khác vẫn đang ngủ, lại còn ngáy nữa, chỉ cần nghe thôi là cũng biết ông ấy đang ngủ rất say.

Sau khi đánh răng rửa mặt đơn giản xong thì Thạch Dũng đi ra ngoài, Hàn Nho ở đối diện cũng đang vừa vặn đi ra.

Hôm nay nhà họ Hàn rất yên tĩnh, không có ai làm ầm, cũng không có tiếng trẻ con khóc.

"Cậu Hàn." Thạch Dũng chào hỏi: "Đi làm sớm thế?"

Hàn Nho gật đầu: "Chào buổi sáng, cảnh sát Thạch."

Ngoại hình nhát gan của anh ấy làm Thạch Dũng nhớ đến Trương Sinh trong "Hồng nương ký". Một người xinh đẹp nhưng lại nhu nhược, đơn bạc, thân hình thì gầy gò. Là một người đàn ông, thế mà lại có thể khiến người ta nảy sinh tình yêu thương. Mặc dù điều đó kỳ lạ, nhưng cũng không làm người ta chán ghét. Anh ấy chính là kiểu người sẽ làm người khác bộc phát tính bảo vệ và tình yêu thương của một người mẹ.

Thạch Dũng lại hàn huyên: "Gần đây trong nhà rất tốt nhỉ?"

Hàn Nho không dám nhìn thẳng ông ấy, bàn tay nắm chặt cặp công văn rồi lại thả lỏng, sau đó anh ấy mới gật đầu.

Đôi mắt sắc bén của Thạch Dũng nhìn ra sự bất thường của Hàn Nho, nhưng ông ấy không hỏi, mà lại cười rồi nói: "Đi thôi, cùng nhau đến bến xe."

Tác giả có lời muốn nói:

Thạch Dũng: Dọn nhà? Làm bữa sáng?

Từ Sĩ Hưng: ... Xin lỗi, ngủ quá giờ rồi...

Chương 19: Quên mất

2 phút sau, cửa tầng 4 mở ra, Bạch Chiêu Chiêu rón rén đi ra ngoài.

Hôm nay cô đi sớm hơn bình thường nửa tiếng. Một là cô thật sự không dám ở nhà, hai là cô còn có thể tránh gặp mặt Diệp Chi Du.

Nhưng khi đi đến cầu thang, bước chân của cô đột nhiên dừng lại.

— Ông chú ở tầng 1 đang đứng hút thuốc! Đại ma vương to lớn đang canh giữ ở cửa tòa nhà.

Vì thế Bạch Chiêu Chiêu rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Nhìn nắm đấm to như bao cát của ông chú xã hội đen kia mà xem, một quyền thôi là có thể đánh chết mười người như cô đó! Còn có cơ bắp trên cánh tay ông ấy nữa, mỗi một cái đều to bằng cả cái đầu của cô!

Lần đầu tiên cô hận thân thể mình quá yếu đuối, không phải là Barbie kim cương, cũng không có một thân đầy cơ bắp. Cô hít một hơi thật sâu rồi từ từ tiến về phía trước, cố gắng không để ông ấy chú ý đến.

“Đi học à con gái?” Lần đầu tiên, “Xã hội đen” chủ động chào hỏi cô.

Ông ấy gọi cô là “Con gái”, đó là cách gọi của dân địa phương, nhưng khẩu âm của ông ấy lại đậm giọng của người phương Bắc.

Cô sợ hãi đứng lại, sau đó nhìn ông ấy, có hơi hoảng sợ mà gật đầu.

“Cháu đừng sợ. Chú cũng có con gái, nhỏ hơn cháu mấy tuổi.”

Ông ấy cười hơi lộ răng, Bạch Chiêu Chiêu càng cảm thấy đáng sợ hơn.

“Con gái ở tuổi này thích cái gì thế!” Quan Chính Hạo ngậm điếu thuốc, rung chân: “Cháu nói chú nghe đi.”

Cô kìm lại nỗi sợ của mình, tiếp nhận thẩm vấn, thành thật nói: “Cháu... cháu thích ăn đồ ngọt. Ví dụ như bánh ngọt, nhưng không thể quá ngọt... Cháu, cháu còn thích chó nữa...”

“Chó?” Quan Chính Hạo suy ngẫm, gãi gãi cằm phát ra tiếng “Xào xạc”: “Bánh ngọt thì chú ăn rồi, nhưng chú chưa ăn thịt chó bao giờ. Có ngon không?”

Bạch Chiêu Chiêu run rẩy, biểu cảm trên mặt cô càng lúc càng giống như một lời khó nói hết.

Lúc này, trong hành lang vang lên tiếng bước chân xuống tầng. Chính là Diệp Chi Du, trong miệng cậu đang ngậm một miếng bánh mì, cậu như hóa thành người bay, quần áo thì xốc xếch, liên tục chạy nước rút mà lao xuống tầng.

“Chiêu Chiêu!” Cậu vội vàng lấy bánh mì trong miệng ra, vẻ mặt nghiêm trọng: “Cậu không sao chứ! Sao hôm nay cậu lại đi học sớm thế!”

Lúc cậu đang rửa mặt thì thấy Bạch Chiêu Chiêu bị chặn lại, sau

đó cậu lập tức dùng tốc độ ánh sáng mặc đồng phục vào rồi chạy xuống.

Bạch Chiêu Chiêu cau mày lại, không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm xuống đất.

— Về mặt lý trí, cô hy vọng Diệp Chi Du nhanh chóng cút đi. Nhưng về mặt tình cảm, cô lại hy vọng cậu yểm trợ cô rời khỏi chỗ này.

“Này, nhóc, lại đưa bạn gái đi học à?” Quan Chính Hạo liếm má trong giống như bị đau răng: “Người trong nhà có biết hai cô cậu yêu sớm không?”

“Chú Quan, bọn cháu không yêu sớm.” Cậu nghiêm mặt nói.

“Ồ— không sao. Chú cũng là người từng trải mà. Phải đối tốt với con gái, biết chưa?” Nói xong, ông ấy thấy sắc mặt Bạch Chiêu Chiêu trở nên trắng bệch thì khoát tay ý bảo hai đứa mau đi đi.

Đợi đến khi bóng dáng hai học sinh biến mất ở cửa thì ông ấy mới thở dài một hơi rồi sờ lên mặt mình: “Ông đây đáng sợ thế à?”

Thằng nhóc ở tầng 2 đó ngày nào cũng lén lút đứng ở cửa sổ ngắm ông ấy, làm ông ấy thiếu chút nữa cho rằng mình rất cuốn hút đấy. Cuối cùng hóa ra là đang đợi làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Thế nhưng, khi thấy em gái học sinh kia sợ mình thì ông ấy đã cố ý đổi thời gian hút thuốc thành trước bữa sáng. Kết quả lại không cẩn thận mà chạm mặt.

Ông ấy nhìn chằm chằm cánh tay đầy hình xăm của mình và suy nghĩ.

Ở giữa một cánh tay của ông ấy là hình đầu của Quan Công và Na Tra, còn có hình của chú chó Cinnamoroll (*), trông giống như một con thỏ, ông ấy đặc biệt xăm nó vì con gái mình.

(*) Chó Cinnamoroll:

undefined

Nếu lần sau mình cho em gái học sinh xem con chó này thì có lẽ sẽ không còn sợ nữa nhỉ?

Quan Chính Hạo dập tắt điếu thuốc rồi bước loạng choạng đi về nhà.

Bạch Chiêu Chiêu có dự cảm hôm nay lại là một ngày xui xẻo. Bởi vì cô vừa chạm phải đại ca xã hội đen, vừa chạm phải Diệp Chi Du.

Bây giờ Diệp Chi Du giống một con ruồi đẹp trai cỡ lớn, đang ong ong nói những lời xin lỗi quen thuộc:

“Chiêu Chiêu! Hôm qua tan học sao cậu không lập tức về nhà? Cậu đừng giận tớ nữa... Xin lỗi. Hôm đó tớ không nên đẩy cậu. Tớ xin lỗi cậu.”

Cô càng đi nhanh hơn, nhưng chân Diệp Chi Du dài, nên cậu căn bản không thể bị cô bỏ lại được, mà cậu cứ giống như âm hồn bất tán đi theo bên cạnh cô, lẩm bẩm:

“Hôm nay nhất định phải đợi tớ đi cùng, được không?”

Trong lòng Bạch Chiêu Chiêu châm chọc: Thật là giống phim thần tượng. Nam chính liều mạng nói “Cậu nghe tớ giải thích”, nhưng vẫn cứ không giải thích.

Giống như cái miệng kia chỉ là một vật trang trí.

“Cậu đừng quấn lấy tớ nữa.” Cô lạnh mặt đuổi cậu: “Tớ không muốn nói chuyện với cậu.”

Diệp Chi Du tỏ vẻ đáng thương, nhưng cậu vẫn kiên trì nói: “Tan học tớ đợi cậu. Tớ xin lỗi cậu được không? Tớ dẫn cậu đi xem một thứ.”

“Không. Tớ thật sự rất ghét cậu. Tớ không muốn nhìn thấy cậu, cũng không cần lời xin lỗi của cậu.”

Bước chân của cậu dừng lại.

Bạch Chiêu Chiêu vẫn đi tiếp mà không thèm chớp mắt lấy một cái, coi cậu là người vô hình.

Cô nghĩ: Đợi tốt nghiệp cấp 3 xong thì cô sẽ đi tập gym rồi đi học võ phòng thân của phụ nữ. Cô cũng phải có cơ bắp và có sức lực.

Anh hùng cứu mỹ nhân gì chứ? Làm gì có anh hùng? Còn không phải do cô quá yếu à?

Sau khi lên xe bus, Diệp Chi Du chen qua tất cả mọi người rồi đi đến đứng ở trước mặt cô.

Lần này cậu không nói gì, chỉ lặng lẽ trông chừng cô.

Nhưng em gái Bạch Chiêu Chiêu tâm vững như sắt, ánh mắt chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phiền thật đấy. Mỗi ngày đi học còn khiến người ta khó thở hơn cả việc treo cổ...

Hồi trước cũng khó chịu như thế này à? Cô không nhớ lắm. Tóm lại, cô giống như càng ngày càng không có biện pháp để điều

chỉnh tốt tâm trạng của mình được...

Cô bỏ lại Diệp Chi Du và đi về phía lớp học. Trong lớp náo nhiệt hơn rất nhiều so với hôm qua.

Bởi vì chỗ ngồi của Chu Lạc Nhiên trống không.

“Cậu chủ Chu ốm rồi. Hôm qua cậu ấy không thoải mái, hôm nay liền phát sốt, nên mới không đi học được.” Lời lớp phó nói ra giống như đang tán gẫu, cũng giống như đang nói cho cô nghe.

“Chắc là do đi mua trà sữa cho người nào đó nên mới bị cảm nhỉ.”

Không có Ngũ Chỉ Sơn (*) trấn giữ, mọi người giống như được sống lại.

(*) Ngũ Chỉ Sơn (Ngũ Hành Sơn): Tên ngọn núi trong tác phẩm Tây Du Ký của Ngô Thừa Ân, tương truyền do bàn tay của Như Lai Phật Tổ tạo ra đã đè Tề Thiên Đại thánh Tôn Ngộ Không suốt 500 năm (129-629), sau này Đường Thái Tông đổi tên là Lưỡng Giới Sơn, cũng gọi là Ngũ Hành Sơn.

Tìm niềm vui từ trên người Bạch Chiêu Chiêu đã trở thành thói quen của bọn họ. Bọn họ đã nghẹn 2 ngày rồi, sắp nổ tung đến nơi. Nhưng chỉ là lời nói ra không còn quá khó nghe như trước mà thôi.

“Này, có thể là do làm nhiều quá không?”

“Wow, kiệt sức mà chết hả? Ha ha ha ha! Thế sao nữ chính lại không bị sao?”

“Ngu thế! Chỉ có trâu mệt chết thôi, chứ cái cày làm sao hỏng được hả!” Chương Tử Cầu mang theo đôi mắt thâm đen mà nói ra câu đó, giống như đã bị đánh rồi mà vẫn không biết điều.

“Ha ha ha ha, vậy thì cậu chủ Chu yếu quá rồi.”

Hôm nay Nguyễn Mộng Thần cũng mới ngộ ra một điều: “A, tôi suy nghĩ rồi. Sau này tôi phải ra nước ngoài du học, không có thời gian để yêu đương đâu!”

“Wow. Mộng Thần, cậu lợi hại thật đấy. Muốn đi nước nào thế!” Hứa Đình vội vàng bợ đít.

“Mộng Thần thật ưu tú, không như người nào đó, chỉ muốn trèo cao.”

“Đúng thế! Cho rằng mình là gà mái bay lên cành cao liền biến thành phượng hoàng à. Chắc chắn cậu chủ Chu chỉ đang chơi đùa cô ta thôi.”

“Cũng coi trọng bản thân mình thật đấy.”

Tâm trạng Bạch Chiêu Chiêu vốn đã không tốt, lúc này bỗng nhiên máu nóng trong người cô lại quay trở lại!

Cô đột nhiên đứng lên rồi cầm lấy một quyển sách lớn, không giải thích gì hết mà lập tức ném vào khoảng trống nhỏ ở giữa Chương Tử Cầu và Dư Chí Đồng, cao giọng nói: “Các cậu nói xong chưa!”

“Ám khí” đột nhiên xuất hiện, khiến các nam sinh hoảng sợ.

Giọng điệu của cô âm trầm, tràn đầy địch ý: “Để bố cậu cày cho cậu xem nó có bị hỏng hay không!” Nói xong, cô lại chuyển sang đám người Nguyễn Mộng Thần: “Còn các cậu nữa! Đừng có ghê tởm như thế, cẩn thận sau này khi chết sẽ bị cắt lưỡi đấy!”

Trong phòng học hoàn toàn yên tĩnh. mọi người khiếp sợ nhìn cô.

Ngay cả những học sinh như Phương Cẩm Thiến luôn thích giả vờ như không biết gì hết cũng bị giật mình, miệng há hốc như cá chết.

Đây, đây là những lời mà Bạch Chiêu Chiêu có thể nói ra hả!

Đây... đây là Bạch Chiêu Chiêu?

Một loại cảm giác quỷ dị tản ra từ trên người cô, làm tất cả mọi người đều không dám cãi lại.

Bọn họ vừa hoang mang vừa do dự trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó lại nhìn cô.

Chỉ có Hứa Đình giống như chiếm được cơ hội ngàn năm có một, bỗng nhiên đứng dậy nói: "Wow, Bạch Chiêu Chiêu, miệng cậu bẩn thật đấy! Không phải giả vờ là học sinh ưu tú cao quý hả? Sao, không có cậu chủ Chu ở đây nên không giả vờ nữa hả? Cậu có gan thì nói lại lần nữa đi, để tôi ghi âm lại, ngày mai đưa cho Chu Lạc Nhiên nghe nhé?"

Tô Vận Khiết ở bên cạnh kéo nhẹ ống tay áo của cô ta.

"Làm sao?!" Cô ta cúi đầu xuống.

Chị em tốt của cô ta co người lại, khẽ lắc đầu.

Bây giờ cô ta mới phát hiện lớp học bỗng trở nên yên tĩnh một cách khác thường. Cô ta hoảng sợ, theo phản xạ có điều kiện mà nhìn về cửa lớp học, cho rằng chủ nhiệm lớp hoặc Chu Lạc Nhiên đang đứng ở đó.

Nhưng mà chẳng có ai cả.

“Các cậu sao thế?”

Tại sao trong lớp lại yên tĩnh thế.

Nhìn lại, lúc này cô ta mới phát hiện Bạch Chiêu Chiêu đang nhìn mình chằm chằm!

Ánh mắt đen trống rỗng đó nhìn cô ta giống như đang nhìn một con chó chết.

Lập tức, Hứa Đình cảm thấy khó hiểu, nhưng lời cô ta muốn nói lại không nói ra được thành câu: “Cậu, cậu làm gì... Sao cậu, sao cậu lại nhìn tôi như thế...”

Đáp lại cô ta chỉ có sự yên tĩnh.

Hạt giống bất an nhanh chóng nảy mầm và sinh sôi nảy nở. Hứa Đình bỗng cảm thấy hơi luống cuống, sau đó cô ta hét to lên: “Cậu đừng có nhìn tôi như thế!”

May là lúc này có giáo viên dạy Văn đi vào lớp. Bạch Chiêu Chiêu cũng quay đầu đi.

Lớp học dường như đã khôi phục lại như bình thường. Nhưng dưới làn sóng tĩnh lặng, con quái vật quỷ dị vẫn đang còn lượn lờ ở đó.

Cho đến khi đã vào tiết được 10 phút, Bạch Chiêu Chiêu mới tìm lại được lý trí của mình.

Mới vừa rồi, cô giống như bị sự tức giận che mắt, đầu óc cũng trở nên trống rỗng.

Cô thậm chí còn mắng những lời rất khó nghe.

Tim cô đập “Thình thịch”.

Đây là lần đầu tiên cô nói những lời khó nghe.

Bởi vì bị quỷ ám, bởi vì Diệp Chi Du, bởi vì bầu không khí trong lớp... Trong lòng cô sắp không chứa nổi nhiều cảm xúc tiêu cực như vậy nữa rồi.

Nhưng mà, cô với Hứa Đình không giống nhau. Cho dù chính cô nổi nóng và nói ra những lời khó nghe thì cô vẫn không vui, ngược lại cô còn khó chịu hơn.

Từ nhỏ, cô đã là một đứa trẻ yêu thích những điều tốt đẹp, lịch sự và có lễ độ. Ép cô nói ra những lời lẽ thô tục quả thực là một loại tàn phá nhân cách bẩm sinh của cô.

Còn khổ sở hơn so với việc bị người ta chửi mắng.

Không phải đã quyết định lo cho thân mình trước sao, không thể bị hoàn cảnh đồng hóa, cũng không thể thay đổi bản thân à? Sao đột nhiên lại biến thành như thế này...

Những ngón tay trắng nõn của cô không thể khống chế được mà siết chặt lại. Móng tay găm sâu vào lòng bàn tay.

Vốn dĩ trong nhà là nơi trú ẩn an toàn. Nhưng bây giờ, trong nhà có quỷ. Trường học lại có những người cô ghét...

Cô giống như con chuột bị nhốt trong chiếc hộp, sáu bức tường chậm rãi co lại, không khí dần dần loãng đi. Mà cô lại không có chỗ nào để trốn, bị đè ép đến mức ở bên trong cô giống như có thứ gì đó sắp bị vỡ ra.

Cô che ngực lại rồi hít một hơi thật sâu.

Mắng chửi thô tục, đối với cô đó là một hồi chuông cảnh tỉnh.

Cô tuyệt đối không cho phép mình biến thành kẻ vừa độc ác vừa nhàm chán giống như bọn họ. Đó là sự sỉ nhục lớn nhất đối với cô.

-

Sáng nay, đồn cảnh sát thảnh thơi một cách lạ thường. Không có ai tới báo án, nên các cảnh sát đều tụ tập ở một chỗ và nói chuyện phiếm.

Thạch Dũng ngẩn người, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, nghe thấy đồng nghiệp đang tán gẫu về vụ án "Gã đồ tể trong mưa".

Vụ án "Gã đồ tể trong mưa" này đối với Thạch Dũng cũng không còn xa lạ gì. Năm đó nó còn chấn động một thời và được quay thành một bộ phim điện ảnh rồi phát sóng khắp nơi. Nói rằng một tài xế taxi sẽ giết những hành khách nữ vào những ngày mưa.

Kỳ lạ là tại sao đột nhiên bọn họ lại nhắc đến chuyện này.

"Nghe nói hung thủ đã bị nhốt trong tù rồi nhưng vẫn không hề cảm thấy hối hận. Hơn nữa, sau đó còn xảy ra một sự việc siêu nhiên." Một đồng nghiệp ra vẻ thần bí nói: "CCTV của nhà tù cho thấy bên cạnh gã ta có bốn cái bóng trắng..."

"Wow, cậu đừng có dọa người được không."

"Tôi cũng có đọc bài báo đó. Nghe nói bóng trắng chính là những người phụ nữ bị gã giết chết, muốn ở bên cạnh gã để có thể lấy mạng gã bất cứ lúc nào."

"Còn có người nói là do gã ta giết quá nhiều người và quá biến thái nên linh hồn của các nạn nhân bị ép ở lại bên cạnh gã ta, không có cách nào đi đầu thai được."

“Đáng sợ thật. Quỷ còn phải sợ ác nhân mà.”

“Cho nên thế giới này có rất nhiều biến thái. Theo tôi được biết thì còn có người bắt chước gây án nữa...”

Thạch Dũng yên lặng lắng nghe, một cảm giác không thích hợp lắm lại xuất hiện ở trong lòng ông ấy.

Kỳ quái... Ông ấy luôn cảm thấy mình đã quên một chuyện gì đó rất quan trọng; mà chuyện quan trọng này lại hiện lên trong lòng ông ấy là bởi vì câu chuyện về vụ án “Gã đồ tể trong mưa” này.

Rốt cuộc là chuyện gì chứ! Nếu như ông ấy không nhớ ra thì dường như sẽ có phiền phức rất lớn.

Nhưng mà nếu thật sự quan trọng thì sao lại có thể bị quên đi một cách dễ dàng như thế được?

Ông ấy gõ gõ vào đầu mình giống như đang đập một cái TV hay máy tính bị hỏng.

Chương 20: Ngày thứ bảy

“Này, anh Dũng.” Đồng nghiệp gọi ông ấy, “Tối nay anh có đi bắt người phụ nữ tâm thần kia nữa không?”

Thứ sắp nổi lên rồi lại đột nhiên rút về. Ông ấy hoàn hồn, vội vàng trả lời: “Đi chứ.”

“Được đấy. Bắt được thì sẽ lập được công lớn.”

Bắt được người phụ nữ kia thì sao lại lập được công lớn chứ?

Ông ấy cảm thấy đồng nghiệp đang móc mỉa mình dùng sức lung tung không đúng chỗ, nhưng nhìn vẻ mặt đối phương lại có vẻ rất nghiêm túc.

Lúc này, lại có người đến báo án. Các cảnh sát dù bận nhưng vẫn rất ung dung, sau đó lại bắt đầu sự bận rộn quen thuộc.

-

Trời tối dần.

Có vẻ như một ngày không có sóng gió nào lại kết thúc rồi.

Trong bóng tối, dường như có thứ gì đó đang dần dần tan vỡ.

Mọi người trên xe bus đều im lặng, hoặc là lướt điện thoại, hoặc là đang nghe nhạc. Bạch Chiêu Chiêu ở trong đó, bị bầu không khí áp lực này ép đến nỗi không thở được.

Cô cố ý vòng ra cổng sau của trường học để né tránh Diệp Chi Du.

Sau khi trà trộn vào đám người trên xe, cô nhìn thấy cậu vẫn còn đứng chờ ở cổng trường.

Trong lòng cô hơi hả giận một chút, nhưng cô vẫn thấy không vui.

Đi học thì phải đối mặt với những người đáng ghét, tan học lại phải đối mặt với quỷ...

Cô cười khổ rồi co ro người lại ở chỗ ngồi, thân hình cô trông gầy gò và uể oải.

Về đến nhà, cô bắt đầu chuẩn bị bữa tối đơn giản như thường ngày. Nhưng trong nhà quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến cho người ta khó chịu. Cô không muốn nghe tiếng Anh nữa, nên cô tìm máy CD rồi bật mấy bài hát của Trần Hi Ngạn.

Trần Hi Ngạn là ca sĩ cô thích nhất. Bởi vì cô muốn nghe bài hát của anh ấy nên mới mua cái máy CD cũ nát này. Đây cũng là một trong số ít đồ vật "Xa xỉ" của Chiêu Chiêu. Cô dự định tốt nghiệp xong thì sẽ đi làm trong kỳ nghỉ hè. Sau đó dùng tiền mình kiếm được đi xem concert của anh ấy một lần.

Trong phòng khách, một giọng nam nhẹ nhàng vang lên, là album cô thích nhất mang tên "Lễ hiến tế của động vật".

[... Bạn nghe thấy tiếng gào thét của tôi không?

Nó có thể truyền đi rất xa trên đồng cỏ.

Hoa Senegalia mellifera, hoa Dendro Senecio,

Hoa Erica, cây Baobab (*).

Mưa xối ướt lông tôi.

Nên chạy hướng nào đây?

Ở đây chỉ còn lại mình tôi sao?

Dường như tôi đang nói chuyện với gió.

Hoa Barleria cristata, hoa Acanthus ilicifolius,

Cây Vachellia farnesiana, cây Redcurrant (*),

Nơi này chỉ còn lại tôi, và những nụ hoa hồng ở vùng đất không người…]

(*) Tên của các loài hoa và cây ở Châu Phi.

Cô ngâm nga bài hát “Thảo nguyên cô độc”, cũng đã làm xong món mì. Lúc đặt bát mì lên bàn, cô lại thấy đống điểm tâm ngọt ở trên đó.

Bao bì vẫn còn nguyên vẹn, lẳng lặng nằm ở đó.

“Xì xụp…”

Cô vừa ăn mì vừa nhìn chằm chằm vào những món tráng miệng kia.

Mẹ cô không nhìn thấy hay là do bà không thích ăn?

Nếu còn không ăn thì sẽ hỏng mất.

Trong lòng cô vang lên một giọng nói: “Hỏng cũng chẳng sao cả, dù sao cũng là của Diệp Chi Du mua.”

Nhưng một giọng khác lại nói: “Biết thế thì đã ăn thêm một cái rồi. Không thể lãng phí thức ăn được.”

“Xì xụp...”

Cô ăn xong miếng mì cuối cùng, sau đó cô đang chuẩn bị đi rửa bát.

[Rè... rè…]

Tiếng hát trong máy CD đột nhiên bị đứt đoạn và trở nên méo mó:

[Erica... Erica... Bạn... Bạn chạy hướng nào, hướng nào... Rè…]

“Hả?” Cô lo lắng cầm máy CD lên kiểm tra.

Đúng lúc này—

“Reng reng reng...” Điện thoại di động của cô vang lên.

Trên màn hình nhấp nháy một dãy số lộn xộn.

Bạch Chiêu Chiêu cắn chặt môi.

Lại là con quỷ kỳ quái ngày hôm đó à? Nó lại đến rồi. Nó rốt cuộc muốn làm gì?!

Bạch Chiêu Chiêu tức giận vì bị quấy rầy liên tục. Cô lập tức nổi giận rồi đưa tay ra ấn nghe máy. Giọng nói tinh tế của cô tràn đầy sự phẫn nộ và khó hiểu, lớn tiếng nói: “Này! Rốt cuộc vì sao mày cứ quấn lấy tao thế? Có phải mày muốn tìm anh Hưng không? Anh ấy ở tầng 2! Đừng có tìm nhầm người nữa!”

Một âm thanh kỳ quái vang lên trong điện thoại:

“Chíp— chíp—”

Tạp âm chói tai phát ra từ trong điện thoại giống như tiếng kéo ghế ma sát với mặt đất, khiến người khác cảm thấy khó chịu.

“Alo?” Cô lấy hết can đảm, cầm điện thoại trong tay, vẫn tự tin nói: “Có nghe thấy tôi nói không?”

“Alo...”

Là một giọng nữ khàn khàn, yếu ớt và rất xa lạ.

Không giống như lần trước, lần này rõ ràng là một cô gái trẻ. Nhưng Bạch Chiêu Chiêu, người tự nhận là mình có trí nhớ tuyệt vời lại không nhớ nổi mình đã từng nghe giọng nói này hay chưa.

Cô liếc nhìn điện thoại, nuốt một ngụm nước bọt rồi lại hỏi: “Cô... rốt cuộc cô là ai? Có phải cô gọi nhầm số không?”

“Em gái, chị sẽ giúp em...” Người phụ nữ giọng khàn khàn nói: “Em đừng sợ... Chị sẽ giúp em...”

Bạch Chiêu Chiêu mơ hồ: “Cô, cô đang nói cái gì? Cô giúp tôi làm gì?”

“Em phải học cách giết người mới được... Chị dạy em. Ánh mắt là nơi mềm mại nhất. Em thử... dùng cán của bàn chải đánh răng, bàn chải đánh răng, chị đưa cho em rồi. Em còn tìm thấy không...”

Bạch Chiêu Chiêu sởn gai ốc, không hiểu sao cô lại nhớ tới người phụ nữ điên mắt đỏ ở trên xe bus kia!

“Em phải giết gã ta...”

“Cô đang nói cái quái gì thế... giết ai?”

“Giết gã ta!” Giọng nói của người phụ nữ bắt đầu trở nên thảm thiết, cho đến khi cô ta hét lên: “Em phải giết gã ta mới được! Đừng sợ! Em sẽ làm được!”

“Cô bị điên à? Tôi, tôi không biết giết người. Tôi, tôi phải cúp điện thoại đây.”

“Không! Em có thể giết người! Chị biết em có thể mà! Em bắt buộc phải giết gã ta! Em phải giết gã ta mới được! Em gái, nếu em không giết gã ta, em sẽ không sống nổi đâu!!!”

Bạch Chiêu Chiêu tắt điện thoại xong, bàn tay run rẩy dữ dội.

Trong lúc bất tri bất giác, cô đã sớm rơi nước mắt.

Dũng khí khó khăn lắm cô mới gom được đã tan vỡ.

“Hu hu hu...” Cô ôm lấy chân mình và khóc, phiền chết đi được, phiền chết đi được! Là đồ tâm thần dọa người...

Cô vội vàng gọi điện thoại cho mẹ, nhưng không có ai nghe máy...

Sau khi cúp điện thoại, mẹ lại gửi tin nhắn cho cô: “Chiêu Chiêu, hôm nay mẹ phải tăng ca. Con nhớ đi ngủ sớm nhé.”

Lần cuối cùng. Đây là lần cuối cùng.

Cô đang vô cùng sợ hãi, sau đó cô thầm thề ở trong lòng: Ngày mai... ngày mai cô sẽ đến chỗ làm việc của mẹ để tìm mẹ!

Cô phải đi lễ chùa. Cô không chịu được việc ở nhà một mình nữa rồi!

-

Không đúng... Có một số việc không đúng...

Thời tiết trở nên âm u. Lại mưa rồi. Tất cả mọi thứ lại giống như cái ngày mà mẹ cầm ô đi.

Trừ việc trên bàn không còn bữa sáng quen thuộc.

Kể từ ngày hôm đó, hình như cô không còn gặp lại mẹ nữa.

Chiếc ô màu trắng lẻ loi dựa vào bên cạnh tủ giày ở cửa ra vào. Còn chiếc ô màu đen mà mẹ cầm đi thì không bao giờ trở về nữa...

Bạch Chiêu Chiêu ngủ thẳng đến 10 giờ mới dậy. Cô mơ màng thay đồng phục rồi đi tới bên cạnh bàn ăn, nhìn chằm chằm bánh ngọt ở trên bàn.

Tất cả điểm tâm đều đã hỏng.

Những món ăn đã từng vàng óng ánh, trắng nõn mềm mại, giờ đây lại phủ đầy lông và nấm mốc. Đen, xanh, trắng, vàng. Tóm lại, đó là hỗn hợp màu sắc khiến người ta khó chịu. Như thể những chiếc bánh ngọt bị bệnh, kề sát nhau, chen chúc nhau mọc ra những đóa hoa xù xù, khiến cho ai nhìn thấy cũng không còn cảm giác thèm ăn nữa. Cô vươn tay ra định cầm món điểm tâm lên thì bên trong nó liền chảy ra chất lỏng sền sệt màu nâu vàng, mang theo một mùi thối ngòn ngọt.

Bánh ngọt để trên bàn một tuần rồi, mẹ cô không động vào chút nào.

Nhưng mà, bánh ngọt mới để được một tuần mà đã biến thành trạng thái ghê tởm như thế này à?

Tờ giấy note trên bàn cũng đã phủ một lớp bụi mỏng.

Cô xoa xoa đầu mình, không thể giải thích được cảm giác khó chịu và bế tắc này là gì. Lúc trước cô nghĩ rằng do mình học tập quá mệt mỏi, nhưng bây giờ cô mới nhận ra là không phải vậy.

Cô giống như thật sự biến thành một con chuột, chạy vòng tròn trong một chiếc bánh xe. Không sai, chính là loại cảm giác đơn độc, bị nhồi nhét đầy và cứ lặp đi lặp lại như vậy, khiến lòng người cảm thấy sợ hãi.

Mẹ thật sự bận như thế à? Vẫn luôn không trở về...

Lần trước cô gặp mẹ đã là từ bao giờ rồi? Hình như là lúc đó mẹ cô đang ngủ, nên hai người cũng không nói chuyện.

Nhưng mà...

Nhưng mà...

Trong đầu Bạch Chiêu Chiêu có gì đó lóe lên. Cô nhớ ra, cho dù lần đó mẹ trở về, nhưng hình như cô cũng không nhìn thấy mặt của mẹ?

Một ý nghĩ chợt nảy ra—

Người nằm trên giường, thật sự là mẹ của cô sao?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, mồ hôi lạnh trên người cô liền chảy ròng ròng, cả người trở nên cứng ngắc. Thậm chí, cô còn lập tức nghĩ đến âm thanh có người mở cửa rồi vào nhà mình tối hôm đó.

Vậy thì là ai? Là ảo giác của cô?

Hay là, có ai đó lén lút vào nhà cô?

Mồ hôi lạnh chảy xuống khuôn mặt trắng nõn của cô. Cô sợ hãi đến mức không thể động đậy được.

Bữa sáng buổi sáng ở đâu ra?

Tại sao cô lại ăn mà không hề có bất cứ nghi ngờ nào?

Dù mẹ cô có bận đến đâu thì cũng chưa bao giờ không về nhà trong thời gian dài như thế này!

Hôm nay... hôm nay là thứ mấy? Tại sao trên lịch lại hiển thị hôm nay là thứ Năm?

Sao lại là thứ Năm? Rõ ràng cô đã đi học được mấy ngày rồi. Chắc chắc đã hơn 5 ngày rồi...

Ngày Chủ nhật đâu? Hôm nay phải là Chủ nhật mới đúng! Nhưng tại sao cô lại mặc đồng phục và chuẩn bị đến trường?

Cô run rẩy mở tin nhắn ra, hoảng sợ nhắn tin cho mẹ: [Mẹ, mẹ có thể về nhà một lúc không? Hôm nay con chờ mẹ. Trong nhà xảy ra chút chuyện.]

Mẹ cô trả lời rất nhanh:

[Hôm nay mẹ phải tăng ca, phải ở lại công ty. Con nhớ ngủ sớm nhé.]

Sắc mặt cô trắng bệch, ngón tay nhanh chóng gõ trên màn hình: [Trong nhà có trộm... Con sợ lắm. Mẹ mau trở về đi, có được không!]

2 giây sau—

[Hôm nay mẹ phải tăng ca, phải ở lại công ty. Con nhớ ngủ sớm nhé.]

Bạch Chiêu Chiêu nhìn chằm chằm dòng chữ giống nhau y như đúc kia, sau đó cô lại gõ tiếp:

[Mẹ, con sắp chết rồi!]

[Hôm nay mẹ phải tăng ca, phải ở lại công ty. Con nhớ ngủ sớm nhé.]

"A—!" Bạch Chiêu Chiêu hét lớn một tiếng, hoảng sợ ném điện thoại xuống đất. Da gà trên người cô nổi lên, từ chân rồi lan dần lên trên...

Đây rõ ràng không phải là mẹ trả lời cô. Thứ trả lời cô là cái máy kỳ quái gì vậy?

Còn mẹ cô? Mẹ cô đâu?!

Trong giây lát, sự quan tâm đối mẹ vượt qua nỗi sợ hãi. Cô lại nhặt điện thoại lên, nhưng không dám tự tiện báo cảnh sát. Trước tiên cô phải gọi cho bạn thân nhất của mình đã.

"Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau..."

Cô vừa cúp điện thoại thì tin nhắn của Yến Ni cũng ngay lập tức được gửi đến:

[Chiêu Chiêu, tớ đang đau khổ tự học. Sao thế?]

Bạch Chiêu Chiêu như bắt được cọng rơm cứu mạng: [Yến Ni, cậu có thể giúp tớ báo cảnh sát được không? Mẹ tớ mất tích rồi!]

1 giây sau, Yến Ni trả lời: [Tớ cũng nhớ cậu, bảo bối.]

Da dầu Bạch Chiêu Chiêu tê dại.

Không phải Yến Ni!!!

Lại là những câu giống nhau. Lại giống nhau! Không phải Yến Ni!

Có lẽ, người nói chuyện với cô vốn dĩ không phải là mẹ cô, cũng không phải là Yến Ni!

Sắc mặt cô trở nên trắng bệch, cô lập mở cửa ra rồi chạy xuống tầng.

Lúc này, cô chỉ có thể cầu xin sự giúp đỡ của một người duy nhất — Cảnh sát Thạch.

Chương 21: Báo cảnh sát

“Chú Thạch! Chú Thạch!” Cô chạy xuống tầng, đập cửa nhà Thạch Dũng một cách đau khổ: “Chú Thạch, cứu mạng!”

Nhưng mắt mèo đen kịt, trong nhà lại không có tiếng động gì hết— Thạch Dũng không có ở nhà.

“Chiêu Chiêu?” Ngược lại, Diệp Chi Du ở tầng dưới lại mở cửa ra rồi nhanh chóng chạy lên, sốt ruột hỏi cô: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Tiếng khóc của cô dừng lại, trong lúc nhất thời, cô có hơi xấu hổ. Nhưng trong lòng lại lo lắng cho mẹ nên cô bất chấp ân oán lúc trước giữa hai người, thút thít nói: “Cậu... cậu có thể báo cảnh sát giúp tớ không? Mẹ tớ mất tích rồi! Điện thoại của tớ cũng... có vấn đề rồi...”

Cô không muốn nói là mình bị quỷ ám.

Dĩ nhiên, Diệp Chi Du rất đáng ghét, nhưng cô cũng rất tốt bụng nên không muốn truyền vận xui gặp quỷ cho cậu.

Trong hành lang tối tăm, Diệp Chi Du nhìn cô, khuôn mặt anh tuấn hơi kỳ lạ.

Giống như biểu cảm ở trước cửa nhà cô ngày hôm đó.

“Sao thế? Cậu lại nghĩ rằng tớ đang giả vờ à?” Bạch Chiêu Chiêu tức giận cười, tiện tay lau mặt, sau đó cô lập tức đi xuống tầng:

“Nếu cậu không giúp tớ thì đừng đứng cản đường nữa. Tớ đi tìm anh Hưng!”

“Tớ giúp cậu mà!” Diệp Chi Du cản cô lại, hạ giọng nói: “Nhưng tớ để điện thoại ở nhà. Cậu đi theo tớ. Tớ giúp cậu báo cảnh sát.”

-

Nhà Diệp Chi Du được bày trí trang nhã và tinh xảo đến mức xa hoa, vô cùng tương xứng với vẻ ngoài của tòa nhà này.

Tùy tiện nhìn qua thiết kế của cái ghế hoặc cái bàn thôi cũng thấy nó mang đầy tính nghệ thuật. Tranh trên tường cũng được chọn lựa rất kỹ lưỡng. Từ sự phối màu cho đến nét vẽ đều có thể nhìn ra được đây là một tác phẩm nổi tiếng.

Thật ra cậu cũng chỉ cần ở chỗ này khoảng 3 năm. Sau khi cậu lên đại học thì căn hộ này cũng sẽ được bán đi ngay lập tức. Nhưng mẹ Diệp là một người chú trọng đến chất lượng cuộc sống và rất có tài trong việc trang trí nhà, nên sẽ không để con trai mình vượt qua 3 năm cấp 3 trong hoàn cảnh không đủ lịch sự và tao nhã. Tất cả nội thất ở đây đều là thứ tốt nhất. Ngay cả một cái ghế không bắt mắt người nhìn lắm mà cũng được làm ra từ bàn tay người thợ thủ công nổi tiếng của Ý.

Rõ ràng là hàng xóm trong cùng một tòa nhà, nhưng nhà của Diệp Chi Du lại giống như hoàng cung vậy. Bỗng nhiên Bạch Chiêu Chiêu hơi hoảng hốt, giống như bản thân mình đi vào một chiều không gian khác vậy.

Nhưng cô không có thời gian để thưởng thức. Cô chỉ muốn nhanh chóng gọi điện thoại báo cảnh sát.

Cô đứng co rúm lại ở trước cửa ra vào và chờ Diệp Chi Du đưa điện thoại cho mình.

Một lát sau, Diệp Chi Du cầm điện thoại từ phòng ngủ đi ra. Lúc đưa điện thoại cho cô, vẻ mặt cậu nghiêm túc, thành khẩn nói: "Chiêu Chiêu, cho dù cậu báo cảnh sát thì người đến chắc chắn là cảnh sát Thạch."

Bạch Chiêu Chiêu cầm lấy điện thoại, cũng không biết cậu đang có ý đồ gì. Điện thoại vừa được kết nối thì cô đã lập tức nói:

"Alo, xin chào. Cháu muốn báo cảnh sát! Mẹ cháu mất tích rồi. Cháu không liên lạc được với bà ấy. À... nhà cháu ở khu chung cư Lâm Đường..." Dùng một lát, Bạch Chiêu Chiêu nhìn thoáng qua Diệp Chi Du một cách kỳ quái rồi lập tức nói tiếp: "Vâng, chú Thạch, cháu là Bạch Chiêu Chiêu... Cháu đang ở nhà bạn học ở tầng 2... Vâng, chính là người hôm đó... Điện thoại cháu có chút vấn đề... Vâng, cháu chờ chú."

Cúp điện thoại xong, cô hơi nghi ngờ nhìn Diệp Chi Du.

Bởi vì sau khi điện thoại được kết nối, người nhận máy thật sự là cảnh sát Thạch.

Bạch Chiêu Chiêu nhịn xuống ý nghĩ muốn trốn tránh cậu, sau đó cô hỏi: "Sao cậu biết chắc chắn sẽ là cảnh sát Thạch?"

Vẻ mặt Diệp Chi Du hơi buồn phiền:

"Chiêu Chiêu, một lát nữa cảnh sát Thạch mới đến. Tớ muốn kể cho cậu nghe chuyện đã xảy ra với tớ. Lúc trước tớ không dám nói là bởi vì nó thật sự rất hoang đường, cực kỳ hoang đường. Tớ sợ cậu sẽ sợ hãi, cũng sợ cậu sẽ cảm thấy tớ bị điên. Nhưng những lời tớ nói bây giờ đều là sự thật."

Dừng một lúc, giọng điệu cậu bỗng trở nên khó hiểu: "Tớ gặp phải quỷ rồi."

Không đợi Bạch Chiêu Chiêu mở miệng, cậu lại nói tiếp: "... Tớ

sắp chết rồi.”

-

4 ngày trước, Diệp Chi Du cảm thấy mình trở nên hơi bạo dạn.

Cậu thích Bạch Chiêu Chiêu cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng chuyện cậu cứ bám dính và lấy lòng cô như thế lại trông không giống với tính cách của cậu lắm.

Sau khi đưa cho cô chiếc khăn quàng cổ màu đen của mình, cậu đã hạ quyết tâm sẽ mua cho Bạch Chiêu Chiêu một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện thì cậu liền có một loại xúc động phải ngay lập tức làm theo, điều này khiến cho cậu cứ đứng ngồi không yên cả ngày.

Còn có bánh mousse, bánh khoai môn chiên giòn, bánh dứa chiên giòn, bánh bao sữa... Cậu muốn mua mỗi món một ít để cho Bạch Chiêu Chiêu nếm thử.

Vào buổi chiều, sau khi kết thúc buổi huấn luyện bóng chày, cậu nóng lòng muốn đi ngay, nhưng không ngờ lại bị Chương Tử Cầu và Dư Chí Đồng chặn lại.

Chương Tử Cầu là loại người gì, Diệp Chi Du đã sớm hiểu rõ. Ai phái cậu ta đến, cậu đại khái cũng biết rồi.

Đối phương cứ nhơn nhơn không để cậu đi, miệng thì đầy phân ức hiếp người khác. Cậu mất khống chế nên mới đấm một cú, nhưng không may bị huấn luyện viên nhìn thấy, sau đó đã mắng cậu suốt nửa tiếng, còn tuyên bố rằng muốn thông báo cho giáo viên trừ điểm cậu.

Loại chuyện bị mắng này Diệp Chi Du căn bản không thèm để ý

đến. Cậu chỉ lo mình đi đúng vào giờ cao điểm tan tầm thì sẽ không kịp mua bánh mousse.

Mãi đến khi trời tối, cậu cúi đầu xuống, lấy tổ tông mười tám đời ra thề rằng sẽ không động thủ nữa thì lúc này cậu mới chạy trốn được từ trong tay huấn luyện viên, sau đó cậu vội vàng chạy đến tiệm bánh ngọt.

Đứng ở cổng trường, rẽ sang bên phải là một con đường hình chữ Y. Cậu đi đến ngã ba rồi rẽ phải tiếp, xuyên qua hai con phố là đến tiệm bánh ngọt ở trong một góc phố đông đúc và nhộn nhịp. Cậu bước đến đó rồi theo thói quen mà hỏi: "Còn bánh mousse vị chocolate không?"

Vẻ mặt của nhân viên đang đứng sau quầy đột nhiên trở nên cứng đơ, sau đó mới trả lời: "Chỉ có vị dừa thôi."

"Lần trước không phải nói sẽ có vị chocolate à?"

Nhân viên bán hàng liếc cậu một cái: "Chỉ có vị dừa thôi."

Bản tính của Diệp Chi Du có hơi phóng khoáng và ngang ngạnh, nên cậu cũng không quan tâm đến thái độ khinh bỉ của nhân viên, chỉ nói: "Vậy lấy một cái vị dừa đi! Bánh khoai môn chiên giòn này lấy mười cái!"

Nhân viên bán hàng lấy ra xong thì đưa túi nilon cho cậu với dáng vẻ cứng ngắc.

Mua được đồ ăn vặt rồi, tiếp theo phải đi mua khăn quàng cổ. Ở trong lòng Diệp Chi Du, Bạch Chiêu Chiêu là công chúa hạt đậu cần được che chở cẩn thận. Cho nên khăn quàng cổ phải là loại 100% làm từ lông cừu. Nếu trộn với len thì có thể sẽ làm xước da của cô.

Cậu mới chỉ đi cùng mẹ đến trung tâm thương mại kia một lần, nên bây giờ cậu chỉ có thể đi theo trí nhớ của mình, đi dọc theo con đường lớn thẳng về phía Đông là đến.

Cậu vừa đi vừa cúi đầu nhìn túi đồ ăn vặt trong tay, xác định không thiếu gì nữa thì mới ngẩng đầu lên.

“Ơ?”

Cậu sửng sốt.

Sao trên đường lại có nhiều người như vậy nhỉ?

Trên làn đường dành cho xe ô tô đang có vô số người, giống như đột nhiên chui từ dưới đất lên! Nam, nữ, già, trẻ, người kề người, chen chúc nhau, vai kề vai, gót nối gót, chậm rãi di chuyển về phía trước, như thể đang tham dự một sự kiện trọng đại nào đó. Thế nhưng, trên mặt của mọi người lại không có sự vui mừng, cũng không có sự phấn khích. Trên mặt của họ không có bất kỳ biểu cảm nào. Da mặt xám xịt, chỉ còn lại sự đờ đẫn.

Bọn họ ngơ ngác, tất cả đều chen chúc nhau rồi đi về cùng một hướng, giống như đàn cá không có cảm xúc. Hơn nữa, bọn họ chỉ đứng ở làn đường dành cho xe ô tô. Rõ ràng bên cạnh có làn đường dành cho người đi bộ, nhưng lại không có một ai vượt qua vạch đó.

Mà...

Không có bất kỳ tiếng động nào.

Toàn bộ thế giới yên tĩnh đến mức không thể tưởng tượng được. Dòng người đang chen chúc nhau chỉ đứng ở đó và chậm rãi nhúc nhích. Không có ai nói chuyện, cũng không có tiếng bước chân.

Diệp Chi Du nuốt nước miếng ực một cái, sống lưng cậu cũng nổi đầy nổi da gà. Giống như cậu đang tiến vào một mộng cảnh hoang đường.

Cậu nhìn về phương hướng mà mọi người đang đi đến, liếc mắt một cái nhưng không nhìn thấy được điểm cuối! Cậu lại cố gắng nhìn về phía sau của dòng người, cũng không thấy điểm cuối.

Diệp Chi Du kinh hãi. Cậu chưa bao giờ nhìn thấy nhiều người như thế này! Hơn nữa, tất cả mọi người đều không nói một câu nào.

Trong giây lát, lòng hiếu kỳ nổi lên, cậu đi vào làn đường dành cho người đi bộ rồi đi theo phương hướng bọn họ đang đi. Cậu muốn nhìn xem rốt cuộc bọn họ muốn làm gì.

Càng đi, biểu tình của cậu càng trở nên nghiêm trọng. Bởi vì bản thân con đường này dường như không có điểm cuối, mà những người chen chúc ở một chỗ này căn bản cũng không có điểm cuối.

Không một ai nhìn cậu. Tất cả đều ngửa khuôn mặt xám xịt và vô cảm lên, miệng hơi hé ra, ngơ ngác di chuyển từng chút một.

Sau khi đi theo dòng người được mấy trăm mét thì Diệp Chi Du dừng lại.

Cậu bắt đầu thấy sợ hãi rồi.

Đó là nỗi sợ khi đứng trước cái chết mà ở tất cả các loài đều có. Cậu tuyệt đối không thể đi tiếp nữa!

Nhưng mà bây giờ cậu đang ở đâu? Các tòa nhà hai bên đường rất đơn điệu, đều là những toà nhà thấp tầng màu xám, giống như khu dân cư, nhưng lại không có ký hiệu gì.

Cậu phát hiện mình không hề biết nơi này. Rẽ qua cửa hàng bánh ngọt hẳn là trung tâm thương mại đúng không? Tuy rằng cậu không thường xuyên đi nhưng vẫn mơ hồ nhớ được.

Hẳn là phải có rất nhiều quán ăn đồ nướng, có KTV, có trung tâm thương mại xa xỉ lớn nhất... Ở đó, cậu có thể mua được khăn quàng cổ tặng cho Bạch Chiêu Chiêu...

Nhưng mà, đây là đâu?

Sao các tòa nhà lại cũ nát và thấp như thế này... Câu đối dán ở cửa đã vàng đến mức khô héo, cũng không biết đã dán ở đấy bao nhiêu năm rồi... Chữ trên đó nhìn giống như chữ Hán, nhưng cũng giống như những ký tự kỳ quái.

Thời tiết âm u... Không nhìn thấy chút ánh nắng mặt trời nào. Trên bầu trời, ngay cả một con chim cũng không có...

Tại sao mọi thứ lại yên tĩnh như vậy?

Đúng thế. Quá quái dị, quá yên tĩnh... Yên tĩnh đến mức cậu chỉ còn nghe thấy tiếng thở dốc và tiếng tim đập của mình.

Cậu đột nhiên ý thức được có điều gì đó không thích hợp.

Những người kỳ quái và đông đúc đang tụ tập trước mắt cậu. Bọn họ... chẳng lẽ không thở à?

Trong bầu không khí u ám như vậy, đột nhiên cậu thấy hơi hoảng sợ, mặt cũng đã trắng bệch rồi.

Nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, cậu đi đến gần rìa của dòng người.

Ở trước mắt cậu là một người đàn ông với vẻ ngoài xấu xí, mập

mạp. Trên quần áo ông ta có một tầng bụi đất dày, giống như vừa mới bị kéo ra từ trong đất.

Cổ họng cậu nghẹn lại. Cậu chậm rãi giơ tay ra, đưa đến dưới mũi của người đàn ông đó...

3 giây sau, cậu đột nhiên rút tay lại, sắc mặt trở nên trắng bệch.

— Người đàn ông này không thở!!!

Cậu thậm chí đã không còn chút nghi ngờ nào nữa rồi, bởi vì tất cả mọi người trên con đường này đều không thở...

Đột nhiên, người đàn ông không thở kia nhìn về phía cậu.

Diệp Chi Du bị giật mình nên lùi về phía sau hai bước. Ngay sau đó, khuôn mặt của tất cả mọi người rõ ràng còn đang hướng về phía trước hoặc là ngửa lên trời, tròng mắt thì xám như cá chết, lại di chuyển sang một góc kỳ quái rồi đồng loạt nhìn về phía cậu!

Da đầu Diệp Chi Du nổ tung, cậu lập tức xoay người chạy trở về!

Cậu chơi bóng rổ và bóng chày quanh năm, lại cao và có đôi chân dài nên chạy cực kì nhanh. Nhưng chẳng biết vì sao, cậu nhớ rõ ràng mình chỉ đi có mấy trăm mét thôi, nhưng làm thế nào cũng không chạy trở về được!

Chân càng ngày càng nặng. Cậu cảm giác mình đã chạy được mấy nghìn mét rồi. Rốt cuộc cậu cũng dừng lại, hai tay chống vào đầu gối, phổi cũng sắp nổ tung luôn rồi. Xung quanh vẫn là những tòa nhà thấp và rách nát, cùng với đám người đang chen chúc như cũ.

Cậu thở hổn hển, ánh mắt tuyệt nhiên không dám nhìn sang bên phải! Nhưng cái cảm giác bị hàng nghìn con mắt nhìn chăm

chằm kia vẫn còn rất rõ ràng.

Cậu tuyệt vọng ngẩng đầu lên, con ngươi co rút lại.

Ở trước mặt cậu, chưa đến 20 mét, có một bà cụ mặc quần áo đỏ đang đứng?!

Trong bóng tối u ám và xám xịt, trên người bà cụ mặc một bộ đồ màu đỏ, quả thực rất chói mắt. Bà cụ còn đi một đôi giày màu đỏ cũ nát. Nhưng sắc mặt bà cụ lại trắng vàng, còn có rất nhiều nếp nhăn. Đôi mắt bà cụ mơ màng nhìn chằm chằm vào cậu. Mái tóc hoa râm bù xù, dù không có gió nhưng vẫn tung bay.

Giống như vô số người kia, lặng lẽ xuất hiện trước mặt cậu mà không hề báo trước...

“Bà...” Cổ họng cậu khô khốc, giọng nói nghẹn lại không phát ra được.

Giờ phút này, cho dù thần kinh của Diệp Chi Du có thô hơn nữa, tính tình có bạo dạn hơn nữa thì cậu cũng biết rằng mình đã đến một nơi tuyệt đối không nên đến!

Lông tơ trên người cậu dựng thẳng lên, máu bắt đầu điên cuồng cung cấp đến cơ bắp của cậu để giúp cho cậu có thể chạy trốn bất cứ lúc nào.

Chương 22: Tỉnh lại

Phần 2: 7 ngày tội ác

Bà cụ thấy vẻ mặt cậu hoảng sợ thì cười lạnh, khàn giọng nói: "Sợ cái gì? Tôi vốn định gọi cậu lại. Đồ ngốc nhà cậu, đi theo bọn họ làm gì?" Bà cụ quay người lại, thúc giục cậu: "Còn không nhanh đi theo tôi rời khỏi đây."

"Bà, bà là ai... Tại sao cháu phải tin bà!" Cậu lên tiếng chất vấn.

"Hừ..." Bà cụ hừ cười: "Đồ ngốc này, còn giả vờ to gan, sắp bị dọa tè ra quần rồi chứ gì. Tin hay không tin thì bây giờ cậu cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, đúng không?"

Diệp Chi Du nghẹn lời.

Quả thật cậu chẳng còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi theo sau bà cụ.

Bà cụ đi thẳng một đường, nhìn thì có vẻ chậm rì rì, nhưng Diệp Chi Du là vận động viên cao ráo lại có sải chân dài, vậy mà làm thế nào cũng không thể đuổi kịp bà cụ.

Bà cụ cứ lơ lửng cách cậu tầm 20 mét, không nhanh không chậm.

"Cậu đi theo bọn họ làm gì thế?" Giọng nói của bà cụ truyền đến, ngữ khí hơi bất mãn.

“Cháu, cháu hơi tò mò...”

“Hừ, tò mò? Tò mò hại chết mèo. Nếu không phải đúng lúc tôi nhìn thấy cậu thì cậu xong đời rồi.”

Không đến 10 phút sau, tiệm bánh ngọt và các tòa cao tầng quen thuộc đã xuất hiện trở lại.

Cậu vội vàng hỏi: “Bà ơi, những người lúc nãy, bọn họ, bọn họ...”

Bà cụ lạnh lùng nói: “Lo cho mình trước đi, quan tâm bọn họ làm gì.”

Trong đầu Diệp Chi Du đầy câu hỏi, nhưng cậu chỉ hỏi hai vấn đề quan trọng nhất: “Vì sao bọn họ không thở? Bọn họ chết rồi ạ?”

Bà cụ không kiên nhẫn: “Biết để làm gì? Cậu muốn đi theo họ?”

Nhìn thấy tiệm bánh ngọt đã gần ngay trước mắt, Diệp Chi Du có cảm giác như mình đang đi ra từ trong một màng bong bóng.

Cùng lúc đó, trên bầu trời đột nhiên có tiếng sấm nổ vang trời đất, không khác gì âm thanh thế giới sụp đổ! Một tia sáng lóe lên, Diệp Chi Du kinh ngạc phát hiện rằng, chỉ trong nháy mắt, đám người đông như cá mòi đóng hộp trên đường phố đã biến mất!

Không. Không riêng gì đám người quỷ dị giống như cá mòi này biến mất, mà ngay cả người bình thường đang đi lại ở đối diện của màng bong bóng cũng không thấy đâu nữa. Không có âm thanh, không có người nào cả. Con đường trống trơn, gió thổi những chiếc lá rơi trên mặt đất phát ra tiếng xào xạc...

Nơi này đã biến thành một thành phố trống rỗng!

Cậu hoảng sợ nhìn về phía bà cụ áo đỏ.

“Vui mừng nốt đi...” Bà cụ cười nhạo: “Tôi rất bận, không phải lúc nào cũng đến đây đâu. Cậu may mắn thật đấy. Đi đến đây lại vừa vặn gặp được tôi.”

“Là sao ạ?” Mặt cậu đã bị dọa tới nỗi trở nên trắng bệch, cậu nhìn quanh bốn phía: “Người trong thành phố đi đâu hết rồi...”

“Thật ngu ngốc, vẫn chưa tỉnh táo lại à? Nhưng gần đây nhất định cậu đã cảm thấy có một số việc không bình thường. Có thể sẽ xảy ra chuyện kỳ quái nào đó, hoặc là một số chuyện mình muốn làm nhưng không dám làm, sau đó lại đột nhiên có dũng khí.”

Nghe vậy, Diệp Chi Du lập tức nghĩ tới sự theo đuổi dũng cảm không bình thường của mình...

“Cho dù cháu đột nhiên có dũng khí, điều đó có nghĩa gì à...”

Bà cụ chép miệng, cười hắc hắc không ngừng: “Còn có nghĩa gì nữa, nghĩa là cậu sắp chết rồi đó.”

“... Cái gì?!”

Câu trả lời gây sốc đến mức khiến người ta khiếp sợ. Cậu còn tưởng rằng mình nghe đã nhầm.

“Một số chuyện lúc trước muốn làm nhất nhưng không làm được thì sẽ trở thành chấp niệm, nó sẽ giúp cậu sống sót.” Bà cụ chỉ lên bầu trời, nhe hàm răng vàng ra rồi cười: “Bây giờ có người đang cứu cậu. Tôi thấy chấp niệm này của cậu rất sâu. Khả năng cậu được cứu sống rất lớn. Nhưng mà nếu vừa rồi cậu đi quá xa, vậy thì khó mà nói được. Cho dù được cứu sống thì cũng sẽ trở thành người thực vật.”

Vẻ mặt Diệp Chi Du giống như nghe được điều viển vông nào đó, cậu nhìn quanh bốn phía: “Đây, đây là chương trình chơi khăm gì đó đúng không? ... Có camera ẩn đúng không?”

Đèn đường nhấp nháy trên con đường trống rỗng. Rõ ràng là không có khả năng tìm được bất kỳ chiếc camera nào.

Bà cụ áo đỏ nhìn cậu một cách thương hại, không khỏi thở dài: “Haiz, thật ngu ngốc.”

Cậu lại mờ mịt nhìn bà cụ.

“Cậu là học sinh đúng không? Có nhớ được gần đây học cái gì không? Bố mẹ cậu gần đây cũng không liên lạc với cậu đúng không, ít nhất là họ không nói chuyện với cậu. Có lẽ cậu cảm thấy một ngày trôi qua rất nhanh. Ngoại trừ một số ít chuyện đặc biệt, cậu căn bản không nhớ nổi mình đã làm những gì.”

“Cháu...” Theo lời bà cụ nói, cậu cố gắng suy nghĩ. Quả thật, cậu không nhớ rõ chuyện của ngày hôm qua.

Nói chung, sau giờ học thì cậu thường nói chuyện phiếm với bạn, tâm sự về giải bóng chày Koshien, hoặc tâm sự về cô gái mình thầm mến... Nhưng bây giờ, ngoại trừ hàng xóm trong tòa nhà và Bạch Chiêu Chiêu ra, thì cậu không còn nhớ gì cả.

Đầu óc cậu trống rỗng, phần ký ức này đã bị mất.

“Buổi trưa cậu đã ăn gì, có lẽ cũng không nhớ nữa nhỉ.”

“...”

Quả thật, cậu thậm chí còn không nhớ là mình đã ăn cơm trưa.

“Đừng phí công vô ích nữa.” Bà cụ áo đỏ chế giễu: “Cậu không nhớ được là bởi vì căn bản nó không xảy ra. Mơ chính là như vậy,

nhảy từ cảnh này sang cảnh khác, không có logic, cũng không có trải nghiệm đầy đủ."

"Ý của bà là, bây giờ cháu... đang mơ?" Cậu nhìn hai tay mình, ngay cả vân tay cũng không còn rõ ràng nữa: "Không thể nào. Nếu như là mơ thì sao cháu lại có ý thức được chứ."

"Nếu giấc mơ rất giống với thực tế thì làm sao cậu biết được đó là giấc mơ?" Bà cụ thở dài, đã không còn kiên nhẫn được nữa, "Nhưng mà giấc mơ chính là giấc mơ. Cho dù giống với hiện thực thì đại não vẫn sẽ tạo ra một số chuyện quái dị. Mục đích là để cho cậu cảm thấy không đúng, phải mau chóng tỉnh lại. Chỉ cần tích đủ chuyện quỷ dị thì cậu sẽ phát hiện ra, ồ, hóa ra là tôi đang nằm mơ, hoặc là cậu sẽ tiến vào giấc mơ mới."

Sắc mặt Diệp Chi Du càng lúc càng trở nên trắng bệch.

Cậu thật sự đã mơ một giấc mơ giống như thật. Trong mơ, cậu đánh răng rửa mặt xong thì ngồi xe bus đến trường. Nhưng vừa mở mắt ra, cậu vẫn còn nằm trong chăn—

"Nhưng mà, mơ thì mơ, sao bà lại nói cháu sắp chết?"

Bà cụ liếc cậu một cái, kiên nhẫn nói: "Bởi vì cậu thật sự sắp chết. Cậu ở hiện thực đang rơi vào hôn mê. Đại não vì bảo vệ cậu nên tiến vào trạng thái ngủ đông, nên mới có giấc mơ sắp chết. Giấc mơ sắp chết là một loại giấc mơ bị động, là sự kết nối giữa sự sống và cái chết của cậu. Trong mơ có hai tầng. Tầng thứ nhất là giấc mơ vô thức, giống với hiện thực, nhưng có rất nhiều điều không hợp lý. Rất nhiều người sẽ lặp đi lặp lại cuộc sống của họ ở đây, sau đó sẽ chết đi ở trong tình trạng hôn mê mà không biết gì cả. May mắn là cậu gặp được tôi. Sau khi tôi đánh thức cậu, cậu có thể tiến vào tầng thứ hai, giấc mơ có ý thức. Nếu như cậu đủ may mắn thì có thể hoàn toàn tỉnh lại đấy."

Diệp Chi Du ngơ ngác, cậu thật sự bị sốc trước những câu nói của bà cụ, đầu óc cũng trở nên rối bời.

“Nhìn sắc mặt của cậu, có thể sống sót hay không chính là chuyện của hai ngày này.” Bà cụ áo đỏ lại nhe hàm răng vàng ra, hả hê cười: “Có lẽ ngày mai cậu sẽ chết đấy! Tôi nói ngày mai, nhưng đối với cậu mà nói, có thể sẽ trôi qua rất nhiều ngày. Thời gian trong mơ trôi qua rất khác đấy.”

“Vậy, vậy đợi cháu chết rồi... Cháu cũng sẽ biến thành đám người có khuôn mặt như cá chết kia ạ?”

“Trước hết đừng nghĩ đến việc chết hay không. Chỉ cần ý chí sống đủ mãnh liệt thì cậu sẽ có thể sống. Nếu cậu hoàn toàn mất hy vọng thì sẽ chết.”

“Cháu muốn sống!” Diệp Chi Du vội vàng nói: “Cháu không muốn chết!”

“Vậy cậu phải cách xa những chỗ mà cậu không biết ra. Giấc mơ sắp chết, mặc dù gọi là mơ, nhưng nó là một không gian được tạo ra dựa trên trí nhớ. Một khi cậu đi vào khu vực cậu không biết, nếu trí nhớ không đủ thông tin về chỗ đó thì sẽ ngộ nhận đó là nơi nguy hiểm— Giống như chỗ vừa nãy.” Bà cụ trừng cậu một cái: “Đi vào đường luân hồi coi như cậu may mắn. Bởi vì nơi đó đều là người tốt. Nhưng nếu không cẩn thận đi vào cấm địa... Hừ.” Bà cụ không nói tiếp, chỉ bĩu môi: “Được rồi. Tôi nói cho cậu biết như thế là muốn cậu thành thật ở lại đây để chờ được cứu. Đừng có tự đi tìm đường chết nữa!”

Nói xong, bà cụ áo đỏ quay người đi rồi biến mất trong không trung.

Trong nháy mắt, thế giới yên tĩnh lại trở nên ồn ào, người đi đường và đèn đường đã xuất hiện trở lại. Xe cộ và nhân viên bán hàng không có sắc mặt tốt cũng đã xuất hiện... Vừa náo nhiệt

vừa ồn ào. Diệp Chi Du nắm chặt bánh ngọt trong tay, đứng thất thần ở giữa ngã tư.

Cậu lại nhìn những người đi đường kia, nhất thời bị dọa không nhẹ—

Khuôn mặt của người đi đường và người ngồi trong xe đều trở nên rất kỳ quái... Đó là những gương mặt trắng bệch, rõ ràng là được làm bằng giấy. Trên giấy vẽ những khuôn mặt tròn trịa màu đỏ. Giống như...

Giống như người giấy trong cửa hàng bán vàng mã?

Đúng vậy. Cậu càng ngày càng thấy rõ ràng, dưới ánh đèn đường, làm da mơ hồ của con người dần trở nên trong suốt rồi biến mất. Chẳng lẽ, da thịt của bọn họ đều được làm bằng giấy?!

Người giấy mặc quần áo giấy, dáng vẻ tươm tất, đảm nhận các vai trò khác nhau trong thành phố này.

Cậu rùng mình một cái, cúi người xuống bên lề đường, suýt thì nôn.

Cậu cố nén sợ hãi, tập tễnh đi về phía trường học, đầu đau như muốn nổ tung.

Trên đường đi, bất kể là đi bộ hay là đi xe bus, thì xung quanh cậu, tất cả đều là các loại người giấy quỷ dị. Có người mặc đồng phục học sinh, có người là nô lệ tư bản vừa mới tan làm... Cậu bị đám người giấy quái dị vây quanh, không đủ dũng cảm để ngẩng đầu lên.

Cậu mất hồn mất vía về đến khu chung cư Lâm Đường, nhưng lại không dám đi lên tầng. Nếu như Bạch Chiêu Chiêu cũng là một người giấy thì cậu sẽ gục ngã ngay tại chỗ mất.

Cậu cứ đứng ngơ ngác như thế ở dưới tầng, cho đến khi bà Vương ở tầng 4 đi qua bên cạnh cậu.

“Này, cậu học sinh. Sao cậu không đi vào?”

Cậu quay đầu lại và kinh ngạc phát hiện ra bà Vương không phải là người giấy, mà là người thật giống như mình.

Cảm nhận được ánh mắt kỳ quái của cậu, nhưng Vương Kim Hoa cũng không hỏi nhiều, chỉ dặn dò cậu hai câu rồi đi vào tòa nhà.

Một lúc lâu sau, Diệp Chi Du đột nhiên cảm thấy trong lòng vẫn còn hy vọng, cậu kiềm chế nỗi sợ hãi rồi gõ cửa nhà cô gái.

Cửa mở ra, dưới ánh đèn vàng ấm áp là thiếu nữ xinh đẹp đến mức không chân thật. Cô không phải là người giấy.

Diệp Chi Du vui mừng nhưng lại bối rối.

Tại sao cô và bà Vương không phải là người giấy?

Cậu lại nhìn về phía đồ ăn vặt và khăn quàng cổ trong tay mình...

Những thứ này có phải là thật không? Không phải cũng làm bằng giấy đấy chứ! Trên đường, cậu đã thử ăn một cái rồi. Vẫn là vị ngọt ngào sảng khoái của bánh mousse...

Giống như trong mơ vẫn ăn được thịt kho tàu, mùi vị cũng không thay đổi. Cậu bỗng cười khổ.

Cho nên bây giờ là tình hình gì đây?

Chẳng lẽ Bạch Chiêu Chiêu và bà Vương cũng sẽ biến thành

người giấy, nhưng cần thêm ít thời gian nữa à?

Ở đối diện, Bạch Chiêu Chiêu mời cậu: “Cậu có muốn vào ngồi không? Để tớ rót trà cho cậu uống.”

“Không, không cần.” Cậu hoàn toàn không biết nên đối mặt với cô như thế nào.

Cậu nhớ mẹ luôn nói cậu “Ngây thơ muốn chết, không giấu được chuyện trong lòng”, có vẻ đúng là như thế. Cậu không có cách nào giấu Bạch Chiêu Chiêu chuyện này. Có lẽ chỉ cần cô hỏi dăm ba câu là cậu sẽ bị lộ tẩy ngày lập tức.

Đôi mắt xinh đẹp của cô gái nhìn cậu: “Cậu có tâm sự à? Sắc mặt cậu không được tốt lắm.”

Diệp Chi Du đột nhiên trở nên luống cuống. Cậu nên nói như thế nào đây? [Xin lỗi, tớ sắp chết rồi. Cho nên bây giờ cậu chỉ đang sống trong giấc mơ của tớ thôi]?

Lúc này cậu mới phát hiện ra mình vẫn còn rất nhiều vấn đề chưa hỏi bà cụ kỳ quái kia.

Trong lúc hoảng loạn, cậu đã nói linh tinh gì đó rồi chạy trối chết.

Cậu biết, bộ dạng của mình nhất định rất khả nghi, để ngày mai đi. Ngày mai cậu nhất định phải đi tìm bà cụ kỳ quái kia hỏi cho rõ ràng.

-

Ngày hôm sau, lớp học toàn là người giấy. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, trông họ càng quỷ dị đến nỗi không thể diễn tả bằng lời.

Đầu cậu đổ đầy mồ hôi lạnh. Cậu có thể nhìn thấy rõ ràng mỗi

bạn học ở đây đều khác nhau— Người giấy vàng, người giấy trắng. Có người mặt tròn màu hồng, có người đeo kính làm bằng que tre trông rất lịch sự...

Cậu liếc mắt một cái là đã nhận ra người mập mạp được vẽ đôi mắt cực kỳ to kia hẳn là con lai giữa Canada và Bồ Đào Nha của lớp bọn họ.

Lớp học quái dị toàn người giấy. Khi thấy cậu bước vào, tất cả đều đồng loạt nhìn về phía cậu.

“Ừng ực...” Cậu nuốt một ngụm nước bọt, bàn tay run rẩy dữ dội.

“Dầu Dừa, cậu sao thế? Hôm qua huấn luyện viên không làm khó cậu chứ.” Một người giấy đang đứng ở cửa lớp phát hiện ra cậu trông rất khác thường, nên tò mò nghiêng đầu rồi hỏi, gương mặt to của người giấy sáp lại gần mặt cậu.

Giọng điệu quái dị cùng với đôi mắt đen láy, to như viên thuốc của người giấy liếc loạn xạ lên, khiến cho cậu không dám nhìn thẳng vào.

Đôi mắt kia rõ ràng là dùng mực nước vẽ trên khuôn mặt khô ráo của người giấy, sao có thể cử động được chứ?

Cậu lại cảm thấy ghê tởm đến mức buồn nôn.

Sau đó càng có nhiều người giấy hơn xông đến chỗ cậu:

“Dầu Dừa, vẻ mặt của cậu như vừa ăn phải cứt ấy.”

“Này! Có phải miệng cậu hôi quá không? Sáng cậu ăn tỏi hả?”

“Khốn khiếp! Tớ còn chưa kịp ăn sáng mà!”

“Rốt cuộc sao thế? Sao cậu không nói gì? Cậu kỳ lạ quá...”

“Buổi chiều thi đấu bóng rổ. Huấn luyện viên nói không cho cậu tham gia. Cậu hại bọn tớ thua thảm rồi.”

Khuôn mặt của đám người giấy càng ngày càng tụ lại nhiều hơn. Những đôi mắt tròn xoay tới xoay lui, xoay tới mức khiến cậu choáng váng!

Tiêu tốn thời gian của một buổi sáng tươi đẹp để ở cùng một chỗ với đám người giấy, khiến Diệp Chi Du cảm thấy tinh thần của mình sắp sụp đổ rồi.

Sau đó, nhân lúc được nghỉ trưa, cậu trèo tường ra khỏi lớp học. Cậu nhất định phải đi tìm bà cụ kia rồi hỏi cho rõ ràng mới được!

Tác giả có lời muốn nói:

Bạch Chiêu Chiêu: Ở trong giấc mơ của cậu, ăn điểm tâm sẽ không béo nhỉ. Biết thế thì tớ đã ăn hết rồi...

Dầu Dừa: ...

Chương 23: Ác linh

Cậu lại đi đến tiệm bánh ngọt, giống như một tên ngốc mà hô lên: “Bà ơi! Bà ơi!”

Đôi mắt nhỏ như hạt đậu đen của những người giấy đang qua lại cứ liếc nhìn cậu, khiến cậu cảm thấy sợ hãi, nhưng bà cụ kia lại không xuất hiện.

Diệp Chi Du cứ gọi mãi giống như gọi hồn được một lúc lâu, sau đó cậu có hơi nản, nhưng trong lòng lại lập tức có dự định mới— Sao không đi tìm bà cụ “Ở phía bên kia” lần nữa xem!

Tối qua cậu đã chuẩn bị tốt rồi. Lần trước là do cậu không có chuẩn bị nên mới bị lạc đường, nhưng cậu nghĩ mình có thể dùng dây thừng buộc chặt mình lại. Cho dù cậu không tìm thấy bà cụ kia thì cậu vẫn có thể lần theo sợi dây thừng để trở về cũng được mà.

Sợi dây thừng được nối lại với nhau từ dây đai dùng để buộc vali ở nhà và ga trải giường cắt nhỏ ra. Màu sắc rực rỡ và bắt mắt, ít nhất cũng dài đến trăm mét. Cậu lấy một đầu dây thừng buộc vào một cái cây ở trước tiệm bánh ngọt, thăm dò rẽ phải, sau đó chầm chậm đi về phía trước.

Dựa vào trí nhớ, chắc là phải đi đến vị trí của cái cây thứ 3…

Cậu đang lần mò đi về phía trước thì trong không trung trống rỗng đột nhiên có một bàn tay già nua vươn ra, tóm chặt lấy đầu của cậu rồi dùng sức đẩy cậu về phía sau!

Sức mạnh mà cậu hoàn toàn không thể chống cự lại, đẩy cậu lui về phía sau vài bước, làm cho cậu ngã dập mông xuống đất!

Xung quanh lập tức bị ấn nút tắm âm— Thành phố lại trống rỗng, mà trước mặt cậu chính là bà cụ áo đỏ kia.

Cậu xoa xoa mặt rồi ngẩng đầu lên. Lúc này cậu mới phát hiện ra, nhìn bề ngoài thì thấy có vẻ bà cụ đang đứng trên mặt đất, nhưng thực ra bàn chân của bà cụ còn cách mặt đất 1 cm.

Bà cụ cứ lơ lửng ở đó à?

“Gào, gào, gào! Gào cái đầu nhà cậu!” Không đợi cậu tỉnh táo lại, bà cụ đã bắt đầu hình thức tấn công bằng nước bọt. Giọng nói của bà cụ như cái chiêng bị mẻ, vang vọng trong thành phố trống rỗng: “Đã nói cậu đừng có đến nữa, cậu không sợ chết đúng không?! Ồ, còn buộc dây thừng cơ đấy, tự cho mình là thông minh, đang thả diều hả? Thằng nhóc này, tôi lại cứu cậu một mạng nữa đấy! Bây giờ cậu đúng là càng ngày càng ngu!”

Cậu nhảy dựng lên như con cá chép: “Bà cụ, tốt quá! Bà ở đây thật!”

Bà cụ rụt tay vào trong áo, đột nhiên không nói gì nữa, chỉ nghiêng đầu đánh giá cậu.

Nụ cười của Diệp Chi Du dần dần không duy trì được nữa, cậu bị nhìn đến mất tự nhiên: “Bà, bà nhìn cái gì...”

“Tôi vừa phát hiện ra, cậu cũng đẹp trai đấy. Chao ôi... Cái mặt này còn sạch hơn cả quần đùi được giặt bằng tay đấy.”

“Ặc, đang khen cháu ạ?” Cậu thấp thỏm hỏi.

“Đáng tiếc là não cũng sạch như thế.”

"..."

Quả nhiên không phải đang khen cậu...

Bà cụ híp mắt lại, phẩy phẩy bàn tay như đang đuổi ruồi: "Cậu đẹp trai, tôi còn rất nhiều việc, có việc gì thì nói đi."

"Là thế này bà ạ. Cháu—"

"Tôi họ Tôn."

Cậu ngừng lại rồi phản ứng một chút: "À, bà Tôn... Hôm qua, sau khi cháu nói chuyện với bà xong thì mọi người xung quanh cháu đều biến thành người giấy mất rồi!"

Bà Tôn chẳng kinh ngạc chút nào, chỉ híp mắt lại rồi nói: "Nhưng có ngoại lệ đúng không?"

"Đúng đúng! Cháu sống ở khu chung cư Lâm Đường. Cháu có một bạn học. Cậu ấy, tại sao cậu ấy lại không biến thành người giấy? Còn có bà cụ hàng xóm của cháu nữa. Tại sao bà ấy cũng không biến thành người giấy? Cháu... Bây giờ cháu rất sợ, không biết phải nói với cậu ấy như thế nào... Cậu ấy không giống cháu. Thần kinh cháu rất thô, nhưng cậu ấy là kiểu con gái cần được chăm sóc. Cháu sợ nói thẳng ra thì cậu ấy sẽ sợ. Hơn nữa bây giờ trong lòng cháu rất rối, cũng không rõ tình hình hiện tại là như thế nào..."

"Đợi đã, cậu vừa nói gì?" Bà cụ phản ứng chậm, cắt ngang câu nói của cậu.

"Cháu nói là cháu không biết nên nói với cậu ấy như thế nào. Chính cháu cũng vẫn..."

"Không phải. Cậu nói cậu sống ở đâu?"

“À... Khu chung cư Lâm Đường ạ.”

Bà Tôn sửng sốt một lúc, vẻ mặt khó đoán.

“Có câu hỏi gì không ạ?”

“... Hóa ra cậu đến từ nơi đó.” Bà Tôn gãi mặt mình, có hơi nghiêm túc, lại hơi mỉa mai, “Vậy thì cậu thảm rồi đó~”

“Ơ, có ý gì...”

Trực giác của cậu cảm thấy mình sắp nhận được một tin dữ mới.

Bà Tôn suy nghĩ một lúc, sau đó cau mày lại, cân nhắc thật cẩn thận lời nói của mình: “Tôi biết mảnh đất của khu chung cư Lâm Đường đó. Nó bị bao phủ bởi một vùng khí đen rất lớn...”

“Một vùng khí đen, là sao ạ...”

“Nơi đó hẳn là có một con ác linh rất lợi hại.”

“Hả?”

Diệp Chi Du không biết ác linh là cái gì, nhưng nhìn vẻ mặt nhăn nhó của bà cụ thì cậu cũng biết đó chẳng phải thứ tốt lành gì.

Bà Tôn tự lẩm bẩm: “Nói như thế nào nhỉ... Ác linh chính là kẻ đã giết người. Lúc nó tiến vào trạng thái gần chết thì sẽ biến thành ác linh. Nó giết người càng nhiều thì càng lợi hại. Khu vực đó của cậu tràn ngập khí đen... Điều này cho thấy ác linh này khá hung tàn, đã giết không ít người rồi.”

Cậu chợt bừng tỉnh và trong đầu cậu cũng chợt hiện ra một hình ảnh, “Cháu biết rồi. Ác linh chính là loại cực kỳ kinh khủng, có thể trèo xuống từ cầu thang sau đó kéo người đi!”

Mặt bà cụ co quắp lại: “Vớ vẩn. Cậu xem phim ma nhiều quá hả? Ác linh cũng giống cậu, cũng là một nửa sinh linh, vẻ ngoài cũng giống người bình thường. Cho nên những người mà cậu nhìn thấy không phải là người giấy kia, có thể là bán sinh linh, cũng có thể chính là ác linh. Theo những gì cậu nói, có tận mấy người sắp chết ở chỗ cậu đang sống, mà giấc mơ sắp chết của mọi người lại bị gộp lại với nhau. Ồ, bảo sao không gian đó lại không ổn định như vậy...”

“Vậy cho nên, những người không phải là người giấy đều đang ở trạng thái sắp chết ạ?”

“Không sai.”

“Khu vực cháu sống còn có một con ác linh rất nguy hiểm?”

“Đúng thế.” Giọng điệu của bà Tôn trở nên trầm trọng: “Ác linh chỉ có ác ý, tính tình lại hung hãn, sẽ lừa dối người khác, mê hoặc người khác. Cuối cùng sẽ giết chết người đó hoặc nhốt người đó ở trong mơ và tra tấn mãi mãi. Bây giờ chỗ kia của cậu có ác linh lợi hại như vậy, thật sự rắc rối đấy...”

“Rắc rối? Vậy bà mau đi bắt nó đi!”

“Tôi đi bắt nó?” Bà cười lạnh “Ha” một tiếng: “Cậu cho rằng tôi là ai? Cảnh sát à? Hay là một đạo sĩ ở núi Mao Sơn (*)? Tôi chỉ là một bà đồng thôi, hoặc là ở trong sinh giới, hoặc là ở trong tử giới. Loại giấc mơ sắp chết không ổn định này, tôi sẽ không đi đâu. Ngộ nhỡ các cô cậu đều chết hết thì tôi cũng sẽ bị đè chết ở trong đó.” Bàn chân mang giày đỏ dậm xuống: “Tôi sẽ không bao giờ rời khỏi ranh giới này quá 2 mét.”

(*) Núi Mao Sơn: Một ngọn núi ở tỉnh Giang Tô, Trung Quốc, được biết đến với uy danh đệ nhất trừ tà, đạo pháp thần thông quảng đại, còn lập đàn, bày trận pháp, có ảnh hưởng rất lớn đến văn hóa đạo giáo của Trung Quốc.

“Vậy, vậy chẳng lẽ cứ mặc kệ nó như thế?”

“Tất nhiên là không thể kệ nó rồi. Đúng lúc, từ đám mây đen có thể nhìn ra ác linh này còn chưa thức tỉnh. Bây giờ lại có cậu ở đó. Hiện tại, cậu có cơ hội để tiễn nó đi.”

“Sao lại là cháu tiễn nó đi? Đợi đã...” Cậu đỡ trán: “Nó chưa thức tỉnh là sao nữa ạ?”

“Nói cách khác thì là ác linh còn chưa biết mình sắp chết, lại càng không biết mình chết như thế nào. Nó vẫn đang ở trong giấc mơ vô thức, không khác gì một nửa sinh linh cả. Đương nhiên, nếu như cậu sợ thì có thể đánh cược một ván. Đánh cược cậu sẽ được cứu sống trước khi nó thức tỉnh. Nhưng tôi phải nhắc nhở cậu. Cậu ở trong mơ càng lâu thì xác suất ác linh thức tỉnh càng lớn. Khi đó, nó có thể giết chết giấc mơ sắp chết của tất cả mọi người.”

Bà cụ nói xong thì lục túi của mình rồi lấy ra một thứ màu đỏ, sau đó đưa cho cậu: “Để đề phòng, cậu cầm cái này trước đi.”

Diệp Chi Du bất an cầm lấy, chỉ thấy một thanh gỗ mỏng và ngắn được bọc trong tấm vải đỏ. Nút thắt không dài không ngắn được buộc bởi một những sợi chỉ bình thường đầy màu sắc.

“Đây là vậy kỳ lạ gì thế ạ...”

“Đây là bùa gỗ đào độc nhất vô nhị của tôi. Nếu cậu xác định được ai là ác linh thì hãy dùng tấm bùa này chạm vào người nó.

Nó sẽ được đưa đến chỗ tôi. Nhưng cậu phải cẩn thận. Bùa này chỉ có cậu mới có thể sờ được. Nếu đối phương không phải là ác linh mà sờ vào thì cũng sẽ trực tiếp bị đưa đến lối vào luân hồi. Cho nên cậu phải thận trọng."

Đợi một chút—

Diệp Chi Du rốt cuộc cũng phản ứng kịp: "Cho nên bà cũng không biết ác linh là ai hả?!"

Trọng âm nhấn mạnh vào chữ "Không".

Bà Tôn kỳ quái hét lên: "Tôi cũng không sinh sống ở nơi đó, làm sao mà biết được hả? Không phải tôi vừa mới nói là tôi không thể rời khỏi ranh giới này quá xa hả!"

Diệp Chi Du giống như đang nắm củ khoai lang nóng trong tay: "Vậy nếu cháu dùng sai thì phải làm sao?"

"Cho nên cậu nghiêm túc một chút, cố gắng hơn một chút, kiểm tra và xác minh nhiều lần vào. Nếu thật sự tìm được thì sẽ trở thành công đức vô lượng đấy."

"???" Cậu trừng mắt.

Cậu đồng ý giúp bà cụ tìm lúc nào thế?

Mà công đức là cái gì? Bà đồng cho ăn bánh vẽ (*) qua loa như thế à?

(*) Cho ăn bánh vẽ: Nghĩa bóng dùng để ví von những điều nghe hoặc nhìn thì có vẻ rất hoành tráng, tốt đẹp, hấp dẫn, nhưng thực tế chỉ là điều không có thật hoặc khó có thể xảy ra.

Bà Tôn đúng lúc bổ sung thêm một câu: "Công đức là điều tốt, sẽ mang lại lợi ích cho vợ con và thế hệ sau của cậu. Cả nhà cùng

được hưởng phúc."

Cậu lại động tâm rồi...

Hiểu rồi. Chiêu Chiêu cưới cậu sẽ được hưởng phúc...

Bà Tôn nheo mắt lại rồi thở dài: "Đương nhiên, về mặt tình cảm mà nói thì không có bất kỳ bà đồng nào nguyện ý để ác linh trở lại nhân gian cả. Cậu cũng có thể đánh thức những cư dân mà cậu cho là vô tội, giúp cậu tìm được ác linh."

"Tìm được ác linh, sau đó tiễn nó đi là cháu có thể cứu sống tất cả mọi người ở đó?"

"Không sai. Nhưng mà các cậu đang chia sẻ giấc mơ sắp chết với nhau. Ác linh chắc chắn sẽ có một ít ký ức chung với các cậu, sẽ mê hoặc các cậu. Theo tôi được biết thì ác linh còn rất biết tạo ra ảo ảnh. Cho nên vẫn là câu nói kia, cậu phải cực kỳ cẩn thận mới được."

Diệp Chi Du gần như suy sụp: "Vậy các bà thì sao? Không làm việc ạ?"

"Cậu thì biết cái gì! Gần đây chúng tôi thật sự rất bận rộn..." Bà cụ áo đỏ dừng lại một lát, như thể có điều muốn nói, nhưng lại nuốt trở về: "Được rồi. Cậu đúng là kiểu thẳng thắn đến mức ngu ngốc. Loại chuyện sống chết này cậu biết càng ít càng tốt. Đừng có để đến lúc đã không tìm được ác linh, lại còn bị nó dụ nói ra những lời không nên nói. Vậy thì những người là một nửa sinh linh kia đều sẽ vô cùng thê thảm đó."

Thừa dịp cậu còn đang ngẩn người với vẻ mặt ngu ngốc, bà Tôn duỗi cánh tay ra, lộ ra một chiếc đồng hồ vàng cực lớn trên cổ tay, vẻ mặt không vui nói: "Không nói nhảm với cậu nữa. Tôi phải đi làm rồi."

Diệp Chi Du chết lặng. Có đồng hồ vàng cực lớn, còn phải đi làm, không phải là vội vàng đi chấm công đấy chứ!

Bà Tôn liếc mắt nhìn cậu: "Tôi đoán là chẳng bao lâu nữa thì cậu sẽ lại đến tìm tôi để hỏi mấy câu hỏi thôi. Nếu cậu muốn đến thì cứ đến tiệm bánh ngọt này. Nhớ kỹ, chỉ cần cầm bùa của tôi rồi vẩy mấy cái là tôi có thể nhìn thấy cậu. Nhưng cậu tuyệt đối không nên vượt qua ranh giới này nữa. Buộc dây thừng cũng không được. Trừ khi cậu chán sống."

Nói xong, bà cụ lùi lại hai bước rồi biến mất vào trong không trung.

Tiếng ồn ào náo nhiệt và những người giấy đã quay trở lại— Trời đã tối, đèn đường đã bật, đường phố cũng trở nên nhộn nhịp.

Chỉ còn lại tấm bùa màu đỏ trong tay đang nhắc nhở "Trọng trách" mà Diệp Chi Du đã chấp nhận.

Não cậu đã tan thành đậu phụ rồi.

Vốn dĩ cậu đã sắp chấp nhận sự thật rằng mình có thể sắp chết rồi. Sắp chết cũng không sao hết. Cậu vẫn còn chấp niệm rất mạnh mẽ. Chấp niệm của cậu chính là Bạch Chiêu Chiêu. Bởi vì khi cậu nhìn thấy cô thì sẽ trở nên vô cùng xúc động, trái tim cũng đập rất mãnh liệt.

Trái tim đập mãnh liệt, rõ ràng đó là điều kiện tất yếu để có thể sống sót.

Nhưng hôm nay, cậu đột nhiên biết được khu vực này không chỉ là giấc mơ sắp chết của một mình cậu. Nơi này còn có rất nhiều giấc mơ sắp chết của những người là một nửa sinh linh, trộn lẫn vào nhau. Còn có một con ác linh...

Ác linh này rất hung hăng và quỷ quyệt, còn biết lừa dối con

người, biết tạo ảo ảnh, còn có thể giết rất nhiều người...

Cho dù giả sử cậu được cứu sống, vậy còn Bạch Chiêu Chiêu thì sao? Những người còn sống khác thì sao?

Chương 24: Làm hòa

Cậu thẫn thờ quay về cổng trường.

Rẽ trái ở cổng trường chính là phố ăn vặt. Đám người giấy hẳn là đã bày xong quầy hàng, đang xào nấu đồ ăn rồi. Một làn khói lửa nhân gian bay lên không trung, cuồn cuộn dưới ánh đèn đường.

Trước hôm nay, cậu chưa từng để ý đến những người ở ven đường này.

Bọn họ tựa như NPC trong cuộc đời cậu. Họ tồn tại mỗi ngày, nhưng trừ khi mua đồ ăn ra thì cậu sẽ chẳng bao giờ để ý đến họ nhiều hơn.

Bây giờ, bọn họ có vẻ thật sự trở thành NPC rồi.

Nếu như có thể tỉnh lại, cậu muốn đến phố ăn vặt và gọi một phần cơm hầm thịt nóng hổi...

Cậu đang buồn thì—

“Diệp Chi Du!” Giọng nữ trong trẻo vang lên. Cậu vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy Bạch Chiêu Chiêu đang vui mừng chạy về phía mình.

Không giống với đám người giấy xám xịt trong bóng tối, sắc mặt cô gái trắng nõn hồng hào, cười đến nỗi hai mắt cong cong, trên người cô tựa như có một luồng sáng trắng dịu nhẹ.

Quá xinh đẹp, quá đáng yêu... Ở thế giới tối tăm này gặp được sự tốt đẹp như vậy, cậu suýt thì không khống chế được mà ôm lấy cô rồi khóc lớn một trận!

Nhưng mà...

Cậu lại ngây ra.

Một ý nghĩ quỷ dị xuất hiện.

Cô, cô có thể là ác linh không?

Cho dù bản thân Chiêu Chiêu không phải là ác linh, nhưng ác linh có thể biến thành dáng vẻ của cô không? Hoặc là nó có thể tạo ra ảo ảnh để mê hoặc cậu không?

Cậu nghĩ thầm, Chiêu Chiêu vẫn luôn là một cô gái lạnh lùng và kiêu ngạo, sao có thể nhiệt tình với mình như vậy được?

Thấy cô chạy đến, Diệp Chi Du ngược lại sợ hãi lùi về phía sau hai bước. Người giấy xung quanh còn đang lén lút liếc nhìn bọn họ. Ánh mắt đó khiến người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Trong lúc đối thoại hỗn loạn, Bạch Chiêu Chiêu đột nhiên vươn tay kéo cậu.

Cậu sợ tới mức dựng tóc gáy, vung tay lên theo phản xạ có điều kiện—

Cô gái dễ dàng bị đẩy ngã trên mặt đất, còn hét lên một tiếng chói tai.

“Này! Cậu làm gì thế!” Một tiếng quát lớn vang lên. Một cảnh sát béo đang chạy về phía này.

Trong lúc hỗn loạn, cậu ôm đầu chạy đi.

Đến khi lấy lại được tinh thần thì cậu đã quay trở về tiệm bánh ngọt lần nữa rồi!

Nhân viên cửa hàng Mộc Lăng thấy cậu quay lại cũng chẳng hề có phản ứng gì, vẫn máy móc đặt bánh ngọt mới làm xong vào trong tủ kính.

Cậu giơ bùa gỗ đào lên, xấu hổ gọi: “Bà Tôn, bà có nghe thấy không?”

2 giây sau, dường như sợ cậu lại ngu ngốc đi vào một thế giới khác, bà Tôn rất nhanh đã xuất hiện.

Tuy rằng hai người mới không gặp nhau được có 1 tiếng, nhưng bà Tôn giống như đã trải qua một trận ác chiến, vẻ mặt không tốt, tóc càng thêm bù xù, vẻ mặt thì mệt mỏi.

“Bà ơi, bà làm sao thế? Sao lại tiều tụy như vậy?”

“Liên quan quái gì đến cậu...” Bà Tôn cau có: “Tôi biết ngay mà, chưa được một lúc mà cậu đã trở lại tìm rồi...”

Cậu vội vàng nói: “Cháu có một câu hỏi liên quan đến ác linh... Cháu muốn hỏi là có phải nó có thể biến thành bộ dạng của người khác không ạ? Nếu nó biến thành người khác để mê hoặc cháu thì cháu phải làm thế nào?”

Bà Tôn ghét bỏ nhìn cậu: “Chậc, trí tưởng tượng thật phong phú... Tôi đã nói rồi. Ác linh cũng là người sống dở chết dở. Cậu cho rằng nó là Tôn Ngộ Không à, lại còn biến thành bộ dạng người khác?”

Diệp Chi Du nghe được ba chữ “Tôn Ngộ Không” từ miệng bà cụ thì rất muốn cười, lại thuận miệng hỏi: “Bà cũng biết Tôn Ngộ Không ạ?” Cậu dừng lại 1 giây rồi đột nhiên hiểu ra: “Cháu hiểu

rồi! Nó thật sự đại náo địa phủ. Bà đã gặp nó!"

Bà Tôn khó hiểu mà nhìn cậu chằm chằm: "Đã rất lâu rồi tôi chưa thấy ai mang bốn chữ "Tôi là đồ ngu" viết thẳng lên mặt như cậu cả."

"Vậy sao bà lại biết Tôn Ngộ Không..."

"Bởi vì tôi cũng xem TV."

Diệp Chi Du sửng sốt, vẻ mặt trở nên xấu hổ: "À, cháu còn tưởng là..."

"Cho nên rốt cuộc là cậu muốn hỏi ác linh có thể biến hóa hay không, hay là cậu muốn gặp Tôn Ngộ Không?!"

"Cháu không muốn gặp Tôn Ngộ Không. Cháu, cháu chỉ hỏi một câu này thôi..."

"Thế thì tôi lạy cậu đấy. Nếu cậu thật sự muốn tìm ác linh thì hãy dùng đầu của mình đi. Ác linh giết rất nhiều người, sẽ không để lại dấu vết, cũng sẽ không có gì bất thường cả. Thay vì giống như con ruồi không đầu bay loạn khắp thế giới rồi vo ve bên cạnh tôi, thì sao cậu không đi điều tra rồi hỏi một số câu hỏi quan trọng đi hả?"

Giọng điệu của bà Tôn nghe như có thể hộc máu bất cứ lúc nào. Diệp Chi Du lại mừng rỡ như điên. Nếu như vậy thì Bạch Chiêu Chiêu chắc chắn không phải là ác linh. Bởi vì cô chỉ là một học sinh, hơn nữa, cô còn mới chuyển tới đây không lâu.

Nói cách khác, cậu chẳng những đã biết ác linh sẽ không thể biến hình, mà cậu còn loại trừ được một người ra khỏi danh sách ác linh?!

Chuyện sau đó không cần Diệp Chi Du phải nhiều lời. Cậu cho

rằng mình chỉ cần giải thích thật rõ ràng là được. Nhưng sau tối hôm đó, Bạch Chiêu Chiêu thật sự hận cậu. Cho dù cậu có quấn chặt lấy cô như thế nào thì cô cũng không thèm để ý tới cậu.

Căn phòng yên tĩnh đến xấu hổ.

Nghe cậu giải thích xong, cô gái vẫn không có phản ứng gì.

Cô đứng ở lối ra vào, đầu hơi ngẩng lên, là một loại tư thái cao ngạo, tuyệt đối không thỏa hiệp.

Bạch Chiêu Chiêu hiển nhiên coi cậu là một tên khốn, muốn dùng thái độ như thế này kéo dài với cậu cho đến khi cảnh sát Thạch đến.

Diệp Chi Du không ngờ rằng cô vẫn không thèm để ý, nên cậu luống cuống nói: "Cậu không tin tớ à? Đừng nói là cậu không tin, đến chính tớ cũng cảm thấy hoang đường... Nhưng những gì tớ nói đều là sự thật! Tớ định nói cho cậu từ lâu rồi, nhưng lại sợ cậu cho rằng tớ là kẻ điên. Cho nên tớ định mang cậu đi gặp trực tiếp bà Tôn. Tớ biết cậu sẽ sợ, nhưng bây giờ đã như thế rồi... Tớ sắp chết, cậu và cảnh sát Thạch cũng thế. Bây giờ tớ đã nói thật với cậu rồi, cậu sẽ sớm bước vào giấc mơ có ý thức và gặp gỡ rất nhiều người giấy... Vì thế cậu sẽ không gặp mẹ mình trong một thời gian dài, nếu như mẹ cậu chính là chấp niệm của cậu thì cậu chỉ cần nghĩ đến bà ấy, nhất định sẽ có thể sống sót."

Nói khô cả cổ, nhưng cô gái vẫn lạnh mặt như cũ.

Giọng điệu cậu càng ngày càng ủ rũ: "Xin lỗi. Tớ thật sự đã muốn tìm một cơ hội để giải thích sớm hơn một chút, nhưng cậu cứ luôn không để ý đến tớ..."

"Ồ." Bạch Chiêu Chiêu rốt cuộc cũng bị kích thích, cô tỏ vẻ châm chọc, cẩn thận nói: "Trách tớ?"

Giống như tất cả những người bạn trai trên thế giới khi bị bạn gái thẩm vấn, Diệp Chi Du vẫn toát mồ hôi lạnh và dựng tóc gáy. Mặc dù cậu chưa từng yêu đương, nhưng cũng biết đây chắc chắn là một câu hỏi nguy hiểm!

Thì ra người sắp chết cũng sẽ đổ mồ hôi lạnh. Bạch Chiêu Chiêu nhìn có vẻ là một cô gái dịu dàng, vậy mà cô cũng có thể có sức uy hiếp lớn như thế.

Cậu lau trán, áp lực nói: "Tất nhiên là trách tớ rồi. Do tớ ngốc, chưa kịp làm rõ đã đẩy cậu..."

"Chuyện ma quỷ vớ vẩn này đừng nói năng tùy tiện. Tớ thật sự không muốn để ý đến cậu." Khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của cô hình như càng tức giận hơn.

"Những gì tớ nói đều là thật mà..."

Bạch Chiêu Chiêu uể oải, không kiên nhẫn mà thở dài, tựa hồ đang nói, sao mình lại có thể thích một nam sinh ngốc nghếch như thế được chứ.

Diệp Chi Du vắt hết óc, lại hỏi tiếp: "Chẳng lẽ bên cạnh cậu không xảy ra chuyện lạ gì à? Không phải cậu còn hỏi tớ có tin có quỷ không à? Hơn nữa, sở dĩ tớ đoán được cảnh sát Thạch sẽ đến là bởi vì có lẽ trong đồn công an chỉ có một mình ông ấy là người sống..."

Lần này, vẻ mặt cứng ngắc của Bạch Chiêu Chiêu hơi thả lỏng một chút, rốt cuộc cô cũng chịu nhìn về phía cậu.

Tiếng khóc trong đêm...

Những người rơi xuống...

Bóng đen ở nhà bà Vương...

Còn có những cuộc điện thoại kỳ lạ...

Chẳng lẽ thật sự giống như Diệp Chi Du nói, cô sắp chết?

"Bang bang." Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên.

Bạch Chiêu Chiêu nhìn qua mắt mèo rồi nhanh chóng mở cửa— Cảnh sát Thạch đang đứng ở cửa.

Nhìn thấy hai kim đồng ngọc nữ đứng cùng một chỗ, cảnh sát Thạch hơi nhíu mày, trêu tức nói: "Làm hòa rồi à?"

Bạch Chiêu Chiêu cứng rắn nói: "Không phải làm hòa, là mẹ cháu mất tích rồi, điện thoại cũng không gọi được. Nhờ chú giúp cháu mau chóng tìm được bà ấy."

Diệp Chi Du cũng vội vàng nói: "Cháu có thể giải thích!"

Lần này cậu nói ngắn gọn hơn chút. Quan trọng nhất là để Thạch Dũng hiểu rõ tình hình hiện tại và đánh thức ông ấy.

"Trước mắt, cháu chỉ mới xác định được cảnh sát Thạch và Chiêu Chiêu không phải là ác linh. Nếu cảnh sát Thạch không tin lời cháu thì có thể đi tra, nhưng khẳng định là sẽ không tra được gì. Điện thoại chỉ có thể liên lạc được với bán sinh linh trong mơ, còn không thì nó chẳng khác gì cục gạch cả. Cháu đã thử rồi. Bất luận thế nào, mọi người nhất định phải giữ bí mật. Chúng ta phải cùng nhau tìm được ác linh, để nó chạm vào nút thắt trên tấm bùa này. Bằng không, tất cả chúng ta sẽ chết ở chỗ này."

Bạch Chiêu Chiêu cúi đầu xuống. Một mặt, cô cảm thấy lời nói của Diệp Chi Du có phần đáng tin là bởi vì đủ loại chuyện lạ đã

xảy ra. Một mặt khác, cô lại không chịu tin rằng mình sẽ không thể gặp mẹ mình trong một thời gian dài.

Mà Thạch Dũng đang ôm cánh tay mập mạp của mình, vẻ mặt u sầu.

Ông ấy đang nghĩ đến chuyện Từ Sĩ Hưng gặp quỷ, cũng nghĩ đến chuyện quái dị mình gặp phải.

Bây giờ, Diệp Chi Du lại kể một câu chuyện mới về quỷ.

Nếu Diệp Chi Du và Từ Sĩ Hưng không đồng thời phát điên, thì độ tin cậy của câu chuyện quỷ này ít nhất là 60%.

Ông ấy trầm tư một lát rồi tò mò hỏi: "Vậy cậu cũng không thân với tôi, sao biết tôi không phải là ác linh?"

Diệp Chi Du rất kinh ngạc, hỏi ngược lại ông ấy: "Chú không phải là cảnh sát à?"

Nhất thời, Bạch Chiêu Chiêu đang hồn bay phách lạc cũng phải ngẩng đầu lên, kinh ngạc với sự đơn thuần của cậu: "Bà cụ nói cảnh sát thì không phải là ác linh à?"

"A..." Cậu đứng hình.

Cảnh sát cũng có người xấu à?

"Chậc..." Bạch Chiêu Chiêu nhìn thấu suy nghĩ của cậu, thẳng thừng nhỏ giọng khinh bỉ.

Về mặt tình cảm, cô vẫn bài xích cậu.

Sắc mặt Diệp Chi Du đột nhiên đỏ bừng lên: "Đương nhiên còn có nguyên nhân khác. Hôm đó không phải chú ra mặt giúp Chiêu Chiêu à. Gặp chuyên bất bình rút đao tương trợ, cháu cảm

thấy chú nhất định là một cảnh sát tốt."

Vẻ mặt Thạch Dũng kỳ quái: "Tốt hay xấu cũng chỉ là sự đánh giá trong lúc nhất thời mà thôi. Một người có lòng nhiệt tình cũng có thể dùng những lời nói khó nghe để chửi bới mọi người trên mạng..."

Ông ấy dừng lại rồi lắc đầu: "Quên đi, cậu nói cũng đã nói rồi, có hối hận cũng chẳng có ích gì. Nhưng tôi tự cảm thấy mình không phải là ác linh. Tôi là một cảnh sát đi sớm về trễ, để cho tôi đi giết người thì tôi cũng không có thời gian..."

Bạch Chiêu Chiêu cẩn thận mở miệng: "Có lẽ đó chỉ là do chú không nhớ rõ."

"Ồ, cháu gái bắt đầu nghi ngờ chú à?" Thạch Dũng rộng lượng mỉm cười.

Cô đỏ mặt: "Không không... Ý cháu là, nếu lời Diệp Chi Du nói là thật thì trừ cậu ấy ra, tất cả chúng ta đều có hiềm nghi..."

Thạch Dũng thuận theo hỏi: "Vậy hai đứa cũng không rõ chuyện quá khứ à?"

Hai người nhìn nhau rồi cùng nhau lắc đầu.

Thạch Dũng khẽ nhíu mày: "Tôi cũng vậy. Sao lại biến thành như thế này, một ít đầu mối cũng không có. Nhưng tôi có một loại cảm giác rất kỳ lạ." Ông ấy che ngực: "Tôi luôn cảm thấy có một chuyện rất quan trọng, nhất định phải mau chóng nhớ ra mới được. Hơn nữa, khi tôi cố gắng nghĩ như vậy thì tim sẽ đập rất nhanh."

Diệp Chi Du hiểu ra: "Chuyện đó nhất định là chấp niệm của chú!"

Ông ấy gật đầu: “Có lẽ vậy. Nếu cậu trực tiếp nói những lời này với tôi thì có lẽ tôi sẽ cho rằng cậu điên rồi. Nhưng bây giờ tôi đã tin một chút rồi. Dù sao thì bây giờ cháu gái, cậu và tôi về đồn công an trước đã, giúp cháu tìm mẹ xem sao.”

Ánh mắt Bạch Chiêu Chiêu sáng lên, tràn đầy hy vọng mà gật đầu.

Diệp Chi Du muốn nói lại thôi, nhịn xuống không nói rằng “Chắc chắn sẽ không tìm được”.

“Cậu học sinh, cậu cũng đi với tôi đi.” Ông ấy nhìn Diệp Chi Du, giọng điệu nghiêm khắc hơn: “Cần phải xác định rằng cậu không ăn nói linh tinh mới được.”

Khi ba người cùng đi ra khỏi khu chung cư Lâm Đường, Thạch Dũng và Bạch Chiêu Chiêu ngay lập tức biết rằng Diệp Chi Du không điên.

Hai người giống như đột nhiên bơi lên khỏi mặt nước, phá vỡ mặt nước dày đặc; lại giống như xuyên lớp qua sương mù của mộng cảnh. Mọi thứ xung quanh trở nên rõ ràng và quỷ dị.

Trên đường, ánh nắng trắng sáng, bóng tối u ám, những người qua đường kia lại không có một người sống nào...

Giống như người giấy được bày biện trong linh đường đã sống dậy. Tròng mắt đen thô ráp đảo quanh trên tờ giấy, trên mặt còn nở nụ cười quái dị và cứng ngắc, không hề có sức sống. Toàn bộ con phố giống như buổi biểu diễn múa rối, khiến người ta dựng tóc gáy—

Những người giấy đang hoạt động trong hoàn cảnh thế giới đầy tiếng ồn ào và nhộn nhịp.

Cảnh tượng này thật sự quá dọa người. Bạch Chiêu Chiêu sợ hãi,

khẽ kêu lên một tiếng, mắt bị Diệp Chi Du che lại.

“Quen rồi sẽ không sao nữa. Chúng nó đều rất ngốc, sẽ không sao đâu.”

2 giây sau, cô lấy lại tinh thần, đẩy tay cậu ra, hơi nâng cao giọng: “Cần cậu lo à.”

Vẻ mặt Diệp Chi Du đột nhiên bị tổn thương.

Thạch Dũng đang suy sụp tinh thần nên không để ý đến tình tiết nhỏ giữa hai người.

Biết mình thật sự đang hấp hối, đối với con người thì điều đó có kích thích quá lớn. Dù sao thì con người cũng có nỗi sợ cái chết một cách tự nhiên. Coi như là ông ấy thì cũng không tránh khỏi việc sợ hãi.

Ông ấy khẽ cắn môi, không cam lòng. Ông ấy có dự cảm rằng đáp án mình muốn tìm ở ngay trong đồn công an.

Ông ấy nói với Bạch Chiêu Chiêu: “Cháu gái, nếu cháu sợ thì ở lại khu chung cư với cậu học sinh đi. Đưa số điện thoại của mẹ cháu cho chú. Chú sẽ đi kiểm tra giúp cháu.”

Bạch Chiêu Chiêu quả thật không dám nhìn những người giấy đáng sợ trên đường, nên cô vội vàng gật đầu, sau đó lấy giấy bút ở trong cặp ra rồi viết số điện thoại của mẹ. Tuy rằng cô đã mơ hồ biết được mình và mẹ quả thật không ở trong cùng một thế giới, nhưng cô vẫn chan chứa nước mắt, khẩn khiết nói: “Chú Thạch, vậy nhờ chú. Chú, chú cũng chú ý an toàn...”

“Được. Yên tâm đi.” Thạch Dũng suy nghĩ một lát rồi nói thêm: “Dù đi đâu thì cháu cũng nhất định phải cùng bạn học này ở cùng một chỗ. Chờ chú trở về.”

Lần này, Bạch Chiêu Chiêu dừng lại một lúc rồi mới gật đầu: "Vâng."

Thạch Dũng đi rồi.

Hai người về nhà của Diệp Chi Du. Lần này, Bạch Chiêu Chiêu không từ chối lời mời của Diệp Chi Du nữa, cô cứ ngơ ngác như thế mà ngồi trên sô pha.

"Cậu uống trà không?" Cậu lại hỏi, giọng điệu lấy lòng.

Thấy cậu như vậy, cô lại cảm thấy mình phản ứng hơi thái quá rồi, nên cô ngượng ngùng nói:

"Vừa nãy... Là do tớ quá kích động. Xin lỗi..."

Chương 25: Động lòng

“Không sao, đều tại tớ. Trước đó nói rõ ràng với cậu sớm hơn chút là tốt rồi.”

Cậu cười, thật sự không để ý chút nào, sau đó cậu đứng dậy đi pha trà cho cô.

Cô nhìn quanh bốn phía rồi hỏi: “Chúng ta đều sắp chết rồi, còn cần uống trà à?”

“Sao không thể chứ? Vẫn còn vị giác mà. Mấy ngày nay tớ đã thử rồi. Không ăn không ngủ thật ra sẽ không ảnh hưởng gì cả, nhưng sẽ cảm thấy miệng không có mùi vị, sẽ cảm thấy nhàm chán.”

Nói xong, cậu mang cốc trà nóng ra. Bàn tay to và khoẻ của cậu khiến cho chiếc cốc màu xanh giả gốm Nhữ diêu (*) trông càng thêm nhỏ bé đến đáng thương: “Uống trà nóng sẽ có cảm giác mình còn sống. Trà nhà tớ đều rất ngon.”

(*) Gốm Nhữ diêu: Một trong ngũ đại danh diêu được các học giả Trung Quốc ghi nhận và rất hiếm, được sản xuất dưới thời nhà Tống, có màu men lam “Trứng ngỗng” nhạt khác biệt.

Bạch Chiêu Chiêu nhận lấy.

Trong hương trà, vẫn có thể cảm nhận được độ ấm trong lòng bàn tay mình, cô không khỏi lẩm bẩm:

“Giống như nằm mơ vậy. Trong mơ cũng sẽ bị bỏng, từ trên tầng rơi xuống cũng có thể cảm nhận được sự mất trọng lượng...”

Diệp Chi Du thăm dò vẻ mặt cô, lại nghĩ đến vừa rồi cô còn áy náy. Cậu thừa nước đục thả câu, cảm thấy đây chính là cơ hội tốt để cầu xin sự tha thứ từ cô, thành khẩn nói: “Bây giờ cậu không trách tớ nữa chứ... Lúc đó tớ rất rối, đầu muốn nổ tung luôn rồi, không ngờ lại đẩy ngã cậu. Rất xin lỗi...”

Bạch Chiêu Chiêu nhìn lòng bàn tay mình. Nhớ đến ngày đó khi cô bị đẩy ngã, bàn tay đã bị xước một vết.

Bây giờ, trong lòng bàn tay trắng nõn mềm mại của cô chẳng còn dấu vết gì cả.

Nếu cô có thể phát hiện ra có chuyện không ổn từ sớm hơn thì có phải cô có thể nhanh chóng tỉnh lại từ trong giấc mơ vô thức hay không?

Nhưng trong lòng cô vẫn còn khúc mắc:

“Chẳng lẽ không phải bởi vì nghe thấy những lời khó nghe kia nên cậu mới không để ý đến tớ à?”

“Những lời khó nghe gì?”

“Người của lớp tớ... Bọn họ sẽ bịa ra những lời rất khó nghe. Không phải Con Gián đi tìm cậu nói chuyện à?”

“À, chuyện đó à... Cho nên tớ đã đánh cậu ta rồi. Tớ không hối hận chút nào! Con Gián là đồ miệng bẩn. Tớ phải dạy cho cậu ta một bài học!”

Bây giờ Bạch Chiêu Chiêu mới nhìn thẳng vào cậu, vẻ mặt giãn ra: “Thì ra là như vậy...”

“Nếu cậu vẫn chưa hết giận thì tớ lại đi đánh bọn họ!” Cậu xắn tay áo lên, cơ bắp trên cánh tay hiện ra, tràn đầy năng lượng và vẻ đẹp: “Đánh bọn họ mười cái cũng không thành vấn đề.”

Bạch Chiêu Chiêu cúi đầu cười, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tớ không muốn bảo cậu đi đánh nhau, loại người như vậy không đáng để cậu lãng phí thời gian đâu.”

“Vậy, vậy cũng tốt. Tớ nghe lời cậu. Cậu yên tâm... Tớ không phải loại thiểu năng nghe người khác nói dăm ba câu là dao động đâu. Trong lòng tớ, cậu chính là cô gái tốt nhất trên thế giới này. Đợi tốt nghiệp xong, chúng ta có thể cùng đi gặp bạn bè của tớ và bạn bè của cậu! Những người trong lớp cậu, sau này tớ sẽ không bao giờ nói chuyện với bọn họ nữa.”

Cậu kích động nói, lỗi tai đỏ bừng lên.

Điều này rõ ràng là quá nhanh, chỉ thiếu chiếc mỗi nhẫn kim cương trên tay nữa thôi. Diệp Chi Du cảm thấy mình quá thẳng thắn, nên cậu nhanh chóng ngậm miệng lại.

Chắc là do chấp niệm quấy phá, nên cậu mới si mê Bạch Chiêu Chiêu như thế.

Bạch Chiêu Chiêu ngại ngùng, nhưng cô vốn là người chu đáo, bởi vì sợ cậu xấu hổ nên cô đổi chủ đề: “Cậu có biết ngoại trừ tớ và cảnh sát Thạch ra, còn ai có trạng thái giống chúng ta không?”

Cậu không cần suy nghĩ mà đã nói: “Trong trường học chúng ta còn có một người, là Chu Lạc Nhiên.”

“...”

Nụ cười trên mặt cô gái biến mất.

Diệp Chi Du nhíu mày, nhớ lại: “Nhắc đến cũng lạ. Hôm đó Chu Lạc Nhiên chặn tớ ở cổng trường, tớ thấy được trạng thái của cậu ta, là một người giấy nửa trong suốt. Điều này có nghĩa là sức sống của cậu ta không mạnh lắm... Nhưng sau đó khi tớ gặp lại cậu ta thì cậu ta đã trở thành người rồi, rất rõ ràng.”

Bạch Chiêu Chiêu đại khái có thể hiểu được trạng thái “Rõ ràng” mà cậu nói là gì: “Cho nên... có phải đúng như lời bà Tôn nói, có người cũng đang cứu cậu ta không?”

“Có lẽ thế. Cũng có thể là cậu ta đã tìm được chấp niệm...”

“Bảo sao gần đây cậu ta hơi kỳ lạ...” Cô thở dài: “Cậu ta đột nhiên rất ân cần với tớ. Tớ còn tưởng cậu ta đang có ý đồ gì đó chứ.”

Diệp Chi Du chua lè nói: “Không có gì lạ cả. Tớ nghe bạn bè nói rằng cậu ta vẫn luôn thích cậu. Chắc chắn cậu cũng là chấp niệm của Chu Lạc Nhiên, không cần phải suy nghĩ cũng biết.”

“Cũng?” Cô bắt được từ khóa.

Diệp Chi Du không nói nữa.

May mà Bạch Chiêu Chiêu đủ thông minh, ngay lập tức hiểu được từ “Cũng” này đang chỉ ai.

Cô ngượng ngùng, vội vàng đánh lạc hướng: “Không đến mức đó đâu. Tớ và cậu ta còn chẳng nói được mấy câu với nhau...”

Im lặng một lúc, cô lại nói: “Bỏ đi. Chuyện này rất dễ kiểm chứng. Chúng ta đi tìm cậu ta nói chuyện là được...”

Giọng nói của cô ngừng lại. Thấy Diệp Chi Du đang ngơ ngác nhìn mình, mắt trợn trừng lên.

“Cậu nhìn gì?” Cô sờ mặt mình: “Trên mặt tớ có cái gì hả?”

“Không, không...”

Cậu nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Diệp Chi Du, mày thật đáng chết. Đừng có động tí là nhìn chằm chằm người ta rồi ngẩn người giống như thằng ngốc được không hả? Thật đáng xấu hổ!

Bạch Chiêu Chiêu lại hé miệng cười, thấp giọng nói: “Thì ra cậu là như thế này.”

“Ặc, như thế nào?”

“Hơi đáng yêu...”

Những lời này có lực sát thương quá lớn, cậu lập tức không chống đỡ được mà quỳ rạp trên mặt đất, vẻ mặt vừa sảng khoái vừa đau khổ, ôm lấy trái tim mình: “Không được. Đừng, đừng nói như thế... Tim tớ sắp nổ tung rồi...”

“A! Xin lỗi!” Bạch Chiêu Chiêu cũng hoảng sợ, nhanh chóng đỡ lấy cậu: “Vậy, vậy phải làm sao bây giờ? Chúng ta nói chuyện khác đi! Ví dụ như... Ví dụ như...” Cô cực kỳ hoảng loạn: “A, tớ nghĩ ra rồi. Chúng ta không thể ngồi chờ chết được. Không phải bà Tôn đã nói rồi à? Tất cả bán sinh linh hoặc là ác linh, hoặc là người bình thường. Thật ra có thể nhân lúc chú Thạch đang ở đồn công an, chúng ta đến trường một chuyến xem có còn bán sinh linh nào nữa không. Như vậy sẽ thuận tiện cho chúng ta khoanh vùng phạm vi vào một người trước, đúng không?”

Hơi thở của Diệp Chi Du dần ổn định lại. Cậu nghe lời cô nói, trấn an nhịp tim đang đập điên cuồng của mình: “Nhưng mà không phải cậu vẫn còn sợ những người giấy kia à?”

“Nhưng tớ sẽ phải học cách đối mặt, không phải à?”

“Được rồi...” Cậu khó khăn đứng dậy, dần dần cảm thấy khá hơn một chút: “Thật ra mấy ngày nay tớ đều nghiêm túc quan sát. Bán sinh linh cũng không nhiều. Người tớ biết chỉ có cậu, Chu Lạc Nhiên, cảnh sát Thạch, bà Vương, còn có chú Quan ở tầng dưới nữa... Nhưng nếu cậu không yên tâm thì chúng ta có thể đến trường kiểm tra lại...”

Bạch Chiêu Chiêu yên lặng ghi nhớ một lượt những người này: “Vậy bây giờ chúng ta đi kiểm tra lại một lần nữa đi. Đi sớm về sớm, lại kiểm tra xem khu chung cư của chúng ta còn có bán sinh linh nào nữa không.” Cô nói xong thì định đi ra mở cửa.

“Này, đợi một lát...” Diệp Chi Du tiến lên một bước rồi lấy khăn quàng cổ màu đỏ trên giá treo quần áo xuống: “Cậu, cậu có nhận chiếc khăn quàng cổ này không?”

-

Tại trạm xe bus. Bạch Chiêu Chiêu và Diệp Chi Du, một người quấn khăn quàng cổ màu đỏ, một người quấn khăn quàng cổ màu đen, đứng ở giữa một đám người giấy đang chờ xe bus.

Trong mộng cảnh dường như không có hai ngày nghỉ cuối tuần. Lúc này, trên đường vẫn có rất nhiều người giấy. Phần lớn họ đều đi lại rất thong thả, mặc những bộ quần áo giản dị, mang theo giỏ đựng rau hoặc túi giấy. Vừa nhìn đã biết là các cô chú đi mua đồ ăn.

Các cô chú nhìn hai người bọn họ, sau đó châu đầu ghé tai với nhau. Giống như người bình thường đang bàn luận về học sinh trốn học.

Nhưng Bạch Chiêu Chiêu chẳng còn tâm trí nào để quan tâm

đến loại lời đồn nhảm này nữa. Bởi vì cô đã đánh giá quá cao về sức chịu đựng của mình rồi, cô vẫn hơi sợ hãi.

Bây giờ cô có thể hiểu được nỗi sợ hãi của Diệp Chi Du rồi. Một khi nhìn rõ ảo giác của thế giới này thì tất cả mọi thứ xung quanh giống như trong nhà ma đáng sợ... Người giấy mặc quần áo giấy mới tinh, con ngươi đen như mực đang chuyển động. Ngay cả các tòa nhà xung quanh cũng trở nên cũ kỹ. Những người giấy đang chuyển động trong không gian tối tăm...

Thỉnh thoảng, có người giấy sẽ lặng lẽ không một tiếng động đi ra từ phía sau cô, khiến cô giật mình, cũng làm cho người giấy sợ tới mức trừng mắt — Hai chấm mực đột nhiên to lên gấp đôi.

Lúc trước Diệp Chi Du là người duy nhất tỉnh táo ở trong mơ, lại không bị loại hoảng sợ và sự cô đơn này dọa đến phát điên.

Bỗng nhiên, trên đỉnh đầu cô vang lên giọng nói của chàng trai:

“Nếu cậu sợ thì cứ nhìn tớ là được.”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy cậu mỉm cười và cúi đầu xuống nhìn mình: Tràn đầy sức sống, trong đôi mắt sâu thẳm sáng ngời của cậu phản chiếu lại bóng dáng nhỏ bé của cô.

Đột nhiên, ánh mặt trời trắng bệch trở nên rực rỡ, người giấy đáng sợ cũng trở nên đáng yêu hơn.

Cô tỏ vẻ kiên cường rồi nói: “Nhìn nhiều là quen thôi.” Lại nhỏ giọng nhấn mạnh: “Nhìn tớ gầy thế thôi chứ tớ không yếu ớt như vậy.”

Cậu cũng nghiêm túc trả lời: “Tớ biết. Tớ chỉ tìm lý do để cậu nhìn tớ thôi.”

“Buồn nôn quá...” Bạch Chiêu Chiêu bị chọc cười.

Khi xe bus đến, bởi vì hai người đứng gần phía trước nên bước lên xe từ cửa trước, sau đó còn rất thành thật mà quẹt thẻ học sinh.

Quẹt thẻ xong, hai người cùng ngẩng đầu lên rồi đồng thời ngẩn người.

Người lái xe bus — một ông chú tầm 40 tuổi — cũng là người có khuôn mặt hồng hào?!

Thấy hai người bọn họ ngây ngốc đứng ở đó, người lái xe bus tức giận hét lên: “Có lên xe không hả? Không lên xe thì đừng cản trở người đằng sau!”

Hai người bị một đám người giấy vây quanh và cùng lên xe.

Xe bus bây giờ đã không còn giống với xe bus mà bọn họ thấy lúc trước nữa rồi:

Xe bus lúc trước rất mới, vậy mà bây giờ, tay vịn bị rỉ sét loang lổ, ghế ngồi thì phủ đầy bụi, trở nên rất rách nát. Những người giấy mỉm cười vui vẻ ngồi ở đó, đôi mắt đen kia như hai viên thịt bò.

Thậm chí, khi chúng nó phát hiện ánh mắt của Bạch Chiêu Chiêu thì cũng sẽ nhìn lại cô.

Sắc mặt Bạch Chiêu Chiêu trắng bệch, cô nhanh chóng thu hồi ánh mắt, vội vàng nhìn khuôn mặt đẹp trai của Diệp Chi Du để ổn định tinh thần: “Cậu nói xem, ông ấy có biết không?”

Diệp Chi Du nhận ra cô đang hỏi về người lái xe kia, cậu lắc đầu: “Tớ đoán là ông ấy không biết.”

Bạch Chiêu Chiêu im lặng.

Nói là đi tìm bán sinh linh, không ngờ vừa lên xe bus thì đã gặp được một người.

Đang thất thần thì cô nhận thấy bên cạnh có một người mặc vest, đi giày da đang tới gần cô.

Qua vài giây, cô bỗng nhận ra có gì đó không đúng. Người giấy này hình như đứng gần cô quá rồi.

Sau đó cô hơi nghiêng đầu, có thể cảm nhận được khuôn mặt to của đối phương gần trong gang tấc, bên trong trống rỗng và tỏa ra mùi hôi thối khó chịu.

Người giấy này định làm gì?

Cô cảm thấy sợ hãi và chán ghét nên nghiêng người đi...

Nhưng khi nhận thấy sự kháng cự của cô thì người giấy này lại càng được nước lấn tới, càng tiến đến gần bên cạnh cô hơn. Nụ cười dâm đãng, ánh mắt trợn ngược lên rồi đảo loạn giống con cá đen, dường như đang rất hưng phấn—

Đến khi Bạch Chiêu Chiêu nhận ra người giấy này còn đang cọ tới cọ lui sau mông cô thì cô mới ý thức được—

Đây, thế mà lại là một người giấy biến thái?!

Cô dở khóc dở cười, không biết nên thở dài vì người giấy cũng háo sắc như thế, hay là nên sợ hãi nữa.

Diệp Chi Du cũng lập tức phát hiện ra. Cậu bước một bước sang bên trái rồi đứng ở phía sau cô, đưa tay chắn giữa cô và người giấy, sau đó lạnh lùng quát về phía người giấy: “Cút!”

Người giấy bị dọa hết hồn, nhưng lại thấy mặt cậu non choẹt, nên cảm thấy không cam lòng mà mạnh miệng: “Đù má, cậu học sinh, cậu đang nói chuyện với ai thế hả? Không có lễ phép hả!”

Diệp Chi Du cười lạnh một tiếng, lại biến thành dáng vẻ hung dữ. Một tay của cậu nắm lấy quần áo của người giấy yếu ớt, nhỏ giọng cảnh cáo: “Chú này, để tôi nói lại lần nữa thì tôi bóp nát cái đầu của chú đấy!”

Cậu nói xong thì dùng sức đẩy một cái.

Người giấy lùi về sau vài bước, cả người lảo đảo, khó khăn lắm mới đứng vững được. Lần này ông ta thật sự bị dọa sợ, co rúm người lùi về phía sau, thấy cậu vẫn đang trừng mắt nhìn mình thì lại nhanh chóng quay lưng đi.

Lúc này Diệp Chi Du mới chán ghét mà thu hồi ánh mắt lại, nói với Bạch Chiêu Chiêu:

“Đừng sợ... Đồ rác rưởi thôi...”

Sau đó, bàn tay của cậu nắm lấy tay vịn chỗ ngồi bên trái cô, hoàn toàn ngăn cách cô với đám người giấy.

Chương 26: Kẻ giết người

Hơi thở thuộc về Diệp Chi Du bao phủ lấy cô, là mùi bột giặt sạch sẽ trộn lẫn với mùi nước hoa. Cô nhìn vào cửa kính xe, thấy mặt mình rất đỏ, cũng không biết là thật sự đỏ hay là do khăn quàng cổ màu đỏ trên cổ phản chiếu.

Trong lúc nhất thời, một người minh mẫn như cô mà cũng cảm thấy đầu óc mình trở nên trống rỗng.

Thỉnh thoảng, lồng ngực của chàng trai sẽ chạm vào vai cô do quán tính của chiếc xe. Cô cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của cậu...

“Thình thịch... Thình thịch...” Đập quá mức vui vẻ.

Nếu là bởi vì cô nên trái tim Diệp Chi Du mới đập có lực như vậy thì coi như là cô làm việc thiện đi...

Cô vừa xấu hổ vừa căng thẳng, không nhịn được mà tìm chuyện để nói: “Chú Thạch không gọi điện tìm cậu à?” Cô vừa quay đầu lại thì đã lắp bắp kinh hãi. Diệp Chi Du vừa rồi còn vô cùng hung dữ, mà bây giờ mặt đã đỏ như quả cà chua.

Diệp Chi Du cũng biết mặt mình đang nóng bừng, nhưng cậu cố gắng giữ bình tĩnh, lấy điện thoại ra nhìn một cái rồi cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói: “Chưa gọi. Chắc là sẽ không nhanh như vậy đâu.” Hơi thở nóng bỏng của cậu phả vào tóc mái của cô.

Bạch Chiêu Chiêu cảm thấy rất ngứa nên cô ngại ngùng đưa tay

lên vuốt nhẹ tóc mái của mình.

Bọn họ nói chuyện như vậy có phải hơi gần quá rồi không?

Cô vội vàng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhưng cho dù vừa rồi chỉ là đối diện với nhau trong một thời gian ngắn thì cô vẫn nhanh chóng nhớ kỹ ánh mắt của Diệp Chi Du.

Chân thành và trong sáng, lúc nhìn cô thì cậu hơi căng thẳng, còn có chút tha thiết, giống như trong thế giới của cậu chỉ có mình cô vậy.

Ánh mắt cô lại đưa xuống, nhìn thấy bàn tay cậu đang nắm chặt tay vịn ghế, gân tay nổi lên rõ ràng. Ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại chạm vào.

Bàn tay to lớn của cậu cứng lại, nhưng cậu không hề né tránh sự đụng chạm của cô.

“Sao thế...” Giọng cậu mỉm cười yếu ớt, giống như đang cầu xin sự thương xót.

Bàn tay của cô gái dường như mang theo lửa, bị phóng đại lên trong không gian mập mờ và chật chội này, hút hết dưỡng khí xung quanh cậu.

“Tớ muốn biết tay cậu có nóng không.” Cô vội vàng rụt tay lại, lông mi run lên, sau đó nhanh chóng giải thích: “Cũng nóng đó. Tim cậu đập rất mạnh mẽ, cho dù thế nào đi nữa, cậu nhất định có thể sống sót.”

“Ừ...” Yết hầu chàng trai lộn một vòng, phát ra âm thanh mập mờ, âm cuối có hơi không rõ ràng lắm.

“Cậu nói xem, nếu thật sự... không tìm được ác linh, cũng không được cứu sống, cứ như thế mà chết đi, cậu có tiếc nuối điều gì không?”

“Tiếc nuối chứ. Tất nhiên là có...” Tiếc nuối lớn nhất chính là không chủ động làm quen với cô. Nhưng bây giờ có vẻ cậu đã được thỏa mãn rồi.

“Cậu nói xem, xem có thể thực hiện được không!”

Diệp Chi Du ngẫm nghĩ rồi nở nụ cười, lộ ra hàm răng đều tăm tắp: “Tớ muốn xem trực tiếp một trận đấu ở NBA. Cái này có hơi khó... À à, tớ còn muốn dùng một quả bóng tennis đập vỡ cửa sổ phòng thầy chủ nhiệm giáo dục nữa!”

“Hả? Thầy chủ nhiệm giáo dục làm gì cậu à?”

“Tớ trèo tường ra ngoài chơi, rõ ràng là một đám người cùng đi, thầy ấy lại chỉ phạt một mình tớ đi cọ WC!” Cậu rất tức giận: “Thầy ấy còn nói thái độ xin lỗi của tớ không đủ chân thành.”

“Đúng là quá đáng.” Bạch Chiêu Chiêu có chung mối thù với cậu: “Vậy... nếu không thì chúng ta đến trường rồi đi đập vỡ cửa sổ phòng thầy ấy trước?”

“Ặc, như vậy ổn không?”

Cô cười: “Có gì không ổn? “Đời người có mấy lần mười năm, không nên bỏ qua cảnh đẹp ý vui”. Bây giờ chúng ta là “Không thể bỏ qua thù mới lẫn hận cũ”.”

Diệp Chi Du động lòng: “Vậy... chúng ta thử xem?”

“Két!” Chiếc xe dừng lại. Đáng lẽ nên vang lên tiếng thông báo rõ ràng, nhưng bây giờ lại biến thành âm thanh rẹt rẹt: “Rẹt... Quốc lập... Trung học phổ thông... đếm... rẹt rẹt...”

“Nhanh vậy.” Diệp Chi Du che chở cô xuống xe, cậu chỉ muốn cùng cô ngồi trên chiếc xe kia mãi mãi mà thôi.

Bạch Chiêu Chiêu vừa chạy chậm vừa cười: “Đi thôi! Chúng ta phải đi chơi thật vui mới được.”

-

“Viu— Bốp!”

Trên sân thể dục trống không, con công đực Diệp Chi Du xòe đuôi vỗ cánh, vung cánh tay lên. Quả bóng màu trắng được ném chuẩn xác vào phòng làm việc của chủ nhiệm giáo dục!

Bộ đồng phục học sinh trên người cậu mở rộng ra, chiếc áo lay động giống như cánh buồm màu trắng.

Ném bóng xong, cậu kéo Bạch Chiêu Chiêu nhanh chóng chạy trốn, trốn vào trong phòng thể chất ở bên cạnh.

Quả nhiên, tiếng mắng chửi của chủ nhiệm giáo dục rất nhanh đã vang vọng khắp sân thể dục, sau đó hai người cùng cười ngặt nghẽo.

Cậu vừa cười vừa lấy ra một quả bóng từ trong giỏ rồi hỏi cô: “Phòng làm việc của chủ nhiệm lớp cậu ở đâu?”

“Bỏ đi, bỏ đi.” Bạch Chiêu Chiêu tựa vào tường rồi cười: “Mai đi. Mỗi ngày một bất ngờ.”

“Cũng được!”

“Cậu ném chuẩn thật đấy!” Cô vỗ tay thật nhỏ nhẹ, sau đó nhìn cậu một cách sùng bái: “Không hổ là vận động viên.”

“Này, đừng…” Cậu lại che trái tim.

“À à, xin lỗi. Tớ quên mất!” Cô lại nhanh chóng an ủi cậu: “Cậu hít sâu, nghĩ đến lúc tớ mắng cậu đi…”

Nhưng cậu lại nở nụ cười: “Sao tớ phải nghĩ đến lúc đó chứ? Tớ không thích tự ngược mà.”

Bạch Chiêu Chiêu bị lời nói nhảm của cậu chọc cười.

Cô phát hiện hôm nay mình cười rất nhiều.

Giống như đã làm hòa với bạn sau khi cãi nhau vậy, cực kỳ vui vẻ. Bây giờ, tâm trạng của cô nhẹ nhàng như một quả bóng bay lơ lửng trên bầu trời của thành phố đầy người giấy.

Lúc này, bên ngoài phòng thể chất vang lên tiếng bước chân và tiếng người nói chuyện ồn ào.

“Chết rồi, có người đến!” Diệp Chi Du nhìn quanh phòng thể chất lộn xộn rồi kéo Bạch Chiêu Chiêu lên: “Nhanh! Trốn vào đây!”

Đó là một khu vực hình tam giác ở giữa đệm nhảy cao và bức tường.

Diệp Chi Du đẩy Bạch Chiêu Chiêu vào trước rồi bản thân mới lùi vào, sau đó cậu cầm lấy một tấm đệm ngồi để che lại.

“Suỵt…” Cậu tỉnh táo lại rồi ra hiệu cho cô gái.

Bạch Chiêu Chiêu che miệng rồi gật đầu. Bởi vì quá chật nên cô chỉ cần hơi động một chút thì đã bị ép đến trước ngực cậu.

Quả nhiên, cửa phòng thể chất bị mở ra, chủ nhiệm giáo dục cực

kỳ tức giận mắng:

“Chết tiệt! Là học sinh lớp nào không vào học? Nhất định là trốn đến chỗ này! Đợi tôi tìm thấy thì tôi sẽ ghi một tội thật lớn cho các cậu!”

Là giọng của chủ nhiệm giáo dục.

Các giáo viên đi theo đều lật tung khắp nơi cho có lệ, nhưng bởi vì trên đệm và các thiết bị khác đều là bụi nên làm rất qua loa.

Bạch Chiêu Chiêu đang căng thẳng thì cái đệm trước mặt cô bị người ta lấy đi!

Một người giấy khom lưng xuống, đột nhiên nhìn thấy hai người bọn họ trốn ở bên trong thì hai tròng mắt màu đen lập tức chấn động.

Bạch Chiêu Chiêu sợ đến ngây người, giống như con dê bị chết cứng, cô nắm chặt lấy quần áo của Diệp Chi Du, không dám nhìn vào mắt của giáo quan.

Cô là một cô gái rất ngoan, nên khi bị người giấy bắt được thì cô cũng vô cùng xấu hổ, dù đó chỉ là ở trong mơ.

Nhưng Diệp Chi Du nhanh chóng nhận ra đây là giáo viên Lý, bình thường cô ấy hay kiểm tra chuyện đi học muộn, là một chị gái rất dễ nói chuyện. Vì thế cậu nhanh chóng làm ra vẻ cầu xin tha thứ.

Biểu cảm của người giấy có chút khiển trách nhưng vẫn im hơi lặng tiếng cầm lấy tấm đệm rồi che lại.

“Không có ai. Chủ nhiệm, có phải bọn họ chạy ra cổng sau rồi không?” Giọng cô ấy rất bất đắc dĩ.

“Thế à? Cũng có thể! Đi ra cổng sau tìm thôi! Không được để bọn họ chạy trốn!”

Một lúc lâu sau, rốt cuộc phòng thể chất cũng yên tĩnh trở lại.

“A...” Bạch Chiêu Chiêu sợ tới mức mềm nhũn cả người, gần như ngã ngồi trong lòng cậu: “Vừa rồi dọa tớ sợ tới mức sắp nôn rồi.”

“May là, may là giáo viên Lý... Cô ấy rất tốt...” Cậu cũng thở phào nhẹ nhõm, tim đập rất nhanh: “Nếu là giáo viên Vương thì hai chúng ta xong rồi...”

“Nhưng mà vì sao chúng ta phải sợ người giấy... Bọn họ nhìn có vẻ rất yếu ớt.”

“Tớ cũng không biết, chắc là do phản xạ có điều kiện, giống như con chó của Pavlov (*) ấy.” Cậu thở dài, đang muốn cúi đầu an ủi cô thì Bạch Chiêu Chiêu cũng bất ngờ ngẩng đầu lên—

(*) Con chó của Pavlov: Thử nghiệm của nhà sinh lý học, tâm lý học và thầy thuốc nổi tiếng người Nga Ivan Petrovich Pavlov trên các loài chó khác nhau. Từ thí nghiệm, ông rút ra được phản xạ thần kinh hoặc hành vi xã hội có thể được huấn luyện để kích hoạt bằng các kích thích khác với kích thích tự nhiên có lặp lại, từ đó xây dựng nên định luật cơ bản về hiện tượng phản xạ có điều kiện của động vật.

Đầu mũi nhọn của cô nhẹ nhàng lướt qua môi cậu.

Trong nháy mắt, trái tim cậu co rút mãnh liệt, khiến cả người cậu tê dại...

Máu dồn vào màng nhĩ, ánh sáng trắng lóe lên trước mắt, thiếu chút nữa thôi là cậu được đi gặp tổ tiên rồi.

Bạch Chiêu Chiêu cũng bị dọa giật mình.

2 giây sau, mặt cô cũng nóng bừng như lửa đốt, cô không quan tâm đến gì hết mà đẩy tấm đệm ra rồi bò ra ngoài.

“Khụ khụ...” Cô vỗ bụi trên người, cố ý ho lớn tiếng để che giấu sự hoảng loạn của mình.

Một lúc lâu sau Diệp Chi Du mới tỉnh táo lại rồi ỉu xìu bò ra ngoài. Đầu cậu đúng là giống như bà Tôn đã nói, cực kỳ sạch sẽ và mất đi khả năng nói chuyện.

“Chúng ta... Chúng ta vẫn nên đi tìm xem còn bán sinh linh nào nữa không đi...”

Sắc mặt của cô gái hồng như quả đào, nhưng giọng nói lại khá lạnh nhạt, cứ thế vùi đầu đi mở cửa rồi ra ngoài.

Diệp Chi Du giống như con rối đi theo phía sau cô.

Hai người đi vào khu giảng dạy rồi lén lút nhìn các phòng học, giống như một tên trộm vậy.

Những người giấy cũng giống như những học sinh bình thường khác, đều đang học bài. Có người chăm chú nghe giảng, có người lại đang ngủ gật.

Quan sát xong toàn bộ tầng 1, không hề xuất hiện bán sinh linh mới nào.

Lúc này, chủ nhiệm giáo dục và các giáo viên cũng đã quay trở lại, hai người nhanh chóng trốn ra ngoài cửa hông.

“Haiz, giống với tớ đã quan sát...” Diệp Chi Du thở dài: “Mấy ngày nay mắt tớ sắp mù luôn rồi. Chỉ có ông chú lái xe bus kia là bán sinh linh mới duy nhất mà tớ đã nhìn thấy.”

Bạch Chiêu Chiêu nghiêng đầu suy tư: "Tớ không hiểu. Những người giấy này hình như còn lưu lại một ít hành vi có khuôn mẫu. Cậu xem những học sinh vừa rồi, không phải tất cả đều giống nhau. Chúng nó cũng biết uống nước và lười biếng. Còn có người giấy biến thái kia và giáo quan Lý nữa..."

"Tớ cũng đã nghĩ đến điều này!" Hai mắt Diệp Chi Du sáng lên: "Nhưng cũng có thể giải thích được. Giống như người trong mơ, rõ ràng là hình ảnh do chính mình tạo ra nhưng lại không bị não mình khống chế. Tớ còn mơ thấy những người lạ mặt xông vào nhà tớ và muốn giết tớ, nhưng tớ lại chưa từng gặp họ. Có phải rất đáng sợ không!"

Bạch Chiêu Chiêu ôm cánh tay mình, yếu ớt oán trách: "Đúng là rất đáng sợ. Nhưng cậu dọa tớ làm gì? Cậu nói như vậy, về sau tớ không dám nằm mơ nữa đâu."

"Được rồi, được rồi! Cậu chắc chắn lợi hại hơn người giấy mà. Bọn nó chỉ cần bị chọc một cái là rách rồi. Hơn nữa, còn có tớ ở đây. Tớ "Dày" như thế này, nhất định sẽ bảo vệ cậu thật tốt!"

Bạch Chiêu Chiêu khẽ thở dài, không nói gì hết.

Không biết chấp niệm có thật sự tà ác đến như vậy hay không, nhưng những lời thả thính thường xuyên không thể kiềm chế được của Diệp Chi Du thật sự khiến người ta rất mệt mỏi.

Hai người đang thảo luận sôi nổi —

"Reng reng reng..." Điện thoại di động của Bạch Chiêu Chiêu vang lên. Cô cầm lên nhìn, hơi rùng mình nói: "Là cảnh sát Thạch."

"Nhanh, mở loa ngoài lên, chúng ta cùng nghe." Chàng trai sốt ruột thúc giục.

Cuộc gọi được kết nối, giọng nói của Thạch Dũng vang lên: "Cháu gái, cháu còn ở cùng một chỗ với cậu học sinh không?"

"Chú Thạch, có cháu." Diệp Chi Du vội vàng nói.

"Haiz..."

Thạch Dũng thở dài, đột nhiên ông ấy không biết nên nói từ đâu, lại nhìn văn phòng của mình.

Đồng nghiệp sớm chiều ở chung với ông ấy vẫn ngồi ở đó, chắc chắn bọn họ đều không biết mình đã trở thành người giấy. Bọn họ mặc đồng phục cảnh sát thô kệch làm bằng giấy, còn uống trà một cách đàng hoàng. Có người còn vẽ hai cái má hồng trên mặt, vừa dễ thương vừa đáng sợ.

Vừa rồi Thạch Dũng đã nhìn thấy trong ấm trà cũ nát của bọn họ chẳng có giọt nước nào cả, chỉ làm động tác cho có mà thôi.

Trước đây, khi Thạch Dũng còn chưa phát hiện ra điều bất thường thì người giấy trong mắt ông ấy chính là những đồng nghiệp bình thường. Bây giờ đồng nghiệp đã "Hiện nguyên hình", một người sống như ông ấy ở trong đồn công an này sẽ khó tránh khỏi việc cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

Ngay cả bên ngoài sảnh lớn cũng vẫn sẽ có người giấy chạy đến báo án, bộ dáng như thật, nhưng nội dung lại vẫn như cũ.

Ông ấy suy nghĩ một chút rồi nói vào điện thoại: "Có hai chuyện. Chuyện thứ nhất là có lẽ đúng là chúng ta sắp chết. Cháu gái, chú thật sự không thể tìm được mẹ cháu. Có lẽ cháu chỉ cần sống lại là có thể nhìn thấy bà ấy."

Bạch Chiêu Chiêu cắn môi.

Cho dù đã sớm đoán được sẽ như thế, nhưng cô vẫn khó có thể chấp nhận ngay được.

Thạch Dũng tiếp tục nói: “Chuyện thứ hai chính là chú tìm được một phần tài liệu rất quan trọng, là một vụ án hình sự lớn. Lúc chú nhìn thấy nó, trái tim khó chịu giống như muốn nổ tung. Nếu nói chú có chấp niệm gì đó không thể buông bỏ được, vậy thì rất có thể chính là vụ án này.”

Thạch Dũng dựa theo nội tâm của mình dẫn dắt và đã tìm thấy thứ mình muốn ở trên bàn trong đồn công an.

Thì ra chấp niệm vẫn luôn được đặt ở trên bàn của ông ấy, nhưng bởi vì ông ấy đã quên quá khứ nên phần tài liệu quan trọng này bị vùi dưới đáy của chồng tài liệu.

Ông ấy nhìn tài liệu, giọng nói trầm trọng: “Chú nói xong, các cháu khoan hãy sợ hãi. Tài liệu này nói rằng trên đảo xuất hiện một kẻ giết người liên hoàn. Trong 2 năm, gã ta đã giết chết ba người, sau đó phân xác và vứt bỏ. Còn có một người phụ nữ bị mất tích, bọn chú đoán cũng là do kẻ giết người này làm. Hiện tại, bọn chú đang phối hợp điều tra với cảnh sát hình sự. Chú là một trong những người phụ trách.”

Diệp Chi Du và Bạch Chiêu Chiêu sởn gai ốc.

Thạch Dũng tiếp tục nói: “Chú còn có một loại cảm giác mãnh liệt rằng kẻ giết người liên hoàn này cũng đang ở đây, ở trong giấc mơ sắp chết của chúng ta. Chú... dường như có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó...”

Chương 27: Minh hôn 1

Bạch Chiêu Chiêu và Diệp Chi Du đang đứng đợi xe ở trạm xe bus. Hai người đều nóng lòng muốn nhìn thấy phần tài liệu trong tay Thạch Dũng.

Cô cũng đã học được cách đoán trước tương lai: "Có lẽ người lái xe bus tới đây vẫn là ông chú kia nhỉ? Bởi vì chỉ có ông ấy là người sống."

Diệp Chi Du: "Khó nói trước được. Lúc trước tớ ngồi xe đều là người giấy lái."

Cô kiễng chân lên rồi lại hạ xuống. Lúc cao, lúc thấp. Cô không biết mệt mỏi mà lặp đi lặp lại động tác này mãi, dường như tâm trạng của cô cũng đang rất tốt: "Vụ án mà chú Thạch nói, cậu đã nghe bao giờ chưa? Tại sao tớ chẳng có tí ấn tượng gì cả?"

"Tớ có ấn tượng. Cậu không xem TV à? Lúc đó trên TV đều nói về vụ này. Cảnh sát đều bị điều đi tuần tra hết."

Bạch Chiêu Chiêu nhớ ra, quả thật, có một khoảng thời gian, trên đường có rất nhiều cảnh sát. Cô còn tưởng là do trị an trên hòn đảo này rất tốt.

"Vậy cậu còn nhớ lúc đó trên TV nói gì không? Có manh mối gì mà chúng ta có thể dùng được không?"

"À... Tình huống điều tra cụ thể sau đó thì tớ không nhớ rõ lắm. Ấn tượng sâu nhất chính là những nạn nhân đó đều bị phân

xác. Kẻ giết người kia rất kiêu ngạo, vứt thẳng đống xác đó vào thùng rác. Sau đó có một con chó hoang đói bụng nên xé rách cái túi để tìm thức ăn. Kết quả tất nhiên là rất kinh khủng. Người đi đường nhìn thấy trong miệng con chó ngậm một bàn tay người... Mấu chốt chính là gã ta lại dám phạm tội ngược gió (*). Bởi vì sau đó lại có một người mất tích."

(*) Phạm tội ngược gió: Là một thành ngữ của Trung Quốc. Nghĩa bóng là thực hiện hành vi phạm pháp một cách liều lĩnh và táo bạo, bất chấp nguy hiểm và khó khăn, đặc biệt là khi biết rõ ràng hoàn cảnh hoặc môi trường hiện tại đang rất bất lợi hoặc nguy hiểm.

"A..."

Bạch Chiêu Chiêu ngừng kiễng chân, vẻ mặt kinh hãi, lại có chút thương hại các nạn nhân: "Sao lại tàn nhẫn như thế... Chuyện này xảy ra khi nào?"

"Nghe nói thi thể đầu tiên đã bị giết từ 2 năm trước, nhưng mãi đến sau này mới bị cùng nhau ném ra ngoài..."

Sắc mặt cô gái càng trở nên không ổn.

Tuy rằng Diệp Chi Du cũng sợ hãi, nhưng giọng điệu lại hơi phấn chấn: "Nhưng mà hiện tại chúng ta đã có phương hướng rồi đúng không? Kẻ giết người này có lẽ chính là ác linh! Hơn nữa, bây giờ trong giấc mơ sắp chết cũng không có nhiều bán sinh linh lắm. Chúng ta không cần phải mò kim đáy bể nữa."

Bạch Chiêu Chiêu trầm tư, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Theo miêu tả của cậu thì nó đã giết ba người và bắt một người, nhưng đến giờ vẫn chưa được tìm thấy. Nó nhất định rất gian xảo, chưa chắc sẽ để chúng ta tìm ra dễ dàng như vậy được... Tớ nghĩ, nó có thể là một người đàn ông có sức lực nhất định. Người đàn ông này phải giam cầm một người trong thời gian dài, còn phải cất

giữ thi thể tận 2 năm. Hẳn là nó sống một mình trong một thời gian dài. Nếu có người nhà thì người nhà đó cũng có thể thường xuyên không ở nhà hoặc là người đó không có năng lực hành động..."

"Wow." Hai mắt Diệp Chi Du sắp bắn ra hình trái tim, ngưỡng mộ cô một cách khoa trương: "Cậu chỉ mới nghe được một ít mà đã có thể kết luận ra được nhiều điều như thế hả?"

"Tớ chỉ đoán thôi mà..." Cô ngượng ngùng cười rồi nói: "Giả sử kẻ giết người biến thái này không chết và biến thành ác linh, vậy chắc chắn là nó đang ở gần chúng ta. Ít nhất thì nó sẽ không rời khỏi phạm vi hoạt động hàng ngày của chúng ta."

"Không sai. Vậy cậu cảm thấy nghi ngờ ai?"

Cô suy nghĩ: "... Có khả năng, là chú hung dữ ở tầng 1 không?"

Diệp Chi Du mỉm cười. Cậu biết cô sợ Quan Chính Hạo nhưng vẫn chần chừ một lúc rồi mới nói: "Có lẽ không phải ông ấy đâu. Tớ ở ngoài sân nghe thấy ông ấy mắng vợ mình. Hình như ông ấy hy vọng con gái có thể đến ở cùng mình. Ông ấy rất quan tâm đến chuyện của con gái, không giống như người sẽ làm ra việc này."

"Có lẽ vậy. Nhưng cũng có thể bởi vì vợ khống chế con gái nên ông chú mới trở thành kẻ phản xã hội." Dù sao thì ấn tượng của cô đối với Quan Chính Hạo vẫn luôn không tốt.

"Cũng có thể như thế..."

"Nếu nói như thế thì chú Thạch vẫn bị tình nghi... Chú ấy là cảnh sát, lại sống một mình. Nếu chú ấy làm loại chuyện này, lại còn có năng lực phản trinh sát, thế thì sẽ không dễ dàng bị phát hiện đúng không?"

Nhắc đến chuyện này, Diệp Chi Du càng cảm thấy chán nản hơn: "Đúng thế. Tớ cũng hối hận vì đã nói với chú ấy. Chỉ hai chúng ta âm thầm điều tra là được rồi."

Lúc này, cô gái nghiêng đầu nhìn cậu: "Nhưng... cậu cũng phù hợp với các điều kiện này mà."

"Cái gì?" Diệp Chi Du sửng sốt.

"Chặt xác một người là việc không hề dễ, bởi vì cần rất nhiều sức lực. Cậu còn độc thân, lại sống một mình, vóc dáng cao lớn, cậu còn chơi bóng chày nữa nên cánh tay cũng rất khỏe, đương nhiên có thể chặt xác được rồi. Hơn nữa, cậu đã chuyển đến đây được 3 năm rồi." Bạch Chiêu Chiêu lùi về phía sau một bước: "Bất kể là thời gian, hoàn cảnh sống, hay là thể lực, cậu đều rất phù hợp."

Diệp Chi Du kinh hãi đến mức thiếu chút nữa là quỳ xuống trước mặt cô, cậu liền vội vàng giải thích: "Không không không phải tớ. Thật sự không phải tớ! Nếu là tớ thì sao bà Tôn lại đưa bùa gỗ đào cho tớ được chứ? Tớ vẫn luôn cầm thứ đó, không có vấn đề gì mà!"

"Nhưng mà, bà Tôn đó có thật không? Có thể tất cả là do cậu bịa ra." Cô lại lùi về phía sau một bước: "Không phải cậu cũng nói rồi sao, ác linh rất biết nói dối."

"Cậu, cậu nếu không tin thì tớ dẫn cậu đi xem. Tớ còn là học sinh mà. Mỗi ngày tớ đều, đều, đều rất bận rộn đấy. Haiz, thật sự không phải tớ mà. Sao cậu lại nghi ngờ tớ..."

Bạch Chiêu Chiêu bỗng nhiên cười lớn, sau đó cô tiến lên hai bước: "Sao cậu lại nghiêm túc như thế? Tớ đùa thôi. Tất nhiên là tớ biết không phải cậu. Chắc chắn không phải cậu!"

Đầu Diệp Chi Du đổ đầy mồ hôi. Một người to lớn như cậu

nhưng lại có vẻ cực kỳ đáng thương: “Đùa, đùa thật à?”

“Không thì sao nữa. Chúng ta đều là học sinh, mỗi ngày đều đi đi về về giữa hai nơi trên một con đường. Cho nên cậu làm gì có thời gian làm loại chuyện này chứ... Mà cậu còn phải chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học nữa.” Cô mỉm cười, nhìn Diệp Chi Du vẫn còn đang kinh ngạc: “Nhưng mà nếu cậu vẫn giữ biểu cảm này thì tớ thật sự cho rằng chính là cậu đấy.”

“A. không. Tớ chỉ không ngờ cậu lại nghi ngờ tớ thôi.” Cậu vẫn kiên trì giải thích: “Bình thường tớ không chỉ phải làm bài tập đâu, mà tớ còn phải luyện bóng chày nữa. Mỗi ngày luyện xong tớ mệt đến nỗi chẳng nghĩ được gì cả. Chỉ muốn nhanh chóng làm xong bài tập và đi ngủ thôi.”

“Haiz...” Bạch Chiêu Chiêu hối hận vì đã đùa cậu: “Tớ biết mà. Tớ thật sự đang đùa cậu thôi. Xin lỗi. Làm cậu sợ rồi đúng không?”

Dưới ánh mặt trời, cô gái ngẩng đầu lên, rất nghiêm túc dỗ dành cậu.

Thân thể cậu dần dần thả lỏng.

Chiêu Chiêu đang dỗ mình.

Ý nghĩ này vừa hiện lên, trái tim cậu lại nổ tung.

Nếu mà nhiều thêm mấy lần như thế này nữa thì cậu sẽ không cần người cứu, tự cậu cũng có thể sống lại?

Bạch Chiêu Chiêu cũng cười, sợ cậu rối rắm vì vấn đề này nên cô tiếp tục hỏi: “Cậu còn loại được ai nữa không?”

“À... kẻ giết người chắc cũng không phải là bà Vương đâu...”

Bạch Chiêu Chiêu nghĩ đến đôi chân chậm rì rì của bà Vương, mở miệng nói: “Bà ấy giả vờ thì sao?”

Cô lại nhớ đến bóng đen trong căn phòng kia.

“Tớ đã ở đây 3 năm rồi, tớ cảm giác được bà ấy không phải đang giả vờ đâu. Hơn nữa, bà ấy đã ở tuổi đó rồi thì sao làm chuyện phân xác được, có hơi quá sức ý. Tớ nhớ trong số những người chết thì còn có một người đàn ông trưởng thành.” Cậu chần chừ nói: “Nhưng mà chúng ta có thể đến nhà bọn họ xem xem.”

“Đúng thế! Chúng ta có thể đến nhà các hàng xóm để thăm dò chân tướng. Như vậy sẽ phát hiện được điểm bất thường!”

Nói đến đây, cô lại không đợi được nữa mà muốn lập tức trở lại khu chung cư. Đáng tiếc, xe bus vẫn không có dấu hiệu sắp đến. Cô ngẩng đầu nhìn về phía cuối con đường, oán giận nói: “Đáng ghét, sao xe bus lại đến chậm thế?”

Hai người họ đã đợi hơn 10 phút rồi.

Diệp Chi Du cũng đợi đến mất kiên nhẫn: “Không thì chúng ta đi bộ đến trạm tiếp theo đi. Không chừng đến nơi thì xe cũng vừa lúc đến đó.”

Bạch Chiêu Chiêu không hiểu: “Vậy đứng đây chờ thì khác gì nhau đâu?”

Cậu gãi đầu, nhỏ giọng nói: “Cảm giác không buồn chán nữa?”

Bạch Chiêu Chiêu nghĩ một chút rồi gật đầu: “Được rồi. Vậy đi thôi. Tớ đứng đau lưng quá.”

Hai người đi về phía bên trái của con đường chữ Y ở trước cổng trường. Dọc theo đường đi đều là người giấy xám xịt và cửa hàng xám xịt, chỉ có chiếc khăn quàng cổ màu đỏ của Bạch

Chiêu Chiêu là nổi bật nhất. Tựa như một vệt máu sinh mệnh vây quanh cô.

Diệp Chi Du không ngừng nhìn lén cô, cuối cùng nhìn đến mức khiến cô tức giận. Cô yếu ớt phản kháng:

“Cậu đừng nhìn tớ nữa có được không?”

“A, có hả?”

“Có.”

“Ặc... Bởi vì, bởi vì cậu quàng chiếc khăn này rất đẹp...” Cậu chân thành nói.

Sắc mặt Bạch Chiêu Chiêu lại đỏ lên.

Diệp Chi Du thật sự rất lợi hại. Lời buồn nôn nào cậu cũng nói được.

Cậu lại hỏi cô: “Cho nên, sau khi chúng ta về thì đến nhà ai trước?”

Cô không thể quyết định được: “Hay là xem tài liệu của chú Thạch trước rồi quyết định sau?”

“Được. Chúng ta phải gọi cảnh sát Thạch đi cùng. Nếu xảy ra xung đột thì chú ấy còn có thể bảo vệ chúng ta.”

“Tất nhiên...” Bạch Chiêu Chiêu còn đang muốn nói gì đó thì đột nhiên cô dừng chân lại: “Hả?”

“Sao thế?”

“Đây... đây là đâu?” Cô lập tức bám lấy cánh tay Diệp Chi Du.

Trong lúc nói chuyện, cô đã trốn nửa người của mình ở phía sau cậu.

“Đâu gì...” Diệp Chi Du tỉnh táo lại, trợn mắt nhìn quanh bốn phía.

Không biết từ lúc nào mà đường cái rộng lớn xung quanh đã trở nên chật hẹp. Hai bên đường vốn dĩ phải là con đường thương mại thì lại biến thành khu dân cư lụp xụp.

Đây là nơi mà họ chưa đến bao giờ!

Khu dân cư cũ kỹ đã có tuổi và đổ nát. Cửa chống trộm đơn giản màu xanh lá đang mở rộng. Câu đối rách nát dán trước cửa khiến người ta hoảng sợ.

Nhìn về phía trước, khu dân cư dài tới nỗi không thấy điểm cuối, san sát cạnh nhau, chen chúc đến mức khiến con đường càng ngày càng hẹp hơn. Gần như biến thành một con hẻm nhỏ?!

Rõ ràng đang là ban ngày và có đủ ánh mặt trời, nhưng ánh sáng từ bên ngoài lại không thể nào chiếu vào con hẻm được, chứ đừng nói đến cửa của nhà dân. Mà ở trong bóng tối dày đặc đó, hình như còn có ai đó ở bên trong đang sột soạt và lén lút nói chuyện.

Quỷ dị nhất chính là trước cửa của mỗi ngôi nhà đều có một bát cơm.

Trên bát cơm phủ giấy đỏ. Ở giữa cắm một đôi đũa.

“Không đúng... Nơi này nhất định có vấn đề!” Bạch Chiêu Chiêu sởn gai ốc, sốt ruột kéo lấy cậu: “Chúng ta phải nhanh chóng quay về.”

Nhưng khi hai người quay người lại thì sau lưng họ lại là khu dân cư giống nhau như đúc, trải dài dưới bầu trời mờ mịt, cũng không nhìn thấy điểm cuối!

Toàn thân Diệp Chi Du ớn lạnh, cậu mơ hồ nhận ra được điều gì đó.

Đúng lúc này—

Trong khu dân cư có giọng nói yếu ớt vang lên:

“Có tin vui rồi, có tin vui rồi…”

“Kết hôn rồi, kết hôn rồi…”

“Đến uống rượu mừng đi…”

“Không lấy gì à…”

Bạch Chiêu Chiêu kêu lên một tiếng, run rẩy chỉ vào khu dân cư bên cạnh:

“Diệp Chi Du, chỗ kia…”

Diệp Chi Du vừa nhìn sang thì cũng hoảng sợ lùi về sau hai bước, kéo Bạch Chiêu Chiêu ra sau lưng mình.

— Trong bóng tối sâu thẳm ở chỗ cánh cửa có một cái đầu tròn trắng bệch hiện ra!

Cái đầu bóng loáng, giống với đầu người nhưng lại không có tóc và trắng như tuyết. Thân thể và cánh tay cũng là màu trắng nhợt.

Nó vươn bàn tay trắng bệch ra và nắm một ít cơm rồi nhét vào trong miệng.

Hai người bị dọa đến mức không dám nhúc nhích khi nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này.

Đột nhiên! Cái đầu trắng bệch ngẩng lên! Xoay một góc 90 độ một cách quỷ dị rồi nhìn về phía bọn họ!

Tóc gáy Diệp Chi Du dựng thẳng lên!

— Mắt người này toàn là màu trắng, chỉ có hai màu đen to bằng hạt đậu. Hai má của người này tô màu hồng, trên miệng thì tô màu giống như anh đào đỏ rực.

Miệng màu anh đào nứt ra một cái khe đen như mực. Sau đó, cái khe này càng ngày càng dài, nứt đến tận lỗ tai...

Bên trong là màu đỏ và đen, không hề có một chiếc răng nào cả.

“Uống rượu mừng đi...”

Người trắng bệch mở miệng nói, giọng nói nhỏ như tiếng dế vỗ cánh. Giống như đang nói chuyện với bọn họ, nhưng ánh mắt ấy dường như đang nhìn về phía sau bọn họ.

Theo giọng nói của nó, một bàn tay trắng bệch khác từ trong bóng tối của khung cửa chậm rãi thò ra và nắm lấy khung cửa.

Sau đó, càng ngày càng nhiều cánh tay thò ra, cũng càng ngày càng nhiều khuôn mặt trắng bệch thăm dò nhìn ra ngoài. Tất cả đều giống như thứ đầu trọc màu trắng kia, không phân biệt được là nam hay nữ.

“Hu hu hu hu.” Bạch Chiêu Chiêu sợ phát khóc, nắm chặt lấy quần áo của Diệp Chi Du.

“Đừng, đừng sợ!” Giọng nói của Diệp Chi Du cũng run rẩy,

nhưng cậu vẫn kiên quyết an ủi cô: “Có, có tớ ở đây!”

Cậu giơ cánh tay lên rồi chắn ở trước người cô.

Đột nhiên xuất hiện âm thanh nhỏ như tiếng sỏi rơi xuống và cọ vào da thịt:

“Cô dâu đến rồi...”

“Chú rể cũng đến rồi...”

“Uống rượu mừng đi...”

“Sớm sinh con trai nhé...”

Chương 28: Minh hôn 2

Tiếng nhạc kỳ quái vang lên, âm lượng càng lúc càng to.

Là tiếng nhạc đám ma phát ra từ kèn bầu?!

Bạch Chiêu Chiêu hoảng sợ nhìn về phía phát ra âm thanh. Cô nhìn thấy ở cuối con hẻm có một đám người mặc hỉ phục màu đỏ đang đi tới.

Khuôn mặt của những người mặc đồ đỏ đều rất mơ hồ. Họ nâng chiếc kiệu màu đỏ một cách nhẹ tênh và đang đi về phía này. Trong chớp mắt, dường như họ đã bay đến đây vậy, chỉ cách hai người khoảng 10 mét mà thôi.

Xuyên qua tấm vải sa màu đỏ đang tung bay, cô nhìn thấy một người phụ nữ mặc áo rồng phượng màu đỏ đang ngồi ở bên trong.

Trước trán cô ấy đeo trang sức màu vàng kém chất lượng, dưới lớp tua dài là lớp phấn dày, nhưng vẫn không thể che được khuôn mặt đã thối rữa và biến thành màu đen. Hai bàn tay đang đặt trên đầu gối cũng là màu đen. Trên móng tay của cô ấy nứt ra lớp sơn móng tay thô ráp màu đỏ pha lẫn lớp bùn dơ bẩn.

Phía sau chiếc kiệu, hình như là người thân của cô dâu, tất cả đều líu ríu cười “Hì hì”.

Một đóa hoa nhựa màu đỏ được cài trước ngực những bộ vest kém chất lượng và những chiếc váy sặc sỡ được may sơ sài.

“Chúc mừng… Chúc mừng!”

“Chung vui… Chung vui!”

Bọn họ gật đầu cảm ơn những người mặt trắng kia. Bàn tay thì rải những tờ tiền giấy màu vàng ngoài tròn trong vuông, tung bay khắp trời.

“Hu hu hu hu… Không muốn cưới…”

Trong tiếng chúc mừng ấy, tiếng khóc yếu ớt của người phụ nữ như một tấm rèm lụa mỏng manh.

Những giọt nước mắt màu đen đục ngầu rửa trôi đi máu trên mặt.

Mặc dù Bạch Chiêu Chiêu không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng trực giác của cô mách bảo rằng nếu cô gặp phải cỗ kiệu kia thì nhất định sẽ xảy ra chuyện không tốt!

“Chúng ta phải đi nhanh lên!” Cô đẩy Diệp Chi Du đang sợ ngây người, sau đó cô hét lên: “Chạy mau!”

Nhưng khi hai người quay người lại thì lập tức dừng lại— Trong con hẻm chật hẹp ở sau lưng hai người, cũng có một đám người mặc quần áo đỏ đang chậm rãi bay tới hướng này. Không biết có làn gió từ đâu thổi đến, thổi tung quần áo của bọn họ lên, bên trong bộ quần áo màu đỏ là vải liệm màu trắng…

Dẫn đầu đám người này chính là chú rể, nó cưỡi một con ngựa cao được làm bằng giấy, trên ngực cài một bông hoa lớn màu đỏ. Bộ vest màu xám nhăn nhúm và không vừa người. Thân thể nó cứng ngắc, cái đầu có hình thù kỳ quái kia căng phồng lên và lệch sang hẳn một bên.

Làm da của nó màu xanh đen, đôi mắt dại ra và trợn tròn lên, có màu hơi đỏ và vàng lục ghê tởm.

Ai nhìn vào cũng biết là nó đã chết rất lâu rồi...

Chú rể hơi lắc đầu, một con giòi béo tròn từ trong tròng mắt của nó chui ra rồi bò vào mí mắt.

"Ối..." Diệp Chi Du lập tức che miệng lại, suýt chút nữa thì nôn ra.

Con giòi bò lên, chú rể cũng rơi nước mắt. Hai hàng mủ màu vàng chảy xuống gò má màu xanh đen, giống như những con sâu đang chậm rãi bò xuống, sau đó nhỏ xuống bông hoa màu đỏ trên ngực của nó. Trên bông hoa kia tựa như cũng có thịt sâu màu vàng đang bò.

Đám quái nhân màu trắng ở hai bên con hẻm bắt đầu xôn xao, càng lúc càng xuất hiện nhiều hơn và chen chúc nhau ở trước cửa, giống như những con giòi trắng nổi lên trên mặt nước màu đen.

Chúng nó đang ríu rít chúc mừng:

"Kết hôn rồi, kết hôn rồi..."

"Đại hỷ, đại hỷ..."

"Trăm năm hòa hợp..."

"Ăn tiệc thôi, ăn tiệc thôi..."

Hai đội ngũ đón dâu tấn công cả ở phía trước và sau, hai bên trái và phải lại là những quái nhân trắng bệch kia. Bây giờ Bạch Chiêu Chiêu và Diệp Chi Du đã trở thành ba ba trong rọ, không thể chạy trốn được nữa!

Cô dâu đang khóc: “Em gái, thay tôi cưới anh ta, được không...”

Chú rể cũng đang khóc: “Em trai, thay tôi cưới cô ta, được không...”

“Không! Tôi không muốn!” Bạch Chiêu Chiêu sợ tới mức hét chói tai.

Diệp Chi Du ôm chặt cô vào lòng, tiện tay nhặt một ống sắt bị gãy từ trong đống rác ở ven đường lên rồi quơ quơ trước mặt, sau đó cậu hét lớn và uy hiếp đội ngũ đang không ngừng tiến đến gần mình:

“Cút đi!”

“Ôi, thật khôi ngô... Em trai, tôi cưới cậu được không...”

“Kết hôn thôi... Em gái, tôi sẽ đối xử tốt với em...”

“Động phòng... hoa chúc...”

“He he, đẻ một đứa con trai mập mạp...”

“Cút!!!” Diệp Chi Du hung dữ hét lớn.

Cô dâu và chú rể như bị gió thổi bay lên rồi nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất. Đôi bàn tay khô héo, mục nát giơ ra phía trước và muốn nắm lấy đồng phục của bọn họ...

Diệp Chi Du bỗng trở nên hung dữ, cậu vung ống sắt lên mà không hề do dự. Lúc này, sức mạnh của cầu thủ bóng chày bộc phát đến cực hạn!

Cánh tay thối rữa của cô dâu và chú rể đứt lìa, lộ ra những chiếc xương sắc nhọn bên trong...

“A a a a! Đau quá! Em trai... tại sao lại không thương hoa tiếc ngọc thế...” Cô dâu hét lên chói tai, gần như xuyên thủng màng nhĩ của cậu!

“Tại sao không kết hôn? Tất cả mọi người đều phải kết hôn mà... Tại sao các người lại là ngoại lệ!!”

“Không kết hôn, tôi sẽ giết chết cậu đó...”

Giọng nói nhỏ vụn của đám người mặt trắng lại vang lên càng ngày càng to:

“Giết chúng nó, giết chúng nó...”

“Không kết hôn sẽ phải chết đó~”

“Chết rồi cũng phải kết hôn. He he he...”

“Kết hôn đi, kết hôn là tốt nhất...”

“Lại được ăn kẹo mừng rồi, he he he...”

Đầu của Diệp Chi Du bị chúng nó niệm đến mức muốn nứt ra. Cậu quơ ống sắt lung tung. Mà chú rể rõ ràng đã không chờ được nữa rồi, đám xương nhọn màu trắng dày đặc rụt lại, mang theo một cơn ớn lạnh thấu xương mà đâm thẳng vào mắt của cậu!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc—

“Bíp bíp—! Bíp bíp—!”

Tiếng còi xe bus chợt vang lên cực lớn trong con hẻm nhỏ.

Ngay lập tức, tất cả những con giòi trắng co rụt lại vào trong

bóng tối, cô dâu và chú rể kinh hãi nhìn lên.

Xe bus đang đến rồi.

Nơi bánh xe đi qua, mang theo ánh sáng xuyên thủng bóng tối.

Khi xe bus đến gần, ánh sáng chói mắt hóa thành một đoàn lửa không có lửa. Cô dâu, chú rể, cùng với đội ngũ đưa đón dâu phát ra những tiếng kêu chói tai, sau đó tất cả bắt đầu bỏ chạy tán loạn.

“Không!!”

Khu dân cư chật chội giống như bức tranh bị lửa thiêu và bị xói mòn không theo bất cứ quy luật nào. Sau đó biến thành những đám tro tàn màu đen bay phất phơ, lộ ra đường phố rộng lớn và sáng ngời, cùng với biển báo điểm dừng xe bus ở bên cạnh bọn họ.

Bạch Chiêu Chiêu mở mắt ra. Từ mép đồng phục của Diệp Chi Du, cô nhìn tất cả mọi thứ ở trước mắt trong trạng thái vẫn chưa tỉnh táo.

Xe bus dừng lại, cửa xe mở ra.

Đúng như Bạch Chiêu Chiêu dự đoán, người lái xe vẫn là ông chú có sắc mặt hồng hào kia.

Ông chú rõ ràng là tràn đầy dương khí, ánh mắt sắc bén đánh giá hai người bọn họ đang xụi lơ trên mặt đất, sau đó lớn tiếng hỏi, giọng nói như tiếng chuông: “Lên xe không?”

Diệp Chi Du tỉnh táo lại, cúi người xuống ôm lấy eo Bạch Chiêu Chiêu rồi bế cô lên xe.

Cửa xe đóng lại.

Người lái xe nhìn chằm chằm hai người, cực kỳ bất mãn: “Cậu học sinh này, đã yêu sớm lại còn trốn học hả? Quẹt thẻ đi!”

Diệp Chi Du vội vàng lấy thẻ xe bus ra quẹt. Bạch Chiêu Chiêu đang sợ hãi tới mức cứng ngắc cũng máy móc lấy thẻ ra quẹt.

Chiếc xe khởi động.

Bây giờ không phải là giờ cao điểm nên xe bus không có nhiều người lắm, chỉ có ba, bốn người giấy. Nhìn quần áo thì có vẻ như đều là các ông bà đi chợ về.

Hai người hồn bay phách lạc đi tìm chỗ ngồi. Thân thể Bạch Chiêu Chiêu vẫn còn đang căng thẳng, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh, từng đợt run rẩy kéo đến, giống như cô vừa mới chạy trốn khỏi mùa đông khắc nghiệt ở phía Bắc.

Diệp Chi Du cũng đang ngơ ngẩn, bị dọa đến mất hồn vía.

Hai người đều đờ đẫn, sắc mặt còn trắng hơn so với những người giấy xung quanh.

Một lúc lâu sau, cậu dần dần tìm lại được giọng nói của mình:

“Tớ nghĩ là chúng ta an toàn rồi.”

Cậu không quan tâm đến gì nữa, bàn tay to lớn bao bọc lấy bàn tay lạnh lẽo của cô rồi nhẹ giọng an ủi.

— Tuy rằng sau lưng cậu cũng ướt đẫm mồ hôi lạnh.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì thế...” Giọng Bạch Chiêu Chiêu run rẩy, còn có tiếng khóc nức nở: “Là quỷ à? Tớ còn tưởng rằng chúng ta là quỷ rồi chứ...”

Thân là nửa quỷ lại gặp phải quỷ. Đây đúng là một câu chuyện cười nhạt nhẽo!

Cậu kinh hãi nghĩ: “Hình như, hình như... là minh hôn.”

“Hả? Vậy tại sao chúng ta lại gặp phải chuyện này...” Cô thì thào: “Vừa rồi, tớ thực sự cho rằng mình sẽ chết ở đó.”

“... Chúng ta đã chạy thoát rồi! Không sao đâu!”

Bạch Chiêu Chiêu ngơ ngác vài phút, sau đó cô đột nhiên nhận ra mình vẫn đang bám chặt vào Diệp Chi Du, còn nắm lại tay cậu. Cô kinh hãi tỉnh táo lại, rụt tay về và ngồi thẳng dậy.

Khuôn mặt vừa mới bị dọa sợ đến mức trắng bệch, mà bây giờ lại nhiễm sắc hồng và đang bắt đầu lan ra. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ rồi nói: “Khụ, vừa rồi... Cảm ơn cậu...”

“Bảo vệ cậu là chuyện đương nhiên mà. Cảm ơn làm gì.” Cậu nhỏ giọng nói.

Khuôn mặt Bạch Chiêu Chiêu nóng lên, cả người cũng bắt đầu nổi da gà, tay và chân vẫn còn lạnh như băng của cô chẳng những đang bắt đầu nóng lên mà còn bắt đầu đổ mồ hôi.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ—

Mới vừa rồi, tuy rằng cô sợ đến mức hồn bay phách lạc nhưng cô vẫn nhớ rất rõ. Diệp Chi Du cũng bị dọa sợ không nhẹ, vậy mà cậu vẫn lựa chọn bảo vệ cô.

Trên thế giới này, sẽ có rất nhiều chàng trai nói cái gì mà “Tôi là đàn ông, tôi sẽ bảo vệ em”, nhưng Bạch Chiêu Chiêu biết rằng đó chỉ là lời nói mà thôi. Bởi vì khi đối mặt với sự sống và cái chết, không phải tất cả mọi người đều dám đứng lên.

Nếu là những bạn học trong lớp cô, ví dụ như Con Gián và Cá Tạp chẳng hạn, chắc chắn họ sẽ đẩy những người bên cạnh ra chịu chết.

Cô cúi đầu xuống, trong lòng cảm thấy hơi ngọt ngào.

Mặc kệ là như thế nào, thì Diệp Chi Du đều cho người ta một loại cảm giác "Thích cậu ấy tuyệt đối không sai".

Nhưng những lời này không thể trực tiếp nói cho cậu biết được, bởi vì trái tim yếu ớt của cậu không chịu nổi gánh nặng này.

Nỗi sợ hãi trong lòng cô gần như đã tan biến. Cô quay đầu lại, đang muốn nói chuyện với Diệp Chi Du thì thấy vẻ mặt cậu như kiểu đang muốn nói gì đó.

"Sao vậy?" Cô khó hiểu: "Biểu cảm kỳ quái gì thế."

"A, không..."

"Không thoải mái à?"

"Không phải..." Diệp Chi Du không dám nhìn cô, cậu dừng lại vài giây rồi mới đau khổ thú nhận trước ánh mắt khó hiểu của cô: "Thật ra chuyện vừa rồi, đều là lỗi của tớ..."

"Hả? Tại sao? Liên quan gì đến cậu? Chúng ta vốn đang ở trong mơ, gặp phải chuyện quỷ dị cũng là bình thường mà." Đôi mắt trong veo của cô tràn đầy sự tin tưởng: "Cậu đừng tự trách mình."

"Ặc... Không phải... Thật ra bà Tôn đã từng nói, không gian mà chúng ta đang sống là dựa vào trí nhớ của mình dựng lên. Nếu chúng ta đi đến nơi mà mình không biết và trí nhớ không biết chỗ đó thì không gian sẽ sụp đổ, sẽ... sẽ gặp phải cấm địa gì đó...

rất nguy hiểm.” Cậu chột dạ nắm chặt tay: “Nhưng tớ, tớ lại quên mất...”

1 giây sau, Bạch Chiêu Chiêu trợn tròn mắt. Cô dường như không thể tin được cậu lại có thể không đáng tin cậy như thế!

Chẳng mấy chốc, ánh mắt của cô như đang phun ra lửa. Diệp Chi Du thì như con heo sữa bị nướng, rụt đầu lại:

“Cho nên tớ đoán là... chúng ta chắc chắn đã đi đến cái cấm địa kia rồi... Nhưng trí nhớ về người lái xe kia nhất định là rất ổn định nên mới dựng nên mảnh trí nhớ này...”

“Cho nên bà Tôn đã nói với cậu nhưng cậu lại không thèm để ý, cũng không nói cho tớ biết...” Giọng nói của cô nhẹ nhàng và chậm rãi. Ánh mắt híp lại, giọng điệu trở nên nguy hiểm.

Lúc này Diệp Chi Du rất hy vọng trên xe có một khe đất để cho mình chui vào...

“Xin, xin lỗi...”

“Cậu là đồ ngốc hả—!” Lòng biết ơn của Bạch Chiêu Chiêu tan thành mây khói, sau đó cô lập tức bộc phát sự tức giận: “Sao cậu có thể không đáng tin như thế chứ—!! Lỡ cậu chết thì sao hả!!”

Trời ơi! Sao cô có thể thích một tên ngốc như thế này cơ chứ?

Người giấy trên xe hoảng sợ nhìn cô gái đang thể hiện sức mạnh của mình. Ai nha. Hai tay của cô vung lên giống như chiếc quạt chạy hết công suất.

“Chậc chậc.” Ở bên cạnh, người giấy mặc trang phục bà lão vừa đan len vừa phối hợp mà thở dài: “Con gái bây giờ đều thật hung dữ!”

Chương 29: Tài liệu

Sau khi xuống xe, ngực Bạch Chiêu Chiêu phập phồng lên xuống, vẫn còn chưa nguôi giận.

Diệp Chi Du xui xẻo lại đáng thương, không dám nói chuyện với cô.

Đáng sợ quá. Tuy bộ dáng Bạch Chiêu Chiêu nhỏ bé nhưng lại có thể bộc phát ra sức mạnh lớn như vậy. Nếu như vừa rồi lúc đối mặt với đám quỷ kết hôn kia, cô cũng có thể dũng mãnh như thế này thì tốt rồi. Quỷ cũng sẽ bị cô dọa sợ đến mức tè ra quần cho mà xem.

Tại sao lúc đầu mình lại cho rằng cô mềm yếu chứ?

“Này!” Cô giơ tay lên định kéo cậu.

Nhưng không ngờ chàng trai lại sợ tới mức rụt lại, theo phản xạ mà giơ tay lên muốn đỡ đòn.

Cô không nhịn được mà cười: “Làm gì thế? Tớ không định đánh cậu.”

Cậu hơi xấu hổ, biểu tình không tin tưởng.

“Thật đấy. Vừa rồi là do tớ tức giận quá thôi. Cậu còn chuyện gì chưa nói hết không? Nói rõ ràng hết một lần đi. Chúng ta cũng phải nói với cảnh sát Thạch để chú ấy cẩn thận một chút.”

“Hết rồi…” Cậu ấp úng nói.

“Hết thật chưa? Cậu nghĩ kỹ lại xem.”

Cậu lúng túng gãi đầu: “Dưới âm phủ không có Tôn Ngộ Không… Cái này có tác dụng không?”

“Cái gì?!” Bạch Chiêu Chiêu cho rằng mình đã nghe nhầm.

“Tớ hỏi bà Tôn có gặp Tôn Ngộ Không chưa. Bà ấy bảo chưa…”

Bạch Chiêu Chiêu thở ra một hơi thật dài, là vô cùng bất đắc dĩ nên mới thở dài như vậy.

Diệp Chi Du càng lúc càng cảm thấy mình yếu đuối và bất lực hơn.

“Được rồi.” Cô chậm rãi nói: “Nếu cậu nhớ ra cái gì thì nhất định phải nói với tớ đấy.”

“Ừ…”

Cô lại biến trở về thành Bạch Chiêu Chiêu dịu dàng, nắm lấy tay cậu rồi nhẹ nhàng thổi: “Haiz, mu bàn tay cậu đỏ lên rồi. Không đau chứ?”

“Đau chết mất!” Cậu chịu đựng nguy cơ trái tim mình có thể nổ tung mà nói dối.

Bạch Chiêu Chiêu dừng lại, nghe ra được cậu đang giả vờ nên cô trừng mắt liếc cậu một cái, sau đó cô bỏ tay cậu ra rồi đi vào tòa nhà.

Giờ khắc này, Diệp Chi Du rõ ràng cảm thấy mình rất đặc biệt.

Khi ở trước mặt người khác, cô đều lạnh lùng và câu nệ. Nhưng

bây giờ, cô không những có thể biến thành Phong Hỏa Luân (*) nóng bỏng để đánh cậu, mà còn có thể trừng cậu. Điều này không phải cho thấy rằng ở trong lòng cô, cậu rất khác biệt à?

(*) Phong Hỏa Luân: Là một cặp bánh xe lửa của Na Tra, giúp Na Tra tự do di chuyển, đồng thời cung cấp ánh sáng và giữ ấm cho Na Tra.

Cậu hạnh phúc quá.

-

Hai người gõ cửa phòng 302. Thạch Dũng đã trở về sớm hơn bọn họ được 10 phút rồi. Sau khi ông ấy mở cửa ra và nhìn thấy hai người bọn họ thì liên tục hỏi bọn họ đã đi đâu, giống như đang trách bọn họ chạy lung tung, sau đó ông ấy lại nhiệt tình mời bọn họ ngồi xuống.

Bạch Chiêu Chiêu nhìn quanh một vòng: “Chú Thạch, nhà chú mới quá.”

Cách trang trí nhà của Thạch Dũng không tính là quá sang trọng, nhưng nhìn rất sạch sẽ và mới tinh. Nội thất trong nhà có màu trắng, được trang trí theo phong cách IKEA, khiến cho căn phòng trông vừa to lại vừa rộng rãi.

Là phong cách hoàn toàn khác so với nhà của Diệp Chi Du.

Thạch Dũng thở dài: “Đều là đồ nội thất mới mua. Đừng xem thường nó, không hề rẻ chút nào đâu. Nếu chú chết thì sẽ lỗ to mất. Biết thế thì chú thà cắn răng mua một chiếc Rolex để đeo trong 2 ngày còn hơn. Chú thích hãng đồng hồ này từ lâu rồi.”

Diệp Chi Du không khỏi bật cười: “Cảnh sát mà đeo Rolex thì nhất định sẽ bị người ta nói đấy...”

“Chú cũng nghĩ thế. Chú cũng không phải là ông chủ hay ngôi sao lớn gì, không xứng đeo nó! Ngộ nhỡ lúc bắt trộm mà rơi vỡ thì trái tim chú sẽ tan nát mất.” Ông ấy tự giễu, sau đó rót hai ly trà và đặt trước mặt hai đứa trẻ: “Hai đứa làm sao mà cứ nhất định phải đến trường một chuyến thế, có thu hoạch gì không?”

Vừa nghe thấy câu hỏi này, Diệp Chi Du lập tức cảm thấy hơi xấu hổ mà cúi đầu xuống.

Bạch Chiêu Chiêu lập tức tóm tắt chuyện về người lái xe bus cũng là bán sinh linh và chuyện minh hôn, sau đó cô lại nhắc nhở ông ấy: “Chú Thạch, chú phải cẩn thận đấy. Cấm địa thật sự rất nguy hiểm.”

Thạch Dũng nghe xong liền nổi da gà, nhưng ông ấy lại không hiểu: “Cho nên, cấm địa kia bắt hai đứa đi kết hôn?”

Còn biết suy nghĩ cho mấy người ế à?

Diệp Chi Du lắc đầu: “Cháu cũng không rõ lắm. Về mặt nhận thức thì nơi đó rất giống nơi tụ tập ác quỷ... Cháu sẽ đi hỏi bà Tôn.”

Thạch Dũng: “Vậy tài xế người giấy kia có thể lạc vào cấm địa đấy không!”

Bạch Chiêu Chiêu dịu dàng an ủi: “Cháu nghĩ là không đâu. Chú Thạch, chú không cần sợ hãi quá đâu. Cháu nghĩ trí nhớ của người lái xe bus đã xây dựng nên lối đi giữa các địa điểm, mà trí nhớ của chúng ta đối với xe bus cũng đã được khắc sâu. Cho nên, dù người lái xe là người giấy hay là bán sinh linh thì chỉ cần chúng ta ở trên chiếc xe và đi đến nơi quen thuộc trong ký ức của mình thì chiếc xe sẽ tuyệt đối không đi nhầm vào cấm địa đâu. Dù chúng ta vô tình đi lạc vào thì chỉ cần xe bus đến, hơn nữa, chỉ cần người lái xe là ông chú bán sinh linh kia thì cấm địa sẽ bị trí nhớ trục xuất, chúng ta cũng có cơ hội để chạy trốn.”

Thạch Dũng cũng suy nghĩ vài giây, sau đó ông ấy cực kỳ tán thành: “Không sai, hình như đúng là như thế! Cháu gái thật là thông minh!”

Diệp Chi Du cũng sống lại, hưng phấn phụ họa: “Đúng thế. Cậu ấy là người có thành tích tốt nhất ở trường. Cậu ấy cực kỳ thông minh đấy!”

Bạch Chiêu Chiêu bị cậu tâng bốc đến dở khóc dở cười.

Cô tốt nhất chỗ nào chứ? Cũng chưa đến mức cực kỳ thông minh.

Mà bộ dạng tự hào và đắc ý của cậu thật sự trông rất ngốc.

Cô thuận miệng khiêm tốn vài câu. Cô cũng đã sớm chú ý tới tập tài liệu đặt ở trên bàn, không nhịn được mà hỏi: “Đây là phần tài liệu kia ạ?”

Thạch Dũng gật đầu: “Đây chỉ là một phần thôi. Một phần chi tiết hơn đang được lưu trữ ở trong phòng lưu trữ hồ sơ. Người giấy bắt chú nộp đơn đăng ký trước rồi mới đồng ý đưa cho chú, có thể phải đợi đến mai.”

Bạch Chiêu Chiêu đang định lấy xem thì Thạch Dũng đưa tay ra cản lại: “À... ảnh chụp hơi đáng sợ đấy. Nếu không thì để cậu học sinh xem rồi nói cho cháu nhé?”

“Chú, cháu và Diệp Chi Du bằng tuổi mà.”

“A, đúng thế, nhưng cháu là con gái mà...”

“Con gái thì sao ạ?”

Thạch Dũng há hốc miệng ra.

“Ồ.” Bạch Chiêu Chiêu hiểu ý: “Cháu hiểu ý tốt của chú rồi, nhưng cháu không sợ đâu.”

Cô cũng không cần người khác phải chăm sóc và bảo vệ cô quá mức làm gì cả.

“Vậy... được rồi!” Thạch Dũng bỏ tay ra, cũng không kiên trì thêm nữa.

Nếu như vào lần đầu tiên gặp mặt, ông ấy chỉ cảm thấy cô là một cô bé thông minh và đáng thương, thì bây giờ, ông ấy cảm thấy có thể bỏ hai chữ “Đáng thương” này đi rồi.

Trong thế giới tinh thần của Bạch Chiêu Chiêu có một loại bình tĩnh và cứng cỏi hiếm thấy.

Chẳng trách Diệp Chi Du lại cực kỳ ân cần như thế. Cô gái như vậy thật sự đặc biệt.

“Cậu muốn xem thật à...” Diệp Chi Du cũng muốn khuyên nhủ cô: “Chắc chắn là rất đáng sợ đấy. Buổi tối có thể sẽ gặp ác mộng nữa.”

Thạch Dũng đứng dậy: “Hai đứa cứ từ từ mà xem. Cũng sắp tới trưa rồi, chú đi nấu cơm rồi cùng nhau ăn nhé.”

Vào giờ này, cơ thể sẽ cảm thấy rất đói. Tuy là không ăn cũng chẳng có ảnh hưởng gì.

Trong phòng khách yên tĩnh, Bạch Chiêu Chiêu rất nóng lòng mở ra rồi chăm chú xem.

Mấy trang đầu là bản tóm tắt của vụ án.

Trong tư liệu ghi lại rằng bắt đầu từ tháng 2 năm ngoái đã có ba người dân của đảo này mất tích, gồm có hai nữ và một nam. Nạn nhân trẻ nhất, cũng là nạn nhân đầu tiên là một cô gái 16 tuổi, học cùng trường với cô!

Chân và tay của cô ấy bị đông lạnh lâu nhất, nên sau khi mang về đồn công an thì cũng thối rữa nhanh nhất.

Còn có hai người khác bị vứt bỏ cùng cô ấy nữa, theo suy đoán từ vụ mất tích thì cả hai đều chết vào năm sau đó. Đúng như những gì Diệp Chi Du đã nói, các bộ phận cơ thể của ba người đều cùng lúc xuất hiện trong các thùng rác khác nhau. Điều này làm pháp y mất một thời gian rất lâu mới có thể kiểm tra và ghép lại được. Cuối cùng được xác nhận là một vụ án giết người liên hoàn.

2 tháng sau, người thứ tư mất tích. Vụ mất tích này cũng được xác định là có liên quan đến kẻ giết người. Bởi vì đồng nghiệp của nạn nhân nói rằng 1 ngày trước khi mất tích, nạn nhân đã khai rằng mình có một manh mối rất quan trọng.

Nhưng phần tài liệu này hình như chỉ là một phần tài liệu giám định pháp y ban đầu. Thông tin thêm về các nạn nhân có lẽ nằm ở trong phần tài liệu đang ở trong phòng lưu trữ hồ sơ mà Thạch Dũng đã nói.

Lật đến các trang sau, bắt đầu xuất hiện ảnh chụp các bộ phận cơ thể.

Các bộ phận cơ thể rất sạch sẽ, trên da cũng không có vết thương nào khác, ngay cả vết xước cũng không có. Chân và tay bị đứt lìa là do các dụng cụ như dao và cưa tạo nên. Mặt cắt thô ráp, rõ ràng đã bị chặt nhiều lần, hơn nữa còn không có máu— Bên cạnh có một tờ ghi chú: Chân và tay bọn họ đều được rửa sạch cẩn thận rồi mới bị đông lạnh.

Chỉ nhìn vào ba cái đầu với mức độ phân hủy khác nhau, thì thật sự rất khó tưởng tượng được bộ dạng nạn nhân khi còn sống...

Hơn nữa, kẻ giết người nhất định phải có phương tiện di chuyển thì mới có thể vận chuyển được những chiếc túi da rắn lớn như vậy. Việc gã ta không bị camera chụp lại đã chứng tỏ rằng gã ta rất quen thuộc với khu vực này...

Bạch Chiêu Chiêu vừa suy nghĩ vừa lật tiếp, thị giác bị tác động cũng càng ngày càng lớn. Cô hơi không chịu nổi nữa nên quay đầu đi chỗ khác, cố gắng giảm bớt sự khó chịu.

Trùng hợp là cô lại kề sát vào mặt Diệp Chi Du— Chẳng biết cậu cũng đã thò đầu đến đây từ lúc nào.

Hai người đều hoảng sợ.

Bạch Chiêu Chiêu suýt chút nữa thì đã hôn lên chóp mũi của cậu!

“Bộp!”

Diệp Chi Du bị tát một cái không nặng không nhẹ.

“Ơ? Sao lại đánh tớ?!” Cậu bị sốc!

Bạch Chiêu Chiêu nắm tay cậu rồi nhỏ giọng nói một cách thận trọng: “Sợ trái tim cậu không chịu nổi.”

“À... Cảm ơn cậu.” Cậu sờ sờ ngực mình, cảm thấy cực kỳ cảm động nên nhỏ giọng nói: “Cậu quan tâm tớ thật...”

Hai người nhìn nhau rồi cùng cười ngây ngô.

Cười ngây ngô đủ rồi, Bạch Chiêu Chiêu lại đưa tài liệu cho cậu: "Cậu xem hết chưa? Tớ cảm thấy hơi kỳ lạ. Kẻ giết người rõ ràng vẫn luôn đông lạnh và bảo quản những thi thể này. Nhưng năm nay gã ta lại đột nhiên vứt hết thi thể này ra ngoài. Nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó khiến gã ta phải vứt xác, đúng không?"

Diệp Chi Du gật đầu, cũng vắt hết óc để suy đoán: "Nếu thời điểm giết người là khi hắn sống một mình, thế chẳng lẽ đã có người trở về à?" Cậu lại giác ngộ thêm một điều: "Nhưng cũng có khả năng gã ta dọn tủ lạnh để làm kem..."

"Cậu đang kể chuyện cười kinh khủng gì thế..." Bạch Chiêu Chiêu hơi trách móc, ánh mắt lại nhìn về phía phòng bếp.

"Sao thế? Cậu vẫn nghi ngờ cảnh sát Thạch à?" Cậu hạ giọng.

"Trừ cậu ra, tớ nghi ngờ tất cả mọi người."

Diệp Chi Du mở cờ trong bụng, tự mình phân tích: "Nếu là chú Thạch... Đầu năm nay chú ấy mới chuyển đến đây, có thể là vì không tiện giấu xác nữa nên mới vứt đi? Nhưng cách âm của tòa nhà này không tốt lắm, còn người mất tích kia thì sao... Có lẽ gã ta còn có một căn cứ bí mật hay gì đó tương tự."

Tiếng nấu ăn truyền ra từ trong phòng bếp. Giọng nói của Bạch Chiêu Chiêu càng thấp hơn: "Như vậy đi, nếu đây là ký ức của chú Thạch thì chắc hẳn vẫn còn rất nhiều chi tiết vẫn còn lưu giữ ở trong nhà chú ấy. Cậu vào bếp nói chuyện với chú ấy và giữ chân chú ấy, còn tớ đi tìm kiếm dấu vết trong nhà chú ấy."

"Được!"

Diệp Chi Du nhận lệnh rồi đi vào phòng bếp.

Thạch Dũng rất vui khi có người hỗ trợ nên không hề nghi ngờ cậu và để cậu bóc tỏi hộ. Nhưng một lúc sau, ông ấy quay đầu

lại, lại thấy cái người đang bóc tỏi kia đang mỉm cười.

“Sao cậu vui vẻ thế?” Ông ấy kỳ quái hỏi.

“À, bởi vì Chiêu Chiêu rất quan tâm cháu...” Nụ cười của cậu càng rạng rỡ hơn.

Thạch Dũng bị nụ cười vô giá trị của cậu làm cho nổi da gà.

Thức ăn được làm xong bị Diệp Chi Du đoạt lấy, cố ý phô trương thanh thế mà bưng ra ngoài. Trong phòng khách, cô gái đã chạy trở lại, đang ngồi trên sô pha giả vờ xem tài liệu.

Bốn mắt nhìn nhau, Bạch Chiêu Chiêu lắc đầu.

Phòng ngủ chính đầy quần áo bừa bộn. Phòng ngủ phụ lại càng ít đồ đạc hơn. Ngay cả đồ đạc trong WC cũng còn rất mới. Cô cẩn thận mở ống thoát nước lên xem thì thấy cũng rất sạch sẽ.

Bạch Chiêu Chiêu không biết trí nhớ có thể lừa người được hay không. Hay là một người chưa thật sự thức tỉnh ký ức thì sẽ không lưu lại dấu vết gì? Có lẽ nên hỏi bà Tôn về chuyện này.

Dù thế nào đi nữa thì nhà cảnh sát Thạch lại chứng minh sự vô tội của ông ấy một lần nữa.

Thạch Dũng cũng bưng ra một đĩa mỳ sợi cuộn và cà tím kho, giọng nói rất hưng phấn: “Hai đứa thật sự rất may mắn. Chú không muốn khoe khoang gì đâu, nhưng cà tím kho của chú ngon lắm đấy! Đồng nghiệp của chú đều nói rằng chú có thể dựa vào món này để lấy vợ đó!”

Mặc dù ông ấy chưa cưới được vợ.

Ông ấy cởi tạp dề ra rồi xoa bụng cười: “Chú thích ăn ngọt cho nên cạp quần mới càng ngày càng to ra.”

Sau đó ông ấy lại trêu Diệp Chi Du: “Nhưng lúc vẫn còn ở trường cảnh sát thì chú cũng đẹp trai như cậu đấy!”

Nụ cười của Diệp Chi Du lộ ra một chút chột dạ.

Đối mặt với thức ăn ngon, hai học sinh cấp 3 có động cơ thầm kín lại trở nên tham lam và không hề khách khí mà quét sạch hết thức ăn.

Thạch Dũng không ngừng gắp đồ ăn cho Diệp Chi Du, lại dặn dò Bạch Chiêu Chiêu: “Cháu gái muốn ăn gì thì tự gắp nhé. Chú không tiện gắp cho cháu.”

Bạch Chiêu Chiêu gật đầu, ăn rất lịch sự.

Từ những hành động của cảnh sát Thạch thì có thể coi như ông ấy là một người tốt...

Sau đó cô quyết định thăm dò ý tứ của ông ấy: “Chú Thạch, cháu và Diệp Chi Du muốn kiểm tra các bán sinh linh trong tòa nhà này một lượt và xác định phạm vi chọn ác linh. Chú có đề xuất gì không?”

“Được đấy. Chú cũng muốn đi xem xem.” Thạch Dũng gần như không suy nghĩ gì mà nói: “Chú cảm thấy, có thể đi xem nhà đối diện nhà chú trước.”

Thứ nhìn trộm trong bóng tối kia giống như một nhân tố không an phận nào đó, khiến suy nghĩ này cứ quẩn quanh trong lòng ông ấy mà không thể xua đi được.

Hai học sinh nhìn nhau.

Đối với việc này, Bạch Chiêu Chiêu không có ý kiến gì. Cho dù người chú họ Hàn kia là người giấy thì cũng coi như họ đã loại

trừ được một lựa chọn sai lầm, tuy nhiên: “Chú Thạch cho rằng anh Hàn có vấn đề ạ?”

“Khó nói lắm. Nhìn qua thì cậu ta không giống ác linh.” Thạch Dũng vuốt bộ râu mới mọc: “Nhưng mà nếu nói không có vấn đề gì thì nhà cậu ta lại có gì đó rất kỳ quái, khiến người ta phải để ý... Vẫn nên đi kiểm tra thì tốt hơn.”

“Giờ này chắc chỉ có vợ anh ấy ở nhà nhỉ?” Diệp Chi Du nói chen vào: “Trước tiên hỏi chị ấy trước? Một người phụ nữ trẻ tuổi ở nhà trông con thì chắc không phải là ác linh đâu.”

“Được.” Thạch Dũng nhanh chóng và cơm ăn: “Vậy hai đứa ăn nhanh lên. Ăn xong chúng ta đi luôn!”

Tác giả có lời muốn nói:

Thạch Dũng: Mặc dù biết cậu ta vô dụng, nhưng không ngờ cậu ta lại vô dụng đến mức này...

Diệp Chi Du: Con rể rùa vàng rất đáng giá đấy!

-

Thạch Dũng: Này, là cấm địa hả? Tôi, hi hi, muốn đến tìm vợ...

Cấm địa: Ở đây có một người lớn tuổi, rất xứng đôi với ông, được chôn khoảng 120 năm rồi.

Thạch Dũng: Làm phiền rồi...

Chương 30: Nhà đối diện

Sau khi ăn trưa xong, ba người đi tới trước cửa nhà 301. Bạch Chiêu Chiêu đang chuẩn bị tiến lên gõ cửa thì bị Thạch Dũng kéo lại:

“Cháu gái, cháu đứng ra phía sau đi.”

Bạch Chiêu Chiêu đành phải lùi về phía sau vài bước.

Cô không thích bị đối xử như một kẻ yếu đuối, nhưng vì Thạch Dũng có lòng tốt nên cô không tiện phản bác.

Bên này, Thạch Dũng vén một bên áo khoác lên rồi đặt tay vào khẩu súng ở bên thắt lưng.

Diệp Chi Du sửng sốt. Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy súng thật: “Chú Thạch, chú mang súng theo ạ?”

Mặt Thạch Dũng trắng bệch “Suỵt” một tiếng, thiếu chút nữa là ông ấy quỳ xuống trước mặt cậu tổ tông này rồi: “Tôi đi mượn một cái loa cho cậu thông báo nhé?”

Diệp Chi Du vội vàng che miệng lại, vẻ mặt áy náy.

Bạch Chiêu Chiêu cũng hỏi: “Chú còn có thể mang theo súng à?”

“Bình thường thì không thể. Chú phải đi nộp đơn xin đấy. Người giấy quản lý súng kia rất ngốc.”

“Súng có tác dụng với ác linh không?”

Thạch Dũng cũng không chắc chắn lắm: “Bắn đồ vật thì được, nhưng chú chưa dám thử với đám người giấy. Nhưng có còn hơn không...”

Nói xong, ông ấy ngập ngừng gõ cửa.

— Hành lang rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở của ba người.

Thạch Dũng lại thêm gõ vài cái. Dần dần, ông ấy cũng không còn kiên nhẫn nữa, gõ đến mức xương cũng đau luôn rồi mà vẫn không có người ra mở cửa.

Bạch Chiêu Chiêu cũng không kiềm chế được mà đi lên phía trước, cùng với Diệp Chi Du một trước một sau, giống như hai con chuột dán lỗ tai lên cửa và chăm chú lắng nghe.

“Không có người.” Cô thất vọng nói: “Không có một tiếng động nào cả.”

“Hay là... Chúng ta trở về đợi một lúc đi.” Ngược lại, giọng nói của Diệp Chi Du lại có vẻ thoải mái hơn: “Chắc là đi ra ngoài rồi? Nhất định sẽ trở về mà.”

Thạch Dũng còn chưa kịp nói thì—

“Mấy người ngồi trước cửa nhà tôi làm gì?” Một giọng nam yếu ớt vang lên.

Ba người cùng quay đầu lại.

— Hàn Nho thế mà đã về rồi!

Sao lúc anh ấy đi lại không có tiếng bước chân?

“Ơ? Cậu Hàn, cậu về rồi à?” Thạch Dũng tỉnh táo lại trước, sau đó ông ấy nở nụ cười giả tạo mà cảnh sát thường dùng: “Bây giờ còn chưa đến 2 giờ mà!”

Hàn Nho không phải người giấy.

Anh ấy mặc vest và vẫn đẹp trai giống như bình thường.

Nhưng lúc anh ấy đi và đứng thì luôn thích hơi rụt bả vai và kẹp cánh tay lại. Hơn nữa, dáng người anh ấy cũng gầy gò, trông rất rụt rè.

Lúc này, ánh mắt anh ấy tràn đầy hoài nghi và cảnh giác: “Tôi quên mang đồ... Sao thế? Cảnh sát Thạch, nhà tôi xảy ra chuyện gì à?”

“À, không có gì. Là như vậy...” Thạch Dũng mở miệng nói dối: “Hai học sinh này nói nhà cậu có tiếng động kỳ quái nên bảo tôi đến xem. Haiz, chắc không phải là có trộm đấy chứ? Chúng ta cùng vào xem được không?”

Hàn Nho trầm mặc một lát rồi hỏi: “Tiếng động kỳ quái như thế nào?”

Bạch Chiêu Chiêu rất thông minh, cô lập tức phối hợp nói: “Cháu nghe thấy tiếng phụ nữ thét chói tai.”

“Không thể nào...” Anh ấy đẩy mắt kính, giọng nói rất chắc chắn: “Vợ tôi về nhà mẹ đẻ rồi.”

Bạch Chiêu Chiêu bỗng nhiên đỏ mặt. Cô đúng là không biết nói dối mà.

Thạch Dũng lập tức cười cắt ngang: “Ai nha, dù sao đứa trẻ cũng báo cảnh sát rồi. Tôi không xem xét cũng không được. Cậu nhìn

cháu gái này xem, ngoan ngoãn như thế thì sẽ không nói dối đâu. Có khi nào em dâu về rồi không? Chúng tôi chỉ nhìn một chút thôi, không có việc gì thì sẽ đi ngay."

Hàn Nho nhỏ giọng nói: "Nhưng mà, trong nhà... rất bừa bộn..."

Thạch Dũng vui vẻ hớn hở: "Không sao. Tôi hiểu mà. Nhà ai mà không bừa bộn chứ? Nhà tôi cũng giống như cái ổ chó đấy! Tôi nghĩ cho sự an toàn của cậu thôi! Nếu cậu ngại thì tôi sẽ bảo hai học sinh này đợi ở bên ngoài."

Nói xong, ông ấy nhường lại chỗ mở cửa. Trong nụ cười ẩn giấu sức mạnh, yêu cầu Hàn Nho mở cửa.

Sắc mặt Hàn Nho trở nên trắng bệch, nhưng anh ấy vẫn chậm rãi bước lên mở cửa.

Bạch Chiêu Chiêu giống như một con chồn trắng nhỏ thông minh, đôi mắt đen nhánh theo khe cửa liếc vào bên trong.

Thạch Dũng và Hàn Nho đi vào, sau đó cửa bị đóng lại.

"Kỳ quái thật..." Bạch Chiêu Chiêu lập tức quay sang bên cạnh rồi dùng giọng điệu chỉ hai người có thể nghe được và nói với Diệp Chi Du.

"Cậu nhìn thấy không?"

"Ặc, nhìn thấy gì?" Diệp Chi Du không có khả năng quan sát tỉ mỉ như cô.

"Có giày của phụ nữ ở lối vào."

"Tớ không nhìn thấy... Nhưng mà về nhà mẹ đẻ thì cũng không cần phải mang hết giày đi mà."

“Mũi giày hướng vào bên trong.” Cô nhíu mày lại: “Không biết chú Thạch có chú ý đến không.”

“Ặc...” Diệp Chi Du bừng tỉnh: “Chẳng lẽ tên họ Hàn này nói dối?”

“Đúng thế. Hơn nữa, lúc tớ nói tớ nghe thấy tiếng phụ nữ thét chói tai, nhưng ông ta lại không có phản ứng gì. Giống như chú Thạch nói, chẳng lẽ vợ ông ta không có khả năng trở về giữa chừng à? Ông ta không lo lắng cho vợ con của mình à?”

Bạch Chiêu Chiêu giống như đang lẩm bẩm, lại giống như đang hỏi cậu.

Diệp Chi Du an ủi cô: “Không sao đâu. Chú Thạch có súng mà.” Cậu lại nhẹ nhàng kéo Bạch Chiêu Chiêu: “Cậu đứng sau lưng tớ đi, ngộ nhỡ có vấn đề gì thì cậu chạy trước.”

Sau đó, hai người đợi 4, 5 phút thì cửa mở ra, Thạch Dũng xuất hiện.

Ông ấy vừa đi ra vừa cười nói: “Không có việc gì là tốt rồi. Chắc là do cháu gái nghe nhầm thôi.”

Ông ấy trao đổi ánh mắt với hai học sinh và hơi lắc đầu.

Cửa mở ra một khe hở không lớn cũng không nhỏ, cơ thể Hàn Nho vừa vặn che hết tình hình ở bên trong.

Bạch Chiêu Chiêu nhân cơ hội đánh giá Hàn Nho.

Thạch Dũng vẫn không cam lòng: “Cho nên em dâu về nhà mẹ đẻ rồi đúng không?”

“Đúng thế...” Hàn Nho thấp giọng trả lời.

“Ừ ừ, được rồi... Vậy chúng tôi đi trước đây.” Thạch Dũng cười ha hả.

Bạch Chiêu Chiêu cũng không cam lòng nên cô vừa đi theo Thạch Dũng về nhà vừa vội vàng hỏi: “Chú Thạch, chẳng lẽ không có phát hiện gì ạ?”

“Trong nhà không có ai hết. Chú đã kiểm tra kỹ rồi. Tủ quần áo, WC... Nhưng mà các cháu cũng phát hiện ra rồi đúng không? Cậu ta quả thật rất kỳ quái... Đừng trách chú nghi ngờ cậu ta.” Thạch Dũng gãi cằm: “Cho nên chú không nói thật với cậu ta, cũng không dám làm cậu ta tỉnh lại.”

“Đâu phải chỉ hơi kỳ quái đâu! Chiêu Chiêu phát hiện mũi giày của vợ ông ta hướng vào trong đấy.” Diệp Chi Du giống như đang đối mặt với kẻ thù: “Có khi nào ông ta nhìn thì rất nhát gan nhưng lại là loại cầm thú giết vợ không!”

Thạch Dũng cười khổ: “Cũng không thể chỉ có như thế mà đã nói người ta giết vợ được...”

“Nhưng mà chắc chắn ông ta đang nói dối.” Mặc dù bản thân Bạch Chiêu Chiêu không giỏi việc nói dối, nhưng cô vẫn có thể nhìn ra được người khác đang nói đối.

Mắt Hàn Nho nháy nháy, còn cắn môi một cách vô thức. Chứng tỏ anh ta đang nói dối.

Nhưng mà anh ta đang che giấu điều gì? Sao lại phải giấu?

Nghĩ như thế, cô không khỏi cảm thấy sợ hãi: “Đứa nhỏ cũng không ở nhà? Ông ta sẽ không ra tay với cả con ruột của mình đấy chứ.”

Hai học sinh cùng nói, mới nói mấy câu thôi mà Hàn Nho đã

biến thành cầm thú rồi. Thạch Dũng cũng hơi mơ hồ, cố gắng nhớ lại: “Chú đã kiểm tra rồi, trong nhà có đồ dùng và cũi dành cho em bé nhưng không có em bé.”

Đúng lúc này, bọn họ đồng thời nghe được tiếng trẻ con khóc long trời lở đất từ nhà đối diện truyền đến:

“Oa— Oa—”

Không đợi hai học sinh mở miệng, Thạch Dũng đã nâng cái bụng tròn của mình lên và đứng dậy! Mở cửa chạy ra ngoài!

Nắm đấm to như bao cát đập lên cửa, ông ấy hét lớn: “Hàn Nho, mở cửa? Cậu mau mở cửa ra! Nếu không tôi sẽ nổ súng đấy!”

Ông ấy thật sự chạm vào khẩu súng.

“Kẽo kẹt...”

Cửa mở ra.

Thạch Dũng lập tức chen vào, đẩy Hàn Nho ngã xuống mặt đất rồi hét lớn: “Con của cậu đâu? Vợ cậu đâu? Có phải bị cậu giết rồi không!?”

Hàn Nho ngã ngồi dưới đất, anh ấy bịt mũi rồi cuộn tròn người lại, một lúc lâu sau vẫn không nhúc nhích chút nào.

“Mẹ kiếp, không nói thật à. Đờ mờ, để tôi tìm ra... Tôi cho đẹp mặt...” Thạch Dũng lửa giận ngút trời, một bên ông ấy dùng súng chĩa vào anh ta, một bên thì nhanh chóng mở tất cả các cửa phòng ra và kiểm tra.

Cửa nhà họ Hàn mở rộng. Diệp Chi Du nhìn thấy bên trong quả thật rất bừa bộn, nhưng nhìn toàn bộ lại khiến người ta cảm

thấy ấm áp— Ảnh cưới treo trên tường, bức tường được sơn màu vàng nhạt, ghế sô pha màu vải lanh ấm áp, trên ghế là tấm thảm thêu để dúm dó ở đó.

Diệp Chi Du trước tiên ra hiệu cho Bạch Chiêu Chiêu trốn đi. Sau đó cậu khóa kỹ cửa lại rồi mới chạy theo vào và quát: "Có phải chú đã làm việc xấu xa gì không, bây giờ nói ra vẫn còn kịp đấy! Thẳng thắn sẽ được khoan hồng!" Trên khuôn mặt của thiếu niên cao lớn và cường tráng là vẻ hung dữ, rất có khả năng dọa người.

Bạch Chiêu Chiêu nhìn qua mắt mèo, thấy Diệp Chi Du như vậy trông rất giống trùm trường.

Hàn Nho ôm mặt rồi nức nở mở miệng: "Tôi không làm gì cả!"

"Đứa trẻ đâu? Chú giấu đứa trẻ ở đâu rồi?" Vẻ mặt Diệp Chi Du hung dữ nói: "Chúng tôi biết hết rồi! Chú có quyền giữ im lặng, nhưng nếu chúng tôi phát hiện ra chú giết người thì chú chết chắc rồi, chú biết không hả!"

"Không có... Không có..."

Thạch Dũng thừa dịp Diệp Chi Du đang trông coi anh ta thì ông ấy đi lục soát từng phòng. Thế nhưng, tiếng khóc lúc có lúc không của đứa trẻ kia, ông ấy đã đi loanh quanh một vòng như con ruồi không đầu rồi mà vẫn không tìm thấy!

"Mẹ kiếp! Còn không chịu nói thật. Có phải cậu giết vợ rồi không hả! Còn giết những người khác nữa!" Thạch Dũng bỗng nổi giận, ông ấy chạy ra rồi nắm lấy cổ áo của anh ta: "Mẹ nó, cậu có còn là người không hả? Đứa trẻ còn nhỏ như vậy. Đứa trẻ đâu?!"

"Tôi không biết!!! Tôi thật sự không biết!" Hàn Nho đột nhiên ngã xuống, chảy máu mũi và hét lớn: "Tôi không biết đứa bé ở đâu, cũng không biết vợ tôi đâu. Bọn họ mất tích rồi! Đột nhiên

mất tích! Đồ đạc vẫn còn nhưng không thấy người đâu cả. Mỗi ngày tôi đều nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ, còn có thể nghe thấy tiếng vợ đang mắng mình. Nhưng tôi không tìm thấy bọn họ, các người có biết không hả? Họ giống như quỷ vậy. Tôi sắp phát điên rồi! Tôi sắp phát điên rồi... Tôi nhất định điên rồi đúng không..."

Thạch Dũng kinh ngạc buông tay ra, để mặc cho anh ta ôm mặt, ngã xuống đất và khóc lớn...

"Tôi không biết có chuyện gì đang xảy ra nữa... Tôi không tìm thấy bọn họ. Tôi cũng đã nghĩ đến việc chết đi rồi... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy chứ!" Hàn Nho khàn giọng hét lên, sau đó anh ấy cuộn tròn lại như một con nhộng và nằm trên mặt đất...

Diệp Chi Du và Thạch Dũng xấu hổ nhìn nhau.

-

Bầu không khí trong nhà Thạch Dũng có chút không thông.

Tiếng khóc của đứa trẻ đã biến mất. Thạch Dũng và Diệp Chi Du cũng đã quay lại.

— Bạch Chiêu Chiêu cũng không ngờ rằng hai "Dũng sĩ" đi bắt ác linh lại mang về một người đàn ông đang khóc thút thít!

Hàn Nho là một người đàn ông đẹp trai có thể sánh ngang với Diệp Chi Du. Khuôn mặt tuấn tú mang theo vẻ dịu dàng. Lúc khóc thì mang theo vẻ đẹp tan vỡ. Trong mắt Thạch Dũng, anh ấy còn đáng thương hơn cả Bạch Chiêu Chiêu.

Anh ấy ở bên này khóc đến nghẹn ngào, mặt đầy máu mũi, làm cho Thạch Dũng và Diệp Chi Du ở bên kia trông giống như Husky, mang theo dáng vẻ tội lỗi.

“Chú Hàn, chú đừng khóc nữa.” Bạch Chiêu Chiêu nhỏ giọng an ủi rồi ân cần đưa khăn giấy cho anh ấy: “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Nhà chú, có phải...” Cô dừng lại một lúc rồi mới nói tiếp: “Bị quỷ ám không?”

“Quỷ ám?” Anh ấy thê thảm ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra vẻ mờ mịt: “Tôi không biết...”

“Bắt đầu từ bao giờ...”

“Tôi không nhớ nữa... Hình như là từ tuần trước... Hương Thảo tức giận rồi cãi nhau với tôi một trận...”

Bạch Chiêu Chiêu và Diệp Chi Du trao đổi ánh mắt— Thời điểm Hàn Nho gặp quỷ cũng trùng hợp với thời điểm cô nghe thấy tiếng quỷ khóc.

Chẳng lẽ tiếng quỷ khóc mà cô nghe thấy kia chính là tiếng khóc của vợ Hàn Nho?

Cô không khỏi nhớ đến giọng nói của con quỷ đó...

Đúng thế. Đối phương biết tên của cô... Nhưng cô và gia đình họ Hàn không có qua lại gì hết, nên không có lý nào mà vợ của Hàn Nho lại biết tên cô được... Chẳng lẽ là nghe được trong lúc mẹ cô gọi tên cô?

Cô lại hỏi: “Cho nên vợ và con của chú đột nhiên biến mất?”

Hàn Nho bi thương nói: “Tôi không nhớ rõ cụ thể là ngày nào mà sự việc lại biến thành như thế này. Ngay từ đầu Hương Thảo chỉ mắng tôi mà thôi. Tôi về sớm cũng mắng, về muộn cũng mắng, tạo ra một ít tiếng động cũng mắng. Sau đó cô ấy chia phòng ngủ với tôi... Có một ngày, tôi đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi. Tôi cảm thấy người đang ngủ trong phòng kia không phải là Hương Thảo...”

Anh ấy rùng mình: “Tôi không biết diễn tả như thế nào, chỉ cảm thấy cô ấy rất lạ... Nhưng sau ngày hôm đó, cô ấy đột nhiên biến mất, mang theo đứa trẻ cùng nhau biến mất. Người biến mất nhưng tiếng mắng chửi vẫn còn. Mỗi ngày tôi đều sợ đến phát điên, lại không dám nói với người khác... Tôi sợ người khác đến tìm bọn họ mà tôi lại không giải thích được. Nhưng gần đây... Hương Thảo không mắng tôi nữa. Chỉ là thỉnh thoảng tôi sẽ nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ. Nhưng tôi lại không tìm thấy nó.”

Bạch Chiêu Chiêu thương hại nhìn anh ấy.

Cảnh ngộ của Hàn Nho rất giống cô. Đây có lẽ là do sự “Không thích hợp” trong giấc mơ của anh ấy đang phát huy tác dụng.

Thạch Dũng ấp áp an ủi anh ấy vài câu, nhưng trong mắt ông ấy không có chút đồng tình nào. Ngược lại, ông ấy lợi dụng lúc anh ấy đang suy sụp tinh thần mà hỏi: “Cậu vẫn luôn sống ở đây à?”

Hàn Nho nức nở: “Tôi vừa kết hôn xong là đã mua căn hộ này rồi, đương nhiên là luôn ở đây.”

“Nơi làm việc cũng ở gần đây à?”

“Đúng thế. Nếu không thì sao về nhà ăn cơm trưa được...”

“Vậy nguyên nhân hai người cãi nhau là gì?”

Chương 31: Sống chung

Anh ấy mờ mịt lắc đầu: “Tôi không biết. Hương Thảo vẫn luôn đối xử với tôi rất tốt... Nhưng có một ngày khi tôi về nhà, cô ấy chuẩn bị cơm tối xong, sau đó luôn mắng tôi vô dụng, nói tôi không xứng với cô ấy... Tôi không dám cãi lại, nhưng cô ấy lại càng lúc càng tức giận, còn nhào đến muốn đánh tôi.”

Hàn Nho lại òa khóc.

“Từ “Vô dụng” này là chỉ...” Thạch Dũng khó hiểu.

“Tôi cũng không hiểu. Là chê tôi kiếm được ít tiền à?” Anh ấy dừng một lúc, sau đó lại lắc đầu: “Tôi không biết... Trước đây Hương Thảo chưa từng như vậy...”

“Vậy tại sao hôm nay cậu lại trở về vào giờ này?”

“Tôi cảm thấy trong người không thoải mái... Nên tôi xin nghỉ để về nghỉ ngơi một lúc. Tôi đã không ngủ được mấy ngày rồi, cảm giác rất khó chịu. Ở đây...” Anh ấy chỉ vào ngực mình: “Ngột ngạt.”

Thạch Dũng lại tỉ mỉ tra hỏi quá khứ của Hàn Nho. Tốt nghiệp ở đâu, kết hôn lúc nào, làm công việc gì.

Dù nhìn thế nào thì Hàn Nho cũng thật sự quá nhát gan, không giống như người có năng lực gây án. Ngoài ra, anh ấy có gia đình, có công việc cố định, trong nhà cũng không có cái tủ lạnh to đùng nào.

Thạch Dũng nháy mắt với hai học sinh, sau đó ba người đi vào phòng bếp và mở cuộc họp nhỏ.

“Cháu gái thấy thế nào?” Ông ấy phát hiện Bạch Chiêu Chiêu rất thông minh nên trực tiếp hỏi cô.

Dù sao thì tên Diệp Chi Du kia cũng không có não, chỉ biết đến bạn gái của mình mà thôi.

Bạch Chiêu Chiêu nghiêm túc nói: “Cháu cảm thấy cho dù chú ấy không bị nghi ngờ thì chúng ta cũng không thể thức tỉnh chú ấy. Bởi vì chú ấy rất giống loại người bị dọa hai câu thôi là sẽ nói hết sự thật.”

Thạch Dũng cũng nghĩ như vậy, ông ấy gật đầu, sau đó lại quay sang hỏi tượng trưng Diệp Chi Du: “Cậu học sinh thì sao, đồng ý không?”

“Đồng ý!” Diệp Chi Du nói dứt khoát.

“Vậy chúng ta đều bỏ phiếu thông qua.”

Thạch Dũng từ phòng bếp đi ra.

Hàn Nho nhìn ba người với vẻ vẻ mờ mịt và đáng thương.

“Cậu Hàn, vậy cậu về nhà trước đi. Gần đây không được yên bình lắm, nếu cậu không có việc gì thì đừng ra ngoài.” Thạch Dũng nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường.

Rõ ràng không mất nhiều thời gian lắm, nhưng đồng hồ lại hiện đã 5 rưỡi chiều rồi.

Bạch Chiêu Chiêu cũng phát hiện ra. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ rồi lén nói cho Diệp Chi Du biết.

Ở trong giấc mơ có ý thức, thời gian dường như trôi nhanh hơn.

Hàn Nho run rẩy đứng lên: “Vậy, chuyện Hương Thảo...”

“A, cậu đừng sợ. Sớm muộn gì cậu cũng sẽ gặp được vợ con thôi.”

Thạch Dũng rất có lệ, đẩy anh ấy ra ngoài cửa. Trong mắt ông ấy, tình cảnh của Hàn Nho hẳn là giống với Bạch Chiêu Chiêu. Đều là người sắp chết, cách biệt âm dương với người thân, đương nhiên sẽ chỉ nghe thấy giọng nói chứ không thấy người.

Thế nhưng Từ Sĩ Hưng còn đang ở nhờ nhà ông ấy. Nếu như Từ Sĩ Hưng không tăng ca thì không bao lâu nữa sẽ trở về.

Bọn họ còn chưa điều tra kỹ Từ Sĩ Hưng, nên không thể để Từ Sĩ Hưng phát hiện ra điều gì khác thường được.

“Cảnh sát, các anh có biết gì không? Các anh nói cho tôi biết đi...” Hàn Nho đau khổ cầu xin. Anh ấy cũng không ngốc, nên vẫn nhìn ra được một ít manh mối.

“Thật kỳ lạ. Vợ cậu mất tích, làm sao chúng tôi biết được. Cậu an tâm về nhà chờ đi. Có thể mấy ngày nữa cô ấy sẽ trở lại thôi.” Thạch Dũng tỏ ra lạnh lùng và tàn nhẫn, buộc anh ấy phải trở về nhà.

Lúc trở lại đã là 6 giờ rồi.

Quả nhiên, thời gian trôi nhanh hơn bình thường.

Thạch Dũng nói với hai học sinh: “Hai đứa cũng mau trở về đi. Buổi tối chú sẽ kiểm tra ý tứ của Từ Sĩ Hưng trước. Nếu anh ta thấy hai đứa ở đây thì nhất định sẽ nghi ngờ.”

Bạch Chiêu Chiêu tiện tay cầm lấy tài liệu: “Chú Thạch, cháu có

thể cầm cái này về xem không?"

"Tất nhiên có thể."

Diệp Chi Du nhân cơ hội mời Bạch Chiêu Chiêu: "Chiêu Chiêu, hay là cậu đến nhà tớ đi. Hai chúng ta ở với nhau sẽ an toàn hơn."

"Ừ. tớ cũng cảm thấy giống như trong phim kinh dị vậy, không nên ở một mình." Bạch Chiêu Chiêu ôm tài liệu và đi theo Diệp Chi Du ra ngoài: "Nhưng tớ về nhà lấy chút đồ đã."

"Được. Tớ đi với cậu..."

"Hả? Hai đứa, đợi đã." Thạch Dũng đột nhiên hoàn hồn, cắt đứt cuộc đối thoại của hai người. Sau đó ông ấy gãi mặt, biểu tình có hơi xấu hổ.

"Sao thế ạ?" Bạch Chiêu Chiêu quay đầu lại.

Sau khi sắp xếp lại lời nói xong thì Thạch Dũng lấy khí thế của bề trên mà nhắc nhở: "Hai đứa... Mặc dù không có phụ huynh để ý thì cũng không được làm xằng làm bậy, biết chưa!"

"Hả?" Diệp Chi Du tỉnh ngộ trước, cậu bỗng đỏ mặt, luống cuống nói: "Xằng bậy cái gì! Chú Thạch, chú đừng nói lung tung được không?!"

"Khụ, tôi có ý tốt mà... Đều là người từng trải. Nhất là cậu, cậu nhóc, cậu thành thật một chút."

Sắc mặt Diệp Chi Du như con tôm hùm chín tuyệt đẹp, cậu cao giọng nói: "Cháu vẫn luôn thành thật! Sao chú lại nghĩ cháu như thế? Đây tính là gì! Chú nói như thế xong, chúng cháu rất xấu hổ đấy!"

Bạch Chiêu Chiêu lại tò mò hỏi: “Chúng ta đã là nửa quỷ rồi. Cho dù làm xằng làm bậy, thì sẽ có kết quả gì à?”

“Hả?” Lần này đến lượt Thạch Dũng bị hỏi.

“Nếu như mang thai, sẽ sinh ra thai quỷ à? Sinh nở có giống con người không? Hay là giống như trong thần thoại, Zeus đã sinh ra Athena bằng cách móc từ trong đầu ra.” Cô lại hỏi Diệp Chi Du: “Cậu có hỏi bà Tôn chuyện này chưa?”

“Ặc... Chưa. Tớ hỏi cái này làm gì? Như kiểu tớ là kẻ biến thái ấy...” Diệp Chi Du khổ không thể tả. Cậu thậm chí còn chẳng biết rằng Athena được sinh ra từ đầu. Lạ lùng như thế, nhất định là do người đàn ông muốn có con nên mới bịa ra.

“Không phải cậu còn hỏi cả Tôn Ngộ Không rồi à?” Cô bĩu môi.

“Tóm lại là...” Thạch Dũng vội vàng xen vào.

“Chú yên tâm đi. Chúng cháu sẽ không làm bậy đâu.” Bạch Chiêu Chiêu mỉm cười cắt ngang lời ông ấy, sau đó cô xua tay với ông ấy: “Chúng cháu đi trước đây!”

-

Hai người đi lấy đồ xong rồi xuống tầng, trở lại căn nhà hoành tráng của Diệp Chi Du.

“Cậu... cậu còn muốn ăn gì nữa không? Diệp Chi Du lấy ra một đống đồ ăn vặt giống như dâng lên bảo bối: “Có điểm tâm.”

Ánh mắt cô sáng lên như mèo con, cô căng thẳng rụt rè, cố gắng không tỏ ra vẻ quá háo hức: “Có bánh bông lan nhân ruốc không?”

Cậu vội vàng lôi ra một cái bánh bông lan nhân ruốc từ trong túi đồ ăn vặt và đưa cho cô.

Bạch Chiêu Chiêu cầm lấy, chậm rãi xé vỏ và bắt đầu ăn— Ăn gì cũng phải có chừng mực, phải giống như mình đã từng được ăn rồi— Đây là điều mẹ cô đã dạy cô.

Trong ánh sáng ấm áp của căn phòng, tay trái cô cầm bánh bông lan nhân ruốc và giơ lên bên cạnh đường cong hàm mềm mại. Ngón tay cô cong tự nhiên, giống như một đóa hoa sen nhỏ yếu ớt chưa nở.

Không hiểu tại sao, Diệp Chi Du bỗng cảm thấy tâm tình bồn chồn của mình đã bình tĩnh lại.

Dáng vẻ ăn uống của Chiêu Chiêu thật đáng yêu.

Cậu ý thức được nếu mình còn tiếp tục nhìn thì sẽ trở thành kẻ ngốc mất, nên cậu vội vàng nói: “Cậu ăn từ từ nhé, tớ đi sắp xếp phòng cho cậu.”

Cảm xúc dâng trào, cậu lấy ga giường và chiếc chăn sạch sẽ từ trong tủ quần áo của phòng ngủ phụ ra rồi cẩn thận trải giường cho cô.

Biểu cảm thành kính giống như đang trang trí phòng mới cho mình.

Vừa nghĩ đến việc sẽ được sinh hoạt cùng một nhà với Bạch Chiêu Chiêu thì lồng ngực cậu lại bắt đầu phấn khích tột độ. Cậu không khỏi ảo tưởng đến các loại tình tiết nên và không nên xuất hiện trong các bộ phim thần tượng.

“Diệp Chi Du, mày đừng hèn mọn như thế, đừng có nghĩ lung tung nữa...” Cậu tự mắng mình, lại không khỏi oán giận Thạch Dũng.

Nếu không phải do ông ấy lắm chuyện thì mình đã không cần thất thường như thế này.

-

Đến ban đêm.

Dù đã là nửa quỷ rồi, nhưng Bạch Chiêu Chiêu vẫn cẩn thận rửa mặt chải đầu.

Cô quấn chăn nằm ở trên giường, mở điện thoại di động ra và lướt xem những bức ảnh ở bên trong.

Có thể là do cô thường xuyên xem những bức ảnh này, nên ảnh chụp ở trong điện thoại di động vẫn rõ nét như cũ.

Cô ngẩn người, nhìn chằm chằm vào ảnh chụp của mình và mẹ.

Đây là lần duy nhất mẹ cô đưa cô đến một công viên giải trí không nổi tiếng lắm. Là loại công viên giải trí nhỏ chỉ có ở các thành phố hạng ba và bốn. Nhưng ngày hôm đó, tòa án phán quyết bố cô kháng cáo không thành. Ngoài ra, bố cô còn làm cô bị thương, nên thẩm phán yêu cầu cưỡng chế thi hành án bồi thường.

Số tiền phải trả lại cho mẹ cô là 100.000 nhân dân tệ. Sau đó mẹ đã dẫn cô đi công viên giải trí để ăn mừng.

Trong công viên có kẹo bông gòn, có xe điện đụng, còn có vòng đu quay nhỏ và ghế xoay hình cốc trà.

Cô và mẹ cùng nở nụ cười rạng rỡ, đứng trước ngôi nhà kẹo và giơ tay kiểu chữ V quê mùa.

Tấm tiếp theo, hai người cùng làm những biểu cảm kỳ quái.

Bạch Chiêu Chiêu nở nụ cười, sau đó cô ngừng lại, nước mắt chảy xuống.

Sau khi ly dị, mẹ vẫn luôn duy trì sự lạc quan. Sóng gió ly dị dường như không để lại dấu vết đau lòng nào trên gương mặt của bà. Bà tựa như một gốc cây vững trãi và tràn đầy sức sống, chống đỡ cho đứa con gái bên cạnh mình.

Nhưng Bạch Chiêu Chiêu biết, cô là người được mẹ bảo vệ, cũng là chỗ dựa của mẹ. Nếu cô thật sự gặp phải chuyện bất trắc gì— Ví dụ như đang nằm trong bệnh viện mà không rõ sống chết— Mẹ cô nhất định sẽ đau khổ đến sụp đổ...

Ngón tay cô vuốt ve nụ cười của mẹ.

“Mẹ, mẹ phải đợi con. Mẹ đừng sợ... Con nhất định sẽ trở lại bên cạnh mẹ.”

Cô thì thầm, nước mắt rơi xuống màn hình, làm cho khuôn mặt của mẹ cô vặn vẹo một cách kỳ quái.

Cô nhanh chóng lấy tay lau đi—

“Ong ong ong...”

Điện thoại di động đột nhiên rung lên.

Là một cuộc điện thoại gọi đến từ số máy lạ.

Cô ngồi bật dậy rồi ngẩn người nhìn chằm chằm vào dãy số đó.

Nếu là cô trước đây thì nhất định sẽ rất sợ hãi. Nhưng bây giờ cô đã không còn sợ hãi nữa rồi.

Sau khi bình tĩnh lại thì cô ấn nút nghe.

“Alo…” Cô nhỏ giọng nói: “Cô tìm ai?”

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói khàn khàn của một người phụ nữ: “Em gái, em đã chuẩn bị xong chưa?”

Giọng nói và giọng điệu quen thuộc— Là người phụ nữ đã gọi điện cho cô lúc trước.

Bạch Chiêu Chiêu cẩn thận hỏi: “Chuẩn bị cái gì?”

Giọng nói khàn khàn, giống như đang ghé vào tai cô và nói: “Chuẩn bị đi, em phải giết gã ta…”

“Cô muốn tôi phải giết ai? Cô là ai?”

“…” Đầu dây bên kia đột nhiên yên lặng.

“Sao cô không nói gì? Alo?”

Một lúc lâu sau, người phụ nữ kia lẩm bẩm nói: “Tôi là ai? Tôi muốn giết ai?”

Lúc nói chuyện, cô ta lộ ra tinh thần hỗn loạn. Bạch Chiêu Chiêu nghĩ nghĩ rồi lại hỏi: “Nếu cô không nhớ mình là ai, vậy cô đang ở đâu gọi điện cho tôi? Tôi đi tìm cô!”

“Tôi đang ở đâu?” Dường như người phụ nữ kia đang hoảng sợ mà nhìn xung quanh, một lúc sau mới thấp giọng nói với cô: “Tôi… tôi đang ở vùng đất bất hạnh. Ở đây… ở đây đáng sợ quá… Hu hu hu. Em gái, em phải giết gã ta… Chị sẽ giúp em, chị sẽ giúp em…”

“Vùng đất bất hạnh ở đâu?” Bạch Chiêu Chiêu hỏi dồn dập.

“Vùng đất bất hạnh, ở nơi ký ức sụp đổ… Nếu em không tìm

thấy thì thử thêm vài lần nữa...”

Bạch Chiêu Chiêu lập tức hiểu ra.

Hóa ra là cấm địa...

Cô chần chờ. Chẳng lẽ người phụ nữ gọi điện đến là ác quỷ ở cấm địa và đang muốn lừa gạt những bán sinh linh như bọn họ hả?

Nhưng mà hình như đến tận bây giờ mới chỉ có một mình cô nhận được cuộc điện thoại như thế này.

Nếu Diệp Chi Du nhận được thì chắc chắn cậu sẽ nói cho cô biết trước.

“Em đến tìm chị đi... Chị sắp không chịu nổi nữa rồi... Chị khổ quá em gái ơi... Em phải giết gã ta... Không thấy gã chết, chị không cam lòng!” Điện thoại bị ngắt trong tiếng khóc của người phụ nữ.

Bạch Chiêu Chiêu lại nằm xuống, trong lòng tràn đầy sự nghi ngờ. Có lẽ, cho dù phải mạo hiểm thì cô cũng sẽ nghĩ ra biện pháp để tìm được người phụ nữ này. Chỉ là, làm sao để đi vào cấm địa mà không bị hại chết đây...

Đầu óc nghĩ linh tinh, cô dần chìm vào giấc ngủ.

Không biết đã ngủ bao lâu, Bạch Chiêu Chiêu bị ánh sáng chói mắt đánh thức.

Ánh sáng rất mạnh, ngày cả mí mắt cũng không thể cản được.

Cô nheo mắt lại, cố gắng thích nghi với mọi thứ trước mắt...

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Sao trên đầu cô lại có thêm một cái đèn sợi đốt cực lớn?

“Ôi…” Sau khi mở miệng phát ra âm thanh mơ màng, cô ngây ngẩn cả người. Sao giọng nói của cô lại biến thành một người đàn ông rồi?!

Không những thế, ngay cả lời nói phát ra từ miệng cô cũng hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát của cô: “A a a. Đừng, đừng giết tôi…!”

Cô liều mạng ngẩng đầu lên. Dưới ánh đèn chói mắt, cô nhìn thấy một bóng đen đang đứng ở đó.

Giọng nói của bóng đen vang lên, nhưng rất mơ hồ, nghe không rõ ràng: “Hả? Mày nói cái gì?”

“Đừng giết tôi, xin cậu, mau dừng lại…”

“Ha ha…” Bóng đen cười nhẹ, giống như nghĩ là cô đang nói một chuyện buồn cười gì đó: “Dừng lại?”

“Đúng thế, đúng thế. Xin cậu… xin cậu. Tôi không muốn chết…” Bạch Chiêu Chiêu cảm giác được mình đã không khống chế được mà tiểu rồi.

“Vậy thì rắc rối đấy…” Giọng điệu trêu tức, sau đó bóng đen giơ hai cái gì đó rất lớn ở trong tay lên: “Đến bước này rồi mới nói.”

Cô ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn rõ hai thứ kia.

Đó là hai cái chân đầy lông!

Là hai chân của người đàn ông đang nói chuyện!

Chương 32: Giáo quan

“A…” Cô giật mình tỉnh giấc. Một lúc lâu sau cô mới nhận ra mình vẫn đang nằm trong phòng ngủ phụ ở nhà Diệp Chi Du.

Quả nhiên, người ở trong giấc mơ sắp chết cũng sẽ nằm mơ… Ánh mắt của cô đảo quanh, sau đó cô nhìn vào tư liệu ở trên đầu giường—

Bởi vì xem tư liệu Thạch Dũng mang về nên cô mơ thấy nạn nhân sao?

… Nạn nhân này báo mộng cho cô là vì muốn cô mau chóng bắt được ác linh đúng không? Đáng tiếc, trừ việc có thể chia sẻ nỗi đau và nỗi sợ của đối phương vào lúc sắp chết, thì cô chẳng còn thấy rõ cái gì cả…

Bạch Chiêu Chiêu nhắm mắt lại, chán nản thở dài.

Trong WC, Diệp Chi Du dậy sớm hơn cô, cậu đang đánh răng và nhìn xuống tầng qua cửa sổ.

Quan Chính Hạo đang hút thuốc ở dưới tầng như thường lệ. Cảnh sát Thạch đang nói chuyện phiếm với ông ấy— Hoặc là nói mấy lời khách sáo.

Từ sáng sớm, Thạch Dũng đã nhắn tin cho cậu, nói là muốn đến đồn công an lấy tài liệu còn lại trước. Có lẽ ông ấy đã tình cờ gặp phải Quan Chính Hạo.

Hai người này nói chuyện với nhau rất vui vẻ, còn khoác vai bá cổ và châm thuốc cho nhau. Diệp Chi Du thậm chí có thể nghe rõ ràng Quan Chính Hạo đang nói:

“Cảnh sát vất vả rồi. Từ khi còn bé, tôi đã rất ngưỡng mộ cảnh sát rồi. Chúng tôi làm kinh doanh cũng không tránh được muốn cảnh sát bảo kê đấy. Ha ha ha ha. Tôi mặc kệ, anh lớn hơn tôi, sau này tôi sẽ gọi anh là anh...”

Diệp Chi Du còn chưa đến tuổi sến sẩm, nên sau khi nghe xong thì cậu chỉ cảm thấy buồn cười mà quay người lại súc miệng.

Lúc này, Bạch Chiêu Chiêu đi ngang qua cửa WC, cô nói: “Chào buổi sáng.”

Cậu suýt thì sặc nước.

Crush của cậu cũng sống ở đây, nhưng cậu vẫn chưa quen lắm.

1 giây sau, cậu đột nhiên cảm thấy không thích hợp nên lại thò đầu ra.

Dưới ánh mặt trời, cô gái ở trong phòng khách đang rót nước.

Cô không mặc đồng phục, thay vào đó là một chiếc áo len mỏng màu vàng nhạt và chiếc váy ngắn có hoa nhỏ màu trắng. Bắp chân dài và mịn màng bên trong đôi tất ống màu trắng. Như cô con gái xinh đẹp của ông chủ nông trại đến nhà cậu.

Diệp Chi Du nhìn cô đến ngây ngẩn cả người.

Bạch Chiêu Chiêu uống xong cốc nước thì bất đắc dĩ cười: “Dầu Dừa, cậu còn nhìn tớ như thế nữa là tớ báo cảnh sát đấy.”

Cậu sợ tới mức rụt đầu lại.

Cô bưng cốc nước trở lại chỗ cậu rồi nhẹ nhàng lắc làn váy: "... Cậu thấy đẹp à?"

Cậu cúi người xuống, dùng nước lạnh rửa mặt. Đôi tai giống như quả cà chua chín có hai dấu răng. Cậu không nhìn cô mà nhắm mắt lại, sau đó mới gật đầu, cậu cảm thấy đôi chân xinh đẹp kia đang đá loạn vào đầu của cậu!

"Hôm nay cậu có thể đi tìm bà Tôn hỏi chút chuyện được không?" Bạch Chiêu Chiêu dựa vào cửa rồi hỏi cậu.

Cậu vẫn đang đắm chìm trong những hình ảnh kiều diễm, phải mất một lúc lâu sau thì cậu mới ý thức được cô đang hỏi mình, cậu nâng khuôn mặt ướt sũng lên và nói: "Ừ.."

"Cậu nhớ lại một chút... Trước đây khi bà ấy nhắc đến cấm địa, có nói đến một nơi tên là vùng đất bất hạnh không?"

Diệp Chi Du ép cái đầu đang nóng lên của mình phải bình tĩnh lại, một bên lau mặt một bên thì nói: "Vùng đất bất hạnh gì? Cậu nghe thấy được từ đâu?"

Bạch Chiêu Chiêu cau mày: "Đêm khuya hôm qua có một người phụ nữ gọi điện cho tớ và nói rằng muốn tớ đến vùng đất bất hạnh tìm cô ấy."

"Cái gì?! Cậu chưa đồng ý đấy chứ! Là ác quỷ đúng không? Nếu cô ta bảo cậu đi đâu thì cậu nhất định không được đi. Nó muốn mạng của cậu đấy!"

"Tớ chưa đồng ý, nhưng tớ rất tò mò bởi vì cô ấy vẫn luôn tìm tớ mãi... Dù sao thì cậu giúp tớ hỏi bà Tôn được không?"

"Được. Vậy tớ đi hỏi. Cậu... có muốn đi cùng không? Cậu thông minh hơn tớ, bà ấy chắc chắn sẽ thích cậu hơn."

Vừa nói xong thì mặt cậu lại đỏ lên. Cảm giác giống như mình đang mời bạn gái về gặp phụ huynh vậy.

Bạch Chiêu Chiêu từ chối: “Lần sau đi. Hôm nay tớ định đến trường học. Chu Lạc Nhiên không phải là bán sinh linh à? Tớ muốn đi bẫy cậu ta. Nếu thời gian cho phép, tớ vẫn muốn kiểm tra lại trường học một lần nữa.”

Cậu đang định gật đầu, nhưng sau đó lại cảm thấy không ổn: “Nhưng một mình cậu có thể không?”

“Có gì mà không thể? Trước đó không phải tớ vẫn tự đi học à?”

“Không phải bởi vì đi học. Tớ sợ ngộ nhỡ Chu Lạc Thiên là ác linh...”

Bạch Chiêu Chiêu cười mỉa mai: “Không. Tớ nghĩ cậu ta không thể là ác linh đâu. Đàn ông chỉ thích khua môi múa mép đều rất nhát gan, không dám ra tay đâu. Hơn nữa, cậu ta còn chưa thức tỉnh.”

Giọng điệu đó của cô giống như đang nói rằng “Chó sủa là chó không cắn”.

Cô nói một cách rất chắc chắn, mà không hiểu sao Diệp Chi Du lại nghe theo: “Vậy tớ đưa cậu đến trường trước rồi đi tìm bà Tôn.”

“Ừa. Cảm ơn cậu...” Cô ngại ngùng vuốt tóc, dịu dàng nói: “Thật ra bà Tôn chỉ tin tưởng một mình cậu cũng tốt mà. Nếu cậu tự tiện dẫn một người lạ đến thì có thể bà ấy sẽ không dễ nói chuyện như vậy nữa đâu. Cậu nói ngọt một chút, để bà ấy nói nhiều hơn. Như vậy chúng ta có thể nhanh chóng tìm được ác linh.” Cô giơ tay lên thề: “Tớ thề sẽ không nói với bất kỳ ai.”

Diệp Chi Du bị sự trịnh trọng của cô chọc cười: “Thề làm gì,

đương nhiên là tớ tin tưởng cậu rồi. Có gì tớ cũng sẽ nói với cậu hết."

"Được. Vậy cậu mau thay quần áo đi. Tớ nhắn tin nói cho chú Thạch một tiếng."

-

Trên đường đi học, Bạch Chiêu Chiêu trở nên cởi mở hơn, vẫn luôn cười nói với Diệp Chi Du.

Có lúc cô bị cậu chọc cười đến nỗi không đứng thẳng được mà bám lấy cánh tay cậu.

Cánh tay khỏe mạnh để cô bám lấy và đứng vững vàng.

Diệp Chi Du có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của Bạch Chiêu Chiêu ở trường học cũ. Hẳn cũng là bộ dạng thích cười và thích nói chuyện như thế này. Lúc cô cười rộ lên trông thật sự rất đáng yêu và xinh đẹp... Giống như một con cừu con, làm cho người ta chỉ muốn ôm cô vào lòng.

Học sinh mặc đồng phục ở xung quanh đều ngơ ngác nhìn hai người bọn họ.

Này... đã kiêu ngạo đến mức này rồi à? Hai người có thể bái thiên địa ngay tại chỗ được luôn đấy!

Bọn họ châu đầu ghé tai và cầm điện thoại nhắn tin, không biết bọn họ lại chia sẻ cảnh tượng này cho bạn bè nào ở trong trường rồi.

Đến cổng trường, Diệp Chi Du lưu luyến không rời: "Chiêu Chiêu, có chuyện thì phải gọi điện ngay cho tớ."

“Ừ. cậu yên tâm. Tớ sẽ thật cẩn thận.” Ánh mắt cô sáng ngời: “Cậu cũng cố lên! Cố lên!”

Cậu nhanh chóng trả lời rồi xoay người rời đi.

Nếu còn không đi thì trái tim cậu sẽ tan chảy vì ngọt mất.

Bạch Chiêu Chiêu nhìn theo Diệp Chi Du cho đến khi cậu đi rồi thì cô mới đi về phía trường học.

Trong nháy mắt khi cô xoay người lại, nụ cười trên mặt đã bốc hơi.

Sắc trời âm u.

Rõ ràng lúc Diệp Chi Du đưa cô tới đây thì vẫn còn là trời quang mây tạnh. Vậy mà cậu vừa mới đi khỏi thì thời tiết đã lập tức thay đổi rồi. Đám mây xám nhạt trôi trên bầu trời, ánh nắng đã được lọc qua cũng chuyển thành màu xám xịt.

Bạch Chiêu Chiêu nghiêm mặt lại, sau đó cô bước xuống con dốc và đi về phía cổng tường. Nếu trời mưa thì rắc rối rồi— Cô không mang ô.

Cho dù là ở trong mơ thì khi bị ướt sũng cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Đến cổng chính của trường học, cô còn cho rằng sẽ gặp được giáo quan Lý, cô cũng muốn nhân cơ hội cảm ơn cô ấy, nhưng trước cổng chỉ có một người giấy dáng người tráng kiện— Là giáo quan Vương, người gặp người sợ.

“Nhanh chân lên. Tôi tuyệt đối không tha cho ai đi muộn đâu! Phạt chống đẩy 50 cái đấy!” Giáo quan Vương chống nạnh đứng ở đó, nghiêm nghị lớn tiếng và tràn đầy khí thế.

Tất cả người giấy học sinh đều nghe thấy, cho dù không đi muộn thì cũng lập tức chạy thêm hai bước nữa.

Bạch Chiêu Chiêu đến gần, quả nhiên bị ngăn lại.

“Bạn học, sao em không mặc đồng phục?” Cánh tay của giáo quan Vương chắn ngang trước mặt cô.

Bạch Chiêu Chiêu nghiêm túc đánh giá ông ta, muốn nhìn ra logic hành động của người giấy.

Cô biết là ở trong mơ thì con người sẽ không bị khống chế, nhưng cô không biết đó có phải là vì người nằm mơ sẽ không biết mình đang nằm mơ hay không. Cho nên cô cũng không biết có thể khống chế được nó không...

Nhưng bây giờ cô đã biết, nếu cô dùng ý thức của mình khống chế người giấy...

Chưa đợi cô thử thì người giấy đột nhiên buông cánh tay xuống: “Thôi. Em đi đi. Lần sau không được tái phạm nữa.”

Bạch Chiêu Chiêu từ trong lời nói của ông ta nghe ra được sự run rẩy, giống như đang sợ hãi điều gì đó.

Lúc đầu cô còn tưởng rằng là vì phía sau mình có một nhân vật ghê gớm nào đó, nhưng khi cô quay đầu lại nhìn thì không có ai cả.

“Tại sao?” Cô đứng lại rồi nhìn thẳng vào giáo quan, muốn một lời giải thích.

Đôi mắt to của người giấy nhìn về phía trước, căng thẳng nói: “Tại sao cái gì...”

“Giáo quan không phạt em à?”

“Không phạt cô, cô còn không vui hả?! Mau vào lớp đi!”

Trên trán người giấy xuất hiện một vòng tròn được vẽ rất tinh tế. Vòng tròn nhỏ tụ lại rồi biến thành hình giọt nước và chảy xuống. Dáng vẻ này là ngoài cứng trong mềm.

“Sao hôm nay giáo quan Lý không đến?” Cô lại hỏi.

“...” Người giấy càng thêm nghiêm khắc: “Cô ấy không đến thì sao... Liên quan gì đến em?”

“Cô ấy bị ốm à?”

“Sau này cô ấy sẽ không đến nữa đâu!” Giáo quan Vương nói xong câu đó thì lập tức tránh ra, sau đó hét lên với các học sinh đang ở đằng xa: “Các em, nếu còn không nhanh lên thì sẽ đi học muộn đấy!”

Bạch Chiêu Chiêu nhìn theo bóng lưng ông ta, đột nhiên cô cảm thấy rất khó hiểu, sau đó lại sờ lên mặt mình.

Kì quái thật, cô đã trở nên đáng sợ rồi à?

Vì sao ông ta nói sau này giáo quan Lý sẽ không đến nữa... Chẳng lẽ là bởi vì ngày hôm qua ném vỡ cửa sổ phòng chủ nhiệm giáo dục nên giáo quan Lý bị phạt?

Nhưng rõ ràng bọn họ không bị phát hiện mà...

Cô đi về phía khu giảng dạy, trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

Bởi vì trời nhiều mây nên ánh sáng trong khu giảng dạy cũng tối hẳn đi. Điều này làm cho người giấy ở bên trong nhìn trông cực kỳ quỷ dị. Cô đang thấy sợ thì đột nhiên đèn cảm ứng ở trong

hành lang nhấp nháy rồi bật sáng lên.

Tuy rằng sáng lên nhưng lại rất mờ nhạt, chiếu vào toàn bộ khu giảng dạy trông càng thêm quỷ dị...

Đúng lúc này, một người giấy đi qua và cố tình va vào cô, khiến cô hơi lảo đảo. Nhưng người giấy cũng không xin lỗi và không quay đầu lại mà đi thẳng luôn.

Cô đứng vững lại và kinh ngạc nhìn chằm chằm vào sau lưng người giấy đó.

Từ bộ quần áo và cặp sách kia, cô nhận ra đó là Hứa Đình.

Trong lòng cô giống như có cảm xúc gì đó đang sôi trào, điên cuồng và hỗn loạn.

Nỗi sợ hãi được thay thế bằng sự tức giận...

Vốn dĩ hôm nay tâm trạng cô đang rất tốt...

Bạch Chiêu Chiêu không hiểu. Tất cả những gì cô đang phải chịu đựng được coi là bắt nạt à?

Dù cô có nói với những người khác, chỉ cần những người đó không thừa nhận thì có thể sẽ chẳng có một ai tin cô cả.

Bị đụng một cái, bị bóng đập một cái, cũng không xây xước và không bầm tím.

Bịa ra một số lời nói dối, tạo ra một ít drama. Lời nói giết người một cách vô hình như vậy, nhưng cũng không lưu lại chứng cứ nào.

Trên ghế có mực đỏ, trong cơm có vụn cao su... Nhưng chẳng gây ra hậu quả nghiêm trọng nào cả.

Thế nhưng, ở cái độ tuổi cần được thừa nhận và nhạy cảm nhất này thì việc bị mọi người cô lập, bị bịa đặt, bị họ dùng những lời khó nghe để đi nói với người mình thích. Cho dù là ai thì cũng sẽ vô cùng lo lắng và bàng hoàng.

Huống chi, lời bịa đặt độc ác còn đã lần truyền đến người nhà rồi...

Bạch Chiêu Chiêu cúi đầu, vẻ mặt đờ đẫn.

Ánh sáng mập mờ và những ánh nhìn của người giấy càng lúc càng làm cô cảm thấy khó chịu.

Niềm vui và sự an ủi mà Diệp Chi Du mang đến như tờ giấy yếu ớt đã tan thành mây khói trong ngọn lửa tối tăm.

Cô hơi cúi người xuống, che ngực lại.

Quả nhiên, cô đã đánh giá mình quá cao rồi. Cô lựa chọn đến trường là một sai lầm...

Hứa Đình đụng vào Bạch Chiêu Chiêu nên cảm thấy cực kỳ đắc ý, bước đi như đang ấn vào lò xo.

Phòng học không náo nhiệt như thường ngày, thậm chí còn có hơn một nửa học sinh đang nằm xuống bàn ngủ bù. Chị em tốt của cô ta vẫn tụ tập thành một đám như thường lệ, đang thảo luận chuyện thời tiết:

“A, đáng ghét quá. Hình như sắp mưa rồi...”

“Rõ ràng hôm qua TV nói hôm nay sẽ không có mưa mà.”

“Tớ mới làm tóc, bị ướt thì phải làm sao...” Nguyễn Mộng Thần yêu quý vuốt ve mái tóc xoăn của mình.

“Này, Vận Khiết, Mộng Thần.” Hứa Đình vội vàng khoe khoang: “Lúc đến, tớ đụng phải con mặt lờ. Cậu ta không mặc đồng phục, thế mà giáo quan lại tha cho cậu ta! Không phải là cậu ta có quan hệ gì với giáo quan đấy chứ!”

Lớp học vốn không náo nhiệt lại lập tức trở nên yên tĩnh hẳn.

Không có một ai nhìn cô ta, cũng không có ai nói chuyện.

Vẻ mặt Hứa Đình trở nên mù mịt: “Sao thế? Gần đây hai người thật kỳ quái. Sợ Chu Lạc Nhiên tức giận à? Cậu ấy cũng không đi học mà.”

Chương 33: Chiếc nhẫn

Cô ta vẫn không nhận được bất kỳ câu trả lời nào.

Cái loại không khí yên tĩnh làm người ta sợ hãi giống như lần trước lại trở về. Hứa Đình bất an nói: “Các cậu, các cậu làm sao thế? Này, Chương Tử Cầu!”

Cô ta quay sang nhìn Chương Tử Cầu.

Từ miệng Con Gián là dễ moi thông tin nhất. Hỏi cậu ta cái gì thì cậu ta đều sẽ thêm mắm thêm muối vào để nói cho bạn biết.

Nhưng Chương Tử Cầu vẫn nằm bất động ở đó, cậu ta đang ngủ.

Hứa Đình biết, cậu ta nhất định là đang giả vờ ngủ.

Lúc này, Bạch Chiêu Chiêu cũng đã đến.

Cô đứng ở trước cửa phòng học, ánh mắt dừng lại ở trên người Hứa Đình.

“Cậu nhìn cái gì!” Hứa Đình hung dữ nói.

Cô không nói gì mà chỉ cất bước đi vào lớp, sắc mặt vẫn như bình thường, sau đó cô ngồi vào chỗ của mình— Ở chính giữa phòng học.

Không khí giống như bị ngưng đọng lại, yên tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy được.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, Bạch Chiêu Chiêu không mặc đồng phục. Cô mặt một cái áo len rất đẹp cùng với chiếc váy màu trắng. Tuy rằng cô cũng đi tất ống, nhưng lại để hở hai chân, thế mà cũng không sợ lạnh.

Khăn quàng màu đỏ trên cổ cô là màu sáng duy nhất trong phòng học u ám này.

Đây cũng là lần đầu tiên Bạch Chiêu Chiêu nhìn thấy các bạn học người giấy của mình. Cô quay trái quay phải, vô thức đánh giá khuôn mặt của từng người.

Thật kỳ quái!

Một lúc lâu sau cô mới ý thức được kỳ quái ở điểm nào.

Bạn học của cô, tất cả bọn họ không giống với những người giấy khác ở trong trường—

Đúng là mỗi người giấy đều có những đặc điểm riêng biệt, nhưng các bạn cùng lớp với cô đều có đôi mắt rất nhỏ.

Nếu so sánh với đôi mắt to như quả nho của giáo quan Vương thì đôi mắt của bọn họ chỉ giống như hạt vừng. Nếu không nhìn kỹ thì có khi còn không biết được ánh mắt bọn họ đang nhìn về phía nào.

A, vừa kỳ quái vừa thú vị...

Chẳng lẽ đang phản chiếu nội tâm của cô à?

Bên này, Hứa Đình há miệng thở dốc, đang chuẩn bị nói tiếp thì thấy Chu Lạc Nhiên đang không nhanh không chậm đi vào lớp học.

Cô ta lập tức ngậm miệng lại rồi ngoan ngoãn ngồi xuống.

Chu Lạc Nhiên cũng nhanh chóng nhìn thấy Bạch Chiêu Chiêu.

Tim cậu ta đập thình thịch, ngơ ngác vài giây, sau đó thân thể lại nhanh hơn não mà thay thế cậu ta chào hỏi: "Chào buổi sáng..."

Cậu ta cảm thấy có lẽ trên mặt mình đang có biểu cảm rất ngu xuẩn...

Chiêu Chiêu thật đẹp.

— Cô không mặc đồng phục trông càng đẹp hơn. Xinh đẹp và thuần khiết, giống như hoa bách hợp thuần khiết không nên xuất hiện trong giấc mơ hoang đường và hoang vu. Quanh thân cô còn được bao quanh bởi ánh hào quang của máu.

Nhưng Bạch Chiêu Chiêu không thèm để ý cậu ta.

Chu Lạc Nhiên lập tức đi đến phía sau cô rồi đẩy nam sinh đang nằm trên bàn.

Nam sinh ngẩng đầu lên, thắc mắc hỏi: "Cậu chủ Chu, sao thế?"

"Cút." Cậu ta vô cảm nói: "Tôi muốn ngồi chỗ này."

Nam sinh kia không dám chậm trễ một giây nào, nhanh chóng ôm đồ lên rồi nhường chỗ cho cậu ta.

Tiếng chuông vào tiết vang lên. Giáo viên chủ nhiệm nhanh chóng bước vào rồi vội vã nói: "Giáo viên toán bị ốm nên hôm nay không đến được. Lớp trưởng đi theo tôi lấy sổ tay cho mọi người tự học."

Bạch Chiêu Chiêu vô tình phát hiện ngay cả mắt của giáo viên chủ nhiệm cũng nhỏ như mũi kim.

Nhưng cô nhớ rõ, giáo viên chủ nhiệm là một người đàn ông trung niên có đôi mắt rất to.

Sau khi lớp trưởng chạy ra ngoài thì trong lớp trở nên hơi xôn xao. Mọi người đều rất vui vẻ vì có thể tự học.

Chỉ có Bạch Chiêu Chiêu hơi thất vọng, bởi vì cô rất thích giáo viên dạy toán. Giáo viên dạy toán không hợm hĩnh như giáo viên chủ nhiệm, mà luôn kiên nhẫn và dịu dàng, giảng bài cũng rất dễ hiểu. Vậy mà hôm nay cô ấy lại không thể đến được.

Nhưng mà vừa rồi lúc giáo viên chủ nhiệm rời đi, hình như ông ta đã liếc cô một cái.

Chắc là cũng muốn hỏi tại sao cô không mặc đồng phục.

“Này...”

Chu Lạc Nhiên ở đằng sau đang gọi cô, cắt đứt dòng suy nghĩ mơ hồ của cô, vẫn là cùng một câu hỏi:

“Sao cậu không mặc đồng phục? Giáo quan không nói gì cậu à?”

“...” Cô trầm mặc chớp mắt. Tuy rằng cô không muốn cho Chu Lạc Nhiên sắc mặt tốt, nhưng nếu đã muốn bẫy cậu ta thì cô phải ép buộc mình không được lạnh lùng như vậy nữa.

Cô quay đầu lại nhìn cậu ta: “Sao thế? Giáo quan không nói gì, cậu lại có ý kiến à?”

“Không, không có ý kiến...” Cậu ta nhanh chóng quay mặt đi, bởi vì cậu ta không dám đối diện với cô.

Cho dù không soi gương thì cậu ta cũng biết mặt mình đang nóng như lửa đốt, điều đó khiến cậu ta căm tức. Nhưng trong

lòng cậu ta lại có một loại vui sướng mãnh liệt đang dâng lên, giống như chỉ cần nhìn thấy cô thì cũng rất là đáng giá rồi.

Một lúc sau, lớp trưởng ôm một chồng bài thi dày đi vào lớp và bắt đầu chia từ hàng đầu tiên xuống.

Đợi đến lúc Bạch Chiêu Chiêu đưa bài thi cho cậu ta thì cậu ta lại nhân cơ hội mà hỏi cô: “Hôm qua sao cậu không đi học?”

“Tôi bị ốm...” Cô thuận miệng nói, sau đó tựa lưng vào ghế xem bài thi.

Chu Lạc Nhiên cố gắng làm cho mình nghe có vẻ không nịnh nọt, nhưng tư thế đang thò cổ ra này lại bán đứng cậu ta: “Có phải cậu bị cảm lạnh rồi không? Tôi đưa áo khoác đồng phục cho cậu nhé?”

Cô lắc đầu: “Tôi không lạnh.”

Chu Lạc Nhiên cũng không tức giận, ngược lại, cậu ta lấy ra một cái hộp vuông màu đỏ từ trong cặp: “Vậy... cái này, cậu nhận đi...”

Cô nhìn về phía bên trái của mình.

Tay của Chu Lạc Nhiên cũng không tệ lắm. Ngón tay thon dài, móng tay được cắt tỉa gọn gàng, đang cầm một chiếc hộp nhỏ, nhìn cũng rất đẹp mắt.

Nhưng cô không nhận lấy mà chỉ hỏi: “Đây là cái gì?”

Cậu ta rụt tay về, mở hộp ra rồi lại đưa đến chỗ cô.

Lần này, cô mới nhìn thấy trong hộp có một sợi dây chuyền, những viên kim cương bao quanh một viên ngọc lục bảo hình

vuông, to bằng móng tay của cô— Một món quà đắt như thế, không phải là món quà mà học sinh có thể tặng cho nhau được.

Các bạn học ngồi bên cạnh thấy viên ngọc sáng bóng kia thì kinh ngạc trợn tròn mắt, trao đổi ánh mắt không hiểu với nhau.

Cậu chủ Chu phát điên vì yêu à...

Nhưng Bạch Chiêu Chiêu không có phản ứng gì.

Cậu ta lại thấp giọng nói: "Tặng cậu, quà xin lỗi."

Nhưng từ trước đến nay, cô vẫn luôn không thích những viên đá lạnh lẽo này. Cô thích đọc sách, thích khăn quàng cổ mềm mại, thích đồ ăn ngon... Hơn nữa, thế giới của bọn họ bây giờ, muốn những thứ này thì có ích gì chứ.

"Không cần..." Cô nhìn ra ngoài cửa để chắc chắn rằng mọi người đã vào lớp rồi mới quay đầu lại: "Nhưng mà bây giờ cậu có rảnh không? Tôi có chuyện muốn hỏi cậu."

Chu Lạc Nhiên bị từ chối, đang định kiên trì tiếp thì nghe thấy cô nói như vậy. Trong lòng cậu ta lại mừng như điên: "Tôi lúc nào cũng rảnh."

"Vậy... Chúng ta đến phòng thiết bị lần trước đi."

-

Vào phòng thiết bị, Bạch Chiêu Chiêu vừa quay đầu lại thì bỗng nhiên không biết nên khóc hay nên cười.

Biểu tình của Chu Lạc Nhiên là ý gì? Vẻ mặt cuồng nhiệt, ánh mắt sáng ngời, giống như kỵ sĩ đang chờ đợi được nữ hoàng trao tặng huy hiệu vậy.

Nghĩ như vậy nên cô hỏi: “Cậu rất vui à?”

Cậu ta đưa tay lên che miệng, còn tưởng rằng mình đã bình tĩnh lại rồi nên mới buông xuống, đôi mắt hồ ly tinh tế hơi nhíu lại: “Tôi không được vui vẻ à?”

Dừng một lúc, lại cảm thấy giọng mình quá gay gắt nên cậu ta nhanh chóng dịu giọng: “Cậu gọi tôi đến có chuyện gì?”

Bạch Chiêu Chiêu cũng lười nói nhảm với cậu ta: “Tôi cảm thấy gần đây cậu hơi lạ. Cho nên muốn hỏi cậu có xảy ra chuyện gì không.”

Giọng điệu cậu ta đầy kiêu ngạo: “Theo đuổi cậu đàng hoàng nên cậu cảm thấy lạ à? Cậu khó hiểu thật đấy.”

“Ừ, chính là tại sao cậu lại đột nhiên muốn theo đuổi tôi?”

“Còn có thể vì sao nữa?” Tim cậu ta đập thình thịch, giả vờ bình tĩnh nói: “Tôi thích cậu, không phải đã nói với cậu rồi à.” Cậu ta lại kiên quyết muốn đưa chiêcs hộp kia cho cô: “Cái này cậu cầm lấy đi. Sau này cậu muốn gì thì nói cho tôi biết. Tôi nhất định sẽ thỏa mãn cậu.”

Bạch Chiêu Chiêu nắm chặt chiếc hộp trong tay, vẻ mặt phức tạp.

Thật ra, nhận lấy cũng không sao cả. Dù sao, sau khi tỉnh lại thì tất cả mọi thứ trong giấc mơ cũng sẽ biến mất. Nếu như Chu Lạc Nhiên hối hận thì cô trả lại cho cậu ta là được.

Nhưng cô lại nghĩ, nếu cô nhận thì có thể sẽ khiến đối phương lầm tưởng rằng mình đã tha thứ cho cậu ta.

Cô lắc đầu rồi đặt chiếc hộp lên trên bàn bên cạnh: “Tôi không

cần.” Không đợi Chu Lạc Nhiên sốt ruột, cô lại đổi cách hỏi: “Vậy gần đây cậu có trải qua chuyện gì không bình thường không? Bất kỳ chuyện gì cũng được.”

“Không có.”

Nói là không có, nhưng thật ra lại có một chuyện khiến cậu ta để ý.

Cậu ta phát hiện sữa ở nhà mình có thể đã hết hạn rồi. Trước đó 2 ngày, mỗi lần cậu ta lên xe đều sẽ cảm thấy buồn nôn đến nỗi trời đất quay cuồng, nhưng đến buổi chiều thì lại tự động khỏi.

Vì thế cậu ta hung dữ mắng đầu bếp.

Sau đó, hai ngày nay cậu ta không uống sữa nữa thì lại không bị sao cả.

Bạch Chiêu Chiêu tò mò: “Vậy bố mẹ cậu đâu? Gần đây họ có liên lạc với cậu không?”

Cô nhớ Diệp Chi Du từng nói rằng bố mẹ vẫn luôn quan tâm cậu ấy lại đột nhiên không liên lạc với cậu ấy nữa.

“Liên quan gì đến bố mẹ tôi? Bọn họ đều ở bên Mỹ, rất bận rộn. Mấy tháng không liên lạc với tôi cũng là chuyện bình thường.” Nói đến đây, cậu ta lại cảm thấy tủi thân và bực bội: “Sao thế? Rốt cuộc là cậu muốn nói gì...”

Bạch Chiêu Chiêu cắn môi dưới.

Có thể là do không có ai nói với Chu Lạc Nhiên chuyện gặp quỷ, nên cuộc sống của cậu ta mới bình thường như thế.

Nhưng mà cô thật sự là chấp niệm của Chu Lạc Nhiên à?

Có phải bởi vì cô nên cậu ta mới có thể từ trạng thái nửa người nửa giấy biến thành người "Dày" như bây giờ không?

Nghĩ như vậy, cô tiến đến gần Chu Lạc Nhiên, làm cậu ta sợ đến mức phải lùi lại hai bước, lưng dán lên cánh cửa:

"Cậu, cậu muốn làm gì?"

"Bây giờ cậu rất thích tôi, mỗi ngày đều muốn gặp tôi à?"

Cậu ta bị dọa đến choáng váng, vẻ giả vờ bình tĩnh cũng lập tức vỡ vụn. Đôi mắt cậu ta nhìn chằm chằm lên trần nhà, miệng nói linh tinh: "Không được à? Thích ai là tự do của tôi... Nhưng tôi cũng biết cậu nghĩ như thế nào. Cho nên tôi sẽ luôn xin lỗi cậu —"

Giọng nói đột nhiên im bặt.

Bởi vì tay Bạch Chiêu Chiêu đang dán lên ngực cậu ta—

Trái tim của Chu Lạc Nhiên đập rộn ràng dưới tay cô, giống như dã thú điên cuồng, không ngừng đập vào lồng ngực.

Cậu ta không phản kháng, ngược lại còn nhắm hai mắt dài và mảnh lại. Tựa như một kẻ đáng thương, cam tâm để crush muốn làm gì thì làm.

Bạch Chiêu Chiêu cực kỳ thất vọng. Cô không ngờ rằng mình lại là chấp niệm của Chu Lạc Nhiên.

Nhưng trên thế giới này, người cô ghét nhất, căm hận nhất, coi thường nhất chính là Chu Lạc Nhiên!!!

Cô có thể nhịn không trả thù cậu ta, không so đo với cậu ta, cũng đã dùng hết mọi phương pháp chiến thắng tinh thần. Nhưng bây giờ, chỉ cần cô còn tồn tại thì coi như cô đang cứu cậu ta,

làm cho cậu ta càng ngày càng tràn đầy sức sống?!!

Điều này thật mỉa mai!

Dựa vào đâu?

Không công bằng gì cả!!!

Cổ họng Bạch Chiêu Chiêu nghẹn lại... Một ý nghĩ chợt hiện ra.

— Nếu như chấp niệm chết đi thì có phải cậu ta cũng không sống được, đúng không?!

Ý nghĩ này mạnh mẽ đến mức cô không thể khống chế được mà muốn đập thật mạnh vào tường, đồng quy vu tận với Chu Lạc Nhiên.

Thấy cô buông tay xuống, Chu Lạc Nhiên cũng tránh ra. Hốc mắt cậu ta đỏ bừng lên giống như say rượu, giọng nói khàn khàn:

“Chỉ... thế này thôi à?”

“Hả? Cái gì?” Cô lập tức tỉnh táo lại, ngẩng đầu lên.

“Chỉ sờ cơ ngực thôi à?” Cậu ta nghĩ nghĩ rồi đắc ý hỏi: “Vậy cậu có hài lòng với thứ cậu sờ được không?”

Lúc này, biểu tình của Bạch Chiêu Chiêu rõ ràng đã trở thành một lời khó nói hết.

“Nếu cậu muốn hôn tôi cũng được. Nụ hôn đầu tặng cho cậu cũng được.” Cậu ta thậm chí còn hơi ngồi xổm xuống rồi mỉm cười: “Đây, như thế này tiện cho cậu hôn hơn.”

Tuy rằng giọng điệu là vẻ không sao cả, nhưng giọng nói của cậu

ta vẫn run rẩy, ngoài cứng trong mềm. Dường như cậu ta không thật sự có thể tặng nụ hôn đầu tiên một cách “Thoải mái” như thế.

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Lạc Nhiên: Đắc ý.

Diệp Chi Du: Đắc ý cái quần què. Đạp chết cậu.

Chương 34: Cấm địa

Bạch Chiêu Chiêu chỉ cảm thấy cực kỳ hoang đường.

Nhưng ngay sau đó, ý nghĩ muốn làm tổn thương bản thân mình thật nặng của cô cũng dịu xuống.

Cô đột nhiên cảm thấy, thật ra cô không cần phải lãng phí tình cảm của mình để đi oán hận Chu Lạc Nhiên. Bạn sẽ ghét một con chó thiểu năng à? Có lẽ là không, mà là bạn sẽ đánh nó. Khi một con chó thiểu năng cắn người, chắc chắn nó sẽ không biết mình đã tạo ra một bóng ma cho người khác như thế nào.

“Tôi không muốn sờ cơ ngực của cậu.” Cô khô khan nói, cũng cảm thấy thật nực cười khi mình phải giải thích chuyện này: “Tôi chỉ muốn kiểm tra nhịp tim của cậu một chút thôi.”

Chu Lạc Nhiên nhìn vẻ mặt cô, xác nhận rằng cô thật sự không có ý đó thì cậu ta xấu hổ đứng thẳng người dậy.

Vẻ mặt Bạch Chiêu Chiêu lạnh lùng: “Nếu như cậu không nói cho tôi biết có chuyện gì không thích hợp xảy ra với cậu hay không, thì cậu đã trở nên vô dụng đối với tôi rồi.” Sau đó cô muốn đi mở cửa: “Tôi đi đây.”

“Cậu— đợi đã!” Chu Lạc Nhiên cầm lấy cổ tay cô, lại sợ cô mất hứng nên nhanh chóng buông ra: “Rốt cuộc cậu muốn nghe chuyện không thích hợp gì? Cậu để tôi suy nghĩ lại một chút được không?”

“...” Bạch Chiêu Chiêu im lặng thở dài rồi ôm lấy cánh tay mình, vẻ mặt vô cảm đợi cậu ta suy nghĩ.

Vẻ mặt Chu Lạc Nhiên rất rối rắm, cậu ta không biết có nên nói chuyện sữa nhà mình đã quá hạn rồi hay không.

Không. Chuyện này quá ngu ngốc. Có lẽ có thể đợi cậu ta trở về và hỏi những tiểu đệ kia của mình một chút.

“Thôi. Không bằng nếu như cậu nghĩ ra được cái gì thì hãy nói với tôi sau đi.” Cô nói như vậy đơn giản là vì sợ cậu ta không thả mình đi.

“Ừ... Được rồi. Vậy tôi nhớ ra thì sẽ nhắn tin cho cậu, được không?”

Bạch Chiêu Chiêu rất bất ngờ. Cô chưa từng cho Chu Lạc Nhiên phương thức liên lạc của mình, cậu ta gửi tin nhắn cho cô kiểu gì?

Nhưng rất nhanh cô đã hiểu được, có lẽ là cậu ta lấy được từ chỗ của người khác.

Sau khi đi ra khỏi phòng thiết bị, Bạch Chiêu Chiêu không đi về hướng lớp học. Bởi vì cô không thu hoạch được gì cả, nên cũng không còn lý do gì để trở lại lớp học đáng ghét kia nữa.

“Chiêu Chiêu, cậu muốn đi đâu?” Chu Lạc Nhiên gọi cô lại.

“Tôi đi tìm giáo viên chủ nhiệm.” Lúc nói, cô cũng không hề quay đầu lại.

“...” Cậu ta ngơ ngác nhìn bóng lưng cô biến mất ở đầu cầu thang.

Trở lại lớp học, trong mắt Chu Lạc Nhiên, tất cả bạn học vẫn

như cũ.

Ở trong lớp học, bởi vì sợ tính tình chó cắn bất ổn của cậu ta, nên không có một ai dám ồn ào.

Mặc dù chưa tặng được quà, nhưng tâm tình của Chu Lạc Nhiên cũng không kém lắm. Theo cậu ta thấy thì hôm nay Bạch Chiêu Chiêu đã chủ động nói chuyện với cậu ta, đây có thể coi là một tín hiệu tích cực.

Cậu ta sẽ chuẩn bị một món quà tốt hơn...

Lúc này, Dư Chí Đồng ngồi ở bên trái cậu ta nhỏ giọng hỏi: "Cậu chủ Chu, cậu nói chuyện gì với Bạch Chiêu Chiêu đấy?"

"Liên quan mẹ gì đến cậu." Tâm tình cậu ta đang tốt, nên khi mắng chửi người khác cũng mang theo ý cười.

"Có phải cậu ta tỏ tình với cậu không? Tớ vừa nhận được tin nhắn của bạn, nói rằng cậu ta ở bên Dầu Dừa rồi. Cậu đừng để cậu ta bắt cá hai tay."

Nụ cười trên khóe môi Chu Lạc Nhiên lập tức cứng lại, cậu ta quay đầu nói: "Đờ mờ, cậu đang nói cái gì thế!"

Trong mắt Chu Lạc Nhiên, Dư Chí Đồng vẫn là một con cá xấu xí biến thành hình người. Bây giờ, trong mắt Cá Tạp đang lóe lên ác ý và nói: "Thật đấy. Cậu chưa biết hả? Hình như bọn họ sống ở gần nhau, luôn ngồi xe bus cùng nhau đi học. Cậu biết đấy, Dầu Dừa cũng là học sinh dự thính, bố mẹ đều không ở đây. Có khả năng bọn họ còn sống chung với nhau rồi ấy."

Giọng nói của cậu ta không nhỏ, nên những người xung quanh đều có thể nghe được.

Hứa Đình đã sớm quay người lại, còn lắng nghe rất chăm chú.

Nhưng Nguyễn Mộng Thần, người vẫn luôn nhạy cảm với hành động của Chu Lạc Nhiên thì lại đang mất hồn mất vía mà nghịch tóc của mình.

Nếu Hứa Đình nhạy cảm hơn thì sẽ phát hiện ra Nguyễn Mộng Thần đã trở thành như vậy từ rất lâu rồi...

“Mẹ, Cá Tạp thối, cẩn thận lời nói đấy.” Sắc mặt Chu Lạc Nhiên trầm xuống.

“Thật mà. Tớ lừa cậu làm gì.”

“Tôi mặc kệ cậu có nói thật hay không!” Chu Lạc Nhiên bóp chặt mặt cậu ta, lệ khí trong mắt tràn ra: “Nếu còn nói thêm một câu nữa thì đừng trách tôi không khách khí!”

Dư Chí Đồng bị dọa không hề nhẹ, nên sau đó cậu ta cũng không lên tiếng nữa.

“Tôi hỏi cậu. Gần đây cậu có gặp phải chuyện không thích hợp nào không...” Chu Lạc Nhiên lại nghĩ đến câu hỏi của Bạch Chiêu Chiêu, nên cậu ta lấy câu hỏi này ra hỏi Dư Chí Đồng.

Dư Chí Đồng hoảng sợ lắc đầu, rồi lại nhìn chằm chằm cậu ta.

Vẻ mặt giống như đang nói “Chỉ có cậu không thích hợp thôi!”.

Lúc này Chu Lạc Nhiên mới buông cậu ta ra.

Có lẽ câu hỏi của Bạch Chiêu Chiêu đã có tác dụng. Cậu ta đột nhiên cảm thấy hơi bất an.

Vì sao Bạch Chiêu Chiêu lại cố ý hỏi đến bố mẹ cậu ta?

Chu Lạc Nhiên lấy điện thoại ra, một lúc lâu sau mới cố gắng lấy hết dũng khí để nhắn tin cho bố mình:

[Hai người vẫn ổn chứ?]

Ngay sau đó, bố cậu ta nhanh chóng trả lời:

[Con quan tâm những điều này làm gì, dạo này có chăm chỉ học hành không! Thi đại học đừng làm bố mất mặt!]

“Đờ mờ...” Cậu ta thấp giọng chửi một tiếng rồi thô lỗ ném điện thoại lên bàn.

Cậu ta nằm lên bàn và nghĩ: Chiêu Chiêu đi tìm giáo viên chủ nhiệm nói gì mà lâu thế...

-

Sau khi Bạch Chiêu Chiêu đi thẳng ra khỏi cổng trường thì cô phát hiện tầm nhìn đã càng ngày càng sáng ngời hơn— Sao trời lại quang đãng rồi?

Bầu trời lúc trước còn đang nhiều mây u ám, mà chẳng biết đã bị xua tan đi từ bao giờ, ánh mặt trời còn cực kỳ ấm áp và thoải mái.

Đáp án có ở cổng trường— Diệp Chi Du đã trở lại.

Cô phát hiện ra, dường như chỉ cần Diệp Chi Du xuất hiện thì sẽ có ánh mặt trời.

Dưới ánh mặt trời, thiếu niên cao lớn tuấn tú đứng chờ ở đó, giống như cây trúc cao và gầy.

“Chiêu Chiêu!” Cậu vẫy tay về phía điểm đỏ kia, trái tim cũng vì cô mà đập.

Cô chạy về phía cậu, nhưng lại không nhịn được mà liên tục quay đầu lại nhìn.

“Sao thế?” Diệp Chi Du cảnh giác hỏi: “Có người bám theo cậu à?”

“Không phải...” Cô thắc mắc: “Sao giáo quan Vương không ở cổng trường? Lúc này hẳn là ông ta phải đứng ở đây trông mới đúng.”

“Hay là đi có việc rồi?”

Cô gái vẫn cay mày: “Cũng có thể...” Sau đó cũng nhanh chóng kết thúc thắc mắc của mình. Cô lại hỏi tiếp: “Cậu đã gặp được bà Tôn chưa? Bà ấy nói như thế nào?”

Cún con - Diệp Chi Du thở dài: “Còn nói nữa. Hình như hôm nay tâm trạng bà ấy rất kém. Tớ nói với bà ấy rằng tớ vô tình đi vào cấm địa, sau đó lửa giận của bà ấy thiếu chút nữa đốt cháy tớ luôn rồi...”

Vốn dĩ bởi vì tâm tình cậu đang tốt, nên khi đứng ở cửa hàng bánh ngọt, cậu đã gọi rất to, có thể nói là tràn đầy năng lượng.

Người giấy xung quanh liếc nhìn, cậu còn giơ hai tay lên với vẻ mặt tự hào như kiểu “Không sai, tôi đang phát bệnh”.

Ai mà ngờ được cậu đang vui vẻ thì phía sau đầu bị đập một cái.

Trong khoảnh khắc này, cả thế giới đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Cậu không cần nghĩ cũng biết nhất định là bà Tôn đánh.

Cậu còn chưa kịp lên tiếng thì đã bị bà Tôn mắng cho máu chó ngập đầu:

“Tôi đúng là xui xẻo mười tám kiếp! Tôi là chó của cậu hả! Mới mấy hôm, cậu không đi tìm ác linh đi, ngày ngày cắm cọc ở đây hú hét cái gì! Chẳng lẽ trên mặt tôi viết ba chữ “Tôi rất rảnh” hả?”

Bạch Chiêu Chiêu không nhịn được mà ngắt lời cậu: “Bà Tôn rất bận hả?”

“Đâu chỉ là rất bận. Ha ha ha...” Nhớ lại bộ dạng của bà Tôn, Diệp Chi Du tỏ ra rất vui sướng khi có người gặp họa: “Bà ấy thật sự giống như vừa đi làm cu li về ấy, còn thảm hơn so với tớ lúc chạy xong 5km. Vành mắt bà ấy thâm quầng— Lớn như thế này này. Quai hàm thì— Xệ xuống đến trước ngực!”

Bạch Chiêu Chiêu vốn đang trầm tư, nhưng khi nghe cậu đùa giỡn như vậy thì cô lại cười “Khanh khách”: “Cậu khoa trương ít thôi... Phải tôn kính người già!”

“Ừ ừ, nghe lời cậu.” Diệp Chi Du cười: “Tóm lại... hình như tớ đã làm phiền bà ấy nên bà ấy rất tức giận.”

“Vậy miệng cậu phải ngọt một chút.”

Diệp Chi Du cũng nhớ rằng Bạch Chiêu Chiêu bảo miệng cậu phải ngọt một chút nên bắt đầu nịnh nọt bà Tôn: “Bà ơi, tinh thần bà tốt thật đấy, mắng rất có sức sống!”

Nhưng hình như nịnh nọt không có kết quả lắm. Bà Tôn phồng miệng lên rồi lại xẹp xuống, giống như đang cố nuốt xuống một ngụm máu. Bà run rẩy lẩm bẩm: “Cậu nói đi. Rốt cuộc là cậu có chuyện gì... Nói không ra được chuyện gì tử tế thì bây giờ tôi sẽ đưa cậu đi đầu thai làm chó.”

“Haiz, là như vậy. Hôm qua cháu với bạn cháu rất xui xẻo, gặp ngay phải minh hôn...” Cậu ủ rũ: “Hình như cháu đã đi đến cấm

địa mà bà nói."

"Cái gì?! Thằng nhóc thối này, để cậu đi tìm ác linh, cậu lại chạy đến chỗ đó làm cái gì hả!" Bà Tôn tóm lấy cậu một cách thuần thục, muốn bắt đầu đánh cậu như đánh cháu trai của mình, nhưng lại không đánh mà quái dị nói: "A, không đúng. Vậy sao cậu còn ở đây được? Cậu ra khỏi cấm địa như thế nào?"

"Bởi vì người lái xe bus đến! Người lái xe bus cũng là bán sinh linh. Ông ấy còn nhớ lộ trình..."

"À... Vậy vận cứt chó của cậu vẫn còn tốt lắm!" Bà Tôn tò mò nhìn cậu, chậc chậc nói: "Vào cấm địa rồi mà vẫn có thể thoát ra được, cậu là người đầu tiên đấy."

"Bà, cấm địa kia rốt cuộc là chỗ nào?"

Bà Tôn phất tay áo, lấy lệ nói với cậu: "Ra ngoài rồi thì ở yên đây đi. Hỏi nhiều như vậy làm gì?"

"Ngộ nhỡ... ngộ nhỡ sau này lại đi vào thì sao?"

Bà Tôn suýt nữa bị những lời này của cậu làm cho tức hộc máu: "Còn đi nữa?"

"Không phải. Cháu nói là không cẩn thận ý."

"Vậy thì cẩn thận đi! Ác linh không ở trong cấm địa, cậu không nên đi đến đó để uổng phí sức lực làm gì. Cậu có thể may mắn một lần, nhưng chưa chắc sẽ may mắn nhiều lần đâu."

Suy nghĩ một lúc, bà ấy lại kiên nhẫn nói: "Bỏ đi bỏ đi. Tôi có thể nói cho cậu biết, trong giấc mơ sắp chết có rất nhiều cấm địa, cũng xuất hiện rất ngẫu nhiên. Cái cậu đi vào kia gọi là vùng đất minh hôn. Những cấm địa khác có liên quan đến cái chết. Chỉ có vùng đất minh hôn là nơi giam giữ người chết theo ý muốn của

người sống. Mong muốn của họ quá mãnh liệt, người chết không thể đi đầu thai được nên mới tạo ra vùng đất minh hôn. Những người ở nơi đó cũng sẽ trở thành ác quỷ. Tuy nhiên, ở đó có rất nhiều kẹo mừng và tiền mừng, những ác quỷ ở những cấm địa khác sẽ đến đó để tìm thức ăn. Có thể nói đó là cấm địa an toàn nhất. Nhưng nếu lần sau cậu lạc vào cấm địa khác nguy hiểm hơn thì sao? Cho nên cậu đã may mắn trốn thoát được rồi thì sau này hãy tránh xa những nơi đó ra. Cậu hiểu chưa?"

Bà ấy lại lấy ra một tờ giấy vàng nhăn nhúm từ trong tay áo rồi đưa cho cậu.

Diệp Chi Du cầm lấy mở ra xem, miễn cưỡng đọc hiểu chữ viết kỳ quái ở trên đó:

[Cấm địa tổng cộng có 18 loại: chết đuối, rơi, lửa thiêu, kịch độc, kỳ dị, bất hạnh, huyết trì, minh hôn, thành phố hoang, hỗn loạn...]

"Đây là tất cả cấm địa ạ?" Cậu hỏi.

"Trong này là những cấm địa chúng ta đã biết." Bà Tôn nhấn mạnh hai chữ "Đã biết": "Ai biết được còn có cấm địa mới nào mọc ra hay không. Nếu như cậu bị ác linh hại chết thì cũng có thể trở thành ác quỷ không cam lòng ở đó đấy."

"Cấm địa còn có thể mọc ra cái mới ạ?"

"Đây là lý do vì sao chúng ta phải tiêu diệt ác linh... Nói ra thì cậu cũng không hiểu đâu. Nhưng tôi lại muốn hỏi cậu, cậu tìm ác linh có phát hiện gì mới không?"

"Có có. Đã có mục tiêu rồi. Là một tên giết người biến thái, đã chặt xác ba người, còn bắt mất một người nữa."

"Tàn nhẫn thế à..." Bà Tôn nhìn về phía xa xa, lẩm bẩm nói: "Khó

trách... Nếu không nhanh chóng bắt được nó, nơi đó sẽ lại biến thành một cấm địa...”

Chương 35: Mạo hiểm

“Bà à, tại sao ác quỷ vẫn còn âm hồn bất tán? Nếu thật sự cảm thấy oan ức thì nên tự mình đi đòi mạng ác linh chứ!”

“Đòi mạng?” Bà Tôn cười lạnh: “Ác quỷ cũng là do con người biến thành, nên chỉ dám đi tìm người yếu hơn mình để bắt nạt mà thôi. Gặp phải ác linh á, có mà tè ra quần. Cậu đó, cầm chắc lấy bùa hộ mệnh mà tôi cho cậu đi. Nếu xui xẻo gặp phải ác linh thì còn có thể giữ mạng.”

“Vậy bà cho cháu thêm một cái nữa đi. Cháu muốn lấy cho bạn học của cháu một cái.”

Bà Tôn trợn trừng mắt, thiếu chút nữa lật trời: “Cậu đúng là không coi mình là người ngoài nhỉ. Cho rằng chỗ tôi là cái gì, siêu thị hả?! Không có. Chỉ có một cái!”

Sắc mặt Diệp Chi Du trầm xuống, lại hỏi: “Vậy... bà có thể nói cho cháu biết các cấm địa khác trông như thế nào không?”

Bà ấy hiển nhiên không muốn nói, nhưng lại sợ nếu lần này không dọa cậu thì cậu lại cứng đầu cứng cổ biến thành chó Bull Terrier mà đâm đầu vào cấm địa. Vì vậy bà ấy giải thích với vẻ không tình nguyện:

“Ví dụ như vùng đất lửa thiêu đi, đều là người bị lửa thiêu chết; vùng đất kỳ dị, đều là người chết vì các loại bệnh có xác suất rất nhỏ; Nói chung, người quanh quẩn ở trong cấm địa nhất định là vì chấp niệm quá nặng, nghĩ không thông. Có lẽ cậu đã nghe nói

đến khi có một tòa nhà bốc cháy, sẽ luôn có rất nhiều người đến đó nhảy lầu. Trên thực tế, không phải bọn họ muốn tìm người thay thế mình, mà là bọn họ không cam lòng khi chỉ có mình bị xui xẻo như vậy, nên mới muốn người khác cũng xui xẻo cùng. Khi chúng nó thấy càng nhiều người xui xẻo thì sẽ tự mình nghĩ thoáng hơn và bỏ đi."

Bà Tôn nhìn Diệp Chi Du đang chăm chú lắng nghe, rốt cuộc vẫn tốt bụng khuyên cậu: "Thằng nhóc thối, tôi đã giải thích nhiều như thế rồi, không phải để cho tên ngốc như cậu đi mạo hiểm đâu! Đừng có cảm thấy mới mẻ mà mất mạng. Bố mẹ cậu sẽ đau lòng muốn chết đấy."

"Cháu sẽ không đi lung tung vào cấm địa đâu. Nhưng mà..." Cậu cẩn thận nhìn vẻ mặt bà Tôn rồi thử hỏi: "Vùng đất bất hạnh ở đâu ạ?"

"!!!" Bà Tôn đột nhiên nhìn về phía cậu, sắc mặt lập tức trở nên xanh mét: "Vì sao cậu cố ý hỏi chỗ này?!"

"Có người gọi điện thoại cho cháu, bảo cháu đi đến vùng đất bất hạnh tìm cô ấy..."

"Tên khốn nhà cậu đồng ý rồi hả?!"

"Chưa ạ..."

"Lúc cậu còn sống có gặp phải chuyện gì không?"

"Ặc... Là sao ạ? Mấu chốt là, cháu, cháu không nhớ nữa..."

"À, cũng đúng. Cậu còn đang ở trong giấc mơ sắp chết..." Bà Tôn lo lắng nhìn cậu: "Vậy người của vùng đất bất hạnh kia sao lại tìm cậu? Cậu chỉ là một tên ngốc thôi mà... Chẳng lẽ..."

Diệp Chi Du tranh thủ: "Chỗ đó là những người như thế nào ạ..."

“Chỗ đó hơi...” Bà Tôn dừng một chút, sau đó lập tức chuyển đề tài: “Liên quan gì đến cậu? Cậu thành thật ở yên đây là tốt rồi! Được rồi. Nếu cậu hỏi xong mười vạn câu hỏi vì sao rồi thì nhanh chóng trở về đi. Tôi thật sự rất bận, rất bận... Tôi nhờ cậu, không có chuyện gì thì cậu đừng có đến đây la hét có được không?”

Nói xong, bà ấy xoay người muốn đi.

“Này, bà ơi, còn một chuyện nữa! Cực kỳ quan trọng!”

“Vậy cậu nhanh nói...”

“Dạ...” Diệp Chi Du cười hì hì, dừng lại 2 giây rồi mới mở miệng: “Bán sinh linh... có thể mang thai không ạ?”

Bà Tôn lập tức quay đầu lại, hiện lên nụ cười kỳ quái khó tin: “Ai ui, Cháu ngoan của tôi. Tôi đúng là bị dao đâm vào mông— Đến mở mắt luôn rồi. Cậu là một tên ngu ngốc sắp chết, còn dám làm chuyện tốt này à?”

“Không phải! Không phải cháu!” Cậu xấu hổ nói: “Cháu chỉ hỏi thôi mà!”

“Bố đứa bé là ai? Cậu?”

“Cháu thật sự chỉ hỏi thôi mà! Sao bà lại nghĩ là cháu làm chứ!” Mặt cậu đỏ bừng.

“Mẹ đứa bé là ai? Không phải là bạn học của cậu đấy chứ?”

“Đã bảo không liên quan gì đến cháu rồi mà! Không có chuyện đó!”

“Vậy sao cậu phải chột dạ? Thằng nhóc thối, tôi khuyên cậu một

câu. Cậu không phải là người đầu tiên có suy nghĩ này, nhưng nhất định không được làm bậy. Là sinh linh thì đều sẽ mang thai, nhưng đứa trẻ được sinh ra không phải là người, mà là đứa bé quỷ. Chỉ cần cậu vẫn còn ý nghĩ muốn có con, thì đứa bé quỷ này nhất định còn ở trong nhà cậu. Nó không có tình người, ngay cả bố mẹ cũng dám giết. Nếu cậu chết mà không có con, thì đứa bé quỷ này sẽ chờ cơ hội và chọn ngẫu nhiên một người thân của cậu để đầu thai vào. Nó vẫn sẽ hại chết rất nhiều người. Tội lỗi của đứa bé quỷ đều sẽ báo ứng lên đầu cậu và mẹ của nó."

Diệp Chi Du sởn gai ốc, nuốt nước miếng.

"Cho nên cậu nhất định phải nhịn đó!"

"Đã bảo là cháu chỉ hỏi thôi mà!"

"Hơn nữa!" Bà Tôn cười xấu xa rồi biến mất trong không khí.

Bạch Chiêu Chiêu đã sớm không còn hứng thú với vấn đề bán sinh linh có thể sinh con hay không nữa, chỉ truy hỏi: "Tờ giấy vàng kia đâu?"

Diệp Chi Du lấy tờ giấy vàng từ trong túi quần ra: "Đây. Tất cả cấm địa đều ở trên này."

Bạch Chiêu Chiêu kiêng kị nhìn thứ nhăn nhúm như tờ giấy vệ sinh kia mà không cầm lấy.

Cậu lại nghĩ rằng cô đang sợ: "Không sao đâu. Đây chỉ là giấy bình thường thôi, không có ma lực gì mang cậu đi đâu."

"Không phải. Tớ chỉ cảm thấy nó giống giấy chùi *** thôi..." Cô bất đắc dĩ nhỏ giọng thở dài, sau đó vô cùng ghét bỏ mà dùng hai ngón tay làm nó phẳng ra.

Các cấm địa trên tờ giấy, có cái chỉ cần nhìn mặt chữ là có thể hiểu, có cái thì ý nghĩa mơ hồ, không biết tượng trưng cho cái gì.

Bạch Chiêu Chiêu chăm chú nhìn một lúc rồi chần chờ nói: "Cho nên chúng ta vào cấm địa là ngẫu nhiên."

"Đúng thế. Cậu vẫn muốn đi tìm vùng đất bất hạnh kia à? Bà Tôn không muốn giải thích, cho nên nơi đó nhất định là rất nguy hiểm. Hơn nữa, chúng ta có thể sẽ phải ngẫu nhiên rất nhiều lần thì mới có thể đi đến đó. Đến lúc đó cũng không biết chúng ta còn sống hay không." Diệp Chi Du khuyên nhủ: "Hay là quên đi... Tớ cảm thấy người phụ nữ kia không có ý tốt, có thể là cố ý dụ cậu đến đó đấy."

"Nhưng mà tớ luôn có cảm giác rằng cô ấy biết gì đó, cũng biết ác linh là ai... Huống chi, nếu như không thể tìm được ác linh thì chúng ta vẫn sẽ chết, không phải sao?" Giọng nói của Bạch Chiêu Chiêu hơi nghẹn ngào: "Diệp Chi Du, tớ phải sống sót và gặp lại mẹ tớ. Mẹ chính là chấp niệm của tớ, nhưng tớ cũng chính là chấp niệm của mẹ. Nếu như tớ chết thì bà nhất định sẽ đau khổ và không muốn sống nữa, cũng không chống đỡ nổi... Chỉ cần có thể gặp lại bà, đừng nói là cấm địa, cho dù là núi đao biển lửa, chỉ cần có một tia hy vọng thì tớ cũng sẽ đi. Nếu cậu lo lắng, tớ cũng hiểu được. Dù sao cậu cũng có bùa của bà Tôn, hoàn toàn không cần mạo hiểm như thế..."

"Chiêu Chiêu! Cậu đang nói gì thế!" Cậu giữ chặt tay cô: "Nơi nguy hiểm như thế, tớ nhất định phải đi cùng cậu."

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng nhị gì hết. Cậu đi núi đao biển lửa, tớ cũng nhất định phải đi cùng cậu. Cậu là nữ sinh còn không sợ, một nam sinh như tớ thì sợ cái gì chứ!" Cậu nói chắc như đinh đóng cột và đầy dũng khí: "Đi. Nói đi là đi. Bây giờ chúng ta lập tức đi tìm cái cấm địa kia, lôi người kia ra..."

“A, đợi đã…” Bạch Chiêu Chiêu kéo lấy cậu, dở khóc dở cười: “Cậu cứ thế mà đi, đây không phải là đi chịu chết à?”

“Ặc, vậy…”

“Tớ cũng không định trực tiếp xông vào rồi bỏ mạng ở đó đâu. Tớ có một ý tưởng.” Cô nhanh chóng nói ra kế hoạch của mình cho cậu nghe: “Lần trước tớ đã để ý rồi. Từ lúc chúng ta đi vào cấm địa kia đến khi gặp phải nguy hiểm rồi thoát ra, mất khoảng 9 phút. Tớ đoán 9 phút này chính là thời gian giới hạn. Lần này, để đảm bảo, chúng ta sẽ vào cấm địa trước 7 phút. Như vậy, cho dù gặp phải nguy hiểm thì chỉ cần xe bus đến, chúng ta vẫn có thể thoát ra.”

Cô lấy ra một tờ lịch trình của xe bus: “Cậu xem, đây là thời gian xe bus đổi chiều của hôm nay. Lúc đi học tớ đã để ý rồi, xe bus rất đúng giờ, trừ khi bị kẹt xe, nếu không sai số thì tuyệt đối không vượt quá 2 phút. Hôm qua lúc lên xe, tớ cũng nhìn thấy người lái xe bán sinh linh kia. Ông ấy tên là Trần Hữu Hào. Đây, ở đây. Dựa theo tờ lịch trình này thì còn 10 phút nữa ông ấy sẽ lái xe đến.”

Diệp Chi Du biết Bạch Chiêu Chiêu rất thông minh, nhưng lúc này cậu vẫn phải kinh ngạc mà khen ngợi cô: “Cậu thật thông minh. Hóa ra còn có thể làm như thế. Tớ hoàn toàn không nghĩ đến…”

“Không, đây chỉ là suy đoán của tớ thôi. Tình huống thật sự chưa chắc đã như vậy. Người lái xe cũng có thể đến sớm hơn hoặc muộn hơn. Cho nên quả thật rất nguy hiểm. Tớ đang đánh cược…”

“Cho dù có nguy hiểm thì hai người chúng ta cùng nhau đối mặt vẫn tốt hơn là chiến đấu một mình, đúng không?”

“Ừ!” Bạch Chiêu Chiêu đỏ mặt, giống như đang hưng phấn vì việc hai người sắp làm: “Vậy chúng ta tính thời gian rồi đi hướng đó!”

Dưới ánh mặt trời, làn da trắng nõn của cô gái dường như trở nên trong suốt, hai mắt sáng ngời giống như hoa lan nở rộ, là điều tốt đẹp duy nhất trên thế giới này.

Trái tim đang đập của Diệp Chi Du như muốn tan chảy.

Hai người cùng nhau xem thời gian rồi chậm rãi đi xuống trạm xe bus.

Sau khi rẽ vào con đường của cửa hàng video không đến mười mét, các tòa nhà xung quanh quả nhiên dần dần thay đổi, lại biến thành loại nhà dân cũ nát và một số cửa hàng cũ kỹ quỷ dị mà bọn họ từng thấy. Trên những tấm biển xám xịt viết những dòng chữ mà bọn họ không hiểu được.

Nhưng trên đường phố lại không có một bóng người. Không có người giấy, cũng không có ác quỷ mặt trắng. Chỉ có sương trắng mỏng manh đang chậm rãi bay theo bước chân của bọn họ, giống như một tấm lụa mềm mại lười biếng.

Có lẽ cấm địa đều là thế giới yên tĩnh và vô hồn như thế này. Tĩnh đến mức bọn họ còn có thể nghe thấy được tiếng hít thở và nhịp tim của chính mình.

“Đây là cấm địa gì?” Bởi vì xung quanh thật sự quá yên tĩnh, nên giọng nói của Diệp Chi Du cũng bất giác nhỏ hơn.

Một tòa thành trống rỗng, thật sự không dễ đánh giá lắm...

Bạch Chiêu Chiêu nhìn trước rồi nhìn sau, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Không rõ, nhưng mà... thối quá...” Một mùi thối thoang

thoảng bay trong không khí, tựa như những tòa nhà hai bên đường đang ẩn giấu trứng gà bị hỏng.

Nhưng xuyên qua màn sương trắng, cô nhìn thấy phía trước cách bọn họ hơn mười mét, những tòa nhà thấp bé hai bên đường đã đi đến cuối rồi, ánh sáng đang chiếu rọi ở cuối con đường.

Hai người bọn họ liếc nhìn nhau rồi cùng nhau đi nhanh hơn. Trước mắt cũng dần sáng hơn— Là một không gian rộng lớn vô tận và sương mù dày đặc. Trên bãi đất trống có cỏ lau mọc thưa thớt, chỗ này một ít, chỗ kia một ít, không có trật tự gì cả.

Sương mù trắng đục bắt đầu chuyển động. Ngay cả ánh mặt trời sáng chói cũng không thể chiếu xuyên qua được.

“Ọe, thối quá...” Bạch Chiêu Chiêu nhíu mày, bịt mũi lại. Đến nơi này, mùi thối càng thêm rõ ràng, không khí cũng ẩm ướt, như thể mỗi một giọt nước trong sương mù đều bốc mùi vậy.

Diệp Chi Du cũng giơ tay lên, lấy khuỷu tay che miệng và mũi. Lúc cậu quay đầu lại, những tòa nhà thấp bé đã không còn thấy đâu nữa. Chỉ có hai người lẻ loi đứng ở nơi trống trải không nhìn thấy biên giới này.

Đi về phía trước hai bước, Bạch Chiêu Chiêu nghe thấy dưới chân mình truyền đến tiếng bóng nước vỡ ra—

“Bụp...”

Cô cúi đầu, nhìn thấy một vũng nước nông trong suốt trên mặt đất. Độ cao của nước không vượt quá đế giày thể thao của cô.

Trong vũng nước còn có cỏ mềm mại, nhảy múa giống như tóc, cực kỳ thong thả, làm cho người ta nhìn thấy sẽ cực kì khó chịu.

“Còn phải đi tiếp à?” Diệp Chi Du quay đầu lại, hỏi ý kiến của cô.

Không biết bắt đầu từ khi nào mà cậu đã quen với việc cái gì cũng sẽ hỏi ý kiến của cô trước.

“Không cần...” Bạch Chiêu Chiêu vội vàng lắc đầu. Rõ ràng đã sợ tới mức môi cũng trở nên trắng bệch, nhưng cô vẫn kiên cường nói: “Chúng ta ở đây quan sát trước đã... Trong sương mù này không biết có cái gì...”

Cỏ lau thưa thớt rũ xuống, không hề nhúc nhích, tư thế buồn bã và không có sức sống.

Đột nhiên, giống như một cơn sóng nhỏ, một làn nước nông lao thẳng về phía bọn họ.

Hai người theo phản xạ có điều kiện mà lùi lại một bước.

Sóng lại đánh đến, lại lùi ra, sau đó trở về bình thường. Bạch Chiêu Chiêu cúi đầu nhìn, phát hiện mực nước vẫn không vượt quá đế giày thể thao của cô. Mà nơi bọn họ vừa đứng, rõ ràng nước đã sâu hơn nhiều.

Cho nên mỗi một lần sóng đánh đến, mực nước sẽ tăng lên một chút à?

Cô vội vàng cúi đầu nhìn điện thoại, còn 5 phút nữa xe bus mới đến...

Lại một đợt sóng nông nữa bắt đầu đánh tới. Giống như thủy triều, dâng lên rồi lại hạ xuống. Gợn sóng lay động, phản chiếu khuôn mặt mờ mịt của hai người.

Nếu chỉ như vậy thì bọn họ dường như không cần phải lo lắng nữa. Dù sao tốc độ dâng lên của mực nước cũng rất chậm.

“Chỗ này chắc chắn không phải là vùng đất bất hạnh...” Diệp Chi Chu thì thào suy đoán.

Dường như bị những lời này của cậu đánh động, đám cỏ lau thưa thớt cách đó không xa phát ra tiếng “Ùng ục”, giống như có thứ gì đó nhô lên từ dưới nước, nó tròn trịa và bóng loáng, phản chiếu ánh nắng mặt trời nhàn nhạt, giống như một quả trứng khổng lồ màu da người.

Tác giả có lời muốn nói:

Diệp Chi Du: Chiêu Chiêu có thể nghĩ ra mọi thứ, thật lợi hại!

Thạch Dũng: Rốt cuộc, có một số người chỉ cần nhìn thấy bạn gái mình là mất đi năng lực suy nghĩ!

Chương 36: Chết đuối

Lại 1 giây trôi qua, đám cỏ lau run rẩy chấn động trong chốc lát, mặt nước tĩnh lặng bỗng gợn sóng "Ào—". Nước trào ra đầm đìa, một thân hình mập mạp từ giữa đám cỏ đứng lên— Là quả trứng bóng loáng kia, là lưng của nó.

Bạch Chiêu Chiêu còn chưa kịp nhìn rõ thì Diệp Chi Du đã tiến lên bảo vệ trước người cô. Sắc mặt cậu nghiêm trọng nhìn chằm chằm thứ kia.

Người khổng lồ loạng choạng, miệng cứ ô ô a a, không biết đang lẩm bẩm cái gì, từng bước một đi về phía bọn họ.

Mùi hôi thối càng nồng nặc hơn, hình như là phát từ người khổng lồ kia. Khi Bạch Chiêu Chiêu bịt mũi lại và ép buộc mình nhìn về phía "Người" kia, cô không thể tin vào mắt mình!

Có, có thể đó không phải là người nữa...

Làn da của nó vừa đen vừa xanh tím, làn da mỏng dường như bị kéo căng đến cực độ, căng đến mức sáng bóng. Dưới ánh nắng mờ ảo, thậm chí còn có thể nhìn thấy bên dưới lớp mô màu vàng hình tổ ong kia có thứ gì đó ở trong tâm đang run rẩy, giống như những con giòi, khiến người ra sinh ra cảm giác khó chịu. Khuôn mặt nó càng làm cho người ta khó chịu hơn, giống như bị sưng tấy nghiêm trọng, nhãn cầu ở giữa mí mắt sưng to lên, môi thì lồi ra như hai miếng xúc xích Quảng Đông.

"Ọe..." Bạch Chiêu Chiêu không nhịn được nữa, suýt nữa nôn

mửa...

“Ừng ực.”

“Ừng ực.”

…

Âm thanh của thứ gì đó nổi lên khỏi mặt nước liên tục vang lên. Càng ngày càng có nhiều “Trứng” với những màu sắc xấu xí nổi lên, không phân biệt được là đực hay cái.

Mặt nước trong suốt bắt đầu trở nên đục ngầu, thậm chí nó còn bắt đầu có chất lỏng màu vàng xanh kỳ quái tràn ra...

Hai người vừa quay đầu lại thì mới phát hiện, bọn họ đã bị những thứ đáng sợ này bao vây rồi!

“Là vùng đất chết đuối. Đây là... là người bị chết trương...” Bạch Chiêu Chiêu nói dồn dập, sợ hít phải nhiều mùi hôi thối hơn: “Bọn họ đều là người bị chết đuối. Có thể là đã phải ngâm mình trong nước rất lâu rồi mà vẫn không có ai đến cứu...”

Diệp Chi Du hoang mang hỏi: “Còn bao lâu nữa xe bus mới đến?”

“3 phút...”

Diệp Chi Du cắn răng. Dù thế nào đi nữa thì cậu cũng phải bảo vệ Bạch Chiêu Chiêu và kiên trì đến lúc đó.

“Ợ—!” Thi thể gần bọn họ nhất ợ lên một cách buồn cười. Trong miệng nó bay ra một mùi hôi thối màu trắng, tan vào trong sương mù, sau đó biến thành một thứ màu trắng hôi thối.

Bạch Chiêu Chiêu nghĩ đến đám sương mù mà mình đã hít vào là khí bị biến chất ở bên trong của những thứ này tạo ra thì suýt

chút nữa cô đã thật sự nôn mửa.

Ngay sau đó, những thi thể chết đuối mở miệng phát ra tiếng khóc quỷ dị: “Thay tôi... Thay tôi...”

Giống như tiếng trẻ con khóc.

Những người khác cũng bắt đầu khóc theo, chậm rãi lắc lư đến chỗ hai người: “Hu hu hu... Thay tôi... Thay tôi...”

“Chết thay tôi đi...”

Bạch Chiêu Chiêu lập tức nắm lấy tay Diệp Chi Du: “Không ổn! Quỷ nước muốn tìm người thay thế. Chúng ta phải chạy mau!”

Cô vừa dứt lời thì Diệp Chi Du đã nhanh chóng nắm lấy tay cô rồi chạy như điên.

Đám quỷ nước đều bị ngâm đến mức trương phồng lên, hành động rất chậm chạp nên không đuổi kịp hai người linh hoạt. Nhưng miệng của bọn nó sẽ phun ra khí vàng hôi thối, nếu nó đi nhanh, thì một bộ phận nào đó trên người của nó sẽ bị ép đến nổ tung rồi bắn ra thứ nước hôi thối và sâu bọ vặn vẹo khắp mặt đất!

Bạch Chiêu Chiêu gần như không thể hít thở được, bởi vì quỷ nước ợ quá nhiều, sương mù đều đã biến thành màu vàng hết rồi. Cho dù cô không bị quỷ nước bắt đi thì cũng có thể sẽ bị đám sương mù này thối chết!

Nhà dột mà còn gặp mưa dầm—

“Ối!” Bạch Chiêu Chiêu hét lên một tiếng, cánh tay bị kéo xuống!

— Diệp Chi Du vấp phải một con quỷ nước làm cô cũng vấp theo.

“Cậu không sao chứ!” Cô vội vàng kéo lấy Diệp Chi Du và cố gắng giúp cậu đứng lên.

“Chân, chân tớ bị cái gì đó bám lấy rồi!?” Cậu hoảng sợ đạp chân, nhưng làm thế nào cũng không đứng lên được.

Bạch Chiêu Chiêu quay đầu lại, quả nhiên thấy mắt cá chân của cậu có một ít rong rêu. Cô giúp cậu tách nó ra thì mới phát hiện, đó không phải rong rêu, mà là tóc người.

Tóc đã mọc tảo xanh, trở nên dẻo dai và dày...

Đám tóc đó quấn rất chặt, giống như có sự sống vậy, thậm chí nó còn đang không ngừng quấn chặt hơn! Kéo cậu xuống nước.

“Thay tôi đi, thay tôi chết...”

Những thi thể khủng bố kia chậm rãi vây quanh hai người. Lúc này Bạch Chiêu Chiêu mới nhìn thấy vệt nước trên mặt bọn họ là nước mắt. Nước mắt giống như vòi nước bị hỏng, chảy ồ ồ ra ngoài, sau đó tụ lại rồi nhỏ giọt trên mặt đất.

Thì ra nước trên mặt đất là nước mắt vô tận của quỷ nước.

“Chiêu Chiêu, cậu chạy mau, mặc kệ tớ!” Diệp Chi Du tuyệt vọng hét lên: “Chạy mau!”

“...” Sắc mặt Bạch Chiêu Chiêu trở nên trắng bệch, cô còn chưa kịp nói chuyện thì đã cảm giác được chân mình đang bị kéo, kéo ra xa một thước— Cả hai chân cô cũng bị tóc quấn lấy!

Diệp Chi Du mạnh mẽ nắm chặt tay cô.

Hai người tuyệt vọng nhìn nhau.

“Đừng sợ, tớ giúp cậu thoát ra!” Cậu lại bò qua, cơ bắp trên cánh

tay kéo căng hết cỡ, muốn kéo đám tóc ra khỏi chân của cô.

“Đừng...” Hốc mắt cô ướt đẫm.

Xe bus rõ ràng phải đến rồi chứ, tại sao còn chưa đến!

“Chúng ta có thể sẽ phải chết ở chỗ này rồi.” Diệp Chi Du cũng biết lần này xong rồi. Cậu cực kỳ sợ hãi, nhưng trên mặt lại hiện ra một nụ cười yếu ớt: “Trước khi chết, tớ muốn nói...”

Bàn tay của quỷ nước vươn lên từ dưới nước và tóm lấy chân của cậu.

“Tớ, tớ muốn nói...”

Đột nhiên, mặt đất chỗ bọn họ đang đứng bắt đầu rung chuyển!

Nhưng không đợi hai người kịp phản ứng, mặt đất lại đột nhiên bay lên! Lúc này, Bạch Chiêu Chiêu mới phát hiện tay mình cũng đang truyền đến loại cảm giác mềm mại căng bóng...

Bọn họ vậy mà vẫn luôn bám trên lưng một con quỷ nước?!

Quỷ nước khổng lồ đột nhiên nổi lên. Hai người họ cũng lập tức rơi xuống làn nước tanh hôi.

Nước lạnh thấm vào quần áo. Dưới mặt nước trong suốt là vực đen không thấy đáy. Cái chết đang ở gần trong gang tấc.

Càng ngày càng có nhiều rong rêu từ trong đáy vực nổi lên, không quan tâm bọn họ đang giãy dụa mà kéo bọn họ xuống...

Trong vùng nước sâu đen kịt và tĩnh lặng như Biển Chết này, có rất nhiều thi thể tròn trịa và mập mạp bơi ra khỏi bóng tối... Bao vây lấy bọn họ, như những con cá heo mập mạp vui vẻ.

Một cảm giác nghẹt thở. Là nước đang tràn vào phổi!

Một chuỗi bong bóng "Ùng ục" thoát ra khỏi miệng Bạch Chiêu Chiêu... Váy trắng của cô xõa tung trong nước, giống như một con sứa xinh đẹp.

"Bíp—!"

Đúng lúc này, ở trên mặt nước, tiếng còi xe bus chói tai vang vọng khắp toàn bộ vùng đất chết đuối, xuyên thủng mặt nước dày đặc!

Quỷ nước khóc thút thít và liên tục lùi về phía sau: "Không, không..."

"Không cam lòng..."

"Khó khăn lắm mới có người đến mà..."

"Chết thay tôi đi, xin cô đấy..."

"Phù phù."

Một con quỷ nước lảo đảo lùi về phía sau, ngửa người ra rồi ngã vào trong nước, phát ra tiếng thét thê lương.

"Phù phù."

"Phù phù."

Con quỷ nước khổng lồ ngã xuống nước, biến thành quả trứng màu trắng nổi trên mặt nước, sau đó chậm rãi chìm xuống.

Rong rêu đã biến mất, các tòa nhà lại xuất hiện. Bạch Chiêu Chiêu và Diệp Chi Du giãy dụa trên mặt đất khô ráo. Trong nháy

mắt, nước trên người bọn họ đã bốc hơi hoàn toàn, phát ra âm thanh "Xì xì", hóa thành khói trắng rồi biến mất trong không khí.

Xe bus dừng lại ở trước mặt hai người.

Cửa xe mở ra.

Người lái xe nhìn hai người đang ngồi dưới đất với vẻ mặt khó hiểu.

Trong nháy mắt, Diệp Chi Du có cảm giác như được sống lại. Cậu quay người lại nhanh như diều hâu rồi quen thuộc mà kẹp lấy Bạch Chiêu Chiêu đang bị dọa đến mức mềm nhũn lên xe.

"Sao lại là hai đứa? Không đi học hả?" Người lái xe cau mày: "Bố mẹ cũng không quản à? Không học hành chăm chỉ đi, ngày nào cũng chạy ra ngoài lang thang thế."

Hai người đứng ở đó, mặt dại ra.

"Xảy ra chuyện gì? Bị cướp tiền à?" Thấy bộ dạng của bọn họ, người lái xe tốt bụng hỏi: "Có muốn chú thuận đường chở hai đứa đến đồn công an không?"

Hai người vẫn dại ra như cũ.

Người lái xe lắc đầu rồi nói thẳng ra rằng bọn trẻ bây giờ hơi ngốc, sau đó ông ấy khởi động xe.

Bạch Chiêu Chiêu khôi phục lại được một ít tinh thần, ngơ ngác hỏi Diệp Chi Du: "Ở trong vùng đất chết đuối, cậu muốn nói gì với tớ cơ?"

"Hả?" Diệp Chi Du cũng rất mờ mịt, dừng lại một lúc rồi mới

ngập ngừng nói: “Không, không có gì…”

“Ừ…”

Hai người đã sống sót sau tai nạn, nên bây giờ đều bị dọa đến phát ngốc.

“Xe đến chậm 1 phút.”

Một lúc lâu sau, Bạch Chiêu Chiêu mới đưa ra kết luận một cách yếu ớt.

“Không sao. Dù sao chúng ta cũng thoát rồi.”

Bạch Chiêu Chiêu lấy tờ giấy màu vàng nhăn nhúm từ trong túi ra, dùng móng tay gạch bỏ chữ “Chết đuối” và “Minh hôn” đi, suy nghĩ một lúc lại gạch bỏ “Rơi”.

Diệp Chi Du nhìn cô làm xong thì kỳ quái hỏi: “Sao lại gạch cả rơi đi?”

Cô ủ rũ nói: “Tuần trước lúc tan học, tớ đã đi đến phố ăn vặt, lúc đi đến cuối đường thì thấy rất nhiều người rơi từ trên nhà cao tầng xuống, sau đó còn bò dậy đuổi theo tớ… Lúc đấy tớ còn tưởng rằng tớ bị trúng tà. Bây giờ nghĩ lại mới thấy có lẽ là do tớ không nhớ rõ về phía bên kia của phố ăn vặt nên đã đi vào cấm địa…”

“Vậy làm sao cậu thoát ra được thế!”

“Cũng là nhờ vào chiếc xe bus và người lái xe này… Ông ấy bị kẹt xe nên bấm còi liên tục. Tớ nghe thấy nên mới chạy về phía đó, dựa vào trí nhớ của ông ấy mà trở về phố ăn vặt. Thật ra lúc đó xe bus cách tớ rất xa… Nhưng đúng lúc tớ đã từng mua trứng luộc trà ở chỗ một bà cụ, bà ấy vẫn ở trong trí nhớ của tớ nên đã cứu tớ một mạng…”

Bạch Chiêu Chiêu trong lúc hỗn loạn nói năng lộn xộn, còn nhắc đến trứng luộc trà, Diệp Chi Du nghe mà không hiểu lắm.

Nhưng cậu không khỏi ngưỡng mộ cô. Bạch Chiêu Chiêu lúc đó cái gì cũng không biết mà đã đi vào cấm địa rồi, lại còn thoát ra được.

Cô thật sự rất giỏi...

Đang nói thì Thạch Dũng gọi điện thoại tới.

Bạch Chiêu Chiêu mở loa ngoài.

“Cháu gái, sao không gọi được cho cháu thế?” Giọng nói của Thạch Dũng rất lo lắng.

“Xin lỗi chú Thạch, vừa rồi bọn cháu đi kiểm tra tình hình của bán sinh linh nên có thể đã tắt âm của điện thoại.”

Cô giải thích bằng giọng điệu như bình thường.

“Thế à?! Làm chú lo muốn chết, sợ các cháu gặp phải nguy hiểm.”

“Không có. Hai chúng cháu rất tốt, vẫn đang ở cùng nhau.” Diệp Chi Du nhanh chóng lên tiếng: “Chú gấp như vậy có chuyện gì ạ?”

Thạch Dũng nhanh chóng nói: “Chú đã lấy được hai phần tài liệu. Trong tài liệu có thông tin của nạn nhân trong vụ án giết người liên hoàn. Lát nữa chú sẽ chụp cho hai đứa xem. Trong đó có một nạn nhân tên là An Mẫn, là học sinh của trường Thánh Tâm lớp 10/2. Nếu chú nhớ không nhầm thì cháu gái đang học ở lớp 2 đúng không?”

“Ý chú là nạn nhân đầu tiên học cùng lớp với cháu?” Bạch Chiêu Chiêu không dám tin.

“Đúng thế. Cô bé chuyển đến từ trường khác vào học kỳ hai, sau đó mất tích. Cho đến gần 2 năm sau thì mới được người ta tìm thấy. Không, phải nói là thi thể được người ta tìm thấy.”

Bạch Chiêu Chiêu khiếp sợ, một lúc lâu sau cô cũng không phản ứng được.

Biết có nạn nhân là một chuyện, nhưng nạn nhân là bạn cùng lớp với mình lại là một chuyện khác.

Thạch Dũng lại nói: “Chú không nhớ lúc đến trường điều tra đã ghi lại những gì nữa. Cho nên mới cố ý gọi điện cho hai đứa. Hai đứa có quen An Mẫn không?”

“Không quen ạ. Lên lớp 12 cháu mới chuyển đến...” Cô nhìn Diệp Chi Du.

Diệp Chi Du chuyển đến đây từ năm lớp 10, đúng là cậu có chút ấn tượng: “Hình như cháu biết cậu ấy. Lớp cháu và lớp 2 vẫn luôn học thể dục cùng nhau. Tính cách cậu ấy dường như rất nhàm chán, luôn ngồi một mình, lại không có bạn bè. Cháu nghe nói hình như cậu ấy bị lớp bọn họ xa lánh...”

Nói xong, cậu bất an nhìn thoáng qua Bạch Chiêu Chiêu, sợ cô để ý đến đề tài này.

Ngay cả từ ngữ, cậu cũng cẩn thận lựa chọn từ “Xa lánh” không gây kích thích lắm.

Nhưng Bạch Chiêu Chiêu chỉ chăm chú truy hỏi: “Cậu còn nhớ cậu ấy trông như thế nào không? Thành tích như thế nào?”

Cậu lắc đầu: “Không có ấn tượng. Cậu ấy là một nữ sinh rất bình

thường, thành tích chắc là tầm trung bình, không thích nói chuyện lắm. Sao thế?”

Cô không lên tiếng.

An Mẫn và Hứa Đình giống nhau, chỉ bởi vì mới chuyển đến nên đã trở thành đối tượng để các bạn học trút giận.

Không.

Chuyển trường không phải là lý do chính.

Có lẽ, bắt nạt một người vốn không cần lý do. Cô sẽ bị bắt nạt. An Mẫn sẽ bị bắt nạt. Hứa Đình cũng sẽ bị bắt nạt. Trước khi các cô đến đây, hẳn là còn có người đi trước đã chịu tội thay.

Dựa theo tính cách không để ai vào mắt của Chu Lạc Nhiên, nếu một ngày nào đó gặp được người có quyền có thế hơn cậu ta thì cậu ta cũng sẽ bị bắt nạt mà thôi.

Đẹp hay xấu, thành tích tốt hay không, tính cách cởi mở hay hướng nội, tất cả đều không phải là yếu tố quyết định.

Mà là do con người luôn muốn tìm lý do, thật ra chỉ là để an ủi mình mà thôi. Xét cho cùng thì chỉ là do bản thân không muốn chấp nhận đây thật ra là một loại ngẫu nhiên, một loại xui xẻo.

Bởi vì quyền chủ động nằm ở trong tay kẻ bắt nạt.

Chương 37: Hàn Nho

Thạch Dũng lại hỏi: “Vậy cô bé bị ai bắt nạt? Các cháu có biết không?”

Bạch Chiêu Chiêu cẩn thận nói: “Cháu sẽ nghĩ biện pháp để tìm hiểu.”

Tuy không phải một dạng khẩu hiệu chấp nhận, nhưng không hiểu sao Thạch Dũng lại bị cô thuyết phục:

“Được. Các cháu là học sinh, nhất định biết nhiều tin tức ở trong trường hơn chú. Các cháu vất vả rồi.”

Sau đó Thạch Dũng lại nghiêm túc dặn dò: “Nhưng mà các cháu phải thật cẩn thận đấy. Nếu nạn nhân đầu tiên là học sinh, vậy thì có thể kẻ giết người kia sẽ ở gần trường học hoặc quanh quẩn gần đó.”

Diệp Chi Du nghe xong, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm nghị hơn, ánh mắt vô thức nhìn xung quanh.

Bạch Chiêu Chiêu biết mong muốn bảo vệ anh dũng của cậu lại nhiều hơn rồi. Cô rất cảm động, cũng hơi bất đắc dĩ, lại hỏi Thạch Dũng: “Vậy chú có biết tên của những nạn nhân tiếp theo không?”

“Để chú xem. Trong tài liệu đều ghi lại hết. Dựa trên tình trạng phân hủy của thi thể thì nạn nhân thứ hai và nạn nhân thứ ba lần lượt là Vương Đức Kiện và Cố Quyên. Còn về nạn nhân thứ

tư, thật ra bọn chú vẫn chưa chắc chắn lắm. Cô ấy tên là Ngô Phương Nhị, bị mất tích. Bọn chú mới nghi ngờ cô ấy trở thành nạn nhân gần đây thôi. Bởi vì ở nơi cô ấy mất tích đã phát hiện ra một dấu chân giống hệt với dấu chân ở hiện trường vứt xác."

Bạch Chiêu Chiêu trầm tư gật đầu: "Vâng. Cháu hiểu rồi. Chú Thạch, bây giờ bọn cháu đã lên xe bus và trở về khu chung cư rồi. Nếu có manh mối gì, chờ chú trở về, cháu sẽ nói với chú."

"Được. Vậy chú chụp vài tấm ảnh tài liệu cho các cháu trước. Chú... chắc sẽ về muộn một chút, có chút việc phải đến trường các cháu một chuyến. Các cháu về nhà đợi chú, đừng đi linh tinh nhé."

"Vâng... Cháu biết rồi."

Ánh mắt Bạch Chiêu Chiêu hơi động, cũng không truy hỏi lý do ông ấy đến trường của bọn họ.

Cúp điện thoại xong, ảnh chụp cũng nhanh chóng được gửi đến. Sau đó cô cẩn thận xem xét, Diệp Chi Du ở bên cạnh cũng không dám thở mạnh, sợ quấy rầy suy nghĩ của cô.

Những tấm ảnh lần này không phải là ảnh đầu người trắng bệch bị phân hủy nữa, mà là ảnh cuộc sống của các nạn nhân.

Tấm đầu tiên chính là An Mẫn.

Cô ấy đúng là một học sinh có ngoại hình bình thường. Cô ấy đeo kính và mỉm cười ngượng ngùng trước ống kính, dáng vẻ vừa ngoan ngoãn vừa hướng nội, cô ấy để kiểu tóc đầu nấm. Sau đó là ảnh của ba nạn nhân còn lại là Vương Đức Kiện, Cố Quyên và Ngô Phương Nhị. Bọn họ đều là người trưởng thành, dựa theo trang phục của bọn họ thì có vẻ tất cả đều đã đi làm.

Bạch Chiêu Chiêu vốn là một người mềm lòng, lạ dễ đồng tình.

Lúc này khi nhìn thấy ảnh chụp cuộc sống của nạn nhân thì cô bỗng cảm thấy đau lòng một cách khó tả.

Bất kể là học sinh hay người đi làm, lẽ ra họ phải được hưởng thụ cuộc sống của mình và gặp được những điều tốt đẹp hơn. Nhưng họ lại bị chặt thành từng khúc rồi nằm trong đống rác.

Sự tương phản như vậy, cho dù không quen biết bọn họ, nhưng vẫn khiến cô cảm thấy khổ sở và đau lòng...

Trong bốn tấm ảnh, người xinh đẹp nhất chính là người thứ tư, hiện tại đang mất tích, Ngô Phương Nhị.

Không có vẻ ngoài trong sáng như Bạch Chiêu Chiêu, mà Ngô Phương Nhị giống như tên gọi của mình, như một bông hoa nở rộ, xinh đẹp đến mức chói mắt.

Bạch Chiêu Chiêu nhìn được một lúc, ánh mắt lại rơi vào điện thoại của Ngô Phương Nhị. Sau khi phóng to lên, cô nhìn thấy ở bên dưới chiếc điện thoại trong tay cô ấy có một thứ đồ trang trí, trên đó in hình một ngôi sao nam đẹp trai.

Người khác có thể không nhận ra, nhưng Bạch Chiêu Chiêu chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra, người đó chính là Trần Hi Ngạn.

Hồi học cấp 2, Bạch Chiêu Chiêu cũng là fan của Trần Hi Ngạn. Cho nên cô biết phải là fan cao cấp lắm thì mới có được vật trang trí này— Đó là món quà đặc biệt dành cho ghế VIP ở buổi biểu diễn— Có người đã từng đăng nó trong nhóm fan, là ảnh in chưa từng được công khai của Trần Hi Ngạn. Đây cũng không phải là loại có thể thấy ở trên thị trường.

Lúc ấy cô còn hâm mộ bọn họ rất lâu, còn ngắm đi ngắm lại nó nữa, cho nên cô có ấn tượng rất sâu sắc.

Cô không biết mình đã nhìn tấm ảnh được bao lâu, đến tận lúc

Diệp Chi Du kéo ống tay áo của cô thì cô mới phát hiện rằng hai người đã đi tới cửa của khu chung cư Lâm Đường rồi.

Nhưng lúc này, ngoài cửa còn có một người khác—

Hàn Nho đang thất thần đi ra ngoài.

Dưới ánh mặt trời, làn da của anh ấy biến thành nửa người giấy trong suốt, thấp thoáng bao phủ lấy thân hình gầy gò phía thân trên!

“Ối...” Đây là lần đầu tiên Bạch Chiêu Chiêu nhìn thấy trạng thái nửa người nửa giấy, nên cô không nhịn được mà khẽ hô lên: “Chú Hàn, chú...”

Chú hình như sắp chết rồi.

Nhưng cô không nói ra những lời này được.

Hàn Nho quay đầu lại, sau khi nhìn thấy hai người thì anh ấy thất tha thất thểu đi về phía họ.

Diệp Chi Du cảm giác được có điều không thích hợp nên cậu tiến lên trước một bước và cố gắng cản anh ấy lại.

Nhưng Hàn Nho lại đứng cách hai người 2 mét.

Trạng thái của anh ấy cực kỳ không tốt, đầu nổi đầy gân xanh, hai mắt thì đỏ ngầu, miệng nói ra toàn những điều vớ vẩn: “Cháu gái, cháu giết tôi đi...”

“Cái gì?” Bạch Chiêu Chiêu vô cùng hoảng sợ: “Chú nói cái gì?”

“Tôi không muốn sống nữa...” Nước mắt của anh ấy chảy xuống như dòng suối, như thể nước trong cơ thể anh ấy đang nhanh chóng cạn dần: “Cháu giết tôi đi...”

Diệp Chi Du chặn ở trước người Bạch Chiêu Chiêu: “Chú, có phải chú thức tỉnh rồi không? Chú đừng buồn. Chú vẫn có thể gặp lại vợ con mình mà! Chỉ cần ý chí sống của chú đủ mạnh...”

“Không.” Anh ấy tuyệt vọng đau khổ và gào thét, cắt đứt lời nói của cậu: “Tôi không gặp được. Tôi không gặp được. Bởi vì...” Anh ấy khàn giọng gào thét: “Bởi vì Hương Thảo chết rồi!”

Vẻ mặt hai học sinh chấn động!

Diệp Chi Du tỉnh táo lại trước, sau đó cậu nghiêm túc nói: “Nếu như vợ chú chết rồi, vậy chú càng phải sống sót. Nghĩ đến con chú đi, nó còn nhỏ như vậy, còn đợi để gặp bố mình nữa...”

“Không, không. Hương Thảo chết rồi, tôi sống thì còn có ý nghĩa gì nữa...”

Bạch Chiêu Chiêu nhìn khuôn mặt đau khổ của anh ấy, nhẹ giọng hỏi: “Cô ấy chết như thế nào?”

Nhưng dường như Hàn Nho hoàn toàn không nghe thấy, anh ấy cúi người xuống rồi khóc rống lên: “Hương Thảo chết rồi, đều tại tôi vô dụng! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình! Tôi là kẻ hèn nhát! Tôi là kẻ có tội! Tôi căn bản không đáng được sống!”

Dưới tiếng gào thét đau thấu tâm can, làn da của anh ấy càng ngày càng trở nên trong suốt hơn. Dưới ánh mặt trời, nó giống như bị tàn thuốc làm bỏng, bỏng hẳn một mảng, sau đó mảng này càng lúc càng lan rộng ra. Cuối cùng, một mảng da người mỏng manh nhanh chóng bị ngọn lửa làm xói mòn!

Hai người vẫn còn đang là bán sinh linh cứ thế mà trơ mắt nhìn làn da con người bên ngoài của anh ấy tan biến, biến thành một người giấy!

1 giây sau, người giấy tuấn tú đứng thẳng người dậy, trên mặt nó hoàn toàn không còn vẻ đau khổ nữa.

“Trường học tan học sớm thế à?” Anh ấy mỉm cười với hai học sinh rồi lại tiếp tục đi về phía trước, không quay đầu lại.

Một lúc lâu sau, hai người sắc mặt trắng bệch nhìn nhau ở dưới ánh nắng mặt trời, vừa bàng hoàng vừa sợ hãi, không biết nên nói gì.

Vẫn là Diệp Chi Du mở miệng trước: “Chú Hàn... hình như chết rồi...”

Còn không bằng đừng nói. Vẻ mặt Bạch Chiêu Chiêu càng trở nên căng thẳng và đau xót hơn...

Đột nhiên, cô “Ai ya” một tiếng rồi khom người xuống, ôm lấy đầu mình:

“Đầu tớ đau quá!”

“Chiêu Chiêu...”

Tiếng hét của Diệp Chi Du đột nhiên biến mất...

Hỗn loạn...

Giống như cô đã rơi vào trong một vùng nước lạnh như băng, sau đó nổi lên, rồi lại rơi mạnh xuống đất. Nước trên trời biến thành mưa, trút xuống tầm tã. Bên ngoài màn mưa có rất nhiều người đang tụ tập xung quanh cô, họ đang bàn luận sôi nổi. Nhưng trong âm thanh toàn tiếng “Xào xạc” nên cô nghe không rõ lắm.

Chỗ này... hình như là ở trên đường. Cô đang ngồi xổm trên mặt

đất và ngâm mình trong cơn mưa lạnh thấu xương, cô vừa hoảng sợ lại vừa tuyệt vọng. Trái tim dường như muốn nứt ra, cô còn đang khàn cả giọng mà gào thét cái gì đó.

Lúc này, cô nhìn thấy một người đàn ông trong đám người.

Cô không thấy rõ mặt gã ta, nhưng cô biết vẻ mặt gã ta đang rất vui sướng.

Gã ta lặng lẽ huýt sáo.

Người đàn ông này đặc biệt khiến cô để ý đến. Gã ta giống như một bóng ma đứng giữa đám đông xám trắng, làm cô nhớ đến bóng dáng trong cơn ác mộng phân xác kia.

Tay gã ta đang xoay tròn thứ gì đó.

— Hình như là... móc khóa của Ngô Phương Nhị?!

Xoay trái vài vòng rồi dừng lại; xoay phải vài vòng rồi dừng lại.

Người đàn ông này rõ ràng đang rất vui vẻ, không hề có chút đồng cảm nào với dáng vẻ đau khổ của cô.

Ngay sau đó, mọi thứ lập tức mờ dần đi và tất cả mọi thứ đều tan vào trong bóng tối.

Bạch Chiêu Chiêu ngất đi.

-

Cửa xe bus mở ra, Thạch Dũng đi xuống xe.

Trạm THPT Dân Lập Thánh Tâm— Khi còn sống, ông ấy đã từng đi ngang qua đây và vào thăm không ít lần. Ông ấy cực kỳ ấn

tượng với cổng trường hoành tráng, còn thường xuyên đi đến phố ăn vặt ở bên cạnh để mua đồ ăn sáng.

Ông ấy nghĩ rằng mình sẽ không đến mức không cẩn thận mà đi nhầm vào cấm địa.

Người lái xe đưa ông ấy đến đây là một người giấy. Nhìn nó lái xe thuần thục như thế, chắc là một người lái xe đã có kinh nghiệm.

Thạch Dũng vẫy tay với người giấy, sau đó ông ấy ngồi xổm xuống dưới gốc cây thấp ở ven đường.

Bắt đầu chờ đợi.

Đôi mắt sắc bén của ông ấy không hề bỏ sót bất kỳ dấu vết nào của người giấy và các cửa hàng ở xung quanh.

Nhưng ông ấy vốn là một người tham ăn. Sau khi hút xong hai điếu thuốc thì trong miệng lại cảm thấy nhạt nhẽo, nên ông ấy đã quyết định sẽ đi mua ít trứng luộc trà về ăn.

Tất nhiên ông ấy cũng nhớ rõ cái cấm địa mà Bạch Chiêu Chiêu đã nói với mình. Ông ấy cũng xác định rằng mình đã nhớ rõ tất cả chi tiết xung quanh phố ăn vặt xong thì mới đi vào.

Ông ấy đi thẳng đến cuối đường, sau đó nói chuyện với bà cụ đang sưởi ấm bên bếp lửa: “Ba quả trứng luộc trà, hai cái bánh tráng.”

Bà cụ đang co ro ngẩng đầu lên, giống như một con sâu đang duỗi người, sau đó bà cụ run rẩy đeo găng tay vào và nhặt trứng luộc trà trong nồi ra một cách chậm chạp rồi đưa cho ông ấy.

“Bà ơi, dạo này buôn bán có tốt không?”

Tuy rằng đối phương là người giấy, nhưng Thạch Dũng vẫn bắt

chuyện theo thói quen.

“Không tốt. Cậu cảnh sát, sau này đừng tới đây nữa.”

Thạch Dũng vẫn còn đang nhìn chằm chằm vào thời gian xe bus sẽ đến, 2 giây sau, ông ấy mới tỉnh táo lại: “Hả?”

Bà cụ người giấy nhỏ giọng nói: “Sau này tôi không đến đây nữa. Cậu muốn ăn trứng luộc trà thì tự làm đi.”

Thạch Dũng kinh ngạc cầm lấy túi trứng: “Bà, bà có ý gì...”

Giọng nói người giấy rất yếu ớt và đau lòng: “Cậu cảnh sát, nơi này thật sự rất đáng sợ...”

“Cai gì? Bà đang sợ cái gì...” Khí lạnh chạy dọc theo sống lưng, trực giác của Thạch Dũng nói rằng bà cụ nhất định biết gì đó: “Có người uy hiếp mọi người ạ?! Bà, bà nói cho cháu biết, đừng sợ! Cháu sẽ bảo vệ bà!”

Bà cụ lắc đầu rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc: “... Tôi không thể nói được. Nói rồi thì những người còn chưa đi sẽ chết mất... Những thứ này tôi cho cậu hết đấy. Tôi sẽ không đến nữa đâu. Bọn họ cũng sẽ rời đi sớm thôi.”

“Bà ơi, rốt cuộc là có chuyện gì? Bà nói cho cháu biết đi!” Thạch Dũng nhất quyết không buông tha mà giữ chặt lấy xe hàng nhỏ của bà cụ: “Bà tin tưởng cháu...”

Bà cụ thấy vậy thì dứt khoát không cần xe hàng nữa: “Tôi tin cậu. Cậu cảnh sát là người tốt... Nhưng mà cậu nhất định phải cẩn thận, phải cực kỳ cẩn thận.”

Sau đó, mặc kệ Thạch Dũng truy hỏi như thế nào thì bà cụ đều ngậm miệng lại, không nói gì nữa. Bà cụ thu dọn đồ đạc rất nhanh, cho vào trong một cái túi vải rồi nhanh chóng rời đi.

“Bà ơi, bà muốn đi đâu!”

Ông ấy định đuổi theo nhưng lại sợ cấm địa nên không dám cất bước.

Mà lúc này, xe bus cũng đã đến.

Thạch Dũng quay đầu lại, rồi lại nhìn về phía bóng lưng bà cụ biến mất. Cuối cùng ông ấy vẫn cắn răng quay về cổng trường học trước.

Đáng tiếc, người lái xe vẫn là một người giấy.

“Đúng là xui xẻo...” Ông ấy lại bất đắc dĩ ngồi xổm xuống. Sau đó ông ấy mở túi nilon ra, nhìn thấy bên trong có đến hơn 20 quả trứng luộc trà— Đúng là cho ông ấy tất cả số trứng luộc trà còn lại mà.

Kỳ quái. Bà cụ nhất định là biết được gì đó. Nhưng bà ấy chỉ là người giấy, có gì phải sợ chứ?

Thạch Dũng lại nghĩ đến lúc bà cụ nói chuyện với mình, ánh mắt của bà cụ luôn vô thức nhìn về phía trường học.

Chẳng lẽ trường học có gì đó không thích hợp?

Ông ấy quay đầu lại nhìn cổng trường to lớn trên sườn dốc.

Cổng trường được thiết kế rất hiện đại, trên tường dốc treo một tấm biển bằng đá khắc tên đầy đủ của Thánh Tâm. Nhưng ông ấy không nhớ rõ lắm tình huống ở trong trường nên không dám tùy tiện đi vào.

Sau đó, ánh mắt ông ấy lại chuyển sang các cửa hàng trước cổng trường.

Ông ấy đứng dậy, bắt đầu đi tới đi lui ở phía sau gốc cây, đứng ở cửa mỗi nhà rồi nhìn vào bên trong. Trong tiệm có không ít khách hàng người giấy đến mua đồ. Sau đó ông ấy giả vờ cầm tiền âm phủ đi mua đồ, giống như ngẫu nhiên diễn kịch. Trừ việc là người thì ông ấy không có chỗ nào kỳ lạ cả.

Ngay khi ông ấy sắp đi đến cửa hàng bán băng đĩa thì trái tim của ông ấy lại đột nhiên nhảy lên một cách khác thường.

Phía sau vang lên tiếng còi xe bus.

Ông ấy quay đầu lại nhìn— Thấy phía sau tấm cửa kính xe không phải là khuôn mặt trắng bệch của người giấy.

Ông ấy nhanh chóng quay trở về. Lần này ông ấy rốt cuộc cũng gặp được bán sinh linh mà hai học sinh nói đến rồi!

Sắc mặt người lái xe hồng hào, trong cốc nước ở bên cạnh người lái xe là trà nóng đang bốc ra hơi nóng.

Thạch Dũng bước lên xe, ánh mắt nhìn chằm chằm vào người lái xe và thân thiện nói: “Này anh, anh, anh tên là gì…”

Người lái xe chỉ vào bảng tên ở trước ngực mình rồi nói: “Ở đây có viết. Trần Hữu Hào. Bạn bè đều gọi tôi là A Hào.”

Sắc mặt Thạch Dũng bỗng tái nhợt, giống như gặp quỷ vậy.

“Sao thế? Vẻ mặt của anh là có ý gì…” Người lái xe thấy ông ấy kỳ quái nên không khỏi đánh giá ông ấy thêm vài lần.

Những hành khách gần đây đều rất kỳ lạ.

“Không có gì…” Ông ấy vội vàng tìm một chỗ rồi ngồi xuống, thất thần nhìn chằm chằm vào Trần Hữu Hào.

Chương 38: Bí mật

Lúc Bạch Chiêu Chiêu tỉnh lại thì cô đã ở nhà Diệp Chi Du rồi.

Mí mắt của cô mới chỉ giật giật thôi mà Diệp Chi Du đã hét lên: "Cậu cuối cùng cũng tỉnh rồi. Nếu cậu còn không tỉnh thì tớ thật sự sẽ gọi điện cho chú Thạch mất!"

Nếu Chiêu Chiêu có mệnh hệ gì thì chắc chắn cậu sẽ ngay lập tức trở thành nửa trong suốt!

Cô chậm rãi ngồi dậy, khiến chiếc khăn ấm trên đầu rơi xuống người. Hẳn là Diệp Chi Du đã đắp cho cô.

Cô cũng không bị sốt, lại đi đắp mấy thứ này làm gì, có hơi dở khóc dở cười...

"Tớ không sao. Vừa rồi chỉ là đau đầu quá thôi... Có thể là do sợ quá." Cô xoa huyệt thái dương, sau đó lại nhìn về phía cậu, nhẹ giọng cảnh cáo: "Cậu đừng nói với chú Thạch, làm chú ấy lo lắng cũng không tốt."

"Được. Tớ không nói với chú ấy nữa. Nhưng sắc mặt cậu không tốt lắm." Giọng điệu của cậu giống như một kỵ sĩ trung thành và tận tâm, tỉ mỉ quan sát gò má trắng nõn của cô.

Cô sờ mặt mình: "Thế à? Nhưng tớ không cảm thấy khó chịu chút nào." Cô nhíu mày ngửi quần áo của mình: "Tớ muốn đi tắm trước đã. Trên người tớ vẫn còn mùi hôi của vùng đất chết đuối kìa."

“Không sao thật chứ? Cậu đừng cố gắng chống đỡ...”

Cô dịu dàng nở nụ cười: “Tớ biết cậu quan tâm tớ... Cậu yên tâm, nếu tớ lại cảm thấy không thoải mái thì sẽ nói với cậu ngay.”

“Ừ. Haiz, đều tại tớ...” Cậu không nhịn được mà ảo não, tự kiểm điểm chính mình: “Tớ nên che mắt cậu mới đúng.”

Bởi vì Chiêu Chiêu là một cô gái vừa nhạy cảm vừa tốt bụng. Thế nhưng cô lại phải trơ mắt nhìn một người chết đi trước mặt mình như thế, nên cô không thấy khó chịu mới là lạ.

Nhìn bộ dạng trông mong này của cậu, Bạch Chiêu Chiêu chỉ cảm thấy đáng yêu, nên không nhịn được mà nói: “Nếu như không phải sợ tim cậu không chịu nổi thì bây giờ tớ thật sự muốn ôm cậu một cái.”

Diệp Chi Du đã biến thành tên ngốc luôn rồi.

Sau đó cô phải véo cánh tay cậu một cái thì cậu mới kêu lên một tiếng và tỉnh táo lại.

Trước khi cậu kịp thể hiện rằng trái tim mình được đúc từ sắt thép thì cô lại nói tiếp:

“Cảm ơn cậu. Tớ may mắn thật đấy. Dù sao, nếu chỉ có một mình tớ ở trong giấc mơ sắp chết thì hiện tại tớ nhất định sẽ rất sợ hãi, cũng rất cô đơn. Nhưng có cậu ở đây thì khác. Cậu dũng cảm, sẽ nói chuyện với tớ, sẽ chọc tớ vui vẻ, còn có thể đi vào cấm địa cùng tớ. Tớ thật sự rất biết ơn cậu.” Cô yếu ớt thở dài: “Tớ rất hy vọng chúng ta có thể sống sót... sau đó làm quen lại một lần nữa.”

Diệp Chi Du giữ chặt trái tim đang đập kịch liệt của mình rồi vội vàng nói: “Cảm ơn tớ làm gì! Sao đột nhiên lại khách khí với tớ

như thế? Hơn nữa, có thể cậu sẽ không thích tớ ở trong hiện thực đâu. Tớ ở hiện thực là cái kiểu trong ngoài bất nhất như mọi người hay nói. Tớ mà nhìn thấy cậu thì chắc sẽ sợ hãi rồi bỏ chạy mất. Cậu, cậu cũng có thể sẽ cảm thấy tớ rất lạnh lùng và thô lỗ. Sau đó ghét tớ…"

"Tớ tất nhiên sẽ không như thế đâu." Cô lắc đầu một cách chắc chắn rồi cười ngọt ngào nói: "Trong tiềm thức của tớ nhất định biết cậu là người như thế nào. Cho nên tớ vẫn sẽ chủ động làm quen với cậu."

Vậu sau khi chúng ta làm quen thì sao?

Tim Diệp Chi Du đập loạn xạ lên, nhưng cậu không dám hỏi.

Cô chăm chú nhìn cậu: "Tóm lại, ở đây, tớ chỉ tin cậu. Cậu cũng tin tớ, đúng không?"

"Tất, tất nhiên rồi!" Diệp Chi Du lâng lâng.

"Vậy là được rồi." Cô cười rồi đứng lên, nhẹ giọng oán giận: "Người tớ thật sự rất hôi… Để tớ đi tắm trước đã!"

"Ừ. Được, được. Cậu vào phòng tắm đi, tớ nói cho cậu biết cách sử dụng…"

Phòng tắm ở nhà Diệp Chi Du là một phòng riêng biệt, rất rộng và trống trải. Trong phòng có một bồn tắm hình vuông rộng 1.5 mét, được bao quanh bởi những viên sỏi khổng lồ và hoa lay ơn vàng hổ, tựa như một phòng tắm châu Âu.

Cô gái ở bên trong tắm rửa. Còn Diệp Chi Du vốn ở trong phòng khách, nhưng sau đó cậu lại dứt khoát trốn ra ngoài cửa.

Dù vậy thì cậu vẫn phải chịu áp lực rất lớn. Bất kể là lời nói của cô, nụ cười của cô hay là sự chấp nhận về cái ôm kia, tất cả đều

khiến tim cậu đập thình thịch,m và xao xuyến đến mức không thể bình tĩnh được.

Bây giờ cô lại còn đi tắm nữa.

Mặt cậu đỏ như đang ở trong lồng hấp, mồ hôi rất nhanh đã thấm ướt chiếc áo thun của cậu.

“Haiz...” Đầu cậu tựa trên cánh cửa, cố gắng dùng kim loại để hạ nhiệt, nhưng khi cậu vừa nghe thấy tiếng nước như có như không truyền đến từ phía sau cửa thì lại vội vàng đứng thẳng lên, biểu tình hơi hoảng sợ.

“Diệp Chi Du, mày đúng là không biết xấu hổ! Mày bình thường một chút được không hả?” Cậu quay mặt vào tường rồi dùng sức nhéo cánh tay mình: “Đừng có rẻ rách như thế. Đừng để tao khinh thường mày!”

“Khinh thường ai?”

Cậu sợ hãi quay đầu lại, nhìn thấy Thạch Dũng đang đi lên tầng.

“Chú Thạch, chú về rồi...”

“Sao lại đứng trước cửa nhà mình thế?”

“À, Chiêu Chiêu đang tắm ở trong nhà...”

Thạch Dũng nhướn mày, vẻ mặt giống như đang nói [Thằng nhóc này đúng là người tốt], “Lát nữa hai đứa lên tầng cùng ăn cơm với chú đi. Chú làm một bữa thịnh soạn cho hai đứa.”

-

Lúc hai người lên đến tầng 3 thì Thạch Dũng quả nhiên đã làm

xong một bữa thịnh soạn. Món tôm sú ở giữa bàn, chỉ nhìn bề ngoài thôi mà đã thấy đạt tới đẳng cấp của đầu bếp tiêu chuẩn rồi.

Diệp Chi Du bị mùi thơm kích thích đến chảy nước miếng, nhưng cậu vẫn phải làm hỏng bầu không khí vui vẻ này mà báo cho Thạch Dũng biết chuyện quan trọng nhất: "Chú Thạch, chú Hàn chết rồi."

Thạch Dũng đang sắp đũa cũng phải dừng lại.

Diệp Chi Du nói: "Lúc chúng cháu về thì đúng lúc gặp được chú ấy. Chú ấy nói vợ mình chết rồi. Vợ chú ấy cũng chính là chấp niệm của chú ấy. Cho nên chú ấy cũng không thể sống sót được..."

"Cậu ấy tự thức tỉnh à?"

Khu chung cư nhanh như vậy đã mất đi bán sinh linh đầu tiên rồi. Thạch Dũng khiếp sợ và cực kỳ tự trách: "Tại sao có thể như thế... Nếu biết, nếu biết thế thì chúng ta đã không đi tìm cậu ấy."

Ngược lại, Bạch Chiêu Chiêu rất bình tĩnh, sau đó cô an ủi Thạch Dũng: "Chú đừng nghĩ như vậy. Cho dù chúng ta không đi tìm chú ấy thì hẳn là chú ấy cũng không sống nổi đây. Dù sao thì chú ấy cũng là người hoàn toàn không có chấp niệm để chống đỡ."

Một lúc lâu sau, dường như đồng ý với lời nói của cô, nên Thạch Dũng lau mặt mình rồi ngồi xuống: "Đúng thế. Dù sao sự việc đã xảy ra rồi, có nói gì cũng vô dụng." Ông ấy trầm mặc một lúc rồi thở dài: "Haiz... Tại sao lại như thế này chứ. Haiz... Ăn cơm trước đi."

Lúc này, hai học sinh mới ngồi xuống. Mặc dù đồ ăn vẫn thơm ngon như trước, nhưng bầu không khí khó tránh khỏi có hơi nặng nề.

Thạch Dũng phải mất vài phút thì mới chấp nhận được việc Hàn Nho đã chết, sau đó ông ấy lại hỏi: “Các cháu đã xem ảnh chú gửi chưa? Có phát hiện được gì không?”

Diệp Chi Du lắc đầu rồi lại Bạch Chiêu Chiêu với vẻ tràn đầy hy vọng.

Ở trên xe bus, cậu đã thấy Bạch Chiêu Chiêu phóng to ảnh chụp lên để xem chi tiết, nên cậu cho rằng cô sẽ có thu hoạch gì đó.

Nhưng Bạch Chiêu Chiêu cũng lắc đầu, vẻ mặt áy náy: “Tài liệu ít quá, cháu cũng không phát hiện được gì.”

Thạch Dũng hơi thất vọng, nhưng sau đó ông ấy lại cười: “Không sao. Dù sao các cháu cũng chỉ là học sinh mà thôi... Chậc, tất cả tài liệu đều ở đây rồi. Chúng ta cùng nhau xem lại và nghiên cứu một chút. Cháu gái thông minh như vậy, nhất định có thể phát hiện ra gì đó.”

Bạch Chiêu Chiêu vừa ăn vừa liếc nhìn bìa của tập tài liệu: “Chú Thạch, không phải chú nói có hai phần tài liệu à?”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Thạch Dũng lóe lên một cái, nhưng sau đó ông ấy lại cười rồi nói: “Thế à? Chú nói có hai phần à?”

“Vâng.” Cô rất chắc chắn.

“Vậy chắc chú nói nhầm rồi. Chỉ có một phần này thôi.”

Đương nhiên Bạch Chiêu Chiêu sẽ không bỏ qua vẻ mất tự nhiên rất nhỏ của ông ấy, chỉ cười cười.

Hình như cảnh sát Thạch đột nhiên có một bí mật...

Hơn nữa, bí mật này còn không thể nói với cô và Diệp Chi Du.

Nhưng Diệp Chi Du lại không nhạy bén được như cô, bởi vì cậu chỉ quan tâm có thể bắt được ác linh hay không mà thôi: "Vậy hôm nay ăn cơm xong thì chúng ta đi đến nhà ai?"

Thạch Dũng bị nụ cười quái dị của Bạch Chiêu Chiêu làm chột dạ, nên khi nghe cậu nói vậy thì ông ấy liền vội vàng hùa theo: "Hôm nay trước khi đi làm, chú đã điều tra tòa nhà một lần nữa rồi. Phòng 102 ở tầng 1 chỉ có một người giấy ở. Bán sinh linh ở trong tòa nhà ngoại trừ ba người chúng ta thì chỉ còn lại Quan Chính Hạo, Từ Sĩ Hưng, Liễu Đào Tử và bà Vương ở tầng 4."

"Thật kỳ quái..." Bạch Chiêu Chiêu cẩn thận biểu đạt sự nghi ngờ.

"Hả? Kỳ quái chỗ nào?" Thạch Dũng như gặp phải kẻ địch.

Bây giờ ông ấy hơi sợ cô rồi.

Bởi vì Bạch Chiêu Chiêu quá thông minh. Ông ấy lo lắng chuyện mình muốn giấu sẽ bị cô phát hiện ra.

"Vì sao đa số người trong tòa nhà của chúng ta đều biến thành bán sinh linh?"

Thạch Dũng ngẩn ra, thế mà ông ấy lại chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Bản thân Bạch Chiêu Chiêu đã có một kết luận trước: "Cháu đoán là có thể có liên quan đến nguyên nhân cái chết của chúng ta."

Diệp Chi Du vội vàng bịt tai lại: "Cho dù cậu biết cũng đừng nói ra! Tớ không nghe đâu, ngộ nhỡ bị ác linh lừa đi thì làm sao!"

“Ha ha...” Bạch Chiêu Chiêu không ngừng cười, sau đó kéo tay cậu xuống: “Tớ không biết gì cả, chỉ đoán mò thôi. Cậu đừng căng thẳng. Cho dù đoán được thì tớ cũng không nói với ai là được.”

Lúc này Diệp Chi Du mới hạ tay xuống rồi cười với cô.

Hai người buồn nôn đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Thạch Dũng bị ép ăn thức ăn cho chó nên vội vàng cắt ngang: “Được rồi, được rồi. Nói chuyện chính. Chú muốn thức tỉnh một người hàng xóm nữa. Cháu gái cảm thấy ai thích hợp?”

Bạch Chiêu Chiêu không cần nghĩ mà đã nói: “Cháu cảm thấy bà Vương là thích hợp nhất. Bà ấy là một người già, khẳng định không phải là ác linh. Hơn nữa, có một việc vẫn làm cháu rất để ý. Mấy hôm trước, lúc cháu về nhà thì nhìn thấy trong phòng bà ấy có một bóng đen... mà hình như bà ấy cũng không biết...” Cô hơi sợ hãi: “Ngộ nhỡ là ác linh quấn lấy bà ấy thì sao?”

Thạch Dũng thoáng nghĩ đến ông cụ chậm rãi bước đi ngày hôm đó.

Ông ấy chầm chậm nói: “Được. Vậy nghe lời cháu. Chúng ta đi xem. Nhưng bóng đen mà cháu nói rất có thể không phải là ác linh.”

-

Sau khi ăn cơm xong, ba người lại đi lên tầng.

Thạch Dũng vừa mở cửa ra đã nhìn thấy cửa nhà Hàn Nho, làm ông ấy lại nhớ đến chuyện cậu ấy đã chết rồi, nên không khỏi cảm thấy khó chịu trong lòng.

Không chỉ tiếc nuối về cái chết của một người hàng xóm, mà còn ảnh hưởng rất lớn đến lòng tin tìm được ác linh của ông ấy.

Nhưng ông ấy biết mình nhất định phải bí mật tiếp cận người kia. Bởi vì hôm nay, trái tim ông ấy rõ ràng đã cảm nhận được điều gì đó...

Nhưng chuyện này còn chưa được xác thực, cho nên nhất định phải giấu Bạch Chiêu Chiêu. Tuyệt đối không thể để cô bé biết...

Nghĩ như vậy, ông ấy lại làm ra vẻ thoải mái rồi quay sang nói chuyện với Diệp Chi Du, nhiệt tình hỏi: "Tiểu Diệp à, tôi rất coi trọng cậu. Sau này cậu có muốn thi vào trường cảnh sát, cùng làm cảnh sát với tôi không? Để tôi đề cử cậu."

Đứa trẻ Tiểu Diệp này quả thật không tồi. Mặc dù nó hơi ngốc nhưng cũng không phải không có thuốc chữa. Nó vừa dũng cảm lại vừa nghe lời, mặc dù không phải là chó nghiệp vụ nhưng lại hơn hẳn chó nghiệp vụ (*), rất thích hợp làm cảnh sát.

(*) Ở đây, ý tác giả muốn nói về việc thể lực và sự nghe lời của nam chính giống với chó nghiệp vụ nên dễ huấn luyện và thích hợp với nghề cảnh sát. Bài huấn luyện đầu tiên của chó nghiệp vụ chính là vâng lời...

Nhưng vẻ mặt Diệp Chi Du lại tỏ ra sợ hãi, giống như ông ấy đã nói điều gì đó rất kinh khủng vậy, cậu thẳng thừng từ chối ngay lập tức: "Không được. Chú Thạch, cháu không muốn không cưới được vợ."

Nụ cười của Thạch Dũng lập tức hóa đá.

Cậu bé 1 giây trước vẫn còn vô cùng thuận mắt lại đột nhiên trở nên ngu ngốc đến mức làm cho người ta muốn bóp chết cậu.

Cậu đúng là hết thuốc chữa!!!

Tác giả có lời muốn nói:

Thạch Dũng: Đi, đi bắt người xấu!

Tiểu Bạch: Vì sao bảo tôi đi? Sao ông không đi? Chắc chắn có nguy hiểm. Đồ ngốc mới đi.

Tiểu Diệp: Tiểu Bạch không đi thì tôi cũng không đi.

Chương 39: Kim Hoa

Ba người cùng nhau lên tầng. Nhà bà Vương rất yên tĩnh.

Sau đó Thạch Dũng tiến lên gõ cửa. Một lúc lâu sau thì trong nhà mới có tiếng sột soạt.

“Ai thế…” Giọng nói khàn khàn, nghe như vừa mới ngủ trưa dậy.

“Bà ơi, cháu là cảnh sát ở tầng dưới, đến kiểm tra trị an thôi ạ.”

Mắt mèo lúc tối lúc sáng. Sau đó cửa mở ra.

“Sáng sớm mới kiểm tra xong rồi mà, bây giờ lại kiểm tra nữa à?” Bà Vương mặc áo cộc tay màu trắng, bên ngoài khoác một cái áo len, đứng ở đó ngáp dài. Một đầu tóc bạc của bà đã trắng hết rồi, vừa mỏng vừa dài. Nhìn tóc bà lúc này trông còn hơi rối, nhưng rất đáng yêu.

“Gần đây có trộm mà ạ. Cháu phải đảm bảo an toàn cho cư dân. Trong nhà bà có mất gì không ạ? Cháu giúp bà kiểm tra cửa sổ nhé?”

“Tôi không mất gì cả…” Vương Kim Hoa tránh sang một bên: “Vào đi. Kiểm tra ở đâu?”

Bạch Chiêu Chiêu và Diệp Chi Du cũng vào theo.

Nhà của Vương Kim Hoa được trang trí bằng gỗ màu vàng và đủ loại đồ đạc lặt vặt chất thành đống, tạo ra một loại cảm giác cũ

kỹ và ấm áp. Giống như trong nhà của mỗi người khi có ông bà.

“Ngồi đi, ngồi đi. Tôi đi pha trà.” Vương Kim Hoa chào hỏi, sau đó nói: “Hai học sinh cũng đến giúp đỡ à? Là tình nguyện viên đúng không?”

Nhưng không có ai nói chuyện.

Bởi vì bọn họ đều đang nhìn vào bức ảnh đen trắng ở trong phòng.

Trong ảnh là một ông lão cười hiền hậu.

Vương Kim Hoa xoay người lại, thấy bọn họ đang nhìn chằm chằm vào bức ảnh thì bình tĩnh nói: “Đó là ông bạn già của tôi.”

“Bà... bà đừng buồn ạ...” Bạch Chiêu Chiêu nhẹ giọng nói.

“Có gì đâu mà phải buồn.” Bà xua tay: “Mất hơn 10 năm rồi.”

“Sao bà không ở với con cái ạ?” Thạch Dũng hỏi.

“Tôi 30 tuổi đã đến đây cùng Liên Sinh rồi, ở quen rồi. Về phần con cái, chúng nó tự mình sống tốt là được rồi.” Bà gãi đầu: “À, Liên Sinh chính là ông bạn già của tôi. Ông ấy thích nơi này. Tro cốt của ông ấy cũng được rắc xuống biển. Tôi đi rồi thì ai ở cùng ông ấy chứ?”

“Cho nên bà vẫn luôn ở đây một mình.” Bạch Chiêu Chiêu nói.

“Thỉnh thoảng bọn trẻ cũng đến xem và đưa đồ cho bà.”

“Được rồi. Vậy bà Vương, cháu giúp bà kiểm tra một chút.” Thạch Dũng đứng dậy.

“Ừ ừ, được...” Bà dẫn Thạch Dũng vào phòng ngủ: “Chỉ có một

mình tôi thôi, nên lúc nào cũng quên quét dọn…”

Trong phòng khách yên tĩnh. Diệp Chi Du nhỏ giọng nói: “Cậu thấy thế nào? Bà Vương quả thật không phải là ác linh nhỉ.”

Bạch Chiêu Chiêu gật đầu: “Cơ bắp bên chân trái của bà ấy đã teo thành như vậy rồi, đi đường còn không vững chứ đừng nói đến giết người… Nhưng tớ không biết chồng bà ấy đã chết rồi. Tớ lo rằng nếu thức tỉnh bà ấy, mà bà ấy không có chấp niệm thì cũng sẽ chết.”

“…” Diệp Chi Du cũng biết điều này: “Vậy, cho dù không nói, đợi đến lúc chính bà ấy nhớ ra thì cũng sẽ chết.”

Cô gái thở dài: “Vậy chúng ta chỉ có thể mong rằng bà ấy còn nghĩ đến con cháu…”

Nhưng Diệp Chi Du lại không lạc quan như thế: “Nhưng hình như chấp niệm không dễ thay đổi như thế…”

Khi hai người đang nói chuyện thì Thạch Dũng đã kiểm tra xong phòng ngủ rồi. Ông ấy đi ra và cười nói với Vương Kim Hoa: “Bà nhiều đồ quá.”

“Tôi không nỡ vứt, đành để con trai vứt đi thôi. Đợi tôi chết rồi, nếu nó vứt hết thì tôi cũng không biết được, cũng sẽ không đau lòng. Người trẻ lòng dạ độc ác mà. Lớn tuổi rồi thì sẽ thích cái cũ.” Bà thở dài.

Thạch Dũng nhìn thoáng qua Bạch Chiêu Chiêu: “Không có phát hiện gì.”

Bạch Chiêu Chiêu khẽ gật đầu với ông ấy.

Thạch Dũng hiểu ý cô, nên ông ấy lại nhìn sang Vương Kim Hoa: “Bà à, thật ra kiểm tra chỉ là vỏ bọc thôi…” Ông ấy cố gắng làm

cho giọng mình bớt kỳ quái hơn: “Bà có cảm thấy gần đây xuất hiện chuyện kỳ quái gì không...”

Một lúc lâu sau, Vương Kim Hoa vẫn không nói gì.

Thạch Dũng đành phải nói thêm: “Thế giới hiện tại của chúng ta không phải là thật... Mặc dù nghe có vẻ vớ vẩn nhưng chính là như vậy.”

Vương Kim Hoa bây giờ mới cử động. Bà nắm lấy tay vịn bằng gỗ của ghế sô pha, sau đó chậm rãi ngồi xuống: “Tôi biết.” Bà nhẹ giọng nói.

Diệp Chi Du hơi kinh ngạc: “Bà biết gì ạ?”

Cậu không thể khẳng định được chuyện Vương Kim Hoa biết và chuyện bọn họ định nói có phải là một hay không.

Bà cụ rất bình tĩnh: “Tôi biết mình sắp chết.”

Ba người cùng ngẩn ra.

Bà nhẹ giọng, chầm chậm nói: “Mấy hôm trước, tôi cảm thấy không thoải mái lắm. Giống như là mơ một giấc mơ mãi không thể tỉnh lại được, rất mệt mỏi. Cũng không nói được là có chỗ nào không thích hợp. Nhưng mà tôi nhìn thấy hoa súng trên ban công kia nở hoa. Liên Sinh biết trồng hoa, còn tôi thì không. Sau khi ông ấy mất, những bông hoa đáng ghét này chỉ mọc lá chứ không nở hoa. Không ngờ mấy ngày nay lại nở mấy bông. Ngay khi nhìn thấy nó, tôi biết rằng có lẽ mình sắp chết rồi. Là Liên Sinh đến đón tôi, ông ấy sợ tôi sợ hãi nên mới làm hoa nở để tôi xem.”

Ba người cùng nhìn ra ngoài ban công, quả nhiên nhìn thấy hoa súng trắng noãn đang lẳng lặng nổi trên mặt nước. Cánh hoa óng ánh phản chiếu ánh nắng mặt trời và mặt nước.

Vương Kim Hoa thở dài: “Cũng tốt. Ở một mình rất nhàm chán.”

Bà cúi đầu lau nước mắt.

Thạch Dũng vội nói: “Bà đừng nghĩ như vậy. Bà phải nghĩ đến con cái...”

“Con cái có cuộc sống của con cái. Tôi có cuộc sống của tôi. Cuộc sống của tôi rất tốt, không có gì phải tiếc nuối cả. Lúc còn trẻ, tôi luôn cảm thấy mình sẽ không già đi, nhưng lại sợ mình sẽ già. Đợi đến lúc già rồi, lại phát hiện chẳng có gì phải sợ cả.” Bà thấp giọng nói: “Liên Sinh ấy à, ông ấy thích xem phim nhất. Mấy năm nay tôi đã xem rất nhiều bộ phim hay, nhớ kỹ nội dung, còn thuộc lòng cả lời thoại, chỉ đợi đến lúc gặp lại ông ấy thì sẽ nói cho ông ấy nghe từng câu một... Nhiều năm như vậy, tôi xem đủ phim rồi. Chúng tôi cũng nên đoàn tụ rồi.”

Nói đến đây, bà bỗng cúi đầu xuống, giọng nói trở nên nghẹn ngào: “Cáu cháu tự đi nhé, nhớ đóng cửa lại. A, tôi không tiễn nữa...”

Đi ra khỏi nhà Vương Kim Hoa, Diệp Chi Du gãi đầu: “Chuyện này, có được coi là chúng ta đã thức tỉnh bà ấy không?”

Thạch Dũng chần chờ nói: “Sau khi đóng cửa, chú có cảm giác dường như thân thể bà ấy đã trở nên trong suốt...”

Vẻ mặt Bạch Chiêu Chiêu buồn bã: “Cháu cảm thấy, bất kể là ông cụ hay chị gái tên Hương Thảo kia, nhất định họ đều đối xử rất tốt với bạn đời của mình. Nếu không bà Kim Hoa và chú Hàn đã không đến mức dù có phải từ bỏ mạng sống của mình thì cũng muốn được đoàn tụ với họ.”

Diệp Chi Du lập tức thả thính: “Chiêu Chiêu, sau này tớ cũng sẽ đối xử tốt với cậu!”

“Thế à?” Cô cười: “Vậy tớ phải nghiên cứu thật kỹ mới được.”

“Này này, dừng dừng...” Thạch Dũng vội vàng đẩy hai người ra rồi lao xuống tầng: “Hai học sinh này, đừng có nghĩ nhiều thế có được không? Sống sót quan trọng hơn.”

Hai người vội vàng đuổi theo. Bạch Chiêu Chiêu nói thêm: “Bây giờ nghĩ lại, cái bóng đen lúc đó cháu nhìn thấy chắc là ông cụ rồi. Ông ấy đã gọi điện thoại cho cháu. Hình như cũng không nói gì làm cháu sợ. Cháu đoán là ông ấy phát hiện ra cháu có thể nhìn thấy ông ấy nên muốn cháu giúp ông ấy chuyển lời...” Cô hơi xấu hổ, ảo não nói: “Chỉ là lúc ấy cháu sợ muốn chết. Nếu cháu đoán được sớm hơn thì bà Vương đã biết chồng mình vẫn luôn ở bên cạnh mình rồi.”

Diệp Chi Du an ủi cô: “Sao lại trách cậu được chứ. Nếu là tớ thì tớ cũng sẽ rất sợ hãi.”

Khi họ trở về nhà Thạch Dũng thì thời gian cũng đã gần 5 giờ chiều rồi, không bao lâu nữa Từ Sĩ Hưng sẽ trở về.

“Chú Thạch, chú có phát hiện chú Hưng có gì không thích hợp không?” Bạch Chiêu Chiêu hỏi.

“Không có. Tiểu Từ ấy à, cháu cũng từng tiếp xúc rồi. Cậu ấy tuy hơi thiển cận nhưng tuyệt đối không phải là ác linh...” Thạch Dũng vuốt cằm. Dù sao thì Từ Sĩ Hưng lười biếng kia đã ở trong nhà ông ấy mấy ngày rồi. Cậu ấy thật sự là một người ngay cả chai nước tương bị đổ cũng không thèm đỡ (ý nói là rất lười). Loại người này chắc chắn không có khả năng đi vứt xác mà không để lại dấu vết gì.

Quan trọng nhất là bản thân ông ấy chưa từng xuất hiện loại cảm giác tim đập mãnh liệt kia—

Ngoại trừ hôm nay lúc ở trường học.

Mặc dù Diệp Chi Du không quen Từ Sĩ Hưng nhưng vẫn tốt bụng nói: "Cho dù muốn thức tỉnh chú ấy thì cũng phải xác định trước xem chú ấy có chấp niệm gì không đã. Nếu không đến lúc đó tỉnh được một người lại chết mất một người, rất ảnh hưởng đến tâm trạng."

"Ừ. Đúng thế..." Bạch Chiêu Chiêu cũng đồng ý: "Nếu cứ tiếp tục như thế này, không cần ác linh đến giết chúng ta thì chính chúng ta cũng tự chết hết rồi."

Thạch Dũng gật đầu: "Được. Chú có chừng mực, sẽ nói bóng nói gió chứ không nói thẳng."

"Vậy chúng cháu đi trước." Bạch Chiêu Chiêu lại chỉ vào phần tài liệu kia: "Chú Thạch, cái này cháu có thể cầm về xem không?"

"Có thể, có thể." Thạch Dũng suy nghĩ một lát rồi rút ra mấy trang đầu ra, còn lại đưa cho cô: "Mấy trang này chú đã chụp cho cháu xem rồi, nên chú giữ lại để nghiên cứu thêm. Những phần này cháu cầm đi. Nghĩ được manh mối gì thì nói với chú."

"Không thành vấn đề." Cô cười: "Chú đừng nóng vội. Ngày mai cháu và Diệp Chi Du sẽ đến trường giúp chú hỏi những người giấy kia."

-

"Haiz. Cảnh sát Thạch đúng là một cảnh sát tốt..." Trên đường xuống tầng về nhà, Diệp Chi Du thở dài: "Thật ra bố mẹ tớ cũng làm kinh doanh. Họ thường xuyên tiếp xúc với cảnh sát. Cảnh sát dù sao cũng là con người, nên không phải tất cả cảnh sát đều có trách nhiệm. Thậm chí còn có người âm thầm vòi tiền người ta nữa."

“…” Bạch Chiêu Chiêu kinh ngạc, không trả lời cậu.

Đến tận khi mở cửa nhà, Diệp Chi Du mới phát hiện cô vẫn rất im lặng.

“Cậu sao thế? Cảm xúc có vẻ không ổn lắm.”

Cô đột nhiên bừng tỉnh: “A, tớ, tớ sợ mẹ tớ lo lắng…” Cô cắn môi: “Chú Thạch đúng là người tốt, nhưng chú ấy độc thân, lại không có vướng bận gì. Cho nên mới có thể rảnh rỗi mời chúng ta ăn cơm, sau đó lại chậm chạp đi tìm người. Nhưng tớ cảm thấy, chúng ta vẫn nên mau chóng bắt được ác linh rồi rời khỏi nơi này đi…”

Cậu hiểu ra: “Cho nên cậu lại muốn đi cấm địa…”

Cô gật đầu: “Tớ nghĩ như thế này. Ngày mai chúng ta đi học trước, tớ sẽ hỏi các bạn học của tớ xem họ có biết chuyện của An Mẫn không. Sau đó chúng ta lại đi tìm cấm địa. Lần này để đảm bảo an toàn, có thể vào trễ hơn 1 phút. Cho dù thế nào đi nữa thì cũng không thể để xuất hiện chuyện như lần trước nữa.” Nói xong, cô lại vội vàng nói tiếp: “Nhưng mà, nếu như cậu không muốn…”

“Tất nhiên là tớ muốn! Chỉ cần cậu quyết định, lên núi đao hay xuống biển lửa thì tớ đều đi cùng cậu.”

“Ừ. Được…” Cô nở nụ cười, ánh mắt tràn đầy sự cảm kích.

Dù thế nào đi chăng nữa, trong một thế giới khủng bố như thế này, bởi vì có Diệp Chi Du ở bên cạnh, cho nên cô đã không còn cảm thấy cô đơn nữa.

-

Sau khi thanh niên ríu rít rời đi, nhà Thạch Dũng lại rơi vào yên tĩnh.

Ông ấy tự rót cho mình hai ly rượu, sau khi uống xong thì ngồi phịch xuống ghế sô pha, tâm trạng rối bời. Ở trong giấc mơ sắp chết, cho dù say thì cũng sẽ không xảy ra tình trạng không tỉnh táo. Mà ông ấy lại không có cách nào làm tê liệt chính mình.

Tìm ác linh tất nhiên vẫn là ưu tiên hàng đầu của ông ấy. Nhưng có một chuyện khác càng khiến ông ấy không biết phải làm sao hơn.

Ông ấy xoa mặt rồi cau mày, sau đó lại đứng lên và chậm rãi trở về phòng ngủ của mình.

Kéo ngăn kéo ra, trong đống đồ vật lộn xộn kia có một phần tài liệu. Ông ấy cầm nó lên, cảm giác như nặng ngàn cân. Ông ấy thậm chí còn không đủ can đảm để xem lại.

Sau đó ông ấy giấu phần tài liệu này xuống tầng cuối cùng của tủ sách.

Đây là một vụ án về một vụ tai nạn dẫn đến tử vong. Có lẽ đây là vụ án cuối cùng ông ấy nhận được khi còn sống nên ông ấy mới có thể nhớ rõ nó giống như vụ án giết người kia.

Vụ án rất đơn giản. Một người lái xe bus va chạm với một người đi bộ đột nhiên lao ra. Bởi vì trời mưa nên không kịp phanh xe lại, dẫn đến việc người đi bộ kia tử vong ngay tại chỗ.

Cửa tủ sách bị đóng lại, tiếng bước chân cũng xa dần.

Trong ngăn tủ tối tăm kia, có một tia ánh sáng yếu ớt xuyên qua khe hở, mơ hồ chiếu vào tên của nạn nhân.

Chỗ đó viết rất rõ ràng:

Bạch Hâm Lan.

Chương 40: Ngủ cùng nhau

Sau khi tan làm, Từ Sĩ Hưng phát hiện người đi trên đường đã ít đi rất nhiều.

Ông ấy cũng không hề về muộn hơn thường lệ, vẫn đúng giờ cao điểm tan làm, nhưng trên xe bus lại không chật ních người, qua hai trạm rồi mà trên xe vẫn còn chỗ ngồi trống.

Ông ấy ngồi ở vị trí đầu xe, nghe được người lái xe lớn tiếng lẩm bẩm:

“Có chuyện gì thế này? Hôm nay nghỉ lễ gì à?”

Từ Sĩ Hưng rất thích người lái xe này. Bởi vì mặt của những người lái xe khác đều như cá chết, chỉ có người này là có vẻ mặt hồng hào giống Phật Di Lặc, tràn đầy dương khí như cảnh sát Thạch. Cho nên ông ấy nhất định phải ngồi gần người lái xe này.

Nhưng dường như ông ấy đã hình thành một phản xạ có điều kiện, vừa thấy người trên xe bus ít đi là ông ấy sẽ bất an nhìn về hàng cuối cùng của xe bus.

Không có ai.

Ông ấy thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ “Sống chung” với Thạch Dũng nên ông ấy cũng được hưởng một ít dương khí từ Thạch Dũng. Gần đây Từ Sĩ Hưng không gặp phải nữ quỷ nữa, ngủ rất ngon, quầng thâm mắt

cũng đã biến mất.

Nhưng đồng thời, còn có một điều bất ngờ khác đang đợi ông ấy ở nhà—

Liễu Đào Tử đang ngồi trên sô pha, ôm máy tính bảng xem phim truyền hình.

“Đào Tử!” Ông ấy kích động hét lên: “Sao em lại trở về rồi?”

Liễu Đào Tử rất bình tĩnh, liếc ông ấy một cái rồi tích chữ như vàng mà nói: “Mệt rồi, nghỉ 2 ngày.”

“Tốt quá, tốt quá.” Ông ấy mừng rỡ: “Em về rồi, anh sẽ không sợ nữa.”

Cô ấy châm chọc nói: “Gần đây nữ quỷ không bám lấy anh nữa à?”

“Gần đây thì không. Anh ở nhà cảnh sát Thạch. Chắc cô ta không dám đến đâu. Nhưng em về thì tốt hơn, hì hì, anh có thể về nhà ngủ rồi.”

“...” Liễu Đào Tử không nói nên lời: “Tôi là Chung Quỳ (*) hay là Thạch Cảm Đương (**)?”

(*) Chung Quỳ: Là một vị thần diệt yêu trừ ma trong truyền thuyết dân gian Trung Quốc.

(**) Thạch Cảm Đương: Trong phong thủy, bia Thái Sơn Thạch Cảm Đương là một tấm bia đá nhỏ, thường được đặt trước cửa nhà hoặc đầu ngõ, dùng để trấn áp những điều không may, trừ bỏ tà khí.

“Em còn lợi hại hơn cả bọn họ. Em là Quỷ Mẫu (*)!”

(*) Quỷ Mẫu: Sống ở núi Tiểu Ngu ở Biển Nam, còn gọi là Quỷ Cô Thần. Buổi sáng nó sinh con, đến tối nó lại ăn con mình như bữa ăn phụ.

Mắt Liễu Đào Tử vẫn dính chặt vào máy tính bảng, vô tình phun ra một chữ: "Cút!"

"Ô kê!"

Từ Sĩ Hưng vui mừng hớn hở, sau đó ông ấy vội vàng chạy đến nhà Thạch Dũng lấy chăn đệm.

"Không ở nhà tôi nữa à?" Thạch Dũng rất bất ngờ: "Cô Liễu lợi hại thế à? Còn giúp cậu trấn áp quỷ hả?"

"Tất nhiên rồi. Hơn nữa cô ấy là phụ nữ mà. Phụ nữ đánh nữ quỷ thì thể lực ngang nhau. Tôi không tiện ra tay, hi hi."

Thạch Dũng nghĩ thầm, Từ Sĩ Hưng này đúng là không thực tế chút nào. Những điều vớ vẩn như thế mà cũng nói ra được.

Nếu nữ quỷ thật sự xuất hiện thì đừng nói đến ra tay, Từ Sĩ Hưng không quỳ xuống mà tè ra quần đã là may lắm rồi.

"Tùy cậu thôi!" Thạch Dũng đầy một bụng tâm sự nên cũng không có lý do gì để khuyên Từ Sĩ Hưng nữa, ông ấy tránh sang một bên rồi nói: "Đừng có hết 2 ngày rồi lại đòi quay lại đây."

Từ Sĩ Hưng nhanh chóng cuốn xong chăn đệm và quần áo bẩn của mình rồi đi ra ngoài: "Đào Tử nói cô ấy đang nghỉ phép. Tôi đoán mấy ngày nay cô ấy sẽ ở nhà. Tôi quan sát trước một chút, nếu nữ quỷ đến thì tôi lại phải làm phiền cảnh sát Thạch nữa rồi..."

Thạch Dũng uể oải xua tay, ý bảo Từ Sĩ Hưng mau cút đi.

-

Ban đêm, xung quanh tòa nhà, mọi thứ đều rất yên tĩnh.

Tấm lụa hắc ám được bọc từng lớp một, nếu không có ánh đèn đường dưới tầng thì có lẽ toàn bộ tòa nhà sẽ giống như chìm trong dòng nước đen...

Liễu Đào Tử đã xem xong phim truyền hình, đang mang dép lê đi vào phòng ngủ.

Từ Sĩ Hưng trốn trong phòng của mình, nghe tiếng bước chân của cô ấy, giống như có kiếm gỗ đào phòng thân vậy, nên ông ấy rất an tâm mà ngủ say.

Không biết đã ngủ được bao lâu, khi ông ấy xoay người lại thì tay chạm vào một thứ gì đó.

Lúc đầu, ông ấy còn buồn ngủ đến mức không có phản ứng gì. Nhưng đột nhiên, trong đầu ông ấy dường như có một luồng ánh sáng nổ tung lên, da gà nổi khắp người— Ông ấy đã hoàn toàn tỉnh táo!

Đây, đây không phải là cảm giác đang sờ vào chăn nhỉ…

Mềm lại dẻo, có độ cứng chống đỡ—

Con mẹ nó, đây là...

Hình như, hình như là eo của một người?

Eo của một người... phụ nữ?

Có độ cong nhưng không có độ ấm, lạnh đến thấu xương. Khí lạnh từ cổ tay của ông ấy bắt đầu lan ra.

Chỉ mới nhận ra điều này thôi mà đã khiến ông ấy bị dọa đến đứng hình, không dám mở mắt ra. Bởi vì ông ấy cũng đã bắt đầu sinh ra giác quan thứ sáu kỳ lạ, nhận ra rằng người phụ nữ kia đang nhìn chằm chằm mình...

Người phụ nữ này sẽ là ai, không có ai biết rõ hơn ông ấy.

Dù sao thì cũng tuyệt đối không phải là Liễu Đào Tử...

Tuy rằng ông ấy đang tiếp tục giả vờ ngủ, nhưng vẫn không thể giấu được nỗi sợ hãi.

Mí mắt ông ấy run rẩy, toàn bộ cơ thể cũng bắt đầu run theo. Chiếc giường cũ nát của ông ấy bắt đầu phát ra tiếng kẽo kẹt rùng rợn!

Ai mà không biết thì còn tưởng rằng ông ấy đang làm chuyện mười tám cộng gì đó với nữ quỷ đấy.

Xong rồi. Ông ấy sắp chết rồi!

Nữ quỷ nhất định đã phát hiện ra ông ấy đã tỉnh!

Trong nháy mắt, bản năng sinh tồn đã lấn át hết mọi thứ khác. Ông ấy mạnh mẽ như một con cá chép vượt thác, chiếc chăn bị ném sang một bên, ngay sau đó ông ấy đau khổ hét to: “Cứu mạng! Liễu Đào Tử! Cứu mạng! Liễu Đào Tử!”

Ông ấy vừa hét vừa xông ra ngoài!

Liễu Đào Tử cũng bị ông ấy dọa, từ trong phòng ngủ mà xông ra. Sau đó hai người va vào nhau ở cửa.

“Đào Tử, Đào Tử!” Chân ông ấy mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống, khóc đến mức mặt nhăn lại: “Có quỷ! Trong phòng anh có quỷ!”

Liễu Đào Tử vốn dĩ đang bị dọa không nhẹ, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng khóc lóc xấu xí của Từ Sĩ Hưng thì cô ấy lại cảm thấy vô cùng phiền nên lập tức hét "Im đi" rồi đẩy ông ấy ra. Sau đó cô ấy anh dũng đá tung cửa phòng ngủ của Từ Sĩ Hưng ra.

Phòng ngủ trống không, giường cũng trống không. Không có gì cả.

Từ Sĩ Hưng ngơ ngác, lại sợ Liễu Đào Tử sẽ bỏ rơi ông ấy:

"Không có?! Sao có thể? Hay là ở dưới gầm giường?" Ông ấy chổng mông lên mà tìm ở dưới gầm giường: "Cũng không có, không thể nào! Cô ta ở đây mà! Anh không lừa em. Vừa rồi cô ta còn nằm trên giường anh nữa! Cô ta đến lấy mạng anh rồi!"

Từ Sĩ Hưng quỳ dưới mặt đất, đầu óc rối loạn, lại khóc lóc rồi nói vớ vẩn, sợ Liễu Đào Tử sẽ bỏ mình mà đi:

"Anh sợ lắm. Cô ta sống ở đây rồi! Cô ta biết anh sẽ trở về... Anh không lừa em thật mà!"

"Được rồi." Liễu Đào Tử u ám thở dài: "Tôi biết anh không lừa tôi."

"Hả? Thật không?" Ông ấy kinh ngạc đến mức lại có thể đứng lên được: "Em, em chịu tin anh à?"

Cô ấy bất đắc dĩ ôm trán, oán hận mắng: "Từ Sĩ Hưng, đồ ngu ngốc. Anh hại tôi cũng nhìn thấy quỷ rồi."

-

Kể từ lần trước lúc gặp bác sĩ Lưu ở bãi đỗ xe xong, sau đó anh ta đã không còn xuất hiện nữa.

Người xung quanh dường như không còn ai nhớ rõ nữa. Lúc Liễu Đào Tử hỏi đến thì mọi đều người im lặng một cách kỳ quái trong vài giây, sau đó đột nhiên bắt đầu nói sang chuyện khác.

Cái kiểu cố ý giấu giếm kỳ quái này khiến Liễu Đào Tử nảy sinh nghi ngờ.

Mà sau đó, càng có nhiều chuyện kỳ quái xảy ra hơn...

Cô ấy không muốn nhớ lại nữa, nhưng cô ấy biết rõ mình không phải được nghỉ phép, mà là xin nghỉ.

Không phải Từ Sĩ Hưng nói trong nhà có quỷ à? Cô ấy đi nghĩ gặp con quỷ này trước đã và tích lũy chút kinh nghiệm, sau đó sẽ xử lý chuyện của mình sau.

Nhưng không ngờ, nữ quỷ này chỉ bắt nạt Từ Sĩ Hưng nhát gan, vừa thấy cô ấy đến thì đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Mà Từ Sĩ Hưng đã sớm mở cửa xông ra ngoài rồi quen đường quen nẻo mà chạy lên tầng 3 tìm Thạch Dũng!

Hơn nửa đêm, Thạch Dũng đang ngủ say thì bị Từ Sĩ Hưng điên cuồng đập cửa nhà và lôi ra khỏi chăn.

“Làm gì thế hả!” Thạch Dũng mặc ngược cả quần, khi ông ấy mở cửa ra và nhìn thấy Từ Sĩ Hưng thì càng không nói nên lời: “Cậu đang làm cái gì thế hả? Đừng nói với tôi là cậu lại bị quỷ ám đấy nhé!”

“Thật sự bị quỷ ám mà!” Từ Sĩ Hưng suy sụp.

“Cậu lại muốn ngủ ở nhà tôi hả?”

“Đây không còn là vấn đề ngủ hay không nữa rồi!”

“Cảnh sát Thạch, tôi cũng gặp quỷ rồi.” Liễu Đào Tử cũng đi lên cùng với hai quầng thâm mắt.

Thạch Dũng còn chưa kịp nói gì thì hai bạn học ở tầng dưới đã nghe thấy tiếng gió, từ trong chăn chui ra, giống như hai con chó cảnh sát mà chạy lên tầng:

“Chú Thạch, có chuyện gì thế!”

Hai người đều mặc bộ đồ ngủ nhung san hô có hai quả bông xù xù rủ xuống.

Thoáng cái, trước cửa nhà ông ấy trông còn náo nhiệt hơn cả cái chợ.

“Haiz...” Thạch Dũng che mặt, biết hôm nay mình không thể ngủ được nữa nên đành cam chịu mở cửa: “Tất cả vào trong trước đi...”

Trong phòng khách nhà Thạch Dũng, Từ Sĩ Hưng nói năng lộn xộn rồi còn thêm mắm thêm muối mà kể lại chuyện mình gặp quỷ: “Tôi thề với trời, nếu tôi lừa mọi người thì tôi sẽ không được chết tử tế! Nữ quỷ kia chắc chắn là một con quỷ xử nữ, chết không cam lòng nên mới muốn ngủ với tôi! Trong “Liêu trai” (*) nói như thế đấy!”

(*) Liêu trai: Tên đầy đủ là “Liêu trai chí dị”, là một tuyển tập truyện văn ngôn của tác giả Bồ Tùng Linh thời nhà Thanh, tập hợp gần 500 truyện hoặc truyện kỳ quái, viết theo lối chí quái và truyền kỳ. Theo một số nhà phê bình, tác phẩm ngầm phê phán các vấn nạn trong xã hội.

Liễu Đào Tử trợn tròn mắt lên rồi đánh một phát vào đầu Từ Sĩ Hưng: “Còn có học sinh ở đây, anh nói với vẩn cái gì thế!”

“À, à... Xin lỗi nhé.” Từ Sĩ Hưng ôm đầu, hơi ngượng ngùng: “Tôi, tôi muốn nói là cô ta nằm trên giường tôi... Tôi biết rồi. Cô ta muốn dương khí xử nam của tôi...”

“Xì—” Liễu Đào Tử cười lạnh ra tiếng.

Từ Sĩ Hưng nóng nảy: “Sao thế? Thái độ của em là sao? Anh không xứng để bảo vệ trinh tiết của mình à?”

“Ồ, anh còn trinh.” Liễu Đào Tử giả vờ cảm thấy rất hứng thú.

“Được rồi, được rồi...” Thạch Dũng nhanh chóng hòa giải: “Cho nên con quỷ của Tiểu Từ bò lên giường cậu ta. Còn cô thì sao?”

Liễu Đào Tử nghĩ một lát rồi mới lên tiếng: “Bệnh viện của chúng tôi bị quỷ ám rồi...”

“Sao lại bị quỷ ám?” Lần này là Bạch Chiêu Chiêu hỏi.

Liễu Đào Tử liếm răng, dường như cảm thấy chuyện này rất khó nói, nhưng cô ấy vẫn nói ra: “Ví dụ như có lúc tôi nghe thấy trong nhà xác có người đang đánh bài... nhưng mở cửa ra thì lại không có ai. Hơn nữa, đồng nghiệp của tôi gần đây đột nhiên đều bắt đầu xin nghỉ, mà bệnh viện lại phê duyệt. Điều này thật sự vô cùng hoang đường. Sau đó tôi cũng thử xin nghỉ, bệnh viện cũng lập tức phê duyệt. Cứ như vậy, y tá trực ban 2 ngày nay cũng chỉ còn lại một thực tập sinh. Vào ban đêm, khoa cấp cứu rất bận, căn bản không thể chỉ có một người. Nhưng mà ngay cả thực tập sinh này cũng không liên lạc với tôi về vấn đề thiếu người...”

Cô ấy nói xong thì tự ôm lấy hai tay mình, giống như đang cảm thấy rét lạnh bởi vì nhớ lại chuyện lạ ở bệnh viện.

Thạch Dũng nghe xong cũng không lên tiếng.

Căn phòng yên tĩnh đến quỷ dị...

Từ Sĩ Hưng suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có phải bệnh viện của em sắp đóng cửa rồi không?”

“Cho dù công ty của anh đóng cửa thì bệnh viện của tôi cũng sẽ không đóng cửa! Ngu ngốc!” Liễu Đào Tử mắng ông ấy.

Bạch Chiêu Chiêu thấy Thạch Dũng nháy mắt với cô và Diệp Chi Du, dường như đang hỏi có nên thức tỉnh Từ Sĩ Hưng và Liễu Đào Tử hay không.

Nhưng không đợi hai người họ có phản ứng, Từ Sĩ Hưng đột nhiên cầm lấy tài liệu trên bàn:

“Ơ? Đây là cái gì? Hôm qua không thấy ở đây.”

“Này!” Diệp Chi Du đang định ngăn cản ông ấy thì bị Bạch Chiêu Chiêu bắt lấy cổ tay.

Cô còn không quên nháy mắt với Thạch Dũng, ý bảo ông ấy mặc kệ đi.

Liễu Đào Tử thấy ba người trao đổi ánh mắt qua lại thì không tránh khỏi việc cảm thấy tò mò về tài liệu này nên cô ấy thò đầu qua xem.

Trong tài liệu này chính là những tấm ảnh về cuộc sống của bốn nạn nhân.

Nhưng chưa đợi cô ấy nhìn rõ hơn thì toàn bộ tài liệu đột nhiên run rẩy, giống như chỗ của Từ Sĩ Hưng đang bị động đất vậy.

“Anh run cái gì!” Liễu Đào Tử kỳ quái nhìn Từ Sĩ Hưng, vẻ mặt ghét bỏ: “Oa, sắc mặt của anh bây giờ thật sự rất giống gặp phải quỷ...”

“Người phụ nữ này... là ai?” những ngón tay đang run rẩy của Từ Sĩ Hưng chỉ vào tấm ảnh thứ tư.

Trong tấm ảnh, người phụ nữ đứng trước cửa của một công ty, mặc bộ vest màu đen, tóc dài đen xõa trên vai như tơ lụa.

Chính là Ngô Phương Nhị xinh đẹp.

“Bên cạnh không phải đã viết tên của cô ấy rồi hả?” Giọng điệu của Thạch Dũng trở nên trầm thấp. Ông ấy nhìn chằm chằm vào Từ Sĩ Hưng, gân trên cánh tay tráng kiện chậm rãi nổi lên, vận sức sẵn sàng: “Sao thế? Cậu quen cô ấy à?”

“Tôi quen cô ấy?! Đâu chỉ là quen chứ?!” Từ Sĩ Hưng run rẩy như lá rụng mùa thu, hét to lên: “Cô, cô, cô ta chính là nữ quỷ kia!!!”

Chương 41: Trễ giờ

Từ Sĩ Hưng bị trói tay lại.

Ông ấy bị trói tay vào tay vịn của sô pha nên phải nghiêng người, ngồi không được mà nằm cũng không xong, sau đó ông ấy suy sụp kêu to: "Cảnh sát Thạch, anh làm gì thế! Sao lại trói tay tôi lại? Không đi bắt nữ quỷ kia hả! Không phải anh đã biết cô ta là ai rồi sao!"

Diệp Chi Du như gặp phải kẻ địch, cậu bảo vệ Bạch Chiêu Chiêu ở bên người, còn trên tay đang cầm một cái vợt đập ruồi.

Thấy cậu như vậy, Từ Sĩ Hưng càng cạn lời hơn: "Cậu đẹp trai, cậu cầm vợt đập ruồi là có ý gì!"

Liễu Đào Tử ở một bên đã xem xong tập tài liệu, lúc nhìn Từ Sĩ Hưng, thần sắc cô ấy không khỏi trở nên phức tạp hơn: "Này, cô gái xinh đẹp này thật sự là nữ quỷ kia à?"

"Sao anh có thể nhớ nhầm được? Mặt của cô ta đã khắc sâu trong đầu anh rồi, sắp làm tinh thần anh ô nhiễm luôn rồi!"

"Vậy có phải anh làm chuyện ác gặp báo ứng rồi không, cho nên mới bị quỷ ám!"

"Báo ứng?! Chuyện ác?!" Vừa rồi Từ Sĩ Hưng quá sợ hãi nên không lật mấy trang sau. Bây giờ ông ấy nghe mà không hiểu Liễu Đào Tử đang nói cái gì: "Tại sao anh lại bị báo ứng? Anh bị cô ta quấn lấy, anh là người bị hại mà!"

Vẻ mặt Bạch Chiêu Chiêu rất đau khổ: “Chú Hưng, không ngờ chú lại là loại người này. Chú làm ra loại chuyện này thì sau khi chết sẽ phải vào con đường của súc sinh!”

“Không phải... Em gái, sao em lại nói như vậy! Thật độc ác!”

“Được rồi.” Thạch Dũng rốt cuộc cũng mở miệng: “Từ Sĩ Hưng, tôi trói cậu lại không phải vì cậu có vấn đề gì. Nhưng mà chúng tôi cần đến nhà cậu lục soát một lúc.”

“Lục soát cái gì? Có thể cho tôi về nhà dọn dẹp trước một chút không...” Vừa nghĩ đến có người ngoài tiến vào ổ chó bẩn thỉu của mình là trán của Từ Sĩ Hưng lại vã mồ hôi.

Nhìn qua thì trông Từ Sĩ Hưng tương đối khả nghi.

Liễu Đào Tử lưu loát lấy chìa khóa ra: “Tôi phối hợp!”

Lần này Thạch Dũng đã thông minh hơn, đi cùng cô ấy xuống tầng rồi mới hỏi: “Cô Liễu, có người nào mà cô đặc biệt quan tâm không? Hoặc là có nguyện vọng nào nhất định phải hoàn thành nhưng còn chưa kịp thực hiện không?”

Liễu Đào Tử kinh ngạc trước câu hỏi của ông ấy, nhưng vẫn nói: “Tôi muốn lái xe cổ một lần. Không thể lái xe cổ ở Ý một lần, tôi chết cũng sẽ không nhắm mắt.”

...

Giọng nói của hai người dần mơ hồ. Trên tầng lại trở nên an tĩnh một lần nữa. Bạch Chiêu Chiêu và Diệp Chi Du ngồi song song và cùng nhau nhìn Từ Sĩ Hưng.

Chiêu Chiêu lấy tay che miệng và ngáp một cái nhỏ, sau đó lại nhanh chóng ngồi thẳng dậy.

Vốn dĩ không ngủ cũng sẽ không buồn ngủ, nhưng cô vẫn ngáp theo thói quen.

“Chiêu Chiêu, nếu cậu buồn ngủ thì dựa vào vai tớ ngủ một lát đi.” Diệp Chi Du quan tâm cô.

Cô cười rồi lắc đầu.

Từ Sĩ Hưng bị bắt ăn thức ăn cho chó, bất lực nói: “Này, các người trói tôi lại, có phải nên nói lý do cho tôi không... Chẳng lẽ trói tôi thì nữ quỷ sẽ không đến tìm tôi nữa hả?”

“Xin lỗi. Chúng tôi bây giờ còn chưa thể để chú nhớ lại.” Bạch Chiêu Chiêu nghiêm túc nói: “Bởi vì chú gây nguy hiểm cho chúng tôi.”

“Nhưng từ bây giờ trở đi, mọi lời nói của chú đều sẽ trở thành bằng chứng trước tòa!” Diệp Chi Du cũng nói rất mạnh mẽ.

“Mẹ...”

Từ Sĩ Hưng cực kỳ cạn lời.

Nữ quỷ dùng đại chiêu gì à? Làm cho người của cả tòa nhà này đều biến thành kẻ ngốc rồi...

Lần đầu tiên ông ấy gặp phải một cảnh sát không có giấy khám xét mà đã trực tiếp trói người rồi lục soát nhà!

10 phút sau, Thạch Dũng và Liễu Đào cùng trở lại.

“Chú Thạch, thế nào rồi!” Bạch Chiêu Chiêu rất hưng phấn.

Thạch Dũng lắc đầu: “Không tìm thấy gì...” Sau đó lại bổ sung thêm: “Chú còn thức tỉnh cô Liễu rồi.”

Liễu Đào Tử đứng sau lưng ông ấy, sắc mặt hơi tái nhợt, vẫn còn đang phát run và nắm chặt ngón tay lại, giống như chưa thể chấp nhận được tình huống đang xảy ra trước mắt.

Diệp Chi Du lại hỏi: "Chị Đào Tử, chị và chú Hưng ở cùng nhau cũng lâu rồi, có thể nhớ ra điều gì khác thường không?"

Liễu Đào Tử từ từ lắc đầu: "..."

Trong phòng của Từ Sĩ Hưng có rất nhiều quần áo và tất bốc mùi. Vừa nhìn đã biết là một người sống rất tùy tiện. Liễu Đào Tử nói: "Anh ta thái rau còn chẳng thái được, đừng nói đến chặt xác người."

Bạch Chiêu Chiêu và Diệp Chi Du hoang mang nhìn nhau.

"Từ Sĩ Hưng, cậu nhìn ba người còn lại xem, xem có quen họ không." Thạch Dũng oán hận mà cầm tài liệu đến trước mặt ông ấy.

"Không quen, không quen! Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi. Chẳng lẽ họ đều là anh chị em trong cùng một bệnh viện tâm thần hay hỏa táng ở cùng một chỗ hả?"

"Nói chuyện tích đức vào!" Liễu Đào Tử nổi giận.

"Haiz, đợi đã..." Từ Sĩ Hưng đột nhiên ngồi thẳng người, giống như được giác ngộ vậy, bỗng nhiên trở nên khôn ngoan hơn: "Sao tôi lại cảm thấy những người này rất quen mắt?"

Đám người Thạch Dũng đều rùng mình, nín thở chờ ông ấy nhớ ra.

Vẻ mặt Từ Sĩ Hưng chậm rãi ngưng trọng: "Đúng thế. Tôi có ấn tượng. Lúc trước trên TV có đưa tin về vụ án giết người liên

hoàn, các video ngắn cũng nói về nó...” Ông ấy là một người yêu thích video ngắn, cũng nhớ lại càng nhiều chi tiết hơn: “Bốn người này, hình như là... nạn nhân đúng không?”

Bốn người trước mặt đều trầm mặc.

Từ Sĩ Hưng có ngu ngốc đến mấy cũng biết mình đoán đúng rồi.

“Cho nên các người nghi ngờ, tôi là kẻ giết người?”

“Không thì sao? Nếu không tại sao chú lại nhìn thấy hồn ma của — Ngô Phương Nhị?” Bạch Chiêu Chiêu hỏi.

“Tôi, tôi cũng không biết. Câu hỏi này em phải hỏi nữ quỷ Ngô Phương Nhị kia chứ? Hơn nữa, cho dù tôi giết người, cũng phải giết cái tên sếp rác rưởi kia của tôi trước. Tôi giết một người phụ nữ làm gì? Đến gà tôi còn không dám giết ấy!”

Hiện trường trở nên cứng ngắc.

Cuối cùng, Thạch Dũng đưa ra quyết định: “Tiểu Từ, thiệt thòi cho cậu phải ngủ ở nhà tôi một đêm rồi.”

Ngược lại, Từ Sĩ Hưng rất cao hứng: “Thật sự có thể à?! Vậy tôi không thiệt thòi đâu. Cảnh sát Thạch, tôi thích ngủ với anh!”

Biểu tình của ba người còn lại lập tức trở nên đặc sắc.

Sau đó bốn người lại đi vào phòng bếp mở cuộc họp nhỏ.

Bên ngoài cửa sổ, bầu trời đã dần sáng lên.

Thạch Dũng đè thấp giọng nói: “Cũng chưa thể xác định là A Hưng thật sự vô tội được. Trước tiên cứ giam cậu ta ở nhà tôi thì tốt hơn. Trời sáng thì tôi sẽ đến sở cảnh sát, sau đó điều tra hồ sơ

phạm tội của cậu ta. Cháu gái, nếu tiện thì cháu đến trường hỏi thăm chuyện của An Mẫn nhé?"

Bạch Chiêu Chiêu ngoan ngoãn gật đầu.

Thạch Dũng lại nhìn Liễu Đào Tử: "Cô Liễu, cô cũng nên thích ứng một chút đi. Buổi tối chúng ta gặp lại."

Liễu Đào Tử vẫn ngẩn ngơ như cũ.

Trước khi tách nhau ra, Thạch Dũng gọi Diệp Chi Du lại: "Tiểu Diệp, cậu ở lại một lát. Tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Phản ứng đầu tiên của Diệp Chi Du là nhìn Bạch Chiêu Chiêu.

Bạch Chiêu Chiêu cũng hơi khó hiểu, nhưng đã có Liễu Đào Tử xuống tầng cùng cô nên cô cũng không còn sợ nữa rồi. Cô nói: "Vậy hai người từ từ nói. Cháu xuống tầng chờ mọi người trước."

Diệp Chi Du đi theo Thạch Dũng quay về phòng bếp: "Chú Thạch, chuyện gì mà thần bí thế? Vì sao không thể nói trước mặt Chiêu Chiêu?"

"À... cũng không phải chuyện gì quan trọng lắm, tôi muốn cậu đi hỏi bà cụ kia một chút... Nếu có một người, giết người một cách không có ý định chủ quan, thì có được coi là ác linh không?"

"Không có ý định chủ quan là như thế nào..."

"Chính là." Thạch Dũng gãi gãi sau gáy: "Ví dụ như cậu không cẩn thận va phải người khác, kết quả là người kia lại đập đầu mà chết."

"Ặc..."

"Được không?"

“Chú Thạch, chú va vào người ta, làm người ta chết rồi à?”

“…”

“…”

“Không phải vừa rồi tôi nói “Ví dụ như” à…”

“À…”

“Tóm lại, cậu hỏi giúp tôi chuyện này một chút. Còn có… tạm thời đừng nói cho Chiêu Chiêu.”

Diệp Chi Du không hiểu: “Tại sao? Nếu như chú không hiểu chuyện gì thì có thể hỏi Chiêu Chiêu. Cậu ấy thông minh hơn hai chúng ta.”

Vẻ mặt Thạch Dũng giống như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Thằng nhóc khỉ, chuyện này tôi sẽ chủ động nói với cô bé. Chỉ có điều, cậu hỏi trước rồi nói cho tôi biết đã. Tôi cần thời gian, sau đó mới nói cho cô bé biết, được không?”

Sau một lúc lâu, Diệp Chi Du mới đầy hoài nghi mà gật đầu.

“Cậu đấy…” Thạch Dũng lắc đầu: “Cho dù ở cùng bạn gái thì cũng phải giấu đi chuyện trong lòng mới được!”

Diệp Chi Du rất không phục—

Chú Thạch, thân là một người ế mà còn đi dạy dỗ cậu. Thật sự là rất không có sức thuyết phục.

-

Sáng sớm, Diệp Chi Du và Bạch Chiêu Chiêu vẫn như thường lệ đứng đợi ở trạm xe bus. Cô gái nhìn quanh bốn phía, sau đó kéo ống tay áo cậu:

“Cậu phát hiện ra không?”

“Tớ, tớ sớm phát hiện ra rồi!” Cậu lập tức nói.

“Ồ, chuyện chúng ta phát hiện ra giống nhau không?” Cô ngẩng đầu lên, mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, hàm răng trắng như trân châu thẳng tắp: “Cậu nói trước đi.”

“Cậu kẻ mascara rồi!”

“...” Nụ cười trên mặt Bạch Chiêu Chiêu cứng lại, một lúc lâu sau cô mới vô cùng ghét bỏ mà thở dài: “Tớ không kẻ mascara...”

“À...” Mặt Diệp Chi Du đỏ lên, sau đó cậu xấu hổ gãi mặt: “Vậy cậu phát hiện ra chuyện gì?”

“Người giấy trên đường ít hơn rồi...”

Cậu nhìn quanh bốn phía, quả nhiên thấy người giấy trên đường không chỉ ít đi mà đến cả người giấy học sinh đang đứng đợi xe bus cũng ít đi. Nhưng điều không thay đổi đó chính là người giấy mặc đồng phục học sinh khi nhìn thấy bọn họ thân mật như thế này vẫn rất kích động, còn giơ điện thoại làm bằng giấy lên mà len lén chụp hình hai người bọn họ.

Cũng không biết cái vỏ giấy kia có thể chụp được cái gì.

Xe bus đã đến.

Cửa trước mở ra, là Trần Hữu Hào lái xe.

Mọi người nhanh chóng lên xe. Bởi vì không có nhiều người lắm

nên Bạch Chiêu Chiêu còn giành được một chỗ ngồi.

Cô cũng nghe thấy Trần Hữu Hào nói thầm:

“Hôm nay càng ít người hơn...”

Không chỉ ít người hơn, mà hầu hết hành khách trên xe cũng rất trầm mặc.

Bạch Chiêu Chiêu nhìn thấy có người giấy đang nhìn ra ngoài cửa sổ mà ngẩn người, trên mặt còn có dòng nước tinh tế đang chảy xuống, rõ ràng là đang chảy nước mắt.

Bầu không khí này vừa cổ quái lại vừa khiến người ta cảm thấy bất an.

Diệp Chi Du đứng trước mặt cô, nhíu mày lại: “Không phải trong trường cũng ít người như thế này đấy chứ... Thật kỳ quái. Sao người giấy lại biến mất rồi...” Dừng một lúc, cậu lại nhỏ giọng nói: “Cậu nói xem, chúng ta có nên thức tỉnh chú lái xe này không?”

“Tớ nghĩ rằng bây giờ tốt nhất là không nên.” Bạch Chiêu Chiêu bình tĩnh phân tích: “Cậu nghĩ xem, bây giờ mỗi ngày chú ấy đều lái xe rất đúng giờ, cho nên chúng ta mới có thể vào cấm địa. Nếu như thức tỉnh chú ấy thì hành vi cũng sẽ thay đổi. Như vậy hai chúng ta cũng sẽ gặp nguy hiểm.”

“Được, nghe theo cậu.” Cậu cười rồi đáp lại, giống như đang cam đoan điều gì đó với bạn gái mình.

Khuôn mặt Bạch Chiêu Chiêu đỏ lên, sau đó cô giả vờ lấy một quyển sách hóa học ra xem.

“Rè— Rè— Trung— trạm— Mời xuống xe— Rè...”

Tiếng phát thanh trên xe cũng trở nên rè hơn.

Hai người xuống xe rồi đi theo các học sinh giấy.

“Chiêu Chiêu, thật ra tớ... tớ hôm nay định đi tìm bà Tôn một lần...” Cậu chần chờ một lát, bây giờ mới dám nói ra.

Thật ra chỉ cần nói dối cô thôi cũng đã đủ làm cậu thấy áp lực rồi. Cậu hơi hối hận khi đồng ý với Thạch Dũng chuyện này.

“Chú Thạch nhờ cậu đi đúng không?”

“Ơ? Sao cậu biết?” Cậu lắp bắp: “Nhưng mà, nhưng mà...”

“Tớ biết, nhất định là có chuyện gì đó tạm thời không thể nói cho tớ biết.” Cô cười: “Thì sao chứ? Chú Thạch có thứ chú ấy muốn điều tra, giống như chúng ta cũng lén lút điều tra cấm địa vậy. Mỗi người đều có bí mật của riêng mình... Tớ tin là chờ cậu giải đáp xong thắc mắc của chú ấy, đợi chú ấy nghĩ rõ ràng rồi thì nhất định sẽ nói với chúng ta.”

Diệp Chi Du sắp khóc đến nơi rồi.

Trên đời này sao lại tồn tại một người vừa thông minh vừa hiểu lòng người như cô chứ!

Cô không phải tiên nữ đấy chứ!

Bạch Chiêu Chiêu nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng nõn của mình: “Cậu không cần lo tớ sẽ nghĩ linh tinh đâu. Cậu đi tìm bà Tôn đi, tiện thể giúp tớ hỏi bà ấy vì sao người giấy lại biến mất.”

“Được... Nếu bạn học lớp cậu không nói chuyện đàng hoàng thì cậu đừng để ý đến bọn họ. Đợi tớ về rồi hỏi sau.”

Bạch Chiêu Chiêu thầm nghĩ, cô cũng không quan tâm bạn học

của mình có thể nói chuyện đàng hoàng hay không.

Cô nhìn học sinh thưa thớt ở cổng trường, lẩm bẩm nói: “Tớ có cảm giác, người ở đây sẽ càng ngày càng ít đi...”

-

Hôm nay Hứa Đình đến muộn, nhưng cô ta cho rằng chuyện này không thể trách cô ta được.

Mấy ngày nay bố mẹ của cô ta đột nhiên trở nên rất kỳ lạ và rất thờ ơ với cô ta. Tuy rằng vẫn có cơm ăn, quần áo cũng vẫn được giặt, nhưng họ lại không nói lời nào mà cứ ngơ ngác và chậm rì rì. Cô ta còn nghi ngờ rằng sau khi mình đi học thì họ cứ ngồi như vậy ở phòng khách mãi mà không thèm đi làm.

Sáng sớm hôm nay lại càng quá đáng hơn nữa. Không biết sáng sớm nay bố mẹ cô ta đi đâu mà không gọi cô ta dậy, cũng không chuẩn bị bữa sáng cho cô ta. Đến khi cô ta luống cuống tay chân đi ra ngoài đường rồi thì mới cảm thấy đói bụng.

Bên cạnh trường học chính là phố ăn vặt, ngày thường cực kỳ náo nhiệt. Sau đó cô ta muốn đi mua chút đồ ăn, lại phát hiện ra rất nhiều người bán hàng không đến, chỉ có mấy người ở phía trước xếp thành hàng dài.

Thật kỳ quái...

Cô ta đứng ở cuối hàng, liên tục nhìn điện thoại.

Vất vả lắm mới đến lượt thì cô ta lại bị chen hàng— Một người đàn ông cao to mạnh mẽ chen vào chỗ của cô ta rồi hung tợn quát:

“Cút sang một bên!”

Hứa Đình bị đẩy ngã ngồi bệt xuống đất.

“Ông, sao ông lại như thế…” Nước mắt Hứa Đình trào ra.

Chương 42: Trường học

“Hi hi…” Những người xung quanh hoặc là không quan tâm, hoặc là cười hả hê khi có người gặp họa.

Không có ai giúp cô ta.

Hứa Đình vừa tức giận vừa uất ức, nhưng cô ta lại không dám nói gì. Bởi vì điều mà bố mẹ cô ta thường nói nhất với cô ta là: “Loại dân thường như chúng ta không thể lãng phí thời gian cho người khác.”. “Con phải tự kiểm điểm xem mình đã đủ hiền hòa hay chưa.”

Hứa Đình không biết mình còn phải hiền hòa đến thế nào nữa, nhưng bây giờ cô ta đã không còn cười nổi rồi.

Cuối cùng cũng đến lượt cô ta. Sau khi lấy xong đồ ăn thì cô ta đi về phía trường học.

Càng tới gần trường học, cô ta lại càng cảm thấy trước mắt mình tối hơn.

“Hả?” Cô ta hoang mang, ngẩng đầu lên nhìn trời: “Sao trời lại âm u như thế này?”

Khi cô ta ra khỏi nhà thì bên ngoài có chút sương mù, nhưng ánh mặt trời vẫn xuyên qua sương mù mà chiếu xuống, mang theo sự ấm áp dịu nhẹ.

Nhưng mà chỗ trường học lại có mây đen bao phủ, giống như

sắp mưa vậy.

Vào mùa thu, trên đảo thường xuyên mưa dầm không ngớt. Điều này cũng không có gì đặc biệt cả. Nhưng cô ta lo lắng nhất chính là mình mà đi muộn thì sẽ bị giáo quan phạt.

Nhưng ngạc nhiên là, hôm nay không có một giáo quan nào đứng ở cổng trường cả. May mắn bất thình lình này làm cô ta rất vui vẻ chạy vào trường.

Vừa vào đến lớp học, cô ta ngay lập tức muốn kể chuyện may mắn của mình ngày hôm nay—

Nhưng cô ta lại ngây ra.

Trong lớp học tối đến mức chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ. Bạn học gần như đã đến đông đủ hết rồi.

Nhưng ai cũng nằm sấp trên bàn, không hề nhúc nhích. Chỉ có Bạch Chiêu Chiêu—

Bạch Chiêu Chiêu ngồi giữa lớp học, đang dựa lưng vào ghế và đọc sách, làm như không thấy sự quái dị xung quanh.

Phát hiện ra cô ta đi đến thì Bạch Chiêu Chiêu nghiêng đầu nhìn cô ta.

Hôm nay Bạch Chiêu Chiêu mặc một chiếc váy màu trắng, vẻ ngoài của cô thuần khiết nên rất thích hợp với màu trắng tinh khiết như vậy.

Ở giữa lớp học tối tăm này, làn da của cô phát sáng như ánh trăng, vừa thánh khiết vừa quỷ dị.

Hứa Đình bị cảnh tượng này làm cho chấn động, đứng ở cửa một lúc lâu mà vẫn không nhúc nhích.

Một lúc lâu sau, cô ta mới hồi phục tinh thần rồi thầm mắng mình: Kỳ quái, sao mình phải sợ tiểu tiện nhân này chứ?

Sau đó cô ta ngẩng đầu lên, đi tới chỗ của mình rồi ngồi xuống.

Tô Vận Khiết ngồi bên cạnh cô ta cũng đang nằm sấp lên bàn.

“Vận Khiết, các cậu đang làm gì thế?” Cô ta nhỏ giọng hỏi.

Cô ta cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện ra bạn mình chỉ nằm nghiêng mặt chứ không hề ngủ.

Điều này càng kỳ quái hơn!

“Này, các cậu sao thế...” Cô ta khó hiểu, nhỏ giọng hỏi: “Sao lại như thế này? Đáng sợ quá.”

Không có ai trả lời cô ta, tất cả đều cúi đầu xuống.

“Vận Khiết...” Cô ta dùng sức đẩy: “Sao không nói gì? Các cậu đang làm gì thế?”

Tô Vận Khiết dường như rất vất vả mà vặn vẹo cái cổ cứng ngắc của mình, nghiêng đầu qua rồi gật gật đầu, dùng hơi nói:

“Đừng... đừng nói chuyện...”

“Tại sao không nói chuyện? Các cậu bị sao thế? Không khỏe à?”

Lúc này, phía sau lại vang lên âm thanh bàn ghế va chạm. Tô Vận Khiết vội vàng nhắm hai mắt lại, Hứa Đình cũng sợ đến mức theo phản xạ có điều kiện mà quay đầu lại.

Là Bạch Chiêu Chiêu đứng dậy.

Thiếu nữ trắng trẻo và xinh đẹp đi đến trước mặt cô ta, nhẹ giọng nói: “Cậu không ngủ nhỉ!”

Hứa Đình chưa từng thấy Bạch Chiêu Chiêu cười với mình. Hơn nữa, nụ cười của cô giả dối như thế, giống như đeo một cái mặt nạ vậy.

Khắp người cô ta nổi đầy da gà, vừa ghê tởm lại vừa bất an. Cô ta hỏi ngược lại: “Cậu... muốn làm gì?”

Sao giáo viên còn chưa vào lớp chứ... Không phải đã quá giờ vào học rồi à...

Bạch Chiêu Chiêu cười híp mắt, dịu dàng hỏi: “Tôi muốn cậu chút chuyện. Có phải cậu đã chuyển đến đây từ lớp 10 rồi đúng không? Cậu có quen An Mẫn không?”

Nghe thấy cái tên này, vẻ mặt Hứa Đình lập tức trở nên cứng đờ.

“Nhìn có vẻ là quen nhỉ.” Bạch Chiêu Chiêu hơi cúi người xuống, rõ ràng là một tư thế khiêm tốn nhưng lại mang đến cảm giác áp bức không thể tả nổi: “Có thể tâm sự với tôi về cô ấy không? Nghe nói cô ấy cũng bị bắt nạt. Các người cũng bắt nạt cô ấy giống như bắt nạt tôi à?”

Hứa Đình phát hiệu ra Tô Vận Khiết phía sau cô ta đang phát run.

Run rẩy đến mức cái bàn cũng phát ra tiếng va chạm rất nhỏ.

Bạch Chiêu Chiêu cũng nhìn thấy. Cô dùng giọng khó hiểu nói: “Vận Khiết hình như đang sợ tôi...”

“Ai thèm sợ cậu!” Vẻ mặt Hứa Đình châm chọc: “Cậu cũng coi trọng mình thật đấy. Chuyện An Mẫn liên quan gì đến cậu?! Sao thế? Muốn tìm kiếm sự công nhận từ kẻ thua cuộc à?”

Tô Vận Khiết kéo ống tay áo của cô ta, nhưng cô ta lại tức giận hất tay ra.

Sự phẫn nộ được tích tụ từng chút từng chút một từ sáng sớm đến bây giờ đã không thể kìm nén được nữa rồi. Cô ta không thích bị người khác bắt nạt. Cô ta muốn trút hết lên người ở trước mặt mình.

“Cho nên, các người quả thật bắt nạt cô ấy.” Bạch Chiêu Chiêu nghe hiểu ý của cô ta.

“Ha, đúng thì sao? Cậu muốn làm thế nào?”

“Hứa Đình, rõ ràng lúc mới đến, cậu cũng từng bị bắt nạt. Cậu biết rõ cảm giác đó khó chịu như thế nào. Vì sao còn đối xử với tôi và An Mẫn như thế?”

“Cậu thần kinh à!” Hứa Đình đột nhiên trở nên kích động khi nghe cô nhắc đến quá khứ mà mình không muốn nhớ lại: “Đừng tưởng rằng có Chu Lạc Nhiên làm chỗ dựa cho cậu thì tôi sẽ sợ cậu!”

“À, cho nên cậu là loại người đó, loại người kinh tởm, khi mình bị dính mưa sẽ đi cướp ô của người khác.”

Hứa Đình ấn tay xuống bàn, dường như muốn ngay lập tức đứng dậy và đánh nhau với cô một trận. Nhưng bỗng nhiên cô ta lại cười rồi tựa lưng vào ghế, ác ý nói: “Bạch Chiêu Chiêu, cậu có thời gian rảnh ở đây lo chuyện của người khác, không bằng lo cho bản thân mình trước đi. Hôm qua hầu hạ được mấy người? Có đủ tiền để ăn cơm không? Mẹ cậu già thế rồi, chắc rẻ lắm nhỉ!”

Không biết có phải do ảo giác của cô ta không, trong lớp vốn đã

yên tĩnh mà bây giờ lại càng yên tĩnh hơn, yên tĩnh đến mức làm cho người ta cảm thấy ngột ngạt.

Một lúc lâu sau, Bạch Chiêu Chiêu nhẹ giọng nói: "Cậu nói cái gì?"

"Ồ, cậu còn muốn nghe lại lần nữa à?"

Vẻ mặt Hứa Đình lập tức trở nên đắc ý, nhưng còn chưa kịp nói tiếp thì cằm cô ta đã bị nắm chặt lấy.

Lực tay của cô mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi, gần như muốn bóp nát xương hàm của cô ta.

Giây tiếp theo, một cái tát giáng xuống.

Đây không phải một cái tát bình thường—

Hứa Đình nghe được tiếng xương sọ mình vỡ vụn trong đầu.

Đó là sự đau đớn không thể diễn tả được bằng lời. Nhưng cô ta lại không "Chết" và ý thức vẫn vô cùng tỉnh táo.

Dưới cái nhìn của Bạch Chiêu Chiêu, một cái tát này của cô khiến toàn bộ mảng giấy trên đầu người giấy đều đã rách ra, thậm chí hai thanh tre cũng bị cô đánh gãy.

Thì ra người giấy cũng sẽ bị phá hủy...

Đã yếu ớt như thế rồi, sao còn dám nói những lời như vậy chứ...

Nhưng mà hình như bị nát cũng chẳng có chuyện gì, chỉ có tiếng kêu thảm thiết mà thôi, cũng không chết được, vẫn rất có sức sống.

"A— A—" Hứa Đình che mặt lại, chỗ giấy bị rách có thuốc đỏ ồ ạt

tràn ra ngoài và lan rộng rồi thấm vào chỗ giấy trắng xung quanh. Trong lồng ngực trống rỗng của cô ta phát ra tiếng nức nở thống khổ và rên rỉ: “Bạch Chiêu Chiêu, mày... mày...” Cô ta lại nhìn người giấy xung quanh: “Các cậu cứ nhìn như vậy thôi hả? Sao các cậu không ngăn nó lại!”

Người giấy ở xung quanh không có một ai nhìn về phía này. Chúng nó đều nằm sấp và không nhúc nhích. Nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy có vài người giống như Tô Vận Khiết, đều đang run lẩy bẩy.

Bạch Chiêu Chiêu biết bọn họ như vậy là đang thờ ơ. Lúc cô bị bắt nạt, bọn họ cũng chỉ nhìn như thế này. Bây giờ đổi lại là Hứa Đình bị bắt nạt, bọn họ cũng sẽ không làm gì.

Bạch Chiêu Chiêu im lặng nhìn xuống cô ta. Ánh mắt cô lạnh như băng, lạnh đến thấu xương.

Hứa Đình cũng ngơ ngác nhìn cô. Trong đôi mắt nhỏ như kim tiêm của cô ta có đường nét mỏng manh chảy ra ngoài. Đó là nước mắt.

Cô ta cho rằng sau khi đánh mình thì ít nhất Bạch Chiêu Chiêu cũng sẽ nói gì đó. Ví dụ như dùng lời khó nghe để chửi cô ta, hoặc là ép buộc cô ta phải xin lỗi...

Nhưng không có gì hết. Bạch Chiêu Chiêu chỉ nhìn cô ta như thế, ánh mắt đen hơn so với bình thường một chút. Nó trống rỗng và lạnh lẽo.

Ánh mắt này, thật quen thuộc...

Đột nhiên Hứa Đình cảm thấy sợ hãi.

Trong cơn đau đớn kịch liệt, rốt cuộc cô ta cũng dần dần nhận ra rằng tại sao bạn học của mình tại sao lại nằm sấp trên bàn...

Nỗi sợ hãi nhanh chóng xuyên qua những kẽ hở của xương mà bò vào trong, xâm nhập vào trong cốt tủy...

“Xin, xin lỗi...” Cô ta run giọng nói, sau đó từ trên ghế trượt xuống, quỳ trên mặt đất: “Xin lỗi. Tớ không nên nói như thế...” Cô ta run rẩy dữ dội: “Tớ, tớ biết sai rồi...”

Bạch Chiêu Chiêu ngồi xổm xuống, vẫn im lặng nghiêng đầu nhìn chằm chằm cô ta.

“Đừng, đừng nhìn tớ như thế...” Hứa Đình ôm đầu, giống như đang trốn tránh cái nhìn kinh khủng của cô: “Hu hu, cầu xin cậu, tớ biết sai rồi... Không phải cậu muốn biết chuyện của An Mẫn à, tớ nói cho cậu được không? Hu hu hu...”

Lời này vừa nói ra, tất cả bạn học giống như chó đã chết đều bắt đầu bất an mà nhúc nhích, dường như muốn ngăn cản cô ta lại.

Nhưng cuối cùng bọn họ vẫn nằm sấp ở đó.

Lúc này, Bạch Chiêu Chiêu mới mở miệng: “Nói đi.”

“Tớ không hiểu cô ấy lắm. Tớ chỉ biết cô ấy thích nghe nhạc... Cô ấy thích một nam ca sĩ rất nổi tiếng... Tên là... Trần Hi Ngạn...”

Cuối cùng biểu tình của Bạch Chiêu Chiêu cũng có chút biến hóa.

An Mẫn cũng là fan của Trần Hi Ngạn...

“Ngoài ra, ngoài ra...” Cô ta thở hổn hển, liều mạng tìm kiếm trong đầu: “Cô ấy có yêu qua mạng... Giáo viên chủ nhiệm cũng biết, còn đến nhà cô ấy... Tớ chỉ biết những điều này thôi... Đúng rồi, Con Gián và Cá Tạp bắt nạt cô ấy nhiều nhất. Cậu đi hỏi bọn họ... Tớ nói rồi, tớ không biết gì hết...”

Bạch Chiêu Chiêu có thể nhìn thấy đôi mắt giống như hạt vừng của Hứa Đình đang run run và liếc lung tung.

Người giấy đã nói dối.

Cô ta có thể đã kể một phần sự thật, nhưng không phải toàn bộ câu chuyện. Nhưng không sao hết, giống như chơi ghép hình vậy, chỗ này một ít, chỗ kia một ít, cuối cùng cũng sẽ đạt được thứ cô muốn.

Cô lại nhìn Chương Tử Cầu và Dư Chí Đồng: "Hai người, có gì muốn bổ sung không?"

Hai người này thường ngày mặt đầy dầu và vẫn luôn nhảy nhót khắp nơi, thế mà lúc này lại rụt lại thành một đoàn nhỏ.

"Con Gián..." Cô đi tới trước mặt Chương Tử Cầu, dịu dàng nói: "Cậu rất thích nói chuyện mà, sao hôm nay lại yên tĩnh thế?"

Chương Tử Cầu cắn chặt răng, cả người run rẩy.

Một lúc lâu sau cũng không đợi được câu trả lời nên Bạch Chiêu Chiêu đứng thẳng người dậy: "Được rồi, xem ra các cậu cần thời gian để nhớ lại. Tôi sẽ đi hỏi giáo viên chủ nhiệm trước." Cô chậm rãi nói xong rồi mỉm cười: "Dù sao chúng ta cũng là bạn học mà. Mỗi ngày đều sẽ gặp mặt, có rất nhiều cơ hội để trò chuyện."

Sau đó cô đi ra khỏi lớp học, toàn bộ trường học đều yên tĩnh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Không có tiếng giảng bài, cũng không có ai vận động ở sân thể dục.

Lúc đi ngang qua một lớp học ở tầng 2, Bạch Chiêu Chiêu nhìn

thấy trong lớp chỉ có lác đác vài học sinh và không có giáo viên lên lớp. Bọn họ đang dại ra, im lặng giống như những người giấy được trang trí trong tang lễ.

Đi xuống tầng, rẽ sang một bên rồi đi dọc theo hành lang, cô thấy tất cả các lớp học gần như chẳng khác nhau là mấy.

Rõ ràng buổi sáng người giấy đến trường cũng không ít, nhưng chẳng mấy chốc đã chỉ còn lại từng này.

Nhưng ở lớp 12/2, ngoại trừ Chu Lạc Nhiên không biết vì sao lại vắng mặt thì tất cả các bạn học đều đến lớp.

Ở tầng 1, trên đường đến văn phòng của giáo viên chủ nhiệm, Bạch Chiêu Chiêu đi qua lớp học cuối cùng.

Lớp học này hoàn toàn trống không.

Cô đứng bên ngoài cửa sổ. Nhìn thấy sau tấm cửa kính kia, trên mỗi một cái bàn trong lớp học đều có đồ dùng của học sinh, sách vở chồng chất lên nhau, có cả bình nước nữa, trên lưng ghế còn treo áo khoác đồng phục. Tất cả dường như đã bị chủ nhân hoàn toàn lãng quên.

Thời tiết rất âm u, trong lớp học lại có vẻ hoang vu và bi thương không thể tả nổi.

Cô đang nhìn đến mất hồn thì bỗng nhiên trong khe cửa sổ trước mặt cô có thứ gì đó màu đen rỉ ra.

Cô khó hiểu nhìn chằm chằm vào nó. Cái thứ màu đen kia càng ngày càng rõ ràng hơn, cũng càng ngày càng to lên. Ngay sau đó, nó nhớp nháp chảy xuống và để lại một vệt đỏ sẫm như máu trên mặt kính.

Cô hơi kinh ngạc, chỉ cảm thấy cảnh này vừa ghê tởm lại vừa có

một loại cảm giác thoải mái đến kỳ quái.

Đầu ngón tay trắng nõn của cô chậm rãi thò ra rồi quệt một cái.

Cô đưa lên mũi ngửi, là mùi máu hôi thối.

Đột nhiên tim cô nảy lên một cách khác thường, toàn thân cô cũng run rẩy theo.

Cô bỗng nhiên tỉnh táo lại, nghĩ tới mục đích mình đến đây thì lại vội vàng lấy khăn giấy ra lau tay, sau đó cô đi vào văn phòng của giáo viên chủ nhiệm.

Trong văn phòng của giáo viên chủ nhiệm, tình huống ở đây cũng giống như ở bên ngoài vậy. Những giáo viên khác không biết đã đi đâu, chỉ có một mình giáo viên chủ nhiệm của lớp cô ở đây. Nhưng khi Bạch Chiêu Chiêu đi ngang qua chỗ ngồi của họ, cô nhìn thấy mọi thứ cũng giống hệt trong lớp học, đồ đạc, quần áo và bình nước của họ... Tất cả đều được sắp xếp một cách ngẫu nhiên.

Giáo viên chủ nhiệm đang ngồi ở chỗ của mình và ngẩn người.

Tất nhiên ông ta cũng là người giấy. Ngoại trừ đôi mắt rất nhỏ thì cũng không có gì khác các người giấy khác.

Thân thể nó cứng ngắc, giống như đang đợi cô, cũng giống như chỉ đang khô héo ngồi ở đó.

Chương 43: Trống rỗng

“Thầy Lôi.” Bạch Chiêu Chiêu chậm rãi đi qua, vốn dĩ cô định hỏi chuyện liên quan đến An Mẫn, nhưng với tình huống trước mắt thì chắc là cô cũng không thể hỏi được gì: “Có chuyện gì xảy ra thế ạ?”

Lôi Ngọc Giang ngẩng đầu lên: “Liên quan gì đến em.”

Giọng điệu của ông ta giống như đang cố gắng duy trì sự uy nghiêm của giáo viên, lại giống như đang sợ cô, cho nên nghe rất kỳ quái.

“...” Bạch Chiêu Chiêu bật cười rồi dịu dàng nói: “Nói cũng đúng. Em đến là muốn hỏi thầy Lôi về chuyện của An Mẫn.”

Nói đến đây, cô cố ý dừng lại một lúc và quan sát biểu tình của Lôi Ngọc Giang.

Đáng tiếc, ngũ quan của người giấy thật sự quá qua loa, lại thêm ánh mắt biểu đạt tình cảm phong phú kia quá nhỏ, làm cho cô chẳng nhìn ra được cái gì.

“An Mẫn là ai?” Người giấy hỏi ngược lại.

“Cô ấy là học sinh của thầy, thầy không biết ạ?”

“Năm nào tôi cũng có một đống học sinh, làm sao có thể nhớ hết được.”

“Nhưng cô ấy thì khác. Cô ấy không chỉ là học sinh của thầy mà còn là nạn nhân của một vụ án giết người liên hoàn. Thi thể của cô ấy đã được phát hiện, nhất định cảnh sát đã đến trường tìm thầy không ít lần. Thầy làm sao có thể không nhớ rõ được chứ.”

Người giấy rất cứng rắn: “Tôi đã nói không nhớ, chính là không nhớ!”

“…”

Bạch Chiêu Chiêu híp mắt lại, có chút không vui.

Dưới cái nhìn chăm chú của cô, khí thế của Lôi Ngọc Giang như một quả bóng đang “Xì xì” xẹp xuống.

Dường như sợ chọc giận cô nên ông ta lại vội vàng nói: “Em, em để tôi nghĩ lại một lúc. Tôi lớn tuổi rồi, rất nhiều chuyện không nhớ được…”

“À, được thôi…” Cô vô cảm nói: “Vậy thầy cứ từ từ suy nghĩ đi. Ngày mai em sẽ quay lại.”

Khi nghe cô nói rằng ngày mai lại đến thì Lôi Ngọc Giang hơi run rẩy.

Nhưng cũng may Bạch Chiêu Chiêu đã xoay người và chuẩn bị đi ra ngoài.

Đi được hai bước thì đột nhiên cô quay đầu lại: “Thầy Lôi.”

“…” Người giấy hoảng sợ.

Lúc này cô có thể nhận ra biểu tình của Lôi Ngọc Giang đúng là đang hoảng sợ.

“Thầy Lôi, thầy đang sợ em.” Cô dùng giọng điệu trần thuật.

“Em nói cái gì? Tôi, tôi sao phải sợ em!”

“Đúng thế. Sao thầy phải sợ em chứ? Tại sao thầy phải giấu giiếm chuyện của An Mẫn... Thật kỳ quái...” Cô dịu dàng nở nụ cười: “Không sao. Có lẽ em sẽ từ từ hiểu thôi.”

-

Diệp Chi Du đi đến cửa tiệm bánh ngọt, lại nghĩ đến tính tình nóng nảy không kiên nhẫn của bà Tôn thì cậu liền có linh cảm, sau đó cậu chuẩn bị mua ít bánh ngọt để hiếu kính bà Tôn rồi sẽ hỏi chuyện sau.

Nếu cắn người miệng mềm (*) thì bà ấy sẽ ngại mắng cậu.

(*) Câu gốc là “Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm”: Ý là nhận được lợi ích từ người khác thì dù có chuyện gì cũng phải ăn nói nhún nhường hơn.

Thế nhưng lúc cậu đi vào tiệm bánh ngọt thì bên trong lại không có một ai cả.

Không chỉ không có khách mà ngay cả nhân viên bán hàng cũng không có.

Ánh đèn lập lòe, lúc tối lúc sáng. Cậu đi đến trước quầy bánh, nhìn thấy dưới lớp kính sạch sẽ kia là những chiếc bánh ngọt đã bị hỏng ở nhiều mức độ khác nhau. Nếu như cậu đến nhà Bạch Chiêu Chiêu thì sẽ biết những chiếc bánh ngọt kia cũng bị hỏng đến mức mọc lên nấm mốc, nhìn như những đóa hoa vậy...

Nhưng xung quanh không hề có ruồi bọ. Có lẽ ở trong giấc mơ sắp chết không có ruồi bọ.

Diệp Chi Du cau mày lại, nhìn bánh ngọt bị hỏng đến mức màu

sắc cũng trở nên rất kỳ dị. Cậu không chọn ra được một miếng nào có thể ăn được hết.

Thật kỳ quái...

Cho dù các nhân viên bán hàng rời đi thì chẳng lẽ cũng cứ để mặc những chiếc bánh ngọt bị hỏng ở đây như thế này à? Còn chiếc két thu ngân kia nữa, có phải không nên để mở toang ra như thế hay không...

Cậu không nhịn được mà thò đầu nhìn.

Trong két là một xấp tiền âm phủ chồng lên nhau.

"Vãi—!" Cậu cảm thấy rất xui xẻo.

Sau đó cậu dạo quanh một vòng nhưng cũng không có bánh ngọt mới để mua, nên cậu đành lấy một cốc nước từ trên chỗ quà tặng xuống rồi tiện tay đặt tiền lên quầy và nói với không khí một tiếng: "Không cần tìm nữa."

Đến lần này, lúc gọi bà Tôn thì cậu đã cảm thấy tự tin hơn hẳn.

Bà Tôn vừa xuất hiện là đã phải đối mặt với một con heo Peppa.

"..." Bà trừng to mắt, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Cái quái gì thế?"

"Bà, cháu tặng bà một cốc nước."

Heo Peppa rời đi, lộ ra khuôn mặt tràn đầy nhiệt tình của Diệp Chi Du.

"Tặng tôi?" Bà Tôn quả nhiên không chửi cậu. Bà nhận lấy, vẻ mặt rất xoi mói mà nhìn nó một lúc rồi lại nhìn về phía cậu: "Tại sao phải tặng quà? Bắt được ác linh rồi hả?"

Vẻ mặt Diệp Chi Du tự tin: “Chưa bắt được. Cháu đến là muốn hỏi, nếu có một người lỡ tay hại chết một người khác, có bị coi là ác linh không ạ?”

“A... Lỡ tay ở mức độ nào?”

“À, là kiểu hoàn toàn vô tình, không có ý định chủ quan giết người.”

Bà Tôn xua tay: “Vậy sao có thể coi là ác linh được? Cậu cũng phải suy nghĩ cho kỹ đi. Chữ “Ác” trong ác linh là như thế nào.”

Diệp Chi Du nghe vậy thì suy nghĩ 2 giây rồi chợt hiểu ra: “Cháu hiểu rồi...”

Bà Tôn ngáp một cái rồi sửa sang lại đầu tóc bù xù của mình, sau đó bà cầm cốc nước bỏ vào trong tay áo của mình: “Còn vấn đề gì nữa không?”

“A, cháu còn phát hiện ra người giấy trong thành phố biến mất hơn một nửa rồi, càng ngày càng ít đi. Cháu không hiểu...”

Bà Tôn suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Đó là bởi vì cậu đã thức tỉnh quá nhiều bán sinh linh rồi.”

“Chuyện này có liên quan gì đến việc thức tỉnh họ ạ?”

“Bởi vì đây là giấc mơ sắp chết. Giấc mơ có ổn định hay không là dựa vào sự hiểu biết của người nằm mơ. Người được thức tỉnh ngày càng nhiều thì bán sinh linh sẽ càng nghi ngờ về giấc mơ hiện tại và muốn vùng vẫy, muốn tỉnh dậy một lần nữa. Cứ như vậy, giấc mơ sắp chết sẽ sụp đổ, người giấy sẽ không còn cách nào ở lại chỗ này nữa.”

Diệp Chi Du kinh ngạc: “Cái gì?! Vậy sao bà không nói sớm?”

“Nói sớm thì sẽ tốt hơn à? Cậu nhất định sẽ bởi vì sợ giấc mơ sụp đổ nên không dám làm gì cả. Cứ thế kéo dài đến lúc ác linh thức tỉnh! Làm việc thì phải giải quyết dứt khoát mới tốt.”

Một câu châm chọc của Diệp Chi Du nghẹn ở cổ: Không phải bởi vì người phải giải quyết dứt khoát không phải là bà hả!

“Nhưng mà, nếu như giấc mơ sắp chết sụp đổ, vậy chẳng phải nơi đó sẽ biến thành cấm địa và chúng cháu đều sẽ chết hết sao?” Cậu hơi hốt hoảng. Cậu chết thì không sao cả, nhưng nếu như Chiêu Chiêu cũng gặp nguy hiểm thì...

“Không phải. Nếu như giấc mơ sắp chết hoàn toàn sụp đổ thì các cậu sẽ tiến vào giấc mơ tiếp dẫn... Nhưng mà các cậu tốt nhất vẫn nên thừa dịp ác linh còn đang tương đối suy yếu và không có ký ức để giải quyết nó ở trong giấc mơ sắp chết đi. Nếu không, ác linh mà đi theo các cậu tiến vào giấc mơ tiếp dẫn, dù nó không nhớ được gì thì cũng sẽ trở nên rất mạnh. Khi đó các cậu sẽ không dễ dàng gì đâu.”

Diệp Chi Du rõ ràng đã bị tin tức mới này làm chấn động: “Bà, đây là búp bê lồng nhau của Nga à? Một giấc mơ lồng một giấc mơ khác. Vậy bao giờ cháu mới có thể trở lại thế giới thực...”

“Làm gì có chuyện một cái lại lồng một cái? Đến giấc mơ tiếp dẫn, cách lúc các cậu tỉnh lại chỉ còn một bước mà thôi, cũng là cơ hội cuối cùng để ác linh giết chết các cậu.” Bà Tôn rất ghét bỏ mà liếc cậu: “Nhưng mà tên nhóc nhà cậu có sinh mệnh mạnh mẽ như thế, chỉ cần không bị ác linh giết chết thì hẳn là có thể sống sót.”

“Thật ạ?” Cậu đột nhiên vui vẻ hẳn lên, trên mặt tràn đầy ý cười: “Cháu sẽ cố gắng.” Cậu lại quan sát bà Tôn rồi nhíu mày nói: “Bà, tại sao cháu cảm thấy sắc mặt của bà so với lần trước còn kém hơn thế...”

“Bởi vì tôi rất bận, mệt chết đi được!” Sau đó bà híp mắt lại: “Cậu đã hỏi hết chưa? Chỗ của cậu sắp sụp đổ rồi. Đây có lẽ là lần cuối cùng cậu có thể hỏi tôi đấy.”

“Cháu, cháu nghĩ là cháu hỏi xong rồi...”

Bà Tôn suy nghĩ một lúc rồi cầm lấy tay cậu và vạch vài cái lên tay cậu: “Tôi vẫn cảm thấy không yên tâm lắm. Tặng cậu một cái bùa lửa này. Bùa lửa chỉ có thể dùng ở trong giấc mơ tiếp dẫn, sẽ giúp cậu thiêu đốt ảo giác mà ác linh tạo ra. Nhưng chỉ có thể dùng ba lần, cậu phải cân nhắc trước khi sử dụng đấy.”

Diệp Chi Du nhìn bàn tay mình, trên đó quả thật có một dấu vết hình ngọn lửa như ẩn như hiện.

Bà Tôn lại tha thiết dặn dò: “Cậu nhóc, cho dù ở trong mơ có bị mổ bụng thì chỉ cần không chết hẳn, chỉ cần thoát khỏi những giấc mơ này, cậu vẫn có thể sống sót. Đừng bao giờ nản lòng. Chúng ta sẽ gặp lại ở dương gian.”

Lần này, sau khi bà Tôn biến mất, Diệp Chi Du phát hiện ra mình cũng không hề nhận thấy điều gì bất thường của thế giới này.

Bởi vì mặc dù bà Tôn đã biến mất nhưng xung quanh cậu vẫn yên tĩnh như thế.

Trên đường chỉ có lác đác vài người giấy xám xịt. Họ đều im lặng không nói chuyện, cứ cúi đầu xuống đi qua đi lại. Những chiếc ô tô giấy và xe đạp giấy đều bị bỏ lại ở hai bên đường, không có người đến lấy.

Diệp Chi Du cảm thấy cho dù mình sống lại thì cũng có thể sẽ gặp phải một loại bệnh mới mang tên “Chứng sợ hãi thành phố trống”.

Cậu xoay người lại rồi nhanh chóng chạy về phía trường học.

-

Cậu đợi ở cổng trường chưa được bao lâu thì đã nhìn thấy bóng dáng Bạch Chiêu Chiêu đang đi ra.

Thật ra gần trường học cũng coi như là nhiều người, chẳng qua thường ngày có rất nhiều học sinh trốn học ra ngoài mua nước ngọt, mà bây giờ chỉ còn một người giấy cô đơn đi đến cửa hàng bán nước ngọt.

Bạch Chiêu Chiêu vừa đến gần cậu thì đã không nhịn được nói ra tin tức của mình: "Người trong trường ít đi rất nhiều. Rất nhiều phòng học đều trống rỗng."

"Phố thương mại bên kia cũng thế." Diệp Chi Du nói xong thì kể lại chuyện giấc mơ sắp chết sắp sụp đổ cho cô biết.

Bạch Chiêu Chiêu yên lặng lắng nghe.

Nhưng cô lại không dễ bị lừa như Diệp Chi Du. Từ miêu tả của cậu, cô đã nhạy bén phát hiện ra được một số điều kỳ lạ—

Bà Tôn căn bản không trả lời vấn đề thứ hai của cậu.

Bà ấy căn bản là đang tránh nặng tìm nhẹ (*).

(*) Tránh nặng tìm nhẹ: Nói những người luôn lảng tránh vấn đề chính, chỉ nói chuyện vô thưởng vô phạt.

Vì sao giấc mơ sắp chết sắp sụp đổ, mà người giấy lại rời đi?

Mối quan hệ giữa người giấy và giấc mơ sắp chết là gì?

Tại sao bà Tôn lại đưa ra câu trả lời mơ hồ như thế?

Nhưng mà cô lại giấu những nghi ngờ này ở trong lòng của mình, sau đó thuận theo lời cậu mà nói tiếp: "Cũng đúng. Cộng thêm tớ và cậu thì đã có sáu người bị thức tỉnh rồi. Hàn Nho đã chết, bà Vương chỉ sợ cũng đã... Trước mắt chỉ còn chú Quan, chú lái xe và Chu Lạc Nhiên là chưa thức tỉnh."

"Haiz, rốt cuộc ai là ác linh thế? Tớ cảm thấy chú Thạch đã chọn được ai là ác linh rồi nhưng chú ấy không chịu nói."

"Mọi thứ cứ là lạ..." Bạch Chiêu Chiêu thấp giọng nói.

"Sao thế? Cậu cũng nghi ngờ ai rồi à?"

"Không, là ngược lại," Cô mím môi: "Bây giờ tớ lại cảm thấy, ác linh thật ra không ở trong tòa nhà của chúng ta."

"Không ở trong tòa nhà? Vậy, vậy chỉ còn chú lái xe và Chu Lạc Nhiên thôi."

"Cũng chưa chắc..." Một lúc lâu sau cô mới nói tiếp: "Lúc tớ còn sống, hình như tớ đã gặp ác linh kia rồi."

Hô hấp Diệp Chi Du cứng lại, đợi cô nói tiếp.

Cô nhíu mày: "Tớ chỉ nhớ được một chút thôi. Đó là một bóng dáng mơ hồ, là một người đàn ông cao gầy, gã ta cho tớ một loại cảm giác rất lạnh lùng, cũng rất giảo hoạt. Hơn nữa, bóng dáng đó lại không trùng khớp với bất kì người nào ở trong tòa nhà..."

"Ý của cậu là... Ác linh này từ đầu đến cuối đều chưa từng để chúng ta tìm thấy?" Đối với Diệp Chi Du, đây hoàn toàn là một tin dữ. Vậy chẳng phải bọn họ đã lãng phí 4 ngày rồi sao?!

"Không sai. Nhưng có thể không phải ác linh này cố ý trốn đi,

mà là gã ta còn chưa biết mình đã tiến vào giấc mơ sắp chết. Để tránh né sự thẩm vấn của cảnh sát, gã ta sẽ cố hết sức tránh mặt và không xuất đầu lộ diện."

"Vậy cậu đã đi hỏi thăm bạn học rồi, có manh mối gì không?"

Bạch Chiêu Chiêu lấy điện thoại ra, phóng to ảnh chụp lên rồi đưa cho cậu xem: "Bạn học của tớ nói An Mẫn là fan của Trần Hi Ngạn. Mà Ngô Phương Nhị cũng thế, hơn nữa, còn là loại fan cấp cao, bởi vì móc khóa của cô ấy chỉ có fan cấp cao mới có được."

"Trần Hi Ngạn, ngôi sao ca nhạc kia à?" Cho dù Diệp Chi Du đam mê thể thao thì cậu cũng đã từng nghe nói đến anh ấy rồi.

"Đúng thế. Bởi vì tớ cũng thích nghe anh ấy hát cho nên từng tham gia vào nhóm fan."

"Nhưng mà bây giờ Trần Hi Ngạn là ngôi sao ca nhạc nam nổi tiếng nhất, cho nên con gái thích anh ấy cũng không có gì bất thường hết, đúng không? Hơn nữa, trong số các nạn nhân còn có một người đàn ông. Anh ấy chưa chắc đã là fan của Trần Hi Ngạn."

Bạch Chiêu Chiêu cũng trầm mặc.

Đột nhiên, ánh mắt của cô trở nên bất thường, lướt qua phía sau Diệp Chi Du, vẻ mặt cô hơi khiếp sợ lại có chút giật mình.

Diệp Chi Du cũng phát hiện ra, cậu dừng lại 2 giây rồi mới quay đầu nhìn—

Không có gì đằng sau cậu cả.

"Sao thế? Cậu nhìn thấy gì?"

Sau lưng cậu rõ ràng chỉ có một cửa hàng bán băng đĩa.

Đợi đã, cửa hàng bán băng đĩa?!

Chương 44: Bất hạnh

Những người thích nghe nhạc, cho dù là fan của một người nào đó thì đương nhiên họ cũng sẽ không chỉ mua một bài hát của người đó. Mà để nghe được nhiều bài hát hay hơn, hoặc để có được nhiều thông tin hơn thì họ sẽ đi dạo trong cửa hàng bán băng đĩa, họ mua album, mua tạp chí âm nhạc hàng tháng, hoặc những thứ liên quan đến ca sĩ, poster...

Mà "Cửa hàng băng đĩa Cát Lợi" này lại là cửa hàng có đầy đủ hàng hóa nhất ở xung quanh đây.

"Muốn đi xem thử không?" Diệp Chi Du nhỏ giọng hỏi.

Bạch Chiêu Chiêu chầm chậm gật đầu.

Hai người đều cực kỳ căng thẳng, lúc đi còn bất giác cùng tay cùng chân.

Bạch Chiêu Chiêu đã đến cửa hàng bán băng này rồi, nhưng cô chỉ đến một lần là vì mua album mới của Trần Hi Ngạn. Sau đó cô cũng không dám đến nữa—

Bởi vì cô không nỡ tiêu phí những thứ không thuộc về mình...

Nhưng ấn tượng của cô đối với nơi này rất sâu sắc. Nơi này có hai gian trong và ngoài, rất có quy mô. Trong cửa hàng có mấy dãy kệ cao, có rất nhiều album mới được trưng bày và những bài hát mới của Trần Hi Ngạn được phát trên loa. Gần quầy thu ngân còn có poster và móc khóa rực rỡ muôn màu.

Nhưng ở chỗ quầy thu ngân lại không có ai cả.

Hai người rất ăn ý mà nháy mắt với nhau. Bạch Chiêu Chiêu ở gian ngoài, còn Diệp Chi Du ở gian trong. Hai người chia nhau ra hành động, cố gắng tìm kiếm một ít manh mối nào đó.

Xem xong hết mấy dãy album phía sau rồi mà Bạch Chiêu Chiêu vẫn không phát hiện có gì bất thường.

Đột nhiên có một người giấy đàn ông không biết từ chỗ nào đi ra. Nhìn nó ăn mặc rất giống với nhân viên của cửa hàng này.

“Mua cái gì?” Người giấy khô khan hỏi.

Bạch Chiêu Chiêu sợ đến mức không dám thở mạnh.

Diệp Chi Du nghe thấy tiếng động thì lập tức từ gian trong lao ra ngoài rồi tự tin nói: “Tôi muốn mua bài hát đang thịnh hành, tìm ở đâu?”

Hai con ngươi trong đôi mắt của người giấy nhìn về phía cậu với vẻ nghi ngờ: “Không thấy mấy dãy này đều có à?”

Cậu lại nhân cơ hội hỏi tiếp: “Ở đây chỉ có một mình anh thôi à?”

“Ngày mai tôi cũng đi rồi.” Người giấy nói xong thì cứng ngắc quay về quầy.

Không tìm được gì cả.

Diệp Chi Du hơi thất vọng. Vừa rồi cậu còn thật sự cho rằng mình có thể tìm được manh mối quan trọng ở trong cửa hàng bán băng đĩa này.

Kế tiếp, hai người lại dứt khoát đi kiểm tra cửa hàng trang sức,

cửa hàng văn phòng phẩm và cửa hàng bán búp bê ở xung quanh một lượt. Bởi vì họ không quen thuộc với những cửa hàng này nên không dám đi vào, mà chỉ dám đứng ở cửa quan sát. Bên trong hoặc là không có ai cả, hoặc là chỉ còn lại một người giấy đại diện.

Bạch Chiêu Chiêu nhìn thoáng qua điện thoại, thời gian quá gấp gáp rồi, mà bọn họ còn phải đến cấm địa một lần nữa...

Nhận ra vẻ sốt ruột của cô nên Diệp Chi Du chủ động nói: "Như vậy đi, trong cấm địa chắc là sẽ có manh mối đấy. Chúng ta đi đến đó trước... Sau đó lại trở về cửa hàng bán băng đĩa này xem sau, cậu thấy thế nào?"

Bạch Chiêu Chiêu không ngờ cậu sẽ chủ động nói ra, cô sửng sốt 1 giây rồi mới gật đầu.

Đột nhiên, cô lại muốn nói lời cảm ơn với cậu một lần nữa.

Nhưng Diệp Chi Du không cho cô cơ hội này, ngược lại, cậu kéo cô đi rồi cười nói: "Nhanh lên, nếu không là không kịp đấy."

-

Chu Lạc Nhiên lại bị ốm.

Cậu ta vốn thích vận động nên thân thể vẫn luôn rất tốt, chưa từng mắc loại bệnh kỳ quái này. Rõ ràng lúc sáng sớm thức dậy, cậu ta còn có cảm giác tinh thần mình rất tốt, nhưng vừa đến thời gian đi học là triệu chứng chóng mặt lại xuất hiện.

Ngoài việc đó ra thì cậu ta không còn cảm thấy có gì không thích hợp cả.

Sáng nay cũng không có bất ngờ gì xảy ra, nhưng cậu ta lại không thể đi học được. Sáng nay cậu ta cũng không uống sữa

mà.

“Rốt cuộc là có chuyện gì thế này!” Cậu ta bất lực nằm ở trên giường mà càu nhàu: “Không phải tôi bị bệnh bạch cầu sắp chết đấy chứ!”

“Đừng nói bậy. Cậu chỉ bị cảm cúm thôi.” Chú Tiền đứng ở bên cạnh nói.

“Triệu chứng này tuyệt đối không giống cảm cúm. Hơn nữa, nếu tôi không đến trường thì Chiêu Chiêu sẽ bị Dầu Dừa cướp mất! Ông không biết đâu, bây giờ cậu ấy đối với tôi có hơi thay đổi rồi... Hai người họ lại ở rất gần nhau, cậu ấy sẽ bị Diệp Chi Du giành trước mất!” Cậu ta đạp chăn ra và muốn xuống giường, nhưng lại bị chú Tiền ấn trở về.

“Cậu chủ, nếu cậu còn tùy hứng như thế nữa thì tôi chỉ còn cách gọi điện cho bố cậu thôi... Cậu cũng biết, ông ấy sắp trở về rồi.”

Chu Lạc Nhiên ngẩng đầu lên, nhìn ông ta chằm chằm: “Chú Tiền, ông thay đổi rồi.”

Ông ta giật mình, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh nói: “A, thế hả...”

“Đúng thế. Trước đây ông chưa bao giờ dùng bố tôi để dọa tôi!” Nói xong, cậu ta lại ngã xuống giường: “Ặc! Chóng mặt quá.”

Chú Tiền không nói gì nữa, chỉ nhặt chăn lên rồi đắp lại cho cậu ta.

Chu Lạc Nhiên bất lực nằm đó, lại nói: “Sao tôi cảm thấy 2 ngày nay người giúp việc trong nhà ít đi rất nhiều thế...”

“À... bọn họ có việc xin nghỉ, cậu bị ốm cho nên tôi không nói với cậu.”

“Cùng nhau xin nghỉ à?” Cậu ta nói thầm: “Tôi cũng không phải kiểu người không dễ nói chuyện. Bọn họ xin nghỉ thì để họ...”

“Được rồi, cậu chủ, đừng nghĩ nữa. Dù thế nào đi nữa, tôi sẽ luôn ở đây với cậu.”

Cậu ta vùi mặt vào trong chăn, ấp úng oán giận: “Nếu như ngày mai còn không khỏi thì tôi thật sự phải gọi bác sĩ đến mới được!”

Đợi cậu ta ngủ rồi thì chú Tiền mới mở cửa đi ra ngoài.

Ngoài cửa, sắc trời đã tối, trong nhà cũng tối. Hai người giúp việc lớn tuổi đang đứng chờ ở đó— Là những người phụ trách quét dọn.

“Chú Tiền, chúng tôi cũng nên đi rồi...”

Giọng điệu hai người đầy bi thương.

Ông ấy giật mình rồi lại cười: “Được. Quen biết là có duyên. Chúc hai người sau này đều có cuộc sống hạnh phúc.”

“Chú vẫn không đi à? Chỗ này sẽ nhanh chóng...” Người giúp việc đang nói chuyện thì lại dừng một lúc rồi mới nói: “Sớm muộn gì thì cậu chủ cũng phải biết thôi, cũng sẽ phải tự mình đối mặt.”

Chú Tiền đau khổ thở dài: “Lạc Nhiên được tôi nuôi từ bé đến lớn, giống như cháu trai của tôi vậy... Quên đi. Các người đi đi. Đi đường cẩn thận nhé. Đi đường cẩn thận.”

Hai người giúp việc biết không thể khuyên được ông ấy nên đành phải bất đắc dĩ cúi đầu với ông ấy: “Chú Tiền, mấy năm nay chú chăm sóc chúng tôi rất tốt. Cảm ơn chú. Chú là người tốt. Cho dù đi muộn thì nhất định vẫn còn cơ hội.”

“Chú Tiền, hy vọng chuyện của cậu chủ ở chỗ này sớm kết thúc để chú có thể sớm đến tìm chúng tôi hơn...”

Hai người cảm ơn ông ấy xong thì xoay người đi ra cửa.

Cả gia đình nhà họ Chu bỗng trở nên trống rỗng và vắng vẻ. Đến bây giờ, chỗ này chỉ còn lại chú Tiền và Chu Lạc Nhiên.

-

Trong cấm địa mới, mọi thứ đều bị bóp méo.

Bạch Chiêu Chiêu cảm giác mình đã tiến vào một thế giới hỗn loạn. Toàn bộ cấm địa giống như chìm trong một bể cá khổng lồ, có thể mơ hồ nhìn thấy những vách thủy tinh cao ngất ở xung quanh.

Trên đỉnh đầu là mặt nước gợn sóng, bọt xanh nổi lên giữa những con sóng, phản xạ ánh sáng mờ ảo và có độc. Ngoài ra còn có những chiếc đèn neon bị vỡ đang trôi nổi trong nước, những đôi giày không rõ của ai... trôi nổi trên bầu trời được làm từ nước, đang chuyển động theo những con sóng.

Trên mặt đất có rất nhiều xác người chết một cách đáng sợ, hoặc là đang ngồi, hoặc là đang nằm, chồng chất lên nhau, ruồi bọ thì bay đầy quanh người.

Từ vết xe đổ của mấy cấm địa trước, bây giờ Bạch Chiêu Chiêu đã trở nên rất cảnh giác với những thi thể nhìn có vẻ ngoan ngoãn này. Sau đó cô lôi kéo Diệp Chi Du đi nhanh hơn.

Đi xa hơn về phía trước có một ngã tư.

Ở bên đường có một người bị trói ở trên cây cột, sớm đã bị phơi thành cái xác khô rồi.

Người ở đây chết theo đủ mọi cách kỳ quái. Họ chỉ có chung một điểm đó là cách chết của họ đều cực kỳ tàn nhẫn.

Cô nhìn thấy Diệp Chi Du nắm chặt cây gậy bóng chày ở trong tay, nghĩ rằng có vẻ cậu cũng có cảm giác giống cô.

“Chúng ta... đi vào thôi...”

Diệp Chi Du bước lên trước một bước rồi nói: “Cậu cẩn thận một chút, đi sau tớ.”

Hai người đi về phía trước, nhưng chỉ mới được mấy bước mà đã đi rất xa rồi. Trên đường, có một chiếc xe bị hư hỏng và thi thể bị treo lơ lửng ở trong không trung, như thể thời gian đã dừng lại vào lúc nó bị đâm trúng vậy.

Trong xe không có ai, chỉ có bốn bóng người ngưng tụ lại thành sương đen, miệng há hốc ra và chỉ có một màu đen ngòm, giống như đang kêu gào thảm thiết vậy.

Bạch Chiêu Chiêu kinh ngạc nhìn 2 giây thì mới phát hiện ra chiếc xe kia cũng không thật sự đứng im, mà nó đang chậm rãi tái hiện lại một vụ tai nạn xe. Người ở bên trong xe đang chầm chậm đập vỡ cửa sổ xe và bay ra ngoài, lộ ra huyết quản và cơ bắp đỏ tươi dữ tợn dưới lớp sương mù màu đen. Thậm chí còn có một con ngươi đã bay ra khỏi hốc mắt, đang bay về phía Bạch Chiêu Chiêu.

“Cẩn thận!” Diệp Chi Du kéo cô ra.

Cậu luôn cảm thấy tốt nhất là không nên chạm vào bất cứ thứ gì ở đây.

Con ngươi kia cũng không tiếp tục bay ra ngoài và bay theo

hướng này nữa, mà ngược lại, nó bắt đầu quay trở về. Tất cả lại bắt đầu quay ngược lại thời điểm mới bắt đầu. Sau đó ô tô lại bị đâm nát từ một góc độ khác, người bên trong lại thay đổi một cách chết mới.

Cái chết không ngừng lặp đi lặp lại này khiến người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu, cho nên Diệp Chi Du kéo cô đi rồi nói: "Chúng ta đi thôi."

"Ừ." Bạch Chiêu Chiêu vẫn không khỏi quay đầu lại: "Tớ đoán bọn họ đang tái hiện lại hiện trường các kiểu tai nạn giao thông."

Hai người đi về phía trước, trong không khí còn có sương mù xanh lam và ngòn ngọt mùi máu.

Hai bên đường có rừng cây thưa thớt, trong rừng có những thứ gì đó màu đen đang treo lủng lẳng.

Sau đó Bạch Chiêu Chiêu phát hiện rằng thị lực của cô đã được cải thiện. Cô nhìn thấy những thứ đó chính là thi thể người bị treo lên cây. Thi thể của họ bị gió thổi và lủng lẳng ở trong rừng. Đôi mắt đỏ như máu của họ đang nhìn vào hai người không mời mà đến...

Cổ của mỗi người đều bị kéo ra rất dài, dài đến nỗi dường như cơ bắp cũng sắp bị đứt lìa luôn rồi...

Cô chỉ liếc một cái thôi là đã không nhịn được buồn nôn nên vội vàng quay đầu đi, kiên trì đi về phía trước.

Chớp mắt, hai người họ đã đi đến cuối đường và trước mặt họ là một con sông đỏ như máu.

"Làm sao đi qua được con sông này đây..." Diệp Chi Du nói được một nửa thì đột nhiên che miệng lại, thiếu chút nữa thôi là cậu

nôn ra rồi.

Nào phải dòng sông đỏ như máu chứ? Mà đó chính là máu chảy ra từ xác chết của vô số trẻ sơ sinh, lấp đầy các khe rãnh, vừa tanh hôi vừa thảm khốc. "Dòng sông" đang chảy, xác chết dần dần được máu bôi trơn và trở nên nhớp nháp không biết trôi đến nơi nào.

Bạch Chiêu Chiêu đứng trên bờ nhìn một lúc, không biết trong mắt đã tràn ngập nước mắt từ bao giờ, cô nhẹ giọng nói: "Thật đáng thương."

Trẻ sơ sinh, đứa lớn đứa nhỏ, thậm chí còn có bào thai dẹt như tờ giấy. Hai mắt chúng nó trống rỗng và vô hồn, khiến người ta nhìn vào chỉ thấy tuyệt vọng.

Giờ khắc này, trong lòng cô đang trào dâng tình mẹ mãnh liệt, thậm chí cô còn hận không thể nhảy vọt xuống sông và ôm lấy những đứa bé cô đơn kia vào trong lòng mình mãi mãi.

"Đừng nhìn nữa." Diệp Chi Du phát hiện vẻ mặt cô có gì đó không ổn nên cậu che mắt cô lại: "Tớ nhìn thấy bên kia có một cây cầu. Có lẽ chúng ta có thể đi qua từ đó."

Không có ánh mắt nhìn chăm chú của những đứa bé đã chết, cho nên cô cảm thấy lý trí của mình đã quay về được một ít.

Cô vội vàng nắm lấy tay Diệp Chi Du đang che mắt mình: "Cậu có thể cứ che mắt tớ như thế này được không? Vừa rồi tớ chỉ mới nhìn dòng sông đầy xác trẻ sơ sinh một lúc thôi mà đã muốn đi vào rồi..."

Trong lúc nhất thời, hai mắt Diệp Chi Du hoa lên, tai cũng nóng bừng. Lòng bàn cậu tay bị lông mi của cô nhẹ nhàng chọc vào nên rất ngứa ngáy, cả người đều muốn nhũn ra.

Nhưng đi như vậy rất chậm... Nên cậu dứt khoát cởi áo khoác đồng phục ra rồi trùm lên đầu cô. Sau đó ôm cô lên.

“Ơ...” Bạch Chiêu Chiêu phát ra tiếng hô không rõ ý tứ.

Cô gái vừa gầy vừa nhẹ. Cậu thật sự nên mua nhiều đồ ăn cho cô hơn...

“Che đầu cho kỹ...”

“Ừ.” Cô ở trong chiếc áo rầu rĩ trả lời.

Trên dòng sông đầy xác trẻ sơ sinh kia có một cây cầu màu đỏ, một màu sắc rất mới lạ. Diệp Chi Du chỉ vừa mới bước lên cầu thôi mà đám trẻ sơ sinh trong dòng sông đã bắt đầu khóc lóc nỉ non và đầy bi thương:

“Mẹ ơi... sao mẹ lại không cần con...”

“Đến ôm con đi, xin mẹ đấy...”

“Để con làm con của mẹ đi mà...”

“Sinh con ra đi mà...”

Diệp Chi Du không bị ảnh hưởng gì, nhưng cô gái trong lòng cậu lại đột nhiên bắt đầu giãy dụa, dường như muốn kéo chiếc áo trên đầu ra rồi nhảy xuống cầu.

Cậu ôm chặt lấy cô, bàn tay to lớn của cậu còn nắm chặt bàn tay đang lộn xộn của cô.

“Diệp Chi Du, cậu buông tớ ra...” Dưới chiếc áo, cô khóc đến phát run lên: “Cậu không nghe thấy hả? Con của chúng ta đang gọi chúng ta đấy... Sao cậu có thể tàn nhẫn như thế hả!!”

“Được được được. Tớ lập tức buông cậu xuống...” Tuy cậu đồng ý, nhưng bước chân lại không hề dừng lại mà ôm lấy cô rồi tiếp tục chạy qua cầu.

Sau khi qua sông, Bạch Chiêu Chiêu không giãy dụa nữa.

Mặc dù những đứa bé chết nhìn rất kinh khủng, nhưng lực sát thương cũng không lớn lắm. Có lẽ chúng nó chỉ muốn một cơ hội được chào đời mà thôi.

Diệp Chi Du lại đi về phía trước hơn 10 mét nữa rồi mới thả cô xuống.

Vừa bỏ chiếc áo ra là mặt của Bạch Chiêu Chiêu đã lập tức đỏ lên như quả cà chua, sau đó cô cứ vùi đầu đi nhanh về phía trước.

Vừa rồi cô nói cái quỷ gì thế!

“Con của chúng ta đang gọi chúng ta”? Quả thật bây giờ nghĩ lại khiến cô chỉ muốn nhảy xuống sống chết luôn cho rồi!

Lúc này, Diệp Chi Du lại cố ý trêu chọc cô, cậu ngẩng đầu lên hỏi cô: “Là con trai hay con gái thế?”

Ngay lập tức, cô thẹn quá hóa giận mà đá vào bắp chân của cậu!

“A a đau quá! Ý tốt còn không được đền đáp hả!” Cậu khoa trương kêu to.

Tác giả có lời muốn nói:

Bạch Chiêu Chiêu: Là một con cún!

Diệp Chi Du: Vậy quả thực là con ruột rồi!

Chương 45: Ác quỷ

“Suỵt…” Cô ngăn cậu lại và hất cằm lên.

Sau đó Diệp Chi Du mới phát hiện ra rằng sau khi đi qua khu rừng ở phía bên kia cây cầu, có một dãy nhà dân đổ nát và san sát nhau nối liền với nó. Ngôi nhà cao nhất chỉ có bốn tầng, là kiểu kiến trúc cũ, bên trong và bên ngoài đều không có một người nào hoàn chỉnh.

Một người bị mổ bụng, ruột lòi cả ra ngoài, đang cố khâu lại vết thương của mình.

Tầng hầm của ngôi nhà đổ nát ở bên cạnh vang lên tiếng khóc sợ hãi của người phụ nữ: “Thả tôi ra. Ai cứu tôi với…”

Thậm chí, ở tầng trên cũng có tiếng khóc: “Chồng ơi, đừng đánh em nữa, em sắp chết rồi!”

“Mẹ ơi, sao mẹ lại giết con? Con đã làm gì sai?”

“Cứu mạng. Mày muốn làm gì? Mày còn đến đây thì tao sẽ báo cảnh sát…”

Xuyên qua cửa sổ tầng 1, hai người nhìn thấy bên trong có một cô gái đang ngồi trước màn hình máy tính và điên cuồng tự làm tổn thương mình: “Đừng chửi tôi nữa. Tôi không biết các người. Tại sao phải chửi tôi như vậy? Tôi thật sự không sống nổi nữa. Tôi bị các người bức chết…”

“Tớ hiểu rồi…” Nghe một loạt âm thanh quái dị này xong, trong lòng Bạch Chiêu Chiêu đã có một chút phán đoán: “Những người ở đây đều đã bị giết chết…”

Cô chỉ lên bầu trời rồi nói: “Đó chắc hẳn là chất độc.” Sau đó cô chỉ vào ngôi nhà bên cạnh: “Bạo lực, trộm cắp, bị bắt nạt trên mạng…” Lại nhìn về phía dòng sông đầy xác trẻ sơ sinh ở phía sau: “Bao gồm cả những đứa bé ở kia nữa, đều bị người khác giết chết. Họ đã chết, nhưng không cam lòng, cho nên mới tụ tập ở đây. Nói cách khác, những người chết ở đây không phải do xui xẻo, mà là họ phải chịu đựng những điều ác ý khủng khiếp, thậm chí là bị giết chết…”

Cách chết càng tàn khốc thì oán niệm càng lớn…

Diệp Chi Du không nhịn được mà nói: “Chẳng lẽ chúng ta thật sự đi đến vùng đất bất hạnh rồi à?”

Đúng lúc này, điện thoại của Bạch Chiêu Chiêu lại đổ chuông, là dãy số cổ quái kia.

“Alo…” Cô nhận máy với vẻ căng thẳng.

“Em gái, chị nhìn thấy em rồi. Em đến vùng đất bất hạnh rồi…” Một giọng nữ khàn khàn vang lên.

“Nơi này thật sự là vùng đất bất hạnh à…” Cô nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc của mình: “Thời gian của tôi không nhiều lắm. Chị ở đâu? Tôi đi tìm chị.”

“Chị… chị đang ở đâu…” Quả nhiên, cô ta vẫn còn đang rối loạn.

“Xung quanh chị có thứ gì đó đặc trưng không?” Bạch Chiêu Chiêu kiên nhẫn hỏi.

Đầu dây bên kia có tiếng sột soạt. Sau đó người phụ nữ ghé sát

vào điện thoại, tựa như đang thì thầm bên tai cô:

“Chị biết rồi. Chị ở dưới chân em...”

Cô lại bình tĩnh hỏi tiếp: “Vậy tôi làm thế nào mới có thể xuống dưới đấy được?”

“Chị kéo em xuống nha. Ha ha ha ha...”

Bạch Chiêu Chiêu còn đang kinh ngạc thì chân cô đột nhiên bị thứ gì đó nắm lấy!

Cô cúi đầu xuống nhìn, là một bàn tay trắng nõn nhưng đang phân hủy!

1 giây sau, đất dưới chân cô giống như trở nên rất xốp. Sau đó cô lập tức bị kéo xuống!

Cô thậm chí còn không kịp gọi tên Diệp Chi Du!

“Chiêu Chiêu!!!” Diệp Chi Du nhào đến, nhưng cậu chỉ tóm được không khí!

Bạch Chiêu Chiêu đang rơi. Nhưng không giống với vùng đất chết đuối, cô bây giờ đang rơi qua các lớp đất chồng lên nhau. Cô không thể thở được, còn cảm giác được một lực ép rất mạnh.

Vào lúc cô cho rằng mình sẽ bị giam cầm ở trong lòng đất mãi mãi thì sự khó chịu xung quanh cơ thể đột nhiên biến mất. Cô rơi xuống một nền đất mềm mại.

Cô mở mắt ra. Trước mắt là một màu tối đen giống như đang ở trong một cái hang động. Một lúc lâu sau, sáu giác quan của cô mới trở lại bình thường, ánh mắt cũng dần thích ứng với ánh sáng mờ ảo ở đây. Lúc này cô mới nhận ra sự khác thường—

Trong hang động này, thi thể ở khắp mọi nơi. Chúng nguyên vẹn, nằm rải rác, trải dày trên mặt đất. Chúng chết nhưng không cứng đờ lại, mà đang lăn lộn giãy dụa giống như một đám cá quỷ dị đang bơi lội. Cô sợ đến mức khẽ động đậy, lại cảm thấy trên vai mình hơi nặng...

Có thứ gì đó đang tựa vào vai cô!!

Cô chậm rãi quay đầu lại, đối mặt với khuôn mặt bị trương lên của một người phụ nữ đã chết từ lâu!

Đôi mắt người phụ nữ mờ mịt, đôi môi trắng khô, lợi đen và hàm răng ố vàng tỏa ra mùi hôi thối của thi thể...

Tiếng hét của cô bị kẹt lại trong cổ họng, cô gần như không dám nhúc nhích.

Là Ngô Phương Nhị đã mất tích!

Chẳng lẽ Ngô Phương Nhị đã chết rồi sao?

Bỗng nhiên, thi thể của người phụ nữ rõ ràng đã chết kia lại nói chuyện: “Đừng sợ... Là chị mang em đến đây. Chúng nó sẽ không tranh với chị đâu...”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Bạch Chiêu Chiêu nhắm mắt lại rồi quay mặt đi, sợ tới mức run lẩy bẩy.

Ngón tay khô héo nắm lấy cằm của cô và ép cô quay đầu lại, giọng điệu đáng thương: “Em gái, em không nhớ chị nữa rồi...”

“Chị, chị có thể nhắc lại một chút...”

“Em thật sự không nhớ gì hết... Vậy lời chị nói tiếp theo, em phải nghe cho kỹ...”

Bạch Chiêu Chiêu dùng sức gật đầu, nước mắt sắp trào ra rồi.

Ngô Phương Nhị như một con cương thi vô hồn, miệng mấp máy: “Em gái, chị không giống những người khác. Bọn họ đều không cam lòng chỉ có mình mình bị xui xẻo, cho nên muốn kéo người khác cùng chết với mình. Nhưng chị không như thế. Chị chỉ muốn giết chết tên khốn nạn đã giết chị... nhưng chị không giết được gã ta...” Cô ta khóc thút thít, trong đôi mắt đục ngầu kia rơi ra những giọt nước mắt màu vàng nhạt. Cô ta nói không lưu loát: “Chỉ có em mới có thể, em gái...”

“Người chị muốn tôi giết... là Từ Sĩ Hưng sao?”

“Từ Sĩ Hưng? A, anh ta là loại ngu xuẩn, ngay cả cá cũng không dám giết...”

“Vậy tại sao chị lại đi theo chú ấy...”

“Em sai rồi. Từ trước tới nay, chị chưa bao giờ đi theo anh ta, là anh ta nhất định phải đi theo chị. Bởi vì chị là chấp niệm của anh ta.”

Cô ta dừng một lúc rồi điên cuồng nói: “Là anh ta đã quên chị đã chết và luôn muốn gặp lại chị, sau lại bị bộ dáng hiện tại của chị dọa sợ... Ác quỷ thật ra cũng không tính là người chết. Một khi trở thành chấp niệm của người khác thì sẽ có hai phân thân xuất hiện...”

Bạch Chiêu Chiêu hiểu rồi. Ngô Phương Nhị tuy rằng không thể rời khỏi cấm địa, nhưng bởi vì cô ấy là chấp niệm của Từ Sĩ Hưng nên có thêm một phân thân, cũng có thể biết được chuyện ở bên ngoài.

Cái phân thân kia cùng phân thân ở trước mặt cô đều giống nhau, đều là ác quỷ.

“Vậy thì, thật ra chị quen chú Hưng?”

Ngô Phương Nhị nghiến răng “Cạch cạch” hai cái: “Quen? Coi là vậy đi. Lúc đó chị đã tìm được kẻ giết người, nhưng chị lại quá bốc đồng, cho nên đến tận khi lên xe rồi thì chị mới nhớ ra mình nên có phương án dự phòng. Nhưng chị không dám nói cho bạn chị biết, bởi vì bọn họ sẽ ngay lập tức báo cảnh sát. Cho nên chị mới nói với Từ Sĩ Hưng...”

Biểu tình cô ta cũng trở nên hung dữ: “Chị nói với anh ta rằng nếu như nhìn thấy tin chị mất tích thì phải ngay lập tức nói cho cảnh sát biết địa chỉ mà chị muốn đi... Nhưng chị không biết vì sao anh ta lại không làm thế... Chị nghĩ, bởi vì anh ta là một tên ngu ngốc và hèn nhát. Không phải bởi vì thích chị nên anh ta mới coi chị là chấp niệm, mà bởi vì anh ta biết chính sự yếu đuối của anh ta đã hại chết chị!!!”

Thời gian không còn nhiều, cho nên cũng Bạch Chiêu Chiêu không rảnh để nghe cô ta giải thích chuyện của cô ta với Từ Sĩ Hưng. Cô lập tức hỏi vấn đề quan trọng nhất: “Chị đã biết kẻ giết người là ai, vậy có thể nói cho tôi biết được không! Kẻ giết người đó, rốt cuộc là ai!”

Khuôn mặt cứng ngắc giống như cương thi lại tiến đến gần cô. Đôi mắt như cá chết kia bỗng run rẩy, dường như cô ta đang căng thẳng và gấp gáp, giọng điệu của cô ta cũng rất dồn dập, lộ ra vẻ điên cuồng: “Em gái, cho dù là bọn chị, hay là người giấy, thì bọn chị đều biết hết tất cả mọi thứ. Nhưng mà bọn chị không thể trực tiếp nói cho em biết được. Một khi tiết lộ thiên cơ, thì tình huống của bọn chị sẽ thảm hơn bây giờ gấp vạn lần... Nhưng mà chị đã nói sẽ giúp em thì chắc chắn sẽ giúp em. Từ Sĩ Hưng đang bị nhốt đúng không? Trong căn hộ anh ta đang bị nhốt có một phần tài liệu. Chị thấy được... Em cũng đi xem đi.

Xem xong rồi em sẽ hiểu. Sau đó em sẽ có thể giết kẻ kia... Em cần tìm một cơ hội để vào đó. Nó rất quan trọng..."

"Căn hộ Từ Sĩ Hưng bị nhốt... Ý chị là nhà của chú Thạch à?"

"Nhưng em phải nhớ." Tay cô ta nắm chặt lấy tay cô, khiến cô đau đớn: "Chỉ có em mới có thể giết chết gã ta, đừng trông cậy vào người khác, cũng không cần dựa vào bất cứ kẻ nào hết. Nếu như không thể giết chết gã ta thì em cũng sẽ chết đấy. Hu hu hu... Bàn chải đánh răng chị đưa cho em, em có giấu kỹ nó không?"

Cô ta rốt cuộc đang nói gì thế!

Bàn chải đánh răng nào?!

Bạch Chiêu Chiêu chưa kịp hỏi hết những nghi hoặc trong lòng mình thì tiếng còi xe bus đã vang lên, quanh quẩn trong hang động.

Bạch Chiêu Chiêu đột nhiên trở nên luống cuống. Không, bây giờ cô không thể đi được. Ngô Phương Nhị còn chưa trả lời câu hỏi của cô mà!!

"Rốt cuộc là ai! Chị nói cho tôi biết đi. Chẳng lẽ chị không muốn báo thù hả?!"

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Nhưng mà Ngô Phương Nhị đã buông lỏng cánh tay cô ra rồi đẩy cô đi.

"Em gái, cho dù cuộc sống có vết nứt, thì đó cũng là nơi ánh sáng lọt vào..."

Câu nói cuối cùng ấy mơ hồ giống như sợi vải bị lửa thiêu cháy rồi lẫn vào trong tiếng còi xe bus. Tất cả dường như chưa từng xảy ra.

“Chiêu Chiêu!” Tay cô bị một bàn tay nóng rực nắm chặt lấy.

Một lúc lâu sau cô mới đối mặt với Diệp Chi Du.

Cậu kéo cô chạy lên xe.

Người lái xe khó hiểu nhìn trạng thái hỗn loạn của hai người, muốn nói lại thôi, chỉ lẩm bẩm: “Nếu không phải gặp được hai đứa thì tôi còn tưởng là mình chạy đến “Ngọn đồi câm lặng” (*) rồi đấy.”

(*) Ngọn đồi câm lặng: Bộ phim kinh dị nổi tiếng Silent Hill của Mỹ.

Trên xe không có một ai.

Bạch Chiêu Chiêu giơ tay lên, thấy trên tay mình có một dấu tay hồng hồng, có thể thấy được lực tay của Diệp Chi Du mạnh như thế nào.

“Chiêu Chiêu, vừa rồi cậu đi đâu thế? Đã xảy ra chuyện gì? Cậu không bị thương chứ...” Cậu nhỏ giọng, vội vàng hỏi.

Tình trạng của cậu cũng chẳng khá hơn cô chút nào, giống như cậu vừa mới trải qua một trận chiến tàn khốc vậy. Đầu cậu đầy mồ hôi, chảy xuống chiếc cằm xinh đẹp. Tay áo đồng phục của cậu bị xé rách, gậy bóng chày cũng đã bị đánh đến mức cong luôn rồi.

Bạch Chiêu Chiêu đang cực kỳ rối loạn cho nên cô mới không nhận ra sự chật vật của cậu, vội vàng muốn chia sẻ tin tức mình có được cho cậu:

“Tớ, tớ gặp được người phụ nữ kia rồi. Người phụ nữ gọi điện cho tớ chính là Ngô Phương Nhị. Cô ta nói cho tớ biết chú Hưng không phải là kẻ giết người, nhưng chú ấy cũng khiến cô ta đau khổ.”

“Vậy cô ta có nói kẻ giết người là ai không?”

“Cô ta hình như không thể trực tiếp nói ra được... giống như bà Tôn đã nói, ác quỷ cũng sợ ác linh. Nhưng cô ta muốn tớ đi xem tài liệu trong ngăn tủ ở nhà chú Thạch, nói rằng tài liệu ấy sẽ giúp tớ tìm được kẻ kia...”

Cô cố ý đổi “Giết chết” thành “Tìm được”.

Diệp Chi Du ngập ngừng kết luận: “Cho nên, chấp niệm của chú Hưng đã tạo ra phân thân của cô ta và cùng cô ta chia sẻ tất cả những gì chú ấy nhìn thấy. Ngô Phương Nhị vẫn luôn đi theo chú ấy, cho nên mới phát hiện ở trong ngăn tủ của chú Thạch giấu tài liệu có manh mối liên quan đến kẻ giết người?”

“Trước mắt hẳn là như thế. Cho nên chúng ta phải tìm một cơ hội để lấy được phần tài liệu đó.”

“...”

Hiếm khi Diệp Chi Du không phụ họa theo cô.

“Sao thế? Cậu có thắc mắc gì à?”

Vẻ mặt Diệp Chi Du bỗng trở nên nghiêm trọng: “Chiêu Chiêu, chúng ta đã đi đến mấy cái cấm địa rồi. Tớ cảm thấy, cho dù là ác quỷ hay là ác linh, chỉ cần có chữ “Ác” thì đều không có ý tốt. Ngô Phương Nhị này, tớ không hề nghi ngờ khi còn sống cô ta là người tốt. Thế nhưng cô ta đã có oán niệm nặng đến mức biến thành ác quỷ rồi thì tớ cảm thấy, cô ta có âm mưu gì đó...”

“Chỉ là một phần tài liệu thôi mà, có thể có âm mưu gì chứ?”

“Coi như là tớ đa nghi đi. Nhưng nếu như ác linh biết lừa dối người khác, thì chắc chắn ác quỷ cũng sẽ biết... Cậu nghĩ xem, chẳng lẽ chú Thạch không đáng tin hơn ác quỷ nhiều à? Nếu như chú ấy có manh mối về tên giết người kia thì tại sao lại không nói cho chúng ta biết?”

Cô mím môi: “Tớ cũng không hiểu. Nhưng chúng ta không thể không phỏng đoán được. Đợi xem xong phần tài liệu kia rồi nói sau.”

Lúc này, xe bus đi vào chỗ rẽ. Bạch Chiêu Chiêu đứng không vững, theo phản xạ có điều kiện mà kéo lấy cánh tay của Diệp Chi Du.

“Xít...” Cậu đỡ lấy cô, còn bản thân lại hít vào một hơi khí lạnh.

“Sao thế? Cậu bị thương rồi?!” Lúc này cô mới nhớ ra bản thân bị bắt đi, nhưng lại quên hỏi cậu đã gặp phải chuyện gì...

“Không sao. Chỉ bị thương nhẹ thôi...” Cậu ôm lấy cánh tay mình, không muốn cho cô nhìn.

Sau khi Bạch Chiêu Chiêu bị lôi đi, ác quỷ xung quanh cậu cũng rục rịch lao đến. Cậu chỉ có hai tay nên khó mà đánh lại được nhiều tay, sau đó cậu bị một người trong số đó cắn một cái.

“Cậu để tớ xem đã!” Cô cố chấp kéo áo đồng phục của cậu: “Xem rồi tớ mới yên tâm.”

Cậu thật sự không lay chuyển được cô nên mới vạch ống tay áo ra.

Cơ bắp căng ra ở trên cánh tay cậu có một dấu răng rất sâu, miệng vết thương đã biến thành màu đen và đang chảy máu.

Chương 46: Ngày mai

“Cậu… Cái này…” Sắc mặt Bạch Chiêu Chiêu trắng bệch.

Cậu nhanh chóng thả tay áo xuống, trấn an cô: “Không sao. Tớ cũng không thấy khó chịu. Bà Tôn nói rồi, chỉ cần chưa chết hẳn thì có bị mổ bụng lòi ruột cũng không sao cả.”

“Xin lỗi…” Vết thương dữ tợn kia lại hiện lên trong đầu cô. Cô cực kì tự trách, nghẹn ngào nói: “Đều tại tớ…”

Cậu bất đắc dĩ thấp giọng nói: “Sợ cậu nghĩ vậy nên tớ mới không dám cho cậu xem.”

Nước mắt của Bạch Chiêu Chiêu bắt đầu không ngừng rơi xuống. Ngay lập tức, cô không thèm quan tâm đến bất cứ điều gì nữa mà ôm chặt lấy cậu.

Thân thể Diệp Chi Du đột nhiên cứng đờ lại. Trong nháy mắt, sức sống trong trái tim cậu đạt tới đỉnh cao trước nay chưa từng chạm đến, mang theo sự mềm mại khiến người ta suy yếu.

Cậu thậm chí còn không có tiền đồ mà nghĩ rằng: Chiêu Chiêu thương xót mình, còn khóc vì mình, bây giờ cho dù có chết thì cũng chẳng còn gì để hối tiếc cả.

Cậu chịu đựng cơn đau như muốn nổ tung, nhẹ giọng an ủi cô gái trong lòng: “Không sao. Chúng ta trở về tìm Đào Tử. Chị ấy là y tá, sẽ giúp tớ chữa trị.”

Bạch Chiêu Chiêu đã khóc đến mức thở không ra hơi.

Người lái xe nhìn qua gương chiếu hậu, thấy hai học sinh lẻ loi kia đang ôm nhau thì khẽ lắc đầu.

-

Lúc xe bus đến trạm, cảm xúc của Bạch Chiêu Chiêu rốt cuộc cũng ổn định hơn một chút. Cô đỡ Diệp Chi Du lên tầng: "Chúng ta đi tìm chị Đào Tử trước, để chị ấy xem vết thương cho cậu. Nhưng chuyện ở vùng đất bất hạnh, chúng ta trước tiên đừng nói với chú Thạch được không? Nhốt chú Hưng ở nhà chú Thạch trước, sau đó để chú Hưng giúp chúng ta mở cửa. Cậu thấy được không?"

"Ừ. Được..." Nói đến đây, sắc mặt cậu lại trở nên tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi, tay trái ôm chặt lấy tay phải.

Lúc đầu cậu còn không cảm thấy gì, nhưng bây giờ cánh tay của cậu bỗng nhiên trở nên cực kỳ đau đớn.

Đáng chết. Trong miệng của ác quỷ sẽ không có độc đấy chứ...

Tầng 2, sau khi Từ Sĩ Hưng bị nhốt lại thì cuộc sống của Liễu Đào Tử càng thoải mái hơn. Cô ấy không cần phải đi làm, cũng không cần ăn cơm, mỗi ngày thức dậy là có thể bắt đầu cuộc sống xem phim truyền hình vui vẻ của mình— Tuy rằng cô ấy đã xem hết rồi nhưng vẫn rất hưng phấn.

Bây giờ, hai học sinh tìm đến, một đứa còn bị thương. Cô ấy vội vàng phủi vụn khoai tây chiên trên người rồi lộ ra vẻ mặt bình tĩnh của y tá: "Đồ trong nhà rất hạn chế, tôi khử trùng cho cậu trước, sau đó đến bệnh viện khâu lại!"

Nói xong, cô ấy nhanh chóng lấy một lọ cồn ở trong phòng ra, sau đó lại đưa một cái khăn mặt cho Diệp Chi Du: "Cắn lấy."

Cậu không hiểu: “Cắn nó?”

Chưa đợi cậu nói xong thì cả lọ cồn kia đã đổ lên tay cậu.

“Á...” Tiếng kêu thảm thiết còn lại đã bị Diệp Chi Du dùng khăn mặt chặn lại...

Gân xanh trên trán cậu nhảy loạn.

Quả nhiên là phải cắn lấy!

Đang lúc cậu đau đớn đến mức tê cả đầu thì đầu cậu lại được ôm trong một vòng tay ấm áp.

Bạch Chiêu Chiêu đau lòng ôm lấy cậu rồi vỗ nhẹ như đang an ủi cún con: “Không sao dâu, không sao đâu...”

Cái chỗ mà đầu cậu bị ấn vào thật sự có hơi khó xử, sau đó cậu cũng quên luôn cả đau đớn. Trên khuôn mặt trắng bệch của cậu nổi lên hai vệt ửng đỏ sáng rực.

Cùng với cảm giác ngọt ngào mê muội này, trong đầu cậu lại càng có nhiều ý nghĩ vô giá trị hiện ra...

Liễu Đào Tử thấy hai người thân mật như vậy thì cũng cảm thấy có chút không ổn, nên cô ấy dùng giọng điệu giả vờ bình tĩnh của Thạch Dũng, nói:

“Khụ... Hai đứa cho dù tình cảm tốt, cũng không được làm xằng bậy, nhớ chưa...”

“Chị Đào Tử yên tâm.” Bạch Chiêu Chiêu rưng rưng nói: “Chúng em sẽ không tạo ra em bé đâu.”

Liễu Đào Tử - Một FA từ bé đến giờ, thiếu chút nữa bị nghẹn chết

— Không phải chứ, bây giờ giới trẻ hẹn hò đã cởi mở đến thế này rồi hả?

Cô ấy vội vàng đạp đổ thức ăn cho chó, lắc lắc chìa khóa: “Đi thôi, chúng ta đến bệnh viện.”

Toàn bộ bệnh viện vắng tanh, không có bệnh nhân nào, chỉ có một y tá trực ban.

“Tiểu Trần.” Liễu Đào Tử mất một lúc mới phân biệt được người giấy trước mặt là ai: “Bệnh nhân có vết thương hở, cần được khâu lại.”

Y tá tên Tiểu Trần vội vàng kê thuốc tê và đồ dùng để khâu vết thương cho cô ấy.

Liễu Đào Tử mang theo hai học sinh đi vào trong phòng. Sau đó cô ấy tiêm thuốc tê cho Diệp Chi Du rồi nói: “Kỹ thuật khâu của tôi không thể tốt như bác sĩ được...”

“Không sao ạ. dù sao cũng chỉ là trong mơ thôi.” Diệp Chi Du cắn răng nói.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Liễu Đào Tử ngồi xuống, sau khi dùng cồn rửa sạch lần thứ hai xong thì cô ấy nhẹ nhàng kéo da của cậu, dùng kìm kẹp lấy sợi chỉ màu đen và bắt đầu khâu.

Thuốc tê đã làm giảm bớt cảm giác đau đớn, nhưng vẫn có thể cảm giác được kim chỉ đang xuyên qua da của mình.

Bạch Chiêu Chiêu lo lắng nhìn cậu, không dám nhìn quá trình khâu.

Lúc này, y tá trực ban duy nhất kia đi vào—

Diệp Chi Du chú ý đến người giấy mặc bộ đồ y tá này còn đeo một tấm thẻ "Thực tập" ở trên cổ.

Liễu Đào Tử cũng ngẩng đầu lên nhìn cô ấy một cái, tay run lên, lập tức đâm vào chỗ không có thuốc tê, làm cho Diệp Chi Du đau đớn kêu một tiếng.

Sau đó Liễu Đào Tử vội vàng cúi đầu xuống và tập trung hơn.

"Chị Đào Tử... Không nghĩ đến chị lại mang một bệnh nhân đến đây. Chỗ này, chỉ còn lại một mình em." Y tá ngồi ở bên cạnh, giọng nói rất trẻ tuổi: "Vừa rồi em còn đang sợ nữa."

"Tiểu Trần..." Cô ấy cố gắng dùng giọng điệu bình thường nói: "Tất cả mọi người đều xin nghỉ rồi, sao em còn ở đây..."

"Đúng thế. Tất cả mọi người sẽ không đến nữa..." Người giấy cô đơn nói: "Nhưng em lo có bệnh nhân đến... Ngộ nhỡ có người đến, nếu em cũng không ở đây nữa thì sẽ không có ai chữa bệnh cho họ. Cho nên em không đi."

Một nỗi buồn khó hiểu bỗng quanh quẩn trong lòng Liễu Đào Tử. Cô ấy cảm giác tầm mắt mình đột nhiên trở nên mờ mờ, không khỏi giơ tay lên lau mắt.

Người giấy cười nói: "Quả nhiên có bệnh nhân đến rồi."

"Đây có lẽ là bệnh nhân cuối cùng rồi." Liễu Đào Tử nhẹ giọng nói.

"Vâng. Vậy em yên tâm rồi..."

Nó cúi đầu trầm mặc vài giây rồi lại hỏi: "Chị Đào Tử, chị cảm thấy trong lúc em thực tập, có làm tốt không?"

“Tất nhiên rồi. Tiểu Trần, em vừa tốt bụng lại vừa có trách nhiệm... Em là một y tá rất tốt...”

“Nếu bố mẹ em hỏi, chị cũng sẽ nói như vậy chứ?”

“Chắc chắn. Lời chị nói đều là thật. Em thật sự rất tuyệt.”

Người giấy ngượng ngùng trả lời: “Vậy thì tốt rồi. Thật ra bố mẹ em không hy vọng em sẽ trở thành y tá. Họ sợ em không thích ứng được với cuộc sống trên đảo, sợ em mệt mỏi. Họ hy vọng em ở lại bên cạnh họ hơn...” Nó nhìn ra ngoài cửa sổ: “Nhưng em rất vui. Trở thành y tá là ước mơ của em. Em còn nhớ rõ ngày em đọc lời tuyên thệ khi trở thành y tá... Một đời trong sạch, trung thành với cương vị công tác, không làm những việc có hại, không dùng những loại thuốc có hại...”

Nghe thấy cô ấy đọc thuộc lòng lời tuyên thệ của y tá, Diệp Chi Du thậm chí còn quên mất cả sự đau đớn của vết thương.

Cậu và Bạch Chiêu Chiêu nhìn người giấy này, phát hiện ra sự kỳ lạ của cô ấy.

Người giấy đọc xong lời tuyên thệ thì chậm rãi đứng lên: “Chị Đào Tử, vậy chị bận đi. Em... đi đây.”

Tay Liễu Đào Tử dừng lại.

Cô ấy cảm giác được nỗi buồn trong lòng đang dần biến thành nỗi đau thấu tim và lan ra trong lòng cô ấy. Cô ấy hoàn toàn không dám nhìn Tiểu Trần, bởi vì cô ấy đang cố gắng kiềm chế sự run rẩy và nước mắt của mình.

Cô ấy không hiểu vì sao mình lại đau lòng như thế.

“Cảm ơn chị đã giúp đỡ và dạy dỗ em. Có thể trở thành y tá, có

thể làm việc cùng chị, em đã học được rất nhiều thứ. Em rất hạnh phúc." Người giấy nói xong thì nhẹ nhàng cúi đầu, sau đó còn đóng cửa phòng lại cho họ.

Trong phòng yên tĩnh trở lại.

Lâu sau, Liễu Đào Tử lau nước mắt, tự giễu nói: "Thật kỳ quái, tại sao tôi phải khóc chứ? Thật mất mặt..."

"Không sao đâu chị Đào Tử. Chờ chúng ta sống lại rồi thì chị sẽ có thể gặp lại bọn họ..." Bạch Chiêu Chiêu dịu dàng an ủi cô ấy.

Giọng nói trong veo của thiếu nữ đã an ủi trái tim chua xót của cô ấy.

"Ừ... Hy vọng thế..." Cô ấy mơ hồ đáp lại, sau đó khâu lại chỗ cuối cùng cho Diệp Chi Du rồi dùng băng gạc quấn lại: "Được rồi. Tuy rằng tôi không biết trong mơ có gì khác nhau không, nhưng cậu tốt nhất vẫn không nên để nó dính nước."

"Vâng..." Cậu gật đầu trả lời.

Ba người cùng đi ra khỏi phòng khám, bên ngoài trống rỗng, đi đến tận đại sảnh cấp cứu cũng không có một bóng người.

Liễu Đào Tử đi cuối cùng, trước khi ra khỏi bệnh viện, cô ấy không nhịn được mà quay đầu nhìn lại.

Trong khu cấp cứu, đã không còn thấy Tiểu Trần đâu nữa.

Tấm thẻ "Thực tập" của cô ấy để ở trên quầy.

"Chị Đào Tử!" Bạch Chiêu Chiêu quay đầu lại và gọi cô ấy.

"Ừa. Đến đây!" Cô ấy tỉnh táo lại, sau đó đuổi theo hai người.

Xe nhanh chóng đã chạy ra khỏi cổng bệnh viện.

Bệnh viện không một bóng người, cực kỳ yên tĩnh.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Ánh mặt trời xuyên của sổ trong suốt, chiếu xuống hành lang và phòng bệnh, những hạt bụi chầm chậm bay lượn trong ánh sáng.

Dần dần, trên vách tường bắt đầu xuất hiện các vết nứt mỏng. Vết nứt giống như đang sống, lan rộng ra và lớn dần từ mọi ngóc ngách...

“Kẽo kẹt, kẽo kẹt.” Những thanh thép chống đỡ trong tòa nhà phát tiếng gào thét...

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, bỗng nhiên có một tiếng “Răng rắc” cực lớn vang lên, cả bệnh viện ầm ầm sụp đổ, mang theo tất cả mọi người, những câu chuyện và bệnh tật mà nó từng chứa đựng... Hoàn toàn biến mất trong làn bụi tung bay...

-

Giữa buổi chiều, Thạch Dũng từ sở cảnh sát trở về, còn cố ý đến thăm Diệp Chi Du.

Vết thương đã được băng bó, tinh thần của cậu học sinh nhìn qua cũng không tệ lắm. Nhưng mà—

“Hai đứa đang lén lút làm gì thế hả!” Thạch Dũng vẫn hơi tức giận, luôn cảm thấy hai học sinh này đang lén lút làm chuyện nguy hiểm gì đó sau lưng mình: “Sao đột nhiên lại bị thương hả?”

“Không có...” Bạch Chiêu Chiêu cướp lời: “Lúc chúng cháu trở về, do tập trung thảo luận quá nên không cẩn thận đi vào cấm địa, sau đó bị tập kích. Cũng may chú lái xe lại đến...”

Lúc cô nói xong, trên mặt không có một chút khác thường nào, ánh mắt vừa chân thành lại vừa đáng thương.

Bộ dạng Bạch Chiêu Chiêu rất ngoan ngoãn và thành thật, cho nên Thạch Dũng rất dễ dàng tin lời cô nói. Sau đó ông ấy chỉ trách cứ: “Đã đi vào một lần rồi, sao cháu còn không cẩn thận chứ... Vậy các cháu có manh mối gì không?”

Bạch Chiêu Chiêu lắc đầu với vẻ tiếc nuối rồi cô hỏi ngược lại ông ấy: “Chú thì sao? Lý lịch của chú Hưng có vấn đề gì không?”

“Không có...” Nói đến đây, Thạch Dũng lại đau đầu: “Nhưng chú cũng không dám thức tỉnh cậu ta...”

Với tình hình hiện tại, Từ Sĩ Hưng vẫn là nghi phạm lớn nhất. Đối với Thạch Dũng mà nói, nếu như không cẩn thận thức tỉnh ác linh thì coi như sẽ hại chết tất cả mọi người. Vậy thì ông ấy sẽ rất hổ thẹn với đồng phục cảnh sát của mình.

Trong lúc nhất thời, cả ba người đều yên lặng không nói gì, tự đắm chìm trong tâm sự của riêng mình.

Diệp Chi Du là người chột dạ nhất. Bởi vì cậu đã đồng ý với Bạch Chiêu Chiêu rằng tạm thời không nói ra chuyện Từ Sĩ Hưng không phải là kẻ giết người, cũng đồng ý giúp Thạch Dũng giấu vấn đề muốn hỏi bà Tôn. Điều này khiến cho đầu óc đáng thương của cậu không chịu nổi gánh nặng.

Với IQ này của cậu mà còn bắt cậu chơi vô gian đạo (*) thì đúng thật là quá sức mà.

(*) Vô gian đạo: Phim hình sự, trinh thám của Hồng Kông cực kỳ

thành công và nổi tiếng. Ý câu nói là với IQ của Diệp Chi Du thì không chơi được trò điều tra hình sự này.

Thạch Dũng nhìn đường phố vắng vẻ bên ngoài cửa sổ, lại nhớ đến một nghi hoặc khác: "Lúc chú trở về, phát hiện người trong thành phố càng ngày càng ít hơn..."

Hôm nay ở trong sở cảnh sát, nhân viên trông coi vũ khí cũng không thấy đâu, chỉ có hai người giấy lảng vảng ở đấy.

Bạch Chiêu Chiêu vội vàng giải thích: "À, bà Tôn nói, bởi vì có nhiều người thức tỉnh quá nên giấc mơ sắp chết của chúng ta sắp sụp đổ. Nhưng chú đừng lo, bạn học và thầy giáo của cháu hình như biết gì đó. Bọn họ bảo ngày mai sẽ nói manh mối cho cháu."

Ngày mai...

Thạch Dũng vô thức nhíu mày.

Còn phải đợi đến ngày mai à?

Ông ấy có dự cảm rằng bọn họ không còn nhiều "Ngày mai" nữa...

-

Trời đã tối rồi.

Lúc mở mắt ra, Chu Lạc Nhiên cảm thấy rất hoảng hốt. Một lúc lâu sau cậu ta vẫn không biết hôm nay là ngày nào.

Cậu ta hoảng loạn bật đèn ngủ lên, khi thấy mọi thứ trước mắt vẫn quen thuộc thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cậu ta cũng không thả lỏng được bao lâu thì sự kỳ quái

lại một lần nữa ập đến—

Trong nhà, quá yên tĩnh...

Yên tĩnh đến mức giống như không có người ở vậy, cậu ta còn có thể nghe rõ ràng từng hơi thở của mình.

Lúc này, cửa phòng mở ra, chú Tiền đứng ở cửa.

Ông ấy đứng ở giữa nơi giao nhau của bóng tối và ánh sáng, khuôn mặt chìm vào trong bóng tối, làm cho một người luôn hiền lành như ông ấy nhìn có hơi đáng sợ.

“Cậu chủ, cậu tỉnh rồi. Cơm tối đã chuẩn bị xong rồi.”

Chu Lạc Nhiên vừa nghi hoặc lại vừa hoảng sợ nhìn ông ấy, sau đó cậu ta nuốt nước miếng.

Tác giả có lời muốn nói:

Từ Sĩ Hưng: Em xem, anh đã nói là bệnh viện của em sắp đóng cửa rồi mà.

Liễu Đào Tử: Anh muốn chết hả!

Chương 47: Tha thứ

Chú Tiền đi vào. Sau khi đi vào chỗ sáng, gương mặt của ông ấy lại trở nên hòa ái dễ gần: "Sao thế? Sao cậu lại có biểu tình như thế?"

Đột nhiên trong lòng cậu ta sinh ra nghi ngờ, giống như sợi dây leo đầy sức sống. Cậu ta thậm chí còn cảm thấy người trước mặt rất xa lạ— Đây thật sự là chú Tiền sao?

Cậu ta nhanh chóng cụp mí mắt xuống để che đi sự bất an trong mắt, sau đó mơ hồ nói: "Còn chưa tỉnh ngủ."

Chú Tiền đưa tay sờ sờ đầu cậu ta: "Đói bụng chưa? Ra ngoài ăn cơm đi."

Cậu ta ngơ ngác đi ra, lại nghĩ đến vấn đề Bạch Chiêu Chiêu đã hỏi—

"Gần đây ông có cảm thấy có gì đó không thích hợp không?"

Cậu ta quả thật cảm giác được, hiện tại mọi thứ xung quanh cậu ta đều rất không thích hợp! Trong nhà yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng bước đi của cậu ta.

"Chú Tiền, Lydia bọn họ đâu rồi? Sao không có ai hết..."

"Bọn họ xin nghỉ rồi..."

"Tất cả mọi người... đều xin nghỉ rồi?"

“Ừ, sao thế?” Ông ấy quay đầu lại, cười hỏi: “Không phải tôi vẫn còn ở đây à?”

Cậu ta lặng lẽ nuốt nước miếng.

Ngày hôm sau, Chu Lạc Nhiên cố ý đặt báo thức và tỉnh dậy từ rất sớm.

Cậu ta đi dép vào rồi rón rén đi ra khỏi phòng ngủ, một mình đi đến phòng bếp.

Xuyên qua khe cửa, cậu ta nhìn thấy chú Tiền đang rắc một ít thuốc đã được nghiền vụn vào trong sandwich của cậu ta.

Nội tâm Chu Lạc Nhiên kinh hãi. Đầu óc cũng trống rỗng mấy giây.

Cho dù có ngu đến đâu thì cậu ta cũng biết tại sao mình vẫn luôn bị ốm rồi!

Lúc này, cậu ta vừa sợ hãi vừa giận dữ, vội vàng quay về phòng, thay quần áo rồi lẻn ra ngoài bằng cửa sau, vào gara dưới tầng hầm.

Trước khi bị chú Tiền phát hiện thì cậu ta đã lái xe chuồn mất rồi.

Đợi đến khi chạy thoát, cậu ta mới cảm thấy mờ mịt.

Từ nhỏ đến giờ, bố mẹ cậu ta đều ở nước ngoài, là chú Tiền nuôi cậu ta lớn lên. Vì cậu ta, cho dù có gia đình khác có điều kiện tốt hơn muốn cướp ông ấy đi thì ông ấy cũng không đi...

Chú Tiền đã coi cậu ta như con ruột, vì sao lại phải đánh thuốc cậu ta?

So với sợ hãi, cậu ta càng cảm thấy tủi thân hơn, hốc mắt nóng lên.

Vì tiền? Hay là bởi vì chán ghét việc phải chăm sóc cậu ta rồi nên muốn thoát khỏi cậu ta?

Đến lúc cậu ta hồi phục lại tinh thần, ở cuối con đường, nơi cậu ta đã chạy đi chạy lại hàng ngàn lần chính là trường học.

Cổng trường vắng lặng, ngay cả phố ăn vặt vốn dĩ cực kỳ náo nhiệt cũng không có người đến.

“Vù... Vù...” Gió thổi qua thành phố, tiếng kêu yếu ớt rơi từ trên cao xuống, xuyên qua ô tô rồi thổi qua những chiếc lá rơi trên đường, cọ vào mặt đất và tạo ra âm thanh “Xào xạc”.

Mặc dù đang ngồi trong ô tô, nhưng cậu ta vẫn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng gió nhẹ nhàng thổi qua bên tai.

Cả thành phố dường như chỉ còn lại ca khúc đơn điệu này, phát đi phát lại.

Cậu ta nhìn đường phố, nghĩ rằng chắc là do mình đến quá sớm. Lúc này, trường học hẳn là vẫn chưa mở cửa. Sau đó cậu ta dựa vào ghế, nhìn chằm chằm lên trần ô tô và ngẩn người.

Đèn trên nóc xe giống như dải ngân hà vậy, cứ nhấp nháy rồi lại vụt tắt, khiến cho người ta càng thêm phiền lòng.

Cậu ta lại cố gắng gọi điện cho bố mẹ mình— Không có gì bất ngờ, cả hai người đều không nhận máy...

Chu Lạc Nhiên nhắm mắt lại...

Đột nhiên cậu ta lại cảm thấy hơi hối hận vì chạy trốn như thế

này. Rõ ràng là có tang chứng và vật chứng đầy đủ rồi. Đáng ra cậu ta nên bắt lấy chú Tiền, sau đó lớn tiếng chất vấn vì sao ông ấy lại đối xử với mình như vậy.

Nhưng nếu đối phương thật sự nói ra những lời tàn nhẫn và tuyệt tình thì cậu ta lại cảm thấy mình không chịu nổi.

Trong lúc bực bội, cậu ta châm điếu thuốc rồi đưa tay ra ngoài cửa sổ xe...

Có lẽ là do đã dùng thuốc mấy ngày liền, cho nên bây giờ cậu ta cảm thấy rất buồn ngủ—

"Mau rời khỏi đây..."

"Đừng ngủ ở đây nữa..."

"Mau đi..."

"Tỉnh tỉnh..."

Đột nhiên, có bàn tay lạnh lẽo của ai đó vỗ một cái vào bàn tay của cậu ta.

Chu Lạc Nhiên lập tức bừng tỉnh.

Cậu ta ngồi thẳng người lên rồi nhìn quanh bốn phía, lại phát hiện ra trên đường căn bản không có lấy một người.

Lại nhìn đồng hồ, rõ ràng đã đến giờ đi học rồi mà, chẳng lẽ cậu ta đã ngủ quá giờ rồi?

Đúng lúc này, chỗ rẽ ở góc đường có một chiếc xe bus chạy đến.

Cậu ta kinh ngạc nhìn xe bus đến trạm. Cửa xe mở ra, một cô gái thuần khiết như hoa bách hợp từ trên xe đi xuống—

Chỉ có một mình cô.

“Chiêu Chiêu!” Lúc này, mắt cậu ta ngay lập tức sáng bừng lên. Đợi đến lúc cậu ta tỉnh táo lại thì bản thân đã chạy về phía cô rồi.

Cô gái quay đầu lại.

Không biết có phải do ảo giác của cậu ta hay không mà cậu ta lại cảm thấy khuôn mặt trắng nõn của Bạch Chiêu Chiêu càng xinh đẹp hơn rồi. Cô quả thực đẹp đến mức không chân thật, như bọt biển yếu ớt, như một giấc mộng đẹp đẽ dễ bị đánh thức.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Cậu ta không kìm được mà nở nụ cười: “Chiêu Chiêu, may mắn gặp được cậu, nếu không thì tôi còn tưởng rằng mình đang mơ đấy. Trên đường không có một người nào cả.”

“Đúng vậy. Tôi cũng cảm thấy kỳ quái.” Tuy Bạch Chiêu Chiêu nói vậy, nhưng giọng điệu của cô lại bình thản không chút gợn sóng, hiển nhiên cũng không cảm thấy kỳ quái chút nào.

Nhưng chính giọng điệu bình thản của cô lại làm cho Chu Lạc Nhiên có một loại ảo giác rằng bọn họ rất quen thuộc, như đang nói chuyện phiếm.

Cậu ta vui vẻ đi theo cô: “Sao trong trường học cũng không có người thế? Chẳng lẽ hôm nay được nghỉ à?”

“Tôi cũng không biết.”

Khó có được cơ hội ở một mình với cô như thế này, mà thái độ của cô cũng không gai góc lắm. Cho nên Chu Lạc Nhiên thật sự

không nỡ bỏ qua, lại hỏi: “Hôm qua tôi bị bệnh nên không đến được, bạn học không bắt nạt cậu nữa chứ?”

Bạch Chiêu Chiêu lại đánh giá cậu ta một lần nữa, trên mặt là nụ cười dịu dàng khó lường: “Bọn họ hiện tại không dám.”

“Vậy thì tốt. Bởi vì tôi đã cảnh cáo họ rồi…”

Trước đây cậu ta sẽ không như thế, cũng khinh thường việc lấy chuyện này ra để nói. Nhưng bây giờ cậu ta không thể kiêu ngạo như thế được nữa, bởi vì chỉ cần có thể làm Bạch Chiêu Chiêu thay đổi cách nhìn về cậu ta thì cậu ta đều nguyện ý, giống như hiến dâng báu vật vậy.

“…”

Nhưng thật đáng tiếc, cậu ta vẫn không nhận được hồi đáp từ cô.

Sự ân cần của cậu ta lập tức tan biến trong không khí giống như tiếng rắm im lặng.

Chu Lạc Nhiên cảm thấy vô cùng khó khăn, đành kiên trì hỏi: “Diệp Chi Du cũng không đến quấy rầy cậu nữa chứ?”

Cô dừng chân và xoay người lại, nhìn cậu ta một cách kỳ quái.

Từ trên đường cái đến cổng chính của trường học là một đoạn dốc thoải ngắn. Lúc này, Bạch Chiêu Chiêu đang đứng ở trên dốc và nhìn cậu ta như vậy với loại cảm giác trịch thượng.

“Sao thế…” Cậu ta không kìm được mà cảm thấy chột dạ.

Mặc dù đó là ánh mắt lạnh lẽo, nhưng mà tim của cậu ta vẫn đập loạn nhịp không thể khống chế được.

Cậu ta thật sự thích cô...

Bạch Chiêu Chiêu chậm rãi nói: “Diệp Chi Du bị bệnh, sốt cao nên không đi học được. Nhưng mà... thân là người khởi xướng, cậu có tư cách gì để bảo vệ tôi? Nếu xuất phát từ tâm lý so sánh thối nát thì cậu càng nát hơn.”

Lòng cậu ta co rụt lại vì bị cô châm chọc, khô khốc nói: “Được được được. Tôi càng nát hơn. Cho nên, cho nên tôi mới muốn làm chút chuyện gì đó mà tôi có thể làm được để cậu đừng tức giận như vậy nữa.” Cậu ta lẩm bẩm: “Cậu lại làm sao thế? Không phải lần trước lúc sờ cơ ngực tôi vẫn còn rất tốt à?”

Cậu ta còn tưởng rằng bọn họ đã không còn căng thẳng như thế nữa.

“Tôi ở trong lòng cậu vẫn luôn là một người rộng lượng như thế à? Hay là nói, cậu cho rằng chuyện mình đã làm và lời mình đã nói có thể coi như chưa từng xảy ra?” Cô lặng lẽ nói thêm: “Tốt nhất là cậu nên nghĩ cho kỹ rồi hẵng trả lời.”

Bỗng nhiên cậu ta cảm thấy vô cùng xấu hổ, cả người đều trở nên căng cứng, ngày càng phồng lên, tay chân cũng dường như trở nên dư thừa.

Một lúc lâu sau, cậu ta mới mở miệng: “Tôi, tôi hiểu ý của cậu. Tôi có thành tích kém, Ngữ văn lại càng tệ hơn, cũng không biết nói như thế nào mới không khiến cho cậu tức giận. Nhưng cậu nói đúng, là tôi sai trước. Cho nên tôi hy vọng cậu có thể tha thứ cho tôi...”

Bạch Chiêu Chiêu hơi nghiêng đầu, không khỏi châm chọc nói: “Nghe cậu nói giống như thật sự hối hận rồi.”

“Tôi thật sự hối hận mà!” Cậu ta vội vàng giải thích: “Bây giờ tôi

nhớ lại chỉ muốn chửi chính mình ngu đần... Tôi xin lỗi, trước đây tôi quá kiêu ngạo và ngu ngốc... Ngay cả xin lỗi cũng ấu trĩ như thế. Không bằng cậu nói một biện pháp đi, chỉ cần tôi có thể làm được, tôi đều sẽ làm!"

Bạch Chiêu Chiêu tò mò đánh giá cậu ta.

Giọng điệu của Chu Lạc Nhiên hình như là thật sự ăn năn...

Sau đó cô cụp mắt suy nghĩ một lúc rồi nhẹ giọng nói: "Nếu như cậu thật lòng nói ra những lời này thì tôi sẽ vui vẻ đấy."

"?!" Cậu ta ngẩng đầu lên, ánh sáng hy vọng trong con ngươi lấp lánh.

Cô giống như một nữ thần trầm tĩnh, khuôn mặt trắng nõn không buồn không vui, giọng điệu lại càng dịu dàng hơn: "Nếu như cậu muốn tôi tha thứ, cũng thật sự ăn năn thì tôi có thể tha thứ cho cậu. Dù sao, đối với tôi mà nói, phải ghét một lúc rất nhiều người quả thật cũng là một loại tra tấn. Thiếu đi cậu, có vẻ tâm tình tôi sẽ tốt hơn nhiều."

"Cho nên, cậu chịu tha thứ cho tôi rồi?" Cậu ta quả thực không thể tin vào tai mình nữa rồi.

Cô quay đầu đi mà không nói gì, tiếp tục đi về phía khu giảng dạy.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Chu Lạc Nhiên cho rằng đây là cô đã ngầm thừa nhận.

Cậu ta mừng rỡ như điên, bắt đầu sinh ra một loại xúc động muốn khóc.

Cậu ta thậm chí còn học được cách đặt mình vào vị trí của người

khác— Nếu như người khác đối xử với cậu ta như vậy, cho dù có xin lỗi thì cậu ta cũng tuyệt đối không bao giờ tha thứ, mà cậu ta nhất định sẽ tìm cơ hội để đánh chết người đó. Nhưng Bạch Chiêu Chiêu lại thật sự tha thứ cho cậu ta.

Thì ra khoan dung thật sự sẽ mang đến cho người ta sự vui sướng như hoa nở.

Thảo nào người ta nói khoan dung là một đức tính tốt!

Cậu ta lại càng thích Chiêu Chiêu hơn rồi!

Nhưng bởi vì cậu ta quá vui vẻ nên không để ý tới bầu trời chẳng biết đã trở nên u ám từ bao giờ.

Bạch Chiêu Chiêu lại hỏi: "Cậu biết An Mẫn không?"

Cậu ta ngạc nhiên: "Hả? Sao đột nhiên lại hỏi về cô ấy?"

"Tôi cần biết tất cả mọi thứ về cô ấy. Tôi sẽ đánh giá cao cậu nếu cậu có thể nói cho tôi những gì cậu biết."

"Cậu sẽ không cho rằng tôi bắt nạt An Mẫn đấy chứ? Chuyện đó thật sự không liên quan đến tôi. Cô ấy rất không có cảm giác tồn tại. Nếu không phải thỉnh thoảng bọn họ trêu chọc cô ấy thì tôi cũng không nhớ rõ trong lớp còn có một người như vậy."

"Đó không gọi là trêu chọc..." Bạch Chiêu Chiêu nhịn xuống, cũng không thèm nói chuyện với cậu ta nữa: "Quên đi. Vậy ai là người trêu chọc cô ấy?"

"Nguyễn Mộng Thần cùng Hứa Đình bọn họ đó. Nhưng nguyên nhân cụ thể thì tôi không rõ lắm. An Mẫn chẳng khác gì người vô hình cả. Ngày nào cô ấy cũng gửi thư cho đối tượng yêu qua mạng kia. Bọn họ còn nói cô ấy đã vượt rào cùng người kia..."

“Hả?” Cô ngạc nhiên nói: “Vậy sao bọn họ lại biết?”

“Cướp điện thoại của cô ấy để xem. Lúc đó cả lớp đều xem...”

Bạch Chiêu Chiêu có thể tưởng tượng ra được tình cảnh lúc đó.

Cô còn chưa làm gì mà đã bị bọn họ bịa đặt đến mức không thể chịu nổi như thế rồi. Nếu An Mẫn thật sự làm rồi thì đoán rằng chỉ có thể dùng từ vô cùng khốn khổ để hình dung mà thôi.

“Các người rốt cuộc vì sao phải như thế...” Cô thở hắt ra, khó nén được cảm thấy phẫn cảm: “Cho dù cô ấy thật sự làm gì đó với người khác thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến các người cả.”

“Không bao gồm tôi!” Cậu ta xua tay: “Tôi chưa từng làm gì cô ấy hết.”

“Vậy Hứa Đình thì sao? Có người nói với tôi, năm đó Hứa Đình cũng từng bị bắt nạt. Vì sao các người bắt nạt cậu ta?”

Chu Lạc Nhiên gãi đầu, cũng không tiện nói dối: “Ặc... Cậu ta, cậu ta dù sao cũng rất kỳ quái, ai cậu ta cũng nịnh nọt. Chúng tôi muốn thử xem, nếu mắng chửi cậu ta thì cậu ta còn có thể chân chó như thế nữa không...”

Chứ Lạc Nhiên dừng lại một chút, ngừng nói, thở dài: “Này, được rồi. Tôi biết cậu không thích loại chuyện này. Về sau tôi cũng không bắt nạt người khác nữa. Tôi cam đoan, được không...”

Thần sắc Bạch Chiêu Chiêu phức tạp nhìn cậu ta: “Có phải có khả năng, loại nịnh nọt mà cậu nói là bởi vì Hứa Đình vừa mới chuyển trường đến đây nên mới muốn hòa nhập với lớp hay không?”

“Chắc thế. Nhưng vẻ mặt tiểu nhân của cậu ta thật sự làm cho người khác thấy rất khó chịu.”

Bạch Chiêu Chiêu đành bỏ cuộc.

Không nói chuyện nổi nữa rồi.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi vào khu giảng dạy rồi.

Mới vừa vào tầng 1, Chu Lạc Nhiên lập tức kinh ngạc nói: "Phía Bắc, cái thứ trên tường kia là gì? Thật buồn nôn..."

Không cần cậu ta bày tỏ cảm xúc của mình thì Bạch Chiêu Chiêu cũng đã nhìn thấy rồi. Trên vách tường vốn trắng như tuyết kia, bây giờ lại đầy một đống chất nhầy màu đen. Chất nhầy giống như từ trong tường thấm ra ngoài. Nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy nó vẫn đang chậm rãi chảy ra.

Đột nhiên cô nhớ đến chất nhầy chảy ra từ khe cửa sổ... Bây giờ mới qua một ngày thôi mà đã lan thành như vậy rồi sao?

Tim cô lại bắt đầu đập thình thịch một cách khác thường, khiến cô không kìm được mà đưa tay lên che ngực.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, có thứ gì đó giống như nấm mốc đen đang lan rộng ra từ bên trong những bậc thang mơ hồ. Chất nhầy màu đỏ đen không ngừng rỉ ra từ nấm mốc. Trên mặt đất còn có vài vũng nước dính dính.

"Hôi thật đấy. Có phải đường ống WC bị vỡ rồi không..." Chu Lạc Nhiên bịt mũi lại, chán ghét mà nhìn xuống dưới chân: "Khó trách mọi người đều không đến. Ban giám hiệu nhà trường cũng không xử lý."

Cậu ta vừa oán giận vừa đi theo Bạch Chiêu Chiêu vào phòng học, sau đó lại bị dọa nhảy dựng lên.

Các bạn học trong lớp của bọn họ, tất cả đều đang chỉnh tề ở

đây!

Mà điều quái dị là, không có một ai nói chuyện, cũng không có một ai đùa giỡn. Tất cả mọi người đều nằm im trên bàn, không hề nhúc nhích.

Nhưng đối với việc này, Bạch Chiêu Chiêu vẫn ngồi xuống với vẻ mặt không mấy ngạc nhiên.

Chương 48: Nguyên nhân cái chết

“Mẹ... Tình huống gì thế này... Đáng sợ thế...” Chu Lạc Nhiên ngồi xuống, sau đó cậu ta nhìn xung quanh: “Ngủ bù à? Tôi còn tưởng hôm nay không phải đi học chứ. Hóa ra lớp chúng ta đều ở đây.”

Bạch Chiêu Chiêu hơi nghiêng đầu, giống như đang nói với cậu ta, lại giống như đang nói với những người còn lại: “Có lẽ bọn họ sợ chúng ta nên mới không dám ngẩng đầu, sợ nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ.”

“Cậu nói như thế... tóc gáy tôi dựng hết lên rồi.” Chu Lạc Nhiên cười rồi xoa xoa cánh tay, tâm tình cũng trở nên kích động hơn. Sau đó cậu ta nghiêng người đẩy người bên cạnh: “Này, Cá Tạp, sao các cậu lại phải giả vờ ngủ?”

Thiếu niên cạo trọc đầu tức giận, ấp úng nói: “Đừng, đừng động vào tớ. Tớ buồn ngủ lắm...”

“Bớt giả vờ đi! Ngồi thẳng dậy!” Cậu ta đạp vào ghế của đối phương.

Lúc này Dư Chí Đồng mới động đậy, giống như ốc sên mà cong lưng lên và chậm rãi ngồi thẳng dậy, nhưng mắt vẫn nhìn chằm chằm vào bàn học.

Chu Lạc Nhiên không phải là người nhạy cảm, cho nên khi đối mặt với tiểu đệ, cậu ta dĩ nhiên lại biến trở về thành cậu chủ Chu: “Đúng rồi, Chiêu Chiêu đang hỏi chuyện về An Mẫn. Không

phải cậu thích bắt nạt cô ấy nhất à? Nói cho Chiêu Chiêu nghe đi, biết gì thì nói hết ra."

Du Chi Đồng hơi run lên: "Đại ca, chuyện đó đã lâu lắm rồi."

"Mau nói đi! Dài dòng cái gì!" Giọng điệu cậu ta lạnh lùng, không hề khách khí chút nào cả.

Bạch Chiêu Chiêu chỉ trầm mặc nhìn, không lên tiếng ngăn cản.

Dư Chí Đồng tỏ vẻ cầu xin, sau đó cậu ta cúi đầu xuống rồi lẩm bẩm nói: "Tớ thật sự không nhớ rõ lắm. Tớ chỉ biết cô ấy vẫn luôn tham gia một diễn đàn, tên là... Hoa Bỉ Ngạn. Bạn trai cô ấy cũng là quen ở trên đó. Bạn trai cô ấy không tệ lắm, còn mua album mới của Trần Hi Ngạn cho cô ấy. Có thể chính vì thế mà cô ấy mới ngủ với anh ta... Vì hoàn cảnh gia đình cô ấy bình thường, chỉ có ông nội chăm sóc cô ấy, mà ông nội cô ấy cũng chỉ được coi là hộ có bảo hiểm thấp... Thật ra, thật ra giáo viên chủ nhiệm lớp biết nhiều nhất. Lúc đó cảnh sát có đến tìm ông ấy... Các cậu có thể đi hỏi thầy giáo..."

"Chỉ có thế thôi à?" Bạch Chiêu Chiêu hơi cúi người xuống, sau đó cô nghiêng đầu nhìn vẻ mặt của cậu ta từ dưới lên: "Có bỏ sót điều gì không? Ví dụ như trước khi cô ấy mất tích thì đã xảy ra chuyện gì..."

Dư Chí Đồng liếc cô một cái, càng co rụt người lại, sau đó cậu ta đột nhiên phát ra tiếng nức nở lớn, giống như bị bộ dạng của cô dọa sợ, nhưng lại không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đen như mực của cô.

"Khóc cái gì mà khóc?!" Chu Lạc Nhiên mất kiên nhẫn, nheo mắt lại rồi nói: "Còn không mau nói đi! Đừng ép tôi đạp cậu!"

Dư Chí Đồng nói một cách vô cùng khó khăn: "Ông nội cô ấy qua đời..."

Bạch Chiêu Chiêu nheo mắt: “Có liên quan gì đến các cậu không?”

“Không, không có...”

“Biểu tình của cậu không giống như không có.” Giọng điệu của cô hơi tiếc nuối: “Sao không nói thật thế?”

“Ông nội cô ấy bị bệnh tim... Chúng tớ không biết điều đó. Tớ và Con Gián có lòng tốt, chỉ là, chỉ là muốn nói cho ông nội cô ấy biết, cô ấy làm chuyện xấu, bảo ông ấy quản cô ấy cho tốt...”

Chương Tử Cầu ở phía sau cậu ta cũng bắt đầu run rẩy đến mức bàn ghế cũng bắt đầu rung theo.

Chu Lạc Nhiên biết cậu ta và Chương Tử Cầu có cái đức hạnh gì, đương nhiên cũng hiểu bọn họ “Nói cho” ông ấy, hiển nhiên không phải chỉ là “Nói” đơn giản như vậy. Cho nên cậu ta ngay lập tức cảm thấy hai người này thật ghê tởm:

“Fuck. Sao lúc trước các cậu không nói? Cho nên ông nội của cô ấy bị cậu cùng Con Gián làm cho tức chết đúng không?”

“Chúng tớ cũng không biết ông ấy bị bệnh tim mà... Là chính ông ấy xui xẻo thôi!” Dư Chí Đồng nức nở: “Chúng tớ cũng cảm thấy thật xui xẻo...”

Bạch Chiêu Chiêu lại hỏi: “Giáo viên chủ nhiệm cũng biết chuyện này à?”

“Biết.”

“Ông ấy không nói gì à?”

“Ông ấy bảo chúng tớ không nên nói linh tinh, coi như không có

gì xảy ra. Dù sao, dù sao cũng không có camera hay gì cả...”

Cô ngồi thẳng người dậy: “Cho nên sau chuyện này, An Mẫn lập tức mất tích...”

“Đúng...” Dư Chí Đồng mơ hồ trả lời: “Chúng tớ còn tưởng cô ấy tự sát...”

“Tại sao?” Bạch Chiêu Chiêu nhạy bén nắm bắt được điểm không logic trong lời nói của cậu ta: “Cho dù cô ấy biến mất thì bình thường người khác cũng sẽ chỉ cho rằng cô ấy đã bỏ nhà đi. Vì sao các cậu lại cho rằng cô ấy tự sát?”

Dư Chí Đồng bỗng trở nên hoảng sợ, ánh mắt cậu ta hoảng loạn nhìn mọi người xung quanh, giống như hy vọng có người có thể thay cậu ta kết thúc cuộc “Thẩm vấn” này.

Nhưng những người khác đều vùi đầu vào trong cánh tay, ngay cả tư thế cũng không hề thay đổi. Chỉ có Chu Lạc Nhiên như hổ rình mồi ngồi ở bên cạnh cậu ta. Cho nên cậu ta không thể không nói:

“Bởi vì... bởi vì Hoa Bỉ Ngạn kia là một trang web tự sát...”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Bạch Chiêu Chiêu im lặng...

Hóa ra là vậy...

An Mẫn từng có ý nghĩ tự sát…

Chẳng trách—

“Các cậu biết bạn trai cô ấy tên là gì không?”

“Không biết... Giáo viên chủ nhiệm biết nhiều nhất. Cậu có thể đi hỏi ông ấy... Xin cậu đấy, buông tha cho tôi đi. Xin cậu...”

Nói xong, Dư Chí Đồng lại gục đầu xuống, vùi đầu vào trong cánh tay mình.

Chu Lạc Nhiên nhìn cậu ta với vẻ mặt ghét bỏ, không hiểu vì sao Dư Chí Đồng lại sợ hãi như thế.

Rốt cuộc cũng không đạp cậu ta nữa mà nói với Bạch Chiêu Chiêu: “Cậu có muốn hỏi Con Gián nữa không?”

Cô lắc đầu: “Những gì tôi muốn biết đều đã biết rồi.” Sau đó cô nhìn những người xung quanh: “Thật đáng tiếc. Xảy ra chuyện như vậy mà trong lớp lại không có một ai ngăn cản cả.”

Nhưng đám người giấy chỉ giả vờ như không nghe thấy.

Đúng lúc này, giáo viên chủ nhiệm xuất hiện ở cửa lớp học, phía sau ông ta còn có một người giấy đeo kính lão.

Giáo viên chủ nhiệm đờ đẫn nói: “Chu Lạc Nhiên, em đến đây. Người nhà em đến tìm em.”

Chu Lạc Nhiên lập tức thay đổi sắc mặt. Tất cả những gì mà cậu ta nhìn thấy vào sáng nay lại hiện lên trong đầu.

Nhưng mà cậu ta không ngờ được chú Tiền lại dám đến trường.

Đột nhiên, Chu Lạc Nhiên cảm thấy rất tức giận nên cậu quyết định xem xem ông ấy rốt cuộc muốn làm cái gì!

Cậu ta đi ra ngoài, cúi đầu xuống nhìn ông già có thân hình thấp bé rồi lãnh đạm nói: “Chú Tiền, ông đến làm gì?”

Chú Tiền nhỏ giọng nói: “Cậu chủ, cậu theo tôi trở về đi. Bệnh của cậu vẫn chưa khỏi hẳn...”

Giáo viên chủ nhiệm cũng phụ họa theo: “Bạn học Chu, nếu chưa khỏi bệnh thì không cần quay lại trường vội thế đâu.”

“Tôi cảm thấy mình không bị bệnh.” Dừng một chút, cậu ta không muốn cãi nhau với chú Tiền trước mặt Bạch Chiêu Chiêu nên không kiên nhẫn nói: “Quên đi, chúng ta ra ngoài nói!”

Cậu ta nói xong thì bước nhanh ra ngoài.

Sau đó chú Tiền cũng vội vàng cảm ơn giáo viên chủ nhiệm rồi cúi đầu đi theo.

Giáo viên chủ nhiệm đang chuẩn bị rời đi thì Bạch Chiêu Chiêu đã cười lên rồi đi theo ông ta: “Thầy Lôi.” Nụ cười của cô rất dịu dàng: “Vừa đúng lúc em cũng có việc muốn tìm thầy.”

-

Trong hành lang, tường đã bị tróc một mảng lớn, lộ ra cái thứ đen đỏ dính dính. Giống như người chết đã cởi lớp da mốc meo bên ngoài, lộ ra cơ bắp và gân mạch bị phân hủy ở bên trong.

Trong văn phòng của giáo viên cũng không khác lắm. Trên cửa sổ cũng dính đầy chất nhầy màu đen, khiến căn phòng càng thêm tối tăm hơn.

—Toàn bộ trường học giống như một con quái vật khổng lồ bị nhiễm độc, nội tạng thối rữa và máu đang chậm rãi thấm ra ngoài.

“Nếu như em đến tìm tôi để hỏi về chuyện của An Mẫn thì đáp án của tôi vẫn là không có gì hết.” Lôi Ngọc Giang ngồi ở chỗ của mình, nghiêm mặt nói.

Bạch Chiêu Chiêu hơi nghiêng người, dựa vào bàn của ông ta.

Miệng người giấy giật giật, mặc dù đang tức giận nhưng không dám nói gì.

Cô khoanh tay lại, duy trì tư thế khinh thường này, dịu dàng thở dài: “Trong trường hiếm khi yên tĩnh như thế này.”

“Bạn học Bạch, nếu như không còn chuyện gì nữa thì mời em quay về lớp học.” Lôi Ngọc Giang lạnh lùng nói.

“Quay về lớp học làm gì? Giáo viên cũng không đến trường, không có người lên lớp. Chẳng lẽ tiết nào cũng học tiếng Anh à?”

“Tôi ra lệnh cho em—”

Cô không khách khí mà cắt ngang lời ông ta nói: “Thầy Lôi, Chương Tử Cầu và Dư Chí Đồng từng nói chuyện An Mẫn có bạn trai cho ông nội cô ấy, khiến ông nội cô ấy lên cơn đau tim mà chết, tức đến chết. Thầy biết chuyện này mà, sao không nói với cảnh sát?”

“Bạch Chiêu Chiêu, đừng có quá đáng!”

“Ồ, em quá đáng thì sao?” Cô cầm cốc nước thủy tinh trên bàn lên, nhìn nước trà màu nâu bên trong.

Không biết trà này đã để bao lâu, trên bề mặt nổi lên một lớp dầu mỏng đủ màu sắc.

1 giây sau, cô đổ hết cốc trà này lên đầu Lôi Ngọc Giang.

“A—! Bạch Chiêu Chiêu! Em... em điên rồi!” Người giấy hét lên chói tai, vừa tức giận lại vừa hoảng sợ lau người.

Nước trà nhuộm quần áo trắng của người giấy thành màu trà, nhìn rất bẩn thỉu.

“Thầy, em hy vọng thầy ngồi xuống. Như vậy thì chúng ta còn có thể nói chuyện tử tế, nhưng nếu thầy không chịu phối hợp với em thì...”

Cô nhàn nhạt thở dài: “Em sẽ rất tức giận.”

Lôi Ngọc Giang ngơ ngác.

“Ngồi đi.” Cô dịu dàng chỉ chỉ vào chỗ ngồi.

Người giấy làm động tác nuốt nước miếng rồi chậm chạp ngồi xuống giống như một cương thi.

Sau đó cô nhẹ giọng hỏi: “Bạn trai An Mẫn rốt cuộc là ai? Thầy chắc chắn biết. Thầy nói đi.”

“...”

Đã qua được một lúc lâu rồi mà vẫn không nhận được câu trả lời, lúc này Bạch Chiêu Chiêu mới nhận ra ông ta đang dùng cách này để chống cự.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Thầy, thầy không phối hợp như thế này, không sợ em đánh nát thầy à?”

Lôi Ngọc Giang khiếp sợ ngẩng đầu lên nhìn cô.

Cô mỉm cười và gật đầu: “Đừng nhìn em như thế. Em thật sự có thể làm đấy. Dù sao các người cũng chỉ là người giấy mà thôi.”

“Không, không! Đợi đã!” Ông ta luống cuống giơ tay lên che ở trước người mình.

“Nếu thầy không nhớ, em còn có thể mở đầu thầy ra để giúp thầy nhớ lại đấy.” Giọng điệu cô hiền lành, ghé sát vào quan sát ông ta, lông mi dài như gai nhọn của cô chuẩn bị tấn công ông ta: “Thầy nghĩ xem.”

Giọng của giáo viên chủ nhiệm nghẹn ngào và đầy sợ hãi:

“Bạn trai em ấy tên là Kha Cát Lợi...”

“Còn gì nữa?”

“Cậu ta thường xuyên tặng album cho em ấy.”

Những tin tức đã biết rồi này hiển nhiên làm cho Bạch Chiêu Chiêu cảm thấy không vui. Cô chậm rãi túm lấy tóc của người giấy, nhẹ giọng nói: “Con mẹ nó, hỏi một câu nói một câu hả?”

Người giấy run rẩy dữ dội: “Bởi vì chính Kha Cát Lợi là người mở cửa hàng bán băng đĩa kia.”

Trong đầu Bạch Chiêu Chiêu ngay lập tức có tia sáng lóe lên: “Cửa hàng bán băng đĩa trước cổng trường chúng ta hả?! Cửa hàng băng đĩa Cát Lợi?”

“Đúng thế...” Giọng điệu của người giấy rất khó khăn, giống như bị ép phải nói ra một bí mật cấm kỵ nào đó, cũng có thể bị phản phệ bất cứ lúc nào.

Bạch Chiêu Chiêu buông lỏng tóc người giấy ra.

Trong đầu cô mê mang...

Những ký ức mờ nhạt bắt đầu hiện lên...

Khuôn mặt mơ hồ của người đàn ông đứng ở ngoài đám người kia cũng dần dần hiện ra rõ ràng hơn.

Hồi lâu sau, cô phục hồi lại tinh thần: “Chuyện này thầy chưa từng nói với cảnh sát à?”

“Chưa...” Những đường gợn sóng đại biểu cho nước mắt trên khuôn mặt của người giấy bắt đầu run rẩy: “Đã lâu như vậy rồi, người chết cũng chết rồi, tôi còn có thể làm gì nữa...”

Vẻ mặt Bạch Chiêu Chiêu lạnh lùng: “Cho nên, từ đầu đến cuối, thầy Lôi đều biết An Mẫn đã phải trải qua những gì, cũng biết ông nội cô ấy chết như thế nào, thậm chí còn biết cô ấy có thể bị kẻ nào đó giết chết. Nhưng mà, thầy lại chưa từng nói ra.”

“Tại sao tôi phải nói ra?” Trong lòng Lôi Ngọc Giang tràn đầy oán hận, ông ta dùng lý lẽ hùng hồn nói: “Chính em ấy không thể hòa nhập với các bạn học, chính em ấy không biết kiềm chế bản thân cho nên mới khiến ông nội em ấy tức chết! Ha, chuyện này thì có liên quan gì đến tôi?! Tôi còn chưa trách mắng em ấy gây rắc rối cho tôi đâu đấy!”

“Thầy đúng là chết cũng không hối cải...”

“Tôi chỉ ăn ngay nói thật thôi!”

Bạch Chiêu Chiêu thở dài: “Em không nghĩ thế. Em cảm thấy ngay từ đầu thầy không nói là vì thầy biết ông nội của An Mẫn đã chết, cho nên trên thế giới này sẽ không còn người làm phiền thầy nữa. Thầy không muốn ra mặt chỉ vì một đứa trẻ không có quyền cũng chẳng có thế. Sau đó lúc thi thể của cô ấy bị phát hiện, thầy vẫn không nói ra vì sợ cảnh sát sẽ điều tra và phát hiện ra thầy không làm gì giúp cô ấy hết, như vậy sẽ hủy hoại con đường thăng tiến của thầy.” Cô vỗ nhẹ vào đầu Lôi Ngọc Giang: “Thầy Lôi, em phân tích có đúng không?”

Khí thế của người giấy tan biến theo từng câu nói của cô.

Bị bắt nạt, có bạn trai, ông nội chết, An Mẫn mất tích. Giống như một chuỗi phản ứng dây chuyền, mà trong mỗi một giai đoạn đều không tránh khỏi liên quan đến sự coi thường và che đậy của Lôi Ngọc Giang.

Nếu ông ta có phản ứng ngay từ lúc An Mẫn mất tích thì có lẽ cô ấy đã không phải chết.

Có lẽ đối với ông ta mà nói, cái chết của một học sinh cũng không phải cái gì quan trọng hết, mà chuyện quan trọng là ông ta có thể tiễn một khóa học sinh đi trong yên ổn.

“Loại người thối nát như thầy sao có thể làm giáo viên được chứ...” Bạch Chiêu Chiêu tiếc nuối lắc đầu.

“Em, em cũng không quen em ấy, để ý đến chuyện này có gì tốt cho em hả?”

“Em cũng không biết nữa.” Cô cười rồi hỏi ngược lại: “Chỉ là cảm thấy thầy rất sợ em. Nếu chuyện này hoàn toàn không liên quan đến em thì tại sao thầy lại không dám nói?”

Cơ thể Lôi Ngọc Giang bỗng cứng đờ.

Ông ta quên mất rằng Bạch Chiêu Chiêu thông minh đến cỡ nào.

Cô thật sự thông minh đến mức đáng sợ...

Chỉ cần hơi sơ suất một chút thôi cũng đủ để cho cô nắm lấy chỗ chí mạng rồi.

Cô cúi người xuống, dịu dàng nói: “Thầy, em rơi vào tình trạng sắp chết có phải có liên quan đến An Mẫn không?”

Người giấy đột nhiên quay đầu lại nhìn cô, ở góc độ đó trông cực kì quỷ dị, giống như cổ của ông ta đã bị gãy vậy.

Chương 49: Chú Tiền

Một lúc lâu sau, giọng ông ta khô khốc: “Tôi không biết.”

Bạch Chiêu Chiêu nhìn chằm chằm ông ta, quan sát từng chút biến hóa trên khuôn mặt của ông ta. Một lúc sau cô đứng thẳng người dậy.

Người giấy lại nói dối.

“Thầy khó đối phó thật đấy.” Cô hơi dùng lực vỗ vào đầu của giáo viên chủ nhiệm giống như vỗ đầu chó: “Bo bo giữ mình nhưng lại bao che nhiều người như thế. Thầy được thăng chức rồi à? Hình như cũng không phải...”

“...”

“Thầy à, thầy làm người thì thất bại, sống cũng thất bại nốt.” Cô cúi người xuống, nhẹ giọng nói: “Thầy để em đoán xem nhé. Lúc trước, thầy và các bạn học của em dám kiêu ngạo như thế là vì nghĩ rằng em không biết đây là giấc mơ sắp chết của mình đúng không?”

Người giấy rên rỉ sợ hãi.

“Em ấy à, bây giờ em có một loại cảm giác rất kỳ lạ. Nếu như em không đồng ý thì thầy và các bạn học của em sẽ không thể rời khỏi nơi này nhỉ. Thầy nói xem cảm giác này của em có đúng không?”

Những thanh trúc chống đỡ bên trong màng giấy phát ra âm thanh ma sát.

Cô lại tiếp tục dẫn dắt từng bước một: “Sao không nói gì? Em nói đúng không?”

“Bạn học Bạch... Tôi, tôi thật sự không hiểu em đang nói gì...” Ông ta lắp bắp: “Tôi biết em có hiểu lầm rất sâu sắc với tôi và các bạn học. Nhưng ban đầu thầy cũng chỉ muốn tốt cho em thôi...”

“Hiểu lầm à...” Cô cười: “Được rồi, thầy cho rằng đó là hiểu lầm cũng chẳng sao. Thật ra, nếu thầy muốn đi thì cũng được thôi.”

Ông ta đột nhiên ngẩng đầu lên.

“Em nhớ lúc mới đến đây, đúng vào ngày Nhà giáo, em đã vẽ một tấm thiệp chúc mừng cho thầy. Thầy đã ném nó vào thùng rác nào rồi? Còn tìm được không?” Cô cười rồi nói: “Nếu thầy tìm được là có thể đi rồi.”

Giáo viên chủ nhiệm ngơ ngác nhìn cô, trong mắt hiện lên vẻ mờ mịt.

“Nếu không tìm được, vậy thì vẽ lại y hệt cũng được.”

Cô thản nhiên nói, sau đó lịch sự vẫy tay rồi đi ra ngoài.

-

Chu Lạc Nhiên và chú Tiền trở lại trong xe, cả người cậu ta hiện ra vẻ kháng cự và không phối hợp.

“Cậu chủ, sao cậu lại tự mình chạy đến trường...” Chú Tiền cầm lấy khăn tay, run rẩy lau mồ hôi trên trán, bộ dạng giống như rất suy yếu: “Cũng không nói với tôi một tiếng.”

Chu Lạc Nhiên khoanh tay lại rồi cười lạnh một tiếng: “Nói với ông thì tôi còn sống được không?”

“Lời này có ý gì...”

“Có ý gì?! Sáng nay ông bỏ cái gì vào bữa sáng của tôi hả?!”

Cơ thể chú Tiền chấn động, sau đó ông ấy chậm rãi cúi đầu xuống: “Chỉ là thuốc cảm thôi... Thuốc đắng nên tôi sợ cậu không chịu uống...”

“Thuốc cảm? Ông có dám nhìn thẳng vào mắt tôi và nói không!” Hốc mắt Chu Lạc Nhiên đỏ lên, cậu ta tủi thân đến mức tức giận: “Nếu là thuốc cảm thì tại sao ngày nào tôi cũng cảm thấy khó chịu? Ông, ông chẳng lẽ muốn giết tôi hả?”

“Không. Không thể nào. Cậu chủ...” Giọng điệu chú Tiền bỗng trở nên hốt hoảng: “Tôi nhìn cậu lớn lên, tôi là người thương cậu nhất. Sao tôi có thể làm ra loại chuyện này được!”

“Vậy ông nói đi, tại sao!” Cậu ta khóc nức nở.

Chú Tiền há miệng ra, nhưng lại nói: “Cậu chủ, ngày mai tôi phải đi rồi. Kéo dài đến bây giờ, tôi... tôi thật sự phải đi rồi...”

“Ông nói cái gì? Ông muốn từ chức?”

“Không, không phải từ chức... là phải đi...” Nước mắt ông ấy trào ra: “Trước khi đi, tôi chỉ năn nỉ cậu một chuyện thôi. Cậu nhất định phải làm được đấy. Ngày mai, trước khi trời tối, cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra thì cậu cũng không được đến trường, được không? Cậu đồng ý với tôi đi.”

Cậu ta thật sự không hiểu chú Tiền đang chơi trò gì: “Không phải ông nên nói ông sẽ đi đâu trước hả!”

“Tôi... quê tôi xảy ra chút chuyện...”

“Ông lừa ai hả!” Chu Lạc Nhiên sụp đổ hét lên: “Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ nghe thấy ông nhắc đến quê nào cả!”

“Xin lỗi cậu. Cậu chủ, tôi thật sự phải đi rồi. Vốn, vốn dĩ còn muốn kéo dài thêm một ngày nữa...”

Một lúc lâu sau, Chu Lạc Nhiên nhìn ông ấy, trong ánh mắt cậu ta tràn đầy sự thất vọng.

Giọng nói của cậu ta khàn khàn: “Cho nên ông cũng muốn vứt bỏ tôi, đúng không? Ông cảm thấy tôi rất phiền, muốn đầu độc tôi chết, muốn được giải thoát sớm, đúng không?”

“Không phải. Sao tôi có thể nỡ vứt bỏ cậu được chứ? Càng sẽ không đầu độc cậu chết...” Chú Tiền một bên lau mồ hôi trên trán, một bên thì đau khổ giải thích: “Bởi vì trời sắp mưa rồi, tôi thật sự không thể ở lại được nữa... Cậu chủ, tôi coi cậu như cháu ruột của mình. Cậu tin tôi một lần, được không?”

Không khí trong xe ngưng trọng. Chu Lạc Nhiên hiển nhiên đã tức điên lên rồi.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Trời mưa thì sẽ không thể ở lại nữa?!

Coi như là bịa một cái lý do thì cũng nên bịa chuyện gì có sức thuyết phục hơn đi chứ!

“Bỏ đi. Tôi cũng không hiểu ông đang nói cái gì! Ông muốn đi thì đi đi. Tôi không muốn gặp lại ông nữa.” Cậu ta mở khóa cửa xe.

“Cậu chủ, vậy cậu về nhà đi được không? Chỉ cần chịu đựng qua ngày mai...”

“Chuyện của tôi, không cần ông quan tâm nữa.”

“...” Một lúc lâu sau, ông ấy chậm rãi mở cửa ra và bước xuống xe, sau đó ông ấy đứng ở bên cạnh xe, nhỏ giọng dặn dò: “Cậu chủ, về sau nên nghe lời một chút, đừng chọc ông chủ tức giận nữa...”

“Tôi nói không cần ông quan tâm nữa!!!” Cậu ta ngược lại hét càng to hơn: “Ông muốn đi đâu thì đi đi!”

Mười mấy giây sau, cửa xe đóng lại.

Chu Lạc Nhiên lạnh mặt ngồi bên trong chiếc xe yên tĩnh.

Đột nhiên, dường như nhận ra cái gì đó, cậu ta luống cuống mở cửa xe ra rồi lập tức lao ra ngoài.

Bóng dáng chú Tiền ở ngay phía trước, ông ấy đang đi về phía khu phố thương mại.

“Chú Tiền!!” Mắt cậu ta sưng lên, chạy được vài bước rồi lớn tiếng gọi ông ấy lại.

Ông ấy quay người lại.

“Tôi, lúc nãy là lời nói trong lúc tức giận, ông đừng để bụng...”

Nói xong, cậu ta không nhịn được mà òa khóc, khóc rất khó coi: “Ông đừng đi mà!”

Hơi thở chú Tiền cứng lại, không nhịn được mà đi về phía cậu ta hai bước rồi lại đứng lại.

Chu Lạc Nhiên dường như thấy có chút hy vọng, nghẹn ngào

nói: “Tôi, tôi tin thuốc ông cho tôi uống là thuốc cảm. Tôi biết ông vì muốn tốt cho tôi. Ông đừng đi mà. Có phải ông muốn tiền không? Tôi sẽ tăng lương cho ông! Ông muốn bao nhiêu tôi cũng cho, không cần ông trả lại, có được không? Nếu như ông cũng đi thì trên thế giới này sẽ không còn ai quan tâm tôi nữa...”

Nước mắt chú Tiền chảy xuống: “Cậu đừng nói những lời ngu ngốc nữa. Ngày mai ông chủ và bà chủ sẽ trở về...”

“Tôi không cần bọn họ! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ông nói cho tôi biết được không? Xin ông đấy!” Cậu ta tiến lên vài bước rồi khóc lóc cầu xin: “Ông có gì khó xử, nói cho tôi biết... Hay là ông chê tính tình tôi không tốt? Vậy sau này tôi sẽ không như thế nữa... Ông, ông đừng đi...”

Chú Tiền vừa đau khổ vừa hiền lành nhìn cậu ta: “Lạc Nhiên, xin lỗi, tôi phải đi rồi. Nghe lời tôi, trực tiếp về nhà đi, đừng đến trường nữa...” Sau đó ông ấy nhìn đồng hồ đeo tay: “Không kịp nữa rồi. Trời sắp mưa rồi. Cậu phải nhớ kỹ, phải nghe lời tôi...”

Ông ấy xoay người lại rồi đi về phía sương mù mờ ảo ở đằng xa kia.

“Chú Tiền!” Chu Lạc Nhiên khóc lóc thảm thiết, không ngừng gọi ông ấy: “Chú Tiền! Chú đừng đi mà!”

Nhưng bóng dáng ông ấy đã biến mất trong sương mù, không quay đầu lại nữa.

-

Lúc Bạch Chiêu Chiêu đi đến tầng 4 của khu giảng dạy, xuyên qua cửa sổ ở hành lang và làn sương mù mong manh, cô nhìn thấy xe của Chu Lạc Nhiên rời khỏi trường.

Bên ngoài cửa sổ, bầu trời u ám giống như một người khổng lồ

màu đen đang cúi người xuống nhìn cô.

Mà cô lại đang đứng ngẩn người ở trước cửa sổ

Cũng không biết đã qua bao lâu, lại có thứ chất nhầy màu đen chảy xuống từ khe cửa sổ. Lúc này cô mới tỉnh táo lại và nhận ra tiếp theo mình muốn làm gì.

Cô xoay người đi vào trong lớp học, sau đó cô đóng cửa rồi khóa cửa lại.

Trong tay cô là một cây gậy bóng chày mà cô tìm được ở lớp khác.

Trong ánh sáng mờ ảo, các bạn học đáng yêu của cô vẫn đang duy trì tư thế nằm sấp đó.

Cô dịu dàng nói: “Mọi người cứ nằm sấp như thế cũng không phải là cách tốt đâu. Có một số việc sẽ luôn phải đối mặt. Đối với tôi mà nói, hôm nay là một ngày rất tốt. Bởi vì tôi chẳng những tìm được một người rất có thể chính là ác linh, mà Chu Lạc Nhiên cũng đã xin lỗi tôi rồi. Tuy rằng cậu ta không thể hoàn toàn sửa được tính tình của mình, nhưng không thể không nói đó cũng là một khởi đầu tốt rồi. Cho nên tôi đang nghĩ...”

Dừng một lúc, sau đó cô đi đến bên cạnh Chương Tử Cầu: “Trong số các người, còn có ai muốn xin lỗi hay sám hối không? Có thể nói ra luôn đi. Nếu như là lời thật lòng thì có lẽ tôi sẽ cân nhắc để tha thứ cho các người. Đến trước được trước.”

Lớp học yên tĩnh.

“Chương Tử Cầu, cậu không có gì muốn nói à?”

Chương Tử Cầu nằm sấp không động đậy.

Cô vươn tay ra, dễ dàng nắm lấy cái đầu giấy rỗng tuếch của Chương Tử Cầu, ép cậu ta nhìn mình: “Tôi đang nói chuyện với cậu mà. Sao lại không lịch sự thế?”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Cậu ta nhe răng trợn mắt rồi che đầu lại, chột dạ nhưng vẫn mạnh miệng: “Tôi, tôi không làm gì sai cả. Tại sao tôi phải xin lỗi...”

“Không làm gì sai?” Cô quan sát cậu ta với vẻ mặt khó hiểu.

Ngoại hình của Chương Tử Cầu giống như đầu trâu mặt ngựa vậy. Bây giờ khi biến thành người giấy thì mắt của cậu ta cũng trở nên cực kỳ nhỏ, càng có vẻ hèn mọn hơn.

“Cậu rất giống với ngoại hình của mình đấy.” Bạch Chiêu Chiêu thở dài rồi cười: “Nhận sai là một chuyện rất khó à? Nhận sai so với việc tiếp tục làm sai thì sẽ khiến người ta khó chịu hơn à? Hay là nói, cậu cảm thấy tôi không dám làm gì cậu cho nên cậu mới dũng cảm như thế?”

“Bạch Chiêu Chiêu...” Cậu ta cắn răng, nước mắt chảy ra: “Tại sao cậu lại nhắm vào tôi? Rõ ràng bọn họ cũng bắt nạt cậu mà! Tôi chỉ thuận miệng nói vài câu mà thôi. Tôi có thật sự làm cậu bị thương đâu hả?”

“Tôi không muốn nghe mấy lời vô nghĩa.” Cô nhẹ nhàng nói: “Tôi chỉ muốn biết cậu có muốn thật lòng xin lỗi hay không thôi.”

“Cậu bảo bọn họ xin lỗi trước đi...”

Cô thở dài, mất kiên nhẫn nói: “Thôi vậy.”

Không đợi cậu ta nói tiếp thì Bạch Chiêu Chiêu đã trực tiếp đã đập đầu của cậu ta xuống bàn!!!

“Răng rắc!”

Thanh trúc trong đầu của Chương Tử Cầu vang lên tiếng gãy rất rõ ràng! Đầu nhọn của thanh trúc xuyên thủng làn da bằng giấy của cậu ta.

“A—!”

Các học sinh trong lớp không giả vờ ngủ nữa. Bọn họ hốt hoảng đứng dậy rồi lại hoảng sợ nhìn Bạch Chiêu Chiêu và Chương Tử Cầu.

Người giấy Chương Tử Cầu ngồi im tại chỗ, thuốc đen đỏ trộn lẫn trắng và vàng từ mép giấy chảy ra ào ào, màu sắc sặc sỡ chảy xuống bàn.

Bạch Chiêu Chiêu sửa lại mái tóc rối của mình.

Chương Tử Cầu cực kỳ sợ hãi, cho nên cậu ta lập tức hét lên: “Bạch Chiêu Chiêu, cậu, cậu làm cái gì thế hả? Không phải tôi đã nói cho cậu biết chuyện của An Mẫn rồi hả? Sao cậu vẫn không buông tha cho tôi?”

“Hả?” Cô kinh ngạc nở nụ cười: “Tôi nói sẽ buông tha cho các cậu à? Chuyện của An Mẫn liên quan gì đến tôi?”

Chương Tử Cầu câm nín.

“Có ai muốn chủ động xin lỗi hay sám hối không?” Cô xoay người lại nhìn Nguyễn Mộng Thần.

“Mộng Thần, không có gì muốn nói à?” Cô cúi người xuống, mái tóc dài như thác nước đen.

Người giấy Nguyễn Mộng Thần được vẽ rất đẹp. Khuôn mặt hồng hào, trên đầu có những tờ giấy nhỏ cuộn lại thành mái tóc thật dài.

Cô ta cũng không hốt hoảng như những người giấy còn lại, chỉ ngơ ngác để mặc cô đánh giá.

“Sao không nói gì thế? Gần đây cậu im lặng quá, tôi không quen lắm.”

Ánh mắt Nguyễn Mộng Thần giật giật, nhìn về phía cô: “Cho dù tôi xin lỗi thì cậu cũng sẽ không tha thứ cho tôi.”

“Ai biết được. Cậu không thử thì sao biết được?”

“Nhưng tôi không cho rằng tôi từng bắt nạt cậu.”

“Thế à?” Bạch Chiêu Chiêu nhẹ nhàng thở dài: “Nhưng Hứa Đình và Tô Vận Khiết nhiều lần ra mặt, không phải vì được cậu tán thành à? Hơn nữa...” Cô cười tự giễu: “Chuyện trong nhà, tôi chỉ nói với một mình cậu... Lúc ấy cậu đã đồng ý sẽ giữ bí mật...”

“Tôi không có nghĩa vụ phải giữ bí mật cho cậu... Nếu là bí mật thì cậu không nên nói cho tôi biết.”

“Hóa ra cậu nghĩ như vậy.” Bạch Chiêu Chiêu cúi người xuống rồi ghé vào tai cô ta, nhẹ giọng nói: “Nhưng tôi không thể chấp nhận được. Tôi nghĩ rằng cậu có thể không để ý đến tôi, cũng có thể chửi tôi giống bọn họ và bịa chuyện về tôi. Nhưng cậu không thể lừa dối lòng tin của tôi. Cậu không giữ bí mật giúp tôi, còn cho người khác cơ hội sỉ nhục mẹ tôi. Mộng Thần, tôi chưa từng nhận được lời xin lỗi của cậu.” Cô dịu dàng nói: “Tôi thật sự muốn xé nát cậu ra.”

Cả người Nguyễn Mộng Thần run lên, đôi mắt như cây kim chứa

đầy sự sợ hãi.

Bạch Chiêu Chiêu giơ tay lên nắm lấy cằm của cô ta, mới hơi dùng sức một chút thôi mà cằm của người giấy đã vỡ ra rồi...

“Hu hu hu...” Đôi mắt đen của Nguyễn Mộng Thần hiện ra những đường gợn sóng. Đó là nước mắt của cô ta. Cô ta sợ hãi đến mức không nói nên lời.

“Vẫn không xin lỗi à?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Tôi, tôi xin lỗi!”

Một giọng nữ đột nhiên vang lên.

Bạch Chiêu Chiêu dừng lại, sau đó cô buông lỏng Nguyễn Mộng Thần ra.

Người chuẩn bị nói lời xin lỗi, vậy mà lại là Hứa Đình.

Chương 50: Lớp học.

Hôm qua Hứa Đình mới bị đánh nhưng hôm nay cô ta đã khỏe lại rồi.

Không, nói đúng hơn là trông cô ta hơi miễn cưỡng ổn. Những lớp màng giấy bị rách trên mặt của cô ta đã được che lại bằng những dải giấy mỏng, trông giống như mấy vết sẹo thật dài.

“Xin, xin lỗi…” Hứa Đình sợ hãi nói: “Là tôi không tốt. Tôi, tôi khốn kiếp… Tôi thật sự đã thành tâm suy ngẫm về mọi việc mình đã làm rồi. Tôi xin lỗi, Chiêu Chiêu!” Cô ta cúi người cúi đầu: “Cầu xin cậu hãy tha thứ cho tôi.”

Bạch Chiêu Chiêu nhìn chằm chằm vào gáy cô ta: “Cậu thật sự hối hận rồi?”

“Đúng thế! Thật đấy!”

“Được thôi…” Cô dịu dàng nói: “Vậy, chỉ cần cậu tát Nguyễn Mộng Thần một cái thì tôi sẽ tin tưởng cậu.”

Hứa Đình giống như nhận được chỉ thị tối cao gì đó. Cô ta đứng thẳng người dậy, không hề do dự mà lao về phía trước và tát một cái thật mạnh vào mặt của Nguyễn Mộng Thần.

“Hứa Đình! Sao cậu dám!” Nguyễn Mộng Thần phản ứng không kịp, cô ta ôm lấy mặt mình rồi hét chói tai, vẻ mặt khiếp sợ.

Thế nhưng Hứa Đình không thèm nhìn cô ta, ngược lại, lại quay

sang Bạch Chiêu Chiêu rồi cẩn thận từng li từng tí và nịnh nọt: "Như thế được chưa? Muốn tôi tát cậu ta thêm mấy cái nữa cũng được!"

Bạch Chiêu Chiêu đánh giá cô ta, sau đó đột nhiên cô không nhịn cười được nữa, cười đến mức không dừng lại được: "Ha ha ha ha... Hứa Đình à, chẳng trách Chu Lạc Nhiên nói cậu có gương mặt của kẻ tiểu nhân. Trước đây tôi còn không hiểu lắm. Cậu chẳng hề thay đổi một tí nào cả. Thấy tôi mạnh hơn bọn họ là ngay lập tức tình nguyện giúp tôi bắt nạt người khác. Cậu coi tôi là con ngu à? Tôi thật sự ghét cảm giác đó lắm đấy."

Cô đẩy nhẹ Hứa Đình, đẩy cô ta ngã xuống chỗ ngồi, lại nói: "Có thể tôi nói chưa rõ lắm. Có ai muốn thành tâm xin lỗi nữa không?"

"Tớ..." Một nữ sinh chậm rãi đứng lên: "Chiêu Chiêu, tớ có chuyện muốn nói với cậu."

"À, Cẩm Thiến."

— Một Cẩm Thiến bo bo giữ mình.

— Một Cẩm Thiến chưa nói một câu nào mà đã kết thúc tình bạn ngắn ngủi của hai người.

Nụ cười trên mặt Bạch Chiêu Chiêu biến mất, nhìn có hơi buồn bã.

Phương Cẩm Thiến không dám nhìn vẻ mặt cô, thấp giọng nói: "Thật ra những lời này tớ nên nói với cậu sớm hơn... Chiêu Chiêu, xin lỗi..." Giọng cô ấy chua xót: "Tớ, thật ra lúc cậu mới đến, tớ cũng rất thích cậu. Bởi vì cậu xinh đẹp, lại học toán rất giỏi... Mỗi lần nói chuyện với cậu, tớ lại cảm thấy cậu rất hợp với tớ... Tớ xa lánh cậu cũng không phải bởi vì cậu có chỗ nào đó không tốt, là bởi vì tớ không dám chống lại các bạn cùng lớp...

Xin lỗi. Tớ biết tớ đã làm tổn thương cảm xúc của cậu. Tớ cũng chán ghét sự nhu nhược của mình. Nếu chúng ta không gặp nhau ở đây, có lẽ, chúng ta sẽ trở thành bạn tốt... Những lời này đã chôn giấu trong lòng tớ rất lâu rồi. Tớ nghĩ, tớ nên nói cho cậu biết... Cho dù cậu không tha thứ cho tớ thì cũng không sao cả. Lớp chúng tớ, những người như chúng tớ cũng khiến tớ cảm thấy ghê tởm... Tớ biết, mặc kệ chúng tớ làm gì, cũng sẽ không thể bù đắp được tổn thương cho cậu."

Dưới ánh mắt chăm chú của tất cả người giấy, Bạch Chiêu Chiêu trầm ngâm một lúc lâu, sau đó mới thất thần cười: "Những lời này của cậu, nếu nói sớm hơn thì tốt rồi."

Một lát sau, cô thở dài rồi đi ra mở cửa lớp học: "Cậu đi đi."

"Chiêu Chiêu..." Hai mắt cô ấy rưng rưng, không thể tin được mà nhìn cô. Cô ấy không ngờ rằng mình thật sự sẽ nhận được sự tha thứ của cô.

Bạch Chiêu Chiêu không có biểu tình gì, chỉ nói: "Tôi cho rằng cậu vẫn có chút thành thật... Cậu đi đi."

"..." Cẩm Thiến như được đại xá mà đi ra ngoài. Nhưng lúc bước ra khỏi lớp học, cô ấy lại quay đầu nhìn Bạch Chiêu Chiêu: "Chiêu Chiêu, sau này tớ sẽ không bao giờ như thế này nữa..."

"Ừ, tôi tin cậu." Cô nhẹ giọng nói xong thì lại đóng cửa lớp học lại.

Những người còn lại trong lớp học đều im như hến.

Bạch Chiêu Chiêu chậm rãi lấy một chiếc áo mưa màu đen không biết là của ai đang treo ở trên tường xuống rồi mặc vào.

"Đến giờ rồi. Cho dù còn muốn xin lỗi thì cũng không còn cơ hội nữa rồi." Giọng điệu của cô hơi châm chọc, cũng hơi buồn bã. Cô

nhìn quanh lớp học: “Tôi luôn cảm thấy các cậu đã làm chuyện gì đó khiến tôi khó chịu, nhưng lại không nhớ ra được...”

Đội mũ áo mưa vào xong, cô lại cười: “Nhưng mà, cũng chẳng sao cả. Tôi cảm thấy tôi sắp nhớ ra rồi.” Sau đó cô chậm rãi chuyển động cây gậy bóng chày trong tay rồi đi đến hàng sau của lớp, đánh bay đầu của Dư Chí Đồng. Màu đỏ bắn tung tóe cả lên tường.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“A—!”

“A—!”

Lấy chỗ ngồi của Dư Chí Đồng làm trung tâm, đám người giấy kia giống như thủy triều mà rút lui về phía sau. Họ điên cuồng hét lên rồi lao đến đập cửa sổ và cố gắng mở ra.

Trong tiếng khóc lóc thảm thiết, Bạch Chiêu Chiêu dịu dàng cười:

“Các bạn học, tôi tên là Bạch Chiêu Chiêu. Bây giờ chúng ta làm quen lại nhé?”

-

Người giấy có thể chảy nước mắt.

Người giấy còn có thể chảy máu.

Máu của người giấy lặng lẽ tràn ra ngoài theo khe cửa.

— Trên cửa sổ chồng chất những dấu tay màu đỏ, giống như những chiếc lá đỏ xinh đẹp của mùa thu, còn có những mảnh giấy vụn không biết của người giấy nào dính ở trên đó.

Lúc đầu, trong lớp học còn có tiếng gào thét của người giấy, quanh quẩn như tiếng quỷ khóc trong hành lang trống rỗng. Nhưng dần dần, tiếng hét yếu dần, chỉ còn lại sự im lặng chết chóc.

“Cạch—”

Cửa lớp học lại mở ra. Bạch Chiêu Chiêu từ trong bóng tối đẫm máu bước ra.

Trên vạt áo mưa màu đen có chất lỏng màu đỏ đang nhỏ xuống.

“Hừ...” Cô nhẹ nhàng thở ra một hơi. Lúc bước ra khỏi lớp học, trên đế giày của cô vẫn còn dính máu.

“Loảng xoảng—!”

Cô tùy tiện ném cây gậy bóng chày xuống, sau đó cởi áo mưa ra và ném ở cửa lớp học.

Cô vẫn là thiếu nữ thuần khiết mặc váy trắng như tuyết.

Cô lục lọi trong túi, lấy ra một tờ khăn giấy, chầm chậm lau đi màu đỏ trên tay.

Cô cẩn thận lau từng ngón một, ngay cả kẽ ngón tay cũng không bỏ qua. Lau xong, cô lại nhìn vào cửa sổ thủy tinh, lau sạch vết máu trên má.

Sau đó khăn giấy cũng bị cô tùy ý vứt ở cửa lớp học.

Vừa rồi có thể do cô hoạt động quá kịch liệt nên tim cô đập rất nhanh, nhưng cũng không cảm thấy khó chịu.

Cô lại đứng ở hành lang ngẩn ngơ một lúc lâu, sau đó mới phát

hiện ra điện thoại vẫn luôn kêu.

Là Diệp Chi Du.

“Chiêu Chiêu! Cậu đi đâu thế?! Sao mãi mới nghe điện thoại? Làm tớ sợ muốn chết!”

Hôm qua cậu uống thuốc do Liễu Đào Tử kê đơn, sau đó cực kỳ buồn ngủ. Lúc cậu vừa tỉnh lại thì phát hiện Bạch Chiêu Chiêu không có ở nhà.

“Tớ đến trường học.” Giọng nói dịu dàng vang lên trong hành lang vắng vẻ: “Thấy cậu ngủ say, lại đang bị thương nên tớ không đánh thức cậu. Không phải chị Đào Tử đã nói rằng bị thương thì phải ngủ và nghỉ ngơi nhiều mới mau khỏe được à.”

“Vốn dĩ đang ở trong mơ mà, ngủ ngon thế nào được! Sao cậu lại đi một mình? Đợi một chút, xe bus đến rồi... Tớ sẽ đi tìm cậu! Bây giờ ở bên ngoài ngay cả một người giấy cũng không có. Một mình cậu sẽ rất nguy hiểm!”

“Ừ. Vậy chúng ta gặp nhau ở cổng trường nhé. Tớ có một tin tức rất quan trọng.” Giọng cô phấn chấn hơn: “Chủ nhiệm lớp tớ nói bạn trai của An Mẫn chính là ông chủ của cửa hàng băng đĩa Cát Lợi! Bọn họ quen nhau qua một trang web tự sát! Tớ cảm thấy ông chủ này nhất định có vấn đề. Lần trước chúng ta đến nhưng không gặp được gã ta. Lần này chúng ta lại đi thử xem!”

“Được. Vậy chúng ta lại đi thử xem. Nhưng cậu phải chờ tớ, nhất định không được tự mình hành động.”

Diệp Chi Du cực kỳ sợ hãi.

Chiêu Chiêu yếu đuối như thế sao lại dám chạy đến trường một mình? Ngộ nhỡ cô phải đối đầu trực diện với ác linh thì—

Chỉ mới nghĩ đến thôi mà cậu đã không thể thở được rồi.

Trước cổng trường, lúc Diệp Chi Du xuống xe thì đã thấy Bạch Chiêu Chiêu đang ngồi trên ghế ở bên đường.

Cô cầm khăn giấy, cẩn thận lau giày.

“Sao thế? Giẫm phải cái gì à?” Cậu nhìn thấy trên khăn giấy có thứ gì đó màu đỏ.

Cô ngẩng đầu lên rồi cười: “Không biết ai làm đổ sơn trong trường học, lúc tớ đi qua không cẩn thận giẫm phải.” Cô lại quan tâm cậu: “Còn cậu thì sao? Đã cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

“Rất không ổn...”

“Hả... Không thoải mái à?”

Cậu nghiêng đầu, trợn tròn mắt: “Tớ muốn biến thành cương thi! Tớ muốn ăn não của cậu!”

“Biến!” Bạch Chiêu Chiêu ghét bỏ đẩy đầu cậu ra, lại không ngừng cười được: “Tớ thì đang lo lắng cho cậu, cậu lại chỉ lo đùa giỡn...”

Lúc này cậu mới trở lại bình thường, cười nói: “Sợ cậu đợi lâu nên chán... Cậu không gặp phải chuyện gì nguy hiểm đấy chứ?”

“Hả? Không có.” Cô dịu dàng cười: “Trông tớ giống gặp phải chuyện gì nguy hiểm à? Cho dù có chuyện thì tớ lừa ai cũng sẽ không lừa cậu.”

Lúc này cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Cậu rất tin tưởng Bạch Chiêu Chiêu. Dù sao cô cũng là loại người

nói dối thì sẽ đỏ mặt.

“Đợi chút, ở đây vẫn còn.” Cậu tiện tay cầm lấy một tờ giấy, nửa quỳ trên mặt đất, nắm lấy mắt cá chân của cô rồi giúp cô lau sạch giày.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Bạch Chiêu Chiêu hơi kinh ngạc, tuy mặt cô đỏ lên nhưng cũng không rụt chân lại.

“Được rồi. Lần này thì sạch rồi.” Cậu ngửa đầu lên nhìn cô và cười.

Theo nụ cười của cậu, mây đen trên trời dường như đã bay đi một ít, lọt xuống một vài tia nắng.

Bạch Chiêu Chiêu thầm nghĩ, Diệp Chi Du cười rộ lên thật sự rất đẹp...

“Vậy, chúng ta đến cửa hàng băng đĩa kia đi...” Cô vội vàng đứng lên, ngại ngùng nhìn cậu.

“Ừ. Để đảm bảo thì cậu đi sau tớ đi.”

Lần này, người giấy ở trong cửa hàng băng đĩa cũng không thấy đâu.

Hai người khiếp sợ khi nhìn thấy ở phía sau quầy thu ngân có một bán sinh linh hàng thật giá thật đang đứng ở đó.

Bộ dạng hơn 20 tuổi, tóc đen dài nửa đầu, tuy rằng cũng coi như anh tuấn, nhưng dáng vẻ lại rất mệt mỏi và u ám khó chịu. Gã ta mặc chiếc áo len màu xanh da trời và quần jean, trong miệng ngậm một điếu thuốc lá điện tử.

Khi nhận ra ánh mắt sợ hãi của hai học sinh thì gã ta chỉ nhướng mắt nhìn lướt qua bọn họ một cái rồi lại tiếp tục nhả khói.

Dáng người cao gầy đó, giống hệt với người mà Bạch Chiêu Chiêu nhìn thấy trong ký ức mơ hồ kia. Cô gần như ngay lập tức đã biết—

Người đàn ông này, chính là Kha Cát Lợi.

Gã ta chắc chắn có vấn đề!

Nếu như không phải do không thấy nhân viên người giấy thì có lẽ gã ta còn có thể trốn lâu hơn rồi!

Bạch Chiêu Chiêu và Diệp Chi Du hoàn toàn không nghĩ đến, ngay bên trong cửa hàng bên cạnh trường học, ở trong một góc mà bọn họ ngày nào cũng đi qua, còn có một bán sinh linh lặng lẽ trốn ở nơi này lâu như vậy!

Nếu như tên Kha Cát Lợi này thật sự là ác linh. Vậy, gã ta tuyệt đối là một người cực kỳ xảo quyệt!

Hai người tách nhau ra rồi giả vờ như đang xem hàng hóa, nhưng ánh mắt vẫn tập trung vào Kha Cát Lợi.

Bây giờ gã ta đang ở trạng thái nào?

Gã ta đã phát hiện ra sự khác thường của thế giới này chưa?

Bạch Chiêu Chiêu căng thẳng cúi đầu xuống, không dám nhìn quá lộ liễu.

Chiếc loa của cửa hàng đang phát bài hát mới trong album “Lễ hiến tế của động vật” của Trần Hi Ngạn:

“Đêm bị thu hút bởi hận thù,

Sân khấu chỉ còn lại mình tôi,

Trong bóng tối, khuôn mặt của tôi,

Là con cừu trắng.

Dưới chân dính đầy bùn đất,

Tuyết rơi đầy cô đơn.

Trong im lặng, bọn họ đang nói,

Nhìn kìa, con cừu trắng.

Một con cừu trắng,

Khác với thế giới.

Nó đang chạy,

Cũng đang chữa thương.

Nó đang mỉm cười.

Cũng đang tuyệt vọng.

Vết thương luôn lành lại,

Máu cũng sẽ đông lại.

Trong tiếng chuông, khuôn mặt của tôi,

Là con cừu đen.

Không dám soi gương,

Không dám cởi bỏ lớp ngụy trang,

Trong đám đông, bọn họ đang nói,

Nhìn kìa, con cừu đen.

Một con cừu đen,

Sao lại giống với thế giới đến vậy.

Nó đang vui mừng,

Cũng đang lang thang.

Nó đang tiến về phía trước,

Cũng mãi mắc kẹt trong nỗi buồn."

Bài hát "Con cừu đen" này Bạch Chiêu Chiêu đã nghe đi nghe lại rất nhiều lần, cho nên cũng không còn lạ gì nữa. Cô đang nghe đến xuất thần thì mũi đột nhiên ngửi thấy mùi khói nồng nặc.

Cô giật mình, quay đầu lại—

Quả nhiên, Kha Cát Lợi đang đứng phía sau cô, vẻ mặt cười như không cười.

Sao lúc gã ta bước đi lại không có tiếng động thế!

"Em gái, mua album của ai? Tôi tìm giúp em." Giọng của gã ta lúc nói chuyện rất nhỏ, giống như đang nói bí mật không thể cho ai biết, mang theo tiếng rít khiến người ta cảm thấy rất khó chịu.

Bạch Chiêu Chiêu nhìn thấy trên chiếc áo len màu xanh của gã ta, ở vị trí ngực trái có một vệt đỏ thẫm, là hình dạng của trái tim...

Giống như là vết máu đã khô từ lâu rồi.

Cô nhìn chằm chằm vào vết máu kia, lắp bắp nói ra tên Trần Hi Ngạn.

“Thích bài hát của A Ngạn, rất có phẩm vị đó. Album của anh ấy đều ở hàng này...” Gã ta chỉ chỉ vào bên cạnh, mắt lại chỉ nhìn cô, vừa lỗ mãng vừa đùa giỡn nói: “Em gái, em thật xinh đẹp. Vừa nhìn thấy em là tim tôi đã đập thình thịch rồi... Hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi, có phải không?”

Giọng điệu gã ta lành lạnh, giống như dòng nước lạnh mang theo nỗi sợ hãi thấm vào phổi.

Tác giả có lời muốn nói:

Kha Cát Lợi: “Trong cửa hàng chỉ có hai người khách, cô đơn quá.”

Chương 51: Tài liệu

Bạch Chiêu Chiêu bỗng cảm thấy sợ hãi, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng cô.

Nhưng chưa đợi cô nói chuyện thì ông chủ đã bị Diệp Chi Du kéo mạnh ra!

“Anh làm gì thế!” Diệp Chi Du chắn ở trước mặt gã ta, biểu tình âm trầm, giống như một con chó hung dữ đang bảo vệ thức ăn: “Nói chuyện thôi mà, cần gì phải lại gần như thế? Không biết mùi thuốc lá rất hôi hả?!”

Thế mà Kha Cát Lợi lại không tức giận, vẻ mặt gã ta tươi cười khó lường, lười biếng dựa vào kệ hàng, cười hỏi: “Cậu đẹp trai, đây là bạn gái của cậu à?”

Nhưng Bạch Chiêu Chiêu lại không hề thấy ý cười trong mắt gã ta.

“Liên quan gì đến anh.” Diệp Chi Du bị hỏi đến đỏ mặt, nhưng sắc mặt cậu vẫn không thay đổi.

Gã ta nhún vai và cười, sau đó chậm rãi quay về phía sau quầy thu ngân.

“Chúng ta... chúng ta mau đi thôi...” Cô kéo ống tay áo Diệp Chi Du.

Diệp Chi Du nhận ra Bạch Chiêu Chiêu đang sợ hãi...

“Được, chúng ta đi.” Cậu kéo lấy tay cô.

Nếu như Kha Cát Lợi thật sự là ác linh, bọn họ lại trực tiếp đối đầu như thế thì hiển nhiên là không khôn ngoan. Ít nhất bọn họ cũng nên thông báo cho Thạch Dũng. Dù sao ông ấy cũng có súng.

“Này, không mua album nữa à?” Kha Cát Lợi cười hì hì và hỏi.

“Tôi không mang tiền. Mai lại đến...” Nói xong, Bạch Chiêu Chiêu vội vàng theo Diệp Chi Du chạy ra ngoài.

Giống như trước kia, xe bus vẫn đúng giờ đến trạm.

Cửa xe mở ra, vẻ mặt người lái xe vừa nghi hoặc lại vừa hoảng sợ.

— Là ông chú lái xe vẫn còn sống kia.

Có lẽ ngay cả người giấy lái xe cũng không thấy đâu nữa rồi.

“...” Cô và Diệp Chi Du im lặng quẹt thẻ, lại nhìn bảng tên của người lái xe.

“Ôi, cháu gái.” Trần Hữu Hào do dự quay đầu nhìn cô: “Cháu... cháu đi học có gặp bạn cháu không?”

Cô biết vì sao người lái xe lại hỏi như vậy. Bởi vì trên đường không có một bóng người.

Cô nhìn Diệp Chi Du rồi nhẹ giọng nói: “Tớ nghĩ chúng ta nên thức tỉnh ông ấy.”

Bởi vì cho dù họ không cố ý thức tỉnh ông ấy thì chính ông ấy cũng sẽ cảm thấy không thích hợp và sẽ tỉnh lại.

Diệp Chi Du cũng gật đầu.

Trần Hữu Hào lại hỏi: “Cháu gái, cháu có nghe thấy chú nói không? Cháu nhìn bên ngoài xem, thật kỳ quái.”

Lúc này, ánh mắt cô mới chuyển sang người lái xe: “Chú, có gì lạ đâu, chúng ta sắp chết rồi.”

“Cái gì?” Trần Hữu Hào theo bản năng muốn mắng cô nói vớ vẩn, nhưng sau đó ông ấy lại giống như bị dội một chậu nước lạnh lên đầu, khí lạnh lan ra, làm tóc gáy ông ấy dựng đứng lên, cả người cũng rét run theo.

Ngay lập tức, miệng lưỡi ông ấy run lên nhưng không nói nên lời.

“Chú, phiền chú đưa chúng cháu về nhà đi.”

Một hồi lâu sau, xe mới khởi động, trong thành phố xám xịt hoang vắng đầy bụi đất và tạp âm, chiếc xe chạy về phía khu chung cư Lâm Đường.

Bạch Chiêu Chiêu vẫn đang nghĩ về chuyện ác linh, cô ghé vào tai Diệp Chi Du và nói: “Tớ cảm thấy Kha Cát Lợi kia thật sự có vấn đề.”

“Cho nên chúng ta phải trở về nói cho chú Thạch biết. Gã ta ẩn nấp lâu như vậy mà cũng không bị chúng ta phát hiện, có phải là bởi vì gã ta đã thức tỉnh rồi không?”

“Tớ cũng không biết nữa. Tớ vẫn cho rằng gã ta chỉ đơn thuần muốn tránh cảnh sát điều tra mà thôi. Bởi vì trước khi chúng ta chết, cảnh sát tuần tra trong thành phố có rất nhiều mà.”

“Cũng có thể... Vậy chúng ta trở về rồi lập tức đi tìm chú Thạch

trước."

Trên đường đi không có một chiếc xe nào, đèn giao thông đã sớm trở thành vật trang trí, những chiếc đèn mờ ảo đầy bụi không còn phát ra ánh sáng nữa. Khi xe bus đến trạm, Bạch Chiêu Chiêu đi đến bên cạnh người lái xe: "Chú Trần, bây giờ chú biết cháu không lừa chú rồi chứ."

Trần Hữu Hào thất thần lau mặt, lẩm bẩm hỏi: "Cho nên, cháu và cậu học sinh..."

Diệp Chi Du nói: "Vâng. Chúng cháu cũng sắp chết rồi. Nhưng mà cũng khó nói được. Có lẽ chúng ta còn có thể được cứu sống."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Ông ấy nhìn xuống tay mình, lòng bàn tay đỏ lên, chứng minh sức sống của ông ấy...

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Cháu không biết..."

"Có phải do chú lái xe không đàng hoàng..." Ông ấy nhớ lại chuyện không ổn của mấy ngày hôm nay, buồn bã ngẩng đầu lên...

"Có phải chú hại chết các cháu không..."

Bạch Chiêu Chiêu hơi ngạc nhiên: "Chú, sao chú lại nghĩ như vậy?"

Ông ấy ngơ ngác lặp lại: "Sao chú lại nghĩ như vậy..."

Diệp Chi Du sợ ông ấy đánh mất ý chí sống nên cậu lập tức hỏi: "Chú, chấp niệm của chú là gì? Chú có ước mơ gì nhất định phải hoàn thành hay không? Hoặc là có người nào đặc biệt quan trọng không?"

Miệng Trần Hữu Hào há ra rồi đột nhiên ngậm chặt lại.

Bạch Chiêu Chiêu cho rằng ông ấy không biết chấp niệm là gì, cho nên cô dịu dàng giải thích: “Chú, chấp niệm chính là thứ sẽ làm tim chú đập nhanh hơn, là người hoặc là chuyện chú quan tâm nhất khi còn sống.”

Một lúc lâu sau, Trần Hữu Hào nhìn cô một cái rồi rũ mắt, lắc đầu.

“Thôi vậy, nhưng mà nếu chú nhớ ra thì chỉ cần chấp niệm đủ mạnh cũng có thể làm chú sống sốt. Đừng nản lòng.” Nói xong, Bạch Chiêu Chiêu lộ ra nụ cười nhạt, nhảy xuống bậc thang của xe bus: “Chúng cháu còn có việc. Chú, hy vọng chú có thể tiếp tục lái xe. Sau này có thể chúng cháu còn muốn đến trường nữa đó.”

Bất kể là hôm nay hay ngày mai, chỉ cần Thạch Dũng gật đầu đồng ý thì bọn họ sẽ mang các lá bùa tử thần kia đưa cho Kha Cát Lợi.

Đợi đến lúc cô và Diệp Chi Du đi vòng qua xe bus rồi bước về phía khu chung cư, Trần Hữu Hào mới vịn vào cửa sổ xe và hét to: “Cháu gái, chú vẫn sẽ lái xe đến đúng giờ!”

Cô quay đầu lại, mỉm cười và vẫy tay với ông ấy.

-

Trên đường trở về khu chung cư, Diệp Chi Du vẫn luôn không ngừng gãi cánh tay của mình.

“Cậu đừng gãi nữa!” Bạch Chiêu Chiêu chú ý đến nên vội vàng giữ chặt tay cậu: “Nhỡ bị nặng hơn thì sao?”

“Nhưng vết thương ngứa lắm. Tớ bị ngứa đến tỉnh cả ngủ.” Cậu nói xong thì lại vô thức gãi tay.

“Để tớ thổi cho cậu! Cậu không được chạm vào.” Bạch Chiêu Chiêu sợ cậu lại gãi tiếp nên cô cẩn thận mở từng lớp băng vải trên cánh tay của cậu ra—

“A, cái này…” Cô ngây ra.

Vết thương của Diệp Chi Du chẳng những không chuyển biến tốt mà còn trở nên càng trầm trọng hơn!

Ở chỗ bị cắn, miệng vết thương đã mưng mủ thành màu đen, mạng nhện màu đen ở dưới da cậu tràn ra, trông rất đáng ngại.

“Không sao đâu…” Diệp Chi Du cảm thấy vết thương đó rất kinh tởm nên không muốn dọa cô sợ. Cậu chẳng hề để ý đến mà kéo tay áo của mình xuống: “Bà Tôn nói rồi, không cần biết ở trong mơ bị thương đến mức độ nào, chỉ cần sống lại thì tất cả cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi.”

Bạch Chiêu Chiêu lo lắng nhìn cậu: “Thật à? Vậy cậu có thể cắt bỏ tay ở trong mơ không?”

Cậu cười: “Cậu đừng đùa nữa.”

Hai giây sau—

“Không phải chứ… Cậu thật sự muốn tớ cắt bỏ tay hả?” Cậu ngạc nhiên.

“Bởi vì nhìn nó rất nghiêm trọng…”

“Vậy cũng không thể cắt bỏ tay được! Tay là mạng sống của tớ…” Cậu hoảng sợ hoạt động cánh tay: “Bây giờ trừ ngứa ra thì tớ không cảm thấy có gì khó chịu cả.”

“Nhưng mà, đợi đến lúc cậu cảm thấy khó chịu thì không chừng phải cắt toàn bộ cánh tay mất.”

“Không không. Tớ cảm thấy rất bình thường.” Cậu nhanh chóng đổi chủ đề: “Chỉ cần bắt được ác linh rồi tiến vào giấc mơ tiếp dẫn là cánh tay của tớ sẽ tốt thôi. Nếu như cắt bỏ, không chừng đến tầng tiếp theo của giấc mơ thì vẫn thiếu một bên đó.”

“Ừ, cũng đúng...” Bạch Chiêu Chiêu bị thuyết phục, lại quấn băng lại cho cậu: “Vậy chúng ta đi lên tìm chú Thạch trước.”

Hai người lên tầng, gõ cửa, nhưng không có ai ra mở cửa. Ngược lại, Từ Sĩ Hưng ở sau cánh cửa đáng thương hô lên:

“Ai thế?”

Bạch Chiêu Chiêu nhìn sang Diệp Chi Du, sau đó cô bám vào cửa, nhỏ giọng nói: “Anh Hưng, tôi đến cứu anh đây. Anh có thể ra mở cửa cho tôi được không?”

“Chiêu Chiêu...” Diệp Chi Du lập tức biết được cô định làm gì!

— Cô muốn thừa dịp Thạch Dũng không có ở nhà để đi tìm phần tài liệu kia!

“Suỵt...” Cô giơ tay lên, ngón trỏ đặt lên môi cậu: “Cậu không muốn biết rốt cuộc Kha Cát Lợi có phải ác linh không à?”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Nhưng mà...”

Cậu cảm thấy rất đáng ngại!

Sao có thể tin tưởng lời của một con quỷ ở cấm địa được chứ...

“Em gái?” Từ Sĩ Hưng cũng rất vui mừng: “Em, em chờ một tí, để tôi thử xem...”

Trong phòng vang lên tiếng chuyển động của sô pha. Một lát sau, Từ Sĩ Hưng hình như bị ngã một cái, bên trong vang lên tiếng “Rầm”, còn có tiếng kêu thảm thiết “Ai ui” của ông ấy.

“Anh Hưng?” Cô sợ ông ấy ngã chết nên thử gọi.

Tay nắm cửa bắt đầu chuyển động, ngay sau đó lập tức rắc một cái và mở ra.

Bạch Chiêu Chiêu vội vàng mở cửa ra và nhìn thấy trong phòng rất bừa bộn. Từ Sĩ Hưng đang nửa nằm trên mặt đất, một tay bị còng vào chỗ vịn tay của sô pha.

Cơ thể ông ấy bị kéo thành một đường thẳng, kéo lệch cả chiếc sô pha, lúc nãy ông ấy đã dùng chân để mở cửa.

Lúc này, ngoài cửa sổ vang lên một tiếng sấm, làm cho cả ba người đều hoảng sợ. Giây tiếp theo, mưa tí tách rơi xuống.

Từ Sĩ Hưng hồi thần, nước mắt lưng tròng, giống như tiên nữ ngồi dưới ngai vàng của Thái Hậu: “Em gái, thật tốt quá. Tôi biết em tin tôi mà. Mau, em có chìa khóa còng tay không?”

Nhưng Bạch Chiêu Chiêu lại hỏi ngược lại: “Chú Thạch đâu?”

“Tôi cũng không biết. Anh ấy nói muốn tìm manh mối ở nơi phát hiện được thi thể... Em gái, tôi thật sự không phải tội phạm giết người. Tôi sẽ không chạy đâu. Tôi muốn ở cùng với cảnh sát Thạch. Nhưng cái còng tay này làm tôi khó chịu quá, có thể giúp tôi tháo ra không...”

Bạch Chiêu Chiêu ngoảnh mặt làm ngơ, lập tức nói với Diệp Chi

Du: “Cậu vào phòng tắm canh cửa căn hộ giúp tớ được không? Tớ đi tìm.”

“Chiêu Chiêu…” Cậu vẫn muốn ngăn cản cô.

“Diệp Chi Du.” Khuôn mặt của cô bỗng trở nên lạnh lùng, thậm chí có thể nói là lãnh khốc: “Vì sao cậu không giúp tớ? Không phải cậu đã nói tin tưởng tớ nhất à?”

“Tớ… không phải không tin cậu…” Cậu hơi bị bộ dạng của cô dọa sợ, nhưng cuối cùng cậu vẫn lùi bước, thở dài nặng nề: “Được rồi. Vậy cậu nhanh lên! Trời mưa rồi, có lẽ cảnh sát Thạch sẽ sớm trở lại thôi.”

Từ Sĩ Hưng ngây ngốc ở một bên mà thuyết minh: “Em gái, không phải em muốn cứu tôi à?”

Nhưng Bạch Chiêu Chiêu đã đi vào trong phòng ngủ của Thạch Dũng rồi. Cô tìm tòi thật cẩn thận từng chỗ một, thậm chí còn lật cả đệm của ông ấy lên để tìm.

“Sao rồi?” Diệp Chi Du từ trong phòng tắm thò đầu ra hỏi.

Từ Sĩ Hưng và Bạch Chiêu Chiêu đồng thời nói:

“Tư thế này làm tôi đau lưng quá…”

“Không tìm thấy, không biết nó ở đâu…”

“Thử đổi phòng khác xem.” Diệp Chi Du lại rụt trở về chỗ cũ.

Bạch Chiêu Chiêu giống như một con chuột nhỏ màu trắng, nhanh chóng lẻn vào một phòng khác.

Lúc mở ngăn tủ thứ nhất ra, một phần tài liệu đập vào mắt cô. Cô vui vẻ mở ra xem.

Phải xem đến tận hai, ba lần, cô mới nhận ra đây chỉ là một phần tóm tắt các chi tiết của vụ án mà thôi, là phần phỏng vấn về các mối quan hệ xã hội của nạn nhân khi còn sống. Bên trong không xuất hiện tên của Kha Cát Lợi, cho nên rất có thể không phải là phần tài liệu này.

Cô lập tức cảm thấy ảo não, giận mình đã lãng phí thời gian!

Ngoài phòng khách, Từ Sĩ Hưng lại đáng thương nói: "Có thể giúp tôi cởi nó ra trước được không? Lưng tôi đau quá..."

Tay Bạch Chiêu Chiêu bắt đầu hơi run lên, cũng không quan tâm đến việc thu dọn chỗ bừa bộn này nữa mà bắt đầu lục lọi một cách mù quáng—

Cho đến khi cô mở ngăn kéo dưới cùng ra—

Bên trong có một phần tài liệu lặng lẽ nằm ở đó.

Rõ ràng còn chưa xem nội dung bên trong, nhưng cô đã nhận ra rằng đây chính là phần tài liệu đó!

Nhưng mà, mục tiêu đang ở gần trong gang tấc rồi, cô lại cảm thấy hoảng sợ và không dám cầm lên xem...

Chương 52: Tai nạn giao thông

Cuối cùng cô cũng cầm được phần tài liệu đó lên.

Đúng lúc này, Diệp Chi Du chạy vào: “Chiêu Chiêu! Chú Thạch trở về rồi! Cậu mau ra đây!”

Trong căn phòng tối tăm, cô gái đang cúi đầu, đứng bất động ở đó, nhìn vào tài liệu trong tay mình.

“Chiêu Chiêu!” Cậu vội chạy vào và kéo cô.

Cô gái ngẩng đầu lên, khuôn mặt vẫn bình tĩnh như trước, nhưng nước mặt lại rơi xuống: “Diệp Chi Du, bà Tôn có nói với cậu, người trong giấc mơ sắp chết có thể nằm mơ không?”

“Chiêu Chiêu... Cậu làm sao thế?”

“Có phải ở trong mơ, con người sẽ tưởng tượng ra một số thứ... Sau đó nó sẽ biến thành sự thật không?” Cô cố gắng bình tĩnh lại: “Hình như bây giờ tớ đã tiến vào một giấc mơ mới rồi. Một giấc mơ rất tồi tệ, phải mau chóng tỉnh lại mới được.” Nước mắt cô dồn dập rơi xuống, giọng cũng run lên, cô năn nỉ cậu: “Cậu tát tớ một cái để tớ tỉnh lại có được không?”

“Chiêu Chiêu, cậu đừng dọa tớ...”

“Hoặc là cậu véo tớ một cái thật mạnh cũng được! Tớ phải nhanh chóng tỉnh lại!”

“Không... Cậu làm sao thế? Chiêu Chiêu, cậu bình tĩnh một chút... Hay là chúng ta ra ngoài trước đi. Chú Thạch sắp về rồi!”

Dưới tình huống khẩn cấp, cậu đã chuẩn bị kháng cự lại cô!

Đúng lúc này, khóa cửa vang lên, Thạch Dũng ướt sũng đi vào.

Bởi vì cửa phòng ngủ đối diện với cửa chính, cho nên ông ấy chỉ cần liếc mắt một cái đã thấy được sự tuyệt vọng trong mắt của Bạch Chiêu Chiêu, cùng với ngăn kéo dưới cùng bị mở ra!

Ngay lập tức, da đầu ông ấy nổ tung!

“Chiêu Chiêu, cháu đang làm cái gì thế...” Ông ấy bước nhanh vào trong nhà, sau đó đoạt lấy tài liệu trong tay cô!!

Nhưng lấy xong thì ông ấy mới biết đã quá muộn rồi, xong rồi.

Ông ấy đứng ở đó, môi trở nên tê dại, cũng cảm thấy chột dạ, đau lòng và buồn bã...

“Chiêu Chiêu... Cháu, cháu nghe chú nói...” Nhưng nói xong câu đó, ông ấy lại không biết nên mở miệng như thế nào nữa.

“Chú Thạch...” Cô nói rất nhỏ, khiếp sợ hỏi: “Cháu biết, đó là giả, đúng không?”

Môi Thạch Dũng giật giật, sau đó ông ấy gục đầu xuống rồi cắn chặt răng lại, gân xanh nổi lên.

Ông ấy không thể nói dối được.

“Cầu xin chú. Chú Thạch, có phải chú định nói cho cháu biết đó chỉ là do chú tưởng tượng ra thôi đúng không?” Bạch Chiêu Chiêu đến gần, nắm chặt lấy cánh tay ông ấy: “Cầu xin chú... Chú mau nói đi...”

"..." Ông ấy thật sự không nói nên lời. Hốc mắt ông ấy đỏ lên, ngay cả dũng khí nhìn cô mà cũng không có.

"Chú nói đi... Chú nói đi. Cháu sẽ tin chú, được không... Chú nói đi!" Cô gái bắt đầu lắc cánh tay ông ấy: "Biểu tình của chú là sao!! Tại sao chú không nói gì!!! Chú nói đi!!!"

Căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh trong giây lát, giống như vạn vật đang nín thở trước cơn bão. Ngay sau đó, cô gái liền phát ra tiếng hét chói tai đến xé lòng.

"Tại sao!!! Tại sao!!! Tại sao chú lại tưởng tượng ra loại chuyện này! Rốt cuộc là tại sao?!"

Cô thô bạo đẩy Thạch Dũng, thậm chí còn đánh ông ấy rất mạnh: "Sao chú lại tồi tệ như thế! Tại sao!?!"

"Chiêu Chiêu!" Diệp Chi Du thấy cô mất khống chế thì vội vàng ôm chặt lấy cô.

Nhưng cô gái rất dễ dàng bị cậu giữ lại, cơ thể cô nhũn ra, quỳ xuống đất, co rụt người lại, ngón tay bấu chặt vào cánh tay của mình. Các đầu ngón tay trắng bệch bắt đầu cắm sâu vào da thịt...

Diệp Chi Du đau lòng đến mức trái tim cũng muốn vỡ nát, đôi mắt đỏ sậm nhìn về phía Thạch Dũng, vừa hoang mang lại vừa tức giận: "Chú Thạch, rốt cuộc chú đang làm cái gì thế hả! Chú không nhận ra Chiêu Chiêu sắp sụp đổ rồi hả? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chú mau nói đi!"

"..." Thạch Dũng nhắm mắt lại, nước mắt chảy ra: "Chiêu Chiêu, cháu đừng đau lòng..."

"Chú đang nói gì thế! Cậu ấy không muốn nghe cái này!" Diệp Chi Du sắp tức điên lên rồi, cậu đoạt lấy thứ trong tay ông ấy:

“Đây rốt cuộc là cái gì, cháu muốn xem...”

Vài giây sau, cậu cũng cứng đờ.

Cảm giác bất lực lan ra toàn thân.

Trong hồ sơ vụ án tai nạn giao thông, cột tên người tử vong ghi: Bạch Hâm Lan.

Người lái xe gây tai nạn: Trần Hữu Hào.

Cậu đã không còn dám nhìn biểu tình của Bạch Chiêu Chiêu nữa rồi...

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Thạch Dũng cảm giác những lời mình sắp nói giống như cổ họng đang đẩy lên những hòn đá sắc nhọn, gây ra bỏng rát vô cùng đau đớn: “Xin lỗi, Chiêu Chiêu. Chú, chú quả thật đã nhớ ra một số chuyện khi còn sống... là vụ án chưa kết thúc kia, còn có, còn có chuyện của mẹ cháu...”

Bạch Chiêu Chiêu ngơ ngác ngẩng đầu lên, trên mặt đầy nước mắt.

Đó là bộ dạng của một cô gái đang vô cùng đau khổ, sắp hoàn toàn vỡ vụn.

“Bà ấy... chết vì tai nạn giao thông. Người lái xe gây tai nạn đã được bọn chú tìm ra, tên là Trần Hữu Hào, là một người lái xe bus. Các cháu, gần đây các cháu có thể đã thường xuyên nhìn thấy anh ta. Theo khẩu cung, là do mẹ cháu đột nhiên lao ra, mà trời lại mưa, người lái xe quả thật đã phanh lại nhưng chiếc xe không dừng lại kịp... Không phải là chú đang bào chữa cho anh ta, Trần Hữu Hào đã giết người nên chú mới đoán anh ta là ác

linh, cho nên mới bảo Tiểu Diệp đi hỏi bà Tôn... Nhưng mà anh ta lại không phải là ác linh. Anh ta cũng rất khổ sở, còn nói muốn để lại hết tất cả tiền tiết kiệm cho cháu, để cháu có cuộc sống tốt hơn."

Ông ấy ngồi xổm xuống, đau lòng đến rơi lệ: "Chiêu Chiêu, xin lỗi. Chú không dám nói cho cháu biết, bởi vì sợ cháu sẽ đánh mất chấp niệm. Không phải Tiểu Diệp đã nói rồi à? Chỉ có chấp niệm đủ mãnh liệt thì mới có thể sống sót được... Chiêu Chiêu, cháu có đang nghe chú nói không?"

Đôi mắt của cô gái đen đến trống rỗng, chỉ đang chảy nước mắt, không nói một lời nào.

Bộ dạng tuyệt vọng ấy của cô giống như đã mất đi toàn bộ linh hồn, thật ra Thạch Dũng đã từng gặp qua rồi.

Lúc còn ở trong thế giới thực.

Bởi vì xảy ra án mạng, nên đồn công an phải cử người đi đón Bạch Chiêu Chiêu về trước.

Thạch Dũng phụ trách tiếp đón cô, đưa di vật của mẹ cho cô và rót nước nóng cho cô.

Lúc đó cô cũng ngồi ngơ ngác như vậy, chỉ chảy nước mắt và trông cô rất mờ mịt, giống như một con rối vô hồn.

Vẻ mặt Diệp Chi Du cũng khiếp sợ.

Cậu bất giác nhìn Bạch Chiêu Chiêu.

Đôi môi trắng bệch của cô gái hơi mấp máy, giống như đang thì thào nói gì đó, nhưng lại không có âm thanh.

Linh hồn cô dường như đã bay đến một nơi rất xa. Bộ dạng cực

kỳ đau khổ này của cô làm trái tim Diệp Chi Du cũng đau thắt lại theo.

“Chiêu Chiêu…” Cậu cũng nghẹn ngào, bất kỳ lời nói nào cũng trở nên nhạt nhòa, không có cách nào có thể xoa dịu được nỗi đau này.

Đột nhiên, trong mắt Bạch Chiêu Chiêu chảy ra rất nhiều nước mắt màu đỏ.

Trên khuôn mặt tái nhợt của cô, hàng huyết lệ kia trông cực kì chói mắt.

Cùng lúc đó, làn da của cô cũng chậm rãi trở nên trong suốt.

Ánh sáng nhạt bên ngoài cửa sổ dường như đang xuyên thấu qua cô, chiếu rọi vào một người giấy xinh đẹp!

Diệp Chi Du kinh hãi, sau đó cậu nhanh chóng nhận ra— Chiêu Chiêu đã đánh mất chấp niệm rồi!

Cô đã tiến vào trạng thái nửa sống nửa chết giống như Chu Lạc Nhiên lúc trước!

Bây giờ, cậu bất chấp tất cả, vội vàng nâng khuôn mặt cô lên: “Chiêu Chiêu! Cậu nhìn tớ đi! Xin cậu, nhìn tớ đi! Tớ là Diệp Chi Du! Cho dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, mẹ cậu chắc chắn hy vọng cậu sống một cách thật vui vẻ! Không phải chúng ta nói rồi sao? Chúng ta sẽ cùng nhau vào một trường đại học thật tốt, gặp bạn bè tốt, còn đi khắp nơi trên thế giới nữa… Chiêu Chiêu, cầu xin cậu đừng từ bỏ!”

Thạch Dũng cũng luống cuống: “Chiêu Chiêu, cháu… cháu đừng dọa chú. Cháu tỉnh táo lại một chút. Chúng ta cùng nhau trở về. Chú làm đồ ăn ngon cho cháu. Chú thề, bất luận thế nào cũng sẽ

cho cháu một lời giải thích! Cháu tin chú đi! Chú sẽ làm được!”

Cô nhắm mắt lại, nặng nề ngã vào trong ngực Diệp Chi Du.

-

Toàn bộ giấc mơ sắp chết đã tối sầm lại.

Ngoài cửa sổ, mưa to như trút nước, gió mạnh gào thét, ban ngày cũng giống như ban đêm, thời gian ở nơi này dường như đã không còn tác dụng.

Trong nhà Diệp Chi Du, cô gái mê man nằm ở trên giường, bộ dạng nửa trong suốt vẫn không thay đổi. Thậm chí, lớp giấy bao trùm bên ngoài của cô cũng càng lúc càng trở nên trong suốt hơn.

Nhưng cô vẫn có tia sinh lực chống đỡ.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Diệp Chi Du nắm chặt lấy tay cô.

Liễu Đào Tử đã sớm bị Thạch Dũng đập cửa rồi mang đến đây, bây giờ cô ấy đang quỳ gối ở trên giường và hô hấp nhân tạo cho cô.

Nhưng cô ấy không dám đè lên lồng ngực của Bạch Chiêu Chiêu, bởi vì lớp giấy trong suốt của cô nhìn qua rất mỏng manh, giống như chỉ cần nhẹ nhàng ấn một cái là có thể rách ngay vậy.

“Chiêu Chiêu...” Diệp Chi Du liên tục cầu xin, đặt tay cô lên trán, nước mắt rơi xuống giường và tạo thành những vòng tròn mơ hồ: “Cầu xin cậu, cầu xin cậu đừng rời đi...”

Nhưng cậu còn có thể đánh thức cô bằng cách nào khác đây? Cô

còn gì để quyến luyến với thế giới này nữa đâu...

“Chiêu Chiêu, nghĩ đến bà Vương đi... Nếu cuối cùng kết cục của tất cả mọi người đều giống nhau thì cậu và mẹ vẫn sẽ gặp được nhau. Nhưng nếu cậu gặp bà ấy như bây giờ, bà ấy chắc chắn sẽ giận cậu... Bởi vì cậu phải sống thật tốt, phải nhìn thấy sự rộng lớn của thế giới này, sau đó mới đi gặp bà ấy... Bà ấy đang đợi cậu, là muốn cậu kể cho bà ấy nghe về cuộc sống thú vị của cậu. Cậu nhẫn tâm để bà ấy thất vọng à?”

Tại sao, tại sao miệng của cậu lại ngu ngốc như vậy? Cậu rốt cuộc phải làm gì mới có thể đánh thức được cô chứ!

Đột nhiên, con ngươi dưới mí mắt mỏng gần như đã trong suốt của Bạch Chiêu Chiêu lại khẽ động.

Những người đang đợi cô tỉnh lại đều không biết rằng thế giới trước mắt cô đã trở thành một thế giới đẫm máu.

Trên người cô vẫn đang mặc chiếc váy mà cô yêu thích nhất— Là chiếc váy mà mẹ mua cho cô. Chiếc váy lụa dài màu trắng, tà váy tung bay trong làn gió hôi hám ở đây.

Cô không biết mình đã đi đến nơi nào. Cô chỉ cảm thấy thế giới này thật dơ bẩn—

Xung quanh là những núi rác đen ngòm, mùi hôi thối bốc lên, ruồi nhặng bò lổm ngổm... Cô đi chân đất, đôi chân xinh đẹp và trắng nõn như đóa hoa sen ấy đang bị ngâm trong nước bẩn màu đen. Trên mặt nước có đầy dầu và những con sâu ghê tởm đang uốn éo, vặn vẹo nhảy múa.

Cô mê muội.

Khi đôi mắt dần thích ứng được với màu sắc ở nơi này thì cô mới nhìn thấy trong núi rác kia có rất nhiều người, chúng cứ lúc

nhúc giống như đám kiến đang bò lên bò xuống.

Bọn họ rõ ràng có hình dáng của con người, nhưng lại đang bò. Tứ chi nhỏ như chân con châu chấu, tay thì giống như một cái xẻng đang không ngừng đào bới, tìm được cái gì ăn là lập tức nhét vào miệng.

Phía trên của mỗi ngọn núi rác giống như có một cơn mưa, các loại rác rưởi cứ lặng lẽ rơi xuống từ trên bầu trời màu đỏ.

Cô bước lên phía trước một bước, mặt nước dưới chân cô lập tức vỡ ra.

Rõ ràng là tiếng nước rất nhẹ, nhưng lại đánh động đến tất cả mọi người. Khi bọn họ nhận ra cô đang đi đến thì đều đồng loạt ngừng lại.

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn cô.

Đám người này có cả nam cả nữ, nhưng đều trần truồng. Trên cái đầu trọc của bọn họ có một lớp lông tơ màu trắng. Mắt của bọn họ trông giống như con ruồi vậy, trong con ngươi có rất nhiều tròng mắt ghép lại, chen chúc đến mức mí mắt cũng lồi ra thành một lớp mỏng, phát ra ánh sáng đỏ. Trong miệng mỗi người đều có một cái lưỡi dài và nhọn màu da người, được bao phủ bởi những chiếc gai mềm màu trắng có lông.

Vốn dĩ nên là một cảnh cực kỳ quỷ dị, nhưng lại không hề kích thích được bất kì cảm xúc nào của Bạch Chiêu Chiêu.

Cô không sợ hãi, cũng không chạy trốn. Cô chỉ ngơ ngác nhìn. Một lúc sau, cô có cảm giác mặt mình ngứa ngáy.

Cô đưa lên gãy, lại thấy tay mình toàn là máu.

Máu và nước mắt đang không ngừng chảy xuống, tụ lại ở cằm cô

rồi nhỏ xuống váy cô.

Chiếc váy trắng lập tức giống như bị ăn mòn, một màu đỏ kia bắt đầu lan rộng ra, nhuộm cái váy của cô trở thành màu đỏ như máu một cách khó coi.

Những con người trên núi rác nhao nhao bò xuống, đứng cách cô một khoảng không xa cũng chẳng gần mà quan sát cô.

Sau đó những người kỳ quái này càng tụ lại nhiều hơn. Đợi đến lúc Bạch Chiêu Chiêu tỉnh lại thì chúng đã tụ lại dày đặc lên đến hàng nghìn con và chia làm hai bên, giống như đang ngắm thú cảnh—

Ở trước mặt cô, hình thành một con đường.

Chương 53: Kết thúc

“Vù vù...”

Trong yên tĩnh, những người đang bò kia dùng đôi bàn tay giống như cái xẻng mà vuốt đầu lưỡi đầy lông của mình, hoặc dụi con mắt trương phồng của mình, phát ra tiếng “Rít rít” như tiếng móng tay cào lên bảng đen.

Cô dường như không nhìn thấy, cũng không nghe thấy, giẫm lên vũng nước đục và chậm rãi đi về phía trước.

Lúc này, một người ở bên cạnh có lẽ quá hưng phấn nên không cẩn thận mà vặn đầu mình ra rồi xoay xoay như quả bóng ở trong tay.

Nhưng cho dù làm như vậy thì cũng không thể khiến cho cô có bất kỳ phản ứng nào cả.

Con đường do những người quái dị tạo thành vẫn kéo dài về phía trước. Cô xuyên qua từng ngọn núi đầy rác rưởi, cho đến khi trước mặt cô dần xuất hiện ra một con đường thủy rộng rãi và yên tĩnh.

“Vù vù...”

Đến đây, đám người quái dị lập tức giải tán. Bọn họ lại lao về phía núi rác và bắt đầu tìm kiếm thức ăn.

— Không còn thấy con đường quay lại đâu nữa.

Nhưng cô cũng không muốn quay lại. Cô tựa như một con rối vô hồn mà chậm rãi đi vào trong nước, nước cũng không sâu lắm, chỉ đến eo của cô mà thôi.

Trong nước có vô số cá hải tượng đang thong thả bơi lội.

Thỉnh thoảng lại có vảy cá lạnh lẽo cọ qua bắp chân của cô. Cô cúi đầu, nhìn thấy tất cả cá hải tượng đều có mặt người, có nam có nữ, có già có trẻ, bọn họ đều đang bình tĩnh nhìn cô. Mặt bọn họ bị ngâm đến mức trắng bệch, toàn bộ vùng nước đều tràn ngập những khuôn mặt trắng bệch này, trông như hung thần ác sát.

Cô cũng nhìn lại bọn họ một cách vô cảm.

Dần dần, những khuôn mặt cá đó bắt đầu né tránh ánh mắt chăm chú của cô. Đôi mắt chúng nó liếc loạn và đầy sợ hãi, sau đó chúng nó chậm rãi tản ra.

Cô cố gắng vượt qua đường thủy và tiếp tục đi thẳng về phía trước. Không biết đã đi được bao lâu, cô thấy ở phía xa xa có một cái mặt nạ khổng lồ hình mặt người dần dần xuất hiện ở đường chân trời. Đến gần, cô có thể nhìn thấy cái mặt nạ kia đang treo trên không trung, cao chừng ngàn mét.

Sau đó đường thủy xẻ đôi mặt nạ làm hai, một nửa là khuôn mặt tươi cười nhân hậu, một nửa là khuôn mặt ác độc đang khóc.

Cô đến gần hơn, đứng ở dưới chiếc mặt nạ và ngẩng đầu lên nhìn. Mặt nạ kia giống như được làm bằng sứ trắng tinh khiết nhất.

Dường như nhận ra ánh mắt của cô, khuôn mặt tươi cười nhân hậu kia đột nhiên rơi lệ, đó là những giọt lệ màu đỏ, nó rơi xuống dòng nước trong suốt và loang lổ như một vũng máu lớn.

Cô đi qua chiếc mặt nạ này.

Mực nước bắt đầu hạ xuống, cô đi lên bờ. Càng đi về phía trước, hai bên đường bắt đầu xuất hiện những tòa nhà. Từ nhà trệt, dần dần biến thành nhà lầu, càng ngày càng cao, càng ngày càng lộng lẫy, nhưng lại không có một bóng người nào.

Ở nơi này, ngay cả những người bò kia cũng không có, yên tĩnh không một tiếng động, nhưng bên trong những chiếc cửa sổ ở hai bên đường lại có những dấu tay đỏ đen in ở trên đó...

Con phố phồn hoa lại chứa đầy rác rưởi, ướt sũng, ẩm mốc và đầy vi khuẩn. Những mảnh thủy trên mặt đất cứa rách chân của cô. Nhưng cô chỉ dừng lại một chút, sau đó lại kéo lê cái chân đang chảy máu của mình mà đi tiếp, giống như nỗi đau cứa vào thịt kia không hề tồn tại vậy.

Ở góc phố bên cạnh, không biết ai đã nhóm lửa trong thùng xăng, nó đang cháy hừng hực, thiêu đốt đi sự ẩm đạm và ẩm ướt ở nơi này... Có mấy người đen thui, cao và gầy như cây trúc đang trầm mặc sưởi ấm ở nơi đó. Khi nghe thấy tiếng động thì họ quay đầu lại, trên khuôn mặt màu đen của họ có hai chấm nhỏ đang phát sáng, hình như đó là đôi mắt, đang lẳng lặng nhìn cô chằm chằm.

Những tòa nhà hai bên đường bắt đầu biến dạng. Trên thân của tòa nhà bắt đầu mọc ra những khối u màu đen, dính sền sệt, bên trong dường như có thứ gì đó đang động đậy.

Nhưng cô vẫn thờ ơ với tất cả những điều đó.

Cô vẫn tiếp tục đi tiếp. Cuối cùng, đôi mắt Bạch Chiêu Chiêu cũng di chuyển—

Cô hơi kinh ngạc khi nhìn thấy một cửa hàng ở ven đường đang

mở cửa. Ở trong thành phố tối tăm lạnh lẽo này, rốt cuộc cũng có chút ánh sáng màu vàng ấm áp đang tản ra.

Nơi này nhìn qua có vẻ chỉ là một cửa hàng bán báo bình thường, còn có một ông già đang ngồi đọc báo ở đó.

Bạch Chiêu Chiêu đi lên phía trước.

Ánh mắt cô lướt qua những tờ báo và tạp chí mới lẫn cũ không đồng nhất kia. Trang bìa là các loại hình ảnh đẫm máu, cụt tay, kết hợp với những tiêu đề kinh hãi—

“Gã đồ tể trong mưa đã giết hại bốn người”.

“Bất ngờ xuất hiện quỷ ăn thịt người ở Tiêm Sa Chủy (*)”.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

(*) Tiêm Sa Chủy: Tiếng Anh là Tsim Sha Tsui, viết tắt là TST, là một khu vực hành chính thuộc quận Du Tiêm Vượng, nam Cửu Long, Hồng Kông, là một trung tâm du lịch lớn của Hồng Kông với nhiều cửa hiệu và nhà hàng phục vụ khách du lịch, nhiều bảo tàng của Hồng Kông cũng nằm tại khu vực này.

“Suối Lang Gia xuất hiện thi thể của ba người đàn ông lồng vào nhau, chưa rõ hung thủ”.

“Đứa con mất nết ở Tân Trúc (*) phóng hỏa thiêu chết tám người thân”.

(*) Tân Trúc: Là một thành phố lớn nằm ở phía Bắc của Đài Loan, tập trung nhiều công ty chế tạo vi mạch và thiết bị điện tử.

“Thi thể dán bùa vàng trấn yểm bị nhốt trong xi măng ở ban công”.

…

Hình ảnh trong báo dường như đang sống dậy. Thi thể đã bị phân hủy đến mức không thể nhìn ra hình dáng ban đầu kia đang tuyệt vọng gào thét…

Cuối cùng, ánh mắt Bạch Chiêu Chiêu rơi vào ông già ở quầy báo. Ngoại hình và quần áo của ông ta trông rất bình thường, giống như một ông già có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi trên đường.

Nhìn ông ta, cô luôn cảm thấy mình nên hỏi ông ta cái gì đó, nhưng cô dường như đã trở thành một người trống rỗng, cho dù biết đáp án thì cũng còn ý nghĩa gì nữa đâu.

Một lúc lâu sau, ông già kia nâng mắt lên nhìn về phía cô, khuôn mặt hung ác và nham hiểm.

Trong hốc mắt trái và phải của ông ta, mỗi bên có đến tận hai con ngươi màu đen, nhìn rất rõ ràng nó được bao quanh bởi tròng mắt màu xanh xám.

Biểu tình của Bạch Chiêu Chiêu rốt cuộc cũng có chút biến động.

Bốn con mắt của ông ta cứ nhìn lên rồi lại nhìn xuống, sau khi ông ta đánh giá cô xong thì nhẹ nhàng thở dài:

“Thật hiếm thấy…”

Cô mở miệng, giọng nói khàn khàn: “Tôi chết rồi à?”

Giọng cô rõ ràng không lớn lắm, nhưng lại vang vọng trong thành phố lớn này.

“Chưa đâu, nhưng cũng sắp rồi.” Ông già cười rầu rĩ, lắc lắc tờ

báo, lại nói lại: “Thật hiếm thấy...”

Cô sờ lên khuôn mặt đầy máu và nước mắt đã khô của mình, lại bối rối hỏi: “Vậy khi nào tôi có thể gặp mẹ mình?”

“Chẳng lẽ cô không biết à?” Vẻ mặt ông già trở nên nham hiểm, híp mắt lại: “Cô không gặp lại bà ấy được nữa đâu. Cô quên rồi à?”

“Quên cái gì?”

Ông già cười một cách khó hiểu: “Chấp niệm của cô.”

“Chấp niệm của tôi, là mẹ tôi...”

“Không phải. Cô sai rồi. Chấp niệm của cô không phải mẹ cô. Bây giờ cô trở thành như thế này không phải vì mẹ của cô. Nhưng không sao cả. Không phải cô đã gặp người phụ nữ kia ở vùng đất bất hạnh rồi à? Tôi nghĩ, cô sẽ sớm nhớ lại thôi...”

“Ngô Phương Nhị bị ác linh giết chết...”

“Đúng thế. Ác linh... Nếu cô suy nghĩ cẩn thận, cô có thể hoàn toàn tỉnh lại.”

“Tôi chỉ muốn gặp mẹ tôi thôi. Nói cho tôi biết phải làm thế nào đi.” Cô nhìn chằm chằm vào ông ta.

“Cô không gặp lại bà ấy được đâu. Không bằng ở lại đây và thế chỗ tôi đi. Nơi này rất thích hợp với cô...”

Cô lắc đầu, không nói nhảm với ông ta nữa mà tiếp tục đi về phía trước.

Ông già nhìn chằm chằm bóng lưng của cô một lúc, sau đó mới lên tiếng:

“Cô có thể tiếp tục đi về phía trước, chỉ cần cô có thể nhìn thấy biển và tìm thấy một con đường trong biển thì cô sẽ trở về được. Sau khi trở về, chỉ cần cô có được sự yêu thương của nhiều người thì cô sẽ có thể gặp lại được mẹ mình. Còn nếu không, cô vẫn sẽ quay lại đây và thế chỗ tôi.”

Bóng dáng cô gái biến mất trong bóng tối.

Cô cứ đi tiếp, những tòa nhà cao tầng và thành phố bắt đầu biến mất. Bây giờ, trước mặt cô là một vùng đất hoang màu đen vô tận. Cô quay đầu lại nhìn, ngay cả thành phố cũng đã biến mất rồi. Nơi này toàn là đá, nào có biển.

Nhưng cô không bối rối quá lâu mà lại tiếp tục đi tiếp. Lòng bàn chân của cô đã bị đá nhọn cứa rách, giống như cô đang đi trên một lưỡi dao sắc bén, nhưng cô vẫn tiến về phía trước.

Cứ đi tiếp, rồi sẽ thấy biển...

Cô đi đến mức cả hai chân đã mất đi cảm giác. Đột nhiên, mặt đất bằng phẳng bắt đầu chìm xuống. Cô đứng ở rìa chỗ cao, nhìn thấy phía dưới là một khu rừng rậm màu trắng đang chặn lại đường đi, khu rừng đó dài đằng đẵng, nhìn mãi mà cũng không thấy điểm cuối ở đâu.

Nhưng thứ sinh trưởng trong khu rừng kia không phải là cây cối, mà là từng khối trụ màu trắng cao khoảng trăm mét.

Mỗi một khối trụ cao gần bằng nhau, trên đỉnh là một mặt phẳng, trên mỗi mặt phẳng đều có bốn, năm người.

Ngay trên khối trụ gần nhất ở trước mặt cô, cô thấy có ba người đang quây lại xé xác một người khác.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Nhìn về phía xa, những người ở trên các đỉnh trụ khác cũng đều như thế. Bọn họ đang đánh đập và tàn sát lẫn nhau. Người nào chết thì sẽ bị bọn họ ăn thịt, hoặc là bị ném vào trong bóng tối sâu không thấy đáy ở giữa các khối trụ.

Nhưng mỗi khi có một người chết đi thì trong trung tâm khối trụ sẽ đưa lên một người mới.

Bọn họ rất bận rộn. Bận rộn chém giết nhau, bận rộn kéo bè kết phái, cho nên bọn họ không có thời gian nhìn về phía cô.

Bạch Chiêu Chiêu chậm rãi đi xuống sườn dốc, sau đó đi vào khu rừng màu trắng này. Cát dưới đáy cũng là màu trắng. Những người rơi xuống nhanh chóng bị cát trắng hấp thụ, ngay cả xương cũng nhanh chóng bị ăn mòn và tiêu hóa.

Bạch Chiêu Chiêu nghĩ thầm, có lẽ tiêu hóa xong thì sẽ biến thành một người mới rồi được vận chuyển lên trên kia...

Đúng lúc này, cô chợt nhận ra điều gì đó nên đột nhiên đứng lại.

1 giây sau, có một cái đầu người rơi xuống trước mặt cô, nện thật mạnh vào trong cát trắng.

Cô ngẩng đầu lên và thấy người ở phía trên cũng đang thò đầu xuống nhìn cô.

Đó là một khuôn mặt rất bình thường, là khuôn mặt của người bình thường, nhưng vẻ mặt lại rất ác độc.

Khi thấy không thể ném trúng cô thì người đàn ông kia hiển nhiên rất thất vọng và cố gắng nhổ nước bọt vào cô.

Rõ ràng bọn họ không hề quen biết, nhưng ông ta lại tràn đầy ác

ý đối với cô.

Bạch Chiêu Chiêu cũng không tức giận, cô dùng đôi chân đầy máu của mình giẫm lên đầu người rơi xuống kia, giẫm nó vùi thật sâu xuống đất, biểu tình cũng chẳng thay đổi mà lại tiếp tục đi về phía trước.

Khi phát hiện khu rừng phía dưới có khách không mời mà đến thì những người trên đỉnh kia giống như phát hiện ra một món đồ chơi mới, bọn họ tạm thời không tàn sát lẫn nhau nữa mà bắt đầu tìm cách tấn công cô.

Cô vừa cẩn thận né tránh, vừa tiếp tục đi về phía trước... Nhưng những thi thể bị ném xuống thường dính đầy máu tươi, cho nên đợi đến khi cô bước ra khỏi khu rừng màu trắng này thì trên người cô đã bẩn đến mức không thể nhìn nổi nữa rồi.

Tốc độ bước đi của cô chậm lại, cô thật sự đã mệt rồi.

Môi cô khẽ mấp máy, không tiếng động thì thào đi thì thào lại:

“Mẹ ơi, con không đi nổi nữa rồi...”

Khi còn nhỏ, cô và mẹ đã cùng đi công viên...

Công viên rất lớn, mà cô lại quá nhỏ. Vì vậy cô đã làm nũng với mẹ để mẹ cõng mình.

Mẹ mỉm cười, ngồi xổm xuống và cõng cô lên lưng.

“Chiêu Chiêu vẫn còn là một em bé nhỉ.” Mẹ cười: “Khi nào mới không cần mẹ cõng nữa đây?”

Khi đó, Chiêu Chiêu vẫn chỉ là nhũ danh của cô.

“Cả đời đều cần mẹ cõng ạ...” Cô ôm lấy cổ mẹ, rất ngây thơ mà

nói.

Sau đó, cô ngủ thiếp đi trên lưng mẹ.

Trong tai cô là trái tim đang đập "Thình thịch" của mẹ, vừa mạnh mẽ lại vừa vang dội, làm cơ thể cô rung động.

Lúc cô tỉnh lại, mặt trời đỏ đã thiêu đốt những đám mây ở phía Tây, khủng cảnh bầu trời ngập trong lửa rơi vào mắt cô—

Giống như bầu trời đang bị đốt cháy vì nghiệp chướng vậy.

Cô bước đi giống như cái xác không hồn, hai chân của cô đã sớm mất đi cảm giác, lắc lư giống như người máy.

Cô đang ra lệnh cho mình tiến lên một bước, lại tiến thêm bước nữa...

Ở nơi này, mặt trời màu đỏ tựa hồ vẫn đang treo trên cao, ở một vị trí cố định, nó tỏa ra ánh sáng màu đỏ nóng bỏng. Thế giới không được chiếu sáng bởi một mặt trời như vậy, mà thay vào đó, nó được bao phủ trong một màu đỏ tươi.

Cô không biết mình đã đi bao lâu, lại càng không biết mình đã đi bao xa...

Cuối cùng, bên tai cô truyền đến tiếng nước "Ào ào".

Cô ngẩng đầu lên, rốt cuộc cũng thấy được một biển máu mênh mông không có bờ.

Sóng biển cuồn cuộn, nổi lên bọt máu màu đỏ, ở trên mặt biển hình thành một mảng sương mù màu đỏ...

Trong làn sương mù có một người khổng lồ màu đen đang chậm rãi đi đi lại lại trong biển sâu...

Cảm xúc đã chết lặng của cô rốt cuộc cũng có phản ứng, ngực cô phập phồng lên xuống một cách kịch liệt, hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn, đôi môi khô nứt của cô không tiếng động mà gọi: "Mẹ ơi..."

"Chiêu Chiêu à, đứa con đáng thương của mẹ..."

Trong bóng tối, giọng nói bi thương của người mẹ vang vọng khắp thế giới.

Trong giọng nói của bà tràn ngập sự thương tiếc và đau lòng...

"Mẹ ơi!!" Cô khàn giọng hét lên.

Linh hồn mệt mỏi của cô tựa như đã lấy lại được động lực, cô chạy nhanh như bay mà lao về phía biển máu kia.

Chương 54: Hiện thực

Linh hồn đã mệt mỏi của cô một lần nữa lấy lại được động lực, cô chạy nhanh như bay về phía biển máu kia. Nhưng khi cô vừa mới tới gần thì đột nhiên có một con sóng lớn dâng cao lên và đánh ngã cô xuống bãi biển một cách không thương tiếc.

Trời đất quay cuồng, lục phủ ngũ tạng trở nên đau đớn tựa như sắp nổ tung.

Cô đau đến nỗi quỳ rạp trên mặt đất, mãi mà vẫn không thể đứng lên nổi.

Người khổng lồ trong sương máu đột nhiên dừng lại, nhìn về phía cô.

Cô gái bé nhỏ giống như một kiến nhỏ bé màu đỏ, bò dậy từ trên lớp sỏi đen rồi lại lao về phía biển rộng kia một lần nữa.

“Rào...”

Con sóng hung hãn lại vượt qua những tảng đá đen dữ tợn mà dâng cao lên lần nữa, đánh mạnh cô trở về.

Cô lăn vài vòng trên mặt đất, đá vụn vừa cứng vừa nhọn cứa rách da cô. Nhưng cô giống như không cảm giác được gì hết, lại chống đỡ thân thể lung lay của mình mà bò dậy lần nữa và chạy về phía biển rộng.

“Rào...”

Hết lần này đến lần khác...

Một lần lại một lần nữa...

Trên người cô có vô số vết thương bị nước biển thấm vào làm cho đau đớn, đau đến thấu xương, nhưng cô vẫn muốn làm hạt cát đi ngược gió.

Có một lần, cô thậm chí còn cảm thấy mình đau đến mức sắp hôn mê bất tỉnh luôn rồi:

Đại não trở nên chậm chạp, tầm nhìn trở nên mơ hồ, nhưng tay và chân cô vẫn có thể cử động được, bộ não của cô không cần điều khiển chúng nữa vì chúng đã tự đưa cô đi về phía biển rồi.

Chẳng biết từ lúc nào, đám người khổng lồ kia đã vượt qua vùng biển hỗn loạn và tụ lại ở chỗ này. Bọn họ đứng ở vùng biển cạn, che khuất ánh mặt trời màu đỏ, nhìn xuống cô, nhìn cô đang quỳ gối bò ra biển.

Cô cắn chặt răng lại, tay và chân đều đang phát run lên, kiên định và chậm rãi, nhưng trong nháy mắt khi chạm vào nước biển, cô lại bị đánh trở về điểm xuất phát.

Lần này, cường độ sóng không mạnh lắm, mà giống như một bàn tay dịu dàng...

Như một lời khuyên từ bi.

Cũng giống như sự dịu dàng cuối cùng.

Cô mềm nhũn ngã xuống đất, chiếc váy ướt đẫm đã sớm rách nát, quấn lấy thân thể đẫm máu của cô... Trên người cô dường như đã chẳng còn chỗ nào nguyên vẹn, cũng không còn chút sức lực nào nữa.

Những giọt lệ máu trên lông mi của cô tạo thành một vòng tròn sáng mờ ảo trước mắt cô. Trong mông lung, cô rốt cuộc cũng nhìn rõ hình dạng của những người khổng lồ kia.

Thì ra chúng chỉ là những bộ xương to lớn màu đen, da thịt dính liền vào nhau, không phân biệt được là nam hay nữ.

Trong hốc mắt chúng là đôi mắt khô khốc. Cô thậm chí còn nghi ngờ rằng chúng đã mù và chẳng nhìn thấy gì cả.

“Mẹ ơi...”

Cô uể oải gối lên cánh tay, vô thức lẩm bẩm. Nước biển trong miệng cô vừa mặn vừa đắng, hòa lẫn với máu và nước bọt, chảy từ trong miệng xuống, nhuộm đỏ hòn đá nhọn màu đen ở trước mặt.

“Mẹ ơi...”

Sau tiếng kêu yếu ớt này, thật lâu sau cô cũng không nhúc nhích nữa.

Đám người khổng lồ kia nhìn cô một lúc lâu. Cuối cùng, bọn họ dường như đã xác nhận được rằng cô đã bỏ cuộc thì mới xoay người chuẩn bị rời đi—

Tay cô lại vươn ra.

Từ bàn tay đến cánh tay là những vết máu loang lổ và chồng chất vết thương, nhưng cô vẫn chống đỡ lấy thân thể của mình mà gian nan bò về phía biển rộng.

Cô lại mở mắt ra. Trong đôi mắt bị máu nhuộm đỏ vẫn có ngọn lửa đang thiêu đốt hừng hực. Cô cắn chặt răng.

Thân thể cô giống như bị người khác kéo qua vô số dao nhọn. Cô chịu đựng cơn đau đớn dữ dội, lấy tư thế hèn mọn nhất, đôi mắt lại rực lửa, dần dần thu hẹp khoảng cách giữa mình và biển.

Sóng biển lại một lần nữa dâng cao, giống như chuẩn bị đánh cô một đòn cuối cùng thật mạnh—

"A—!"

Cô đột nhiên phát ra tiếng hét đau thấu tâm can. Trong thế giới tĩnh lặng bỗng vang lên một tiếng vang đinh tai nhức óc, khiến cho sóng lớn đang dâng cao kia phải liên tục lùi về phía sau. Ngay lập tức, âm thanh sắc bén đột phá lá chắn của sóng biển, khiến toàn bộ mặt biển rung chuyển và bắn ra những tia nước tung tóe!

Tất cả người khổng lồ không nhịn được mà giơ tay lên che mặt, giống như không thể đối mặt được với năng lượng mạnh mẽ như vậy.

— Cho dù ngươi có đánh ta trở lại ngàn lần, vạn lần, chỉ cần ta không chết, ta vẫn sẽ tiến về phía trước!

— Ngươi hủy hoại thân thể ta, tinh thần ta cũng sẽ trở về! Ngươi hủy hoại tinh thần ta, tro tàn và hài cốt của ta cũng sẽ trở về!

— Trên thế giới này, không có chuyện gì có thể đánh bại ta! Không có gì có thể ngăn cản ta trở về với mẹ!

Biển đỏ cuộn trào dữ dội, những cơn sóng máu ngập trời. Đột nhiên, tất cả người khổng lồ đều cúi người xuống.

Trong nháy mắt, nước biển trở thành thực thể hữu hình trong tay bọn họ.

Bọn họ nhặt nước biển lên rồi bắt đầu nhuộm đỏ cơ thể mình,

giống như một chiếc áo choàng.

Những người khổng lồ đi về phía xa, từng người một, nhặt chiếc áo choàng làm bằng nước biển của họ lên và khoác nó lên người. Áo choàng bay lên, tạo thành một màn sương máu dày đặc cuốn thành vòng xoáy trong gió.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Bạch Chiêu Chiêu không thể không nhắm mắt lại. Lúc cô mở mắt ra một lần nữa, trước mặt cô xuất hiện một con đường rộng lớn. Hai bên đường là những người khổng lồ cao lớn, rõ ràng họ chỉ còn lại bộ xương, nhưng cô lại nhìn ra được biểu tình nghiêm túc của họ.

Những người khổng lồ ngăn cản nước biển và mở ra một con đường màu trắng.

Đó không phải là một con đường bằng phẳng. Cả con đường đều rải đầy những mảnh thủy tinh nhỏ màu trắng. Những tinh thể sắc nhọn phản chiếu ánh sáng màu đỏ.

Hy vọng gần ngay trước mắt đã thúc đẩy Bạch Chiêu Chiêu đứng dậy. Cô lảo đảo, thất tha thất thểu đi về phía trước.

Chân cô không hề do dự giẫm lên những mảnh thủy tinh, để lại trên đó một chuỗi dấu chân máu.

Ở cuối con đường có một bộ xương người màu đen cao hơn 2 m, đang ngồi xếp bằng ở đó.

Nó cúi đầu xuống, một tay dùng móng tay mổ bụng màu đen khô quắt của mình ra, một tay khô héo khác thì vươn về phía Bạch Chiêu Chiêu, nhẹ nhàng vẫy tay với cô.

Trong mắt cô phản chiếu ánh sáng mạnh mẽ...

Tất cả đau đớn trên người cô dường như đã biến mất hết. Trên mặt cô lộ ra biểu tình vừa mơ hồ lại vừa hạnh phúc.

Trong chiếc bụng phát sáng của bộ xương đen kia, cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc và đau buồn:

“Chiêu Chiêu, cậu nên sống một cuộc sống đầy rực rỡ, nhìn thấy thế giới rộng lớn hơn... Mẹ cậu đang đợi cậu...”

Trong cơn gió, góc váy đầy máu của cô bay lên, tung ra một tầng huyết châu, giống như một con bướm nhỏ đầy máu, hòa vào chiếc áo choàng đỏ của người khổng lồ.

Váy của cô, vẫn thuần khiết không tì vết.

Bàn tay khô héo kia vẫn đang vẫy gọi cô, ra hiệu cho cô lại gần hơn.

Trên mặt Bạch Chiêu Chiêu hiện ra nụ cười vui vẻ lơ đãng, cô đi về phía trước, sau đó cúi người xuống và chậm rãi bò vào trong bụng nó.

Cơ bắp khô héo màu đen thu lại, dịu dàng bọc cô lại như một đứa trẻ. Ngay lập tức, áo choàng đỏ trên người đám người khổng lồ kia tan chảy ra. Con đường thủy tinh trắng và những dấu chân máu đều bị biển máu che lấp.

Thế giới yên tĩnh trở lại, sóng biển cuồn cuộn.

Dường như nơi này chưa từng có cô gái nào phát ra tiếng hét đau thấu tâm can như vậy...

“A...” Bạch Chiêu Chiêu hít sâu một hơi rồi đột nhiên mở to mắt ra.

“Chiêu Chiêu!”

Tất cả mọi người đều đang vây quanh cô!

Diệp Chi Du, Thạch Dũng, Liễu Đào Tử, Từ Sĩ Hưng...

Chàng trai ôm chặt lấy cô, dù cậu có cắn chặt răng chịu đựng đến đâu thì cũng không thể kiềm chế được nước mắt đang chảy xuống.

“Tốt quá rồi. Chiêu Chiêu, cậu sống lại rồi. Thật tốt quá...” Cậu nghẹn ngào: “Tớ tưởng...”

Tớ tưởng, tớ sẽ mất cậu mãi mãi...

Cô đỡ lấy cánh tay rắn chắc mạnh mẽ của Diệp Chi Du, ngơ ngác nhìn mọi người.

Liễu Đào Tử đang quỳ gối ở trên giường, đã làm hô hấp nhân tạo cho cô không biết bao nhiêu lần, đầu đổ đầy mồ hôi, bây giờ cô ấy cũng không kìm được vui mừng mà khóc, ôm lấy hai người bọn họ: “Chiêu Chiêu, em đã tốt hơn chút nào chưa? Em làm bọn chị sợ chết khiếp rồi...”

Bạch Chiêu Chiêu hơi bối rối. Tất cả những gì xảy ra trong mơ đều trùng khớp với trước mắt. Lời nói của ông già kỳ quái kia dường như vẫn còn văng vẳng bên tai cô.

“Không phải cậu đã nhớ ra được một ít rồi chứ?”

“Ác linh, là chìa khóa của mọi thứ.”

“Chiêu Chiêu, cháu đỡ hơn chút nào chưa? Bây giờ nhìn cháu... đậm hơn nhiều rồi.” Thạch Dũng kinh hãi quan sát cô.

Bạch Chiêu Chiêu đưa tay vỗ ngực mình. Trong lồng ngực, tim cô vẫn đang đập một cách mạnh mẽ!

Nhưng khi mở miệng, cô lại yếu ớt nói: “Cháu, cháu nhớ lại rồi...Vừa rồi có lẽ là do sắp chết, cho nên cháu đã nhớ lại chuyện khi còn sống...”

Cô nhìn Diệp Chi Du một cái rồi lại nhìn về phía tất cả những người còn lại, sắc mặt tái nhợt nói: “Cháu ở trong hiện thực, đã bị kẻ giết người bắt được...”

“Cháu là nạn nhân thứ năm của gã ta.”

-

Ngoài cửa sổ, mưa rền gió dữ, giống như bầu trời vỡ đê.

Những hạt mưa đập vào cửa sổ tạo ra âm thanh “Róc rách”.

Ngày mẹ cô bị xe bus đâm trúng, cũng là một ngày mưa to như thế...

Thì ra trong giấc mơ xám xịt tuyệt vọng đó, cô không hề ngồi một mình trên đường.

Trong lòng cô, còn có người mẹ đang hấp hối của mình...

Nhưng bởi vì mưa quá lớn nên xe cứu thương cũng bị chặn lại.

Cô chỉ có thể tuyệt vọng nhìn khuôn mặt ngày càng tái nhợt của mẹ...

Chiếc ô màu đen cũ nát rơi ở phía xa, giống như một cái lỗ bất thường đâm vào thế giới, lộ ra sự tàn nhẫn đen tối ở bên trong.

Cô giống như con cừu non mất đi sự che chở của mẹ, cô canh giữ ở đó, không dám chạm vào thân thể của mẹ. Ngoại trừ gào khóc, cô chẳng thể làm gì khác.

Rất nhiều người vây quanh cô, hoặc là hoảng hốt, hoặc là cảm thấy thường tiếc. Bọn họ muốn giúp đỡ, cũng cố gắng gọi điện báo cảnh sát, còn có một số người che ô cho cô...

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Trong màn mưa, còn có Trần Hữu Hào cũng ướt sũng đứng ở đó, ông ấy nói năng lộn xộn giải thích với cô, với những người xung quanh: "Xin lỗi, cháu gái, xin lỗi... Chú không biết tại sao mẹ cháu đột nhiên chạy ra giữa đường. Chú đã ấn phanh nhưng trời mưa to quá, không thắng lại được... Thật xin lỗi. Làm sao bây giờ? Chú là tên khốn kiếp. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Chú thật đáng chết..."

Trong đám người, chỉ có một người đàn ông đứng ở nơi đó xem náo nhiệt.

Trong tiếng hoảng loạn và đầy thương tiếc, chỉ có người đàn ông đó khẽ mỉm cười. Gã ta trốn dưới tán ô của người khác, mặc dù đang đối diện với ánh mắt bi thương của cô, nhưng gã ta lại không hề cảm động một chút nào.

Bên môi gã ta tràn đầy sự thích thú đến ớn lạnh. Mái tóc không dài cũng không ngắn, nụ cười ốm yếu, trông rất quen thuộc.

Gã ta chính là Kha Cát Lợi.

Trong tay gã ta còn đang lắc lư một cái móc khóa—

Là chiếc móc khóa phiên bản giới hạn của Trần Hi Ngạn.

Khi nhận ra tầm mắt thẳng thừng của cô thì thần sắc Kha Cát

Lợi chợt cứng đờ, sau đó gã ta nhanh chóng cất chiếc móc khóa trong tay đi.

Tuy rằng chỉ là động tác trong nháy mắt, nhưng Bạch Chiêu Chiêu còn đang chìm đắm trong đau buồn vẫn nảy sinh một ý nghĩ: Người đàn ông này có vấn đề.

Mặc dù lúc đó cô không biết người trước mắt mình chính là kẻ giết người liên hoàn mà cảnh sát đã tìm kiếm khắp nơi mà vẫn không có kết quả, nhưng cô càng không ngờ rằng Kha Cát Lợi cũng nhạy bén như cô, đồng thời gã ta cũng cực kỳ tàn nhẫn.

Ánh mắt của cô đã làm gã ta phát hiện ra rằng mình đang bị nghi ngờ.

Ngày hôm đó, Bạch Chiêu Chiêu vĩnh viễn mất đi mẹ của mình.

Sau khi rời khỏi cục cảnh sát, Bạch Chiêu Chiêu giống như u hồn mà trở lại trường học, sau đó lại đổi chuyến để trở về nhà.

Trong trường học đã không còn ai cả. Tất cả học sinh đã tan học. Đường phố vắng vẻ. Mọi người đều mua đồ ở bên phố ăn vặt. Tất cả học sinh đã chạy về ngôi nhà ấm áp của mình, chờ đợi sự quan tâm và những lời lải nhải đến từ bố mẹ mình.

Còn cô chỉ có một thân một mình, cái bóng của cô bị đèn đường kéo dài thành một biểu tượng của sự cô đơn.

Trước đây cô đã từng cảm thấy rất phiền với những lời lải nhải của mẹ. Thỉnh thoảng cô còn có thể yếu ớt phản bác: “Con biết rồi. Phải mặc quần áo dày, phải ăn điểm tâm. Mẹ đừng nói đi nói lại nữa, lỗ tai con sắp phồng lên rồi...”

Nhưng bây giờ, làm bạn với cô chỉ có tiếng ồn của thành phố.

Người duy nhất quan tâm cô, đang nằm trong nhà xác lạnh lẽo,

chỉ cần nhìn một cái thôi cũng đủ để đánh bại tất cả sự bình tĩnh mà cô đã chắp vá lại.

Cô khóc. Nước mắt tựa như lau mãi không hết. Nhưng trên thế giới này, ngoài mẹ ra, còn có ai có thể dịu dàng ôm cô vào lòng nữa đâu...

Bạch Chiêu Chiêu cho rằng mình đã hoàn toàn đi vào vực sâu của nhân sinh rồi. Nhưng vận rủi của cô vẫn chưa dừng lại ở đây.

Ở thời điểm cô đang đau khổ không kịp suy nghĩ thì trên mặt đột nhiên bị một chiếc khăn tay bịt kín lại!

Cô rơi vào hôn mê bất tỉnh.

Tỉnh lại lần nữa là lúc cô bị người khác đánh thức. Cô vất vả mở mắt ra, thấy mình bị nhốt ở một nơi giống như tầng hầm. Ánh sáng lờ mờ, ngoại trừ chiếc đệm mềm dưới chân thì không còn gì nữa. Trên mặt đất của tầng hầm có những vết màu đen đỏ, giống như vết máu đã khô.

“Em gái... Tỉnh rồi à...” Trên vai cô có một người phụ nữ dựa vào.

Khuôn mặt cô ấy khô quắt, toàn thân bốc mùi, hốc mắt đỏ lên và hõm sâu xuống. Nhưng từ thân hình đó thì vẫn nhìn ra được trước đây cô ấy là một người phụ nữ xinh đẹp—

Cô ấy nói, cô ấy tên là Ngô Phương Nhị.

Sắc mặt Ngô Phương Nhị cực kì kém, hơi thở mỏng manh, bàn tay lạnh như băng cầm lấy tay của Bạch Chiêu Chiêu và nhét một chiếc bàn chải đánh răng đã được mài nhọn vào trong tay cô: “Em gái, chị, chị sắp không chịu được nữa rồi. Chị muốn rời khỏi đây. Chị không cam tâm chết ở đây. Nhưng mà, có lẽ chị không làm được nữa rồi... Em cầm lấy cái này, tìm cơ hội giết

chết gã ta rồi chạy đi... Em còn nhỏ, đồng ý với chị, em nhất định phải kiên trì đến lúc có thể rời khỏi đây..."

Bạch Chiêu Chiêu hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra trước mắt mình.

Ngô Phương Nhị dường như đã dùng hết tất cả khí lực để nói ra ra những lời này. Sau khi nói xong thì cô ấy nhắm mắt lại, mặc dù không chết, nhưng cũng không có phản ứng gì khác.

Bạch Chiêu Chiêu cố gắng cầm chiếc bàn chải đánh răng lên xem, nhưng tay cô lại không nhúc nhích được— Hai tay cô đang bị trói ở phía sau bằng dây thừng.

Cổ tay bị siết đến đau nhức.

Chương 55: Cát Lợi

Lúc này, cửa tầng hầm mở ra. Thân hình cao gầy của Kha Cát Lợi đi xuống cầu thang.

Nhìn thấy Bạch Chiêu Chiêu và Ngô Phương Nhị đang dựa vào nhau, gã ta lắc lắc mái tóc dài nửa chừng, híp mắt cười: "Tình cảm tốt nhỉ, hai người quen nhau từ trước à?"

Gã ta đặt thức ăn trong tay xuống đất rồi khoanh chân ngồi xuống, dùng thìa gõ vào mép chậu: "Ăn cơm đi. Tôi có thể đút cho em."

Bạch Chiêu Chiêu đang quan sát gã ta.

Cô phát hiện mình thật ra cũng không sợ hãi lắm.

Trong lòng cô trống rỗng, hoang vắng và bình tĩnh như đã chết.

"Chậc, em đúng là rất khác biệt, bình tĩnh thật đấy." Kha Cát Lợi hứng thú đánh giá cô.

Cô gái trước mặt giống như một người giả được được tạo nên từ băng tuyết. Quả thực khác một trời một vực so với cô gái gào khóc trong đêm mưa kia.

"Em biết tôi là ai không?" Gã ta hỏi.

Cô đờ đẫn lắc đầu.

Gã ta cười: “Em ở giữa đám người mà nhìn chằm chằm vào tôi, làm tôi còn tưởng rằng em biết tôi đấy.”

“Tôi chỉ cảm thấy anh có vấn đề...”

“...” Kha Cát Lợi móc móc túi, lấy ra một tờ báo, còn rất tự hào mà mở ra ở trước mặt cô: “Xem đi. Bây giờ tôi rất nổi tiếng đấy.”

Lúc này Bạch Chiêu Chiêu mới biết đến vụ án giết người liên hoàn.

“Em gái, em cũng đừng trách tôi, muốn trách thì phải trách em quá thông minh. Ánh mắt kia của em làm tim tôi giật thót một cái!” Gã ta mỉm cười lười biếng, tùy ý vuốt vuốt tóc: “Cho dù em quả thật không biết thì đợi đến lúc em nhớ lại, sớm hay muộn cũng sẽ nghi ngờ tôi mà thôi. Nói không chừng, một ngày nào đó em lại đi tố cáo tôi với cảnh sát mất. Haiz... Tôi cũng chỉ là phòng ngừa chu đáo thôi mà!” Nói xong, gã ta hất cằm lên và xông về phía Ngô Phương Nhị: “Đây, vết xe đổ đây này.”

Gã ta nói xong những lời này, nghĩ rằng Bạch Chiêu Chiêu sẽ hỏi mình chi tiết, nghĩ rằng cô sẽ sợ tới mức run rẩy, thậm chí sẽ khóc lóc. Nhưng mà cô vẫn ngồi yên ở đó, ngây người, toát ra khí chất quyến rũ vô hồn...

Gã ta nhớ ra rồi, mẹ cô bị tai nạn giao thông. Sau đó gã ta lại hỏi: “Mẹ em thế nào rồi?”

Qua vài giây, Bạch Chiêu Chiêu mới kinh ngạc nói: “Mất rồi.”

Sau khi mẹ cô qua đời, cô ngay lập tức báo tin cho bố mình.

Nhưng giống như đá chìm xuống biển, không có bất kỳ hồi âm nào.

Quả nhiên là thế.

1 giây sau, Kha Cát Lợi lại hỏi: “Vậy bố em đâu?”

Bạch Chiêu Chiêu nhẹ giọng nói: “Cũng chết rồi.”

Đối với cô, chẳng khác gì đã chết rồi.

“Biến thành trẻ mồ côi rồi à? Cũng giống Tiểu Mẫn thôi...” Gã ta dùng giọng điệu chẳng sao cả, an ủi cô: “Cũng không cần phải đau khổ. Dù sao ai rồi cũng sẽ phải chết.”

Bạch Chiêu Chiêu không ngờ được rằng, sau khi mẹ cô qua đời, người đầu tiên ân cần hỏi thăm lại là tên giết người ở trước mặt cô.

Cô cười một cách cay đắng.

“Đáng thương thật... Còn nhỏ như vậy, sau này sống như thế nào đây.” Kha Cát Lợi nửa thật nửa giả đáng tiếc: “Không bằng ở lại đây đi?”

Bạch Chiêu Chiêu dựa vào tường, trên khuôn mặt trắng bệch của cô không hề có chút cảm xúc nào, giống như một tờ giấy trắng bi thương.

Ngô Phương Nhị vẫn còn đang tựa vào vai cô, nhiệt độ cơ thể của cô ấy rất lạnh.

Kha Cát Lợi dùng thìa gõ nhẹ vào bên cạnh chiếc chậu, phát ra âm thanh “Đinh đinh” làm người ta khó chịu. Gã ta rất tiếc nuối mà nói: “Haiz, có lẽ tôi thật sự gặp phải rắc rối lớn rồi. Cô ta đến, lại thêm em nữa. Nhưng mà chuyện đã vậy rồi, em muốn sống, hay là muốn chết đây.”

Muốn sống, hay là muốn chết?

Lúc ấy cô đã trả lời như thế nào nhỉ?

Bạch Chiêu Chiêu không nói tiếp nữa. Cô ngước mắt lên, suy nghĩ quay trở lại hiện tại—

“Chuyện chính là như thế. Cháu nghĩ, ác linh chính là Kha Cát Lợi. Gã ta vẫn luôn ẩn nấp trong cửa hàng bán băng đĩa ở trước cổng trường học của chúng cháu. Cháu đã bị gã ta bắt cóc, bị gã ta nhốt dưới tầng hầm.”

Từ Sĩ Hưng ngu ngốc mở miệng: “Cho nên, chúng ta sắp chết rồi hả?”

Đúng thế. Tất cả bọn họ sắp chết rồi.

Ở trong phòng này, chỉ có Từ Sĩ Hưng mới có thể ngạc nhiên trước phát hiện đáng kinh ngạc này mà thôi.

Trong quá trình kể lại, tay của Bạch Chiêu Chiêu vẫn luôn được Diệp Chi Du nắm chặt. Tay cậu vừa to vừa nóng. Cô dựa vào nhiệt độ trong lòng bàn tay cậu mà kể xong mọi chuyện, sau đó cô mới giống như lấy lại được một chút sức lực, vì vậy cô cũng hơi dùng sức nắm lại tay cậu, tái nhợt cười: “Diệp Chi Du, nếu như không thể giết chết ác linh, tớ nghĩ tớ chắc chắn sẽ phải chết rồi...”

“Không!” Sắc mặt Diệp Chi Du cực kỳ tái nhợt, cậu dồn dập nói: “Cậu đừng nghĩ như vậy. Chỉ cần biết ác linh là ai, chúng ta nhất định có thể giết chết nó!”

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa dồn dập.

Mọi người đều giật mình. Thạch Dũng thủ thế, ra hiệu cho mọi người đừng nhúc nhích, sau đó ông ấy lấy khẩu súng từ trong ngăn tủ ra rồi đi đến sau cửa và hỏi: “Ai?”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Ông anh!” Ngoài cửa là giọng của Quan Chính Hạo, nghe rất hốt hoảng: “Tôi tìm anh có việc, việc gấp. Tôi phải mượn điện thoại của anh!”

Thạch Dũng mở cửa ra. Quả nhiên, Quan Chính Hạo giống như một con gấu nâu đang cực kỳ lo lắng, nói như súng máy: “Ông anh! Tôi cũng không muốn đã muộn thế này rồi mà còn đến làm phiền anh đâu! Nhưng mà tôi thật sự hết cách rồi. Tôi muốn báo cảnh sát. Vợ tôi nhất quyết không cho tôi gặp con mình, còn đổi số điện thoại nữa!”

Nói xong, nước mắt ông ấy rưng rưng: “Anh có thể cho tôi mượn điện thoại trước được không! Tôi gọi điện thoại báo cảnh sát ở bên kia!”

Thạch Dũng lùi ra, trầm giọng nói: “Vào trong nói đi...”

Ông ấy đến cũng đúng lúc lắm, có thể thức tỉnh người cuối cùng rồi.

-

Trong nhà Thạch Dũng, tất cả mọi người đều đã đến đông đủ.

Sau khi thức tỉnh Quan Chính Hạo, Thạch Dũng cho ông ấy một chút thời gian để tiếp nhận mọi chuyện, sau đó lại lên tầng tìm bà Vương một lần nữa. Nhưng đằng sau mắt mèo tối tăm, thậm chí còn không có cả người giấy để ra mở cửa.

Bà Vương quả thật đã không còn ở trong giấc mơ sắp chết nữa rồi...

Mưa lớn trút xuống thế giới, dường như chỉ còn lại tòa nhà này.

Mà toàn bộ tòa nhà này, cũng chỉ còn lại bọn họ.

Lúc Thạch Dũng buồn bã trở về nhà mình, tất cả mọi người đều đang ngồi ở trong phòng khách.

Quan Chính Hạo đã biết tất cả mọi chuyện từ đầu đến cuối, tức giận nói: "Ác linh chính là thằng nhãi ở cửa hàng bán băng đĩa hả? Không sao, một mình tôi đánh mười người như nó cũng không thành vấn đề."

Loại người cơ bắp chẳng khác gì bao cát như ông ấy nói ra lời này quả thật làm cho người khác có cảm giác rất an toàn.

Từ Sĩ Hưng ngồi ở một bên, trong mắt ông ấy nhất thời hiện lên hình trái tim.

"Cháu nghĩ là không được..." Diệp Chi Du nhíu mày phản đối: "Bà Tôn từng nói, ác linh nhìn thì có vẻ vô hại, chẳng qua là bởi vì nó không biết mình đã chết, cũng không biết tại sao mình lại chết thôi. Nhưng một khi nó thức tỉnh thì sẽ trở nên rất nguy hiểm, còn có thể tạo ra ảo ảnh nữa. Tương đương với việc chúng ta ở trong tối, nó ở ngoài sáng, biến thành chúng ta ở ngoài sáng, còn nó ở trong tối."

"Hoặc là..." Thạch Dũng sờ vào bên hông mình: "Dẫn nó ra khỏi cửa hàng bán băng đĩa, sau đó tôi dùng súng bắn chết nó."

"Đạn có thể giết chết ác linh không?" Liễu Đào Tử lạnh lùng nói: "Ngược lại, tôi có thể mua đồ uống và mời nó, rồi hạ thuốc ngủ vào trong đó."

"Cháu... có một biện pháp tốt hơn..." Bạch Chiêu Chiêu mở miệng.

Giọng nói của Bạch Chiêu Chiêu mềm mại lại bình tĩnh, nhưng khi cô vừa mở miệng, tất cả mọi người đều yên lặng lắng nghe

cô nói:

“Ở chỗ Diệp Chi Du có một lá bùa bà Tôn cho, có thể giết chết ác linh. Cháu nghĩ ra một biện pháp đơn giản hơn. Cháu có thể giả vờ đến đó mua album, sau đó dùng tiền bọc lá bùa đó lại. Nó chắc chắn sẽ phải mở tờ tiền ra. Chỉ cần nó chạm vào lá bùa đó là chúng ta có thể trực tiếp giết chết nó rồi.”

Quan Chính Hạo hỏi: “Bùa gì cơ?”

Diệp Chi Du lấy bùa tùy thân ra và đặt vào lòng bàn tay mình rồi giải thích: “Trừ cháu ra, tất cả người khác đều không được chạm vào nó, nếu không sẽ trực tiếp bị giết chết.”

Bạch Chiêu Chiêu tiếp tục nói: “Kha Cát Lợi nói rằng gã ta vừa nhìn thấy cháu là tim lại đập thình thịch. Cho nên cháu nghĩ, có lẽ bởi vì gã ta còn chưa giết được cháu, vì thế mà cháu đã trở thành chấp niệm của gã ta. Nếu để cho cháu đi mua đồ thì sẽ khả thi hơn.”

Mọi người cùng nhìn vào lá bùa màu đỏ kia.

Nếu như có thể xử lý ác linh một cách lặng lẽ thì không còn nghi ngờ gì nữa rồi, bởi vì đó là giải pháp tốt nhất của bọn họ.

Nhưng mà—

Quan Chính Hạo thô bạo lớn tiếng nói: “Chủ ý này tuy rằng không sai, nhưng sao có thể để cháu gái đi tiếp xúc với tên cuồng giết người kia được chứ?”

“Đúng thế!” Diệp Chi Du cũng hiếm khi phản đối: “Không thể để cậu một mình đi đối mặt với loại người đó được! Vẫn nên để tớ đi đi!”

Bạch Chiêu Chiêu dịu dàng mà kiên định lắc đầu: “Không được. Lần trước cậu còn có mâu thuẫn với gã ta mà... Gã ta nhất định sẽ cảnh giác với cậu. Chú Quan nhìn qua rất hung dữ, gã ta cũng sẽ nghi ngờ.”

Liễu Đào Tử lập tức xung phong nhận việc: “Nếu thế không phải tôi đi là tốt nhất à? Tôi là nữ, giả vờ là người đến mua album, gã ta chắc chắn sẽ không nghi ngờ.”

Cô vẫn lắc đầu: “Chị Đào Tử, em biết chị có ý tốt, nhưng cả thành phố đã trống rỗng lại đột nhiên xuất hiện một người lạ đến mua album, gã ta nhất định sẽ cảnh giác. Tên Kha Cát Lợi này cũng không phải kẻ ngu. Ngược lại, gã ta vô cùng xảo quyệt và nguy hiểm. Lúc em còn sống, chỉ vì một ánh mắt của em mà gã ta đã bắt em đi. Anh Hưng, chú Thạch, còn cả chú Quan nữa, đều không được. Mọi người nếu không phải là những gương mặt xa lạ thì là người đầy sát khí. Cho nên, chỉ có em trông như vô hại nhất mới thích hợp.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Mọi người đều trầm mặc. Có lẽ bởi vì Bạch Chiêu Chiêu nói rất có lý, nhưng để một cô gái nhỏ bé như thế một mình đi đối mặt với một tên cuồng giết người, thật sự là không hợp lý lắm.

Huống chi, khi còn sống, tên giết người này đã muốn giết chết cô.

Nhưng Bạch Chiêu Chiêu rất kiên trì. Cô cho rằng đây là biện pháp an toàn nhất. Cô nhìn Thạch Dũng: “Chú Thạch, chú biết đấy. Cháu không phải loại người sẽ chết một cách ngu xuẩn.”

Thạch Dũng tất nhiên biết cô rất thông minh. Ông ấy đột nhiên có hơi rối rắm, một lúc sau mới nói: “Như vậy đi. Chúng ta phải đi cùng cháu. Ngộ nhỡ gặp nguy hiểm thì còn có thể yểm trợ cho cháu.”

Lần này Bạch Chiêu Chiêu không từ chối nữa: “Được. Nhưng mọi người không thể ở quá gần, chỉ có thể ở xa nhìn. Tốt nhất là để một người ở cửa chờ cháu.”

Nói xong, ánh mắt cô nhìn về phía Diệp Chi Du.

Diệp Chi Du hơi ngồi thẳng dậy, như là kỵ sĩ dũng cảm thề với nữ hoàng: “Cậu yên tâm. Chiêu Chiêu, cho dù tớ có chết thì cũng sẽ bảo vệ cậu thật tốt.”

Ánh mắt cô đầy ý cười: “Được. Tớ tin tưởng cậu nhất.”

Thạch Dũng cau mày. Dừng như vẫn cảm thấy như vậy quá mạo hiểm, nhưng lại không thể nói rõ chỗ nào không thích hợp.

Diệp Chi Du bảo mọi người tìm xem còn tờ tiền giấy nào không.

Cuối cùng, vẫn là Từ Sĩ Hưng tìm được một tờ tiền giấy 100 tệ ở trong ví.

“Bọc lại là không có vấn đề gì nữa đúng không?” Liễu Đào Tử rất lo lắng mà cắn ngón tay cái của mình.

“Như thế sẽ có ngăn cách. Em cảm thấy hẳn là không có vấn đề...” Diệp Chi Du nói như vậy, nhưng giọng điệu của cậu lại dần yếu đi, trong lòng cũng không yên nổi.

Đúng lúc này, Bạch Chiêu Chiêu bỗng nhiên đưa tay ra cầm lấy tờ tiền đã được bọc kỹ!

“Này!!!”

“Chiêu Chiêu!!!”

Tất cả mọi người đều hét lên. Tim Diệp Chi Du cũng thiếu chút

nữa là đình công tại chỗ luôn rồi!

Nhưng cô gái vẫn êm đẹp đứng ở đó, cũng không bị lá bùa mang đi.

“Tớ không sao...” Cô quơ quơ tờ tiền trong tay, dịu dàng cười: “Cái này có thể cầm được.”

Diệp Chi Du đã sợ tới mức mặt trắng bệch, trán đầy mồ hôi lạnh.

Từ Sĩ Hưng cũng lắp bắp nói: “Em gái, lá gan của em cũng lớn thật đấy...”

Quan Chính Hạo vốn đã bị dọa đến nhảy dựng lên, bây giờ lại ngã ngồi trở về chỗ cũ, tâm tình giống như đang đi tàu lượn siêu tốc, thấp giọng lẩm bẩm: “Ôi mẹ ơi... Cô gái nhỏ thật dũng cảm...”

Bạch Chiêu Chiêu đã cất lá bùa vào trong túi mình một cách đàng hoàng.

Đã quyết định xong chiến lược, bầu trời bên ngoài cửa sổ vẫn tối như mực, mưa cũng không có dấu hiệu dừng lại.

Đêm nay dường như đặc biệt dài—

Mọi người ước định 8 giờ sáng ngày mai sẽ cùng nhau xuất phát. Còn tối nay, mọi người sẽ cùng nhau ở nhà Thạch Dũng một đêm.

Bạch Chiêu Chiêu và Liễu Đào Tử ở chung một phòng.

Lúc nãy Liễu Đào Tử vẫn luôn cố gắng cứu cô, cực kỳ mệt mỏi, cho nên cô ấy nhanh chóng ngủ thiếp đi. Nhưng Bạch Chiêu Chiêu vẫn đang mở to hai mắt, yên lặng tự suy nghĩ gì đó.

Ngoài phòng khách, Thạch Dũng ho khan một tiếng.

Cô nghe ra sự tỉnh táo trong tiếng ho khan đó. Hiển nhiên, trong lòng cảnh sát Thạch cũng có tâm sự nên vẫn chưa ngủ.

Ngày mai, mọi chuyện sẽ thuận lợi chứ...

Cô trở mình, con ngươi đen tựa như hố đen, không có một chút ánh sáng nào.

-

Trời sáng, Bạch Chiêu Chiêu và Liễu Đào Tử bị tiếng kêu của Từ Sĩ Hưng đánh thức.

“Đào Tử! Đào Tử!” Từ Sĩ Hưng vội vàng đập cửa: “Em mau đến xem cậu học sinh đi! Cậu ấy trở nên rất kỳ quái!”

“Sao thế?”

Liễu Đào Tử và Bạch Chiêu Chiêu đồng thời lao ra. Thạch Dũng và Quan Chính Hạo cũng đã tỉnh.

Tối hôm qua Từ Sĩ Hưng ở cùng phòng với Diệp Chi Du. Sáng nay lúc thức dậy, ông ấy kéo rèm cửa sổ ra rồi đột nhiên trở nên hoảng sợ khi nhìn thấy một nửa mặt của Diệp Chi Du đã biến thành màu xám, mạng nhện màu đen từ cổ lan đến hai bên má, giống hệt như mấy con cương thi mà ông ấy nhìn thấy ở trong phim.

Liễu Đào Tử vội vàng lấy điện thoại ra và nhanh chóng mở đèn pin lên, sau đó cô ấy mở mí mắt của Diệp Chi Du ra.

Một bên mắt của cậu vẫn tốt, một bên còn lại thì đã biến thành mà màu xám nhạt, phủ một lớp màng màu trắng...

Là bộ dạng của một người đã chết từ lâu...

Cậu giống như một nửa vẫn sống, còn một nửa đã chết. Cả người rơi vào trạng thái hôn mê.

Chương 56: Lạc Nhiên

“Là vết thương của cậu ấy...” Bạch Chiêu Chiêu nhận ra, có thể vết thương của Diệp Chi Du đã chuyển biến xấu hơn rồi.

Liễu Đào Tử vội vàng vén tay áo của cậu lên, mở băng gạc ra— Quả nhiên, tình trạng của cánh tay đã hỏng bét. Đang từ một cánh tay khỏe mạnh biến thành phần trên của cánh tay đã trở thành màu tím đen kinh người, miệng vết thương thối rữa lở loét, chảy ra những chất dịch nhầy màu đen.

“Chúng ta bắt buộc phải mau chóng tiến vào giấc mơ tiếp dẫn thôi...” Bạch Chiêu Chiêu vừa nói vừa khóc nức nở: “Nếu không cậu ấy sẽ chết mất!”

Liễu Đào Tử vội vàng lấy vỏ gối bên cạnh thắt nút vết thương cho cậu: “Bây giờ trông cậu học sinh này rất tệ. Tôi phải mang cậu ấy đến bệnh viện. Ít nhất cũng phải dùng chút thuốc để ức chế nó mới được. Nhưng mà...”

Cô ấy vốn định lái xe của mình đưa mọi người đến trường.

Thạch Dũng quả quyết nói: “Không cần nhưng nữa. Vậy cô đưa Tiểu Diệp đi bệnh viện đi! Chúng tôi đưa Chiêu Chiêu đến trường học.”

“Ừ, chị Đào Tử, không sao đâu...” Bạch Chiêu Chiêu vội vàng nói: “Người lái xe bus đã nói hôm nay vẫn sẽ lái xe tiếp.”

Thạch Dũng nghe vậy thì không khỏi liếc nhìn Bạch Chiêu

Chiêu với vẻ mặt phức tạp.

Dù sao thì người lái xe trong miệng cô cũng chính là người đã hại chết mẹ cô.

Bạch Chiêu Chiêu cảm nhận được ánh mắt của ông ấy, giọng điệu trở nên bi thương: "Cháu biết là ông ấy đã đâm chết mẹ cháu... Nhưng chú Trần đã cứu cháu và Diệp Chi Du rất nhiều lần rồi. Cho nên cháu không có lý do gì để hận ông ấy cả. Huống chi, chờ sau khi chúng ta tỉnh lại, tự nhiên pháp luật sẽ đưa ra phán quyết... Bây giờ, có thể cứu được Diệp Chi Du mới là quan trọng nhất."

Mặc dù biết Bạch Chiêu Chiêu là một cô bé thông minh lại rất hiểu lý lẽ, nhưng Thạch Dũng vẫn bị sự bao dung của cô làm cảm động.

Ông ấy thở dài rồi lập tức dứt khoát nói: "Được. Vậy bây giờ chúng ta lập tức hành động!"

-

Liễu Đào Tử lái xe đưa Diệp Chi Du rời đi. Mấy người còn lại cũng lên xe bus.

Thạch Dũng đang giải thích với người lái xe rằng phải chuẩn bị cho sự sụp đổ của giấc mơ.

Còn Từ Sĩ Hưng vốn đã nói nhiều, bây giờ lại càng bởi vì căng thẳng nên càng nói nhiều hơn, không ngừng huyên thuyên với Quan Chính Hạo:

"Những tòa nhà bên ngoài trông rất đổ nát... Tôi vẫn chưa thích ứng được với việc thành phố trở nên trống rỗng như thế này... Lúc trước anh có phát hiện ra điều gì không thích hợp không? Ví dụ như đối tác kinh doanh đột nhiên phớt lờ anh gì đó? Đúng

không, anh sẽ cảm thấy có gì đó không thích hợp. Nhưng lâu như vậy mà tôi vẫn chưa thức tỉnh. Tôi nghĩ người càng thông minh thì càng thức tỉnh sớm hơn..."

Quan Chính Hạo vốn có gánh nặng tâm lý rất nặng, sau khi bị Từ Sĩ Hưng nhắc đến thì lại càng lo lắng hơn.

Bạch Chiêu Chiêu ngồi một mình ở bên cạnh, điện thoại trong túi quần cô rung lên.

Cô lấy ra, vậy mà lại nhận được một tin nhắn?!

Từ sau khi biết mình đang nằm mơ, điện thoại của cô đã không còn nhận được tin nhắn của mẹ hay bạn bè nữa. Bây giờ đột nhiên lại nhận được, hơn nữa còn là một dãy số nhìn qua trông rất bình thường.

[Chiêu Chiêu, hôm nay cậu có đến tường không?]

[Lần trước cậu hỏi tôi có phát hiện ra chuyện gì không thích hợp không, tôi cảm thấy nơi này vẫn luôn rất không thích hợp. Hôm qua trời mưa, trong nhà tôi không có một ai hết, rất đáng sợ.]

[Chỗ cậu có giống thế không?]

Sau ba tin nhắn liên tiếp, cô mới đoán được đây là ai: [Là Chu Lạc Nhiên à?]

[Ừ, là tôi... Tôi quên mất là cậu không có số điện thoại của tôi.]

Cô nhìn chằm chằm vào tin nhắn của cậu ta, một lúc lâu sau mới trả lời: [Tôi biết cậu thấy rất khó hiểu, cũng rất nghi ngờ. Bây giờ cậu có thể đến trường được không?]

Đầu bên kia của điện thoại, khi nhận được lời mời đột nhiên của Bạch Chiêu Chiêu thì Chu Lạc Nhiên cực kì hưng phấn, cậu ta

bật dậy từ trên giường, khuôn mặt đỏ bừng.

Nhưng ngay sau đó, cậu ta lại nhớ đến lời dặn dò nghiêm trọng của chú Tiền.

“Trước khi trời tối, tuyệt đối không được đến trường.”

Trái tim đang nhảy nhót của cậu ta bắt đầu sinh ra sự bất an. Cậu ta nghĩ rằng chú Tiền sẽ không hại cậu ta...

Bạch Chiêu Chiêu lại nói:

[Chúng ta có thể gặp nhau ở cổng trường vào lúc 8 giờ 15 phút. Cậu đừng đến muộn.]

Chiêu Chiêu nói vậy làm cậu ta lại động tâm.

Được rồi. Cậu ta sẽ nghe lời chú Tiền, nhưng chỉ cần không vào trong trường học thì hẳn là sẽ không có việc gì nhỉ...

Bây giờ nghĩ lại, những thứ tỏa ra mùi tanh hôi kia ở trong trường quả thật khiến người ta cảm thấy không thoải mái. Nhưng chỉ cần không đến gần thì hình như cũng chẳng sao cả.

Vừa nghĩ đến đây là lần đầu tiên Bạch Chiêu Chiêu chủ động hẹn gặp mình thì sự hưng phấn của cậu ta thậm chí còn vượt qua cả sự tò mò về những điều mà cậu ta không biết.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Cậu ta nhanh chóng trả lời: [Được, vậy lát nữa gặp.]

Sắc mặt Bạch Chiêu Chiêu không hề thay đổi mà đặt điện thoại xuống.

Thạch Dũng đã nói xong chuyện với Trần Hữu Hào và trở về chỗ

ngồi của mình.

Bạch Chiêu Chiêu nhìn thấy Trần Hữu Hào liếc mắt nhìn cô qua gương chiếu hậu, khi phát hiện cô ngẩng đầu lên thì ông ấy lại chột dạ quay đi.

Xe bus bắt đầu chạy trên những con phố vắng vẻ.

Bên trong xe yên tĩnh đến mức quỷ dị.

Nhìn thấy tất cả mọi thứ quen thuộc bỗng trở nên đổ nát, làm mọi người ở trong xe có một sự áp lực khó tả.

20 phút sau, Bạch Chiêu Chiêu và Quan Chính Hạo đến trường trước. Bởi vì Thạch Dũng đã cảnh báo trước rồi, cho nên Trần Hữu Hào cố ý dừng xe bus ở góc đường xa một chút, để bọn họ có thể nhìn thấy cổng trường trước rồi mới đi qua đó.

“Chúng ta không thể đột nhiên xuất hiện nhiều người cùng một lúc được.” Bạch Chiêu Chiêu chỉ vào Quan Chính Hạo: “Để chú Quan đi cùng cháu đi.”

Thạch Dũng sửng sốt.

Ông ấy cho rằng Bạch Chiêu Chiêu sẽ chọn mình.

Cảm nhận được sự nghi ngờ của ông ấy, Bạch Chiêu Chiêu nhanh chóng giải thích: “Bởi vì cơ thể chú Quan cường tráng hơn, nên xem như là tuyến phòng thủ đầu tiên. Chú Thạch có súng, nếu như gã ta chạy mất thì trong khoảng cách nhất định còn có thể bắn chết gã ta, đúng không?”

“Cháu gái suy nghĩ thật cẩn thận.” Thạch Dũng dễ dàng bị lời nói của cô thuyết phục. Sau đó ông ấy chuyển hướng sang Quan Chính Hạo, lo lắng dặn dò: “Cậu Quan, cậu nhất định phải bảo

vệ Chiêu Chiêu thật tốt đấy…”

“Yên tâm!” Quan Chính Hạo thô bạo nói lớn: “Cho dù không giết được ác linh thì tôi cũng sẽ không để cho cháu gái gặp nguy hiểm đâu. Mọi người cũng phải cẩn thận đấy! Nếu phải nổ súng thì cứ nổ súng…”

“Ừ…”

Trên xe im lặng một giây.

Trước khi chia tay, trong bầu không khí căng thẳng còn có một chút bi thương.

Bạch Chiêu Chiêu hít sâu một hơi, bình tĩnh vịn vào tay vịn và xuống xe.

“Cháu gái!”

Trần Hữu Hào không nhịn được mà gọi cô lại.

Cô quay đầu lại.

“Xin, xin lỗi cháu…” Nói xong câu đó, Trần Hữu Hào dường như không ngẩng đầu lên nổi nữa.

Giọng nói cô nhàn nhạt, vẫn dịu dàng như trước, nụ cười cũng giống như thiên sứ: “Không sao cả. Chú Trần, chúng ta cùng nhau cố gắng sống sót!”

Vành mắt Trần Hữu Hào thoáng cái đỏ lên.

Xe bus dừng lại ở một nơi vắng vẻ hơn.

“Chúng ta đi thôi, cháu gái.” Lúc Quan Chính Hạo nói chuyện với cô, giọng điệu cũng cố tình dịu đi, giống như sợ dọa đến cô.

Mà loại nuông chiều nịnh nọt này chính là thứ Bạch Chiêu Chiêu cần nhất.

Diệp Chi Du đổ bệnh rồi, Thạch Dũng và Liễu Đào Tử lại có phần thông minh và cảnh giác, Từ Sĩ Hưng thì quá bám người nên không dễ để tách ra. Người duy nhất trong tòa nhà có thể nghe theo lời cô, lại không hỏi nhiều— Có lẽ chỉ còn lại Quan Chính Hạo - Nô lệ của con gái mình.

Hơn nữa, ông ấy cũng không thân với cô, mà nhìn qua thì trông ông ấy cũng không thông minh lắm.

“Đợi đã chú Quan...” Cô đứng lại, ý bảo ông ấy trốn phía sau chỗ cây thấp ở ven đường: “Chúng ta quan sát một lát đã. Chú cũng biết là cháu còn một người bạn học vẫn còn sống mà. Cháu sợ cậu ấy vẫn tiếp tục đi học...”

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến. Chiếc xe thể thao màu vàng rực rỡ xuất hiện trong tầm mắt của hai người.

Quan Chính Hạo là người buôn bán xe nên không nhịn được mà khen: “Xe tốt!” Sau đó lại nghi ngờ nói: “Cậu ta không phải học sinh cấp 3 à? Sao lại được lái xe?”

Bạch Chiêu Chiêu dường như không nghe thấy câu hỏi của ông ấy, vẻ mặt lo lắng, tự nói: “Hả, cậu ấy thật sự đến rồi. Phải làm sao bây giờ... Cậu ấy vẫn không biết gì cả. Ngỗ nhỡ xảy ra chuyện gì...”

“Nếu không thì để chú đi dọa cậu ta nhé?”

“Đừng. Tính tình cậu ấy không tốt lắm. Ngộ nhỡ hai người đánh nhau thì sẽ kinh động đến ác linh kia.” Cô khẽ cắn môi, rất kiên định nói: “Chú Quan, chú đợi ở đây được không? Cháu đi thức

tỉnh cậu ấy, dẫn cậu ấy đến chỗ khác."

Quan Chính Hạo tất nhiên không thể chấp nhận được việc mình là một cường tráng mà lại chỉ có thể làm người đứng xem: "Cháu gái, như vậy sao được. Sao có thể cái gì cũng để cháu đi làm được."

"Chú Quan, đây là chuyện rất đơn giản thôi. Quan hệ của cháu và bạn học đều rất tốt. Cháu sẽ an ủi cậu ấy. Đợi đến lúc cháu vào cửa hàng bán băng đĩa thì mới thật sự cần đến sự bảo vệ của chú..."

Ánh mắt cô vô tội như con cừu non yếu ớt. Thoáng cái, lòng Quan Chính Hạo cũng trở nên mềm nhũn: "Vậy cháu nhất định phải chú ý an toàn... Nếu có gì không ổn thì cháu cứ hét lên. Cháu thuyết phục cậu ta rời đi xong thì phải quay lại đây ngay lập tức đấy. Chú chờ cháu."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Vâng!" Cô đồng ý, trên mặt là nụ cười vừa cảm kích vừa đáng yêu: "Vậy nhờ cả vào chú rồi."

Nói xong, cô chạy ra ngoài.

Quan Chính Hạo thở dài, nhìn theo bóng lưng cô rồi nghĩ thầm: Nếu con gái mình cũng cười với mình như thế thì tốt...

-

Lúc Bạch Chiêu Chiêu đi đến cổng trường thì Chu Lạc Nhiên đã xuống xe rồi, bây giờ cậu ta đang tựa vào cửa xe.

Có thể nhìn ra được cậu ta đã cố ý ăn mặc chỉn chu, đáng tiếc là thời gian hơi gấp nên không kịp xịt keo tóc. Nhưng cậu ta vẫn là một thiếu niên anh tuấn, tựa vào bên cạnh chiếc xe thể thao đẹp

đẽ, giống như bức ảnh quảng cáo được cắt ra từ một cuốn tạp chí.

“Chu Lạc Nhiên.” Cô gọi cậu ta rồi bước nhanh về phía trước.

Chu Lạc Nhiên vừa nhìn thấy cô là trên mặt đã tràn ngập ý cười. Cậu ta cảm thấy Bạch Chiêu Chiêu trước mặt càng đẹp hơn rồi. Tim cậu ta đập thình thịch như một con bò tót bị đấu sĩ trêu tức, thậm chí còn không thể chào cô một cách hoàn chỉnh.

Điều duy nhất làm cậu ta nghi ngờ chính là con ngươi trong mắt của Bạch Chiêu Chiêu rất đen, giống như bầu trời đêm u ám và không có một ngôi sao nào.

“Chỗ này không an toàn. Chúng ta đi về phía trước đi.” Chiêu Chiêu chỉ về hướng chú Tiền biến mất, giọng nói dịu dàng hiếm thấy: “Tôi sẽ từ từ nói với cậu.”

Nói xong, cô dẫn đầu đi về phía trước.

“À, được...”

Cậu ta hăng hái bừng bừng đi theo mà không hề nghi ngờ chút nào.

Dù sao thì chú Tiền cũng đã nói rằng không được đến trường học.

Hai người đi cùng nhau. Cậu ta hưng phấn đến mức không nhịn được mà hỏi: “Chúng ta như thế này... có được tính là hẹn hò không?”

Bạch Chiêu Chiêu nhìn cậu ta một cách kỳ quái, dường như cảm thấy cậu ta đang tự mình đa tình.

Cậu ta đột nhiên cảm thấy xấu hổ, nhìn chằm chằm mặt đất:

“Tuy rằng toàn bộ thành phố đều không có người, nhưng không biết vì sao khi nhìn thấy cậu thì tôi lại không có cảm giác bối rối, ngược lại... ngược lại còn thấy vui vẻ!”

Có thể ở một mình với cô, có thể bình thản nói chuyện với cô như thế này, đây là cảnh tượng chỉ có thể xuất hiện trong giấc mơ của cậu ta.

“Thế à? Tôi có sức hấp dẫn thế à...” Cô bật cười.

Cô vừa dịu dàng lại dễ tính như thế, càng làm Chu Lạc Nhiên vui vẻ đến luống cuống chân tay, nhỏ giọng nói: “Tôi thà đến gặp cậu cũng không muốn ở nhà. Có thể cậu không biết đâu, nhà tôi trở nên rất đáng sợ, không có một ai cả... Chú Tiền nói, ngày mai bố mẹ tôi sẽ trở về, tất cả sẽ kết thúc. Tôi thật sự không hiểu rốt cuộc chú ấy có ý gì...”

“Tôi đoán là, ông ấy nhất định đã cảnh báo cậu không nên đến gần trường học.”

“Đúng thế! Sao cậu biết?!”

“Trường học có gì đó không đúng. Tôi cũng có thể nhìn ra...”

Cậu ta phụ họa theo: “Cũng đúng. Cậu thông minh như thế...” Rồi lại nhỏ giọng nói thêm: “Cậu hoàn hảo như vậy...”

Rõ ràng cô hoàn hảo như vậy, giống như là sự kết hợp của tất cả những thứ tốt đẹp nhất trên thế giới, luôn khiến cậu ta cảm thấy tự ti và mặc cảm.

Cậu ta thật sự thích cô, thích đến mức trái tim chỉ đập vì một mình cô.

Bạch Chiêu Chiêu chỉ cười mà không thèm quan tâm.

Câu ta lại hỏi: “Mẹ của cậu đâu? Cũng biến mất rồi à?”

Nụ cười đột nhiên biến mất.

“Ôi, thật xin lỗi, thật xin lỗi...” Cậu ta thăm dò vẻ mặt thay đổi đột ngột của cô, hơi luống cuống nói: “Có phải cậu lại nghĩ đến những lời nói kia không... Haiz, tôi, tôi có thể xin lỗi lại lần nữa...”

Cậu ta cho rằng cô lại nghĩ đến những lời đồn kia.

Những người kia ăn nói quả thật rất khó nghe. Mặc dù cậu ta không trực tiếp dựng lên chuyện của mẹ cô, nhưng những trò hề đó lại là do cậu ta mà ra.

Nhưng cậu ta không ngờ rằng, đôi mắt xinh đẹp và đen nhánh kia nhanh chóng nhìn về phía mình, đôi môi đỏ tươi kia thốt ra mấy lời nhẹ nhàng nhưng lại lạnh lùng:

“Chu Lạc Nhiên, mẹ tôi chết rồi...”

Chu Lạc Nhiên sửng sốt. Thoáng cái, đầu óc cậu ta trở nên hỗn loạn...

Trong lúc hoảng hốt, màu đen và đỏ trên khuôn mặt xinh đẹp của cô gái trước mặt cậu ta bỗng trở nên vặn vẹo, giống như hai loại thuốc màu chói mắt đã được trộn vào lớp sơn trắng, khiến khuôn mặt xinh đẹp ấy trở nên hung dữ như lệ quỷ.

Nhưng sau khi chớp mắt một cái, trước mặt cậu ta vẫn là cô gái xinh đẹp khiến cậu ta không nhịn được mà động tâm.

Chương 57: Hỗn Loạn

“Đây... đây là chuyện từ bao giờ thế?” Cậu ta không khỏi hốt hoảng, giọng trầm xuống.

“Trước khi thế giới này biến thành như vậy.”

Vẻ mặt Chu Lạc Nhiên tràn đầy nghi ngờ cùng sợ hãi.

Bạch Chiêu Chiêu bây giờ mới đứng lại, cười nói: “Chúng ta đi đến đây thôi. Tôi biết cậu có rất nhiều vấn đề muốn hỏi. Hay là chúng ta chơi một trò chơi nhé? Cậu đứng đây, tôi lùi lại. Cứ mỗi lần tôi lùi lại hai bước, cậu có thể hỏi tôi một câu hỏi. Nhưng cậu không thể di chuyển.”

“Chiêu Chiêu... chuyện này...”

“Cậu đừng di chuyển.”

Cô giơ tay lên, giọng điệu vừa lạnh lùng vừa mạnh mẽ, khiến cậu ta không thể không ngoan ngoãn mà đứng lại.

Cậu ta muốn dùng hết khả năng để lấy lòng Bạch Chiêu Chiêu nên không thể không nghe lời cô.

Cô lùi lại hai bước rồi cười ngọt ngào: “Bây giờ, cậu có thể hỏi rồi. Tôi không nhất định sẽ biết câu trả lời, nhưng tôi sẽ cố gắng giải đáp cho cậu.”

“Tôi, tôi...” Cậu ta không rõ cô muốn làm gì, đành thuận miệng

hỏi: “Người trên đường đâu hết rồi?”

“Trốn hết rồi. Bởi vì nơi này sắp sụp đổ rồi.”

Cô lại lùi lại hai bước.

“Sắp sụp đổ? Tôi không hiểu. Cậu có thể giải thích rõ ràng hơn không?”

“Tất cả chúng ta đều sắp chết rồi. Và tất nhiên, vẫn có khả năng sẽ được cứu sống. Vì vậy chỉ còn lại chúng ta ở đây.”

“…”

Đại khái hơn 10 giây sau, Chu Lạc Nhiên vẫn không hỏi gì nữa.

Bạch Chiêu Chiêu biết, cậu ta đang chấp nhận chấn động do đã thức tỉnh. Nhưng đối với Chu Lạc Nhiên mà nói, cậu ta không có khả năng nhìn thấy nhiều người giấy nữa rồi, bởi vì thế giới này đã trống rỗng rồi, ngay cả một người giấy cũng không có.

Cô đứng yên tại chỗ, kiên nhẫn chờ đợi.

“Cậu biết từ bao giờ…” Rốt cuộc cậu ta cũng mở miệng.

“Một ngày sau trận bóng rổ.”

Hai bước.

“Cho nên, Diệp Chi Du cũng biết rồi?”

“Đúng thế.”

Hai bước.

Trong lòng cậu ta dâng lên sự thất vọng. Cậu ta không phải kẻ

ngu. Bạch Chiêu Chiêu và Diệp Chi Du chắc chắn đã sớm chia sẻ với nhau nhiều nghi ngờ và câu trả lời về thế giới này rồi. Thế nhưng, cậu ta vẫn hỏi tiếp: "Vậy, chúng ta phải làm thế nào mới có thể rời khỏi đây?"

Cô gái không trả lời, cô đang từng bước lùi về phía sau.

"Sao cậu không nói gì? Cậu cũng không biết à?"

"..."

Cậu ta thấy cô gái lùi càng ngày càng xa, trên khuôn mặt ngọt ngào và thuần khiết của cô dần dần hiện ra biểu tình quái dị.

Hình như, có hơi tàn nhẫn và hung ác...

Trong tâm trí cậu ta đột nhiên hiện lên một cảnh tượng tàn khốc.

Cậu ta đột nhiên nhớ lại!

Hôm đó lúc tan học, trời mưa to tầm tã. Cậu ta lên xe của nhà mình, sau khi lái qua ba con phố thì cậu ta nhận được một đoạn video do Dư Chí Đồng gửi đến.

Chỉ sau một cái liếc mắt, cậu ta đã lập tức ngồi thẳng người dậy!

Bối cảnh của video là ở bể bơi ngoài trời bị bỏ trống của trường học. Vì không có lớp học bơi vào mùa thu và mùa đông nên nước đã cạn từ lâu, đáy hồ thì đầy bùn và lá rụng. Cơn mưa to tầm tã đã khiến cho bể bơi trở nên rất bẩn thỉu.

Mà Bạch Chiêu Chiêu lại đang quỳ trong nước bùn ở dưới đáy bể bơi, cả người cô ướt sũng, lạnh lẽo ôm lấy cánh tay mình. Cặp sách, đồ dùng học tập, còn có sách vở của cô rải rác khắp nơi dưới đáy bể bơi.

Cậu ta không thể tin vào mắt mình, gần như phát điên mà nói với tài xế "Lập tức quay lại trường học" rồi run rẩy gọi điện cho Dư Chí Đồng! Bên kia vừa mới bắt máy, cậu ta đã tức giận lớn tiếng chửi: "Đờ mờ! Cá Tạp, mày làm cái gì thế hả! Có phải đầu mày bị đập hỏng rồi không hả?!!!"

Dư Chí Đồng vốn định tranh công lại bị dọa đến lắp bắp: "Sao, sao thế..."

"Cái video này! Video này là sao hả!"

"Không, không, không phải do tớ quay... Là Con Gián và Vận Khiết. Bọn họ gửi cho tớ, tớ mới gửi cho cậu, còn tưởng rằng cậu sẽ vui vẻ..."

Không muốn lãng phí thời gian để chửi người, ngay sau đó cậu ta lại gọi điện cho Chương Tử Cầu. Dưới cơn giận, Chu Lạc Nhiên hận không thể xuyên qua điện thoại mà đánh cho cậu ta một cái!

Chương Tử Cầu cũng bị sự tàn nhẫn của cậu ta dọa sợ, run rẩy nói: "Cậu chủ Chu, cậu, cậu đừng nóng giận... Chúng tớ không làm gì cậu ta cả, chỉ đùa một tí thôi, quay xong ngay lập tức kéo cậu ta lên rồi..."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Chương Tử Cầu! Nếu cậu ấy bị thương thì tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày!" Cậu ta nóng nảy đến mức gần như muốn phát điên, cũng không đợi được tài xế đang chậm chạp quay đầu xe trong dòng xe tắc nghẽn, cậu ta trực tiếp mở cửa xe ra, bất chấp mưa to mà chạy ra ngoài!

Nước mưa đầy bùn đất cứ chảy xiết, có chỗ thậm chí còn cao đến tận bắp chân cậu ta. Cậu ta hơi không cẩn thận, bước chân

không vững nên suýt chút nữa té ngã, khiến mắt cá chân vô cùng đau đớn...

Cậu ta đứng đó, đau đến mức nhăn nhó, không thể không chậm lại vài giây.

Trong lúc đó, có một chiếc xe cấp cứu lao ra khỏi vòng vây, phóng qua bên cạnh cậu ta với tốc độ cực nhanh, làm nước bắn lên người cậu ta.

Chẳng lẽ là Chiêu Chiêu bị thương?

Nỗi lo lan ra khắp cơ thể cậu ta! Lúc cậu ta kéo lê cái chân bị thương, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến bên cạnh bể bơi của trường thì Bạch Chiêu Chiêu đã không còn ở trong đó nữa rồi. Con Gián và Tô Vận Khiết cũng chẳng thấy đâu...

Mưa to như trút nước, cậu ta không mang ô nên bị ướt đến mức không mở mắt ra được. Nhưng cậu ta vẫn nhìn thấy mấy quyển bài tập đang trôi nổi trong vùng nước bẩn của bể bơi.

Chắc chắn đó là vở bài tập của Chiêu Chiêu.

Cậu ta nhảy xuống bể bơi và nhặt tất cả những quyển vở ấy lên. Đến lúc cậu ta bò lên bờ thì mắt cá chân đã sưng thành cái bánh bao...

Rõ ràng đã chuẩn bị trả lại vở bài tập cho cô vào ngày mai;

Rõ ràng đã nhắn tin cho cô và hỏi cô có xảy ra chuyện gì không;

Rõ ràng đã nghĩ kỹ rằng nhất định sẽ xin lỗi cô và chấm dứt trò hề này...

Nhưng bây giờ, khi nhìn Bạch Chiêu Chiêu, trong lòng cậu ta lại

có một loại dự cảm không tốt.

“Chiêu Chiêu, cậu... mẹ cậu chết như thế nào?” Giọng nói của cậu ta trở nên khàn khàn.

Giọng nói nhẹ nhàng của cô gái từ phía xa được gió thổi đến: “Tai nạn giao thông.”

Chu Lạc Nhiên nhìn cô từ xa, vừa sợ hãi vừa bất an: “Thật à?”

“Thật. Không thì sao...”

Quanh người cô dường như được bao phủ bởi một tấm màng ảm đạm, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi và đau xót.

Lúc này cậu ta mới nhận ra rằng cô đã lùi xa như vậy rồi.

Chính cậu ta đã đẩy cô đi xa như vậy.

Sự khác thường của cô khiến cậu ta cuối cùng cũng hỏi ra vấn đề mà mình không dám chạm đến:

“Chiêu Chiêu, cậu... thật sự tha thứ cho tôi rồi à?”

Ngay lập tức, trên khuôn mặt Bạch Chiêu Chiêu hiện ra nụ cười ngọt ngào mà quái dị.

Dừng vài giây, cô mới trả lời:

“Không.”

Đôi môi đỏ mọng mở ra rồi khép lại: “Chu Lạc Nhiên, tôi sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho cậu.”

Nói xong, cô mạnh mẽ xoay người chạy trốn. Thân hình cô biến mất ở đầu con phố.

“Chiêu Chiêu!”

Cậu ta nhất thời không phản ứng kịp, qua một giây mới đuổi theo.

Đến khi cậu ta chạy qua ngã rẽ ở góc đường thì lại ngơ ngác—

Ở trước mặt cậu ta, không có Bạch Chiêu Chiêu, cũng không có đường phố quen thuộc, mà lại là những sàn nhà bằng gỗ xanh mướt vô tận?!

Trên sàn nhà là từng căn phòng đơn màu trắng cách nhau một khoảng cố định và một số lượng gạch cố định. Những cái cây chết và đồ trang trí bằng đá nằm rải rác ở đó, những chiếc đồng hồ bánh mì mềm mại hoặc là nằm trên ngọn cây hoặc là đặt trên đá.

Đây là đâu?!

Cậu ta quay đầu lại, phát hiện xung quanh mình đều đã biến thành như vậy rồi.

Đầu óc cậu ta bối rối vì sự thay đổi đột ngột này. Cậu ta còn nghi ngờ chính mình vừa rồi có thật sự gặp Bạch Chiêu Chiêu hay không.

Chưa đợi cậu ta quan sát thêm thì căn phòng màu trắng ở gần cậu ta nhất lại đột nhiên mở cửa!

Từ trong bóng tối vô tận bên trong cánh cửa màu trắng có một người đàn ông gầy gò cao gần 2 m bước ra.

Bản năng khi gặp nguy hiểm làm cậu ta giật mình, tóc gáy dựng lên.

Người đó bước ra ánh sáng, là hình dáng của một người phụ nữ. Cô ta đi tất màu da cam, giày cao gót màu đỏ, mặc một chiếc váy xẻ cao màu xanh, mà trên cổ cô ta, lại không có đầu.

Có, cũng chỉ là một đóa hoa tường vi diễm lệ.

Đây... đây là người hả?!

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Bông hoa run rẩy, phát ra tiếng nói của con người: “Sao cậu lại không giống chúng tôi?”

Chu Lạc Nhiên lảo đảo lùi về phía sau.

“Có phải đầu cậu có vấn đề không...” Cô ta khó hiểu lắc lắc cái “Đầu” của mình, cánh hoa rơi xuống.

Lúc này, cánh cửa của một căn phòng khác cũng mở ra, một người đàn ông đi ra.

Anh ta mặc một chiếc áo đuôi tôm màu đen, thân hình gầy gò giống như người phụ nữ kia. Đầu của anh ta lại chỉ là một cái đầu lâu màu vàng đất.

Nhưng trong bộ xương khô của đôi mắt cũng không trống rỗng, mà còn chứa hai cái đầu lâu hình tròn và phồng lên, di chuyển quanh mí mắt khô quắt, trong những chiếc đầu lâu đó vẫn còn những chiếc đầu lâu khác... xếp chồng lên nhau, giống như một bộ xương khô vĩnh viễn không có điểm dừng.

“Cậu là ai? Sao lại không giống chúng tôi? Cậu đến vùng đất hỗn loạn này làm gì?” Đầu lâu há miệng ra, đầu lâu trong mí mắt cũng lên tiếng, thanh âm dường như vang vọng trong hang động trống rỗng. Trong mỗi cái miệng— Những lớp răng xoắn

ốc đến tận trong cổ họng, giống như một loài sinh vật biển đáng sợ nào đó.

Chu Lạc Nhiên vô cùng sợ hãi, nhưng vẫn không thể rời mắt khỏi khuôn mặt đó.

Trong mắt cậu ta, hình như cũng xuất hiện vô số vòng xoáy màu trắng.

“Nói chuyện đi chứ?” Đầu lâu há miệng.

Chỉ trong vài giây, Chu Lạc Nhiên đã rơi vào vòng xoáy tinh thần trong đôi mắt thẳng thắn của anh ta, những vòng xoáy xếp tầng nhẹ nhàng và hung ác phá vỡ suy nghĩ của cậu ta.

Chẳng mấy chốc, càng ngày càng có nhiều cửa mở ra hơn, cũng có đủ loại người đi ra, nhưng lại không hoàn toàn là người...

“Chuyện gì thế? Cậu ta thật kỳ quái...”

“Tại sao cậu ta lại không giống chúng ta?”

“Chắc phải mời bác sĩ đến xem...”

Bọn họ xì xào bàn tán, chậm rãi tới gần cậu ta...

Chu Lạc Nhiên lúc này mới ý thức được nguy hiểm, xoay người định bỏ chạy. Trước mặt cậu ta lại đột nhiên xuất hiện một—

Một con heo?

Còn là một con heo mặc áo blouse trắng, cao hơn 2 m. Cái bụng trần của nó phồng lên, thắt lưng căng chặt, trên đó treo đầy những chiếc chìa khóa.

Đôi mắt xám của nó rõ ràng cho thấy rằng nó đã chết rồi, nhưng

con heo lại đứng trước mặt cậu ta, nhìn xuống cậu ta.

“Cậu thật kỳ quái...” Cái miệng của nó khẽ động, chảy ra thứ nước tanh hôi: “Sao cậu lại ở bên ngoài?”

Tất cả mọi người cũng đều xúm lại và lặp lại câu hỏi: “Sao cậu lại ở bên ngoài?”

“Cậu thật kỳ quái. Cậu cần phải chữa trị.”

Chu Lạc Nhiên hoảng sợ đẩy bọn họ: “Cút ngay! Cút ngay!”

Đột nhiên, cổ của cậu ta bị con heo tóm lấy.

Rõ ràng cậu ta rất cường tráng và cao lớn, nhưng bây giờ cậu ta lại bị con heo tóm lấy không nhúc nhích được!

“Phiền toái thật đấy. Cậu bệnh nặng như vậy mà còn chạy ra ngoài, tôi sẽ bị chủ nhiệm trách mắng mất.” Con heo nói xong, không biết trong tay nó xuất hiện một cái ống tiêm cực lớn từ bao giờ, mũi kim phải dài đến 30 cm!

Giọng nói mỏng manh của những “Người” xem rơi xuống như một tấm lưới:

“Tiêm thôi. Tiêm xong sẽ khỏi thôi.”

“Ngoan ngoãn nghe lời đi.”

“Sớm bình phục, mới có thể giống như chúng tôi!”

Chu Lạc Nhiên quỳ rạp xuống đất, cậu ta phát hiện mình hoàn toàn không nhúc nhích được.

Đầu kim dài cực kỳ cứng và dài, chọc thẳng từ đỉnh đầu xuống, khiến cậu ta phải trợn tròn mắt vì đau đớn.

Con heo đã tiêm chất lỏng màu vàng nhạt và đặc đó vào trong cơ thể của cậu ta rồi.

Khi kim tiêm rút ra, cậu ta mất đi sự chống đỡ mà ngã xuống đất, hai mắt tan rã.

Con heo cường tráng đã quá quen rồi, nó cúi người xuống, cầm lấy một chân của cậu ta và kéo đi, tùy tiện mở cửa của một căn phòng màu trắng rồi ném cậu ta vào...

Đôi mắt vô hồn của cậu ta ngẩn ngơ nhìn mọi người bên ngoài cửa.

Bọn họ cũng kỳ quái nhìn cậu.

“Dưỡng thương cho tốt nhé...”

“Phải bình thường trở lại mới được...”

“Phải giống chúng tôi mới được.”

Ánh sáng chiếu vào mặt cậu ta càng ngày càng hẹp lại...

Cho đến khi biến thành một dải ánh sáng mỏng manh...

Cho đến khi hoàn toàn biến mất...

Chương 58: Quê cũ

Phần 3: 7 ngày sáng tỏ

Bạch Chiêu Chiêu chạy thẳng về phía cổng trường, tim đập điên cuồng, hai má trắng nõn ửng hồng, biểu tình lạnh như băng cũng vì vậy mà có chút sức sống.

Cô đứng lại rồi quay đầu nhìn, Chu Lạc Nhiên không đuổi kịp.

2, 3 phút sau, cậu ta vẫn không xuất hiện.

Sự phập phồng trong lồng ngực dần dần dịu lại... Nhưng vực sâu trong mắt cô lại hiện lên nụ cười khinh bỉ.

Cô nhớ lại lần thứ ba đi vào cấm địa cùng Diệp Chi Du.

Lần đó, cô phát hiện mình đã đi xa hơn hai lần trước hơn 20 m.

Diệp Chi Du tuyệt đối sẽ không để ý đến chi tiết này, nhưng cô lại mơ hồ hiểu rõ được lý do— Là do bọn họ đã tiến vào cấm địa quá nhiều lần, cho nên không gian của ký ức đã tự động mở rộng.

Nói cách khác, một khi ký ức được hình thành, muốn đi vào cấm địa thì phải đi xa hơn lần trước mới được.

Nhưng Bạch Chiêu Chiêu lại nghĩ thầm, nếu như cô rút ngắn lại thì sao?

Người có ký ức rời đi, vậy thì người đi vào khu vực xa lạ hẳn cũng sẽ lạc vào cấm địa...

Với suy đoán này, cô đã cùng Chu Lạc Nhiên chơi trò chơi kia. Không ngờ được cô lại thật sự thành công.

"Chiêu Chiêu..." Có người nhỏ giọng gọi cô.

Cô vừa ngẩng đầu lên đã thấy Quan Chính Hạo đang lén lút đi về phía này.

Là lo lắng cho cô, hay là theo dõi cô?

Chỉ là ông ấy đi trong bóng tối, lại mặc một bộ quần áo màu đen xám và trốn phía sau hàng cây thấp ở ven đường, cho nên trong lúc nhất thời, Bạch Chiêu Chiêu mới không nhìn thấy ông ấy.

"Chú Quan..." Cô cũng bước nhanh hơn đến gốc cây, vẻ mặt hoảng sợ và luống cuống, thở hổn hển nói: "Bạn học của cháu, bạn học của cháu, cậu ấy..."

"Cháu đừng vội, nói từ từ thôi."

Cô hít thật sâu một hơi, lúc này mới khóc nức nở, nói: "Sau khi cháu nói sự thật cho bạn học biết, cậu ấy đột nhiên nổi điên và chạy mất rồi. Cháu không thể ngăn cản cậu ấy lại được, phải làm sao bây giờ... Cậu ấy sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ? Cháu, hiện tại cháu cảm thấy rất có lỗi..."

Quan Chính Hạo đau lòng, vụng về an ủi cô: "Cháu gái, cháu đừng sợ. Đây không phải lỗi của cháu. Cháu vui lên đi. Cậu ta chạy mất cũng không sao. Có thể là do chưa nghĩ thông thôi. Bây giờ ác linh mới là quan trọng nhất..."

"..." Bạch Chiêu Chiêu run rẩy như lá rụng mùa thu, vài phút sau mới hồi phục lại, nước mắt lưng tròng nói: "Chú Quan, chú có

trách cháu không?"

"Sao chú lại trách cháu được chứ? Cháu không cố ý mà. Do cháu quá hiểu chuyện thôi. Đừng tự tạo áp lực quá lớn cho mình."

Bạch Chiêu Chiêu gật đầu, xúc động nói: "Chú Quan, chú là một người bố tốt."

Đôi mắt Quan Chính Hạo run rẩy, rõ ràng là bị lời khen của cô đả động nên càng trở nên tha thiết hơn: "Cháu như thế này, còn có thể đi gặp ác linh được không? Hay là để chú đi..."

"Không." Cô lau nước mắt, vẻ mặt kiên cường: "Cháu có thể. Diệp Chi Du còn đang đợi cháu cứu... Cháu đi ngay đây. Chú Quan, tiếp theo phải nhờ chú rồi."

Quan Chính Hạo gật đầu, vẻ mặt trịnh trọng như sẵn sàng hy sinh tính mạng vì cô bất cứ lúc nào.

Chiếc loa khổng lồ ở lối ra vào cửa hàng bán băng đĩa hôm nay đặc biệt yên tĩnh. Vì vậy mà tiếng bước chân nhỏ của Bạch Chiêu Chiêu lại trở nên cực kỳ rõ ràng.

Trong cửa hàng, Kha Cát Lợi đang xem một quyển tạp chí âm nhạc ở phía sau quầy.

Nhận ra có người đến, đôi mắt của gã ta lộ ra từ phía trên quyển tạp chí.

"Ông chủ..." Cô cố gắng không nhìn vào mắt gã ta, tùy ý nhìn vào trong cửa hàng: "Tôi muốn mua album của Trần Hi Ngạn."

Gã ta chậm rãi đóng quyển tạp chí lại, kéo dài giọng nói: "Ồ, album nào thế..."

"Lễ hiến tế của động vật."

"..."

Lúc này Kha Cát Lợi mới bỏ tạp chí xuống, vuốt vuốt mái tóc của mình rồi đi ra phía sau kệ album.

Gã ta bước đi rất uể oải, kéo lê bước chân. Đế giày cọ xát với mặt đất, phát ra âm thanh "Rít rít".

Âm thanh đó nhanh chóng quay trở lại.

Đĩa CD được đóng gói rất đẹp mắt đặt trên quầy, gã ta lười biếng nói: "69 tệ, thanh toán như thế nào?"

Tim Bạch Chiêu Chiêu đập thình thịch. Cô ý thức được rất rõ ràng rằng nó đập thình thịch như vậy không phải bởi vì chấp niệm, mà là vì sợ hãi.

Cô vươn tay ra, đặt tờ tiền lên trên quầy.

Quan Chính Hạo đang chờ ở bên ngoài cửa, khi nhìn thấy cảnh đó thì tim ông ấy cũng vọt lên tận cổ họng!!!

Nhưng Kha Cát Lợi không cầm lấy tiền, ngược lại chống tay lên quầy, mỉm cười nhìn cô: "Căng thẳng à?"

"Hả?" Cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên: "Tôi, tại sao tôi lại phải căng thẳng?"

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Gã ta cười nhạt: "Tôi cũng không biết, nhưng trông em rất căng thẳng đấy~"

"..."

Bạch Chiêu Chiêu cứng ngắc nhận lấy ánh mắt dò xét của gã ta.

Sau lưng cô đầy mồ hôi lạnh.

“Em gái, mọi người trong trường em đi đâu hết rồi?” Gã ta nói rồi nhìn ra đường: “Em xem, trên đường cũng chẳng có ai cả.”

Đường phố rất yên tĩnh, không có người giấy, không có tiếng ồn của phương tiện giao thông, không có tiếng côn trùng kêu, không có tiếng chim hót...

Chính bởi vì yên tĩnh như thế nên Bạch Chiêu Chiêu cảm giác dường như mình nghe được âm thanh thứ gì đó khổng lồ đang sụp đổ.

Nhất định là bởi vì Chu Lạc Nhiên cũng đã thức tỉnh cho nên tốc độ sụp đổ của thế giới đang nhanh hơn...

Trán và chóp mũi của cô bắt đầu chảy mồ hôi, cố gắng bình tĩnh nói: “Tôi, tôi không muốn nói chuyện. Tôi muốn mua album. Anh có thể nhanh lên được không...”

“À, được thôi...” Lúc này gã ta mới thu lại ánh mắt, chậm rãi quét mã vạch của album và chỉ vào máy tính tiền.

Vừa chỉ, gã ta vừa cười híp mắt nói: “Em gái, hình như em đã quen với sự kỳ quái ở bên ngoài rồi nhỉ.”

Dưới ngón tay gã ta vang lên tiếng “Tích tích”: “Tôi ấy à, thường xuyên nhìn thấy em và cậu học sinh kia ở bên ngoài chạy linh tinh đó. Em không cảm thấy kỳ quái à?”

“Tôi, tôi chỉ muốn mua đồ thôi. Tại sao anh lại hỏi nhiều vấn đề thế?” Cô thử đưa tiền đến phía trước.

Mắt gã ta rũ xuống, nhìn tờ tiền trong tay cô rồi chậm rãi nói: "Sao tiền lại được gấp lại thế..."

"Thói quen... không được à?"

"Thói quen à, được rồi... Em thích Trần Hi Ngạn bao lâu rồi? Hay là tôi tặng em một món quà nhé?"

Lúc này, ngay cả Quan Chính Hạo đang canh giữ bên ngoài cửa khi nghe xong cũng nhận ra có gì đó không ổn.

Kha Cát Lợi lấy từ dưới quầy ra một cái móc khóa, cười híp mắt lại và đưa cho cô.

Là móc khóa VIP của Trần Hi Ngạn.

In ấn rất đẹp mắt, chắc chắn không phải hàng nhái; Chiếc chìa khóa làm bằng kim loại tối màu, nhìn có vẻ không phải là đồ mới.

Máu trong người cô cũng theo đó mà đông lại—

Đó là móc khóa yêu quý của Ngô Phương Nhị!

Bạch Chiêu Chiêu kinh ngạc lùi về phía sau một bước rồi ngẩng đầu lên nhìn về phía gã ta.

"Em gái, có duyên thật đấy..." Nụ cười trên mặt gã ta lan rộng ra, vừa bệnh hoạn vừa lưu luyến nhìn cô: "Sống cũng gặp, sắp chết rồi, lại gặp nữa."

Quan Chính Hạo ở ngoài cửa nghe được những lời này, trong nháy mắt, ông ấy cũng nhảy dựng lên!

Sau đó ông ấy lập tức chạy vào trong cửa hàng, muốn kéo Bạch Chiêu Chiêu ra ngoài! Nhưng mà—

Mặt đất đột nhiên nhấp nhô kịch liệt như những cơn sóng thần, đẩy ông ấy về hướng ngược lại. Rõ ràng chỉ ngắn ngủi vài mét, nhưng ông ấy lại không thể nào chạy đến được!

Bạch Chiêu Chiêu hoảng sợ quay đầu lại nhìn ông ấy!

Cùng lúc đó, thế giới cũng bị bao phủ bởi những đám mây đen, lấy cửa hàng bán băng đĩa làm trung tâm, những tòa nhà xung quanh bắt đầu sụp đổ như những quân domino từ ngoài vào trong!

Tiếng gạch đá vỡ vang lên khiến màng nhĩ người ta đau đớn, gió lớn cuốn theo cát bụi cuồn cuộn...

Mà ở trong đó, tiếng hét của ông ấy và Bạch Chiêu Chiêu hoàn toàn bị chôn vùi!

Nơi này giống như đã bị Thượng Đế vứt bỏ, mà bọn họ cũng sẽ bị chôn vùi hoàn toàn...

“Chiêu Chiêu!” Quan Chính Hạo hét to, dùng hết sức lực của bản thân nhảy mạnh một cái, nắm lấy khung cửa của cửa hàng!

“Chú Quan!”

Bạch Chiêu Chiêu cũng cố gắng chạy ra, vươn tay muốn giữ chặt lấy ông ấy.

Nhưng lúc cô đang ra sức vươn tay ra thì đầu ngón tay của cô lại chỉ chạm cào được một vệt trắng trên mu bàn tay của ông ấy.

Chỉ trong nháy mắt, “Domino” đã đổ về phía trung tâm!

Tiếng kêu biến mất, mọi thứ vĩnh viễn im lặng.

Cả thế giới chìm vào bóng tối...

-

“A...”

Tuy rằng có thể cảm nhận được cơ thể vẫn đang bị cát chôn vùi làm cho ngạt thở, nhưng ý thức của Bạch Chiêu Chiêu đã lại tỉnh táo trước.

Trước mắt chính là tầng hầm giống như trong trí nhớ của cô— Tầng hầm nơi Khá Cát Lợi giam giữ cô.

Ánh đèn mờ nhạt, cửa sổ nhỏ không có ánh sáng, rêu xanh mọc ở góc tường thấm nước...

Nhưng mà cô tuyệt đối không cho rằng mình đã tỉnh, bởi vì trong tầng hầm này không có bóng dáng của Ngô Phương Nhị.

Mà là...

— Đầy những con cừu?

Toàn bộ tầng hầm có khoảng hơn 30 con cừu. Những con cừu màu trắng chen chúc nhau trong tầng hầm, lấp đầy mọi khoảng trống, ngoại trừ cô. Giống như một tầng hầm tối tăm tràn đầy những đám mây trắng thuần khiết vậy.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Đám cừu con rất yên tĩnh và ngoan ngoãn. Chúng nó nhìn chằm chằm vào cô, con ngươi đen nhánh ươn ướt như đầm nước đen, phản chiếu vô số bóng hình của cô.

Chỉ là khi nhìn thấy những con cừu này, Bạch Chiêu Chiêu biết

ngay rằng mình đang mơ, bởi vì nhiều cừu như vậy, nhưng trong không khí lại không hề có mùi cừu.

Bị nhìn chăm chú như vậy có hơi đáng sợ, nhưng thứ nhìn cô là một đám cừu con, vì thế sự ảnh hưởng có vẻ yếu đi nhiều rồi.

Chú Quan đâu? Diệp Chi Du và những người khác đâu?

Tại sao chỉ có một mình cô ở đây?

Ký ức cuối cùng của cô là mình bị bụi đất chôn vùi thật sâu trong cửa hàng bán băng đĩa...

Đúng thế. Kẻ giết người vừa nguy hiểm vừa thông minh Kha Cát Lợi kia, từ lúc giấc mơ sắp chết xảy ra sự bất thường thì gã ta đã thức tỉnh rồi.

Chắc chắn là bởi vì cô thức tỉnh Chu Lạc Nhiên cho nên mới làm giấc mơ sắp chết sụp đổ hoàn toàn.

Cô mất vài phút để sắp xếp lại những suy nghĩ lộn xộn của mình, sau đó mới chống đỡ cơ thể mà chậm rãi đứng lên.

Cô vượt qua bầy cừu chật chội, đầu ngón tay còn có thể chạm vào lông cừu thô ráp. Cô đứng ở cầu thang chỗ lối vào tầng hầm, ngước nhìn cánh cửa màu đen kia...

Cô nuốt nước miếng, bước lên bậc thang đầu tiên.

Đột nhiên, có thứ gì đó kéo váy cô lại.

Cô nhìn xuống, thấy con cừu ở gần nhất đang cắn váy của cô.

Đây là một con cừu con, hình như mới được vài tháng, đôi mắt thuần khiết của nó đang phản chiếu rõ ràng hình dáng của cô lúc này hơn...

Mái tóc dài của cô xõa ra, khuôn mặt phủ đầy bóng tối, giống như một ác quỷ.

“Xin lỗi, tao phải đi rồi.”

Cổ họng cô khô khốc, xin lỗi những con cừu này: “Xin lỗi, buông tao ra thôi...”

Đôi mắt trong suốt của cừu con nhìn cô, đôi tai run run.

Đột nhiên, trên đầu nó lại hiện ra thêm một con mắt.

Ngay lập tức, hết con này đến con khác, toàn thân con cừu đều bị bao phủ bởi những con mắt chen chúc nhau. Những con mắt chuyển động và nhìn chằm chằm vào cô!

Bạch Chiêu Chiêu hoảng sợ che miệng lại...

Giống như bị bệnh lây nhiễm, toàn bộ những con cừu ở trong tầng hầm bắt đầu mở ra thêm rất nhiều con mắt, là những con mắt của người, nó đang nhìn cô, giống như một giấc mơ kinh tởm.

Bạch Chiêu Chiêu quay đầu và chạy như điên lên trên, gần như dùng cả tay lẫn chân mà bò tới cửa của tầng hầm. Cô vừa mở cửa liền ngã ra ngoài—

Đây, đây là đâu?

Mặc dù sánh sáng lờ mờ, nhưng mấy giây sau cô vẫn nhận ra, căn phòng phía sau cánh cửa chính là phòng ngủ của cô ở nhà cũ ở Hoành Giang?!

Giấy dán tường màu vàng nhạt, chiếc giường đơn giản.. Đầu giường còn bày một con vịt Donald mà mẹ mua cho cô ở công

viên giải trí.

Cô quay đầu lại, phía sau cô làm gì còn cánh cửa nào nữa.

Cô chậm rãi đi đến, đồ chơi đó không phải là hàng thật, nó đã được mua từ lâu rồi, sau đó bởi vì lúc chuyển nhà quá hỗn loạn nên không biết đã bị ném đi chỗ nào rồi...

Bạch Chiêu Chiêu ôm lấy nó và bật khóc.

Nhưng không đợi cô thương tâm quá lâu thì bên ngoài cửa phòng ngủ đột nhiên vang lên tiếng người đi lại và tiếng nói chuyện.

Thần sắc cô đông cứng lại, sau đó cô lấy ra con dao rọc giấy từ ống đựng bút ở bên cạnh.

Cô cầm lấy tay nắm cửa, từ từ mở ra.

Thần sắc cô khẽ thay đổi.

Vẫn là phòng khách của nhà cũ, nhưng lại tối tăm một cách kỳ quái. Ánh đèn giữa trần nhà chiếu xuống chỉ có thể miễn cưỡng chiếu sáng một cái bàn vuông ở bên dưới nó.

Bên cạnh bàn, bố cô đang ngồi ở đó cùng một đứa bé người giấy. Còn có một người giấy nữ đang cầm một cái khay đựng đồ và đặt ở giữa bàn.

“Ồ, đại tiểu thư của chúng ta tỉnh rồi.” Người giấy nữ nói một cách kỳ quái.

Ánh mắt cô lại nhìn về phía đồ ăn trên bàn.

Trong chiếc khay có một đống sinh vật màu đen tuyền, ướt sũng đang lúc nhúc, còn có một đám ruồi bọ bay ở phía trên.

“Còn đứng đó làm gì!” Bố cô nghiêng đầu nhìn cô, khuôn mặt xanh xao của ông ta trông rất hung dữ: “Dì con nấu cơm, con cũng không biết đường đến giúp, chỉ biết giả vờ ngủ rồi lười biếng. Sao? Còn muốn cả nhà phải mời con ngồi xuống hả?”

Cô quay đầu lại, cảm giác được đèn trong phòng khách dường như sáng hơn một chút. Sáng đến mức cô có thể nhìn thấy rõ ràng nụ cười khinh bỉ trên khuôn mặt của người giấy nữ kia.

Chương 59: Giấc mơ tiếp dẫn

Bố cô dùng đũa gắp lên một nhúm sâu đang lúc nhúc trên đĩa, không hề do dự mà cho vào miệng mình, nước sâu màu đen chảy xuống khóe miệng.

Ông ta vẫn liên tục cằn nhằn: “Mẹ con bận nên bố mới đồng ý tạm thời chăm sóc con. Nhưng con phải nhớ rằng bà ấy đã được phán để nuôi con và bố chẳng còn liên quan gì đến con nữa. Ở đây thì phải hiểu chuyện và giúp dì làm việc nhà, dạy kèm cho em trai con. Về phí sinh hoạt của con, bố sẽ ghi chép lại, chờ khi con trưởng thành có thể kiếm được tiền rồi thì phải trả lại đầy đủ cho bố.”

Đúng thế. Bố cô luôn so đo đến những đóng góp không đáng kể mà ông ta đã làm cho cô trong mười mấy năm qua, mặc dù vật chất và tinh thần mà ông ta đem lại cho cô đều ít đến đáng thương.

“Hi hi...”

Còn hai người giấy kia ở bên cạnh bàn cười đắc ý, đôi mắt hình cầu cong lên.

Bạch Chiêu Chiêu biết nơi này có vấn đề, tuyệt đối không thể ở lại lâu!

Chân cô đang chầm chậm di chuyển về phía cửa...

Ngay khi cô sắp đến cửa—

“Sao con lại muốn ra ngoài?” Khuôn mặt xanh lè của bố cô lúc này hoàn toàn quay lại, vươn cổ về phía cô:

“Con muốn đi đâu?!”

Bạch Chiêu Chiêu không tự chủ được mà đứng lại, nhìn bố mình với đôi mắt ngấn lệ.

Rõ ràng nên là người thân nhất của cô, nhưng lại chỉ khiến cô cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Bố cô đã chết rồi.

Cô tự nhủ trong lòng: Đã chết cùng mẹ rồi.

Người trước mặt này không phải bố của cô!

Không nhận được câu trả lời, người bố dường như tức giận hơn, phồng má lên. Một giây sau, Chiêu Chiêu mới nhận ra ông ta căn bản không phải phồng má, mà là do lớp mỡ sưng tấy trong suốt như pha lê đang mọc lên dưới lớp da của ông ta, che phủ toàn bộ cơ thể và kéo căng khe hở ở trên áo sơ mi ra.

“Bục, bục!” Liên tiếp vài tiếng, áo sơ mi bị rách toạc ra, nhưng thịt mỡ vẫn không dừng lại, càng càng ngày to hơn, cánh tay của bố cô đã bị kẹp bên trong đống thịt mỡ đó.

Các đường nét trên khuôn mặt của ông ta bị ép đến mức biến dạng, chỉ còn lại cái miệng và lưỡi của ông ta đã tách ra thành ba sợi râu dài, đang nhảy múa lung tung...

“Ông, ông đừng đến đây...” Nhìn thấy người thân của mình trở thành như vậy, Bạch Chiêu Chiêu sợ đến mức không thở nổi! Chẳng bao lâu sau, bố cô đã biến thành một con côn trùng to lớn có màu da người, bụng xệ xuống, đuôi dẹt và chất nhầy dính

trên người đang không ngừng chảy xuống.

Cô suýt nữa đã nôn rồi.

“Hà Tuấn...” Người dì cứng ngắc đưa tay lên che miệng, chua chát nói: “Con gái anh đúng là thiếu giáo dục...”

“A—!” Con nòng nọc màu da người há miệng ra, phát ra sóng âm kỳ quái, chấn động đến mức Bạch Chiêu Chiêu phải bịt tai lại, đầu đau như bị kim đâm.

Cô biết mình phải nhanh chóng chạy đi. Ý nghĩ này vừa xuất hiện, cô liền xoay người lại rồi giống như phát điên mà tông cửa chạy thẳng ra ngoài, chạy xuống tầng!

Chạy đến tầng tiếp theo, cô lại nhìn thấy cửa dưới tầng mở ra— Là cánh cửa giống y như đúc với cánh cửa ở trên tầng, ngay cả đống rác ở hành lang cũng giống y như đúc!

Con bọ đầy chất nhầy mà bố cô biến thành kia đang bám vào khung cửa, cười như không cười nhìn cô!

“Chạy đi, sao không chạy nữa?” Bố cô vặn vẹo, bò lên trần nhà.

Sau lưng ông ta còn có một con côn trùng nữa đang thò đầu ra, cười hì hì: “Chạy đi, xem con muốn chạy đi đâu...”

“Cút đi!”

Cô hét lên rồi chạy xuống tầng.

Nhưng mỗi một tầng đều là một căn phòng giống nhau, một đống rác giống nhau, một người bố giống nhau.

Cô chạy xuống những bậc thang vô tận một cách vô ích, mà phía sau cô chỉ càng ngày càng nhiều những con bọ hơn mà thôi.

Chúng nó càng ngày càng dữ tợn, chất nhầy trên người chúng nó rơi xuống chất thành đống, giọng nói của chúng nó vừa uy nghiêm vừa buồn cười, nói ra ác mộng trong lòng cô: “Chiêu Chiêu, con muốn đi đâu thế?”

“Mẹ con chết rồi, thế giới này không còn chỗ cho con nữa đâu!”

“Con sẽ phải sống với chúng ta.”

“Con thật sự chẳng ngoan gì cả, tệ hơn em trai con rất nhiều.”

Cũng không biết cô đã chạy xuống bao nhiêu tầng, những con bọ màu da người dày đặc chiếm cứ lấy hàng lang phía sau cô, chúng nó đang cuồn cuộn dâng trào, càng ngày càng gần cô hơn...

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Tiếp tục chạy xuống sẽ chỉ có thêm nhiều bọ hơn mà thôi!

Dưới áp lực và sự tuyệt vọng đang treo lơ lửng trên mạng sống, ánh mắt cô vẫn nhạy bén nhận ra một vệt đỏ quái dị.

Đợi đã, cửa đối diện nhà cô, hình như đang thay đổi đúng không?

— Ở những tầng trước đó, cánh cửa đối diện nhà cô đều là một cái cửa chống trộm cũ kỹ, nhưng cánh cửa trước mặt này không giống thế.

Cô đột nhiên đứng lại.

Cánh cửa trước mặt là cửa chống trộm màu đỏ sậm mới tinh, trên cửa dán chữ “Phúc”, nó không giống như một vật trang trí trong tòa nhà này lắm.

Trong lòng Bạch Chiêu Chiêu khẽ động.

“Bang bang bang!”

Cô không chạy xuống dưới nữa, ngược lại điên cuồng đập cửa: “Có ai không? Có ai ở nhà không?”

Những con bọ hét lên:

“Con đang làm cái gì thế hả?! Con còn ngại chưa đủ mất mặt hả?!”

“Bố biết con chính là phiền toái mà!”

“Mau về nhà với bố!!!”

Một lượng lớn côn trùng khổng lồ tiến vào, được bao bọc trong chất nhầy—

Bạch Chiêu Chiêu cảm thấy mình xong rồi.

Sao cô lại dừng lại và gõ cánh cửa này làm gì cơ chứ?

Nếu nó chỉ là một cái bẫy, căn bản không hề mở ra thì sao?

Cô sẽ chìm trong đống sâu bọ này! Bị ăn đến xương cũng chẳng còn!

Ngay lúc cô đang cảm thấy yếu đuối và tuyệt vọng thì cánh cửa đột nhiên bị kéo mạnh ra!

Cô ngã vào trong ngực một người, bị ôm chặt lấy.

Ở phía sau cô truyền đến hơi nóng như lửa thiêu đốt!

Cô kinh hoàng ngẩng đầu lên, không thể tin được mình đang nhìn thấy cằm của Diệp Chi Du!

Chàng trai ôm chặt lấy cô bằng một tay, tay còn lại thì giơ lên, một ngọn lửa sáng ngời bắn ra từ lòng bàn tay của cậu, sau đó lập tức trở thành ngọn lửa địa ngục và thiêu đốt lũ côn trùng "Xèo xèo", làm chúng lăn lộn trong biển lửa!

"A—! A—!"

Tiếng gầm thét và tiếng kêu của người bố phát ra từ miệng từng con côn trùng một, chúng lăn tròn và co rúm lại...

"Bang!"

Cánh cửa đóng sầm lại!

"Chiêu Chiêu! Sao cậu lại ở sau cánh cửa này!" Thiếu niên hưng phấn đỡ lấy cô: "Thật tốt quá, tớ còn tưởng không tìm thấy cậu nữa rồi!"

Gặp lại nhau sau khi trải quy sinh ly tử biệt dài đằng đẵng, cậu đã phải cố gắng hết sức mới không ôm chặt lấy cô.

Bạch Chiêu Chiêu ngơ ngác đánh giá cậu:

Diệp Chi Du đã khôi phục lại bình thường, thậm chí còn trong tình trạng rất tốt. Đôi mắt cậu sáng lên, chiếc áo phông ngắn tay màu trắng để lộ ra cánh tay— Cả hai cánh tay đều trong trạng thái bình thường.

Lúc cậu xuất hiện, cậu giống như ánh mặt trời mãnh liệt đem đến sự ấm áp cho cô, khiến cô không thể nào từ chối được.

Cô có rất nhiều điều thắc mắc, nhưng cuối cùng chỉ nói:

“Cậu vừa rồi.. bắn ra lửa từ bàn tay à?”

“Đúng thế. Tớ cũng không có dự định trước, không dọa cậu sợ chứ?” Cậu không nhịn được mà nhìn lòng bàn tay mình.

“Hơi kỳ quái. Giống như mấy màn biểu diễn mừng năm mới ở quê tớ ấy.” Cô ngơ ngác, thành thật nói: “Cho nên chúng ta ở trong giấc mơ tiếp dẫn còn có thể tự trang bị cho mình một năng lực đặc biệt nữa à?”

“Không không không. Đây là bà Tôn lo lắng giai đoạn này có thể sẽ gặp phải nguy hiểm nên mới cho tớ tấm bùa phun lửa này. Tiếc là chỉ có thể dùng được ba lần thôi.”

Nhưng vừa rồi cứu được Chiêu Chiêu thì cậu cảm thấy thật sự rất xứng đáng, nói đó là thời khắc đáng nhớ của nhân sinh cũng không quá đáng lắm.

Bạch Chiêu Chiêu cầm lấy tay cậu, lật qua lật lại, cũng không thấy gì khác thường: “Cho nên bây giờ chỉ còn hai lần thôi đúng không?”

“Chắc là thế.” Cậu hơi cúi đầu xuống, nhỏ giọng hỏi: “Vừa rồi có phải tớ rất đẹp trai không…”

Bộ dáng này khiến Bạch Chiêu Chiêu buồn cười, nhưng cô lại nghiêm túc khen ngợi: “Đúng vậy, tớ chưa từng thấy ai đẹp trai như vậy.”

Trong trạng thái tinh thần thế này mà còn có thể làm cho cô bật cười được, Diệp Chi Du thật sự rất lợi hại.

Nhưng lúc quay đầu lại, cô lại không cười nổi nữa.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Trước mắt cô, không phải là nhà của bất cứ ai, mà là một hành lang dài.

Dưới ánh sáng mờ ảo là những bức tường màu đỏ sẫm và những tấm thảm màu xanh lá cây đầy bụi xám. Hai màu tương phản dường như hòa quyện vào nhau bởi vì đã trở nên cũ kỹ.

Bên trái và phải của hành lang, mỗi bên có năm cánh cửa, cuối hành lang là một chiếc cầu thang.

Cánh cửa mà Bạch Chiêu Chiêu vừa bước vào chính là cánh cửa của căn phòng ở cuối hành lang.

“Đây là đâu...” Cô khó hiểu: “Giống như hành lang của một khách sạn.”

Vẻ mặt Diệp Chi Du cũng khó hiểu: “Tớ cũng không biết. Lúc tớ tỉnh lại thì là một căn phòng của khách sạn.”

Cậu chỉ vào cánh cửa ở bên phải: “Căn phòng này nhìn qua không có gì đặc biệt, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy rất không thoải mái. Từ lúc nhỏ tớ đã sợ nhất phải là sống trong loại phòng đơn kiểu cổ như thế này, cho nên tớ đã vội vàng đi ra. Vừa đi ra thì nghe thấy cậu đang gõ cửa.”

“Chị Đào Tử đâu? Chị ấy đưa cậu đi bệnh viện, không ở cùng với cậu à?”

“Tớ thật sự không nhớ gì cả...” Cậu nhớ lại: “Tớ cảm giác như mình đã rơi vào một cái hộp rất tối, ngay cả thời gian cũng không có... Đúng rồi, chúng ta không phải vốn nên đi giết ác linh à?”

Ký ức của cậu vẫn dừng lại ở đêm qua.

Bạch Chiêu Chiêu dừng lại, nặng nề nói: “Chúng ta thất bại rồi...”

“Đã xảy ra chuyện gì? Kha Cát Lợi không nhận tiền à?”

“Chúng ta bị lừa rồi.” Cô thở dài rồi trả lại lá bùa trong túi mình cho cậu: “Thật ra Kha Cát Lợi đã sớm thức tỉnh rồi, cũng đã sớm nhận ra tớ. Gã ta đang trêu đùa chúng ta mà thôi.” Cô càng nói càng cảm thấy khó chịu: “Tớ biết ngay gã ta không dễ đối phó mà...”

Diệp Chi Du nhận lấy tờ tiền đang gói lá bùa lại, cũng cảm thấy thất vọng, nhưng vẫn an ủi cô: “Đừng tự trách mình nữa. Dù sao ác linh cũng rất xảo quyệt và giỏi nói dối. Không sao đâu. Cho dù đến giấc mơ tiếp dẫn thì chúng ta vẫn có cơ hội giết chết nó! Cậu đừng quên tớ còn có thể bắn ra lửa đấy!”

Cô mím môi lại, nhỏ giọng nói: “Thật ra, tớ còn gặp Chu Lạc Nhiên nữa...”

“Cái gì? Vậy cậu thức tỉnh cậu ta chưa?”

“Ừ... Thức tỉnh rồi. Nhưng hình như cậu ta không thể chấp nhận sự thật mình sắp chết nên trở nên rất đáng sợ, sau đó phát điên rồi bỏ chạy...” Chiêu Chiêu nhắm mắt lại, hơi nghẹn ngào nói: “Cậu nói xem, lỡ như cậu ta chạy đến cấm địa, có phải sẽ...”

Sẽ chết không?

“Cho dù cậu ta thật sự chạy vào cấm địa thì cũng không liên quan gì đến cậu! Cậu nhất định không được tự trách. Đó không phải là lỗi của cậu!”

Cậu nói chắc như đinh đóng cột, lại tiếp tục an ủi cô: “Cậu đừng trách mình quá ác. Chu Lạc Nhiên phải chịu trách nhiệm vì hành động của cậu ta. Cậu không có cách nào giữ cậu ta lại

được."

"Nhưng mà, nhưng mà tớ cảm thấy là tớ hại chết cậu ta... Có lẽ, lúc ấy để cho người khác đi nói với cậu ta thì cậu ta sẽ không phản kháng như thế..."

"Chiêu Chiêu..." Cậu vịn vai cô, bất đắc dĩ thở dài.

Chiêu Chiêu quá tốt bụng và yếu đuối, nhưng hết lần này đến lần khác cô lại luôn là người phải đối mặt và chịu đựng nhiều thứ nhất.

Cô vốn nên hận Trần Hữu Hào hại chết mẹ cô, cũng nên tàn nhẫn với Chu Lạc Nhiên - kẻ đã bắt nạt cô. Nhưng cô không làm thế, cô vẫn chân thành suy nghĩ cho bọn họ, hy vọng tất cả mọi người có thể còn sống và rời khỏi giấc mơ sắp chết.

Bởi vì cô vốn là một cô gái giống như thiên sứ.

"Chiêu Chiêu, cậu tin tớ đi, sẽ không có ai trách cậu vì chuyện này đâu. Bởi vì mọi người đều biết cậu là người như thế nào mà." Cậu không kìm được mà cầm lấy tay cô: "Chúng ta cùng nhau giết chết ác linh, cùng nhau sống sót!"

Lúc này, trên mặt cô mới hiện lên ý cười, giọng điệu nhàn nhạt:

"Diệp Chi Du, tớ biết mà, cậu vĩnh viễn đứng về phía tớ. Tớ thật may mắn vì gặp được cậu."

Trong lời nói của cô dường như còn có ý khác, nhưng bởi vì Diệp Chi Du đang cực kỳ vui mừng nên hoàn toàn không phát hiện ra.

Bạch Chiêu Chiêu nhìn về phía hành lang u ám: "Bây giờ chúng ta phải chạy khỏi đây đã!"

Chương 60: Sau cánh cửa

Trước mắt là hành lang của một khách sạn, cuối cùng cũng có một cánh cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ, không có phong cảnh, càng không có ánh sáng, chỉ có đất màu nâu sẫm, ép chặt vào cửa kính, làm cho người ta cảm thấy có chút ngột ngạt.

Nếu bạn mở cửa sổ thì chắc chắn đống đất dày đặc đó sẽ tràn vào.

Đây là... một khách sạn bị chôn dưới lòng đất?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, cái lạnh sâu trong lòng đất lập tức giống như những sợi tơ mà quấn lấy toàn thân cô.

Bạch Chiêu Chiêu xoa xoa hai cánh tay rồi đi đến bên cạnh Diệp Chi Du và hỏi: “Cậu đã thử quay lại chưa?” Bàn tay trắng nõn của cô hơi dùng sức đè tay nắm cửa xuống, nhưng cửa đã bị khóa chặt lại rồi.

“Chưa, nhưng xem ra không mở ra được đâu.” Cậu đi lên trước, cũng dùng sức vặn hai cái, nhưng quả nhiên vẫn vô dụng.

Bạch Chiêu Chiêu lại cố gắng mở cánh cửa mà cô đã bước vào, nhưng nó cũng bị khóa chặt rồi.

Xem ra những cánh cửa đã được sử dụng rồi thì sẽ không thể mở ra nữa.

“Tớ nghĩ rằng chúng ta quả thật chỉ còn cách lúc tỉnh lại một bước nữa thôi.” Cô thì thào kết luận.

“Hả? Tại sao?”

“Cậu xem hoa văn trên cánh cửa này đi...”

Diệp Chi Du lại gần, nhìn thấy hoa văn trên cánh cửa gỗ đang chậm rãi chuyển động.

Cậu nhanh chóng rời mắt đi: “Buồn nôn quá... Sao mấy hoa văn này cứ chuyển động mãi thế...”

“Tớ nghĩ là bởi vì chúng ta sắp tỉnh lại nên ý thức không ổn định, làm cho đồ vật ở đây cũng hỗn loạn không ổn định. Cậu xem, thật ra hoa văn trên thảm cũng đang chậm rãi biến hóa...”

Toàn bộ hành lang giống như được tạo thành từ những dây leo nhỏ có sinh mệnh, từ từ trưởng thành, nhìn lâu sẽ làm cho người ta cảm thấy choáng váng và buồn nôn.

Bạch Chiêu Chiêu: “Đúng rồi, vừa rồi có phải cậu đã nói từ nhỏ đã rất sợ loại khách sạn này không?”

Cậu gật đầu nói: “Đúng vậy! Khi còn nhỏ, tớ với bố mẹ đi biển chơi, vào lúc sáng sớm, họ thừa dịp tớ vẫn ngủ và đã ra biển trước. Sau đó tớ tỉnh lại, khách sạn chỉ còn lại một mình tớ, lúc ấy tớ rất sợ hãi!”

“Vậy thì đúng rồi. Nơi này rất có thể chính là ảo ảnh do ác linh tạo ra, mà ảo ảnh này hẳn là dựa trên nỗi sợ hãi sâu kín nhất trong chúng ta.” Cô dừng lại một chút rồi nhỏ giọng nói: “Tớ sợ nhất là sau khi mẹ mất, tớ phải sống cùng bố mình...”

Mà Diệp Chi Du, ngay cả nỗi sợ cũng đơn giản như vậy, chỉ là ra

ngoài chơi rồi tỉnh lại một mình.

Có lẽ từ lúc trưởng thành cho đến bây giờ, cậu chưa bao giờ phải đối mặt với những khó khăn mà cô đã trải qua...

Lúc này, ở cuối hành lang, cánh cửa số 10 bên cạnh cầu thang đột nhiên "Két" một tiếng mở ra.

Hai người đồng loạt nhìn về phía đó, nhưng không ai dám đi về phía trước.

Sau cánh cửa, một cái đầu hơi hói chậm rãi thò ra.

Sau đó là một cái trán bóng loáng. Dần dần, bên cạnh khung cửa xuất hiện một khuôn mặt tròn của một ông chú, trên mặt còn có râu, mắt nhỏ và nụ cười hèn mọn quỷ dị.

"Oa! Cháu gái thật xinh đẹp!" Ông chú cười một cách tục tĩu rồi nhảy ra ngoài!

"A!" Bạch Chiêu Chiêu bị bất ngờ, không kịp đề phòng mà hét lên một tiếng rồi che mắt lại, quay người đi.

Ông chú này thế mà lại trần truồng! Giống như một củ cải trắng to tròn vậy, phía trước còn có bộ râu điểm xuyết một cách tinh tế!

Diệp Chi Du lập tức bị cay mắt, không nhịn được mà mắng: "Má ơi, cái ông chú này! Chú đừng có đến đây, nếu không tôi sẽ không khách khí nữa đâu!"

Thật xui xẻo!! Tại sao giấc mơ tiếp dẫn lại xuất hiện thứ ghê tởm này chứ?

Nhưng đôi mắt nhỏ phát sáng của ông chú quái dị kia lại chỉ dính chặt ở trên người Bạch Chiêu Chiêu. Ông ta còn nhảy nhót

đến gần: “Ha ha, cháu gái, cháu nhìn chú đi, cháu nhìn chú đi! Nhìn chú nhảy múa như cánh quạt này!”

Ông ta vặn vẹo hông mình, quả nhiên nơi nào đó giống hệt như cánh quạt, bắt đầu chuyển động vòng tròn.

“Đờ mờ!” Huyết áp Diệp Chi Du tăng vọt lên, cậu giơ tay lên: “Chú, chú còn đến đây là tôi thiêu chết chú đấy!”

Nhưng đúng lúc này, bên trong cửa lại có một người vạm vỡ và khôi ngôi lao ra—

Áo ba lỗ bó sát người, trên người thì toàn là cơ bắp, chính là Quan Chính Hạo!

Quan Chính Hạo bước lên trước, bàn tay to lớn của ông ấy bóp lấy cổ của ông chú quái dị.

“Mẹ nó, mày muốn đi đâu!” Quan Chính Hạo hung dữ mắng: “Xem tao có đánh chết mày không, cái loại cặn bã của xã hội này!”

Ông chú quái dị quay đầu lại, cười “He he”, sau đó hóa thành một luồng khói đen rồi biến mất.

Mà căn phòng Quan Chính Hạo vừa chạy ra cũng bị một lực mạnh ập vào khiến cánh cửa đóng sầm lại.

“Mẹ nó, mày muốn đi đâu! Mày ra đây cho ông!” Quan Chính Hạo lại xông đến, nắm đấm to lớn của ông ấy đập vào cửa: “Có gan thì mày đừng có chạy! Có gan thì đến tìm tao này!”

“Chú Quan!” Diệp Chi Du thấy sắc mặt ông ấy không đúng thì vội vàng tiến lên ngăn ông ấy lại.

Động tác của Quan Chính Hạo dừng lại, trong nháy mắt, giống như đến tận bây giờ ông ấy mới nhìn thấy Diệp Chi Du và Bạch Chiêu Chiêu, vẻ mặt hơi mờ mịt.

Ông ấy dần dần tỉnh táo lại: "Hai đứa... sao hai đứa lại ở đây?"

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Bạch Chiêu Chiêu đứng sau lưng Diệp Chi Du, sợ hãi hỏi: "Chú Quan, đã xảy ra chuyện gì? Người vừa rồi là ai?"

"Đã xảy ra chuyện gì..." Quan Chính Hạo lẩm bẩm lặp lại, một lúc lâu sau mới tỉnh táo, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tên khốn khiếp vừa rồi hóa ra đã theo dõi và quấy rối con gái chú!" Ông ấy lau mồ hôi trên mặt: "Vừa rồi chú bắt được gã ở trên đường, nhưng mỗi lần bắt được gã xong thì lại không thấy gã đâu nữa. Gã nói muốn đi tìm con gái chú..."

Quan Chính Hạo vừa tỉnh lại đã rơi vào vòng luẩn quẩn vô tận như mèo vờn chuột. Ông ấy vô cùng tức giận nhưng lại vô lực, cơ thể cũng càng ngày càng kiệt sức.

Bạch Chiêu Chiêu và Diệp Chi Du liếc nhau.

Quả nhiên, giấc mơ tiếp dẫn là nỗi sợ hãi sâu sắc nhất trong lòng mỗi người. Đối với Quan Chính Hạo mà nói, nỗi sợ hãi lớn nhất của ông ấy chắc chắn bắt nguồn từ người đàn ông tục tĩu quấy rối con gái mình. Nếu như ông ấy tiếp tục mắc kẹt trong giấc mơ này thì đến cuối cùng ông ấy không bị mệt chết thì tinh thần cũng sẽ sụp đổ.

"Tớ... hình như hiểu rồi." Lúc Bạch Chiêu Chiêu nói như vậy, vẻ mặt cô cũng rất lo lắng.

Diệp Chi Du và Quan Chính Hạo đồng thời nhìn về phía cô với vẻ mặt tràn đầy hy vọng.

Cô quan sát những cánh cửa có màu sắc tương tự nhau nhưng thật ra lại không giống nhau rồi nói: "Ở đây có tổng cộng 11 cánh cửa, đại diện cho 11 người may mắn sống sót ngay từ đầu trong giấc mơ. Chú Thạch, chị Đào Tử cùng mọi người hiện tại cũng có thể đang ở sau một cánh cửa nào đó và cũng đang trải qua cơn ác mộng tuần hoàn. Vừa rồi, nếu không phải người xấu trong giấc mơ của chú Quan muốn đến quấy rối cháu thì có lẽ chú vẫn sẽ bị mắc kẹt trong đó. Cháu nghĩ, chúng ta nên chọn đúng cánh cửa để mở ra. Nếu không những người sống sót khác có thể sẽ chết vì kiệt sức bất cứ lúc nào."

Đại não của Quan Chính Hạo bởi vì phân tích của cô mà được khai sáng, giọng điệu hưng phấn:

"Đúng... đúng! Hình như đúng là như thế. Chú cảm thấy cháu gái nói rất đúng."

Diệp Chi Du không nhịn được lại muốn khen sự thông minh của cô, nhưng cậu lại cảm thấy điều đó là thừa thãi. Cậu chỉ mong mình có thể đóng góp chút kiến thức cho cô tham khảo, ngay lập tức nói:

"Nhưng mà, làm sao chúng ta biết được ai đang ở sau những cánh cửa đang đóng này? Nếu mỗi cánh cửa đại diện cho một người sống sót, có nghĩa là Kha Cát Lợi cũng có thể đang ở sau một cánh cửa nào đó, đúng không?"

Bạch Chiêu Chiêu buồn bã gật đầu: "Đây chính là nguyên nhân gây ra hỗn loạn..." Cô giơ ngón tay trắng nõn lên và đếm: "Trong số 11 cánh cửa, trừ 3 người chúng ta ra, chỉ còn lại 8 người nữa. Phía sau 8 cánh cửa này, có chị Đào Tử cùng mọi người còn sống, cũng có Hàn Nho và những người đã chết. Những người này đều không có uy hiếp gì với chúng ta cả. Nhưng còn một

người còn lại, là Kha Cát Lợi. Nói cách khác, có một phần tám khả năng chúng ta sẽ thả ác linh ra. Nếu như gã ta thoát ra mà chúng ta lại chưa tìm được tất cả bán sinh linh còn sống, vậy an toàn của họ sẽ trở thành vấn đề..."

"Cho nên, đó chính là xác suất!" Diệp Chi Du đột nhiên nhận ra.

"Ừ..." Cô yếu ớt đáp.

Quan Chính Hạo không hiểu mấy thứ rắc rối này lắm, ông ấy phiền não gãi đầu: "Mặc kệ xác suất gì đó, chỉ cần có chú ở đây thì sẽ không để hai đứa bị thương đâu. Nếu như mở ra là ác linh thì chú sẽ khống chế nó trước! Hai đứa ngay lập tức chạy đi! Haiz, thật sự không thể tưởng tượng được, ác linh này còn thích toán học nữa..."

Mắt Bạch Chiêu Chiêu hơi động nhưng không nói gì.

Diệp Chi Du cũng không sợ hãi: "Không sao đâu, Chiêu Chiêu. Tớ còn có bùa lửa nữa. Nếu mở phải cửa của Kha Cát Lợi thì tớ sẽ lập tức thiêu chết gã ta!" Cậu nhìn Quan Chính Hạo, đè nén lại đắc ý mà giải thích: "Chú Quan, lòng bàn tay cháu bây giờ có thể phun lửa đấy."

Quan Chính Hạp tiến lên nhìn, cô gái cũng mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng như được đính ngọc: "Đúng thế... Cậu còn có thể thiêu chết ác linh."

Cô đương nhiên biết bà Tôn sẽ không chỉ cho Diệp Chi Du một lá bùa, chắc chắn sẽ còn phương án dự phòng nữa.

Chỉ có điều, bây giờ bọn họ cần đối mặt với 8 cánh cửa, ngoại trừ 3 người đã chết, còn lại nếu không phải là ác mộng của những người còn sống thì chính là ác linh. Cũng không biết hai cơ hội còn lại của Diệp Chi Du sẽ dùng hết ở cánh cửa thứ mấy.

Vẻ mặt Quan Chính Hạo rất lạc quan: “Vậy không phải bây giờ chúng ta rất an toàn à?” Ông ấy thô bạo nói: “Chọn một cái rồi mở thử trước đi! Cậu học sinh cố gắng giữ lại bùa lửa để đối phó với ác linh nhé. Có gì ngoài ý muốn thì cứ để chú ra tay trước!”

“Vậy... cái bên cạnh này đi!” Diệp Chi Du nói với cô gái bên cạnh: “Chiêu Chiêu, cậu trốn ở sau tớ, có gì không ổn thì chạy trước!”

Bạch Chiêu Chiêu quả nhiên ngoan ngoãn đứng ở phía sau cậu, còn không quên nhắc nhở hai người:

“Những cánh cửa này chỉ có thể mở một lần, nếu chúng ta không kéo được người bên trong ra thì họ sẽ bị mắc kẹt trong đó mãi mãi.”

Diệp Chi Du và Quan Chính Hạo vốn đã rất căng thẳng, nghe xong thì càng căng thẳng hơn: Một người chuẩn bị mở cửa, một người giống như búp bê hồ lô chuẩn bị phun lửa bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Hai người liếc nhau, Quan Chính Hạo nhỏ giọng đếm: “1, 2, 3!”

Cánh cửa lặng lẽ mở ra—

Bên trong là một căn phòng trống rỗng, sâu bên trong bị bóng tối lấp đầy. Nhưng trên mặt đất cách cánh cửa 1 m, mơ hồ có thể nhìn thấy một chậu hoa súng, những cánh hoa phát ra ánh huỳnh quang mờ nhạt.

“Hình như là phòng của bà Vương.”

Diệp Chi Du nói xong, Quan Chính Hạo ngay lập tức nhận ra được có một lực cực lớn kéo lấy tay nắm cửa. Sau đó cánh cửa tự động đóng lại.

Trán ông ấy toát mồ hôi, dường như đang an ủi Diệp Chi Du, lại giống như đang an ủi chính mình: “Không sao, không phải ác linh là được.”

Hai người lại đi đến cánh cửa bên cạnh.

Bạch Chiêu Chiêu cũng căng thẳng. Cô nhớ rõ lúc mình mới tiến vào giấc mơ tiếp dẫn, cô đã cầm lấy một con dao rọc giấy ở trong nhà.

Cô sờ túi mình theo phản xạ có điều kiện, sau đó lại sửng sốt.

Trong túi không còn dao rọc giấy nữa.

Cô cúi đầu, nhìn thấy trong lòng bàn tay mình là một chiếc bàn chải đánh răng, phần đuôi đã được mài nhọn.

Cô ngay lập tức nhớ ra, bàn chải đánh răng mà Ngô Phương Nhị đưa cho cô lại xuất hiện trong giấc mơ tiếp dẫn!

Bọn họ quả thật sắp tỉnh lại rồi...

Cô vội vàng im lặng cất bàn chải đánh răng vào túi.

Bên này, Diệp Chi Du vừa mới mở cửa ra—

Trước mắt là đại sảnh tiếp đón của bệnh viện.

Quan Chính Hạo có lẽ không biết, nhưng Diệp Chi Du và Bạch Chiêu Chiêu vừa liếc mắt một cái đã nhận ra đây là bệnh viện nơi Liễu Đào Tử làm việc.

Lúc này, đại sảnh yên tĩnh bỗng trở nên hỗn loạn: Sàn nhà đầy

thủy tinh, các loại thiết bị chữa cháy và dụng cụ phẫu thuật rải rác đầy trên mặt đất. Có rất nhiều người tụ tập thành từng nhóm và quay lưng về phía bọn họ, tất cả đều bất động giống như đồ trang trí.

Diệp Chi Du và Quan Chính Hạo ngừng thở, cũng không dám lên tiếng.

Những người này không thích hợp lắm.

Lúc này, Bạch Chiêu Chiêu mở miệng nhắc nhở: "Phía sau quầy..."

Hai người nhìn lại, quả nhiên, phía sau quầy tiếp tân của bệnh viện, Liễu Đào Tử đang đứng ở đó, cô ấy vừa kinh ngạc vừa vui vẻ nhìn về phía bọn họ.

Giọng nói của Bạch Chiêu Chiêu không hề lớn, gần như là dùng hơi để nói, nhưng trong nháy mắt, tất cả mọi người trong đại sảnh đều quay đầu lại!!

Khuôn mặt không nguyên vẹn, hai mắt đỏ như máu, máu thịt đỏ trong miệng còn đang chảy xuống...

— Không ngờ lại là một đám cương thi!

Diệp Chi Du ngơ ngác nói: "Xong rồi..."

Ai mà ngờ được, chị Đào Tử lại sợ cương thi cơ chứ?

Cô ấy trông giống loại người sẽ đánh vỡ cái đầu chó của cương thi hơn đó!

Những con cương thi động đậy, giương nanh múa vuốt lao đến với tốc độ kinh người!

“Trước hết đừng dùng lửa!” Quan Chính Hạo hét lớn một tiếng rồi lao vào, tiện tay cầm lấy một cái chổi dài ở bên cạnh, nhanh chóng đẩy trái đẩy phải! Ông ấy dựa vào sức mạnh của mình mà đẩy mười mấy con cương thi bay ra xa hơn 10 m!

Diệp Chi Du hét to: “Chiêu Chiêu! Cậu giữ cửa đi!”

Bạch Chiêu Chiêu vừa mới giữ lấy cửa, cậu cũng lập tức lao vào trong, nhặt một cái rìu chữa cháy lên rồi đập vỡ đầu một con cá lọt lưới như đập nát một quả dưa hấu...

Cậu buồn nôn đến mức nhe răng trợn mắt, lại hơi áy náy mà hét lên với Liễu Đào Tử: “Chị Đào Tử! Mau ra ngoài!”

Ngay lúc Liễu Đào Tử chuẩn bị thò đầu ra ngoài thì có một con cương thi đã leo lên quầy rồi!

Khi Diệp Chi Du thấy có chuyện không ổn thì chiếc rìu chữa cháy trong tay cậu không chút do dự mà phi ra, chặt đứt nửa đầu của con cương thi một cách chính xác!

“Chị Đào Tử! Mau ra ngoài!”

Liễu Đào Tử lúc này mới lao xuống, gần như là dùng cả tay lẫn chân, chật vật lao ra cửa.

Vào lúc cô ấy vừa mới đi ra, Bạch Chiêu Chiêu đã cảm giác được cánh cửa trong tay mình đang phát ra một lực rất lớn, bắt đầu đóng lại.

“Diệp Chi Du!” Cô không thể không dùng hết sức để đứng vững, hét to lên: “Cửa sắp đóng rồi! Hai người mau ra ngoài đi!”

Diệp Chi Du cực kỳ nhanh chân, cậu đá vào thành giường không biết ở đâu ra, làm nó đâm vào cánh cửa và cánh cửa bị kẹt lại, sau đó cậu dùng chân ấn vào cánh cửa rồi quay về phía Quan

Chính Hạo: “Chú Hạo, mau đi thôi!”

Đối diện cánh cửa là lối đi của đại sảnh cấp cứu ở bệnh viện, sau cửa sổ thủy tinh nhỏ trên lối đi đã đầy cương thi ở đó, chen chúc dán vào cửa kính, bất cứ lúc nào cũng có thể phá cửa lao vào.

Quan Chính Hạo vừa đánh vừa lùi lại, sau đó ông ấy hét lớn: “Cháu đi trước đi!”

Diệp Chi Du cũng không lề mề, cậu chui ra ngoài từ khe cửa, sau đó giúp Bạch Chiêu Chiêu giữ cửa. Liễu Đào Tử vẫn còn chưa tỉnh táo lại nhưng đã nhanh chóng tiến vào trạng thái chiến đấu, cô ấy ngã ngửa ra và đá bay một con cương thi đang cố đột phá!

Ba người cùng nhau giữ cửa, nhưng vẫn chỉ như muối bỏ xuống biển mà thôi, cánh cửa đã bắt đầu chậm rãi đè nát thành giường rồi.

Ở phí đối diện, cửa lối đi ầm ầm sụp đổ, cương thi đông nghịt lao vào!

Chương 61: Chia ly

Quan Chính Hạo áp sát vào tường, cố hết sức tiến về phía cánh cửa. Trước mặt ông ấy đều là những khuôn mặt thối rữa cùng cái miệng to như chậu máu, mùi hôi thối đó làm cho ông ấy không thể thở được! Cánh tay của ông ấy cũng đã bị trầy xước rất nhiều, gây nên đau đớn không thể chịu được!

Mới vừa rồi, trong cơn ác mộng của mình, ông ấy đã dùng hết tất cả thể lực để đuổi theo cái tên mặt tròn kia. Hiện tại, thể lực của ông ấy đã tụt xuống gần đến mức cảnh báo rồi.

“A—!” Ông ấy hét lớn một tiếng, cắn chặt răng, dùng hết sức lực cuối cùng của mình mà liên tục đẩy lui mấy con cương thi rồi lao đến bên cạnh cửa!

Ông ấy mới chen qua được một nửa thì thành giường đã bị ép đến biến dạng.

Liễu Đào Tử lôi mạnh ông ấy một cái.

Gần như cùng lúc đó, thành giường bật ra, đập nát khuôn mặt của con cương thi ở gần nhất thành từng mảnh.

“Bang!” Cánh cửa nặng nề đóng lại.

“A—!”

Sau đó Quan Chính Hạo phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

— Ông ấy không kịp thoát ra, từ mắt cá chân trở xuống bị cánh cửa nặng nề kẹp chặt lấy!

Âm thanh xương cốt vỡ vụn quanh quẩn trong hành lang, làm người ta phát run!

“Chú Quan!”

“Anh Quan!”

Ba người ở bên ngoài cửa đồng thời chạy đến.

Quan Chính Hạo giơ tay lên, ngăn lại sự quan tâm của họ. Một lúc lâu sau ông ấy mới chịu đựng sự đau đớn, nghiến răng thốt ra một câu: “Chú cảm thấy rất kỳ quái...”

Ba người chợt cảm thấy có điềm xấu.

Không phải Quan Chính Hạo sẽ biến thành cương thi đấy chứ...

Nhưng đúng lúc này, biểu tình đau đớn của Quan Chính Hạo lại thả lỏng, giống như tất cả đau đớn đều biến mất trong giây lát.

Ông ấy nhìn mọi người trước mặt mình, biểu tình hơi khó tin: “Đợi đã, sao chú lại cảm thấy nhẹ nhõm như thế này.”

Dừng một giây: “Không đúng! Hình như chú sắp tỉnh lại rồi, chân chú đột nhiên không đau nữa!”

Bạch Chiêu Chiêu đang định hỏi thì thân thể Quan Chính Hạo đã biến thành dạng nước, giống như một đống thạch trong suốt.

“Mau đi cứu những người khác!” Quan Chính Hạo chỉ kịp nói xong câu này thì cơ thể đã giống như nước, “Ào ào” rơi xuống đất và thấm vào thảm, chỉ để lại một vệt nước hình người.

Đối mặt với sự thay đổi bất thình lình này, ba người còn lại đều trợn mắt há hốc mồm.

“Anh, anh ấy sao đột nhiên tỉnh lại được?” Liễu Đào Tử không thể hiểu được: “Anh ấy có thể sống sót không?”

“Có lẽ là bị dọa tỉnh rồi.” Giọng điệu Bạch Chiêu Chiêu bình tĩnh: “Giống như ở trong giấc mơ rơi tự do, sẽ đột ngột tỉnh dậy. Nhất định là do đau đớn vừa rồi làm ông ấy sợ hãi...”

“Hóa ra còn có thể như thế à...” Diệp Chi Du lẩm bẩm.

Bạch Chiêu Chiêu nhẹ nhàng đẩy cánh tay cậu, nhỏ giọng thúc giục: “Bây giờ không còn thời gian suy nghĩ chuyện này nữa đâu. Chúng ta phải nhanh chóng cứu những người khác nữa.”

“Ừ, được rồi...” Lúc này cậu mới tỉnh táo lại.

Trong lòng cậu vẫn sinh ra một chút khiếp sợ bởi vì chuyện vừa rồi:

Nếu ác mộng của Thạch Dũng hay những người khác cũng nguy hiểm như ác mộng của chị Đào Tử thì cậu rất có thể cũng sẽ tỉnh lại.

Nếu như bọn họ chưa bắt được ác linh mà cậu đã bị mộng cảnh đẩy ra thì Chiêu Chiêu phải làm sao!

Trước khi mở cánh cửa tiếp theo, cậu nhìn lòng bàn tay mình.

Cho dù như thế nào đi nữa, cho dù phải dùng hết bùa lửa trong tay mình thì cậu cũng tuyệt đối không thể tỉnh lại sớm được!

Ba căn phòng tiếp theo là của Hàn Nho, Từ Sĩ Hưng và Trần Hữu Hào.

Ba người đã sẵn sàng nghênh đón địch, nhưng ác mộng nguy hiểm trong dự đoán lại không xảy ra.

Trong căn phòng tối tăm của Hàn Nho, chỉ có một núm vú trẻ con và một chiếc nhẫn cưới đặt trên mặt đất; phòng của Trần Hữu Hào thì đang mưa to, xe bus đang chậm rãi chìm xuống trong dòng nước đục ngầu. Ông ấy đang trôi nổi trong nước, bị mấy người bám víu lấy và kéo xuống.

Ác mộng của Từ Sĩ Hưng lại đơn giản đến mức buồn cười: Ông ấy ngồi xe lăn, bị một hộ lý khỏe mạnh đuổi đánh!

“Này thì ị ra quần! Này thì ị ra quần!”

Hộ lý mắng chửi, cây gậy lớn trong tay múa may mãnh liệt, đánh đến mức làm cho Từ Sĩ Hưng gào khóc, di chuyển xe lăn né trái né phải.

Khuôn mặt ông ấy không còn ở độ tuổi trung niên nữa mà đã biến thành một ông già nhăn nheo, cơ thể co rụt lại, nhăn nheo như một con khỉ, trong miệng không có răng đang ô ô gào khóc: “Đánh người rồi, đánh người rồi! Có ai quản không hả...”

“Ha ha, quản à?” Hộ lý cười như con cú mèo: “Ai quản ông chứ? Ai bảo ông sống lâu như thế làm gì!”

Lúc Diệp Chi Du xông vào “Cướp” ông ấy ra, chẳng khác gì cõng một đứa trẻ nhẹ cân trên lưng cả.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Vừa đi vào hành lang là cơ thể Từ Sĩ Hưng lại bắt đầu nở ra, khôi phục lại cơ thể của một người bình thường.

Liễu Đào Tử không buông tha cơ hội chế nhạo ông ấy, cười nhạo: “Wow, đúng là được mở rộng tầm mắt đấy, phân cũng rớt cả ra

rồi!”

Nỗi sợ hãi sâu trong lòng bị vạch trần, Từ Sĩ Hưng vừa tức vừa xấu hổ, trách móc: “Sợ dưỡng lão khó khăn thì có gì mà buồn cười chứ? Em già rồi có khi cũng sẽ như thế đấy!”

Mặt Liễu Đào Tử trầm xuống, dùng sức đánh vào đầu ông ấy một cái.

Trần Hữu Hào chỉ đứng ở một bên, dường như vẫn không dám đối mặt với Bạch Chiêu Chiêu nên đứng hơi xa, giống như người ngoài cuộc.

Đội ngũ nhỏ đã tăng lên thành năm người, áp lực tâm lý của Diệp Chi Du cũng theo đó mà đạt đến đỉnh điểm.

Chỉ còn lại 3 cánh cửa.

Thạch Dũng, Chu Lạc Nhiên và Kha Cát Lợi.

Phía sau cánh cửa là gì, không ai có thể đoán trước được. Dù sao đây cũng không phải mở blind box, bởi vì nó liên quan đến sự an toàn của mọi người.

Dưới tình huống này, cậu không khỏi muốn hỏi ý kiến của Chiêu Chiêu. Cậu nghiêng đầu qua, lại ngoài ý muốn thấy được vẻ mặt lạnh lùng của cô gái đứng bên cạnh.

Cậu cho rằng mình nhìn nhầm rồi.

Đây là lần thứ hai cậu nhìn thấy biểu tình lạnh lùng như vậy ở trên mặt Bạch Chiêu Chiêu.

Lần trước là lúc cô cứng đầu muốn tìm tài liệu trong nhà Thạch Dũng...

“Chiêu Chiêu?” Cậu không thể không gọi cô. Cậu gần như không dám xác định người trước mặt là cô.

“Hả, sao thế?”

“Cậu đang nghĩ gì thế?”

“Không nghĩ gì cả.” Cô lạnh lùng nói, nhìn chằm chằm vào 3 cánh cửa cuối cùng: “Chỉ còn lại 3 cánh cửa cuối cùng thôi, tớ sợ quá.”

“Ặc, thế... thế à...”

Nhưng giọng điệu và biểu tình của cô không hề giống như đang sợ hãi...

Diệp Chi Du nhìn cô, không hiểu vì sao cậu lại cảm thấy hơi hoảng hốt.

Cô lại nhìn cậu, vẫn là giọng điệu chậm rãi và nhẹ nhàng như thường lệ: “Tớ đoán là cậu muốn hỏi tớ nên mở cánh cửa nào tiếp theo trong 3 cánh cửa này nhỉ? Đúng không?”

“Ặc... đúng thế. Dù sao thời gian cũng có hạn...”

Bạch Chiêu Chiêu: “Tớ nghĩ rằng căn phòng ở giữa này là ác linh. Cho nên chúng ta thử mở cánh cửa bên phải trước.”

Tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng nhau đi tới căn phòng bên kia, chỉ có Diệp Chi Du không nhịn được hỏi: “Có lý do gì không?”

Cô chỉ cười cười.

Lúc này, Trần Hữu Hào xông lên phía trước, Từ Sĩ Hưng và Diệp Chi Du đứng phía sau ông ấy, còn Liễu Đào Tử phụ trách mở cửa.

Trước khi mở cửa, Trần Hữu Hào vô thức liếc nhìn Bạch Chiêu Chiêu.

Cô hơi mỉm cười, gật nhẹ đầu khích lệ.

Trên mặt Trần Hữu Hào hiện ra vẻ cảm động và áy náy.

Cánh cửa mở ra.

Từ Sĩ Hưng núp sau lưng Diệp Chi Du, không dám nhìn.

“Trống không.” Giọng Trần Hữu Hào rất kinh ngạc.

“Trống không?” Bạch Chiêu Chiêu dường như còn khiếp sợ hơn cả ông ấy, cô lao lên.

Cánh cửa lại bắt đầu mạnh mẽ đóng lại, nhưng cô vẫn kịp nhìn thấy căn phòng tối om kia trống rỗng.

Rõ ràng trong phòng Hàn Nho và bà Vương đều có đồ vật liên quan đến chấp niệm của họ, tại sao ở đây lại không có gì?!

“Đây... có thể là phòng của ai?” Liễu Đào Tử cũng cảm thấy kỳ quái.

2, 3 giây sau, Bạch Chiêu Chiêu mới trầm giọng nói: “Cháu nghĩ, phòng này là của bạn học cháu.”

Diệp Chi Du: “Là Chu Hạo Nhiên à?”

“Ừ...”

“Nếu bên trong không có gì cả, chứng tỏ có khả năng cậu ấy chưa chết đúng không?” Giọng điệu Liễu Đào Tử vui vẻ, nhưng sau đó lại nghi ngờ: “Nhưng vì sao cậu ấy lại không tiến vào giấc mơ tiếp dẫn?”

Không sống cũng chẳng chết, như thế là trạng thái gì? Cô ấy không hiểu.

“Đừng lãng phí thời gian thảo luận về căn phòng trống ấy nữa!” Từ Sĩ Hưng sốt ruột nói: “Không phải em gái đã nói rồi à? Phòng ở giữa là ác linh! Vậy chúng ta phải tin em ấy, mở bên trái ra ddi, cứu cảnh sát Thạch trước. Sau đó cùng nhau đối đầu với ác linh...”

“Không. Vừa rồi cháu chỉ sợ mọi người lãng phí thời gian nên đoán mò thôi.” Bạch Chiêu Chiêu ngắt lời ông ấy: “Lần này mở ở giữa.”

Từ Sĩ Hưng ngẩn ra: “Nhưng, không phải vừa rồi em nói căn phòng ở giữa là ác linh à...”

“Là xác suất.” Diệp Chi Du giải thích thay cô: “Chiêu Chiêu vừa mới đưa ra lựa chọn đầu tiên, xác suất là 33%. Nhưng đối với lựa chọn thứ hai thì xác suất sẽ tăng lên 50%, phần thắng khi lựa chọn tiếp sẽ lớn hơn.”

Vẻ mặt Từ Sĩ Hưng do dự.

Sao nghe chẳng đáng tin gì cả.

“Đừng chần chừ nữa! Cho dù là ác linh thì chúng ta cũng chỉ có thể đối đầu trực diện với nó mà thôi!” Liễu Đào Tử nói xong thì

đi lên phía trước, quyết đoán mở cửa ra.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Một luồng gió cuốn theo hơi thở của cánh đồng thổi ra.

Mấy người nhìn thấy, sau cửa lại là một ngôi làng nho nhỏ—

Một ngôi làng thẳng đứng.

Đường chân trời của nó là khung cửa bên trái của hành lang.

Như thể thời gian và không gian đã bị chia thành hai không gian có trọng lực khác nhau.

Ngôi làng được bao quanh bởi những cánh đồng lúa rộng lớn. Những người nông dân đang đứng trong đó và nhìn lên bầu trời, mỗi khuôn mặt đều vô cảm và được sơn màu trắng.

Bầu trời không có mây, mặt trời hay mặt trăng gì cả, chỉ có những cái đầu khổng lồ của những vị thần trôi lơ lửng. Chúng giống như những con quái vật xấu xí, tất cả cũng đều được tô màu trắng loang lổ, giống như toàn bộ thế giới đều bị đầu của các vị thần lấp đầy.

Trong ngôi làng, chỉ có một cậu bé đang ngồi trên mặt đất và ôm chặt lấy đầu mình.

“Chú Thạch, là chú à?” Diệp Chi Du thử gọi cậu bé.

Cậu bé ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt phản chiếu cánh cửa hư không mở ra giữa cánh đồng.

1 giây sau, cậu bé không chút do dự đứng dậy, chạy về phía cánh cửa.

Sau khi lao vào hành lang, cậu bé rơi xuống thảm, quả nhiên sau đó đã biến thành dáng vẻ khỏe mạnh.

“Đây là đâu...”

Cửa đóng lại, ông ấy nhìn hành lang quái dị với vẻ mặt thắc mắc.

Diệp Chi Du vội vàng giải thích tình huống trước mắt một cách đơn giản, sau đó lại hỏi: “Chú Thạch, vừa rồi những thứ kia là gì thế...”

Thạch Dũng lau mặt, mất hồn mất vía nói: “Là quê tôi, hàng năm đều có hoạt động như vậy.”

Những vị thần lang thang trong làng kia không giống với thần, vẽ càng giống với quỷ dọa người hơn. Lại thêm màu sắc và bầu không khí kỳ quái của dân làng nữa, chắc chắn đó là ác mộng suốt đời của ông ấy khi còn bé.

Thạch Dũng vừa mới thoát khỏi ác mộng đã cảm thấy bất an, nhưng trên khuôn mặt những người khác lại có vẻ vui mừng không thể giải thích được.

Nếu như sau cánh cửa này là Thạch Dũng, vậy không phải cánh cửa tiếp theo chắc chắn là ác linh à?

Chỉ cần Diệp Chi Du dùng bùa lửa thiêu chết ác linh thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp rồi!

Vì thế, Từ Sĩ Hưng vẫn đang núp ở phía sau lập tức trở nên hăng hái: “Không cần lề mề nữa. Các vị, chúng ta mau thiêu chết ác linh đi, sau đó cùng nhau sống lại thôi! Đến lúc đó tôi sẽ mời các vị ăn một bữa thật lớn.”

Lúc này, sự chia ly càng trở nên rõ ràng hơn.

Mọi người nhìn nhau, bầu không khí đột nhiên trở nên bi thương.

Giọng điệu Liễu Đào Tử hiếm khi dịu dàng: “Hy vọng lúc chúng ta tỉnh lại vẫn có thể nhớ rõ đối phương... Tuy rằng giấc mơ rất đáng sợ nhưng tôi rất vui khi được quen biết mọi người.”

Trần Hữu Hào nhỏ giọng nói: “Tôi... sau khi sống lại sẽ chuộc tội... Cảm ơn mọi người đã mang tôi đến đây...”

“Đáng tiếc chú Quan không ở đây, nếu không thì chúng ta có thể chụp chung một bức ảnh ở hành lang này rồi.” Diệp Chi Du nói đùa.

Việc tìm thấy một chiếc máy ảnh ở đây là điều không thể xảy ra.

Thạch Dũng rốt cuộc cũng tỉnh táo lại. Ông ấy nhìn Bạch Chiêu Chiêu, rất xúc động nói: “Hôm nay chúng ta có thể gặp lại nhau trong giấc mơ tiếp dẫn chính là nhờ có sự giúp đỡ của Bạch Chiêu Chiêu đã xác định được ai là ác linh.”

Liễu Đào Tử lập tức phụ họa: “Đúng thế. Chiêu Chiêu, em là cô gái thông minh nhất, dũng cảm nhất mà chị từng gặp!

Lại nghĩ đến cảnh ngộ của Bạch Chiêu Chiêu, vành mắt cô ấy đỏ lên.

Từ Sĩ Hưng cũng nhận ra được Bạch Chiêu Chiêu vẫn còn ở trong tay kẻ giết người kia, vội vàng nói: “Chiêu Chiêu, chờ chúng ta giết được ác linh rồi, em nhất định có thể thuận lợi sống sót ở hiện thực! Đừng lo lắng!”

“Cảm ơn cháu, Chiêu Chiêu...” Trần Hữu Hào nghẹn ngào.

“Vì Chiêu Chiêu!” Diệp Chi Du vươn tay ra.

Tay mỗi người đều đặt lên mu bàn tay cậu, tâm trạng bi thương, trịnh trọng tuyên thệ quyết tâm:

“Vì Chiêu Chiêu!”

Nhân vật chính trong miệng bọn họ, cuối cùng mới đặt bàn tay trắng nõn lên:

“Vì tất cả chúng ta.”

Khí thế của mọi người càng tăng vọt hơn.

“Để tôi mở cửa!” Từ Sĩ Hưng cũng trở nên dũng cảm hơn, ông ấy đi lên trước, chuẩn bị sẵn sàng.

Diệp Chi Du sớm đã chuẩn bị xong, cậu giơ tay lên và chuẩn bị thiêu chết Kha Cát Lợi ở bên trong bất cứ lúc nào.

Cánh cửa được mở ra.

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Trong nháy mắt, bầu không khí còn đang vui vẻ lập tức tiêu tan, thay vào đó là một cảm giác ớn lạnh sợ hãi chạy dọc sống lưng của mọi người!

Chương 62: Nhắm mắt

Sau cánh cửa, có những cánh đồng lúa và ngôi làng giống hệt nhau, cùng một đầu của vị thần lang thang cũng đang lơ lửng trên bầu trời.

Ngôi làng cũng dựng đứng, đường chân trời ngang với khung cửa bên phải.

Trên bờ ruộng, cũng có một cậu bé ngồi xổm ở đó.

Tất cả mọi người đều theo phản xạ có điều kiện mà nhìn Thạch Dũng.

Lúc này, cậu bé dường như đã nhận ra điều gì đó, cậu bé ngẩng đầu lên với đôi mắt sáng ngời và chạy về phía họ.

“Ơ? Cậu, cậu đừng có đến đây...” Diệp Chi Du giơ tay lên, cực kỳ bối rối, không biết có nên thiêu chết cậu bé hay không.

Nhưng cậu bé vẫn không ngừng chạy.

“Làm sao bây giờ! Tớ rốt cuộc có nên thiêu chết nó hay không hả!” Diệp Chi Du bất lực kêu to.

Mọi người cũng rất hoang mang, chỉ nhìn Bạch Chiêu Chiêu.

“Trước tiên đừng...” Bạch Chiêu Chiêu vội vàng nắm lấy cổ tay cậu.

Chớp mắt, cậu bé đã chạy đến, ngã vào trong hành lang!

Thân hình cậu bé cũng bắt đầu biến hóa. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cậu bé chậm rãi cao lên, quả nhiên cũng biến thành dáng vẻ của Thạch Dũng?!

Ngay cả một nhúm tóc dựng thẳng trên đỉnh đầu cũng giống nhau như đúc.

Diệp Chi Du không ngờ được rằng ác linh thật sự có thể biến hóa ở trong giấc mơ tiếp dẫn.

Hai "Thạch Dũng" mắt to trừng mắt nhỏ.

"Tình huống gì đây? Mày, sao mày lại biến thành dáng vẻ của tao!" Thạch Dũng số 1 không kiềm chế được tức giận.

"Mày, sao mày lại mách lẻo trước?" Thạch Dũng số 2 trợn tròn mắt: "Mày là ác linh đúng không? Đây là ảo ảnh đúng không?"

Mọi người còn chưa kịp mở miệng thì hai "Thạch Dũng" đang nghi ngờ lẫn nhau kia đã lao vào đánh nhau rồi.

"Làm sao bây giờ!" Diệp Chi Du sứt đầu mẻ trán, vốn dĩ cậu đã nhắm vào số 2 rồi, nhưng bây giờ lại hoa cả mắt: "Tớ cũng không phân biệt được ai với ai nữa rồi!"

Từ Sĩ Hưng hình thành tư duy theo quán tính: Có khó khăn, tìm Chiêu Chiêu.

Ông ấy chen đến bên cạnh Bạch Chiêu Chiêu, lo lắng nói: "Em gái, em mau nhìn xem ai là giả đi!"

Bạch Chiêu Chiêu dở khóc dở cười: "Em cũng không phải kính chiếu yêu..."

Mà hai người Thạch Dũng kia dường như đều tin rằng đối phương là ác linh, đang đánh nhau rất ác liệt trên hành lang.

Hai người ngang tài ngang sức, nhưng một người trong đó rốt cuộc cũng chiếm được thế thượng phong, siết chặt cổ người kia!

“Tiểu Diệp!” Người đang giữ chặt người kia, gân xanh trên trán nhảy dựng, mặt đầy mồ hôi nói: “Nhanh! Đừng do dự! Thiêu chết cả hai chúng tôi đi!”

“Hả...” Diệp Chi Du cứng lưỡi há hốc mồm. Trong lúc hoảng hốt đã hiểu được ý đồ của ông ấy.

Nếu đã không xác định được ai là ác linh thì giết chết cả hai luôn. Như vậy thì giấc mơ sẽ kết thúc, những người còn lại đều có thể sống sót.

Thạch Dũng muốn dùng mạng của mình đổi lấy mạng cho tất cả mọi người...

“Tiểu Diệp, nhanh lên! Thiêu chết cả hai chúng tôi đi!” Người bị giữ chặt cũng lên tiếng: “Tôi là cảnh sát, tôi vốn nên chắn ở phía trước mọi người! Nhanh lên!”

“Nhưng cháu, cháu...” Tay Diệp Chi Du run rẩy.

Tại sao nhiệm vụ đáng sợ này lại rơi vào người cậu cơ chứ... Cậu làm sao có thể thiêu chết cảnh sát Thạch được chứ?

Cậu nên mang Chiêu Chiêu đi gặp bà Tôn. Cậu ấy thông minh như thế, nhất định sẽ biết nên làm như thế nào!

“Tiểu Diệp! Đừng do dự nữa!”

Hai “Thạch Dũng” gần như hét lên cùng một lúc.

Diệp Chi Du nhắm mắt lại, lòng bàn tay lóe lên mấy tia lửa nhưng lại không thể bắn ra được, cực kỳ rối rắm.

“Đợi đã!” Bạch Chiêu Chiêu rốt cuộc cũng mở miệng rồi.

Tất cả mọi người đều đang đợi cô. Mặc dù cô chưa nói gì nhưng mọi người đã bình tĩnh lại và tin rằng cô nhất định có biện pháp.

Dù sao thì lúc nào Bạch Chiêu Chiêu cũng có biện pháp.

“Mọi người nhìn xem, tóc của hai người đó có vấn đề.” Bạch Chiêu Chiêu chỉ vào đỉnh đầu của họ.

Lúc này cả hai người đang đối mặt với bọn họ cùng lúc nên bọn họ mới nhìn ra được vấn đề. Trong lúc đánh nhau, tóc của hai người đều bị rối tung lên, nhưng lúc này, hai người đều đang đối mặt với bọn họ, rõ ràng ngọn tóc rối kia của một người thì nghiêng sang trái, của một người thì nghiêng sang phải.

“Ơ? Giống như hai người trong gương vậy...” Liễu Đào Tử nói trước.

Diệp Chi Du: “Nhưng mà như vậy cũng không có cách nào biết ai là thật được...”

Bạch Chiêu Chiêu gằn từng chữ nói: “Không cần biết ai là thật. Bởi vì, hai người này đều là chú Thạch.”

“Cái gì?”

Mọi người còn tưởng rằng mình nghe nhầm.

Hai người đều là thật?

Ngay cả hai “Thạch Dũng” trên mặt đất cũng ngẩn ra.

“Ác linh căn bản không ở đây. Chúng ta lại suýt chút nữa bị nó lừa rồi!” Giọng điệu Bạch Chiêu Chiêu cực kỳ chắc chắn: “Trong hành lang này tổng cộng có 11 phòng. Sau khi 3 người đi ra, tớ mới bắt đầu nảy sinh ý nghĩ rằng các căn phòng đại diện cho các bán sinh linh. Sau đó từng người một đi ra, tớ đương nhiên sẽ càng ngày càng tin vào ý nghĩ đó. Tin rằng ý nghĩ đó của mình hoàn toàn chính xác.”

“Chẳng lẽ không phải hả?” Diệp Chi Du khó hiểu.

“Ác linh tất nhiên sẽ hy vọng chúng ta nghĩ như vậy rồi. Nhưng không phải cậu cũng nói rồi à, ác linh có thể tạo ra ảo ảnh ở trong giấc mơ tiếp dẫn mà. Hơn nữa, từ góc độ của xác suất mà nói, thật sự quá trùng hợp rồi. Sao lại có thể trùng hợp đến mức chúng ta mở tất cả các phòng ra đều không phải là ác linh được chứ? Đến tận khi chỉ còn lại 2 phòng thì mới có ác linh? Cho nên tớ mới nghĩ rằng, 2 phòng cuối cùng này thật ra chính là 2 cánh cửa của cùng một giấc mơ. Hai chú Thạch thật ra chỉ là hình ảnh phản chiếu trong nước của đồng ruộng kia mà thôi.”

Cô nói xong, mọi người đều quay sang nhìn nhau.

Linh hồn của một người có thể tách ra làm hai không?

Nói cách khác, linh hồn có thể cùng tồn tại với hình ảnh phản chiếu của chính nó không?

Hai người Thạch Dũng ngừng đánh nhau, kiêng kị nhìn đối phương. Hai cái bụng tròn vo đều phập phồng theo hơi thở nặng nề.

Liễu Đào Tử và Diệp Chi Du vẫn không yên lòng lắm, lại lấy bí mật chỉ bọn họ biết ra để hỏi hai người. Quả nhiên hai người Thạch Dũng đều có thể trả lời được.

Mọi người nhất thời nửa tin nửa ngờ.

“Mọi người đứng về phía cháu một chút.” Bạch Chiêu Chiêu nhìn Diệp Chi Du: “Diệp Chi Du, tớ cho rằng muốn thoát khỏi đây thì chúng ta phải đốt sạch hành lang này!”

“Thật không?” Diệp Chi Du chưa kịp lên tiếng thì Từ Sĩ Hưng đã rụt rè cướp lời: “Ngộ nhỡ, ngộ nhỡ ác linh biến thành bộ dáng của cảnh sát Thạch thì sao? Ngộ nhỡ ác linh lẻn vào ký ức của ông ấy thì sao?”

“Vậy anh Hưng muốn như thế nào?” Ánh mắt cô sắc bén đến dọa người: “Thiêu chết cảnh sát Thạch và ác linh à?”

Từ Sĩ Hưng ngậm miệng lại.

Trong nháy mắt vừa rồi, ông ấy phát hiện khí thế trên người Bạch Chiêu Chiêu không hiểu sao lại rất đáng sợ... làm ông ấy bất giác cảm thấy sợ hãi.

Cô lại nhìn Diệp Chi Du: “Diệp Chi Du, cậu tin tớ đi.”

Thật ra không cần cô nói thì Diệp Chi Du cũng sẽ tin tưởng cô vô điều kiện.

“Tất nhiên tớ tin cậu rồi. Vậy chúng ta làm theo lời cậu. Cậu đứng xa ra một chút.” Lúc cậu nói như vậy, cánh tay đã hơi nâng lên để bảo vệ cô.

Cho dù đã từng nghi ngờ, đã từng cảm thấy không thích hợp, nhưng chỉ cần cô nói thì cậu sẽ tin cô.

Hai người Thạch Dũng cũng đứng lên, tuy rằng cũng đứng phía sau Diệp Chi Du nhưng họ vẫn còn nghi ngờ đối phương, cho nên phân ra đứng ở hai bên hành lang.

Ngọn lửa bốc lên, dưới nhiệt độ cao, tất cả mọi người đều bị nướng đến mức bỏng da, chịu đựng sự nóng rực khó chịu.

Giấy dán tường của hành lang bắt đầu cuộn lên, thảm cũng trở nên đen hơn và bị cacbon hóa.

Kèm theo một tiếng vang lớn, mặt đất đột nhiên bắt đầu rung lắc dữ dội!

Bọn họ còn chưa kịp phản ứng thì trung tâm hành lang đã bắt đầu sụp đổ. Diệp Chi Du dựa vào sự nhanh nhẹn của một vận động viên mà ôm lấy Bạch Chiêu Chiêu rồi trốn sang một bên. Nhưng Trần Hữu Hào đứng ở trung tâm lại gặp tai họa, thoáng cái đã rơi vào khe nứt!

“Này!!!” Thạch Dũng hét lớn một tiếng, muốn nhào đến giữ chặt lấy Trần Hữu Hào nhưng lại phải trơ mắt nhìn ông ấy biến thành dạng nước ở trong vực sâu đen tối kia, “Ào ào” một cái rồi biến mất!

Cảm giác mặt đất rung chuyển biến mất, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên là bên trong khách sạn đang bị nứt ra.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Hành lang bọn họ đang đi tổng cộng có 6 tầng, tất cả đều bị chôn vùi trong lòng đất, chỉ có tầng trên cùng mới hơi lộ ra trên mặt đất một chút.

Trên đỉnh bị nứt ra kia có ánh mặt trời gay gắt chiếu xuống những đường quanh co, lấp lánh một màu trắng hy vọng.

Bạch Chiêu Chiêu nhìn chùm sáng kia, trong chớp mắt cô chợt cảm thấy hoảng hốt.

Cô dường như cũng cảm nhận được cảm giác cơ thể mình nhẹ đi

như lời Quan Chính Hạo nói, nhưng cảm giác này chỉ kéo dài trong vài giây ngắn ngủi.

Cô vẫn chưa tỉnh lại.

Lúc cúi đầu nhìn lại, khe nứt ở hành lang đã rộng hơn 10 m rồi. Dưới khe nứt là vực sâu không thấy đáy, giống như vĩnh viễn không có điểm cuối.

Vực sâu làm Bạch Chiêu Chiêu, Diệp Chi Du và Thạch Dũng bị dạt sang một bên, còn Liễu Đào Tử và Từ Sĩ Hưng thì ở một bên khác.

“Cảnh sát Thạch! Anh hợp thành một người rồi!” Liễu Đào Tử kinh ngạc hô to, giọng nói quanh quẩn trong không gian dưới khe nứt.

Diệp Chi Du cũng nhìn thấy, hai “Thạch Dũng” chẳng biết đã hợp lại làm một từ bao giờ.

Cậu chỉ cảm thấy sợ hãi mà thôi.

Nhưng may mắn là có Chiêu Chiêu ở đây. Nếu không cậu thật sự đã có thể sẽ thiêu chết cảnh sát Thạch rồi.

Từ Sĩ Hưng thì nhìn xuống phía dưới, lớn tiếng nói: “Trần Hữu Hào vừa rồi có phải đã tỉnh lại rồi không? Có phải nhảy xuống là có thể tỉnh lại không?”

“Em cảm thấy không chắc chắn lắm, nếu muốn như vậy thì có lẽ sẽ là chuyện không báo trước cơ!” Bạch Chiêu Chiêu hô to qua khe nứt: “Anh Hưng, anh đừng có mạo hiểm! Chúng ta có thể bò ra ngoài!”

Sau đó cô lại chỉ chỉ tia sáng kia.

Từ Sĩ Hưng ngẩng đầu lên, nuốt nước miếng, thật sự quá cao rồi...

Nhưng ông ấy lại cảm thấy dường như không có gì phải sợ. Có lẽ đúng như Bạch Chiêu Chiêu nói, nếu ông ấy ngã xuống mà "không báo trước" thì không chừng sẽ có thể tỉnh lại.

Nghĩ như vậy, một kẻ luôn nhát gan và sợ phiền phức như ông ấy lại bắt đầu có một ít dũng khí không sợ hãi.

Đột nhiên, tầm nhìn của mọi người tối sầm lại.

Bọn họ theo phản xạ có điều kiện mà nhìn lên trên, chỉ thấy có một thứ gì đó màu đen che khe nứt lại, đôi mắt màu vàng rất lớn đang chuyển động, giống như đang kiểm tra bên trong khe nứt!

"A a a!" Từ Sĩ Hưng kinh hãi hét lên: "Đây, đây là cái gì? Sao lại có cả quái vật thế!"

"Đồ ngu này! Đừng có lên tiếng!" Liễu Đào Tử xông lên che miệng ông ấy lại.

Nhưng con quái vật đã bị kinh động rồi, nó vươn hai cái xúc tu màu đen xuống, nắm chặt vào hai bên của tòa nhà rồi bắt đầu dùng sức—

"Rắc rắc—"

Tiếng xi măng cốt thép vỡ vụn lại vang lên. Toàn bộ tòa nhà bị chôn trong lòng đất càng bị xé toạc ra rộng hơn. Con quái vật khổng lồ màu đen nhanh chóng bò xuống, một khối không đều, dùng sức chen vào trong tòa nhà.

“Nằm hết xuống!” Diệp Chi Du gào một tiếng, một giây sau liền giơ tay lên.

“Rít—!” Con quái vật phát ra tiếng thét chói tai.

Lúc Bạch Chiêu Chiêu ngẩng đầu lên nhìn thì ngọn lửa đã tan chảy giống như lụa sa tanh màu cam gợn sóng, bao phủ đỉnh đầu nó.

Trong lớp lụa sa tanh, con quái vật màu đen di chuyển trái phải, lại thét chói tai, sau đó nó càng ngày càng nhỏ đi ở trong ngọn lửa.

Cuối cùng, nó không có cách nào có thể bám trụ được cơ thể nữa, nên nó rơi thẳng xuống vực sâu.

Mấy người đều ghé vào bên mép vực sâu và nhìn xuống...

“Thành công rồi hả?” Vẻ mặt Thạch Dũng mờ mịt.

“Chúng ta mau trèo lên trên thôi!” Bạch Chiêu Chiêu hét to: “Nhân lúc này trèo ra khỏi khe nứt!”

“Chiêu Chiêu, cậu đi trước đi!” Diệp Chi Du bắt lấy một sợi cáp điện rủ xuống, kéo kéo rồi lập tức nửa quỳ xuống, ý bảo cô giẫm lên đùi mình: “Mau, leo lên trên.”

Cánh tay của Bạch Chiêu Chiêu gầy gò, cũng không to hơn một sợi dây là bao nhiêu, run rẩy leo lên. Diệp Chi Du lo lắng nên mở rộng mình vòng tay ra, sợ cô sẽ ngã.

Sau khi xác định cô đã leo lên đến tầng tiếp theo rồi thì cậu với Thạch Dũng mới leo lên.

Ở phía đối diện, tốc độ của Liễu Đào Tử và Từ Sĩ Hưng hiển

nhiên nhanh hơn nhiều, chỉ chốc lát sau đã leo lên được hai tầng rồi.

“Em gái, nhanh lên, chiến thắng đang ở trước mắt rồi!” Liễu Đào Tử cách thật xa cổ vũ cô.

“Này, em nói nhỏ một chút được không? Không biết giọng mình chói tai thế nào à?” Từ Sĩ Hưng vừa bò vừa bực tức lải nhải: “Em hét xong, lỗ tai anh đều ù hết rồi!”

“Có thể do anh bị thần kinh nên lỗ tai mới bị ù đấy!” Liễu Đào Tử mắng xong thì đột nhiên dừng lại: “Ơ? Âm thanh gì thế...”

“Em tự làm ù tai mình rồi chứ gì!” Từ Sĩ Hưng đắc ý nói.

“Không phải, thật sự có âm thanh gì đó... Hình như...” Ánh mắt cô ấy nhìn xuống phía dưới: “Vang lên từ trong vực sâu!”

Không riêng gì bọn họ nghe được, Thạch Dũng cũng ngay lập tức nói: “Âm thanh kỳ quái gì thế?”

Mặc dù Bạch Chiêu Chiêu không biết đó là âm thanh của cái gì, nhưng trong lòng cô có cảm giác đó không phải là chuyện gì tốt!

Cô không dám dừng lại ở tầng này quá lâu, vội vàng nắm lấy một sợi cáp khác, giật giật rồi tiếp tục leo lên.

Ánh sáng giữa khe nứt, hình như càng ngày càng lớn hơn!

Cô gần như ảo tưởng rằng mình có thể chạm vào ánh sáng rực rỡ chỉ bằng cách leo thêm vài mét nữa thôi!

Thế nhưng, trong vực sâu của khe nứt, âm thanh sột soạt càng ngày càng rõ ràng hơn!

Cô cúi đầu híp mắt nhìn, ngay lập tức hít vào một hơi thật sâu.

Hàng chục triệu con sâu nhỏ màu đen, tầng tầng lớp lớp, chen chúc nhau bò lên trên!

Khi những con côn trùng di chuyển lên trên thì chúng lại bắt đầu tập hợp lại rồi biến thành một cơ thể đen khổng lồ và những bàn tay màu đen. Sau đó, trong bóng tối, một con mắt màu vàng khổng lồ lại mở ra!

“Chiêu Chiêu! Chiêu Chiêu!” Lần này, con quái vật màu đen kia bắt đầu kêu lên thảm thiết, như thể tất cả côn trùng tụ tập trong đó đều phát ra giọng nói của Kha Cát Lợi, đang rít gào chói tai:

“Vì sao lại lừa tôi? Vì sao lại lừa tôi?”

Bạch Chiêu Chiêu sợ đến mức cứng đờ! Cô treo mình trên dây cáp như một con sâu bướm yếu đuối.

Diệp Chi Du thấy thế thì lớn tiếng nói: “Chiêu Chiêu, đừng để ý đến nó, trèo lên trên đi!”

Cậu đã không còn bùa lửa nữa rồi. Cũng không biết vì sao bùa lửa mà bà Tôn cho lại không thể thiêu chết được Kha Cát Lợi, nhưng cậu vẫn còn một con át chủ bài nữa—

Lá bùa đỏ bọc trong tờ tiền...

Con quái vật màu đen đã lấy lại hình dạng trong vòng xoáy của côn trùng, nó há cái miệng đầy máu ra và lao thẳng về phía Bạch Chiêu Chiêu!

“Viu—”

Một vật nhỏ màu đỏ, chính xác rơi vào trong miệng nó.

Bản thân Diệp Chi Du là một cầu thủ bóng chày, nên cho dù gặp

phải áp lực lớn bao nhiêu thì tay cậu vẫn vĩnh viễn ổn định!

Lập tức, con quái vật cũng giống như cảm nhận được gì đó, vội vàng ngậm miệng lại, rất buồn cười mà "Khụ khụ" hai cái.

Một phần cơ thể của nó bắt đầu phân hủy thành côn trùng bò lổm ngổm, khiến cho Liễu Đào Tử và Từ Sĩ Hưng ở đối diện hét lên, tiện tay nhặt những đồ vật xung quanh ném về phía nó.

"Không đúng!" Thạch Dũng phát hiện ra điều kỳ lạ đầu tiên, nói dồn dập: "Những con sâu này không phải bản thể của nó!"

Diệp Chi Du vốn đang mừng rỡ, khi nghe vậy thì vẻ mặt cậu mơ hồ: "Không phải bản thể của nó là sao?"

1 giây sau, cậu cũng hiểu ra—

Cậu nhìn thấy rõ ràng trong đám sâu tán loạn có một bộ phận đang rơi xuống phía dưới, trong đó xen lẫn một chấm đỏ nhỏ, đặc biệt chói mắt!

Là lá bùa của cậu!

Lá bùa rõ ràng là vô dụng, bởi vì đây căn bản không phải Kha Cát Lợi.

Diệp Chi Du vốn luôn tràn đầy tự tin, nhưng lần này rốt cuộc cậu cũng hiểu được cảm giác suy sụp rồi.

Lá bùa bà Tôn cho cậu, không những là tuyến phòng thủ cuối cùng của họ, mà còn là tuyến phòng thủ trong lòng của cậu.

Bây giờ, ngoại trừ mạng của mình ra thì cậu không còn gì có thể bảo vệ Chiêu Chiêu được nữa!

Thạch Dũng cũng biết cậu bị đả kích nên nắm lấy cánh tay cậu, ép buộc cậu nhìn mình, sau đó hỏi: “Cậu học sinh, cậu còn nhớ vừa rồi lúc cậu thiêu nó, lúc nó rơi xuống có phải là một hình tròn không?!”

“Ặc... đúng thế!”

Thạch Dũng: “Vậy thì đúng rồi! Cái hình tròn đó mới là bản thể của nó, được bảo vệ bởi chính con mắt kia!”

Con quái vật lại phát ra tiếng gào đau đớn: “Tại sao lại lừa tôi! Em nói em muốn chết mà! Tại sao lại lừa tôi!”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Đúng lúc này, một tảng đá khổng lồ nện vào khóe mắt nó.

Đôi mắt màu vàng ngưng tụ lại và từ từ quay sang trái.

Người ném đá thế mà lại là Từ Sĩ Hưng!

Từ Sĩ Hưng sợ chết khiếp, nhưng dũng khí cũng không hề giảm bớt trước ánh mắt của con quái vật. Ngược lại, ông ấy hét lên với giọng run rẩy: “Mày, mày cứ quấn lấy em gái thì có bản lĩnh gì! Mày có bản lĩnh thì quấn lấy ông nội mày này. A a a—...!”

Ông ấy bị một xúc tu của quái vật bắt được. Nó ném ông ấy ra, làm ông ấy bị đập vào tường.

“Anh Hưng!” Bạch Chiêu Chiêu đã nhân cơ hội leo lên một tầng nữa, lúc quay người lại thì nhìn thấy Từ Sĩ Hưng bị ném ra ngoài.

Ông ấy không biến thành dạng nước, chỉ ngồi bất động ở đó.

“Chiêu Chiêu!”Diệp Chi Du không quan tâm đến an nguy của Từ

Sĩ Hưng, ngẩng đầu nhìn cô: “Cậu leo lên trên đi, đừng quay đầu lại!”

“Nhưng mà...”

Nước mắt của cô khúc xạ ánh sáng mặt trời và rơi xuống vực sâu.

“Tớ không sao đâu!” Cậu cười, cố ý làm cho mình cười vui vẻ hơn, nhưng trong mắt lại ngấn lệ: “Chúng ta còn có thể gặp lại!”

“Chiêu Chiêu, mau trèo lên trên đi!” Thạch Dũng cũng lo lắng thúc giục cô: “Mặc kệ chuyện gì xảy ra cũng đừng quay đầu lại!”

Cô cắn chặt răng, gạt đi nước mắt rồi lại kiên định trèo lên trên...

Một chút, lại một chút nữa...

Cô nghe thấy tiếng hét của chị Đào Tử, nghe thấy tiếng gạch đá vỡ vụn, nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn của ai đó bị ngã xuống...

Trong những âm thanh vụn vặt đó, Kha Cát Lợi vẫn đang điên cuồng hét to:

“Đồ lừa đảo! Tại sao các người lại giúp một tên lừa đảo chứ!”

Âm thanh chấn động đến mức những viên đá vỡ vụn bên tay cô cũng rơi xuống.

“Hu hu...” Cô khóc thành tiếng, nhưng không dám dừng lại. Với tình trạng thể chất của cô mà ở trong hiện thực thì chắc chắn không có khả năng leo trèo lâu như thế này. Bây giờ hoàn toàn là do ý chí sinh tồn mạnh mẽ đang giúp đỡ cô.

Đột nhiên, chân cô bị cái gì đó quấn lấy!

Bạch Chiêu Chiêu hoảng sợ cúi đầu nhìn, đối diện với đôi mắt to như cái hồ kia.

Đôi mắt ấy phản chiếu dáng vẻ của cô.

Cô nhìn thấy một con cừu trắng với đôi mắt kỳ lạ của con người...

Một con quái vật...

“Chiêu Chiêu, tại sao lại lừa tôi?” Con quái vật lạnh lùng chất vấn, giọng điệu vừa khó hiểu vừa đau khổ: “Không phải em nói em muốn chết à?”

Ánh mắt của cô nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy Diệp Chi Du quỳ rạp trên mặt đất, không hề nhúc nhích.

“Diệp Chi Du!!!” Cô hét to!

Nhưng chàng trai lại không có phản ứng gì cả.

Cô khóc. Phản chiếu trong đôi mắt màu vàng kia, mọi con mắt của con cừu trắng đều bắt đầu rơi nước mắt.

Đột nhiên, một bóng dáng cao gầy nhảy ra từ tòa nhà bên kia và đâm mạnh một cây gậy sắt dài vào mắt của con quái vật!

— Là Từ Sĩ Hưng vừa rồi bị ném ngất xỉu!

Trong tiếng gào thét chói tai, con quái vật rơi xuống hai, ba tầng, mà Từ Sĩ Hưng lại bị xúc tu của nó quăng ra ngoài.

Lần này ông ấy không may mắn như lần trước nữa, cơ thể ông ấy bị một thanh thép to bằng ngón tay cái xuyên qua...

“Anh Hưng!” Bạch Chiêu Chiêu khóc đến run rẩy cả người.

Từ Sĩ Hưng cực kỳ chật vật, nhưng vẫn gượng cười nhìn cô:

“Không sao. Em gái... tôi... tôi... không phải lúc nào cũng nhát gan đâu...”

Mỗi lời ông ấy nói ra, lại có một ngụm máu chảy ra từ trong miệng. Cuối cùng, đầu ông ấy gục xuống, bất động.

Nhưng dù vậy, ông ấy vẫn không biến thành dạng nước.

Thanh sắt hiển nhiên không đả thương Kha Cát Lợi được. Gã ta lại nhanh chóng hợp lại từ một đám côn trùng màu đen.

Thoáng cái, biểu tình của Bạch Chiêu Chiêu cũng lạnh xuống theo.

Cô nhận ra rằng nếu Kha Cát Lợi không chết thì giấc mơ này sẽ không kết thúc. Cho dù cô có trèo ra ngoài thì cũng chỉ uổng công mà thôi.

Những người còn lại cũng sẽ chết ở đây.

Tay cô thò vào trong túi quần và lấy ra chiếc bàn chải đánh răng kia...

Ngô Phương Nhị từng nói, chỉ có cô mới có thể giết chết được Kha Cát Lợi.

Ác quỷ và người giấy vẫn luôn biết một ít chuyện mà bán sinh linh như bọn họ không biết... Ngô Phương Nhị nói như vậy thì cô sẽ tin cô ấy...

Cô nhất định phải giết chết Kha Cát Lợi!

Con quái vật từ bên dưới tiếp tục lao về phía cô, nhưng cô lại buông lỏng dây cáp trong tay ra.

Con bướm trắng mỏng manh lao về phía cái chết hung dữ. Cô rơi vào trong mắt con quái vật, "Phụt" một tiếng nhỏ, đầu bàn chải đánh răng đâm thủng tròng mắt, đưa cô vào sâu hơn trong con mắt màu vàng.

Cô cố gắng bơi trong tinh thể thủy tinh.

"A—!" Quái vật đau đớn gào khóc, những con côn trùng như đám mây đen ở xung quanh đang tản đi...

Thân hình khổng lồ cũng càng ngày càng nhỏ lại...

Mực nước xung quanh theo đó hạ xuống, thân thể Bạch Chiêu Chiêu đột nhiên mất trọng lượng, cảnh trong mơ lại biến hóa. Cô chật vật ngã xuống một mảnh mặt đất màu trắng, trước mắt cô là Kha Cát Lợi không hề hấn gì.

Một Kha Cát Lợi không được bảo vệ bởi đám côn trùng nữa.

Gã ta bị mù một bên mắt, máu vẫn đang thấm ra ngoài, quanh cơ thể gã ta phủ đầy chất nhầy, giống như một đứa bé mới được sinh ra.

Mí mắt động đậy, con mắt hoàn hảo kia của gã ta chậm rãi mở ra và nhìn vào Bạch Chiêu Chiêu.

Khéo miệng giật giật, gã ta lại cười, là nụ cười bất cần đời thường ngày của gã ta.

"Em gái, lợi hại thật đấy..."

Bạch Chiêu Chiêu đứng đó nhìn gã ta, mặt không chút thay đổi.

Gã ta nhìn cô, thương tiếc nhẹ giọng nói: “Có phải em chưa bao giờ muốn chết đúng không...”

“...” Cô đi tới bên cạnh gã ta, chỉ thản nhiên nói một câu: “Anh nên đi rồi.”

“Ha...” Gã ta khẽ cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “Tiểu lừa đảo...”

Sau đó, gã ta không nhúc nhích nữa và con ngươi biến thành một màu đen.

Gã ta chết rồi.

Đột nhiên, toàn bộ thế giới trắng như tuyết tối sầm lại. Bạch Chiêu Chiêu kêu lên, cơ thể lại bắt đầu rơi xuống—

-

Cô dường như đã xuyên qua rất nhiều tầng không gian, rơi vào một thác nước ồn ào, vào biển lửa, rồi lại rơi vào một vùng tuyết dày đặc...

Cho đến khi cô ngừng rơi, cơ thể cô đã biến thành đồng cỏ xám xịt vô tận. Từng tầng cờ trắng từ trên trời rơi xuống, chậm rãi tung bay.

Trên lá cờ ở trước mặt cô được viết đầy hai chữ “Lừa gạt”...

Bạch Chiêu Chiêu nâng những lá cờ đang tung bay này lên với vẻ mặt vô cảm—

Giống như là trong lúc ngủ bị giội một chậu nước lạnh, cô đột nhiên mở to mắt.

Hơi thở của cô gấp gáp, vừa mở mắt ra là cô đã hoảng sợ nhìn

xung quanh.

Cuối cùng cô cũng tỉnh rồi!

Giấc mơ dài dằng dặc, hỗn độn, lại khủng bố đó đã hoàn toàn chấm dứt. Cô biết mình thật sự đã tỉnh lại rồi.

Cơ thể cô nặng nề và gần như không còn chút sức lực nào. Cô nhận ra mình vẫn đang ở dưới tầng hầm của Kha Cát Lợi, nhưng không hiểu vì lý do gì mà một nửa tầng hầm đã bị sập, ống nước bị vỡ kia đang yếu ớt phun nước. Một chân của cô bị đè ở dưới lớp xi măng nặng, không thể di chuyển được.

Mà chỗ tường bị nứt ra kia lại có ánh sáng chiếu vào, giống y như những gì cô nhìn thấy trong giấc mơ tiếp dẫn.

Nhìn lại, thi thể của Ngô Phương Nhị đang nằm trên tấm thảm bẩn bên cạnh cô.

Xinh đẹp mà hốc hác. Cô ấy chết không nhắm mắt. Một lớp bụi và đá dày rơi xuống người cô ấy, đôi mắt cô ấy cũng biến thành những viên ngọc phủ đầy bụi.

Trong cơn choáng váng, Bạch Chiêu Chiêu dường như đã trở lại lòng đất không có ánh mặt trời ở vùng đất bất hạnh kia... Nhưng cô lại biết rất rõ ràng rằng mình đã thật sự tỉnh lại rồi.

“Chị Ngô.” Cô cố gắng bò về phía đối phương, lại phát hiện ra chân mình đau như bị kim đâm. Cô cúi người, ghé sát vào tai Ngô Phương Nhị, giọng nói khàn khàn: “Em đã giết chết gã ta rồi...”

Cô khó khăn giơ tay lên và nhìn thấy trên tay mình cũng đều là đất.

Cô cố gắng khép mắt Ngô Phương Nhị lại...

Lúc đầu, cô ấy vẫn không chịu nhắm mắt lại, mí mắt cô ấy cứng như cao su nướng.

Bạch Chiêu Chiêu đành phải thử lại vài lần...

Cuối cùng—

“Haiz...”

Dường như trong không khí phảng phất có một tia than nhẹ của Ngô Phương Nhị thổi qua.

Cô ấy cuối cùng cũng nhắm mắt rồi.

Chương 63: Sự sụt lún

Tay Bạch Chiêu Chiêu vô lực buông xuống. Cô thử cử động cơ thể một lần nữa, phát hiện ra dường như chân mình vẫn có thể di chuyển được.

Cô bắt đầu liều mạng kéo chân mình ra...

Đôi chân vốn đã bị đè đến mức chẳng còn cảm giác gì, bởi vì động tác của cô lại truyền đến đau đớn dữ dội, xông thẳng lên não.

Cô đau đến phát khóc nhưng lại không chảy nước mắt. Cô cũng không biết mình đã hôn mê bao lâu, nhưng quả thật không còn một giọt nước mắt nào nữa.

Cô khóc nức nở không ra nước mắt, cắn chặt răng lại, trong lòng chỉ có một suy nghĩ:

“Tôi muốn sống... Tôi muốn sống... Tôi nhất định phải sống sót...”

Tay cô mò mẫm trong tấm đệm cho đến khi chạm vào một thứ gì đó mỏng và cứng:

Là bàn chải đánh răng Ngô Phương Nhị đưa cho cô, một đầu đã được mài nhọn.

Cô nhận ra rằng chiếc bàn chải đánh răng này có lẽ có thể cứu cô thêm một lần nữa.

Cô cắn chuôi bàn chải đánh răng ở trong miệng, kìm nén lại tiếng hét đau đớn, cuối cùng cũng lôi được chân mình ra.

Bắp chân cô đã bê bết máu thịt.

Cô nằm trên mặt đất, đau đớn thở hổn hển, đầu choáng váng. Có vài giây cô còn cảm giác được rằng mình có thể ngất đi bất cứ lúc nào, nhưng sau khi cơn choáng váng qua đi, đầu óc cô vẫn cực kỳ tỉnh táo.

Cô nhổ bàn chải đánh răng ra rồi ngẩng đầu lên nhìn tia sáng kia, khàn giọng hô:

“Cứu mạng...”

“Cứu mạng...”

“Có ai không...”

Nhưng âm thanh thật sự quá nhỏ, chính cô cũng biết người bên ngoài tuyệt đối không thể nghe thấy được.

[Phải thoát ra ngoài, không thể chết ở đây được!]

[Phải đứng lên trước đã! Trèo lên đống đá...]

[Phải làm cho lỗ hổng này to hơn nữa!]

Cô vịn vào tường, run rẩy đứng lên. Chân phải hơi dùng sức gây ra cơn đau thấu tim, đồng thời cũng làm cô tỉnh táo hơn không ít.

Tiếng kêu đau thấu tâm can bị cô kìm nén lại. Cô nắm lấy chiếc bàn chải đánh răng vag trèo lên tảng đá từng chút một...

Một tia sáng mỏng chiếu vào khuôn mặt cô, vẽ nên những đường nét trên khuôn mặt cô.

Mắt cô có hơi không thích ứng được với ánh sáng mạnh như vậy, làm cho lông mi màu vàng đột nhiên khép lại, giống như chiếc quạt nhỏ di chuyển lớp bụi trong ánh sáng và nhảy múa cùng nó...

Một lúc lâu sau cô mới mở mắt ra lần nữa.

Không còn có thể tách các chướng ngại vật bằng tay không được nữa. Cô quan sát các vết nứt trên phiến đá và nhét đầu bàn chải đánh răng vào những khe nứt rộng hơn.

“Rắc...” Cùng với âm thanh vỡ vụn, một khối xi măng kém chất lượng lăn xuống.

Cô lại nhét đầu bàn chải vào một khe nứt khác. Lần này cô không đủ may mắn, khe nứt trông thì rộng hơn nhưng thật ra lại cứng đến mức không thể di chuyển được. Dường như bên trong có một loại thép gì đó.

Nhưng cô không nản lòng, lại đổi sang chỗ khác.

Từng mảng một, từng mảng một...

Khối xi măng khổng lồ cuối cùng rơi xuống, trước mặt cô xuất hiện một lối ra to bằng lỗ chó.

Đối với người bình thường mà nói, chui ra từ cái lỗ nhỏ này có lẽ hơi miễn cưỡng, nhưng cô lại gầy vừa đủ.

Cùng lúc đó, cô cũng nghe thấy trong không gian mình đang ở bắt đầu phát ra những âm thanh đáng ngại, tiếng rạn nứt...

Dường như những thanh thép không chịu nổi sức nặng nữa,

phát ra những tiếng “Két két” trầm thấp...

Bạch Chiêu Chiêu không dám chần chừ, lại càng không dám nghỉ ngơi. Cô đội bụi đất mà nằm rạp xuống, dùng hết sức lực kéo cơ thể ra khỏi cái lỗ.

Đầu tiên là cánh tay, sau đó là đầu, vai...

Mái tóc dài của cô kéo lê trên mặt đất, vướng phải đống bụi dày trên đất và bị nhuộm thành màu xám trắng khó coi.

Cô không quay đầu lại, cũng không nghĩ gì, dường như trong lòng cô biết rằng mình nhất định có thể bò ra ngoài.

Cho đến tận khi mũi chân của cô thoát ra khỏi bóng tối, một giây sau, một âm thanh lớn của các vật nặng chồng lên nhau và sụp đổ truyền đến từ phía sau cô!

Cô chợt quay đầu lại:

Toàn bộ tòa nhà thấp bé và tồi tàn chìm xuống lòng đất, chôn vùi mọi thứ trong bê tông cốt thép...

Bạch Chiêu Chiêu nhìn chằm chằm vào đống đổ nát kia vài giây, ngoài ý muốn nhìn thấy trong đống xác kia có một cánh tay người lộ ra bên ngoài...

Nhìn hình dáng bàn tay thì có lẽ là một người đàn ông, mà chiếc áo len màu lam kia...

Là Kha Cát Lợi.

[Chỉ có em mới có thể giết được Kha Cát Lợi...]

Bây giờ cô dường như đã hiểu được ý nghĩa của câu này rồi.

Nếu muốn sống sót và thoát ra ngoài, cô sẽ phải cạy những chướng ngại vật đó ra. Nếu không có những chướng ngại vật hỗ trợ phía dưới thì Kha Cát Lợi sẽ hoàn toàn bị đè chết.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Mọi thứ trên thế giới dường như luôn có mối liên hệ với nhau như thế này.

Ánh mắt cô cũng không dừng lại trên người Kha Cát Lợi thêm một giây nào nữa. Cô thậm chí còn chẳng có cảm xúc dư thừa nào, ngược lại nhìn quanh bốn phía.

Hóa ra không chỉ có ngôi nhà phía sau cô đã thành đống đổ nát, mà mọi nơi cô nhìn thấy đều đã đổ nát.

Tất cả những tòa nhà cao tầng từng sừng sững phía xa đều đã biến mất, chỉ còn lại những khung hình cao bằng nửa chiều cao vốn có, như thể bị thiên nhiên chia cắt một cách tàn nhẫn;

Con đường dường như cũng bị người ta đâm bị thương, để lại vết thương vừa dài vừa sâu...

Mà cô có lẽ là do may mắn, bởi vì tầng hầm nơi cô ở chỉ có một tầng phía trên, hơn nữa, vật liệu làm tường cũng đã bị cắt xén nên chôn vùi không sâu lắm, sau đó cô mới thoát ra được.

Cô đứng dậy. Cả thành phố giống như trong giấc mơ, yên tĩnh đến lạ thường, thỉnh thoảng chỉ có tiếng vật nặng rơi xuống hoặc tiếng sụp đổ.

Vách tường đổ nát dài vô tận, khói đặc cuồn cuộn, hoang tàn như một thế giới bị bỏ hoang, dường như chỉ còn mình cô là

người sống sót.

“Có ai không?” Cô mở miệng, giọng cực kỳ khàn: “Còn ai không?”

Âm thanh tan biến trong gió, đáp lại cô chỉ là làn khói cuồn cuộn.

Ý thức của cô dần trở nên mơ hồ. Cánh tay Bạch Chiêu Chiêu mềm nhũn, cô té xỉu trên mặt đất, nhưng trong miệng vẫn còn thì thào:

“Có ai không... cứu mạng...”

Cứu tôi, tôi không thể chết...

Chẳng lẽ toàn bộ thế giới này đều chết rồi sao?

Cô không biết đã trôi qua bao lâu trước khi có một tiếng gọi ầm ĩ vang lên bên tai cô. Cô khẽ mở mắt ra, trong tầm nhìn mơ hồ, cô chỉ có thể nhìn thấy một vài vệt sáng màu cam đang rung chuyển.

Cô cũng nhìn thấy chiếc trực thăng đang lơ lửng trên bầu trời như một con muỗi nhỏ.

“Chỗ này! Chỗ này còn có người sống sót! Cô bé còn sống!”

“ Cần truyền máu gấp...”

“Thật khó tin. Cô bé từ đâu chui ra thế...”

“Cáng có thể đến đây được không? Nhanh lên!”

“Bình dưỡng khí! Còn bình dưỡng khí không?!”

Cô được bế lên cáng một cách rất nhẹ nhàng.

Bây giờ, hình như không phải là mơ nữa rồi.

-

[Sau khi trận động đất xảy ra, mọi người thuộc mọi tầng lớp đã đến giúp đỡ và quyên góp tiền lẫn vật chất...]

[Các chuyên gia suy đoán rằng nguyên nhân là do hoạt động của núi lửa gần biển...]

[Hiện chưa thể thống kê được số người chết và bị thương...]

[Đội hỗ trợ đã vượt biển đến hiện trường...]

[Vẫn còn dư chấn, hoạt động của núi lửa vẫn cần được phát hiện...]

[Toàn bộ hòn đảo đã gần như bị phá hủy. Hãy xem báo cáo của phóng viên được gửi về...]

[Các đảo xung quanh cũng bị ảnh hưởng...]

[Rất nhiều thi thể không có người nhận. Thật đau lòng...]

[Tình nguyện viên tham gia tìm kiếm cứu nạn sau đó đã phải làm tư vấn tâm lý...]

Bệnh viện trên đảo đã biến thành đống đổ nát từ lâu. Bến cảng bên kia cũng không thể tiếp nhận nhiều người bị thương và nhiều thi thể như vậy được, chỉ có thể dựa vào trực thăng và đưa

những người sống sót đến các bệnh viện xa hơn bên ngoài đảo. Sau đó lại đưa các tình nguyện viên y tế, phóng viên, pháp y và bác sĩ tâm lý lên đảo.

Những con thuyền chở thi thể đến các nhà tang lễ khác nhau. Cơ sở đông lạnh của nhà tang lễ cũng có hạn, không thể lưu trữ được nhiều thi thể như vậy, cho nên chỉ có thể hỏa táng càng sớm càng tốt.

Chỉ trong vài ngày, một nhà tang lễ đã cần phải thiêu mấy trăm thi thể, thiêu đến mức lò lửa đỏ rực. Bởi vì có quá nhiều thi thể cho nên chỉ có thể chụp ảnh lại, sau khi làm giám định DNA thì đánh số đơn giản để lưu trữ.

Cho dù như thế thì các bộ phận phụ trách đăng ký và nhà tang lễ cũng đã quá tải và mất ngủ nhiều ngày.

4 ngày sau, mặc dù thời tiết trên đảo không còn nóng như mùa hè nữa, nhưng nhiệt độ cao nhất vào buổi trưa vẫn là 23 độ. Một số lượng lớn thi thể không có người nhận bắt đầu phân hủy từ từ. Chính phủ lo ngại rằng việc tiếp tục vận chuyển các thi thể có thể sẽ gây nên sự ô nhiễm, cho nên đã ra lệnh khử trùng và chôn cất ngay tại chỗ.

7 ngày sau, tốc độ chôn cất đã nhanh hơn, rất nhiều thi thể chỉ có ký hiệu đơn giản đã bị chôn sâu dưới lòng đất...

10 ngày sau, việc chôn cất được đơn giản hóa hơn nữa. Vốn là mỗi người một hố, nhưng bây giờ đã trở thành nhiều người được chôn trong cùng một hố...

Trên đảo và ngoài đảo giống như hai thế giới khác nhau.

Một bên là nhà cao tầng san sát nhau, sầm uất náo nhiệt; Một bên là những đống đổ nát, hoang tàn.

Một bên là đất hoang, một bên là sức sống. Đi qua giữa cả hai thế giới, làm cho người ta có cảm giác đã trải qua mấy đời.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Mọi người đang tranh nhau quyên góp tiền cho người sống sót và khóc thương trước thảm cảnh được phát sóng trên TV.

Trong sự tuyệt vọng và nghẹt thở do thiên tai gây ra, tất cả những người được cứu đều trở thành biểu tượng của niềm hy vọng. Các phóng viên đều muốn được trực tiếp phỏng vấn độc quyền. Họ hoặc là tụ tập ở lối vào của các bệnh viện khác nhau, hoặc là đi cửa sau để có cơ hội phỏng vấn. Có những kẻ xảo quyệt hơn thì sẽ hối lộ hoặc cải trang để lẻn vào trong bệnh viện —

Sau khi rời khỏi đảo, Bạch Chiêu Chiêu đã được đưa đến bệnh viện đa khoa số 1 của thành phố Tân Châu. Nơi này là thành phố cách đảo gần nhất.

Sau khi tình trạng ổn định, cô được chuyển đến bệnh viện huyện trực thuộc. Nhiều tình nguyện viên bị tổn thương tâm lý cũng được gửi đến đây để tư vấn tâm lý. Công tác bảo vệ và an ninh ở đây không nghiêm ngặt như các bệnh viện đa khoa, nên phóng viên xuất hiện nhiều đến mức bệnh viện phải dành riêng một phòng họp để họ phỏng vấn.

Phòng phỏng vấn của phóng viên và phòng tư vấn tâm lý đối diện nhau, nhưng bầu không khí của hai bên lại hoàn toàn khác nhau.

Trong phòng tư vấn tâm lý, bác sĩ đang tư vấn cho một tình nguyện viên giúp chôn cất thi thể ở tuyến đầu.

Tình nguyện viên này vừa mới vào trường đại học y. Cậu ấy rất nhiệt tình, nhưng tinh thần đã bị kích thích rất nhiều.

Giọng nói êm dịu của bác sĩ tâm lý như dòng nước ấm róc rách, ông nhẹ nhàng an ủi và kê một số loại thuốc an thần cho cậu ấy.

Sau đó cậu ấy liên tục nói cảm ơn, đến lúc gần đi thì lại đứng lại.

“Bác sĩ, thật ra, còn có một chuyện... Cháu, cháu cảm thấy rất đáng sợ...” Cậu ấy thấp giọng nói: “Nhưng mà cháu lại không biết có nên nói hay không...”

“Hả? Không sao đâu. Tiểu Ngô, đến đây. Cậu ngồi xuống trước đi.”

“Chuyện này, cháu chưa từng nói với bất kỳ ai cả. Cháu luôn cảm thấy đây chỉ là ảo giác của cháu thôi... Nhưng mà cảnh tượng đó cứ tua đi tua lại trong đầu cháu, khiến cháu không thể ngủ được...”

Bác sĩ tiếp tục nhẹ nhàng động viên: “Được rồi, cháu đừng cảm thấy gánh nặng tâm lý, từ từ nói cho tôi biết, được không?”

Lúc này cậu ấy mới bước tới rồi ngồi xuống, đè nén nỗi sợ hãi và nói: “Thật ra... Trước đây cháu được đưa đến một trường học. Ở đó có rất nhiều thi thể của học sinh, rất nhiều... Bởi vì cổng trường bị chặn lại nên phải mất 3 ngày thì mới có thể vào và cứu viện được... Thi thể bên trong đều đang phân hủy, chúng cháu phụ trách chụp ảnh rồi bắt đầu chôn cất ngay tại chỗ... Nhưng mà, hôm đó lúc chụp ảnh, cháu nhìn thấy có rất nhiều thi thể kỳ quái...”

“Ừ, kỳ quái như thế nào?”

“Kỳ quái ở... đôi mắt của bọn họ.”

Tiểu Ngô nói đến đây thì lại cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

“Đôi mắt? Bác sĩ khó hiểu.

Tiểu Ngô nhớ lại: “Bọn họ... đều là học sinh cấp 3. Cháu chụp ảnh từ sáng đến tối, chụp liên tiếp mấy ngày, cơ bản chỉ thấy người chết nên cũng đã quen rồi. Người chết đều như thế. Có người nhãn cầu mất đi hơi nước nên sẽ lõm vào, có người lại giữ nguyên tư thế đang chạy trốn... Cháu tưởng mình sẽ không còn sợ hãi và buồn bã nữa... Nhưng đến tối, trong số những thi thể cháu chụp ảnh được thì lại có một người rất kỳ quái.”

Cậu ấy dường như lại nhìn thấy ánh mắt đáng sợ đó, nói rất chậm rãi và nhẹ nhàng: “Bởi vì mắt cậu ta mở một nửa... cho nên cháu vô tình nhìn thấy...”

Bác sĩ tâm lý kiên nhẫn chờ đợi.

Rốt cuộc cậu ấy cũng có dũng khí để nói hết: “Cháu nhìn thấy... con ngươi màu đen của cậu ta cực kỳ nhỏ, nhỏ như đầu kim vậy. Thật sự là quá kỳ quái, quá đáng sợ... Cho nên cháu nhanh chóng giúp cậu ta nhắm hai mắt lại...”

Bác sĩ tâm lý nghe xong, sống lưng cũng hơi lạnh: “Sau đó thì sao?”

Cậu ấy rùng mình một cái: “Cháu... cháu đương nhiên cảm thấy rất sợ hãi... Giống như sự kiện tâm linh kinh dị gì đó nên cháu nhanh chóng chụp ảnh cậu ta, lấy DNA rồi yêu cầu họ cho cậu ta vào túi thi thể để chôn cất... Nhưng đôi mắt ấy vẫn luôn in sâu trong tâm trí cháu, khiến cháu không thể ngủ được. Làm cho cháu bây giờ không dám nhìn vào mắt của bất kì ai cả... Sau đó người thay thế cháu có nói rằng cậu ấy vẫn luôn nghe thấy tiếng khóc của ai đó ở trong lều vào ban đêm. À, cũng có rất nhiều người đều nghe thấy! Không phải kiểu tiếng kêu kỳ quái... mà giống như tiếng khóc của người đang bị tra tấn hơn... Bác sĩ, ông có nghĩ là vì họ không muốn chết nên mắt họ mới trở thành

như vậy không... Họ không thích chúng ta chôn họ vội vàng như vậy, đúng không... Họ có đến tìm cháu không?"

Chương 64: Phỏng vấn

Bác sĩ cho rằng cậu ấy bị ảo giác bởi hoàn cảnh cực đoan nên vội vàng an ủi: “Không đâu, cháu đừng suy nghĩ nhiều. Cháu đến để giúp đỡ họ, họ sẽ không oán hận cháu đâu. Cháu đợi một lát…” Ông ấy cúi đầu, lại bổ sung thêm mấy loại thuốc cho cậu ấy: “Cháu phải uống mấy loại này nữa.”

“Vâng…” Tiểu Ngô ngơ ngác nhận lấy.

“Cháu có thể dũng cảm nói ra thì nỗi sợ sẽ không còn là nỗi sợ nữa. Đừng nghĩ nữa, tự nhiên sẽ quên thôi.” Bác sĩ tha thiết dặn dò: “Tối nay bệnh viện có lễ tưởng niệm, cháu nên tham gia đi, có lẽ trong lòng sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Sau khi bước ra khỏi cửa phòng trị liệu tâm lý, Tiểu Ngô hơi lơ đãng. Lúc đi ngang qua hành lang, cậu ấy nhìn thấy một đám phóng viên đang phỏng vấn một cô gái nhỏ ở phòng đối diện.

Cậu ấy bỗng sửng sốt.

Tuy rằng cậu ấy mới đến vài ngày nhưng đã lập tức nhận ra cô gái này.

Khi những người cứu hộ tìm thấy cô, cô đang nằm im trên con đường bị nứt, người dính đầy bùn, giống như một con cừu bị thương đang nằm nghỉ ngơi. Khi cô được chuyển đến bệnh viện sau khi tình trạng đã ổn định thì có một nhiếp ảnh gia đã nhân cơ hội này chụp được khuôn mặt nhợt nhạt khi đang ngủ của cô.

Trong bức ảnh, cô gái xinh đẹp mà yếu ớt, ngay khi vừa xuất hiện trên các trang truyền thông lớn, đã làm cho tất cả mọi người phải chú ý đến cô.

Cô là bông hoa bách hợp trong đống đổ nát, là hy vọng, là sự tốt đẹp còn sót lại...

Khi các phóng viên tìm hiểu sâu hơn về các mối quan hệ trong quá khứ của cô thì mọi người dần dần biết được cô ưu tú như thế nào, lại cực kỳ hiểu chuyện khiến cho người ta thương xót.

Hơn nữa, cô còn tốt bụng đến mức chỉ vừa mới bình phục được một chút thôi mà đã chủ động tham gia vào các hoạt động tình nguyện trong bệnh viện rồi.

Cô đi an ủi những gia đình đã mất đi người thân, dạy kèm cho những đứa trẻ còn sống sót, cô còn viết lời cho những bài hát của các tình nguyện viên. Cô điềm tĩnh lại dịu dàng, như làn gió nhẹ lướt qua mặt nước, như tia nắng xuyên qua cành cây... Những video và tin tức trong bệnh viện được truyền ra càng khiến mọi người yêu mến cô hơn.

Giới truyền thông gọi cô là "Thiên thần của đảo Trân", mà quả thật, cô cũng tràn ngập ánh sáng như thiên thần.

Tiểu Ngô từng vô tình gặp cô một lần ở chỗ lấy thuốc, chỉ nhìn một cái đã cực kỳ thích cô. Đương nhiên, trên thế giới này không có ai là không thích cô cả, cậu ấy chỉ là một trong số chúng sinh ấy mà thôi.

Cậu ấy vô thức đứng ở cửa phòng bệnh mà nhìn vào trong. Chỗ đó đã sớm chật kín người rồi. Cậu ấy cùng tham gia với bọn họ, bởi vì dáng người cao nên cậu ấy có thể nhìn thấy cô một cách rõ ràng.

Trong căn phòng đầy nắng, Bạch Chiêu Chiêu vẫn đang mặc quần áo của bệnh nhân—

Bây giờ cô cũng không còn quần áo nào khác để mặc.

Cô đang ngồi trên xe lăn, trên đầu gối đắp một tấm chăn màu xám do bệnh viện cung cấp, xung quanh cô là một luồng ánh sáng trắng mờ ảo.

Thì ra chỉ cần nhìn cô như thế này thôi thì trong lòng cậu ấy cũng sẽ tràn ngập dũng khí và sự biết ơn.

“Chiêu Chiêu, đây là lần đầu tiên em nhận phỏng vấn. Vốn dĩ chúng tôi hy vọng có thể tìm được người thân của em, nhưng mà...”

Trong phòng, phóng viên nói xong thì nghẹn ngào.

Bạch Chiêu Chiêu được đưa đến bệnh viện để điều trị, các phóng viên nhiệt tình cũng không nhàn rỗi, đều muốn là người đầu tiên giúp cô tìm lại được người nhà vẫn còn ở trên đảo. Sau nhiều lần tìm kiếm, họ bất ngờ được biết rằng mẹ cô đã qua đời trong một vụ tai nạn giao thông trước cả trận động đất từ một cảnh sát may mắn sống sót.

Đôi mi cong cong của cô cụp xuống, thì thầm: “Không sao đâu. Bây giờ em không còn sợ khi phải nói về nó nữa rồi. Bởi vì em biết cuộc sống này là một cuộc hành trình, cuối cùng em và mẹ sẽ lại được gặp nhau.”

“Nhưng mà, em vẫn sẽ thường xuyên nhớ mẹ...”

Ánh mắt cô gái nhìn ra ngoài cửa sổ, nước mắt long lanh chậm rãi chảy xuống:

“Lúc bận rộn thì sẽ không nhớ nữa. Bởi vì em luôn có cảm giác

mẹ vẫn đang đợi mình ở nơi nào đó. Nhưng trong đêm khuya yên tĩnh, khi em mong mẹ có thể ôm mình một lần nữa, thì em lại nghĩ, à, hóa ra mẹ đã không còn nữa rồi. Sau này chỉ còn chính mình ôm lấy mình mà thôi. Trong bệnh viện, đôi khi em thấy người khác dùng điện thoại gọi về nhà, em sẽ vô thức lấy điện thoại ra xem, nhưng em biết, mình sẽ không bao giờ nhận được tin nhắn của mẹ nữa rồi... Cho nên, em giúp đỡ người khác cũng chính là đang giúp đỡ mình. Có rất nhiều lời an ủi hiện lên trong đầu em khi em tự an ủi mình vào ban đêm. Em nghĩ, mẹ ở trên trời có linh, nhìn thấy em đang giúp đỡ người khác, chắc cũng sẽ vui vẻ vì em..."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Mọi người có mặt tại hiện trường đều rơi nước mắt, ngay cả nhiếp ảnh gia là một người đàn ông lực lưỡng cao 1m9 cũng không khỏi lau mặt.

Phóng viên điều chỉnh tâm trạng rồi nói nhẹ nhàng hơn: "Theo chúng tôi được biết, bố của em vẫn còn sống. Em có muốn thông qua chúng tôi để liên lạc với ông ấy không..."

Bạch Chiêu Chiêu vội vàng lắc đầu: "Thôi ạ, ông ấy đã có gia đình riêng rồi, em không muốn làm phiền ông ấy. Em đã được phán cho mẹ em rồi."

"Được rồi..." Phóng viên biểu hiện là đã biết, cũng không ép buộc cô làm một tiết mục gia đình đoàn tụ, ngược lại nói: "Có lẽ em không biết, bây giờ em rất nổi tiếng. Mọi người đều rất chú ý và quan tâm đến em. Có rất nhiều đã quyên góp tiền, cũng có rất nhiều người hy vọng có thể tài trợ tất cả chi phí sinh hoạt trong cuộc sống cho em. Cho nên em có ngại nói cho chúng tôi biết rằng em định sắp xếp cuộc sống sau này của mình như thế nào không?"

Cô suy nghĩ một lát, bên môi hiện ra một nụ cười biết ơn:

“Cảm ơn mọi người đã quan tâm đến em, nhưng mẹ em đã rất chăm chỉ và tiết kiệm. Bà ấy đã tiết kiệm được một số tiền để cho em học đại học rồi. Vì vậy em sẽ dùng số tiền này để sống trước, sau đó chuẩn bị tốt cho kỳ thi đại học vào năm sau. Sau này em sẽ tìm cách tự nuôi bản thân mình, chẳng hạn như đi làm thêm hoặc vay hỗ trợ sinh viên, hoàn thành càng nhiều nghiên cứu đại học thì càng tốt. Sau đó sẽ trở thành một người có ích cho xã hội.”

Phóng viên nghe xong thì cảm thấy hơi xúc động.

Trên thế giới này sao lại có đứa trẻ hiểu chuyện và tốt đẹp đến như thế chứ. Thật sự làm cho người ta rất đau lòng...

Trong mắt cô ấy bắt đầu có nước mắt, cô ấy vội vàng giả vờ cúi đầu nhìn những câu hỏi mình đã chuẩn bị: “Chiêu Chiêu, thầy cô và bạn học của em cũng đã chết trong trận động đất này, em là một trong số ít người còn sống sót trong trường học của em. Nhân viên cứu hộ phát hiện em đang hôn mê ở trên đường, nhưng cổng trường sớm đã bị chặn lại rồi. Em đã thoát ra bằng cách nào vậy? Có tiện nói cho chúng tôi biết không?”

Cô cúi đầu, nước mắt rơi xuống quần áo: “Thật ra, chính vì chuyện này nên em mới đồng ý nhận phỏng vấn. Sau khi em tỉnh dậy sau cơn hôn mê, em mới dần dần nhớ lại những chuyện trước khi mình hôn mê. Em muốn mượn cơ hội này để nói ra.” Cô dừng một lúc, hít sâu một hơi: “Sau khi hỏa táng mẹ thì em mang tro cốt của mẹ về. Sau đó bị người ta bắt cóc...”

Phóng viên còn tưởng mình nghe nhầm nên lặp lại lời Bạch Chiêu Chiêu nói với vẻ ngạc nhiên: “Cái gì? Bị bắt cóc?”

Tin nóng hổi!

“Vâng. Em bị người đó đánh thuốc mê rồi bị nhốt trong một tầng hầm. Nếu em nhớ không nhầm thì đó ngày mùng 8. Ở đó còn nhốt một chị nữa, chị ấy nói mình tên là Ngô Phương Nhị. Lúc đó chị ấy đã rất yếu rồi. Chị ấy đưa cho em một cái bàn chải đánh răng đã được mài nhọn, bảo em nghĩ cách thoát khỏi đó... Sau đó thì xảy ra động đất. Sau khi em tỉnh lại thì chị ấy đã chết rồi. Em cầm chiếc bàn chải kia đào tường xi măng rồi bò ra, cho nên mới sống sót...”

Lúc cô kể lại, phóng viên miễn cưỡng kiềm chế trái tim đang đập thình thịch của mình, đưa mắt ra hiệu cho trợ lý ở bên cạnh.

Trợ lý lập tức hiểu ý mà bước nhanh ra ngoài, bắt đầu gọi điện thoại nhờ người điều tra nơi tìm thấy Bạch Chiêu Chiêu.

Sau đó, phóng viên tập trung vào việc hỏi các chi tiết khác nhau sau khi cô bị bắt cóc. Mãi cho đến khi có một trợ lý khác ho nhẹ một tiếng thì cô ấy mới nhận ra sắp hết thời gian phỏng vấn rồi, cô ấy đã quên đặt những câu hỏi mà mình chuẩn bị trước rồi.

Nhưng điều này cũng không thể trách cô ấy được. Cô ấy vốn tưởng rằng đây là một buổi phỏng vấn cảm động đem đến hy vọng cho dân chúng, ai mà biết còn lôi ra được một vụ án lớn kinh thiên động địa như thế chứ!

Theo miêu tả của Bạch Chiêu Chiêu thì cô ấy biết rằng vụ án này rất có thể có liên quan đến vụ án giết người liên hoàn chưa được phá của đảo Trân!

Cô gái trước mắt rõ ràng giống như một bông hoa dễ bị tổn thương, thế mà cô lại thoát ra được từ trong đống đổ nát của trận động đất và thoát khỏi kẻ giết người biến thái. Đây là sự trùng hợp may mắn đến mức nào chứ?

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Thời gian chỉ còn lại vài phút, cô ấy đành phải tranh thủ trước khi các y tá đến đuổi người, chọn một câu hỏi quan trọng nhất để hỏi:

“Chiêu Chiêu, thật ra trường của em cũng có không ít người sống sót. Lớp của em trừ em ra, còn có một bạn học nữa cũng sống sót.”

Cơ thể cô cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt dường như rất kinh ngạc, cô hỏi: “Hả? Là ai?”

“Cậu ấy tên là Chu Lạc Nhiên, là một nam sinh, em có quen cậu ấy không?”

2 giây sau cô mới nói: “Quen ạ...”

“Thật ra cậu ấy là người được cứu sớm nhất.” Phóng viên dừng một lúc, không đề cập đến chuyện bố mẹ Chu Lạc Nhiên đã dùng tiền để phái một đội cứu hộ đến: “Quản gia nhà cậu ấy đã hy sinh chính mình, dùng cơ thể của mình để bảo vệ cậu ấy, cho nên cậu ấy chỉ bị thương ở đầu. Cũng may sau khi cấp cứu thì dấu hiệu sống hoàn toàn bình thường. Nhưng đáng tiếc là sau khi hôn mê 2 ngày, tình huống não của cậu ấy đột nhiên bắt đầu chuyển biến xấu một cách nhanh chóng... Có thể... sau này sẽ trở thành người thực vật..”

Đôi mắt Bạch Chiêu Chiêu trống rỗng, dưới tấm chăn, bàn tay đang nắm chặt lấy bộ quần áo bệnh nhân từ từ thả lỏng...

Theo quan điểm của phóng viên, bạn học cùng lớp duy nhất may mắn sống sót nhưng lại phải vượt qua quãng đời còn lại ở trên giường bệnh, điều này chắc chắn là một cú đả kích đối với Bạch Chiêu Chiêu.

Cô ấy bỗng cảm thấy hơi buồn bã, đáng lẽ không nên nói cho cô biết chuyện này mới đúng.

Bạch Chiêu Chiêu lại cúi đầu, run rẩy nức nở: “Tại sao... tại sao lại như vậy... Thầy cô và các bạn học đối xử với em rất tốt. Em vẫn hy vọng có thể đợi được tin tốt… Tại sao chỉ có mình em sống sót? Em cảm thấy rất có lỗi... Em, em muốn đợi mình khỏe hơn sẽ đi gặp cậu ấy...”

Từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống.

Mọi người ở đây đều xúc động đến rơi lệ. Tiểu Ngô đứng ở ngoài cửa cũng đỏ hốc mắt.

Phóng viên vội vàng an ủi: “Em đừng nghĩ như thế. Em phải mang theo hy vọng của tất cả bọn họ mà sống tiếp, sống càng tốt hơn mới đúng. À đúng rồi, trong trường học của em có một cậu bé may mắn sống sót, bây giờ cũng đang ở bệnh viện này. Cậu ấy bình phục rất tốt, tên là Diệp Chi Du. Em có quen cậu ấy không?”

Bạch Chiêu Chiêu dường như không nghe thấy những lời đó. Cô tựa như đã chìm trong nỗi đau tột cùng.

Y tá ở bên cạnh nhìn thời gian, ý bảo bọn họ nên ngừng phỏng vấn rồi.

Đoàn làm phim bắt đầu dỡ thiết bị xuống, người ở cửa cũng phải tản đi.

Tiểu Ngô nhìn Bạch Chiêu Chiêu lần cuối.

Ơ?

Cậu ấy bất ngờ khi nhìn thấy bên môi cô có nụ cười mơ hồ.

Chắc là giả vờ mạnh mẽ thôi...

Cậu ấy đau lòng không biết nên an ủi cô như thế nào.

Có lẽ cậu ấy cũng nên mạnh mẽ hơn, đúng không?

Cô gái mất đi mẹ mà còn liều mạng như thế, còn có thể tìm được đường sống trong chỗ chết từ tay kẻ cuồng giết người và động đất. Thế nên, cậu ấy còn có lý do gì để không nhanh chóng khỏe lại đây?

-

Buổi tối, lễ tưởng niệm bắt đầu.

Quảng trường bệnh viện ngập tràn nến, hoa, ảnh, điếu văn và vòng hoa... Mọi người đều long trọng cầu nguyện cho những người đã thiệt mạng.

Y tá đẩy xe lăn của Bạch Chiêu Chiêu tiến lên. Cô cúi người, mái tóc dài rủ xuống, đặt một bó hoa bách hợp vào giữa ánh nến.

Xung quanh vang lên tiếng khóc nức nở, trong mắt cô cũng đã có nước mắt...

Lúc xe lăn đang quay đi, cô nhìn thấy một chàng trai cao lớn đứng trong đám đông.

Ngoại hình của cậu nổi bật và lịch lãm đến mức người khác rất dễ dàng nhận ra cậu chỉ trong nháy mắt.

Là Diệp Chi Du.

Ánh mắt rõ ràng thâm thúy của chàng trai đối mắt với cô, lại thản nhiên quay mặt đi.

Chỉ là hai ánh mắt giao nhau liền vội kết thúc, hai người thật ra cũng không quen biết.

Vì thế, một người rời đi, một người vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Tác giả có lời muốn nói:

Bạch Chiêu Chiêu: À, một bạn học.

Diệp Chi Du: Tớ biết ngay cậu không tim không phổi mà! Cậu quên sạch sành sanh về tớ rồi đúng không!

Bạch Chiêu Chiêu: Cậu nói năng tử tế đi...

Chương 65: Mẹ

Thảm họa xảy ra, niềm hy vọng có vẻ càng trở nên quý giá hơn.

Trên mạng, "Thiên sứ của đảo Trân" đã nhanh chóng trở thành nữ thần hoàn mỹ không tỳ vết trong lòng mọi người.

Cô tốt bụng, kiên cường, ưu tú và trải nghiệm của cô lại rất ly kỳ nữa... Mọi người điên cuồng quan tâm cô, quyên góp tiền và vật chất. Những người có người thân chết trong trận động đất đã dành hết tình thương cho cô vì đau lòng.

Những người giàu có nổi tiếng muốn cấp cho cô một khoản tài trợ khổng lồ và tạo cơ hội thực tập cho cô, còn lấy tên cô rồi thành lập nên "Quỹ tình thương Chiêu Chiêu".

Với những tấm lòng quá lớn này, Bạch Chiêu Chiêu đã từ chối mọi khoản quyên góp của tất cả mọi người. Còn những người quyên góp nặc danh không thể trả lại được thì đều bị cô quyên góp cho tổ chức từ thiện hoặc cá nhân có nhu cầu.

Sau đó càng ngày càng có nhiều phóng viên đến hơn— Chẳng khác gì so với người nổi tiếng đang được săn đón. Bởi vì bọn họ muốn có thêm thông tin độc quyền về người may mắn này. Cho dù chỉ chụp được thêm vài tấm ảnh về cô thôi cũng đã có thể kiếm được rất nhiều lượt xem cho tài khoản của mình rồi.

Cũng vì thế mà bệnh viện đã phải tăng cường an ninh lên gấp ba lần. Phóng viên phải được phê chuẩn thì mới có thể ra vào.

Những người thật sự không thể phỏng vấn được Bạch Chiêu Chiêu thì đành phải chuyển sang tìm kiếm tư liệu thực tế mới.

Trên màn hình TV trong bệnh viện, đội cứu hộ đã cứu được một đứa bé đang khóc từ trong đống đổ nát ra.

Đứa bé trắng trẻo và mập mạp, ngoại trừ trên người hơi bẩn thì trông rất khỏe mạnh, không có bất kỳ thương tích nào.

“Haiz, đứa bé này...” Đội viên đội cứu hộ chỉ mới mở miệng đã nghẹn ngào: “Đúng là kỳ tích mà. Sau khi tòa nhà sụp đổ, nó được mẹ mình bảo vệ. Sau đó mẹ nó không còn sữa nên đã lấy máu của mình đút cho nó...”

Phóng viên hỏi tiếp: “Bố con bé đâu? Còn sống không?”

“À, bố nó cũng mất rồi...” Giọng nói của đội viên đội cứu hộ hơi mơ hồ.

Còn có thể nói gì đây...

Bố của đứa bé được phát hiện dưới đống đổ nát ở trước cửa tòa nhà, nhưng mà tư thế lại hướng ra ngoài, nhìn vết thương bên ngoài không nghiêm trọng lắm, nhưng lại chết vì xuất huyết não.

Đội viên đội cứu hộ nghĩ thầm, chắc không phải là ông ấy đang chạy trốn đâu nhỉ, có lẽ tư thế kia chỉ là trùng hợp mà thôi...

Nhưng nếu như người bố ở cùng một chỗ thì người mẹ trẻ tuổi kia có lẽ sẽ không chết... Bởi vì lúc bọn họ đi đến một căn phòng khác thì thấy người bố đang che chở cho hai mẹ con, một nhà ba người tuy rằng đã rất suy yếu nhưng vẫn được cứu sống...

Các bệnh nhân trong bệnh viện, đặc biệt là người già, họ đã khóc vì đứa bé trên TV này. May mắn là phóng viên lại tiếp tục nói

rằng ngay khi tin tức được phát, đã có rất nhiều người muốn nhận nuôi đứa bé tên Hàn Mỹ Như này.

Camera chuyển cảnh, là một y tá may mắn sống sót trong bệnh viện đã bị sập trong trận động đất.

Người dẫn chuyện giới thiệu: [Cô y tá tên là Liễu Đào Tử này vô cùng dũng cảm, vừa mới hồi phục đã lao vào cứu viện...]

[Khi động đất xảy ra, cô ấy đã dẫn rất nhiều bệnh nhân đến nơi an toàn, rất nhiều người chỉ bị thương nhẹ...]

[Đáng tiếc là các đồng nghiệp của cô ấy có rất nhiều người đều không thể tránh khỏi thảm họa này...]

Trên màn hình TV xuất hiện một đôi vợ chồng lớn tuổi không ngại ngàn dặm xa xôi chạy đến đảo, lúc gặp được Liễu Đào Tử tại điểm tiếp nhận tạm thời thì họ đã nắm lấy tay cô ấy và nói:

“Cô Liễu, con gái của tôi... là một ý tá thực tập cùng bệnh viện với cô. Nó họ Trần, tên là Trần Duệ Tân... Cô, cô có quen nó không?”

Liễu Đào Tử ngẩn ra, sau đó cô ấy lập tức nghẹn ngào nói: “Cháu quen...”

“Chúng tôi đến nhận thi thể của con bé... Bởi vì, không thể để con bé một mình lẻ loi ở bên ngoài được...”

Ông lão khóc: “Nó làm y tá có tốt không? Nó có phải là một y tá tốt không? Từ nhỏ nó đã nói mình muốn làm y tá, muốn cứu người...”

Liễu Đào Tử khóc đến mức không nói nên lời, một lúc sau mới thút thít nói: “Chú dì, Tiểu Trần là một cô gái cực kỳ có trách nhiệm, lúc làm việc cũng cực kỳ nghiêm túc. Cô ấy rất ưu tú, là

một y tá tốt...”

“Vậy thì tốt... vậy thì tốt... Vậy giấc mơ của nó coi như đã thực hiện được rồi, đúng không... Cũng không uổng công nó đến nhân gian một chuyến...”

Những người trong TV đang khóc, những người xem TV ở bệnh viện cũng khóc không thành tiếng.

Tin tức phát đến đoạn cuối, vụ án giết người liên hoàn mà mọi người đang quan tâm nhất cuối cùng cũng có tiến triển mới:

“Kẻ giết người hàng loạt Kha Cát Lợi, kẻ đã từng làm rung chuyển toàn bộ hòn đảo, được xác nhận đã tử vong trong trận động đất. Sau khi cảnh sát tới hiện tường thì đã tìm thấy thi thể của gã ta ở dưới tầng hầm của cửa hàng bán băng đĩa của chính gã ta. Cảnh sát cũng đã phát hiện được những tay, chân và thi thể của các nạn nhân còn lại ở bên trong tủ lạnh... Rất khó để tưởng tượng một tên tội phạm hung ác lại ẩn nấp ở cổng trường học được quanh năm như vậy. Nếu người sống sót sau trận động đất kia mà không cung cấp manh mối thì có lẽ chúng ta vẫn sẽ phải sợ hãi trong một thời gian dài nữa...”

Mọi người đều bàn tán xôn xao:

“A, đây là con ác quỷ đã giết rất nhiều người.”

“Chết là đúng. Loại người này chết cũng không hết tội!”

“Cô gái may mắn sống sót kia, chính là Chiêu Chiêu của bệnh viện chúng ta đúng không...”

“Là cô ấy. Đúng là đứa nhỏ có phúc lớn.”

“Đại nạn không chết, tất có hậu phúc. Đứa nhỏ này về sau chắc chắn có phúc.”

“Haiz, cũng không thể nói như vậy được. Đứa nhỏ không có mẹ, cũng giống như cây cổ thôi...”

“Sau này phải sống thế nào đây...”

Nhân vật chính trong miệng của mọi người, đang đứng ở một góc hành lang, lén xem tin tức trên TV. Nhưng cô biết, mình phải đi rồi.

Cô chống nạng, lúc sắp đi qua quầy lễ tân thì nhìn thấy hai người đang nói chuyện với y tá.

“Cái này cái này, cô cầm đi. Chúng tôi muốn đi thử vận may, sẽ không quấy rầy Chiêu Chiêu đâu, sắp xếp cho chúng tôi một chút đi mà...”

Nói xong, còn cố gắng nhét một túi giấy cho y tá.

Bạch Chiêu Chiêu nhạy bén nhận ra— Là phóng viên!

Mấy ngày nay cô đã nhận được hàng trăm lượt yêu cầu phỏng vấn, nhưng không ngờ còn có người đút lót nữa. Cô lập tức xoay người đi, hoảng hốt tìm chỗ trốn.

Đi được một vòng hành lang, cô ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc thì nhìn thấy hai người kia lại lén lút thò đầu ra khỏi cửa hông, lén lút đi lại...

Rõ ràng là y tá đã nhận đồ và bọn họ đang đi tìm đối tượng rồi.

Loại hành vi này rõ ràng không phải là một tòa soạn báo nghiêm túc... Cô vội đứng dậy, lại nghe thấy phía sau có hai người hỏi đường:

“Có nhìn thấy Bạch Chiêu Chiêu không... đi hướng kia đúng

không?”

Xong thật rồi!

Cô hoảng hốt chạy bừa, trốn vào một phòng bệnh.

Đây là một phòng bệnh đơn, bên trong phòng, ngoại trừ một chiếc giường và một chiếc sô pha ra thì không còn gì khác, không có chỗ nào để trốn cả.

Nhưng trong cái khó ló cái khôn, cô nhanh chóng chui vào phòng vệ sinh bên cạnh và khóa cửa lại.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói mơ hồ của hai người kia:

“Sao tôi cảm giác người vừa đi phía trước chúng ta chính là...”

“Thật à? Trùng hợp thế hả?”

Trong lúc cô đang lo lắng không biết hai người kia có đi vào hay không thì phía sau cô đột nhiên vang lên tiếng quần áo sột soạt và một giọng nam trầm đang thấp tức giận:

“Này, cô là ai!”

Cô vừa quay đầu lại đã bốn mắt nhìn nhau với Diệp Chi Du!

Chàng trai đờ ra.

Mặt lập tức đỏ bừng lên!

Cậu đang đi WC thì đột nhiên có người chạy vào, làm cậu sợ tới mức mới xả được một nửa đã vội vàng thu hồi “Vũ khí” rồi kinh hãi kéo quần lên. Cảm giác này còn sảng khoái hơn cả “Tam hoa tụ đỉnh” (*)!

(*) Tam hoa tụ đỉnh: Là một thuật ngữ trong Đạo giáo và y học cổ truyền Trung Quốc, thường được sử dụng để miêu tả một trạng thái tinh thần và thể chất đạt đến đỉnh cao.

Kết quả, vậy mà lại là Bạch Chiêu Chiêu.

Bộ não cậu đã đình công và không thể đưa ra bất kỳ phản ứng nào. Cậu sững sờ trong 2 giây, sau đó phản ứng đầu tiên lại là giơ tay lên và nhấn nút xả nước.

"Ào ào—"

Nhưng mùi còn lưu lại trong không khí quả thật không thơm tho gì...

"..." Mặt Bạch Chiêu Chiêu cũng đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Xin lỗi, có người đang tìm tớ. Thật xin lỗi, tớ chưa nhìn thấy gì cả..."

Đang nói thì hai người ở bên ngoài lại quay lại, thậm chí còn lớn mật đi vào gõ cửa:

"Bạn học Bạch, có phải em ở bên trong không..."

"Chúng tôi là phóng viên của tờ tin tức hằng ngày. Em có thể nhận phỏng vấn độc quyền của chúng tôi được không?"

"Cạch", cửa mở ra. Hai mắt phóng viên tỏa sáng và tràn đầy hy vọng, nhưng lại chỉ nhìn thấy cúc áo thứ hai của bộ quần áo bệnh nhân.

Ánh mắt anh ta từ từ ngước lên, trước mặt là một chàng trai cao lớn với đôi lông mày sắc sảo và chiếc cằm hẹp. Cậu vừa đẹp trai vừa hung dữ, mặt lại đỏ ửng một cách kỳ quái, giống như đang phát sốt.

"Bạn học Bạch nào?" Cậu nhíu mày, giọng nói không kiên nhẫn.

“Ặc... Xin lỗi, chúng tôi tìm nhầm rồi...”

Cậu bé này sao lại vừa đẹp trai vừa hung dữ như thế...

Hai người xin lỗi rồi chạy trối chết.

Diệp Chi Du đi ra đóng cửa phòng bệnh của mình lại.

“Bạn học Bạch” đang trốn sau cửa WC lúc này mới đi ra.

“À, cảm ơn cậu...” Cô nhẹ giọng nói, gãi mặt, cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Cậu trầm mặt, lỗ tai nóng như thiêu đốt, lạnh lùng nói: “Bọn họ khẳng định vẫn chưa đi. Cậu... ở lại đây một lúc đi.”

“Thật à? Vậy tốt quá, cảm ơn cậu.” Bạch Chiêu Chiêu cũng không từ chối mà chống nạng đi về phía sô pha.

Lúc cậu ngẩn ra 2 giây và muốn đến đỡ cô thì cô đã ngồi xuống rồi.

Cậu cảm thấy hơi xấu hổ nên vội vàng rụt tay lại.

Cậu che giấu hỏi: “Uống nước không?”

“Không uống, cảm ơn cậu.”

“Ở đây có hạt dẻ.”

“Cảm ơn, tớ không ăn đâu.” Cô cười cảm kích.

Diệp Chi Du mím môi.

Không biết có phải do cậu tưởng tượng hay không mà bầu

không khí trong phòng bệnh dường như đột nhiên trở nên rất nóng... Dường như có vô số chiếc gai nhỏ xíu mọc ra từ chiếc áo bệnh nhân mềm mại trên người cậu khiến cậu bồn chồn, giống như thời kỳ hươu đực nôn nóng tìm bạn đời vậy.

Ngược lại, Bạch Chiêu Chiêu chỉ thản nhiên ngồi ở đó, chắp tay tao nhã, giống như mỹ nhân sứ mong manh dễ vỡ.

"Tôi... thật ra tôi biết cậu, cũng đã gặp cậu rồi. Cậu học lớp 2... Chúng ta còn ở cùng một tòa nhà nữa..." Cậu ngồi ở trên giường, chủ động tìm một chủ đề khô khan để nói.

Cô cười: "Ừ, tớ cũng biết cậu. Tớ thấy cậu chơi bóng chày và bóng rổ rồi. Hai lớp chúng ta thường xuyên thi đấu với nhau mà."

Diệp Chi Du cảm thấy đầu óc mình bay lên như khinh khí cầu, thoát ra khỏi bầu khí quyển, nhưng lại lạnh lùng hỏi: "Ồ, thế à... Vậy tớ có thắng không?"

"Có chứ, cậu rất lợi hại." Cô cười ngọt ngào, giống như một người hâm mộ nhỏ.

Khuôn mặt tựa như băng của Diệp Chi Du bắt đầu phản chiếu màu đỏ của dung nham bên trong.

Bạch Chiêu Chiêu lại thở dài: "Thật ra, tớ cũng muốn học chơi bóng chày, nhưng chân của tớ..."

"Chân cậu bị sao thế?"

"Bác sĩ nói không biết có thể khỏi hẳn được không." Cô ngẩng đầu lên, cười rạng rỡ: "Nhưng không sao, tớ sẽ cố gắng hồi phục."

Đầu cậu nóng lên, vội vàng nói: "Cậu nhất định sẽ khỏi hẳn. Tớ biết rất nhiều biện pháp phục hồi đấy. Lúc trước mắt cá chân

của tớ cũng bị trật khớp rồi."

"Thế hả? Vậy sau này tớ có thể xin lời khuyên của cậu được không?"

"Tất nhiên là được rồi!" Nói xong, cậu lại phát hiện ra giọng điệu của mình đã nhiệt tình quá mức rồi.

Lúc này, cửa phòng bệnh đột nhiên bị người khác đẩy mạnh ra—

"Tên khỉ con này, ban ngày ban mặt đóng cửa làm gì hả! Cần phải thông gió, biết chưa hả?"

Một người phụ nữ trung niên cao, gầy và giỏi giang hùng hùng hổ hổ đi vào, góc áo khoác lông cừu màu xám tung bay, thân hình cực kỳ tinh tế, trong tay bà ấy còn mang theo một bình giữ nhiệt.

"Mau đến đây ăn cơm đi. Mẹ còn phải chạy về công ty nữa. Haiz, ngày nào cũng bận như con quay..."

Bà ấy nghĩ nghĩ rồi quay người lại, chợt phát hiện ra trong phòng còn có một người nữa—

Một cô gái được điêu khắc tinh xảo và duyên dáng đang chống nạng đứng ở đó với vẻ mặt ngơ ngác.

Mà con trai của bà ấy, mặt đang đỏ bừng lên và hoảng hốt giống như bị bắt tại trận.

Bầu không khí dường như đột nhiên bị đóng băng vài giây, Diệp Chi Du dẫn đầu, nhỏ giọng nói: "Mẹ tớ..."

"Chào cô ạ..."

Bạch Chiêu Chiêu vội vàng chào hỏi, đang muốn tự giới thiệu thì

mẹ Diệp đã tiến lên một bước, vui mừng hỏi:

“Con, con chính là Chiêu Chiêu đúng không?”

“Vâng ạ...”

“Giống hệt trong ảnh...” Mẹ Diệp ngạc nhiên đánh giá cô, lại vội vàng nói: “Mau ngồi xuống. Chân đã đỡ hơn chưa?”

“Vẫn còn phải chống nạng ạ...”

“Nhưng đã có thể đi lại rồi, không cần ngồi xe lăn nữa. Chứng tỏ mọi chuyện đã tốt hơn rồi. Haiz, con ngoan, con gầy quá...” Mẹ Diệp là một người làm ăn nên rất biết cách nói chuyện tự nhiên, còn nhiệt tình nắm lấy tay cô, đang muốn nói gì đó lại đột nhiên nghẹn ngào: “Sao con lại phải chịu đựng nhiều như thế...”

Bạch Chiêu Chiêu ngẩn ra, hốc mắt cũng lập tức ươn ướt.

“Mẹ, mẹ đang làm gì thế!” Diệp Chi Du cảm thất vô cùng xấu hổ, thấp giọng nói: “Mẹ vừa đến đã làm người ta khóc rồi, chuyện này chẳng phải rất kỳ quái à...”

“Đúng thế, con xem cô này...” Mẹ Diệp lau nước mắt, chỉ vào Diệp Chi Du: “Con có quen con trai cô không? Nó tên là Diệp Chi Du, học cùng trường với con đấy. Đáng tiếc nó ngu ngốc giống bố nó, thành tích không tốt, vẻ ngoài cũng chẳng dễ gần! Cô vẫn luôn bảo nó đi làm quen với con, nhưng nó sống chết không đi. Ngại quá, thì ra là thừa dịp cô không có ở đây nên mới dám. Có phải cô đến không đúng lúc, quấy rầy hai đứa không?”

“Mẹ, mẹ còn nói cái này làm gì hả...” Vẻ ngoài lạnh lùng của cậu không duy trì được nữa rồi, sắc mặt cậu tái nhợt, cổ họng phát ra một tiếng thở dài với vẻ rất sụp đổ.

Mẹ Diệp làm như mắt điếc tai ngơ, lại hỏi: “Con ngoan, sau này

định đi đâu học đây…”

Bạch Chiêu Chiêu mờ mịt: “Chuyện này, cháu, cháu còn chưa quyết định… Có một tổ chức từ thiện nói sẽ giúp cháu sắp xếp.”

“Vậy con có biết trường trung học số 1 Lăng Châu không? Cũng là một trường trọng điểm. Cô định đưa A Du đến đó, con cũng cùng đi đi. Cô sẽ nói giúp con. Con và A Du vẫn được làm bạn học, tốt biết bao…”

“A, chuyện này…”

“Mẹ, con xin mẹ đấy, đừng ép người khác có được không hả…”

Bạch Chiêu Chiêu nở nụ cười: “Không sao đâu. Tớ biết cô tốt bụng mà. Tớ tới đây lâu như vậy rồi mà cũng không có ai nói với tớ những điều này cả. Tớ thật sự rất cảm kích… Nếu mẹ tớ ở đây thì bây giờ có thể cũng sẽ lo lắng về vấn đề đi học của tớ…” Cô dừng lại, vành mắt lại đỏ lên.

Mẹ Diệp lại không nhịn được mà khóc: “Đứa nhỏ đáng thương, nhìn thấy con chịu khổ, lòng cô cũng tan nát theo… Con ngoan như vậy, vì sao lại phải trải qua những chuyện này cơ chứ…”

Bà ấy ôm lấy Chiêu Chiêu và khóc lớn.

Bạch Chiêu Chiêu cũng ôm bà ấy, lặng lẽ rơi lệ.

Diệp Chi Du ở bên cạnh ngơ ngác nhìn, đột nhiên cậu cảm thấy mình trở nên vô cùng thừa thãi.

Chương 66: Bà lão

Sau khi gặp nhau ngày hôm đó, mẹ Diệp cũng không giục Diệp Chi Du xuất viện nữa. Chẳng những không giục, bà ấy còn cho người ta chuyển tài liệu ôn tập đến bệnh viện cho cậu.

“Con phải học hỏi Chiêu Chiêu nhiều hơn đấy!” Mẹ Diệp nhấn mạnh: “Đừng suy nghĩ nhiều, cười nhiều lên, cứ luôn xị cái mặt ra như thế thì làm sao Chiêu Chiêu để ý đến con được?”

Vì thế, Bạch Chiêu Chiêu phát hiện ra mình bắt đầu thường xuyên tình cờ gặp được Diệp Chi Du.

Lúc đi lấy nước gặp phải, cậu sẽ giúp cô rót nước nóng, sau đó trầm mặc đưa cô trở về phòng bệnh.

Lúc làm phục hồi chức năng gặp phải, cậu sẽ giúp cô điều chỉnh tạ và dây kéo, luôn ở bên cạnh trông chừng cô.

Thỉnh thoảng, thật sự không gặp được cô thì cậu sẽ chờ ở cửa phòng bệnh, muốn giả vờ tình cờ gặp cô, rồi lại bất ngờ bị cô đụng phải, rơi vào tình thế khó xử.

“Diệp Chi Du, sao cậu lại ở đây? Có việc gì không?” Cô cười.

Mấy ngày nay, bởi vì có cậu làm bạn, cho nên cô hình như càng ngày càng thích cười hơn.

“À, chính là...” Cậu rụt rè giơ quyển sách trong tay lên: “Có câu tớ không biết làm...”

“Vậy cậu vào đi.” Cô nhường đường cho cậu đi vào: “Đứng ở cửa làm gì?”

Lúc này cậu mới dè dặt đi vào.

Bạch Chiêu Chiêu ở phòng bệnh nhiều người, ngay khi Diệp Chi Du vừa đi vào thì người lớn, trẻ nhỏ và người già đều yên tĩnh lại.

“Ồ ồ, anh chàng đẹp trai Tiểu Diệp của chúng ta lại đến rồi hở...” Một bà lão hiền lành cười, giọng nói lại mang đầy vẻ hóng chuyện.

“Vâng, bà Trần, ông Vương... dì Lưu, bé mập...” Cậu lần lượt chào hỏi, ngay cả đứa bé mập mạp 8 tuổi ở trong góc kia cũng không bỏ qua.

Tất cả mọi người mỉm cười nhìn hai người.

Bạch Chiêu Chiêu không cảm thấy gì, nhưng Diệp Chi Du đã chột dạ đến nỗi đỏ bừng cả mặt, tay chân dài cũng không biết nên để ở đâu.

Cuối cùng, cậu ngồi xuống ghế. Bạch Chiêu Chiêu cũng kéo rèm lại, ngăn cách ánh mắt nhiệt tình hóng chuyện của mọi người.

“Là đề Vật lý à?” Cô chăm chú nhìn.

“Ừ...” Cậu thẹn thùng đáp.

Thật ra cũng không phải vì hỏi đề, chỉ là cậu muốn gặp cô mà thôi.

Bạch Chiêu Chiêu đọc câu hỏi một lúc rồi bắt đầu giải thích cho cậu.

Phía sau tấm rèm trắng nhạt, bóng dáng hai người chồng lên nhau, dường như rất ngọt ngào……

“Đúng là kim đồng ngọc nữ…” Bà Trần không khỏi thở dài.

Hơn 1 tháng sau, công tác xử lý động đất bắt đầu kết thúc và Bạch Chiêu Chiêu cũng được xuất viện.

Trên mạng có người tung tin rằng Bạch Chiêu Chiêu đã nhận tài trợ từ một người đi mà cô quen. Người dì tốt bụng đó còn có một cậu con trai tên là Diệp Chi Du, học cùng trường với cô. Cả hai đều là những người sống sót của đảo Trân và gặp lại nhau trong bệnh viện.

Không có nhiều ảnh của chàng trai này, chỉ có một bức ảnh bị người khác chụp lén góc nghiêng đẹp trai của cậu. Nhưng ánh mắt cậu lại đang chăm chú nhìn Bạch Chiêu Chiêu đang làm phục hồi chức năng ở bên cạnh.

Điều này không thể không khiến nhiều người phải suy nghĩ:

[Trời ơi, đẹp trai quá! Tôi, tôi không thể không nghĩ nhiều…]

[Gia đình chàng trai này làm kinh doanh thương mại, cậu ấy khá nổi tiếng ở chỗ chúng tôi đấy!]

[Tôi đặt hàng rồi! Tôi muốn ủng hộ! Coi như tôi có một chân rồi!]

[A, ai thấy cũng phải nói một câu thật xứng đôi!]

[Làm ơn đi, đừng có gán ghép linh tinh cho Bạch Chiêu Chiêu được không hả? Thật sự rất khó chịu.]

Sự quan tâm và cảm thông tuy đơn giản nhưng sâu sắc của dư luận đều đã trở thành đơn đặt hàng cho công việc kinh doanh

của gia đình nhà họ Diệp.

Đối với chuyện này, bố mẹ Diệp Chi Du cho biết, hiện nay hàng tồn kho đều đã bị mua hết, nên không còn hàng tồn kho nữa, hy vọng mọi người chi tiêu hợp lý, mà thu nhập và tình yêu thương của mọi người trong gần 1 tháng nay đều sẽ được quyên tặng cho các tổ chức phúc lợi.

Mẹ Diệp Chi Du còn bày tỏ rằng Bạch Chiêu Chiêu rất không dễ dàng, mà bà ấy cũng không muốn gây áp lực cho đứa nhỏ, nên bà ấy hy vọng mọi người không nên suy nghĩ quá nhiều.

[Khóc. Sao lại có người lương thiện như vậy được?]

[Ông trời giúp đỡ người lương thiện, tôi đã đặt hàng và xác nhận đơn hàng rồi. Tôi tình nguyện đợi 10 năm cũng được.]

[Tôi không có suy nghĩ gì khác, chỉ đơn giản là muốn giúp đỡ những người giúp đỡ Chiêu Chiêu mà thôi.]

[Chiêu Chiêu, nhìn thấy cháu, dì giống như nhìn thấy đứa con gái đáng yêu của mình vậy. Dì thật sự không thể tưởng tượng được việc mất đi con gái sẽ đau khổ như thế nào, càng không thể tưởng tượng được cháu không còn mẹ nữa sẽ buồn bã biết bao. Dì biết cháu không cần tiền, dì chỉ mua ít đồ thôi, cháu đừng ghét bỏ nhé.]

[Em họ của tôi qua đời trên đảo Trân. Tôi hy vọng Chiêu Chiêu sẽ sống thật tốt, sống thay cả phần em họ của tôi.]

[Chiêu Chiêu, chúng tôi không thể thay thế mẹ của cháu, nhưng chúng tôi đều rất yêu thương cháu. Hy vọng rằng hàng triệu phần yêu thương này cùng thời gian có thể xoa dịu nỗi đau của cháu. Cháu là kỳ tích, cũng chính là hy vọng.]

…

Xuân, hạ, thu, đông, lá cây khô héo lại mọc ra chồi non và dần dần trở nên tươi tốt. Bạch Chiêu Chiêu cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, cô thi đỗ vào trường đại học lý tưởng, lại vào cuối năm đó, với tư cách là thiên sứ của kỳ tích, cô mặc trên người một chiếc váy dạ hội màu đen và xuất hiện trên sân khấu của các buổi dạ hội lớn.

Thậm chí thần tượng Trần Hi Ngạn của cô cũng đứng cùng sân khấu với cô ở buổi dạ hội, tặng quà cho cô, còn bày tỏ sự yêu thích và tán thưởng cô không chút do dự.

Không ai ghen tị, bởi vì mọi người đều cho rằng Bạch Chiêu Chiêu xứng đáng với những gì cô đã đạt được.

Có nhiều người theo dõi như vậy, nhưng Bạch Chiêu Chiêu thường ngày vẫn rất giản dị, lối sống cũng cực kỳ khiêm tốn.

Thỉnh thoảng, cô sẽ dùng tiền mình kiếm được mua một ít đồ chơi đắt tiền, chia sẻ trên trang cá nhân của mình.

Danh hiệu của cô đã đổi từ "Thiên thần của đảo Trân" thành "Con gái của đảo Trân".

Cô là con gái của hàng ngàn hàng vạn người, là hy vọng tiếp nối của thành phố này.

Ngay khi Bạch Chiêu Chiêu chuẩn bị tốt nghiệp đại học, danh tiếng của cô cũng càng ngày càng tăng theo, các công ty lớn không ngừng mời chào cô. Người bố đã mất liên lạc từ lâu của cô lại đột nhiên nhận phỏng vấn của truyền thông và nói rằng muốn con gái trở lại bên cạnh mình.

"Chiêu Chiêu đã hiểu lầm tôi rồi." Ông ta nói với khán giả cả nước: "Năm đó mẹ con bé nhất quyết giành quyền nuôi con. Tôi vẫn luôn có tình cảm rất sâu sắc đối với con mình."

Ông ta nhìn vào camera, thâm tình gọi: “Chiêu Chiêu, trở về đi! Bố thật sự rất nhớ con.”

Thật sự rất nhớ cô à?

Nỗi nhớ của ông ta khiến điện thoại của Bạch Chiêu Chiêu sắp nổ tung luôn rồi. Cô đã phải đổi số điện thoại rất nhiều lần.

Trong lòng cô biết rất rõ Hà Tuấn muốn làm gì.

Chẳng qua là biết cô thi đỗ trường học tốt nhất, lại sắp có được một công việc tốt hơn, nên ông ta chỉ muốn hưởng thụ chỗ tốt của một người bố mà thôi.

Năm đó cô còn cố ý nhờ các phóng viên đừng đi làm phiền bố cô, điều này quả nhiên đã làm cho Hà Tuấn nghĩ nhiều.

Có lẽ ông ta cho rằng mình có một vị trí rất quan trọng trong lòng con gái mình.

Nhưng ông ta lại không biết rằng Bạch Chiêu Chiêu hận ông ta đến mức nào.

Đó là cái bẫy thầm lặng của cô.

Cô hận Hà Tuấn không phải bởi vì một phát cắt đứt quan hệ của ông ta.

Mà là vì mẹ của cô.

Đối với Trần Hữu Hào, cô đã viết thư thông cảm để giảm án cho ông ấy. Nhưng trong lòng lại cô chưa bao giờ tha thứ cho người bố này.

Nếu như không phải bị ông ta lừa gạt nhiều tiền như thế, nếu

như không phải vì ông ta từ chối trả phí nuôi dưỡng thì mẹ cô đã không cần phải đến hòn đảo này để làm việc, cũng đã không phải chết...

Chẳng mấy chốc, Bạch Chiêu Chiêu đã đăng lên một bài viết dài.

Trong bài viết, cô kể chi tiết những nỗ lực và khó khăn của mẹ khi nuôi cô, đồng thời giải thích rằng Hà Tuấn đã ngoại tình trong lúc kết hôn, nhiều năm như vậy cũng chưa từng trả phí nuôi dưỡng cô dù chỉ một lần. Kể từ sau khi cô tìm được đường sống từ trong chỗ chết, cho tới tận bây giờ cô cũng chưa từng nhận được một tin nhắn hay một lời hỏi thăm nào, càng đừng nói đến một đồng tiền nào từ Hà Tuấn.

[Tôi họ Bạch, không phải họ Hà.

Sau khi trải qua nỗi tuyệt vọng với gia đình, với cuộc sống, thì tôi càng muốn tiến về phía trước hơn, mang theo cả phần của mẹ mà tiếp tục sống.

Hy vọng ông Hà sống tốt với cuộc sống của mình. Đừng nhớ mong, đừng quấy rầy.]

Bài viết vừa mới được đăng thôi mà đã có vài phóng viên năm đó cũng chia sẻ:

“Hóa ra là thế. Chiêu Chiêu quá lương thiện rồi. Năm đó, thậm chí cô bé còn xin chúng tôi đừng đi làm phiền bố mình.”

“Đây mà là bố à? Còn không bằng cầm thú.”

…

Ngay sau đó, cư dân mạng đã nhiệt tình đưa nhiều hashtag khác nhau lên hotsearch:

#Ngoại tình trong lúc kết hôn

#Hà Tuấn 5 năm không trả phí nuôi dưỡng

#Hà Tuấn chuyển nhượng tài sản chung trong hôn nhân

…

Cũng có không ít trang pháp luật lớn có tích V đe dọa sẽ trợ giúp pháp lý cho Bạch Chiêu Chiêu.

Gần như chỉ trong một đêm, Hà Tuấn đã trở thành con chó bị người người đuổi đánh. Ông ta chẳng những không tìm về được con gái mà còn suýt bị mất việc.

Mà tâm trạng của Bạch Chiêu Chiêu hoàn toàn không bị ảnh hưởng vì chuyện này. Cô mua một cái cơm nắm ở cửa hàng tiện lợi, thậm chí còn ngân nga hát khi nhìn thấy Hà Tuấn trên TV giống như chó nhà có tang bị người ta tặng hoa tang.

[Một con cừu đen,

Sao lại giống với thế giới này đến vậy.

Nó đang vui mừng.

Cũng đang bàng hoàng.

Nó đang tiến về phía trước, tiến về phía trước, tiến về phía trước…

Cũng mãi mắc kẹt trong nỗi buồn.]

Mùa đông đã lặng lẽ đến, bầu trời u ám, những cơn mưa phùn như tơ lụa mang theo những đợt mát lạnh.

Cô mặc một chiếc áo gió màu đen, một tay quàng chiếc khăn quàng đỏ quanh cổ— Đây là món quà sinh nhật Diệp Chi Du tặng cô vì cô đã chọn được một công việc thực tập ưng ý trong số rất nhiều offer.

Hôm nay là đêm Giáng sinh, cô bước ra khỏi cửa hàng tiện lợi và gặp một nhóm trẻ em mặc trang phục cừu màu trắng, đeo ruy băng Giáng sinh.

Bọn trẻ trắng như tuyết, giống như những đám mây trôi bồng bềnh, đi ngang qua cô đang mặc đồ đen rồi lại mỉm cười với cô.

Cô cũng cười với bọn trẻ.

Cô đang chuẩn bị ăn hết rau củ viên thì nhận được điện thoại của mẹ Diệp.

Đầu bên kia điện thoại, mẹ Diệp nhiệt tình mời cô đến nhà làm khách: “Chiêu Chiêu à, cô biết hôm nay là đêm Giáng sinh, chúng ta cùng nhau đón Tết Tây nhé? Cô đã làm Phật nhảy tường và cá nướng rồi. Con đến ăn cơm nhé!”

Bạch Chiêu Chiêu mím môi cười rồi nói: “Cô, vậy bây giờ con qua đó, làm phiền cô rồi.”

“Ai nha, tốt quá, phiền gì đâu chứ. Vậy cô chờ con.” Mẹ Diệp cực kỳ vui mừng, cúp điện thoại xong lại quay sang thì thầm với Diệp Chi Du ở bên cạnh: “Còn không đi sửa lại cái đầu trông như chuồng gà kia của con đi à.”

Cúp điện thoại, Bạch Chiêu Chiêu nở nụ cười, lộ ra hai hàng răng nhỏ tinh tế.

Cô tiện tay ném chiếc rau củ viên vào thùng rác, sau đó đi về phía nhà họ Diệp.

“~I had to kill you

I"m really sorry

I had to do it

Gotta go on my own

I had to kill you

I took it for so long~

…

I had to kill you

Was it so much fun?”

Cô khẽ ngân nga bài hát không có giai điệu.

Đến khi cô tới nhà họ Diệp rồi thì lại ngoài ý muốn phát hiện ra trong nhà chỉ có một mình Diệp Chi Du.

“A… Chiêu Chiêu, cậu đến rồi…” Hôm nay cậu cực kỳ căng thẳng, lại vô cùng khách khí: “Ngồi, ngồi đi…”

“Ơ? Chú và cô đâu rồi?” Cô nhìn quanh nhà, ngôi nhà lớn nhưng lại rất yên tĩnh, ngoại trừ bọn họ ra thì giống như không còn ai khác nữa.

“Hai người họ, hai người họ đột nhiên nói công ty còn có việc nên đi rồi…” Vẻ mặt Diệp Chi Du hơi buồn, nhưng trên mặt cậu lại hiện lên hai vệt đỏ kích động.

“À…”

Cô chậm rãi ngồi xuống, dường như cũng hiểu được một chút rồi.

Mặt cô cũng hồng hồng.

Cả hai đều hơi xấu hổ.

“Chiêu Chiêu, tớ... thật ra tớ...” Cậu vắt óc suy nghĩ, giọng nói vô cùng thiếu sót vì căng thẳng: “À, có lẽ tớ nên hỏi trước. Cậu cảm thấy tớ thế nào...”

Cô cười: “Tớ cảm thấy cậu rất tốt!”

“À... thế à... Vậy... là loại tốt nào? Là loại bạn tốt hay là... hay là...”

Cô cố ý suy nghĩ một lúc, sau đó cười híp mắt hỏi: “Diệp Chi Du, tớ thích cậu. Cậu có đồng ý làm bạn trai tớ không?”

Một lúc lâu sau Diệp Chi Du mới nhận ra rằng mình không hề nằm mơ, cậu lắp bắp nói: “Cậu, cậu đang nói đùa à?”

Chiêu Chiêu vừa mới tỏ tình với cậu à?

Cậu hơi chóng mặt.

Hay mình nghe nhầm rồi? Cậu căn bản cũng không thông minh lắm, lại không hoạt bát, bề ngoài càng không thể nói là hiền lành, thậm chí cậu còn chẳng biết nói mấy lời cảm động, chẳng khác gì khúc gỗ cả!

Coi như cậu vượt cả thành phố đi thăm cô, nhưng cũng chỉ biết đưa cô đi ăn cơm rồi làm một số việc mà ai cũng có thể làm là hỏi thăm cô.

Bạch Chiêu Chiêu nhấp một ngụm trà, làm trái tim đang đập thình thịch của cô bình tĩnh lại, giọng nói tinh tế ngọt ngào:

“Sao lại nói đùa được chứ? Cậu đẹp trai thế mà, tớ không thể thích cậu à?”

Có thứ gì đó đang nổ tung trong đầu cậu, khiến cậu khó có thể tỉnh táo lại.

Cô thở dài, nhẹ giọng nói: “Thật ra, cậu biết không? Lúc bị chôn dưới đất, tớ vẫn luôn có một nguyện vọng, nhưng không thể không thực hiện được. Thật ra lúc đó tớ rất không cam lòng.”

Cậu vội vàng nói: “Nguyện vọng gì?! Sao trước đây tớ chưa từng nghe cậu nhắc đến?”

Chỉ cần Chiêu Chiêu nói ra thì cho dù lên núi đao hay xuống biển lửa, cậu cũng phải thực hiện cho cô.

“À, cho dù lúc trước có nói thì cũng không dễ thực hiện lắm.” Cô cắn môi, do dự vài giây, sau đó mới nhẹ giọng nói: “Lúc ấy tớ nghĩ, tớ còn biết cảm giác yêu đương là như thế nào. Cho nên thật sự muốn biết hôn một người sẽ có cảm giác gì...”

Lúc này, Diệp Chi Du đã trở thành một con tôm hùm bị luộc chín, giống như đã bị kinh ngạc đến mức không nói được gì.

“Bây giờ thì,” Cô ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn cậu: “Nếu cậu đồng ý làm bạn trai tớ, nguyện vọng của tớ có lẽ sẽ được thực hiện vào hôm nay rồi...”

Cô hỏi cậu:

“Diệp Chi Du, vậy... cậu có muốn giúp tớ thực hiện nguyện vọng không?”

Tất nhiên là cậu muốn rồi.

Linh hồn và thân thể của cậu đều thuộc về cô.

Tất cả của cậu, đều chỉ thuộc về một mình cô.

Khi nhớ lại về nụ hôn đầu tiên, tuy rằng khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, nhưng cũng có hơi buồn cười.

Bạch Chiêu Chiêu chọn chỗ ngồi trước, thấy sô pha trong phòng cậu tương đối tốt, lại sợ Diệp Chi Du quá căng thẳng cho nên cô còn cố ý tìm hiểu cách hôn, nhưng không ngờ lại có nhiều cách khác nhau như thế...

“Không biết cách nào tốt...” Cô đỏ mặt, nhất thời cũng rối rắm.

Kết quả là thời gian cô tìm kiếm càng dài, Diệp Chi Du càng bị tra tấn như một kẻ khó chịu khi sắp bị xử tử, lại giống như ngọn núi lửa bị đè nén không thể phun trào được.

Cuối cùng, rốt cuộc không hề có kỹ xảo gì, cậu chỉ làm theo bản năng, thậm chí còn không cẩn thận cắn rách môi Bạch Chiêu Chiêu.

Trong sự choáng váng của tình yêu và khát vọng, Diệp Chi Du nói ra lời tỏ tình thẳng thắn nhất mà cậu có thể nói ra trong cuộc đời này:

“Chiêu Chiêu, tớ yêu cậu. Tớ nhất định sẽ đối xử tốt với cậu. Tớ muốn bên cậu mãi mãi. Đây không phải lời hứa suông của tớ...”

Cô không trả lời, chỉ đặt một nụ hôn lên mặt cậu.

Cô biết, cậu sẽ vĩnh viễn đối xử tốt với cô, cũng biết cậu yêu cô nhiều như thế nào.

Cô còn biết, cô muốn vĩnh viễn ở bên cậu.

-

Đảo mắt cái, lại 1 năm nữa trôi qua. Bạch Chiêu Chiêu kết thúc thực tập, bắt đầu cuộc sống của một thạc sĩ.

Cuộc sống của cô bình thản nhưng cũng không tầm thường.

Mọi người vẫn đang chú ý đến từng cử chỉ của cô và cũng không quên gửi đến cô tình yêu sâu sắc.

Tất nhiên, lúc yêu đương với Diệp Chi Du cũng có rất nhiều khoảnh khắc ngọt ngào.

Cuộc sống của cô đột nhiên có bước ngoặt lớn, tất cả cái ác và bóng tối đều đã biến mất, chỉ còn lại lòng tốt và tình yêu.

Như thể thế giới đang bao bọc lấy cô với sự dịu dàng nhất của nó.

Một mùa đông nữa lại đến, vẫn là đêm Giáng sinh, cô đứng trước tủ kính và nhìn vào chiếc bánh ngọt ở bên trong, cô vẫn mặc chiếc áo gió đen giống năm ngoái.

Đột nhiên, cô ở trong gương trở nên vặn vẹo.

Cô sửng sốt.

Sau đó, cô kinh ngạc khi nhìn thấy một con cừu xuất hiện ở trong gương.

Một con cừu có mắt khắp cơ thể.

Một kẻ lập dị.

Bạch Chiêu Chiêu lùi về phía sau hai bước, khi cô chớp mắt một cái, tủ kính lại chỉ còn là hình ảnh phản chiếu sự xinh đẹp của cô.

Giống như con cừu bệnh hoạn vừa rồi chỉ là ảo giác do sự mệt mỏi của cô mà thôi.

Nhưng cô sẽ không cho rằng đây chỉ là ảo giác. Hạt giống bất an bắt đầu nảy sinh trong lòng cô. Cô vội vàng xoay người lại rồi vội vàng rời đi, muốn mau chóng rời khỏi chỗ này.

Khi rẽ vào một góc phố vắng vẻ, cô liếc nhìn thấy một bà lão đang ngồi một mình sau quầy bói toán.

Sở dĩ không thể không chú ý đến là bởi vì bà lão đang mặc một chiếc áo bông màu đỏ chót, ở giữa thành phố mùa đông xám xịt này, trông chói mắt đến mức quái dị.

Trước quầy hàng của bà lão không có ai cả, chỉ có một tấm vải cũ đang nhảy múa trong gió, trên đó viết:

[Tôn Tú Trân bói toán].

Bạch Chiêu Chiêu đã đi qua hơn 10 m nhưng lại đột nhiên dừng lại.

Cô có cảm giác mình bị nhìn chằm chằm từ phía sau...

Mà cô biết giác quan thứ sáu của mình rất nhạy cảm. Đây không phải là ảo giác.

Cô chậm rãi quay đầu nhìn lại—

Quả nhiên, bà lão mặc quần áo đỏ kia chẳng biết đã đứng lên từ bao giờ.

Bà lão còn đang nhìn cô nữa.

“Bà... biết cháu à?” Cô chần chừ hỏi.

“Chiêu Chiêu, cô biết sớm muộn gì tôi cũng sẽ đến tìm cô. Cô cần gì phải giả vờ chứ?” Bà Tôn nheo mắt: “Tôi biết cô là ai, cô cũng có thể đoán được tôi là ai.”

Hai người đứng giằng co một lúc lâu.

Trong sự yên tĩnh dường như đang diễn ra một cuộc chiến khốc liệt.

Cuối cùng, Bạch Chiêu Chiêu cúi đầu xuống và cười nhạt, đổi thành giọng điệu lâu ngày mới gặp lại: “Cháu còn tưởng rằng bà chỉ có thể ở thế giới chết thôi chứ.”

“Tôi tất nhiên cũng có thể đến thế giới sống.”

Cô gật đầu: “Tại sao bà lại đến đây? Bà đang lo lắng cho Diệp Chi Du à? Bây giờ cậu ấy rất tốt. Chúng cháu đều thoát được rồi, giống như kỳ tích vậy. Hai chúng cháu dự định sang năm sẽ kết hôn. Có lẽ đến lúc đó, bà có thể đến uống một ly rượu mừng nhỉ?”

Khuôn mặt nhăn nheo của bà Tôn hiện lên một nụ cười lạnh, giống như vừa ghê tởm vừa phản cảm, lại giống như đang bội phục cô.

Bà thở dài một cái rồi lắc đầu, tỉ mỉ nhìn chằm chằm vào cô gái trước mắt mình:

“Chiêu Chiêu à, cô cũng lợi hại thật đấy. Cô đó, đùa giỡn bọn họ vòng vòng.”

Bạch Chiêu Chiêu hơi kinh ngạc và khó hiểu: “Bà, bà đang nói gì thế...”

“Còn muốn nói thẳng ra à? Được. Tôi đang nói, cô là ác linh lợi hại nhất mà bà lão già như tôi từng gặp được.”

Chương 67: Truyện cổ tích

Nhiệt độ xung quanh dường như cũng lạnh hơn bởi vì những lời này.

“Bà à, bà đang nói gì thế! Ác linh là Kha Cát Lợi, sao lại là cháu được?” Vẻ mặt Bạch Chiêu Chiêu khó hiểu, ánh mắt lại không thể không kiểm tra xung quanh một lượt.

Trên đường phố không có ai khác.

Bà Tôn gằn từng chữ: “Kha Cát Lợi là ác linh, cô cũng thế. Cô còn hung ác hơn gã ta gấp trăm lần. Hơn nữa, chỉ có ác linh mới nhớ rõ tất cả mọi thứ trong giấc mơ của chúng.”

Trong nháy mắt, vẻ mặt Bạch Chiêu Chiêu cứng đờ mấy giây, trở nên hơi vi diệu.

Sự khiếp sợ vô cùng chân thật trên khuôn mặt cô biến mất, thay vào đó là sự thờ ơ và trống rỗng dần dần hiện ra. Trong bầu trời tối đen, khuôn mặt vô cảm của cô trông kỳ quái như một chiếc mặt nạ nhựa.

Một lúc lâu sau, cô than nhẹ: “Thì ra là như thế. Tôi còn tưởng rằng bọn họ không nhớ được gì là do có lý do đặc biệt nào đó cơ.”

Bà Tôn hơi tức giận: “Đây… đây là điều cô muốn nói hả? Cô giết nhiều người như thế rồi mà bây giờ lại chỉ quan tâm chuyện này thôi hả?!”

Vẻ mặt của cô cuối cùng cũng trở nên sinh động hơn một chút: "Giết nhiều người? Bà à, sao bà lại lấy tội danh lớn như thế gán lên đầu tôi? Làm người khác sợ hãi đấy." Cô bất đắc dĩ và hoang mang: "Tôi ấy à, đúng là tôi đã giết Kha Cát Lợi ở trong mộng, nhưng đó là tự vệ mà. Nếu như không giết chết ác linh này thì tôi ở trong hiện thực cũng không sống được. Cái này gọi là... phòng vệ chính đáng nhỉ, không thể coi là có tội đúng không?"

Dưới ánh đèn đường, khuôn mặt cô giống như bị chia thành hai người: Một người nói những lời yếu đuối đáng thương, một người lại có ánh mắt lóe lên ác ý không hề sợ hãi, cũng giống như đang mỉm cười.

Bà Tôn nhìn ra được.

Cũng chính bởi vì nhìn ra được cho nên bà càng tức giận vì bị cô trêu đùa.

Bà hít sâu một hơi, cố đè nén cảm xúc châm chọc, chất vấn cô: "À, cô chỉ giết một mình Kha Cát Lợi thôi à?"

Vẻ mặt Bạch Chiêu Chiêu vô tội, bắt chước giọng bà ấy mà hỏi ngược lại: "À, không thì sao?"

"Động đất chết mấy chục nghìn người, cô cho rằng người chết như đèn tắt, sẽ không có sau đó nữa hả? Nếu thật sự là như vậy thì tại sao tôi lại mệt mỏi như thế này?"

Cô gái nhìn chằm chằm mũi chân mình: "Bà à, tôi thật sự không hiểu bà muốn nói gì."

"Chiêu Chiêu, lớp của cô ngoại trừ Chu Lạc Nhiên ra, tất cả đều đã chết, bao gồm cả giáo viên chủ nhiệm lớp cô." Chỉ kể lại sự việc này thôi mà bà Tôn cũng đã cảm thấy ớn lạnh rồi.

"Tôi biết chứ." Cô thản nhiên, phản ứng với việc này rất lạnh

lùng: “Chu Lạc Nhiên may mắn là bởi vì cậu ta không đến trường nên mới giữ được một mạng, nhưng lại biến thành người thực vật. Thật là đáng thương... Cậu ta còn trẻ như vậy, bố mẹ cậu ta lại chỉ có một mình cậu ta. Cho nên, mỗi năm, vào ngày xảy ra trận động đất, tôi đều đến thăm cậu ta đấy.” Cô mỉm cười: “Thật đáng buồn. Khi thiên tai ập đến thì con người cũng chỉ như con kiến hôi mà thôi.”

“Nhưng họ không chết bởi vì trận động đất. Cô cũng biết Chu Lạc Nhiên không chỉ thoát khỏi thiên tai mà.” Bà Tôn nhìn chằm chằm vào mắt cô, thấp giọng nói: “Bọn họ bị đầu độc chết. Tất cả học sinh, tính cả giáo viên chủ nhiệm, tổng cộng 33 người, toàn bộ đều chết vì ngộ độc thuốc trừ sâu 3911.”

Không đợi Bạch Chiêu Chiêu nói chuyện, bà lại nặng nề bổ sung một câu:

“Thuốc độc được bỏ vào trong chè đậu xanh.”

Con ngươi vốn trong veo của cô gái biến thành màu đen, như thể giờ phút này, bóng tối của cả thế giới đều ở trong mắt cô.

“Thuốc độc?” Cô chần chừ nói: “Vậy người trúng độc sẽ có triệu chứng gì nhỉ.”

“Triệu chứng chính là những người chết vì loại độc này, con ngươi đều sẽ co lại nhỏ như đầu mũi kim.”

“Thế à...” Cô rõ ràng không cảm thấy kinh ngạc bởi vì lời nói của bà Tôn, ngược lại cố làm ra vẻ mặt khoa trương, giọng nói còn tỏ vẻ lo lắng: “Chuyện này, bà đã báo cảnh sát chưa? Có lẽ bọn họ có thể đào thi thể lên để kiểm tra lại nhỉ?”

“Cho dù có kiểm tra ra thì cô cũng đã sớm nghĩ ra cách để giải thích rồi, không phải à?”

Cô từ chối cho ý kiến, nở nụ cười: “Bà nói như vậy lại làm tôi nhớ lại không ít chuyện đấy.” Cô nghiêm túc suy nghĩ: “Lúc ở tầng hầm, Kha Cát Lợi từng nói An Mẫn là bạn gái duy nhất của gã ta. Gã ta rất yêu cô ấy, sẽ không trơ mắt nhìn cô ấy tan nhà nát cửa.”

Ký ức ngày đó, chậm rãi trở nên rõ ràng.

Hình như Kha Cát Lợi còn cùng cô nói rất nhiều chuyện...

Đúng rồi, điều gã ta nói nhiều nhất chính là:

“Tôi thực sự đang gặp rắc rối lớn.”

Lúc đó, gã ta nhìn sang Ngô Phương Nhị đang ngất ở một bên, nhất thời rất bực bội: “Em gái, tôi cũng không có ý định giết cô ta. Đương nhiên, cô ta biết chuyện của tôi, tôi cũng không thể thả cô ta ra được, cho nên hiện tại cô ta đang tuyệt thực. Sớm biết vậy đã không lấy móc chìa khóc của cô ta, cũng không nên đi xem trò vui...” Gã ta nheo mắt nhìn Bạch Chiêu Chiêu: “Ai biết đượcnlại bị em nhìn thấy. Tôi không thể không trói em lại. Phiền phức quá.”

Khi đó Bạch Chiêu Chiêu đã hoàn toàn chán nản, chỉ im lặng lắng nghe.

“Này, em gái, em cũng ở Thánh Tâm à? Lớp nào?” Gã ta lại hỏi.

“Lớp 12/2.”

“Lớp 12/2? Cũng là lớp 12/2 à? Vậy em cũng biết Tiểu Mẫn đúng không?”

“Không biết. Lớp 12 tôi mới chuyển đến.”

Trên mặt gã ta hiện lên nụ cười ngầm hiểu: “Cũng là học sinh chuyển trường à? Vậy em chắc cũng cảm giác được người trong

lớp em... đều rất thú vị nhỉ."

"Cho nên, tại sao anh phải giết An Mẫn? Cô ấy là học sinh, không thù không oán, lại mất đi ông nội. Cô ấy rất đáng thương."

"Không không, em hiểu nhầm rồi." Kha Cát Lợi liên tục xua tay, sau đó còn nghiêm túc sửa lại: "Em hiểu nhầm rồi. Tôi không giết cô ấy. Tôi yêu cô ấy, là tôi đang giúp cô ấy, giúp bạn gái của tôi. Có thể em không biết, chúng tôi quen nhau ở trên diễn đàn Hoa Bỉ Ngạn. Đó là một diễn đàn tự sát. Tiểu Mẫn chính là kiểu người có mong muốn sống rất yếu ớt. Trong diễn đàn đó, có rất nhiều người đều như thế... Sau khi ông nội cô ấy qua đời, cô ấy nói cô ấy không muốn sống nữa, lại sợ tự sát sẽ bị xuống địa ngục cho nên mới cầu xin tôi giết cô ấy."

Nghĩ đến chuyện cũ, khuôn mặt u ám của gã ta lại dịu dàng hơn một chút: "Vậy nên tôi chỉ có thể làm theo cô ấy mà thôi. Nhưng mà tôi cũng không có kinh nghiệm giết người, giết xong mới phát hiện không biết phải xử lý thi thể như thế nào. Cuối cùng tôi chỉ có thể chặt nhỏ thi thể ra rồi đông lạnh trong tủ lạnh. Sau đó tôi phát hiện ra ở trên diễn đàn còn có người khác cũng có suy nghĩ như thế, cho nên chúng tôi mới quyết định giúp đỡ nhau... Tên đàn ông kia cũng thật buồn nôn, chết được một nửa rồi còn nói mình muốn đổi ý, tôi cũng đã cắt chân cho ông ta rồi, mệt đến mức người đầy mồ hôi! Sau đó... mẹ nó, thi thể càng ngày càng nhiều, nhiều đến mức tôi không bỏ kem vào được nữa, lại sợ không có chỗ để người mới vào cho nên chỉ đành vứt bớt đi. Thật ra tôi đã kể cho Ngô Phương Nhị rồi, nhưng cô ta sống chết không chịu tin tôi... Bây giờ lại có thêm em. Haiz..."

Nói đến đây, gã ta hơi phát điên, trong cổ họng phát ra một tiếng không nói nên lời: "Tôi thật sự không biết nên làm gì bây giờ... Các người vì sao lại thông minh như thế chứ? Các người khiến tôi gặp phải rắc rối lớn rồi."

Bạch Chiêu Chiêu không hiểu được: "Nhưng sao Ngô Phương

Nhị lại biết anh giết An Mẫn và mấy người kia?"

"Hừ, còn không phải vì cái tên Trần Hi Ngạn chết tiệt kia à..." Vẻ mặt gã ta trở nên hung ác: "Tiểu Mẫn là fan của Trần Hi Ngạn, mà hai người họ từng ở trong cùng một nhóm fan, còn bí mật kết bạn với nhau. Cô ta cũng biết đến sự tồn tại của tôi, nên cảm thấy mình có nghĩa vụ giúp chị em tốt của cô ta thăm dò tôi. Thật xui xẻo mà, may là tôi đủ thông minh. Lúc cô ta tìm đến thì tôi đã biết ý đồ của cô ta rồi. Cô ta bị tôi mê hoặc điên đảo. Hơn nữa, may mắn là cô ta chỉ hơi nghi ngờ tôi thôi, chứ không báo cảnh sát..."

Kha Cát Lợi đương nhiên không biết Ngô Phương Nhị từng nói nơi cô ta sẽ đến cho Từ Sĩ Hưng biết. Nhưng Từ Sĩ Hưng quá nhát gan, lại sợ phiền phức, nên mới gián tiếp cứu Kha Cát Lợi một mạng.

Kha Cát Lợi nhìn Bạch Chiêu Chiêu vẫn đang bình tĩnh thì có hơi bất mãn mà nói: "Em cũng thế. Tôi biết chỉ cần em tỉnh táo lại thì khẳng định em sẽ báo cảnh sát. Cho nên, thật xin lỗi, tôi đành phải ra tay trước."

Bạch Chiêu Chiêu nhìn Ngô Phương Nhị yếu ớt ở bên cạnh: "Nhưng nếu không đưa chị Ngô đến bệnh viện thì chị ấy sẽ sớm chết đấy."

Kha Cát Lợi phiền não gãi đầu: "Không sao. Tôi đã nghĩ kỹ rồi. Chờ cô ta đói đến tự tỉnh, tôi sẽ chuẩn bị một cái ống, trực tiếp rót nước canh vào bụng cô ta, đỡ phải rắc rối."

"Như vậy cũng không phải biện pháp. Anh định nhốt chị ấy bao lâu?"

"Tôi không biết, tôi cũng đang đau đầu đây! Ngô Phương Nhị nói nếu như tôi không phải tội phạm giết người thì sẽ không trơ mắt nhìn cô ta chết đói, sẽ thả cô ta ra. Nếu tôi kéo dài thời gian

thì cô ta sẽ chết, tôi sẽ thật sự trở thành tội phạm giết người!" Gã ta rống lên một tiếng tức giận đã cố đè nén: "Nhưng nếu tôi thả cô ta ra thì cô ta chắc chắn sẽ báo cảnh sát! Mẹ kiếp, tôi tức quá! Đúng là phiền toái mà! Sao tôi lại đột nhiên trở thành kẻ giết người rồi hả?!"

Bạch Chiêu Chiêu yên tĩnh như một vũng nước đọng, cũng không bởi vì gã ta nổi giận mà sinh ra chút gợn sóng nào.

Kha Cát Lợi nóng nảy một lúc rồi lại đánh giá cô một cách kỳ quái, chợt cười: "Thật kỳ quái, sao tôi lại nói chuyện với em lâu như vậy rồi mà không biết em lại dễ tính thật đấy."

Trên khuôn mặt lạnh lùng của cô chỉ có đôi mắt là đang giật giật, cô nhìn gã ta, một lúc lâu sau mới nói: "Vậy bây giờ đang có hai người, anh định làm gì? Định giết tôi à?"

Gã ta cười: "Cũng khó nói. Em muốn chết không?"

Lúc đó cô đã trả lời như thế nào?

"Muốn."

Kha Cát Lợi nở nụ cười: "Nhưng cứ chết đi như thế thì không phải sẽ làm các bạn học trong lớp em vui vẻ à? Nói thật, bọn họ bức tử Tiểu Mẫn, tôi cũng cảm thấy khó chịu với bọn họ lâu rồi."

"Tôi biết ngay mà!" Bà Tôn không hề khách khí ngắt lời cô: "Tôi đã đoán được cô sẽ đổ tội lên đầu Kha Cát Lợi mà! Dù sao Kha Cát Lợi cũng chết rồi, chết ở trong tay cô! Cho nên cô muốn nói gì chẳng được!"

Bạch Chiêu Chiêu không phủ nhận, chỉ nhẹ giọng nói: "Bà à, mấy hôm trước, tôi đọc được một câu chuyện trong một quyển sách, kể về thi thể của một con cừu con. Bà có muốn nghe không?"

Không đợi bà Tôn trả lời, cô đã bắt đầu tự mình kể lại:

“Ngày xửa ngày xưa, có một con cừu con theo mẹ đến sống ở một hòn đảo mới trong rừng. Cừu mẹ cần phải đi tìm thức ăn, vì vậy cừu con luôn tự chăm sóc bản thân. Trong rừng cũng có một trường học dành cho động vật. Động vật trong đó rất tàn nhẫn, không thích người ngoài. Chúng nó được dẫn dắt bởi một con cáo rất không thân thiện với con cừu mới này. Chúng nó bắt nạt cừu con, chế giễu cừu con, dùng mọi thủ đoạn mà chúng nó có thể nghĩ ra để làm cho cừu con đau khổ. Nhưng cừu con rất yếu đuối và có trái tim rất mềm yếu. Nó không muốn tranh cãi và làm cừu mẹ lo lắng. Thật ra nó không nên nhẫn nhịn như thế. Sự nhẫn nhịn của nó làm cho đám động vật kia có một loại ảo tưởng rằng chúng nó đối xử với cừu con như thế nào cũng được. Cho đến một ngày, trong rừng đổ mưa lớn, đám động vật đưa cừu con đến một hồ nước.”

Cô nhắm mắt lại, trong tâm trí cô thoáng hiện lên một hồ bơi bị bỏ hoang khô ráo và bẩn thỉu.

“Cừu con bị đẩy xuống đó. Các động vật cùng lớp chụp lại bộ dạng chật vật của nó bằng điện thoại. Nhưng chúng nó vẫn chưa hài lòng, chúng nó còn gửi ảnh cho cừu mẹ. Đám động vật còn cảm thấy làm như vậy là không có vấn đề gì. Trong mắt chúng nó, đây chẳng qua chỉ là một hành vi nghịch nghợm nho nhỏ mà thôi. Chúng nó thậm chí còn cảm thấy rằng lần bắt nạt này còn chẳng tàn nhẫn bằng bình thường. Nhưng vẫn nằm trong dự đoán... khi cừu mẹ nhìn thấy bức ảnh thì trong lòng nóng như lửa đốt. Bà ấy đã vội vã chạy đi cứu con mình.”

Cô giơ tay lên, lau nước mắt trên mặt, giọng nói run rẩy:

“Bà ấy quá vội vàng nên không chú ý tới nguy hiểm. Ngay khi bà ấy gần đến được hồ nước thì bị một con voi đi ngang qua giẫm phải. Thật đáng thương. Cừu con vất vả lắm mới bò ra được khỏi

hồ nước, nhưng nó lại nhìn thấy thi thể của mẹ mình... Bà à, bà hiểu không? Cái gì mà cắt đứt ruột gan, cái đó cũng không đủ để diễn tả một phần vạn cảm giác lúc đó đâu."

Bà Tôn không nói gì, ánh mắt nghiêm túc của bà vô thức xen lẫn một tia thương xót.

Thật lâu sau, Bạch Chiêu Chiêu mới bình tĩnh lại, khẽ nhếch khóe miệng: "Nhưng mà, tất cả vẫn chưa kết thúc... Tất cả mới chỉ là bắt đầu thôi. Cừu con nhìn thấy một con rắn độc trà trộn vào đám động vật đang vây xem. Con rắn độc này đã ăn thịt nhiều loài động vật rồi, gần đây nó mới ăn thịt một con thỏ. Tất nhiên, các loài động vật muốn đưa nó ra trước công lý, nhưng nó rất thông minh, xảo quyệt và giỏi ngụy trang. Con rắn và cừu con nhìn nhau, con rắn tưởng rằng cừu con đã phát hiện ra thân phận của nó nên nó đã mang cừu con đi. Sau đó rắn độc giải thích rằng nó có trách nhiệm giúp những con vật kết thúc cuộc sống của chính mình khi những con vật đó không muốn tiếp tục sống nữa, chứ nó không phải là loài vật xấu xa. Về phần bắt thỏ thì hoàn toàn là bởi vì thỏ phát hiện ra nó là một con rắn độc. Bây giờ nó sẽ không giết cừu con và thỏ nữa, nhưng nó cũng không thể để hai con ấy đi. Nhưng cừu con lại nói nó không muốn sống nữa. Nó cũng muốn rắn độc giết chết nó. Nhưng trước khi chết, nó phải làm một việc."

Bà Tôn lạnh lùng nói: "Nó muốn độc chết tất cả động vật đã bắt nạt nó."

Bạch Chiêu Chiêu mỉm cười, sau đó cô sửa lại: "Nó muốn trả thù tất cả động vật đã hại chết mẹ nó."

Câu chuyện tiếp tục:

"Rắn độc đương nhiên sẽ không trực tiếp thả cừu con đi. Nó dùng thỏ làm con tin, uy hiếp cừu con nếu sau khi làm xong việc mà không trở về thì thỏ sẽ chết. Cừu con sau đó đã đồng ý

rồi. Cừu con luôn phải chịu trách nhiệm tìm nước cho các động vật trong lớp nó uống. Cho nên nó đã lấy nọc độc mà rắn độc cho nó và bỏ vào trong nước uống. Sau khi làm xong tất cả những việc đó, nó quay trở lại hang ổ của rắn độc. Nó cho rằng nó làm như thế thì sẽ cứu được thỏ, nhưng lại không nghĩ rằng thỏ đã quá suy yếu, mấy ngày liền không ăn không uống rồi. Cái đêm mà cừu con trở lại thì thỏ đã chết rồi. Mà rắn độc, kẻ vốn không phải sát nhân thật sự, giờ đây đã thật sự phải chịu trách nhiệm vì cái chết của thỏ. Về phần sau của câu chuyện nghe có vẻ hơi huyền huyễn. Cừu con tiến vào một giấc mơ quỷ dị. Động vật trong mơ, bao gồm cả con rắn độc kia, đều sắp chết. Bọn họ dùng trạng thái của một bán sinh linh mà trợ giúp bà thần tìm ác linh. Cừu con tuy nhỏ yếu nhưng may mắn là nó lại cực kỳ thông minh. Trong khi những động vật khác, như chó và gấu chẳng hạn, chúng vẫn còn đang ngây ngốc thì cừu con đã thông qua manh mối trên người bà thần để suy đoán ra nguyên nhân cái chết của chính mình rồi."

Bà Tôn khiếp sợ: "Cái gì? Trên người bà thần có manh mối gì?"

Bạch Chiêu Chiêu mỉm cười dịu dàng, ẩn ý nói: "Bà thần quá kiêu ngạo, lại quá tin tưởng vào chó. Bà cho rằng chó là linh hồn thuần khiết, cho nên chưa bao giờ che giấu bản thân trước mặt chó. Mặc dù bà ấy đã cố ý che giấu nguyên nhận động vật làm bằng giấy biến mất, nhưng lại quên phải che giấu trạng thái mệt mỏi của chính mình. Như vậy tất nhiên cừu con sẽ nghi ngờ. Tại sao trong mơ lại có nhiều động vật giấy như thế? Tại sao bà thần lại bận rộn đến mức chật vật như vậy? Tại sao động vật giấy lại dần biến mất? Cừu con rất nhanh đã đoán được, động vật làm bằng giấy đều là những linh hồn đang lang thang trong giấc mơ sắp chết. Mà tự dưng lại có nhiều động vật như thế đồng thời sắp chết, cho nên chắc chắn là đã xảy ra một thảm họa lớn. Có thể là cháy rừng, sóng thần hoặc là động đất."

Bà Tôn trợn tròn hai mắt, giống như phải chịu đả kích lớn.

Bà hoàn toàn không ngờ được sơ hở đầu tiên của mình đến từ chính sự mệt mỏi của mình!

Bà chỉ thấy Diệp Chi Du đơn thuần và lương thiện, lại không nghĩ đến ác linh phía sau Diệp Chi Du thông minh và xảo quyệt cỡ nào.

Bà tin tưởng Diệp Chi Du, mà Diệp Chi Du lại tin tưởng ác linh nhất.

Bà Tôn run giọng hỏi: "Vậy, làm sao con cừu con này biết mình là ác linh..."

Bạch Chiêu Chiêu cười: "Là do có càng nhiều manh mối hơn đó. Ban đầu nó nghi ngờ, là vì ngựa vằn đã chết. Ngựa vằn bỏ lại vợ mà chạy trốn, sau khi tỉnh lại, ngựa vằn rơi vào trạng thái cực kỳ tự trách, sau đó mới biến thành ngựa vằn giấy và vẫn luôn muốn chết. Nhưng lúc ngựa vằn muốn chết lại không tìm đến chó cường tráng mà lại tìm đến cừu con yếu ớt. Cừu con không hiểu, tại sao nó là con vật yếu nhất nhưng lại có thể làm cho ngựa vằn nghĩ rằng nó có thể giết chết ngựa vằn? Sau này nó mới hiểu ra, động vật giấy và ác quỷ có thể nhìn thấu một số thứ. Ngựa vằn có thể nhìn ra cừu con là ác linh, thỏ đã chết cũng thế. Con thỏ biến thành ác quỷ rồi hận con rắn độc đã giết hại mình, mà bản thân thỏ lại không giết được rắn độc nên đành phải lợi dụng cừu con biến thành ác linh để giết chết rắn độc. Thỏ dẫn dắt cừu con phát hiện ra chuyện cừu mẹ đã chết. Bởi vì thỏ biết, chấp niệm của cừu con chưa bao giờ là cừu mẹ. Nhưng cừu mẹ lại có thể làm cho cừu con hoàn toàn tỉnh lại."

Bà Tôn trầm giọng nói: "Chấp niệm của cừu con là đám động vật đã hại chết cừu mẹ."

"Không sai. Chấp niệm của cừu con là đám động vật kia. Hơn nữa, khi cừu con tiến vào sâu không gian gần chết hơn, nó đã gặp được một ông lão giống như ác quỷ. Lúc đó, ông lão có nói

một câu:

[Đúng thế, ác linh... Nếu như cô suy nghĩ cẩn thận, cô có thể hoàn toàn tỉnh táo lại.]

Lúc đầu, cừu con nghĩ rằng ông ta chỉ đang chỉ ra tầm quan trọng của ác linh mà thôi. Nhưng sau đó nó mới nhận ra rằng ông lão ác quỷ kia chỉ là đang nói cho nó biết, nó chính là ác linh."

Hoàng hôn nặng nề buông xuống, giống như chiếc lưới sắt dày đặc, nặng nề đến mức khiến người ta không thở nổi.

Bà Tôn chỉ cảm thấy rất mệt mỏi: "Vì vậy, vào thời điểm đó, cừu con đã nhớ lại mọi chuyện và nhận ra có hai ác linh. Nó nghĩ rằng đây là một cơ hội tốt để mình thoát tội— Chỉ cần giết con rắn độc và đổ tất cả tội lỗi lên rắn độc là xong. Sau này, tất cả sự thật sẽ bị chôn vùi bởi thiên tai."

"Đúng thế." Giọng điệu cô nhẹ nhàng: "Nhưng thật ra lại không dễ dàng như vậy. Bởi vì cho dù đang ở trong mơ thì cừu con vẫn yếu nhất, không dễ dàng sống sót được nhất. Nó nên làm gì thì mới giết được rắn độc đây? May là nó rất thông minh. Nó dụ hồ ly đến cấm địa, sau đó lợi dụng trách nhiệm của lợn rừng, lợi dụng khao khát đối với con gái của gấu, lợi dụng chấp niệm của khỉ, sự lương thiện của chim, sự áy náy của voi, và tất nhiên, quan trọng nhất chính là sự yêu mến và tin tưởng của chó đối với nó. Nó thậm chí còn lợi dụng cả rắn độc, để rắn độc trở thành mục tiêu chỉ trích của mọi người! Như vậy, nó tạo ra ảo ảnh cuối cùng trong giấc mơ tiếp dẫn, vì thế mới có cơ hội cuối cùng để cho rắn độc một đòn chí mạng. Cứ như thế, nó chẳng những trả thù được cho cừu mẹ, còn hoàn hảo thoát được ra ngoài. Lúc nó tỉnh lại thì đã bị loài người ôm ra khỏi khu rừng rồi. Loài người nói [Cừu con đáng thương quá...]. Họ yêu thích nó, quan tâm nó, thương xót nó..."

“Nhưng tất cả đều bị nó lừa gạt!” Bà Tôn lớn tiếng ngắt lời cô: “Loài người cũng không biết, thứ bọn họ ôm ra không phải là một con cừu con, mà là một con quái vật còn đáng sợ hơn cả rắn độc.”

Không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, Bạch Chiêu Chiêu thở dài, trên mặt là nụ cười bất đắc dĩ: “Bà hình như không thích câu chuyện này lắm nhỉ.”

Chương 68: Ác long (Hoàn chính văn)

Bà Tôn nhìn cô, hỏi một vấn đề mà bà vẫn không hiểu:

“Vậy tại sao cừu con lại khác với những ác linh khác? Ác linh chỉ muốn tất cả mọi người đều chết, trong khi cừu con lại đi ngược lại với bản chất của ác linh, muốn giữ cho mọi người sống.”

Bạch Chiêu Chiêu cười nhạt: “Bởi vì nó biết, nếu chết như vậy thì nó sẽ không bao giờ được gặp lại cừu mẹ nữa.”

Bà Tôn bừng tỉnh hiểu ra:

“Là ông lão ác quỷ kia nói cho cô biết.”

“Ừ.”

“Cho nên, cô chẳng những sống sót mà còn phải yêu thương tất cả mọi người.”

“Ừ.”

“Vậy cô ở cùng với Diệp Chi Du là bởi vì cậu nhóc đó nói nếu tìm được ác linh thì công đức sẽ che chở cho vợ con của mình.”

“Đúng thế...” Cô dừng một chút rồi lại bổ sung: “Đương nhiên, tôi cũng thích cậu ấy. Tôi sẽ không làm mình bị thiệt thòi.”

Cô gái trước mắt, vừa thuần khiết như thiên sứ, lại vừa lạnh lùng và mưu mô, đáng sợ đến mức khiến người ta cảm thấy ớn

lạnh sống lưng...

Bà Tôn không nhịn được mà nói: “Nhưng cô phải biết rằng, cho dù cô có đạt được tình yêu của mọi người thì đó vẫn là giả! Bọn họ yêu quý cô là giả, Diệp Chi Du thích cô cũng là giả. Cô tự biết con người thật của mình là như thế nào!”

“Ừ... nhưng cái gì mới là thật, cái gì mới là giả?” Sương giá trên mặt cô chảy xuống thành hai hàng nước mắt, cô đưa tay nhẹ nhàng lau đi: “Đối với cừu con mà nói, mất đi cừu mẹ, chính là sự thật duy nhất trên thế giới này...”

“Nhưng nếu mẹ cô biết cô như thế này thì cũng sẽ không tha thứ cho cô.”

Cô không thèm để ý: “À, đó là chuyện sau khi tôi gặp bà ấy.”

Bà Tôn nhắm mắt lại.

Bà biết rõ Bạch Chiêu Chiêu độc ác và đáng hận như thế nào, nhưng không hiểu vì sao, bà lại không thể tiếp tục ghét cô được nữa. Thậm chí, trong lòng bà còn cảm thấy thương hại cho hoàn cảnh của cô, cũng khâm phục trí thông minh của cô.

Cuối cùng, bà đau lòng nói: “Chiêu Chiêu, có lẽ cô cảm thấy số mệnh bất công, trong lòng tràn đầy oán hận, nhưng có lẽ cô cũng đã nghe đến câu “Cộng trừ nhân chia, trên có trời cao” (*). Cô có từng nghĩ, tại sao sau trận động đất, những người đó lại tình cờ ở bên cạnh cô, vì sao Trần Hữu Hào là người đâm chết mẹ cô, nhưng lại hết lần này đến lần khác cứu cô ra khỏi cấm địa không...”

(*) Ý nói, đời người có tính toán như thế nào thì cũng không thắng được thiên đạo luân hồi. Đời người có bốn phép toán, ông trời cũng ắt có tính toán của riêng mình.

“Bà nói đúng, cộng trừ nhân chia, trên có trời cao.” Cô dịu dàng ngắt lời: “Thật ra, cừu con quyết định độc chết tất cả động vật trong lớp là bởi vì nó sợ hãi. Bởi vì có quá nhiều biến số. Nếu có một con vật nào biết cừu con vừa mất mẹ mà vẫn ngoan ngoãn như thế, thì sẽ nhận ra có vấn đề; nếu có con vật nào không khát, cũng không uống nước, thì coi như xong rồi; còn nữa, các động vật cũng có bạn bè của mình, những bạn bè này có thể sẽ đến tìm chúng nó, hoặc sẽ đi tìm tê tê và hồ ly, hoặc là trong số chúng nó có người không chết... Cừu con không tự tin rằng nó có thể giết chết được tất cả. Thậm chí nó còn nghĩ rằng có thể không ai trong số chúng nó sẽ chết, cùng lắm là đi bệnh viện rửa ruột là xong. Thế nhưng, cái ngày đặc biệt đó lại diễn ra vô cùng suôn sẻ, suôn sẻ đến mức kỳ quái. Khi các con vật phát hiện ra sự khác thường, có con thì đau đớn gào thét, có con khóc lóc, có con còn muốn chạy trốn, nhưng chẳng mấy chốc lại ngã xuống, còn có con cố gắng gọi điện cho bố mẹ, nhưng không ai bắt máy cả. Thật sự rất kỳ quái, cũng không có động vật nào khác đến hỏi thăm, không có một ai quan tâm cả. Có lẽ mọi người đều cho rằng chúng nó chỉ đang chơi đùa mà thôi, sau đó mọi người cũng chỉ cảm thấy hơi kỳ quái và đi luôn. Thật sự rất lạnh lùng, không phải sao? Các loài động vật trong lớp lạnh lùng và ác độc với cừu con, nên các loài động vật khác cũng lạnh lùng và ác độc với chúng nó. Lúc cừu con đẩy mí mắt của chúng nó ra và nhìn qua từng người một, trong lòng nó đã nghĩ rằng nhất định là ông trời đang giúp nó. Mà điều cuối cùng chúng nó nhìn thấy trước khi chết chính là đôi mắt của cừu con. Đây chẳng phải là quả báo của chúng nó à?”

Nói đến đây, cô mỉm cười: “Tội lỗi của chúng nó đã chấm dứt dưới sự chứng kiến của cừu con. Còn tội lỗi của chính cừu con... có lẽ... Bà biết Sodom và Gomorrah (*) không?”

(*) Kinh Thánh mô tả, trước khi bị phá hủy, tại hai thành phố Sodom và Gomorrah tràn ngập những hành vi suy đồi, việc dâm loạn, cưỡng hiếp và thói quen hưởng thụ xa hoa là cực kỳ phổ biến. Bởi vì tội lỗi này, Thiên Chúa cuối cùng đã giáng họa tiêu diệt

Sodom và Gomorrah bằng lửa và lưu huỳnh.

Bà Tôn nhíu mày: “Có ý gì? Không phải cô muốn nói rằng tất cả người của thành phố này đều là tội nhân đấy chứ?! Cô cho rằng mình là thiên sứ được Chúa phái đến hả?”

“Không phải. Tôi muốn nói là cừu con đã đầu độc những con vật đó, chỉ là do tâm niệm xấu xa của nó mà thôi. Một tâm niệm là thiên đường, một tâm niệm là địa ngục. Mà vốn dĩ nó đã quyết định chết đi, nhưng sự biến mất của khu rừng lại là một cơ hội cho nó, nên cái ác của nó cũng biến mất theo đó rồi. Tôi cho rằng, Sodom và Gomorrah trong lòng cừu con đã bị lửa trời thiêu rụi rồi. Mà cừu con ở trong ngọn lửa đó cũng cảm nhận được sự chỉ dẫn của trời cao: Thì ra, là trời cao hết lần này đến lần khác cho tôi cơ hội, muốn chúng nó chết đi và để cho tôi sống tốt.”

Cô nhẹ giọng nói: “Bà à, là ông trời đứng về phía tôi!”

Bà Tôn bỗng cảm thấy cực kỳ khiếp sợ, bị câu nói “Là trời ông trời đứng về phía tôi” đả kích đến mức trở nên choáng váng.

Có thật là như thế không?

Ông trời đứng về phía cô?

Ông trời đang cho cô cơ hội làm lại lần nữa?

Bà nên tin tưởng ác linh miệng đầy lời nói dối này không?

Biểu tình của Bạch Chiêu Chiêu trở nên bi thương: “Bà à, bản chất của cừu con chính là lương thiện. Nó vẫn luôn hướng đến tình yêu và sự tốt đẹp của thế giới này. Có lẽ đến cuối cùng, sẽ có một ngày nó từ một con quái vật biến trở lại thành cừu con một lần nữa. Cho nên tôi tin rằng, thứ con người ôm ra ngoài, là một con cừu non mới sinh. Con cừu non này sẽ tìm cách để giúp đỡ

càng nhiều người và cũng cứu vớt càng nhiều người hơn. Xin bà hãy tin rằng cái ác của nó đã biến mất trong ngọn lửa của trời rồi. Mà trên thế giới này, vẫn còn vô số động vật hung ác hơn nó nhiều. Bà không cần phải khó xử chỉ vì một con cừu con đâu."

Bà Tôn gần như bị cô thuyết phục, thành thật nói: "Chiêu Chiêu, có lẽ cô không phải người tàn ác nhất trên thế giới này, nhưng trình độ tàn ác của cô cũng không thua kém gì bọn họ đâu. Bọn họ là ác một cách trắng trợn, còn cô lại là một họa bì lương thiện."

Bạch Chiêu Chiêu nở nụ cười, nhưng nụ cười của cô vào lúc này dường như là phát ra từ tận đáy lòng.

"Dù bà có nghĩ thế nào đi nữa thì câu chuyện này đã thật sự kết thúc rồi." Cô hít một hơi thật sâu rồi nhìn lên bầu trời: "Nhưng câu chuyện dù sao cũng chỉ là câu chuyện, không phải thực tế. Thực tế là, Kha Cát Lợi đã nói với tôi rằng gã ta sẽ không tha thứ cho bất kỳ ai đã làm tổn thương An Mẫn. Gã ta đã nói rằng sẽ độc chết tất cả bọn họ. Mà bây giờ, tên đầu sỏ đã chết ở trong chính hang ổ của mình, vậy coi như là gã ta đã phải chịu hình phạt xứng đáng rồi. Còn tôi..."

Cô yếu ớt thở dài: "Chỉ là một nạn nhân may mắn mà thôi."

Bà Tôn tức giận đến mức phát run lên, trừng mắt nhìn cô, dường như có hàng ngàn lời muốn nói, dường như vẫn không cam lòng.

Nhưng mà, nhưng mà, ông trời đã đứng về phía cô...

Dùng một thành phố để che giấu hết tất cả tội ác của cô.

Có lẽ, còn che giấu thêm nhiều tội ác nữa.

"Vậy còn linh hồn của bọn họ thì sao?" Bà Tôn truy hỏi: "Linh

hồn của các bạn học và thầy giáo của cô chưa từng xuất hiện trên con đường luân hồi. Bọn họ đang ở đâu?"

"Tôi cũng không biết nữa." Cô lắc đầu, nghiêm túc nói: "Có lẽ, là ở dưới địa ngục đấy!"

Bà Tôn biết mình sẽ chẳng hỏi được cái gì nữa rồi.

Thế giới chết có quy tắc của thế giới chết, thế giới sống cũng vậy. Nhưng cho dù là thế giới nào và quy tắc nào thì Bạch Chiêu Chiêu vẫn sẽ thoát khỏi sự trừng phạt một cách hoàn hảo và cô vẫn sẽ bắt đầu một cuộc sống mới.

Bà thở dài một hơi, vung tay lên rồi xoay người rời đi.

Lúc Bạch Chiêu Chiêu vòng qua góc đường và đuổi theo bà, nhưng trên con đường náo nhiệt này, làm gì còn bóng dáng của bà lão áo đỏ nào nữa.

Bạch Chiêu Chiêu thở dài, nở nụ cười ngọt ngào.

-

1 năm sau.

Bạch Chiêu Chiêu và Diệp Chi Du tổ chức hôn lễ ở trên một hòn đảo của một quốc gia nào đó.

Thật ra mấy năm nay cô vẫn rất khiêm tốn, chỉ chuyên tâm vào làm từ thiện, nhưng tin tức về hôn lễ của cô lại đánh thức ký ức của mọi người.

[Thật tốt, phải luôn hạnh phúc nhé...]

[Quả nhiên là ở bên cạnh Tiểu Diệp. Tôi đẩy thuyền này chưa từng sai.]

[Nếu con tôi còn sống, có lẽ cũng sẽ kết hôn rồi.]

[Muốn bảo vệ Chiêu Chiêu đến già.]

[Tôi thật sự yêu em, Chiêu Chiêu. Mặc dù chúng ta chưa từng gặp mặt, nhưng tôi đã từng lặng lẽ đi thăm em, khi thấy em và bạn trai hạnh phúc như vậy, tôi thậm chí cũng cảm thấy hạnh phúc thay em đến mức muốn khóc luôn rồi.]

[Chiêu Chiêu, chúc mừng em. Hãy mang theo sự yêu mến của chúng tôi mà sống thật tốt nhé.]

[Tôi chưa bao giờ hy vọng một người sẽ có tất cả tình yêu của thế giới này, nhưng em xứng đáng.]

[Chiêu Chiêu, lúc em học đại học, tôi luôn có thể nhìn thấy em. Em gái tôi chết ở trong trận động đất. Tôi rất muốn ôm lấy em, giống như ôm em gái của tôi vậy.]

Sau khi kết thúc hôn lễ, Bạch Chiêu Chiêu đọc được những lời nhắn này, nước mắt rưng rưng, bên môi lại là nụ cười ấm áp.

Điều duy nhất không được hoàn hảo chính là, chú rể vì quá mệt mỏi nên trực tiếp đổ bệnh, phải vào bệnh viện truyền nước.

“A, đời này kết hôn một lần là đủ rồi...” Diệp Chi Du nằm trên giường bệnh, nắm tay cô: “Vợ đại nhân có hài lòng không?”

“Hài lòng hài lòng. Em đã nói hài lòng một trăm rồi.” Cô dịu dàng nói.

“Thật đáng tiếc, giỏ hoa trước cửa bị rụng một ít...”

“Không có ai chú ý đến chuyện đó đâu.” Cô cười.

“Làm điểm tâm nhiều thêm một chút thì tốt...”

“Anh ngoan ngoãn ngủ đi, được không hả?”

Diệp Chi Du miễn cưỡng nhướng mắt lên, nhìn chằm chằm cô: “Chiêu Chiêu, anh luôn nghĩ, mình có tài đức gì mới có thể được em thích. Anh cảm thấy mình đã cưới được thiên sứ trong lòng mọi người rồi...”

Cô nhẹ nhàng vuốt tóc anh, nói đùa: “Nói không chừng cũng có thể là ác quỷ đấy!”

Anh nhắm mắt lại, giống như đang nói mê: “Anh muốn cho em những điều tốt nhất...”

“Cảm ơn chồng... Anh chính là điều tốt nhất.” Cô hôn lên trán anh rồi đắp chăn cho anh.

Kết hôn xong, Bạch Chiêu Chiêu đi hưởng tuần trăng mật ở đảo Bali, sau khi trở về, cô đã ngay lập tức đi thăm bạn học cũ của mình.

Mấy năm nay, người nhà của Chu Lạc Nhiên đã đi khắp nơi, cả trong nước lẫn nước ngoài để tìm cách để chữa trị cho cậu ta, nhưng cậu ta vẫn không tỉnh lại.

Cuối cùng, người nhà của Chu Lạc Nhiên cũng bỏ cuộc, để cậu ở trong một bệnh viện hàng đầu trong nước. Chẳng qua chỉ đang kéo dài sinh mạng cho cậu ta mà thôi.

Mỗi lần Bạch Chiêu Chiêu đến, cho dù bố mẹ cậu ta có ở nơi xa đến thế nào thì cũng sẽ trở về càng sớm càng tốt để tiếp đón cô.

“Chiêu Chiêu, thật sự cảm ơn cháu... Cháu vẫn không quên Lạc Nhiên, chúng ta thật sự rất cảm động.” Mẹ Chu khóc không thành tiếng. Mặc dù lần nào bà ấy cũng nói như vậy, nhưng lần

nào cũng vẫn chân thành và tha thiết như nhau.

Cô cũng khóc nức nở: “Dì à, dì đừng nói như vậy. Cháu tin một ngày nào đó cậu ấy sẽ tốt lên thôi.”

“Cái này là lì xì mừng cháu kết hôn. Cầm lấy...”

“Không... Dì à, cháu không thể nhận được...”

Trên giường bệnh, Chu Lạc Nhiên vẫn đang yên bình mà ngủ.

Nằm bất động nhiều năm như vậy, cho nên cả người cậu ta đã trở nên vô cùng sưng phù, ở trong làn sương của máy cấp ẩm, nhìn giống như bị béo phì.

Bố Chu đang lau mặt cho cậu ta, lại rơi nước mắt: “Đều tại chúng ta không tốt, chỉ mải lo làm ăn, ngay cả gặp nó lần cuối cũng không được... Nếu không có chú Tiền thì ngay cả mạng sống của nó, có lẽ cũng không giữ được rồi.”

Bạch Chiêu Chiêu đi đến bên giường, cúi đầu nhìn Chu Lạc Nhiên, đôi mắt đẫm lệ.

“Chiêu Chiêu, cháu nói chuyện với nó đi, chúng ta ra ngoài.” Mẹ Chu kéo chồng mình đi ra ngoài.

Bọn họ vẫn tin tưởng rằng, chỉ cần mỗi ngày Bạch Chiêu Chiêu đến nói chuyện với Chu Lạc Nhiên thì con trai họ sẽ có thể tỉnh lại.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng “Tích tích” của máy móc.

Bạch Chiêu Chiêu cầm lấy khăn lông ở bên cạnh lên và tiếp tục lau mặt cho cậu ta.

Lau xong, cô tiện tay ném khăn lông lên bàn, sau đó cô lại nhìn chăm chú vào người đàn ông đang ngủ say ở trước mặt.

Cô cúi người xuống, nhẹ giọng nói vào bên tai cậu ta: “Chu Lạc Nhiên, là tôi, Bạch Chiêu Chiêu đây.”

Không biết có phải do ảo giác hay không mà cô lại nhìn thấy lông mi của Chu Lạc Nhiên hơi giật giật.

Cô cẩn thận quan sát một lúc, nhưng người trước mặt vẫn yên tĩnh như cũ.

Lông mi cử động có lẽ là bởi vì cậu ta đang mơ một giấc mơ ly kỳ nào đó.

Đáng tiếc, cô không có cách nào mở đầu cậu ta ra để xem được.

Cô tiếp tục nói một cách nhẹ nhàng:

“Hôm nay trước khi đến đây, tôi đột nhiên nhớ lại một chuyện rất thú vị. Diệp Chi Du từng nói, anh ấy cho rằng tên của tôi là Chiêu Chiêu trong thiên lý rõ ràng (*). A... Tôi không ngờ tên mình lại có ý nghĩa quan trọng như thế. Cậu nói xem, tôi sẽ biến thành như thế, là thiên lý rõ ràng à?”

(*) Tên nữ chính là Chiêu Chiêu, cũng có nghĩa là rõ ràng, sáng tỏ.

Cô chờ một lúc, nhưng rõ ràng là người thực vật không thể trả lời được.

Cô thở dài, đành tiếp tục nói: “Tôi kết hôn với Diệp Chi Du rồi. Cậu sẽ chúc phúc cho chúng tôi đúng không? Đương nhiên, cậu không chúc phúc thì cũng chẳng sao cả. Nhìn thấy cậu nằm ở đây sống không bằng chết, đối với tôi mà nói, đó là lời chúc phúc tốt nhất rồi.”

Cô nhẹ nhàng nói bên tai cậu ta: “Hằng năm tôi đều đến đây, hy vọng nhất chính là nhìn thấy thi thể của cậu đấy. Nhưng sao cậu vẫn chưa chết? Khó chịu như thế rồi thì không bằng tự mình bỏ cuộc đi... Các bạn học của chúng ta đều đang chờ để được đoàn tụ với cậu đấy.”

Suy nghĩ một lúc, cô nhìn chằm chằm vào khuôn mặt sưng húp của cậu ta, lại đổi ý: “Bỏ đi, nhìn cậu như bây giờ, tôi cũng rất vui vẻ rồi. Cậu yên tâm, về sau, năm nào tôi cũng sẽ đến. Nếu như ngày nào đó tôi không muốn đến nữa thì tôi sẽ tìm một cách thật tốt để tiễn cậu đi. Chu Lạc Nhiên, cậu cảm thấy bây giờ mình rất khổ à? Lúc cậu ám chỉ xúi giục mọi người bắt nạt tôi, cậu có từng nghĩ đến một ngày nào đó mình sẽ biến thành như thế này không? Nhưng cho dù cậu có khổ đến đâu thì bố mẹ cậu vẫn luôn ở bên cạnh cậu... Mà mẹ tôi, bà ấy vĩnh viễn không thể trở về nữa rồi... Vừa nghĩ đến đó thôi là tôi lại muốn giết cậu thêm một lần nữa...”

Cô cười khổ một tiếng, sau đó lại ngồi thẳng người dậy, nhẹ nhàng sửa sang lại tóc cho cậu ta: “Chuộc lỗi cho hành động của mình đi. Chu Lạc Nhiên, cho đến tận khi cậu chết thì cậu vẫn chỉ là một khối thịt thối nát mà thôi...”

Chuyến thăm ngắn ngủi này nhanh chóng kết thúc.

Lúc đi ra ngoài, bố mẹ Chu Lạc Nhiên lại lôi kéo cô nói rất nhiều lời cảm kích, còn đưa cô ra khỏi bệnh viện.

Diệp Chi Du cũng lái xe đến đón cô.

Bạch Chiêu Chiêu lên xe, vẻ mặt có hơi mệt mỏi.

“Sao thế? Bố mẹ cậu ta lại lôi kéo em khóc lóc à?” Diệp Chi Du ân cần hỏi.

“Ừ, không trách bọn họ. Em cảm thấy sau khi đi du lịch về có lẽ

vẫn chưa nghỉ ngơi tốt nên hơi mệt, muốn về sớm ngủ một lúc."

"Được. Vậy chúng ta mau về nhà ăn chút gì đó rồi để em đi ngủ." Anh cũng nhận ra sự khác thường của cô, còn nói: "Sao anh cảm thấy lần nào em đi gặp Chu Lạc Nhiên cũng đều không vui thế."

"Ừ... có một chút." Cô không phủ nhận.

"Lại nghĩ đến trận động đất đúng không... Cho dù em không đến thăm cậu ta thì mọi người cũng nhất định sẽ hiểu. Em không cần miễn cưỡng chính mình đi vạch lại vết sẹo đâu. Dù sao... chuyện đã qua lâu rồi."

Cô cười rồi lắc đầu, nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay anh: "Có thể sẽ không vui, nhưng vừa thấy anh là em vui hơn nhiều rồi. Haiz, chúng ta không nói chuyện này nữa. Tối nay em muốn ăn Phật nhảy tường, được không?"

Anh cười: "Được, vậy tối nay chúng ta sẽ ăn Phật nhảy tường."

Ăn tối xong, bởi vì Bạch Chiêu Chiêu cảm thấy mệt mỏi nên cô đi ngủ từ rất sớm...

Cô nằm mơ.

Trong mơ, một mình cô đang đi trên con đường đêm đen kịt, trong tay cô cầm một chiếc ô màu trắng.

Rõ ràng bầu trời đang là ban đêm nhưng lại hiện ra ánh sáng màu đỏ quỷ dị. Mưa phùn lạnh lẽo rơi xuống, đèn đường đỏ như máu, tạo thành vũng máu sền sệt trên mặt đất.

Trong mông lung, phía trước có một bóng người đang ẩn trong bóng tối, chậm rãi bước đi, che một cái ô màu đen.

Chiếc ô đen bị hỏng, mất một góc, lộ ra khung kim loại, phát ra

ánh sáng lạnh lẽo.

Hình như... là mẹ?

Đây là lần đầu tiên cô mơ thấy mẹ!

“Mẹ!”

Vừa nhận ra đó là bóng dáng của mẹ mình, mắt cô ngay lập tức trở nên nóng rát. Cô muốn đuổi theo, nhưng dù cô có hét lên hay đuổi theo như thế nào thì người trước mặt vẫn càng ngày càng đi xa...

“Mẹ ơi... Mẹ đừng đi được không! Để con gặp mẹ một lần thôi... Con có rất nhiều điều muốn nói với mẹ. Mẹ có biết con kết hôn rồi không? Mẹ có biết có rất nhiều người yêu mến con không? Mẹ không muốn biết con sống có tốt không à? Mẹ nhìn con đi! Con là Chiêu Chiêu!”

Cô dùng hết sức đuổi theo, liên tục cầu xin...

“Mẹ! Đừng đi! A—!” Cô hét lên một tiếng, ngã sấp xuống trong nước mưa đỏ như máu, quần áo trên người đều bị máu thấm ướt.

Mẹ, con ngã rồi. Con đau quá, mẹ quay đầu lại nhìn con đi, được không...

Mẹ không nhận ra con à?

Nhưng bóng dáng của mẹ chỉ dừng lại một lúc, sau đó hoàn toàn biến mất vào bóng tối.

Một lúc lâu sau, Bạch Chiêu Chiêu vẫn ngồi ở đó, giống như cô đã biến thành một tượng đá.

Trong cơn mưa lạnh giá, những ngón tay trắng nõn của cô trở nên ướt đẫm và cứng ngắc, chiếc váy màu đen cũng ướt đẫm máu và dính chặt vào chân cô.

Những ngón tay của cô rốt cuộc cũng cử động, cô chống người đứng dậy.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô lại đeo lên chiếc mặt nạ lạnh lùng.

Cô hơi nghiêng đầu sang một bên, nhìn thấy một tấm bia đá nằm ngang trên mặt đất, tấm bia đá đó đã bị mưa máu xói mòn đến mức không còn nhìn ra được hình dạng nữa rồi. Nhưng cô mơ hồ nhìn thấy dòng chữ "Thánh Tâm", loang lổ...

Ngôi trường ở lưng chừng núi chìm trong bóng tối, mọi cửa sổ đều trở thành một cái miệng đen, há hốc ra, như đang khóc hoặc đang la hét. Cánh cửa sổ bị Diệp Chi Du đập vỡ trước đó vẫn duy trì nguyên dạng...

Nơi này dường như đã mấy chục năm rồi không có người đặt chân đến.

Cô đi qua sân thể dục, nhìn thấy dây thường xuân màu đỏ mọc trên tường đã leo lên khắp nơi, leo vào trong những ô cửa sổ tối tăm, giống như người khổng lồ đen bị thủng hàng ngàn lỗ và đang rỉ máu...

Lệ khí và bóng tối tràn ngập, nơi này đã trở thành một cấm địa mới.

Cô đờ đẫn đi vào, quen đường quen nẻo mà xuyên qua cổng trường, xuyên qua hành lang và đi lên tầng.

Khu giảng dạy vẫn trống rỗng như cũ, những thứ bị lãng quên vẫn còn ở đó, tích tụ một lớp bụi thật dày và đang dần dần mục nát.

Trong tòa nhà, tất cả các bức tường đã hoàn toàn bị mốc đen, máu vẫn không ngừng rỉ ra từ những bức tường đen, dày đặc và nhớp nháp, giống như nội tạng bị thối rữa của một con quái vật đang mắc bệnh nguy kịch.

Tiếng bước chân của cô quanh quẩn trong hành lang, từng bước chân là từng tiếng vọng đáng sợ.

Cô đi lên tầng 4, cây phong đỏ trên cửa sổ của lớp học cũ đã chuyển sang màu đen, giống như bóng ma từ địa ngục đang cố gắng trốn thoát nhưng không thành, chỉ còn lại dấu vết thể hiện sự bất lực.

Bàn tay trắng nõn cầm lấy tay nắm cửa, đẩy cửa lớp đi vào.

Trong phòng học tanh hôi này có rất nhiều người giấy đang ngồi.

Sau bục giảng cũng có một người giấy đang dại ra.

Bọn họ đều đang sợ hãi nhìn về phía ác quỷ áo đen ở cửa.

Những người giấy này đều đã trở nên rất rách nát. Giấy đen đỏ trên người được chắp vá lại, trông rất rách nát, còn có nhiều người giấy đã không còn da mặt nữa, khung gỗ cũng bị bẻ gãy nhiều lần và được sửa lại.

Thời gian trôi qua, thời gian trở nên hỗn loạn, làm cho ngay cả chính bọn họ cũng không nhớ rõ ai là ai, mình là ai.

Nhưng dù như thế thì khi nhìn thấy Bạch Chiêu Chiêu đi đến, đám giấy rách nát này vẫn bị kích thích và nhớ lại những ký ức kinh khủng. Bọn họ chạy trốn lung tung, phát ra tiếng kêu thảm thiết! Run lẩy bẩy.

“Tha cho chúng tôi đi, xin cậu đấy...”

“Xin cậu đấy...”

“Hu hu hu hu, để chúng tôi đi đầu thai đi... Tôi biết sai rồi... Rốt cuộc phải làm gì thì cậu mới có thể buông tha cho tôi đây!”

“Tôi quỳ xuống, tôi quỳ xuống rồi... xin cậu tha thứ cho tôi...”

Người giấy trên bục giảng thảm hại nói: “Chiêu Chiêu, đã nhiều năm như thế rồi, em cũng nên hết giận rồi. Tôi bồi tội thay chúng nó, xin em thả mọi người đi...”

“Thầy Lôi...” Cô không hiểu: “Thầy đang nói gì thế? Em vất vả lắm mới hòa thuận được với các bạn. Sao thầy lại nói như thế? Thật kỳ quái.”

Giáo viên chủ nhiệm co rúm lại.

“Hơn nữa, sao thầy lại cao thượng thế? Ngoài miệng thì nói là vì mọi người, nhưng thầy lại chỉ nghĩ rằng nếu tôi để bọn họ đi thì cũng sẽ để thầy đi, nhỉ.” Cô hơi chán ghét nói: “Nguy hiểm thật đấy, em suýt nữa thì bị thầy lừa rồi, còn tưởng rằng thầy thật sự có đạo đức của một thầy giáo đấy...”

Giáo viên chủ nhiệm run rẩy đến nỗi khung gỗ chống đỡ trong lồng ngực ông ta cũng kêu cót két: “Chuyện trước kia là tôi có lỗi với em, được không? Là tôi, tôi nên kiềm chế bọn họ. Sau này tôi sẽ thay đổi... Thả chúng tôi đi, trước khi quá muộn...”

“Trước khi quá muộn để đầu thai à?” Cô hỏi.

Giáo viên chủ nhiệm lại run lên: “Bạn học Bạch... Tôi có thể để cho các bạn học xin lỗi em. Tôi bảo bọn họ quỳ xuống xin lỗi em...”

Bạch Chiêu Chiêu nhìn bọn họ, sự lạnh lùng trên mặt cô dần tan ra thành sự dịu dàng: “Thầy thích nói đùa thật đấy. Linh hồn các người đã bị phá thành như vậy rồi, cho dù đi đầu thai, không tàn tật thì cũng thành thiểu năng. Cần gì phải thêm phiền phức cho bố mẹ mới chứ?”

Đám người giấy nghe xong thì càng tuyệt vọng mà gào khóc lớn hơn.

Bạch Chiêu Chiêu dịu dàng nói: “Thật ra tôi cũng không ngờ rằng, hoá ra linh hồn thực sự sẽ bị giam cầm bởi ác linh giết chết bọn họ. Các người biết tôi là ác linh mà còn kiêu ngạo như thế, là vì không tin tôi sẽ ác độc như thế, đúng không?”

Cô đóng cửa lớp học lại, giọng điệu càng nhẹ nhàng và chậm rãi hơn: “Tôi ấy à, thật ra rất cảm kích các bạn học. Là các bạn đã dạy tôi rất nhiều thứ mà trước đây tôi không được học. Lừa gạt, dối trá, lợi dụng, lạnh lùng... Thật sự đều rất hữu ích đó. Cho nên các bạn à, cứ ở lại chỗ này đi... Chúng ta sẽ vĩnh viễn là bạn học của nhau.”

Cô xinh đẹp, nụ cười trên khuôn mặt của cô trông đặt biệt quỷ dị trong lớp học tối tăm này, sau đó cô dịu dàng tuyên án tử vô tận cho bọn họ:

“Cho đến khi các bạn tan thành mây khói thì thôi.”

Tiếng khóc thảm thiết của người giấy quanh quẩn trên bầu trời đỏ đen, giống như vĩnh viễn không có ngày dừng lại.

Mà cô gái từng dũng cảm đối mặt với ác long kia, cô lương thiện, thông minh và dũng cảm...

Chỉ là cuối cùng lại biến thành ác long.

Cô, sẽ vĩnh viễn là ác long của nơi này.

- Hết truyện -

Chương 69: Ngoại truyện (Hoàn toàn văn)

Khi một khuôn mặt người khổng lồ xuất hiện trên bầu trời và đôi mắt của khuôn mặt đó nhắm lại thì đó là lúc mọi người xếp hàng để được tiêm.

Đương nhiên Chu Lạc Nhiên biết câu nói này nghe có vẻ kỳ quái, nhưng đó chính là quy luật ở vùng đất hỗn loạn này.

Đang đứng trước mặt cậu ta là một người đàn ông trần truồng, nhưng cũng không hoàn toàn trần truồng. Trên da của ông ta dán những mảnh gương nhỏ.

Các mảnh gương được ghép lại với nhau, thỉnh thoảng, các cạnh sắc nhọn của những mảnh gương kia lại đâm vào da của ông ta, khiến máu chảy ròng ròng— Mà những mảnh gương trên người ông ta toàn là máu.

Chu Lạc Nhiên nhìn thấy trong một tấm gương màu đỏ kia có hàng ngàn bộ dáng của mình.

Hai mắt đỏ tươi, sắc mặt vàng như nến, tóc rối bù xù, khóe miệng chảy nước miếng đến tận ngực mà cũng không lau đi... Giống như một bệnh nhân suy sụp tinh thần hoàn toàn.

Cậu ta vẫn mặc đồng phục của Thánh Tâm, nhưng đồng phục đã trở nên rách nát rồi. Cậu ta không biết mình đã ở đây bao lâu, cũng không biết mình đã được "Điều trị" bao nhiêu lần, nhưng số kim tiêm mà cậu ta tích lũy được đã hơn 100 cái rồi.

Cậu ta dường như đã thích ứng với cuộc sống ở đây, chết lặng mà hành động theo những người kỳ quái ở đây, sau đó cậu ta lại trở lại căn phòng màu trắng thuộc về mình.

Lúc này, người đàn ông gương quay đầu lại nhìn cậu ta: "Cậu nhìn xem, sắp tốt hơn rồi!"

Lúc ông ta vặn vẹo cơ thể, những chiếc gương lại cắt rách da ông ta, máu tươi chảy ồ ồ, nhưng ông ta dường như không hề hay biết.

"Cái gì? Ông nói cái gì?" Chu Lạc Nhiên ngơ ngác.

"Tôi nói, bây giờ cậu tốt hơn nhiều so với lúc mới đến rồi đó." Người đàn ông gương cười he he.

"Thật à? Vậy thì tốt..." Cậu ta cũng ngây ngô cười.

Đột nhiên, cậu ta nghe thấy trên bầu trời vang lên giọng nói dịu dàng của một cô gái: "Chu Lạc Nhiên, cậu có biết mình ghê tởm như thế nào không?"

"Cậu biến thành như thế này, tôi thật sự rất vui vẻ và nhẹ nhõm."

"Khi nào cậu mới chết? Tôi muốn nhìn thấy dáng vẻ đau khổ đến mức muốn chết của bố mẹ cậu."

"Thật ra bọn họ cũng đang giả vờ mà thôi. Bọn họ không quan tâm đến cậu đâu. Nếu không thì đã không để cậu lại một mình trên đảo rồi."

"Trên thế giới này, chẳng có ai quan tâm cậu đâu."

"Không có ai quan tâm cậu..."

Lại nữa rồi, giọng nói này lại đến nữa rồi!

Câu ta bịt lỗ tai lại, cả người phát run, ánh mắt đỏ ngầu, thì thào:

“Đừng nói nữa. Cầu xin cậu đừng nói nữa... Những gì cậu nói đều không phải sự thật... Hu hu hu, xin cậu đừng nói nữa...”

Nhưng cho dù làm như thế nào— Cho dù có đánh vào đầu, hay thậm chí làm lỗ tai mình chảy máu— Thì giọng nói kia vẫn có thể chuẩn xác mà truyền vào đầu cậu ta!

“Chu Lạc Nhiên, cậu thật sự khiến người ta cảm thấy ghê tởm.”

Cậu ta sụp đổ kêu to: “Đừng nói nữa... Tôi rất khó chịu, cậu câm miệng lại đi! Câm miệng! Tôi cầu xin cậu...”

Mọi người trong hàng đều vui mừng nhìn cậu ta, xì xào bàn tán:

“Cậu ta hiện tại thật có sức sống.”

“Thuốc của bác sĩ rất có tác dụng.”

“Không tồi. Cậu ta có vẻ sắp khỏi rồi.”

Hàng người chầm chậm nhúc nhích. Rốt cuộc cũng đến lượt cậu ta, lại gặp được con heo khổng lồ kia.

“Ông... ông có nghe thấy cậu ấy nói không?” Tai cậu ta đẫm máu, nắm lấy cánh tay con heo: “Cậu ấy luôn nói chuyện với tôi!”

Lúc này, cậu ta nhìn thấy một khuôn mặt người ở phía chân trời hoàng hôn. Miệng của người đó đang há ra, chửi rủa cậu ta.

Hóa ra là nó đang nói chuyện!

Là khuôn mặt đó đang nói chuyện!

“Nó đang nói chuyện! Ông nhìn thấy không? Ông mau ngăn nó lại, mau ngăn nó lại đi!” Cậu ta khóc rống lên, nhưng lại bị người heo túm lấy cổ.

Người heo tỉ mỉ quan sát biểu tình của cậu ta: “Cậu hình như đã khỏi hẳn rồi.”

“Hả?” Mặt cậu ta đầy nước mắt, ngơ ngác hỏi.

“Khỏi hẳn rồi, sao còn ở lại đây trộm uống thuốc hả? Cậu có thể xuất viện rồi.” Người heo đẩy cậu ta sang một bên.

Chu Lạc Nhiên kinh ngạc đứng ở đó. Tất cả những người lạ mặt đều xúm lại chúc mừng cậu ta:

“Chúc mừng, cậu rốt cuộc cũng bình thường rồi.”

“Chúc mừng cậu nhé!”

“Sau này đừng bị bệnh nữa nhé!”

…

Người heo thấy cậu ta vẫn đứng đó không nhúc nhích thì trong mắt lộ ra vẻ chán ghét, lạnh lùng quát: “Mau cút đi! Đừng có lãng phí thuốc tiêm của tao ở chỗ này nữa. Không là tao giết mày đấy.”

Chu Lạc Nhiên sợ hãi lùi về sau hai bước, sau đó cậu ta xoay người bỏ chạy.

Cậu ta cứ chạy mãi, chạy như điên, sắc trời dần dần tối xuống, cho đến khi tối đen.

Cậu ta không biết mình chạy đi đâu.

Đôi mắt đờ đẫn khẽ chuyển, cậu ta nhìn thấy ở ven đường có một tấm bia đá trông rất tàn tạ.

“Thánh... Thánh Tâm...” Cậu ta mơ hồ đọc: “Đây là cái gì... rất quen thuộc... mình nghe thấy ở đâu rồi... Sao mình không nhớ được gì hết...”

Hai chữ này giống như có ma lực gì đó. Chỉ cần cậu ta đọc lên thì sẽ cảm thấy rất sợ hãi.

Khó chịu quá...

Thay vì sợ hãi như thế này, còn chẳng bằng tiếp tục ở trong phòng của mình...

Chu Lạc Nhiên ngồi co ro giữa những tảng đá và ôm lấy đầu mình, giống như hòa làm một với bóng tối.

Không biết đã qua bao lâu, bỗng nhiên cậu ta nghe thấy những tiếng bước chân nhỏ.

Lúc cậu ta ngẩng đầu lên, có một thân hình mảnh khảnh màu đen đang dần dần đi xa.

Cậu ta nhìn chằm chằm vào bóng lưng kia và luôn cảm thấy rất quen mắt, cho nên cậu ta lập tức đi theo với vẻ si ngốc.

Mãi cho đến khi đi đến một khoảng trắng, thân hình màu đen kia biến mất.

Cậu ta không biết mình đang ở đâu, cũng không biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì.

Câu ta bị nhốt ở chỗ này. Cho dù có đi lại như thế nào và la hét

như thế nào thì cũng chỉ là một khoảng trắng mà thôi.

Không biết mình đã ngây ngốc đợi bao lâu, đột nhiên, giọng nói làm cậu ta đau khổ kia lại xuất hiện.

“Chu Lạc Nhiên, là tôi, Bạch Chiêu Chiêu.”

Là giọng nói khiến cậu ta vô cùng đau khổ kia?!

Giọng nói này giống như ma quỷ thì thầm bên tai cậu ta...

Cậu ta run rẩy, đột nhiên cảm thấy cơ thể bỗng nhẹ nhõm đi.

Cậu ta chưa bao giờ cảm thấy như thế này, cảm thấy được tỉnh táo thật sự.

Trong lúc nhất thời, tất cả tra tấn ở vùng đất hỗn loạn kia bỗng trở nên xa xôi, một số mảnh vỡ trong quá khứ quay trở lại. Trong cơn tỉnh táo, cậu ta nhận ra rằng mình đã tỉnh lại rồi!

Chiêu Chiêu.

Chiêu Chiêu, là cô gái cậu ta thích nhất...

Nhưng ngay sau đó—

“Tôi ấy à, về sau, năm nào cũng vẫn sẽ đến. Nếu như có một ngày nào đó tôi không muốn đến nữa thì tôi sẽ nghĩ cách tiễn cậu đi thật tốt.”

Ý thức đã tỉnh táo nhưng cơ thể vẫn không có phản ứng. Thậm chí điện tâm đồ cũng chỉ nhảy lên một nhịp nhỏ mà thôi.

“Hãy chuộc lỗi cho hành động của mình đi...”

Giọng nói đáng sợ không vang lên nữa, tiếng bước chân cũng

dần dần đi xa.

Bên ngoài phòng bệnh, bố mẹ Chu vừa tiễn Bạch Chiêu Chiêu đi, mới xoay người lại thì đã thấy một y tá vội vàng lao ra.

Lao về phía họ.

Trên mặt cô ấy tràn đầy vẻ kinh ngạc và vui sướng đến khó tin—

“Ông Chu, bà Chu!” Cô ấy hít sâu một hơi rồi lớn tiếng nói: “Chu Lạc Nhiên tỉnh lại rồi!”

Trong phòng bệnh, Chu Lạc Nhiên quả thật đã mở mắt ra rồi.

Các bác sĩ hưng phấn đã sớm tụ lại xung quanh cậu ta và kiểm tra toàn thân cậu ta.

Trong mắt bọn họ, đây chính là một kỳ tích cực kỳ lớn.

“Đừng… đừng nói với… Chiêu…” Cậu ta hơi giãy giụa, nói mớ lung tung mấy lời bác sĩ nghe không hiểu.

“Cậu ấy đang nói gì thế?” Một y tá hỏi.

“Không biết.” Bác sĩ bên cạnh lắc đầu: “Vừa mới tỉnh lại, chắc là ăn nói linh tinh…”

Không, không. Mọi người, tôi không nói linh tinh.

Chuyện tôi tỉnh lại, tuyệt đối không thể nói với Chiêu Chiêu…

Nếu không, tôi sẽ lại bị cậu ấy giết chết!

- Hết truyện -

Nội dung từ **Chương 1: Ngày thứ nhất** đến **Chương 69: Ngoại truyện (Hoàn toàn văn)**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh